
START

The Emma Goldman Papers

REEL

52

The Emma Goldman Papers

A Microfilm Edition

Reel 52

Goldman Writings

January 1, 1929 to December 31, 1934

Edited by
Candace Falk
Ronald J. Zboray
and
Daniel Cornford

CHADWYCK-HEALEY INC.

Alexandria, Virginia Cambridge, England

The Emma Goldman Papers Project

Editors

Candace Falk, Ph.D
Editor and Director

Ronald J. Zboray, Ph.D
Microfilm Editor

Daniel Cornford, Ph.D
Associate Editor, Correspondence Series

Alice Hall, J.D.
Associate Editor, Government Documents

Administrative Staff

Sally Thomas
Administrative Analyst

Ami Samuels
Administrative Assistant

Jennifer Collins
Administrative Assistant

Susan Wengraf
Exhibit Designer

Research Associates

Robert Cohen, Ph.D
Dennis McEnnerney

Sarah Crome

Barbara Loomis, Ph.D
Tom Peabody

Production Editors

Ellen Ratcliffe

Jennifer Smith

Kurt Thompson

Editorial Assistants

Brigida Campos
Christopher Gales
Leigh Anne Jones
Joanne Newman
Rachel Rivera

Colleen Cotter
Susan Grayzel
Michael Katz
Kristin Penner
Maxine Snow
Jessica Weiss

Oz Frankel
Marilynn Johnson
Sherry Katz
Julia Rechter
Françoise Vergès

International Search Coordinators

Brenda Butler

Karen Hansen

International Researchers

Henrik Berggren
Paul Durden
Professor Lu Zhe
Barry Pateman

Furio Biagini
Wolfgang Haug
Gaetano Manfredonia
Eleni Varikas

Maria José Del Rio
Miguel Flamarich I Tarrasa
Kazuko Ohta
Susumu Yamaizumi

Research Assistants and Translators

Elena Balashova
Sigrid Brauner
Yvette Chalom
Simonetta Falasca-Zamponi
Jeffrey Garrett
Catherine Houndshell
Gerd Horton
Susan Kahn
Rae Lisker
Nancy Mackay
Caroline Pincus
Naomi Seidman
Elizabeth Station
Lars Tragardh

Howard Besser
Leif Brown
Roger Cook
Karl Fields
Rose Glickman
Andrew Heinz
Yoshi Igarashi
Vivian Kleiman
Delfina Marcello
Mary Odem
Elizabeth Reis
Paola Sesia-Lewis
Tyler Stoval

Khojesta Beverleigh
June Brumer
Erik Ellner
Salvador Garcia
John Guo
Rebecca Hyman
Titch Jones
Liu Zi-Jian
Caroline Massee
Sheila O'Neil
Byron Schiffman
Daniel Soyer
Jennifer Terry
Marcia Yonemoto

CHADWYCK-HEALEY INC.
Alexandria, Virginia; Cambridge, England; Paris

Copyright © 1990 by
The Emma Goldman Papers

Documents included in this publication have been reproduced with the permission of the archives in which the original documents are located.

Documents from private collections have been reproduced with the permission of the successors and heirs of the collections. Every attempt has been made to contact all successors and heirs of the private collections.

The arrangement of the pages on microfilm is the property of Chadwyck-Healey Inc., and no copy of this complete reel of microfilm may be made without the written permission of Chadwyck-Healey Inc.

In memory of Brenda J. Butler (1953-1990)

who, from 1987 to 1990, coordinated the search for Goldman documents in Europe, Asia and the Soviet Union, thus expanding the Goldman Papers collection to reflect the international dimension of Goldman's life and work.

Contents

Reel 52

Goldman Writings:
January 1, 1929 to December 31, 1934

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman. – [1929, draft]. – 16 p. ; 27 x 21 cm.

[Art and revolution. In Yiddish] Kunst un Revolutsie / Emma Goldman. – pp. 71-76 ; 22 cm. *In* Arbeter Fraynt Zamlbukh [Paris]. – (1929).

[Interview] Emma Goldman Loves the U.S. but Has No Hope for Return / Emma Goldman. – 8 cm. *In* Sun [Williamsport, Pa.]. – (1929).

[Why has the Russian revolution failed. In Italian] Perche' e' fallita la Rivoluzione Russa / Emma Goldman. – pp. 25-26 ; 28 cm. *In* Eresia [New York]. – no. 8 (Jan. 1929).

Peter Kropotkin, Humanity's Friend / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. – Vol. 5, no. 6 (Feb. 1929).

[An unexpected dash through Spain. In Yiddish] An undervartete raiza durch Shpania / Emma Goldman. – 25 cm. *In* [Freie Arbeiter Stimme?, New York]. – (Feb. 1929).

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman]. – [1929 March?, draft].

[Sacco and Vanzetti. They are not dead: their legacy lives. In German] Sacco und Vanzetti. Sie sind nicht tot–ihr Vermächtnis lebt / Alexander Berkman and Emma Goldman. – 21 cm. *In* Der Syndikalist [Berlin]. – (March 9, 1929).

An Unexpected Dash through Spain [Part 1] / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. – Vol. 5, no. 8 (April, 1929).

An Unexpected Dash through Spain [Part 2] / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. – Vol. 5, no. 9 (May 1929).

[Greetings to Emma Goldman. In German] Emma Goldman zum Gruß! / Emma Goldman. – 19 cm. *In* Erkenntnis und Befreiung [Bonn]. – [(June 27, 1929)].

Sacco and Vanzetti / Alexander Berkman and Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. – Vol. 5, no. 12 (Aug. 1929).

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Takes a New Role / Emma Goldman. – 23 cm. *In* The New York Times (Nov. 13, 1929).

[The Drama Staged in Los Angeles Court . . .] / [Emma Goldman]. – 1929 Nov. 25, draft.

[Der katalonische Wirtschaftsrat . . . The economic organization of Catalonia . . .] / Emma Goldman. – [193?, draft].

Has Feminism Lived Up to Its Promise / [Emma? Goldman?]. – [193?, draft].

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman. – / translated by E. Armand – Toronto : Ryerson Press, 1930.

[The failure of christianity. In Spanish] La Bancarrota del Cristianismo / Emma Goldman. – pp. 28-30 ; 29 cm. *In* La Protesta [Buenos Aires]. – (Jan. 30, 1930).

A Lost Leader [Part 1] / Emma Goldman. – 27 cm. *In* [Open Forum?, Los Angeles]. –[(April?, 1930?)].

A Lost Leader [Part 2] / [Emma Goldman]. – 27 cm. *In* [Open Forum?, Los Angeles]. –[(April?, 1930?)].

[Interview] Emma Goldman Longs, in Exile, to Come "Home" / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The World. –(April 19, 1930).

What Anarchism Stands For [Part 1] / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 6, no. 10 (June 1930).

What Anarchism Stands For [Part 2] / Emma Goldman. – pp. 6-7 ; 27 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 6, no. 11 (July 1930).

[To the anarchists and syndicalists of the world. In Yiddish] Zu der Anarchisten un Sindicalisten fun der Ganzer Velt! / Emma Goldman, *et al.* – 36 cm. *In* Arbeiter Freund. –[(July 1930?)].

[Interview] Emma Goldman Living Quietly on Mediterranean, Happy in Exile, She Writes an Autobiography / Emma Goldman. – [(1931?, newsclipping)].

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman. – / translated by E. Armand. – Paris : Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, [1931].

Comrades and Friends: on the Festive Occasion of Alexander Berkman's 60th Anniversary... / Emma Goldman. – pp. 7-8 ; 27 cm. *In* The Road To Freedom [New York]. –Vol. 7, no. 6 (Feb. 1931).

The Voyage of the *Buford* / Emma Goldman. – pp. 276-286 ; 22 cm. *In* The American Mercury [New York]. –Vol. 23 (July 1931).

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(July 2 - Oct. 31, 1931, serial).

[Interview] Emma Goldman Thanks U.S. for Her Deportation / Emma Goldman. – 10 cm. *In* The Rochester Times-Union. –(July 21, 1931).

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman. – 1931 Sept., draft.

The Assassination of McKinley / Emma Goldman. – pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Emma Goldman Replies / Emma Goldman. – 21 cm. *In* Democrat [Johnstown, Pa]. –(Sept. 30, 1931).

Emma Goldman Defends Her Attack on Henry George / Emma Goldman. – p. 5 ; 26 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 8, no. 3 (Nov. 1931).

Ways of the World: Two Versions of a Scene... / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The San Francisco News. –(Nov. 11, 1931).

Emma Goldman Found U.W. Interested in Social Work / Emma Goldman. – 21 cm. *In* Capital Times [Madison]. –(Nov. 13, 1931).

How Poverty Breeds Crime / Emma Goldman. – 8 cm. *In* The Gazette [St. Joseph, Mo.]. –(Dec. 20, 1931).

[Summary of Lecture] Frauengestalten der russischen Revolution [Heroic women of the Russian revolution. In German] / Emma Goldman. – 24 cm. *In* Zeitung. –[(1932?)].

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman. – [1932, draft].

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft].

America by Comparison / Emma Goldman. – pp. 176-182 ; 22 cm. *In* Americans Abroad: An Anthology / edited by Peter Neagoe – The Hague : The Servire Press, 1932.

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman. – Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.

[Interview] Jesuiter [Jesuits. In Danish]] / Emma Goldman. – 24 cm. *In* Dagens Nyheder [Copenhagen]. –(Feb. 13, 1932).

[Excerpt from Lecture] En Anarkists Dom over Diktaturet [An anarchist's judgment of dictatorship. In Danish] / Emma Goldman. – (Feb. 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book).

["Den Personlige Friheds Værn". The society "For the defense of personal freedom"... In Swedish] / Emma Goldman. – 6 cm. *In* Politiken [Copenhagen]. –[(April 10?, 1932, advertisement)].

[Den Personlige Friheds Værn... The society "For the defense of personal freedom"... In Danish] / Emma Goldman. – 6 cm. *In* Social Demokraten. –[(April 10?, 1932, advertisement)].

["Den personlige Friheds Værn".... The society "For the defence of personal freedom... In Danish] / Emma Goldman. – 15 cm. *In* Børsen [Copenhagen]. –(April 10, 1932, advertisement).

[Interview] Emma Goldman om Personlig Frihed: I Frankrig trives den bedst. Amerika har lagt den i Spændetrøjen [Emma Goldman on personal liberty. In Danish] / Emma Goldman. – p. 4 ; 42 cm. *In* Ekstrabladet [Copenhagen]. –(April 11, 1932).

[Summary of Lecture] Anarkistinden [A woman anarchist. In Danish] / Emma Goldman. – 28 cm. *In* Extrabladet [Copenhagen]. –[(April 11, 1932, fragment)].

[Fru Emma Goldman. Mrs. Emma Goldman. In Danish] / Emma Goldman. – 15 cm. *In* Dagens Nyheder [Copenhagen]. –(April 11, 1932, advertisement).

Kendt kvindelig Revolutionær paa Besøg [Well-known revolutionary woman on a visit. In Danish] / Emma Goldman. – 27 cm. *In* Berlingske Tidene [Copenhagen]. –[(April 12?, 1932, advertisement)].

Fru Emma Goldman i "Den Personlige Friheds Værn" [Mrs. Emma Goldman on "The protection of personal freedom. In Danish] / Emma Goldman. – (April 12, 1932, advertisement, Emma Goldman Scrap Book).

[Interview] Personlig Frihed – og hvad den er [Civil liberty – what it is. In Danish] / Emma Goldman. – 29 cm. *In* Fyens Stiftstidende [Odense]. –(April 12, 1932).

[Summary of Lecture] Emma Goldman [In Danish] / Emma Goldman. – (April 12, 1932, newsclipping).

[Summary of Lecture] Emma Goldman om Amerika [Emma Goldman on America. In Danish] / Emma Goldman. – 30 cm. *In* Berlingske Tidene. –[(April 12, 1932)].

[Summary of Lecture] Emma Goldman om Amerika [Emma Goldman on America. In Danish] / Emma Goldman. – p. 4 ; 30 cm. *In* Fyns Social Demokrat [Odense]. –(April 13, 1932).

[Interview] Hun lider ikke Tvang Og Banditter [She doesn't take to gangsters. In Danish] / Emma Goldman. – 40 cm. *In* Odense Avis [Odense]. –(April 13, 1932).

[Summary of Lecture] Emma Goldman-Aftenen [The Emma Goldman evening] / Emma Goldman. – (April 13, 1932, newsclipping).

[Summary of Lecture] Emma Goldmans Foredrag [Emma Goldman's lecture. In Danish] / Emma Goldman. – 28 cm. *In* Fyns Tidende [Odense]. –(April 13, 1932).

En mærkelig Kvinde [An unusual woman. In Danish] / Emma Goldman. – [(April 13, 1932?, advertisement, Emma Goldman Scrap Book)].

[Summary of Lecture] Mennesket gaar til Grunde i Teknik! [Man is ruined by technology. In Danish] / Emma Goldman.— [(April 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book)].

[Summary of Lecture] Hvor Friheden er dræbt og Korruptionen hersker [Where freedom is killed and corruption rules. In Danish] / Emma Goldman.— [(April 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book)].

[Excerpt from Lecture] Frihedens Land — Forbudets Land [Land of liberty—land of prohibition. In Danish] / Emma Goldman.— 26 cm. *In* Aarhusposten [Aarhus]. —(April 14, 1932).

[Summary of Lecture] Emma Goldman i Aarhus [Emma Goldman in Aarhus. In Danish] / Emma Goldman.— (April 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book).

En Anarkists Erindringer [Memories of an anarchist. In Danish] / Emma Goldman.— (April 14, 1932, advertisement, Emma Goldman Scrap Book).

[Summary of Lecture] Emma Goldman Foredrag i Aftes [Emma Goldman's lecture last night. In Danish] / Emma Goldman.— 30 cm. *In* Politiken [Copenhagen]. —(April 15, 1932).

[Summary of Lecture] Emma Goldman i härnad mot diktaturens maktspråk [Emma Goldman at war against the language of dictatorship. In Swedish] / Emma Goldman.— pp. 1,7 ; 30 cm. *In* Lunds Dagblad [Lund]. —(April 16, 1932).

[Interview] Russik Revolujonær Fordømmer Bolsjevikernesom Slavedrivere [Russian revolutionary condemns the Bolsheviks as slaves drivers. In Norvegian] / Emma Goldman.— pp. 1,6 ; 24 cm. *In* Oslo Aftenavis. —(April 16, 1932).

[Interview] Emma Goldman i Oslo [Emma Goldman in Oslo. In Norwegian] / Emma Goldman.— 22 cm. *In* Arbeiderbladet [Oslo]. —(April 16, 1932).

[Summary of Lecture] En Anarkists Erindringer [Memories of an anarchist. In Norwegian] / Emma Goldman.— p. 8 ; 31 cm. *In* Arbeiderbladet [Oslo]. —(April 17, 1932).

[Interview] Berømt anarkist på Norgebesøk [Famous anarchist on a visit in Norway. In Norwegian] / Emma Goldman.— 47 cm. *In* Tiden Tegn [Oslo]. —(April 18, 1932).

[Summary of Lecture] Amerikansk Justis [American justice. In Norwegian] / Emma Goldman.— [(April 18, 1932?, Emma Goldman Scrap Book)].

[Interview] Anarkisten Goldmann anser att Stalin har förfuskat revolutionen [The anarchist Goldman feels that Stalin has botched the revolution. In Swedish] / Emma Goldman.— 21 cm. *In* Aftonbladet [Stockholm]. —(April 20, 1932).

[Interview] Mrs. Goldman gisslar U.S.A. och förbudet [Mrs. Goldman lashes out at the U.S. and the ban. In Swedish] / Emma Goldman.— p. 1 ; 27 cm. *In* Social Demokraten [Stockholm]. —(April 20, 1932, Emma Goldman Scrap Book).

[The Mooney and Billings drama. In Swedish] "Mooney och Billings-dramat" / Emma Goldman.— 28 cm. *In* Arbetaren [Stockholm]. —(April 20, 1932, advertisement).

[Summary of Lecture] Ljus I Mooney-affären [Light on the Mooney's affair. In Swedish] / Emma Goldman.— 19 cm. *In* Dagens Nyheter [Stockholm]. —(April 21, 1932, fragment).

[Summary of Lecture] Emma Goldman om "rättvisan" i dollarlandet [Emma Goldman on "justice" in the land of the dollar. In Swedish] / Emma Goldman.— p. 1 ; 27 cm. *In* Arbetaren [Stockholm]. —(April 21, 1932, fragment).

[Summary of Lecture] Emma Goldman gästspelar [Emma Goldman's visit. In Swedish] / Emma Goldman.— 30 cm. *In* Stockholms Daghlad. —(April 21, 1932).

[Summary of Lecture] Emma Goldman [In Swedish]./ Emma Goldman. – 32 cm. *In* Folkets Dagblad [Stockholm]. –(April 21, 1932, fragment).
[Summary of Lecture] Emma Goldman om "rättvisan" i dollarlandet [Emma Goldman on "justice" in the land of the dollar. In Swedish] / Emma Goldman. – pp. 1, 6 ; 30 cm. *In* Arbetaren [Stockholm]. –(April 21, 1932).
[Interview] An Evening with Red Emma / Emma Goldman. – 7 cm. *In* Reynolds News [London]. –(Oct. 30, 1932).
Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933? draft].
[Interview] Finds Her Joy in Struggling / Emma Goldman. – [(1933?, newsclipping)].
[Interview] "Red Emma" Foresees a Dictatorship / Emma Goldman. – (Jan. 4, 1933, Emma Goldman Scrap Book).
Has My Life Been Worth While? / Emma Goldman. – 20 cm. *In* [The Daily?] Express [London]. –(Jan. 30, 1933).
Has My Life Been Worth While? / Emma Goldman. – 61 cm. *In* The Daily Express [London]. –(Jan. 30, 1933).
[Interview] Woman Anarchist Who Is a Super–Cook / Emma Goldman. – [(Feb.? 4?, 1933, newsclipping)].
[Interview] "Red Emma" Coming / Emma Goldman. – 20 cm. *In* Western Mail and South Wales News. –(Feb. 11, 1933).
The Shooting at Miami / Emma Goldman. – p. 17 ; 20 cm. *In* The Manchester Guardian. –(Feb. 25, 1933, Emma Goldman Scrap Book).
[Excerpt from Lecture] Emma Goldman on Revolutions / Emma Goldman. – (Feb. 25, 1933, Emma Goldman Scrap Book).
[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1].
Rudolf Rocker–His Sixtieth Birthday / [Emma Goldman]. – [1933 April?, draft].
Rudolf Rocker – His Sixtieth Birthday / Emma Goldman. – p. 3 ; 22 cm. *In* Freedom [London]. –Vol. 1, no. 11 (April 1933).
[Interview] I Wonder What's Become Of– / Emma Goldman. – (May 7, 1933, Emma Goldman Scrap Book).
[Rudolf Rocker. His Sixtieth Birthday. In Spanish] La Tragedia del Mundo Libertario. Rudolf Rocker / Emma Goldman. – pp. 29-31 ; 27 cm. *In* Nervio [Buenos Aires]. –(June, 1933).
[Social Significance of the Dramas of Hauptman. In Chinese] Hauptman zhi Xiju de She Hui yi-yi / Emma Goldman. – pp. 1-8 ; 21 cm. *In* Chong-jing. –Vol. 1, no. 15 (Dec. 25, 1933).
There Is No Communism in Russia / Emma Goldman. – pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. –[(1934?)].
[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft].
Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman. – [1934, draft].
The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman]. – [1934, draft].
[Interview] Emma Goldman Here for Talk / Emma Goldman. – [1934, newsclipping, fragment].
[Interview] Emma Goldman Anarchist Still / Emma Goldman. – [1934, newsclipping].
[Excerpt from Lecture] All Government Bad Says Emma Goldman / Emma Goldman. – [(1934, Emma Goldman Scrap Book)].
[Interview] Emma Goldman Now in Toronto / Emma Goldman. – (Jan. 9, 1934, newsclipping).

[Interview] U.S. Will Admit Emma Goldman / Emma Goldman.— (Jan. 10, 1934, newsclipping).
[Interview] Emma Goldman to Be Admitted to U.S. 90 Days / Emma Goldman.— 28 cm. *In* The New York Herald Tribune. —[(Jan. 10, 1934)].
[Interview] Hygeia Hall Scene of Lecture from Anarchist / Emma Goldman.— 29 cm. *In* [The Varsity?]. —[(Jan. 10, 1934)].
[Interview] Emma Goldman Plans to Carry Red Gospel to U.S. for 90 Days / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Washington Star. —(Jan. 11, 1934).
[Interview] Emma Goldman Hails Roosevelt for Aid to Poor / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The New York Herald Tribune. —(Jan. 11, 1934).
[Interview] Emma Goldman's Attempt to Promote Anarchistic Ideas... / Emma Goldman.— 30 cm. *In* The Journal Dispatch [Columbus]. —(Jan. 14, 1934).
[Interview] Miss Goldman Is Still Fiery Emma of Old / Emma Goldman.— (Jan. 14, 1934, newsclipping).
[Summary of Lecture] Miss Goldman Sees Hitler as a Menace / Emma Goldman.— (Jan. 16, 1934, newsclipping).
[Summary of Lecture] Emma Goldman on Hitlerism / Emma Goldman.— 30 cm. *In* The Toronto Star. —(Jan. 17, 1934).
[Interview] The Presidency. Emma Goldman, Good Anarchist... / Emma Goldman.— p. 1 ; 29 cm. *In* Time Magazine. —Vol. 23, no. 4 (Jan. 22, 1934).
[Excerpt from Lecture] Finds Hitler and Cohorts World's Greatest Menace / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Toronto Star. —(Jan. 23, 1934).
[Excerpt from Lecture] World on Its Knees Says Emma Goldman / Emma Goldman.— (Jan. 23, 1934, newsclipping).
[Excerpt from Lecture] "Red Emma" Likes Liberty Canada Gives / Emma Goldman.— (Jan. 23, 1934, newsclipping).
[Excerpt from Lecture] Terms Hitler and Aides an "Ill-Smelling Bouquet" / Emma Goldman.— 26 cm. *In* The Toronto Telegram. —(Jan. 23, 1934).
[Interview] Declares Toronto Fosters Communism by Repression / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Toronto Star. —(Jan. 24, 1934).
[Interview] Emma Goldman Will Tour U.S. / Emma Goldman.— (Jan. 25, 1934, newsclipping).
[Interview] Emma Goldman Asks Permit to Return to U.S. / Emma Goldman.— p. 36 ; 36 cm. *In* The Herald Tribune. —(Jan. 28, 1934).
Peter A. Kropotkin / Emma Goldman.— [1934 Feb.?, draft].
[Interview] The Human Touch / Emma Goldman.— [(Feb., 1934?, Emma Goldman Scrap Book)].
[Interview] Emma Goldman still Sees Red / Emma Goldman.— [(Feb. 1934, Emma Goldman Scrap Book)].
[Interview] Emma Goldman Returns to United States with Her Anarchistic Views / Emma Goldman.— [(Feb. 1?, 1934, newsclipping)].
[Interview] Visits Kin as 15-year Exile Ends / Emma Goldman.— pp. 1, 9 ; 26 cm. *In* The Rochester Journal. —(Feb. 1, 1934).
[Interview] Emma Goldman Returns to U.S.; Lauds Roosevelt Aid to Masses / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The World Telegram [New York]. —(Feb. 1, 1934).
[Interview] Miss Goldman "Home" After 15-year Exile / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Rochester Times-Union. —(Feb. 1, 1934).
[Interview... Anarchist Still] / Emma Goldman.— [(Feb. 1, 1934, Emma Goldman Scrap Book)].

[Interview] Emma Goldman Back to Visit Kin Here / Emma Goldman. – [(Feb. 2, 1934?, newsclipping)].
[Interview] Rochester Visited by Emma Goldman / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The New York Times. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] Emma Goldman Arrives; "Literature" Her U.S. Topic / Emma Goldman. – p. 1 ; 29 cm. *In* The New York World-Telegram. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] "Red Emma" Goldman Finds Her Theories Now Vogue / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Rochester Journal. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] Emma Goldman, Tired, Sad, Tries to Avoid Controversial Topics . . . / Emma Goldman. – p. 15 ; 23 cm. *In* The Democrat and Chronicle [Rochester]. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] Emma Goldman Arrives – Amid Strikes, of Course / Emma Goldman. – pp. 1, 3 ; 29 cm. *In* The New York Evening Post. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] Miss Goldman, Visiting Home, "Still Anarchist" / Emma Goldman. – (Feb. 2, 1934, newsclipping).
[Interview] Emma Goldman Returns; still an Anarchist / Emma Goldman. – 21 cm. *In* New York American. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] Emma Goldman Comes Back in Red Coat / Emma Goldman. – 22 cm. *In* New York Evening Journal. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] "Even Redder" Emma / Emma Goldman. – 29 cm. *In* New York Evening Journal. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] Emma Goldman Here Again / Emma Goldman. – 30 cm. *In* New York Sun. –(Feb. 2, 1934).
[Interview] Emma Goldman Here Again After Absence of 14 Years / Emma Goldman. – pp. 1,15 ; 28 cm. *In* The Sun [New York]. – (Feb. 2, 1934).
[Interview] Emma in N.Y. Sees Red / Emma Goldman. – 28 cm. *In* The Daily Mirror. –[(Feb. 3?, 1934)].
[Interview] Miss Goldman Errs Twice on Arrival Home / Emma Goldman. – p. 2 ; 24 cm. *In* The Los Angeles Times. –(Feb. 3, 1934).
[Interview] Emma Goldman Arrives After 14-Year Exile / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The New York Herald Tribune. –(Feb. 3, 1934).
[Interview] Miss Goldman Here on Visit / Emma Goldman. – 29 cm. *In* [The New York American?] –[(Feb. 3, 1934?)].
[Summary of Lecture] Emma Goldman tzurick in New York noch 14 Yawhr in Galut . . . [Emma Goldman in New York after 14 years of exile . . . In Yiddish] / Emma Goldman. – 30 cm. *In* [Der Tag?]. –(Feb. 3, 1934).
[Interview] Emma Goldman to Talk Freely / Emma Goldman. – 28 cm. *In* New York City Daily Worker. –(Feb. 3, 1934).
[Interview] Emma Goldman, Here to Make Some Cash, Sneers at U.S.S.R. / Emma Goldman. – 30 cm. *In* Daily Worker [New York]. –(Feb. 3, 1934).
[Interview] Emma Goldman, Mellow Anarchist Here on Visit, Perplexes Newsmen / Emma Goldman. – (Feb. 4, 1934, newsclipping).
[Interview] Emma Goldman Visits Capital to Lecture / Emma Goldman. – p. 1 ; 28 cm. *In* The Washington [Times?]. –(Feb. 4, 1934).
[Interview] Emma Goldman Wants to Stay / Emma Goldman. – 26 cm. *In* The New York Sun. –(Feb. 8, 1934).
[Interview] Emma Goldman still Sees Red / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Philadelphia Bulletin. –(Feb. 9, 1934).
[Interview] 15-Year Exile Believes U.S. Has Slipped / Emma Goldman. – 28 cm. *In* Bridgeport Herald [CT]. –(Feb. 11, 1934).

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Extols Anarchist / Emma Goldman.— 20 cm. *In* The New York Times. —(Feb. 12, 1934).

[Excerpt from Lecture] Politics Dominate Address of Emma Goldman in New York / Emma Goldman.— 21 cm. *In* The Christian Science Monitor. —(Feb. 12, 1934).

[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Asks Labor to Forestall War / Emma Goldman.— p. 14 ; 29 cm. *In* [The New York Times?]. —[(Feb. 12?, 1934)].

[Summary of Lecture] Emma Goldman Tells How Prince Made Her a Red / Emma Goldman.— [(Feb. 13?, 1934, newsclipping)].

[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Condemns Soviet As a Dictatorship / Emma Goldman.— [(Feb. 13?, 1934, newsclipping)].

[Summary of Lecture] Emma Goldman Speaks / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The New York Times. —(Feb. 14, 1934).

[Excerpt from Lecture] The Flop of a Fire-Eater / Emma Goldman.— 12 cm. *In* Beacon Journal [Akron]. —(Feb. 14, 1934).

[Speech, on the Dramatic Situation in Germany and Austria, at the Academy of Music, Brooklyn] / E[mma] G[oldman].— [1934 Feb. 15].

[Interview] Emma Goldman Says Peace Only Watchword / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Boston Post. —(Feb. 17, 1934).

[Interview] "Red Emma" Here Unrepentant / Emma Goldman.— 28 cm. *In* The Boston Herald. —(Feb. 17, 1934).

[Summary of Lecture] Small Crowd at Goldman Lecture Here / Emma Goldman.— p. 10 ; 28 cm. *In* [The New Haven Register]. —[(Feb. 18?, 1934)].

[Excerpt from Lecture] Powerful Centralized Government Is Not Needed ... / Emma Goldman.— p. 1 ; 29 cm. *In* The Harvard Crimson. —(Feb. 19, 1934).

[Summary of Lecture] Emma Goldman Speaks in Boston / Emma Goldman.— 30 cm. *In* The Boston Globe. —(Feb. 20, 1934).

[Excerpt from Lecture] Unable to Find a Man to Preside / Emma Goldman.— 30 cm. *In* The Boston Post. —(Feb. 20, 1934).

[Interview] "Was I Bad? I'm Worse Now," Says Emma Goldman, Here / Emma Goldman.— 28 cm. *In* New York World Telegram. —(Feb. 23, 1934).

[Interview] "Red Emma" Comes to Town, Ranting with Old Fervor / Emma Goldman.— p. 1 ; 38 cm. *In* The Herald [Washington]. —(Feb. 24, 1934).

[Excerpt from Lecture] Old "Red" Emma Becomes Careful, but Hits Fascism / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Washington Herald. —(Feb. 26, 1934).

[Summary of Lecture] Emma Goldman Sorry Russia Is No Longer "Revolutionary" / Emma Goldman.— 28 cm. *In* The Washington Post. —(Feb. 26, 1934).

[Excerpt from Lecture] Red Emma Goldman Tells Subdued Story of Life / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Daily News [Washington]. —(Feb. 26, 1934).

[Interview] Says 'Money' Plans War / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The New York Times. —(Feb. 27, 1934).

[Summary of Lecture] Anarchisten darfen nit unhoiben Revoluzias, zagt Emma Goldman. Bei eir uncumen [Anarchists don't need to start revolutions, says Emma Goldman on her arrival. In Yiddish] / Emma Goldman.— (Feb. 27, 1934, newsclipping).

[Interview] Emma Goldman Cites Worldviews / Emma Goldman.— [(March 1934, Emma Goldman Scrap Book)].

[Interview] Emma Goldman Finds More Liberalism in U.S. / Emma Goldman.— 40 cm. *In* The Evening Sun [Baltimore]. —(March 3, 1934).

[Interview] Emma Goldman Arrives Here and Is "Just As Red As Ever" / Emma Goldman. – (March 3, 1934, newsclipping, fragment).
[Interview] Utopian Dream Is Ever Hers / Emma Goldman. – 38 cm. *In* The Detroit News. – (March 16, 1934).
[Interview] Emma Is still Anarchist She Says on Visit Here / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Cleveland Press. – (March 16, 1934).
[Interview] Emma Goldman Declares City Too Provincial to Be Made Her Residence / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Rochester Times-Union. – (March 17, 1934).
[Interview] Emma Goldman Here, Sees War / Emma Goldman. – [(March 17?, 1934, Emma Goldman Scrap Book)].
[Interview] Famous Agitator Greets Kin Here... / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Rochester Democrat and Chronicle. – [(March 18? 1934)].
[Excerpt from Lecture] City Helped to Make Her an Anarchist / Emma Goldman. – 35 cm. *In* The Rochester Democrat and Chronicle. – (March 18, 1934).
[Excerpt from Lecture] "Your City Made Anarchist of Me," Emma Goldman Tells / Emma Goldman. – 36 cm. *In* Rochester Sunday American. – (March 18, 1934).
[Interview] Workers Should Seize Industries, Emma Goldman Tells Detroit / Emma Goldman. – 25 cm. *In* Detroit Evening Times. – (March 18, 1934).
[Interview] Emma Goldman Lectures Here / Emma Goldman. – (March 19, 1934, newsclipping).
[Excerpt from Lecture] Hitler Suppression Ideas Scored by Emma Goldman / Emma Goldman. – (March 20, 1934, newsclipping).
[Interview] Times Change – City's Calm As Emma Goldman Arrives / Emma Goldman. – (March 20, 1934, newsclipping).
[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Sees Fascism Gripping World / Emma Goldman. – (March 21, 1934, newsclipping).
[Interview] Emma Goldman Arrives, Denies She Is Prophet / Emma Goldman. – 35 cm. *In* The Chicago Daily News. – (March 22, 1934).
[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Calls U.S. Land of the Freest / Emma Goldman. – 34 cm. *In* The Chicago Tribune. – (March 23, 1934).
[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Finds U.S. Good Place to Live! / Emma Goldman. – 22 cm. *In* The Chicago Herald-Tribune. – (March 23, 1934).
[Summary of Lecture] Emma Goldman Sings Praises of U.S. Freedom / Emma Goldman. – 28 cm. *In* Daily News [Chicago]. – (March 24, 1934).
[Summary of Lecture] Under "New Deal" Circumstances... / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Milwaukee Sentinel. – (March 25, 1934).
[Excerpt from Lecture. Has Faith, Not Religion] / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Milwaukee Journal. – (March 25, 1934).
[Interview] Emma Goldman Mellowed by Time, But Anarchism Is Still Her Religion / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Wisconsin State Journal. – (March 27, 1934).
[Interview] Emma Goldman Sees Fertile Field for Anarchy in U.S. / Emma Goldman. – 30 cm. *In* Capitol Times [Madison]. – (March 27, 1934).
[Excerpt from Lecture] A Free Country, After [All?] / Emma Goldman. – 16 cm. *In* Chicago Herald and Examiner. – (March 29, 1934).
[Interview] Emma Goldman Fears for Jews / Emma Goldman. – [(April?, 1934, newsclipping)].

[Interview] Impossible to Work With Communists / Emma Goldman. – pp. 4, 7 ; 26 cm. *In* The Ideal [Bronx]. – Vol. 2, no. 2 (April, 1934).
[Interview] Emma Goldman Returns to City / Emma Goldman. – p. 16 ; 36 cm. *In* [The New York Times?]. – [(April 1?, 1934)].
[Interview] Emma Goldman Here, still Has Bit of Old Fire / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 29 cm. *In* St. Louis Star-Times. – (April 3, 1934).
[Interview] NRA—"Pink Tea!" Says Emma Goldman / Emma Goldman. – (April 3, 1934, Emma Goldman Scrap Book, fragment).
[Summary of Lecture] Welcome Home Tour of Emma Goldman / Emma Goldman. – [(April 6, 1934, Emma Goldman Scrap Book)].
[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Says in Speech Here She Is Still Anarchist / Emma Goldman. – p. 4 ; 30 cm. *In* St. Louis Globe. – (April 6, 1934).
[Interview] New Deal Not Fascist, Says Miss Goldman / Emma Goldman. – 30 cm. *In* Post Gazette [Pittsburgh]. – (April 11, 1934).
[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Wins Applause at Talk Here / Emma Goldman. – 25 cm. *In* Post Gazette [Pittsburgh]. – [(April 11, 1934)].
[Interview] Emma Goldman Here for Talk, "Red" As Ever / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Sun Telegraph [Pittsburgh]. – (April 11, 1934).
[Interview] Emma Goldman to Die Fighting for Anarchism / Emma Goldman. – (April 11, 1934, Emma Goldman Scrap Book).
[Summary of Lecture] Police Are Idle as Emma Talks / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Pittsburgh Press. – (April 12, 1934).
[Interview] Emma Goldman still Sees Early Dream of Golden Rule Guiding Future of World / Emma Goldman. – 20 cm. *In* The Buffalo Times. – (April 14, 1934).
[Excerpt from Lecture. Emma Goldman's Farewell in Rochester] / Emma Goldman. – [(April 16?, 1934, Emma Goldman Scrap Book, fragment)].
[Excerpt from Lecture] Dictators Scorned by Anarchist / Emma Goldman. – 28 cm. *In* Democrat and Chronicle [Rochester]. – (April 16, 1934).
[Interview] Emma Goldman in Albany, Wars On / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 30 cm. *In* Albany Evening News. – (April 18, 1934).
[Interview] Emma Goldman to Lecture at Institute Tonight / Emma Goldman. – 30 cm. *In* Times-Union [Albany]. – (April 18, 1934).
[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Says We've Few Liberties Left / Emma Goldman. – p. 1 ; 19 cm. *In* The Knickerbocker Press [Albany]. – (April 19, 1934).
[Interview] Emma Goldman Smiles at Wirt / Emma Goldman. – p. 1 ; 26 cm. *In* The World Telegram. – (April 21, 1934).
[Interview] Hitler? A Pest! Duce, Ditto! Says Emma Goldman! / Emma Goldman. – 22 cm. *In* Sunday News [New York]. – (April 22, 1934).
[Interview] "Free Mooney," Emma Goldman / Emma Goldman. – 13 cm. *In* New York World Telegram. – (April 26, 1934).
[Interview. Famous Woman Anarchist Sees Fascist Menace Spreading to America] / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Gazette [Montreal]. – (May 3, 1934).
[Interview] Anarchie dit paix, pour Emma Goldman. [Anarchy means peace for Emma Goldman. In French] / Emma Goldman. – p. 3 ; 30 cm. *In* La Presse [Montreal]. – May 4, 1934).
[Excerpt from Lecture] Nazi Regime Held Bound to Collapse / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Gazette [Montreal]. – (May 15, 1934).

[Summary of Lecture] "Red Emma" Denounces Hitler and Hindenburg / Emma Goldman. – 30 cm. *In* Montreal Daily Herald. –(May 15, 1934).
[Excerpt from Lecture] Regime of Hitler Doomed to Fall / Emma Goldman. – 26 cm. *In* The Montreal Daily Star. –(May 15, 1934).
[Excerpt from Lecture] "Red Emma" Flays Proletariat Rule / Emma Goldman. – 27 cm. *In* The Gazette [Montreal]. –(May 22, 1934).
[Excerpt from Lecture] Decrees, Codes Fail, Former Exile Says / Emma Goldman. – p. 1 ; 30 cm. *In* The Toronto Daily Star. –(May 29, 1934).
[Interview] A Rebel Speaks / Emma Goldman. – p. 6, 14 ; 29 cm. *In* The Jewish Standard [Toronto]. –(June 29, 1934).
Declares Two Men Died for Dreaming of Freedom / Emma Goldman. – 1934 Aug., 24, draft.
[Summary of Lecture] Declares Two Men Died for Dreaming of Freedom / Emma Goldman. – [(Aug. 1934, newsclipping)].
The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman. – [1934 Oct.?, draft].
[Anarchist organization and tactics. In Russian] Anarchicheskaia Rabota i Taktika / Emma Goldman. – pp. 8-11 ; 26 cm. *In* Delo Truda. –no. 82 (Oct.-Nov., 1934).
[Excerpt from Lecture] Strike Against War Emma Goldman Begs / Emma Goldman. – (Oct. 1934, newsclipping).
The Tragedy of the Political Exiles / Emma Goldman. – pp. 401-402 ; 28 cm. *In* The Nation. –(Oct. 10, 1934).
[Emma Goldman, distinguished militant of internatinal anarchism... In Spanish] Emma Goldman, Distinguida Militante del Anarquismo Internacional, Ha Dirigido por Radio... / Emma Goldman. – p. 7 ; 34 cm. *In* CNT [Barcelona]. – (Oct. 12, 1934).
[Excerpt from Lecture] "G.B.S." and Works Doing Much Harm / Emma Goldman. – [(Nov. 13?, 1934, Emma Goldman Scrap Book)].
[Summary of Lecture] Shaw Is Condemned by Emma Goldman / Emma Goldman. – 16 cm. *In* Daily Star [Montreal]. –(Nov. 13, 1934).
[Summary of Lecture] Dictator-Fascist Ideas Deplorable / Emma Goldman. – 24 cm. *In* The Gazette [Montreal]. –(Nov. 16, 1934, Emma Goldman Scrap Book).
[Excerpt from Lecture] Munitions Makers Bitterly Accused / Emma Goldman. – 19 cm. *In* The Gazette [Montreal]. –(Nov. 20, 1934).
Was My Life Worth Living? / Emma Goldman. – pp. 52-58 ; 22 cm. *In* Harper's Monthly Magazine. –(Dec. 1934).
[Interview] Emma Goldman macht a sach? Fun ehr leben un iz tzufuden mit ihm [Emma Goldman is satisfied with her life. In Yiddish] / Emma Goldman. – p. 7 ; 21 cm. *In* Der Tag [New York]. –(Dec. 1, 1934).

Introduction to Reels 47 through 55

The Goldman Writings Series is a collection of Goldman's published essays, essay drafts, and lectures, as well as summaries of (and excerpts from) speeches as they appeared in newspaper articles and interviews from 1890 to 1940.

The collection emphasizes Goldman's lesser-known essays and previously unpublished drafts. Essays available in recent editions or published in book form have not been included. Where possible, various editions of popular essays are part of the collection.

This document series also includes drafts of articles and lectures. Selected translations of Goldman's writings in French, Italian, German, Danish, Swedish, Norwegian, Spanish, Japanese, Chinese, Russian, and Yiddish, illustrate the international influence of Goldman's ideas during her life.

The newspaper articles reveal the public Emma Goldman as she was portrayed by the contemporary press. The articles underscore her wit, humor, and intellectual curiosity as well as her composure when confronted with hostility and sexism.

The Goldman Writing Series follows the public life of Emma Goldman from 1890 to 1940. Four periods stand apart in terms of both her activity and the attention focused on her: the years she published, edited, and wrote for *Mother Earth*, with the lively narratives of her lecture tours across the United States; her return from the Soviet Union, including her criticism of Leninism, the attacks from the Left against her anti-Leninist positions, and her responses; her brief return to the United States in 1934, a respite from the exile that separated her from her family and comrades in the United States;

and finally, the years of the Spanish Civil war: her visits to Barcelona and Madrid, her analysis of the transformations in Spain and of the controversies concerning the alternative tactics employed by Spanish anarchist organizations in their militant and political struggle against Fascism.

The Goldman Writing Series is largely self-explanatory. Users seeking contextual information about Emma Goldman's activities should turn to the informational text accompanying the Correspondence series of the microfilm.

16X

1.0
1.1
1.25
1.4
1.6
2.8
3.2
3.6
4.0
2.5
2.2
2.0
1.8

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman. - [1929, draft, fragment]. - 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

A WOMAN WITHOUT A COUNTRY 2027

By EMMA GOLDMAN

The title is perhaps misleading because, in a technical sense, I am not without a country. Legally I am a "subject of His Britannic Majesty". But in a deeper, spiritual sense I am indeed a woman without a country, as I shall try to make plain in the course of this article.

To have a country implies, first of all, the possession of a certain guarantee of security, the assurance of having some spot you can call your own and that no one can alienate from you. That is the essential significance of the idea of country, of citizenship. Divested of that, it becomes sheer mockery.

Up to the World War citizenship actually did stand for such a guarantee. Save for an occasional exception in the more backward European countries, the native or naturalised citizen had the certainty that somewhere on this globe he was at home, in his own country, and that no reversals of personal fortune could deprive him of his inherent right to have his being there. Moreover, he was

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman. – [1929, draft, fragment]. – 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

at liberty to visit other lands and wherever he might be, he knew that he enjoyed the protection of his citizenship.

But the War has entirely changed the situation. Together with countless lives, it also destroyed the fundamental right to be, to exist in a given place with any degree of security. This peculiar and disquieting condition of affairs has been brought about by an usurpation of authority that is quite incredible, nothing short of divine. Every government now arrogates to itself the power to determine what person may or may not continue to live within its boundaries, with the result that thousands, even hundreds of thousands, are literally expatriated. Compelled to leave the country in which they happen to live at the time, they are set adrift in the world, their fate at the mercy of some bureaucrat vested with power to decide whether they may enter "his" land. Vast numbers of men and women, even of children, have been forced by the War into this terrible predicament. Hunted from place to place, driven hither and thither in their search for a spot where they might be permitted to breathe, they are never certain whether they may not be ordered at any moment to leave for other parts --- where the same fate is awaiting them. Veritable Wandering Jews, these unfortunates, victims of a strange perversion of human reason that dares question any person's right to exist.

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman. – [1929, draft, fragment]. – 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

From every "civilised" country men and women may now be expelled any time it suits the police or the government. It is not only foreigners who are thus virtually driven off the face of the earth. Since the World War citizens are also subject to the same treatment. Citizenship has become bankrupt: it has lost its essential meaning, its one-time guarantee. Today the native is no more safe in "his own" country than the citizen by adoption. Deprivation of citizenship, exile and deportation are practiced by every government; they have become established and accepted methods. So common are these proceedings that no one is any more shocked by them or made sufficiently indignant to voice an effective protest. Yet, for all their "legality", denaturalisation and expatriation are of the most primitive and cruel inhumanity.

The War has exacted a terrific price in the stupendous number of human lives lost, men maimed and crippled, countless hearts broken and homes destroyed. But even more fearful is the effect of that holocaust upon the living. It has dehumanised and brutalised mankind, has injected the poison of hatred into our hearts, has roused man's worst instincts, made life cheap, and human safety and liberty of the smallest consideration. Intolerance and reaction are rampant, and their destructive spirit is nowhere so evident as in the growing despotism of official authority and in its autocratic attitude toward all criticism and opposition. A wave of political dictatorship is sweeping Europe, with its inevitable evils of irresponsible arbitrariness and oppression. Funda-

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman. — [1929, draft, fragment]. — 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

mental rights are being abolished, vital ethical conceptions scorned and flouted. Our most precious possession, the cultural values which it has taken centuries to create and develop, are being destroyed. Brute force has become the sole arbiter, and his verdict is accepted with the servile assent of silence, often even with approval.

In Italy Fascism foully assassinates its non-conformist Matteottis; in Tchekist Russia they are shot without hearing or trial, or are administratively buried in the wilds of Siberia; in Spain, as of old, inquisition silences the heretic; in Hungaria and Poland, in Rumania and Bulgaria the hand of the executioner knows no rest. Alas, even in free America the spirit of the Ku Klux is the master of life.

Man's memory is very short-lived and he is prone to forget important events even of recent occurrence. That is particularly the case in regard to a country whose tempo of life is as fast and exaggerated as that of the United States. It is therefore not out of place to recall to mind the outstanding features of American life within the past decade.

Till 1917 the United States had fortunately not become affected by the internecine madness which was devastating the Old World. The idea of war was very unpopular, and American sentiment was virtually unanimous against mixing up in the European imbroglio. Then, suddenly, the entire situation changed; a peace-insisting nation was transformed, almost over night, into a martial maniac run

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.— [1929, draft, fragment].— 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

amuck. A study of that strange phenomenon would no doubt be an interesting contribution to our understanding of collective psychology, but the subject is outside the present discussion. Here it must suffice to recollect that, after having elected Woodrow Wilson president because he "had kept them out of war", the American people were somehow persuaded to join the European war. The President's decision, very unwillingly concurred in by a no-war Congress, had the effect of changing the entire psychology of the United States. The tranquil country became a land of flaming jingoism, and a deluge of intolerance and persecuting bigotry overwhelmed the people. The vials of mutual suspicion, of hatred and compulsion were poured out from North to South and from East to West, setting man against man and brother against brother. In the halls of legislation the spirit of the new militarism manifested itself in draconic laws passed against every critic and protestant.

The sanguine European struggle for territory and markets was proclaimed a holy crusade in behalf of freedom and democracy, and forcible conscription was hailed as "the best expression of a free citizenry". The war orgy evidenced a psychosis on a nation-wide scale never before witnessed in the United States. Compared with it the temporary American aberration that followed the violent death of President McKinley, in ~~1901~~ 1901, was a mere flurry. On that occasion, as will be remembered, the Federal Gov-

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.— [1929, draft, fragment].— 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ernment rushed through special legislation outlawing everything that indicated the least symptom of non-conformism or dissent. I am referring to the notorious ant-anarchist laws, which for the first time in the history of the United States introduced the principle of government by deportation. Persons suspected of anarchist tendencies, disbelievers in organised government, were not to be allowed entry to the United States, the land of the free; or, if already there, could be sent out of the country within a period of three years. According to that law men like Tolstoy and Kropotkin would have been refused permission to visit the United States, or deported if found within its boundaries.

That law, however, product of a short-lived panic, virtually remained a dead letter. But the war-time psychosis revived the forgotten anti-anarchist statutes and broadened them to include everyone who was persona non grata to the powers that be, without the benefit of time limitation. There began a national hunt for "undesirables". Men and women were gathered in by the hundred, arrested on the street or taken from their work bench, to be administratively deported, without hearing or trial, frequently because of their foreign appearance or on account of wearing a red shawl or necktie.

The war cyclone, having swept Europe, gained increased momentum in America. The movement to make the world safe for democracy and liberty, solidly supported by the "liberal" intelligentsia of press and pulpit, made the United States

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman. – [1929, draft, fragment]. – 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the most dangerous place for democrat and libertarian. An official reign of terror ruled the country, and thousands of young men were literally driven into the army and navy for fear of their neighbors and of the stigma of "slacker" cast upon everyone in civilian dress --- cast mostly by idle ladies of fashion who ~~must~~ paraded the streets to aid the cause of "humanity". Everyone who dared raise his voice to stem the tide of the war mania was shouted down and maltreated as an enemy, an anarchist and public menace. Jails and prisons were filled with men and women ordered deported. Most of them were persons that had lived many years in their adopted country, peacefully following their vocations; some of the others had spent almost their entire lives in America. But length of sojourn and useful occupation made no difference. The great Government of the United States stooped even to the subterfuge of secretly depriving naturalised citizens of their citizenship, so as to be able to deport them as "undesirable foreigners".

Future historians will wonder at the peculiar phenomenon of American war psychology: while Europe experienced its worst reaction as a result of the war, the United States -- in keeping with its spirit of "get there first" --- reached its greatest reactionary zenith before entering the war. Without warning, as it were, it forswore all its revolutionary traditions and customs, openly and without shame, and introduced the worst practices of the Old World.

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman. – [1929, draft, fragment]. – 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

With no more hesitation than necessity any, it transplanted to America methods of autocracy which had required centuries to develop in Europe, and it initiated expatriation, exile and deportation on a wholesale scale, irrespective of any considerations of equity and humanity.

To be sure, the pacifist intellectuals who prepared America for war solemnly insisted that the summary abrogation of constitutional rights and liberties was a temporary measure necessitated by the exigencies of the situation, and that all war legislation was to be abolished as soon as the world would be made safe for democracy. But more than a decade has passed since, and in vain I have been scanning American newspapers, journals and magazines for the least indication of the promised return to normalcy. It is easier to make laws than to abolish them, and oppressive laws are particularly notorious for their longevity.

(Poor America!) With its habitual recklessness it has outdone the effete Old World in "preparedness". The former great democracy of Thomas Jefferson, the land of Paine and Emerson, the one-time rebel against State and Church, has turned persecutor of every social protestant. The historic champion of the revolutionary principle, "No taxation without representation", compelled its people to fight in a war waged without their consent! The refuge of the Garibaldis, the Kossuths and Schurzes practices deportation of heretics! America, whose official functions always begin with a prayer

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

to the Nazarene who had commanded "Thou shalt not kill", has imprisoned and tortured men who scrupled to take human life, and has hounded those who proclaimed "peace and good will on earth". Once a haven for the persecuted and oppressed of other lands, the United States has since shut its doors in the face of those seeking refuge from the tyrant. A new twentieth-century Golgotha for its "foreign"Saccos and Vanzettis, it silences its native "undesirables", its Mooneys and Billingses, by burying them alive in prison. It glorifies its flying Lindbergs, but damns their thinking fathers.*) It crucifies manhood and expatriates opinion.

The practice of deportation places America, in a cultural sense, far below the European level. Indeed, there is less freedom of thought in the United States today than in the Old World. Few countries are as unsafe for the man or woman of independence and idealism. ~~Here~~ No offence more heinous there than an unconventional attitude; every crime may be forgiven but that of unapproved opinion. The heretic is anathema, the iconoclast the worst culprit. For such there is no room in the great United States. In a singular manner that country combines industrial initiative and economic self-help with an almost absolute taboo against ethical freedom and cultural expression. Morals and behavior are

*) The father of Charles Lindberg, together with other "irreconcilables"in Congress who shared Senator La Follette's attitude to the war, was denounced as a public enemy.

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Prescribed by draconic censorship, and woe to him who dares step out of the beaten path.

Truly has Dostoyevsky spoken in branding man "a scoundrel who gets used to everything". We are apt to be shocked by some atrocity, but let the same be sufficiently often repeated, and our indignation becomes blunted and we subside into total indifference. The first collective deportation of "undesirables" by the American Government roused a great clamor by public and press. But that outrage has since been followed by numerous others without calling forth the least protest. Yet it may be said without exaggeration that in the entire history of the United States there has been no greater iniquity than this high-handed and inhuman method of dealing with the social agnostic and political skeptic.

The principle of deportation is in its very essence an abrogation of traditional American guarantees of freedom and of the Constitution itself. For the most fundamental liberty is "the right to think, to know and to utter", as Milton expressively put it. To exile, banish or deport any one for entertaining unpopular opinions is the worst tyranny. To label certain views as illegal is the height of despotism. More -- it is a crime against progress and civilisation, because every step forward depends on the liberty to think and to express our thoughts. It has been wisely said that truth will stand by itself: only error needs the support

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

of authority and compulsion. The purpose of suppression is not to eliminate error but to stifle truth.

The puerile stupidity of the attempt! For if the past teaches anything at all, it is the immutable lesson that ideas cannot be exiled and that deporting their banner-bearers has never yet silenced man's yearning for things better and higher. All history is proof of it, from Socrates down to the last conscientious objector. Pity the land devoid of the social heretic and political unbeliever! Mankind would still be in the stage of tree-climbing but for the innovator in thought and deed, the men and women of independence and daring, the defiers of the established and approved. The historic role of these lawbreakers and "undesirables" has been to pave the way to greater achievement in every field of endeavor. It can be easily demonstrated that not a single step forward has ever been taken by man but as a result of the selfless idealism and devotion of this social element, be it in the domain of ethics and religion, in science and letters, in art and industry. Their corpses strew the path of progress, but when dead long enough they are acclaimed saints and canonised. The living ~~men~~ "undesirables", however, must face expatriation and the contumely of the world and rest content in the consciousness of the great work to be done, even at the price of possible death. Because, as Emerson so well said, "It will never make any difference to the hero what the laws are".

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

It is particularly ludicrous for a political democracy like the United States to resort to Old World methods of suppressing thought. In a monarchy the autocrat may indulge in such practices with some appearance of logic, for where the master is absolute he might as well decree what views are good and permissible and what are bad and forbidden. But in a republic, where the little autocrats are elective and their rule at best of short duration, the sight of the transitory Tsar presuming to dictate eternal verities must surely call forth the wrath of the gods.

By substituting rule by deportation for its fundamental law, America has recorded itself thoroughly reactionary. It has erected formidable barriers against its cultural development and progress. In the last analysis such policies are a means of depriving the people of the finer values and higher aspirations, and blocking the road to a better civilisation. The great body of labor is, of course, the most direct victim of this menace. It is designed to stifle industrial discontent, to eliminate the spokesmen of popular unrest, and subjugate the inarticulate masses to the will of the masters of life.

Unfortunately it is the workers themselves who are the main bulwark of reaction. No body of toilers in any country is as mentally undeveloped and so lacking in economic consciousness as the American Federation of Labor.

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The horizon of their leaders is sadly limited, their social short-sightedness positively infantile. Their role in the World War days was most pitiful and subservient in their ~~vieing~~ vying to outdo each other as trade drummers for the Moloch of slaughter. They championed the most reactionary measures, too fatuous to understand that ~~the same~~ these will remain a post-war weapon in the hands of the employers of labor. They learned nothing from past experience and have forgotten the lesson of the Sherman Law, passed by the efforts of the workers to check the industrial trusts but since applied by the American courts to weaken and emasculate the organisations of labor. As was to be foreseen, the "temporary" war legislation, sponsored by the American Federation of Labor, is now being used in the industrial struggles against the toilers.

The war reaction in America, of which expatriation and deportation were the extreme expressions, has also manifested itself in various other ways. Every channel of life has become affected by it. Repression is its keynote: the non-conformist and iconoclast are to be eliminated. Those who cannot, for one reason or another, be exiled or deported, or whom it is not considered expedient to drive out of the country, are turned over to the tender mercies of the censor, the police, the courts, and the night riders of the official and unofficial Ku Kluxers. The social heretic, the political and ~~xx~~ labor rebel are hounded with all the fury of ~~hundert~~ red-percent fanaticism. Expression of proscribed opinion is not to be tolerated, and the arm of

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the Law is laid heaviest upon the political offender whose existence, as such, America is "too enlightened and democratic" to recognise. The ordinary law-breaker has greater opportunity to secure legal justice than the mentally "undesirable". If provided with money and able lawyers the average criminal can have his day in court; neither the authorities nor the public have, as a rule, any special interest in depriving him of his liberty or life, except upon the merits of his case, in accordance with legal precedent and forms. Not so with the political victim. Denunciation is sufficient in his case; all ethical concepts are suspended, even established legal procedure nullified. He must be punished and silenced, whatever the circumstances of the situation. This attitude has developed a regular system of "framing up", with a complete machinery of hand-picked juries, manufactured evidence, perjured witnesses and compliant courts, supported by the "third degree" and terror methods of police and government functionaries. It is enough to mention Massachusetts or California, the States of Washington or of North Carolina, to characterise the nature of "justice" meted out to the political and labor "undesirables", foreign as well as native. All in the war-time sign of "making the world safe for democracy".

Fortunately, thrice fortunately, there is an inherent sense of humanity in man's heart that cannot be entirely stifled for very long. Thanks to it, the world is slowly beginning to get over the mental gassing of the war period. The more humane tendencies are gradually reasserting them-

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

selves. Evidence of it is daily multiplying, particularly in the more progressive countries of Europe. How eternally true it is that the blood of the martyrs is the seed of the church! The scorned and persecuted conscientious objector is about to witness his triumph. His spirit is abroad, conquering the hearts of mankind, even though he himself be still flouted. Millions throughout the world are coming to hate human slaughter and turning their backs upon war. This changed attitude is reflected in the stand of the great powers favoring limitation of armaments and even the total outlawing of war. Why this sudden conversion on the part of the governments? Surely not because they love their fellow-men more, but because they are compelled to harken to the people's voice more.

The revival of humanism is a most hopeful sign. Literature and art, always the first spring-signs of awakening, are breathing a new and purer atmosphere. The same tendency is finding expression in the field of education, in our altering viewpoint regarding children and the rearing of the young. Old prejudices are giving way to better understanding, and we are learning that the tingling rod is not the best instructor. We are perceiving that freedom and opportunity for growth accomplish more than repression and restraint. In our dealing with the social unfortunates, the insane, the juvenile offender and even the hardened criminal we are beginning to apply more humane, modern methods. We are coming to see, in short, that not suppression but enlightment is

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

what the world needs, and that not less but more liberty is the way of progress and the cure for existing evils.

This realisation is growing in every channel of activity, in all forms of endeavor --- in all, save one and that the most vital of them all. In our social psychology we still remain far behind. The iconoclast and the rebel are still "the enemy", and all authority is being concentrated to crush him. As pacifist or conscientious objector, as independent thinker or libertarian to whom red fascism is as hateful as black, as revolutionist, I.W.W. or anarchist --- in whatever form social, political and industrial humanism may express itself --- he is still the "undesirable" to be ferreted out. Hounded and persecuted in every land, these refugees from psychic chauvinism are being driven from pillar to post.

It was Fridjof Nansen, the famous explorer, who was one of the first to realise the far-reaching effects of the war psychosis in relation to these expatriated. He introduced the special passport that bears his name and which is designed to insure at least a modicum of safety to the increasing number of refugees. Because of Nansen's great services in organising the millions of homeless and parentless children during the war, the League of Nations was induced to approve his project and establish the so-called Nansen passport. Few countries, however, recognise its validity, and that half-heartedly, and in no case does it guarantee its holder against sudden exile and deportation. But the very fact of its existence goes to prove the havoc wrought by post-war

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

developments in the matter of citizenship and the utterly wretched situation of the thousands of expatriated and country-less.

It should not be assumed that the latter consist mostly of political refugees. In that huge army of exiles there are great numbers of entirely a-political people, of men and women whom territorial rapacity and the Versailles "peace" have deprived of their country. Most of them do not even get the benefit of the Nansen passport, since the latter is intended only for the political refugees of certain nationalities. Thus thousands find themselves without legal papers of any kind, and in consequence may not be permitted to stay anywhere. A young woman of my acquaintance, for instance, a person who has never been interested in any social or political activities, is at this very moment adrift in this Christian world of ours, without the right of making any country her home, without fatherland or abode, and constantly at the mercy of the passport police. Though a native of Germany, she is refused citizenship in that country because her father (now dead) was an Austrian. Austria, on the other hand, does not recognise her a citizen because her father's birthplace, formerly belonging to Austria, has by the terms of the Versailles treaty become part of Rumania. Rumania, finally, declines to consider the young woman as a citizen on the ground that she is not a native, had never lived in the country, does not speak its language and has no relatives there. The unfortunate woman is literally without a country, with no

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

legal right to live anywhere on earth, save by the temporary toleration of some passport officials.

Still more hazardous is the existence of the vast army of political refugees and expatriated. They live in ever-present fear of being deported, and such a doom is equivalent to a sentence of death when these men are returned, as is only too often the case, to countries ruled by dictatorships. Quite recently a man I know was arrested in the place of his sojourn and ordered deported to his native land, which happened to be Italy. Had the order been carried out, it would have meant torture and execution. I am familiar with a number of cases of political refugees not permitted to remain in the countries where they had sought refuge and deported to Spain, Hungary, Rumania or Bulgaria, where their lives are in constant jeopardy. For the arm of reaction is long. Thus Poland has on several occasions lately decreed the deportation of Russian political refugees to their native country, where the Tcheka executioner was ready to receive them. It was only through the timely intercession of influential friends abroad that the men and their families were saved from certain death. European despotism reaches even across the seas, to the United States and South America; repeatedly politicals of Spanish and Italian descent have been deported to their native lands as an act of "courtesy" to a friendly power.

These are not exceptional instances. Large numbers of refugees are in a similar position. Not to speak of the thousands of non-politicals, denaturalised and expatriated

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.– [1929, draft, fragment].– 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

and despoiled of abode. In Turkey and France, to mention two countries only, there are at present over half a million of them, victims of the World War, of Fascism, of Bolshevism, of post-war territorial changes and of the mania for exiling and deporting. Most of them are being merely tolerated, for the time being, and are always subject to an order to "move on" --- somewhere else. Lesser but still very considerable numbers are scattered throughout the world, particularly in Belgium, Holland, Germany and in the various countries of Southern Europe.

There is nothing more tragic than the fate of those men and women thrown upon the mercy of ~~one destination~~ the world. I know from personal experience what it means to be torn out of the environment of a lifetime, dug out by the very roots from the soil you have had your being in, compelled to leave the work to which all your ~~interests~~ energies have been devoted, and to part from those nearest and dearest to you. Most disastrous are the effects of such expatriation particularly on persons of mature age, as were the greater number of those deported by America. Youth may adapt itself more readily to a new environment and acclimatise itself in a strange world. But for those of more advanced age such transplantation is a veritable crucifixion. It requires years of application to master the language, custom and habits of a new land, and a very long time to take root, to form new ties and secure one's material existence, -- not to speak of the mental anguish and agony a sensitive person suffers in the face of wrong and inhumanity. So far as I myself am concerned, I have been fortunate

860715034

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / E[mma] Goldman.— [1929, draft, fragment].— 20 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

indeed in the possession of an ideal, devotion to which does not depend on geographical boundaries. It is this that has enabled me to continue my work in spite of denaturalisation and deportation. In exile as in America my interests remain the same, as can be seen by the literary work I have done since I left the United States, while the past eighteen months I have been engaged in writing my autobiography, which is to be published in the near future by Alfred Knopf.

Born in Russia, where I received my first impressions of life and nature, I have spent the greater part of my conscious existence in the United States. Though no longer legally a citizen of either, I feel myself very close to both, closer than to any other land. For to me, country does not represent mere locality or some precinct limited by nationalist lines. Citizenship, to me, has the deeper significance of "belonging", of feeling oneself a part of a certain environment, of a certain atmosphere. "My country" is defined culturally rather than geographically. To use a homely but descriptive simile, the difference of being merely a citizen and having a country is, in my view, that between living in a furnished room and dwelling in a home that one has himself helped to build. The difference is not, of course, in the area occupied but in the character of the place. It is a psychic difference, a difference of conception and attitude.

In that sense, in the deeper significance of spiritual values, I feel the United States "my country". Not, to be

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

A WOMAN WITHOUT A COUNTRY

By EMMA GOLDMAN

The title is perhaps misleading because, in a technical sense, I am not a woman without a country. In view of my marriage, four years ago, to an English miner, I am -- legally -- a "subject of His Britannic Majesty". I am, moreover, typically English in that I spend most of my time on the Riviera. But in a deeper, spiritual sense I am indeed a woman without a country. The world is the same kind of prison since the War, and I feel nowhere at home. Russia, where I was born, and America, where I did my greatest work, are both closed ports to me. Italy would probably not even take me as a tourist. So I am, I suppose, a woman without a country.

To have a country implies, first of all, the possession of a certain guarantee of security, the assurance of having some spot you can call your own and which no one can alienate from you. That is the essential significance of the idea of country, of citizenship. Divested of that, it becomes meaningless.

Up to the World War citizenship actually did stand for such a guarantee. Save for an occasional exception in the more backward European countries, the native or naturalized citizen had the certainty that somewhere on this globe he was at home, in his own country, and that no reversals of personal fortune could deprive him of his inherent

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

right to have his being there. Moreover, he was at liberty to visit other lands and wherever he might be he knew that he enjoyed the protection of his citizenship.

But the War has entirely changed the situation. Together with countless lives it also destroyed the fundamental right to be, to exist in a given place with any degree of security. Every government now arrogates to itself the power to determine what person may or may not continue to live within its boundaries, with the result that thousands, even hundreds of thousands, are literally expatriated. Compelled to ~~leave~~ leave the country in which they happen to be at the time, they are set adrift in the world, their fate at the mercy of some bureaucrat vested with authority to decide whether they may enter "his" land. Vast numbers of men and women, even of children, have been forced by the War into this terrible predicament.

I personally was made to realize the insecurity of citizenship long before the World War. My first experience of that character dates from 1908. It was in the Fall of that year that I was returning to the States after a prolonged lecture tour in Canada. On the border I was held up by American officials who questioned my right to enter the country. It required considerable persuasion to convince them that the United States was my home for more than 20 years and that I was an American citizen because of my marriage, 11 years previously, to Mr. Jacob Kerschner, an American citizen. I was permitted to enter.

That experience was somewhat disquieting. Indeed, a few days later

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

I was informed by my sister in Rochester, N.Y., that some men, evidently Federal agents, had been making inquiries about Mr. Kerschner and myself in the matter of our citizenship. Presently I received from friends in Rochester some newspaper items that had appeared in an obscure corner of the local publications to the effect that the Federal Government had annulled Mr. Kerschner's citizenship. The ground assigned was that an alleged statement by the parents of Kerschner that their son had not been of age and had not lived the required five years in the country before acquiring his citizenship papers.

I knew very well that the published reasons for depriving Kerschner of his citizenship were false: Kerschner had been more than five years in the States before he became a citizen and he was more than of age at the time. I therefore planned to contest the Federal action, since the latter affected also my status as a citizen. Legal friends, however, dissuaded me, arguing that the psychologic moment for such proceedings had not arrived and that it were better to wait for a more opportune time .

Private inquiries I made convinced me that the Federal authorities had not acted in good faith. I had separated from Kerschner in 1888, and since then I never met him again or heard from him. He disappeared from Rochester, his home, in 1893 or 1894, and no one, not even his parents, knew his whereabouts. He vanished completely. The taking away of his citizenship was done without either his or my knowledge, contrary to American law, and in his absence. Depriving him of citizenship under such circumstances was significant. It was clear to me that the action of the Federal Government was directed not against the vanished and pro-

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

bably dead Kerschner but against the living Emma Goldman.

Nothing further was heard of the matter for a decade, and I almost forgot all about it. Not so the United States Government. Unexpectedly the question of my citizenship came to the fore, in a most vital issue. It was the year 1917, when together with several of my friends and co-workers I was arrested for "conspiracy to obstruct the draft", as a result of our propaganda against forcible conscription. In the summer of that year I was tried in the Federal Court of New York, and upon conviction I was sentenced by Judge Mayer to pay a fine of $10,000 and to serve 2 years in the State Prison at Jefferson City, Mo. (which was also used as a Federal prison for women). At the same time Judge Mayer recommended that I be deported after the expiration of my prison term.

That "recommendation" flashed to my mind the action of the Federal Government in annulling Kerschner's citizenship and thereby also mine. Yet even then no one believed that the annulment would be permitted to stand by any Court, considering the circumstances of the case. However, after the completion of my term in the Missouri Prison (minus the usual commutation time of 4 months, but with an additional month in payment of the $10,000 fine), I was taken in charge by Federal Immigration authorities who attempted to put me through a third-degree "examination" regarding my life and opinions. I refused to answer their questions, but instead issued a statement in the New York press to the effect that my political views were no concern of the Government and that I was not subject to deportation, since I was a citizen of the United States for more than twenty years.

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

While awaiting the Government's decision, I continued my work. Though under $15,000 bail, I toured the country, mainly for the purpose of securing support for the arrested conscientious objectors, as well as for the hundreds of others that had been thrown into prison, without any definite charge, as a result of the red raid mania of Palmer, then Secretary of State. While thus engaged in Chicago, I was notified, in December, 1917, by Mr. Harry Weinberger, my legal representative in New York, that the Immigration authorities had decreed my deportation and that Mr. Louis F. Post, Assistant Secretary of Labor, had already signed the order. Thereupon I hastened back to New York ~~xxx~~ to surrender myself, which I did immediately upon reaching the city. I was brought before Judge Mayer, to whom the representatives of the Federal Government — of the Department of Justice and of the Immigration Bureau — declared that Mr. Jacob Kerschner had been deprived of his citizenship and that he was dead.

Friends and legal advisers urged me to make a fight against deportation: to test the question of my citizenship and the right of the Federal Government to deprive me of it by the underhand methods used and for the evident purpose of expatriation and deportation. But the Russian Revolution was calling to me. I was eager to return to my native land; I wanted to share the lot of the people there and to take part in the upbuilding of the country on foundations of liberty and justice. I refused to make the suggested test case and --- went to Ellis Island.

The conditions I found there; the treatment of the unfortunates picked up on the streets or at work and held ~~xx~~ as "dangerous aliens" only because they happened to be Russians or had a Russian sound to their names; the ludicrous secrecy of the preparations for deportation; our

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

a stual kidnapping in the dead of night, unknown to our friends or even to the press; our running the gauntlet of soldiers and Federal officers; our landing on the "Buford", the Mystery Ship, the ancient and notoriously unseaworthy transport that finally dumped us in Finland after dodging submarine mines for 28 days, in continuous uncertainty and danger --- to describe all that is beyond the scope of this article. Here it will suffice to point out that during the greater part of our journey even Washington was not certain of our exact destination and not at all sure that we would reach Russia alive.

My two years' stay in Bolshevik Russia was the greatest experience of my life, heart-breaking though it was. I did not find Russia "my country", and I voluntarily left it in December, 1921, to meet with other post-war experiences in several other lands, including Esthonia, Latvia, Sweden and Germany. Everywhere I was appalled by the results of the destructive spirit that the great holocaust had unchained.

The destructive spirit, I say, -- advisedly. The Great War has exacted a terrific price in the stupendous number of human lives lost, men maimed and crippled, countless hearts broken and homes destroyed. But even more fearful is its effect upon the living. It has roused the spirit of inhumanity, has injected the poison of hatred in our hearts, has revived man's worst instincts, made life cheap, and human liberty and safety of the smallest consideration.

A wave of political dictatorship is now sweeping Europe, with all its attendant evils of arbitrariness and oppression. Fundamental rights are being abolished, vital ethical conceptions scorned and flouted. Our

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

most precious possession, the cultural values which it has taken slow centuries to create and develop, are being destroyed. In Italy Fascism foully assassinates its non-conformist Matteottis; in Tchekiet Russia they are shot without hearing or trial, or are buried in the wilds of Siberia; in Spain inquisition, as of old, silences the heretic; in Hungary and Poland, in Rumania and Bulgaria, the hand of the executioner knows no rest. Alas, even in free America the spirit of the Ku Klux to a large extent dominates life.

Man's memory is short-lived and he is prone to forget important events even of recent occurrence. That is particularly true of a country whose tempo of life is as fast and exaggerated as that of the United States. It is therefore not out of place to recall to mind the outstanding features of American life within the past decade.

Till 1917 the United States had fortunately not become affected by the madness which was devastating the Old World. The idea of war was very unpopular, and American sentiment was practically unanimous against mixing up in the European embroglio. Then the entire situation changed: a peace-insisting nation was transformed, almost over night, into a martial maniac. President Wilson's decision to join the Allies, very unwillingly concurred in by a no-war Congress, had the effect of altering the entire psychology of the United States. The country was turned into a caldron of jingoism; intolerance and bigotry overwhelmed its people. In the halls of legislation the spirit of the new militarism manifested itself in draconic laws against every critic and protestant. Persons suspected of anti-militarist tendencies, disbelievers in organized government, known as Anarchists, were

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

labelled "alien undesirables" and were to be deported administratively, without hearing or trial, frequently because of their foreign appearance or on account of wearing a red necktie or shawl.

With its habitual recklessness America outdid the Old World in its "preparedness". The historic champion of the revolutionary principle, "No taxation without representation", compelled its people to fight in a war waged without their consent. The former refuge of the Garibaldis, the Kossuths and Schurzes began practicing deportation of political iconoclasts. Once a haven for the oppressed and persecuted of other lands, the United States has since ~~thereby~~ shut its doors to those seeking refuge from the tyrant. A new twentieth-century Golgotha for its "foreign" Saccos and Vanzettis, it silences its native "undesirables", its Mooneys and Billingses, by burying them alive in prison.

To be sure, the pacifist intellectuals who prepared America for war solemnly insisted that the summary abrogation of constitutional rights and liberties was a temporary measure necessitated by the exigencies of the situation, and that all war legislation would be abolished as soon as the world would be made "safe for democracy". But more than a decade has passed since, and in vain I have been scanning American newspapers, journals and magazines for the least indication of the promised return to normalcy. It is easier to make laws than to abolish them, and oppressive laws are notorious for their longevity.

It may be said without exaggeration that in the entire history of the United States there has been no greater iniquity than the method of

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

dealing with the social protestant and political agnostic by means of expatriation and deportation. In its very essence the principle is an abrogation of traditional American guarantees of freedom and of the Constitution itself. For the most fundamental liberty is "the right to think, to know and to utter", as Milton expressively put it. To exile, banish or deport anyone for entertaining unpopular opinions is the worst tyranny; indeed, it is a crime against progress and civilization, because every step forward depends, primarily, on the liberty to think and to express our thoughts. It has been wisely said that truth will stand by itself; only error needs the support of authority and compulsion. The purpose of suppression is not to eliminate error but to stile truth.

The puerile stupidity of the attempt! For if the past teaches anything at all, it is the immutable lesson that ideas cannot be exiled and that deporting their banner-bearers has never yet silenced man's yearning for things better and higher. All history proves it, from Socrates to the last conscientious objector. Pity the land devoid of the social heretic and political unbeliever! Mankind would still be in the stage of tree-climbing but for the innovator in thought and deed, the men and women of independence and daring, the defiers of the established and approved. The historic role of these lawbreakers and "undesirables" has been to pave the way to greater achievement in every field of endeavor. It could be easily demonstrated that not a single step forward has ever been taken by mankind but as a result of the selfless idealism and devotion of this social element, be it in the domain of ethics and religion, in science and letters, in art and industry.

I consider it particularly ridiculous for a political democracy like

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the United States to resort to Old World methods of suppressing thought. In a monarchy the autocrat may indulge in such practices with some appearance of logic, for where the master is absolute he might as well decree what views are good and permissible and what are bad and forbidden. But in a republic, where the little autocrats are elective and their rule at best of short duration, the sight of the transitory Tsar presuming to dictate eternal verities must surely call forth the wrath of the gods.

By substituting rule by deportation for its fundamental law, America has gone on record as thoroughly reactionary. It has erected formidable barriers against its cultural development and progress. In the last analysis such policies are a means of depriving the people of the finer values and higher aspirations, and blocking the road to a better civilization. The great body of labor is, of course, the most direct victim of this menace. It is designed to stifle industrial discontent, to eliminate the spokesmen of popular unrest, and subjugate the inarticulate masses to the will of the masters of life.

Unfortunately I must admit that it is the workers themselves who are the main bulwark of reaction. No body of toilers in any country is as mentally undeveloped and so lacking in economic consciousness as the American Federation of Labor. The horizon of its leaders is sadly limited, their social short-sightedness positively infantile. Their role in the World War days was most pitiful and subservient in their vieing to outdo each other as trade drummers for the Moloch of slaughter. They championed the most reactionary measures, too fatuous to understand that the same will remain a post-war weapon in the hands of the employers of labor. They

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

had learned nothing from past experience and they forgot the lessen of the Sherman Law, passed by the efforts of the workers to check the industrial trusts, but since applied by the American courts to weaken and emasculate the organisations of labor. As was to be foreseen, the "temporary" war legislation, sponsored by the American Federation of Labor, is now being used in the industrial struggles against the toilers.

The war-time reaction in America, of which expatriation and deportation were extreme expressions, has also manifested itself in various other ways. Every channel of life has become affected by it. Repression is its keynote: the social heretic, the political and labor rebel are hounded with all the fury of hundred-percent fanaticism. Expression of proscribed opinion is not tolerated, and the arm of the Law is laid heaviest upon the political offender whose existence America is "too enlightened and democratic" to recognize. The ordinary law-breaker has greater opportunity to secure legal justice than the intellectually "undesirable". If provided with money and able lawyers the average criminal can have his day in court; neither the authorities nor the public have, as a rule, any special interest in depriving him of his liberty or life, except upon the merits of his case, in accordance with legal forms and precedent. Not so with the political victim. Denunciation is sufficient in his case; all ethical concepts are suspended, even established legal procedure nullified. This attitude has developed a regular system of "frame-up", with a complete machinery of hand-picked juries, manufactured evidence, perjured witnesses and compliant courts, supported by the "third degree" methods of police and government functionaries. I need mention only Massachusetts or California, the State of Washington or that of North Carolina, to characterize the nature of

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"justice" meted out to the political and labor "undesirables", foreign as well as native.

Fortunately there is an inherent sense of humanism in man's heart that cannot be entirely stifled for very long. Thanks to it the world is slowly beginning to get over the mental gassing of the War period. The more humane tendencies are gradually reasserting themselves. How eternally it is true that the blood of the martyrs is the seed of the church! The scorned and persecuted conscientious objector is about to witness his triumph. His spirit is abroad, conquering the hearts of mankind, even though he himself is still flouted. Millions are turning their backs upon war. This changed popular attitude is reflected in the stand of the Great Powers now favoring limitation of armaments and even the total outlawing of war. Why this sudden conversion on the part of the governments? Surely not because they love their fellow-men more, but because they are compelled to hearken to the people's voice more.

This revival of humanism is, to me, a most hopeful sign. During my stay in Russia I had almost no opportunity of seeing nespapers or periodicals published abroad. But since I left that country I have carefully followed post-war developments, and particularly life in America. Aside from the exceptionally rich literature it has produced during the past decade, I am particularly impressed by its progressive, modern spirit. Its letters and art, always the first spring-signs of awakening, are breathing a new and purer atmosphere. I find in them a freer tendency seeking expression in the field of education, in the altering viewpoint regarding the rearing of the young, in our social life and relations. Old prejudices are giving way to better understanding, and people are learning that freedom and opportunity

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

for growth accomplish more than repression and restraint. The problem of the social unfortunates, the insane, the juvenile offender and even the hardened criminal is being revised and dealt with in a more humane and sympathetic manner. It is beginning to be realized, in short, that not suppression but enlightenment is what the world needs, and that not less but more liberty is the way of progress and the cure for existing evils.

This humanistic conception is growing in every channel of activity, in all forms of our life --- in all, save one and that the most vital of them all. In our social attitude we still remain far behind. The iconoclast and the rebel still ~~remain~~ are "the enemy", and all authority is concentrated to crush them. As pacifist or conscientious objector, as independent thinker or libertarian to whom red fascism is as hateful as black, as revolutionist, I.W.W., or anarchist, he is still regarded as an "undesirable" to be ferreted out. Hounded in every land, these victims of psychic chauvinism are driven from pillar to post.

It was Fridjof Nansen, the famous explorer, who was one of the first to realize the far-reaching effects of the war psychosis in relation to these expatriated. He introduced the special passport that bears his name and which is designed to insure at least a modicum of safety to the increasing number of refugees. Because of Nansen's great services in organising the feeding of homeless and parentless children during the War, the League of Nations was induced to approve his project and give official recognition to the so-called Nansen passport. Few countries, however, admit its validity, and that half-heartedly, and in no case does it guarantee its holder against exile and deportation. But the very fact of its existence goes to prove the havoc wrought by post-war developments in the matter of citizenship and

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the utterly wretched situation of the thousands of expatriated and country-less.

It should not be assumed that the latter consist mostly of political refugees. In that huge army of exile there are great numbers of entirely a-political people, of men and women whom territorial rapacity and the Versailles "peace" have deprived of their country. Most of them do not even get the benefit of the Nansen passport, since the latter is intended only for the political refugees of certain nationalities. Thus thousands find themselves without legal papers of any kind, and in consequence may not be permitted to stay anywhere. A young woman of my acquaintance, for instance, a person who has never been interested in social or political activities, is at this very moment adrift in this Christian world of ours, without the right of making any country her home, without fatherland or abode, constantly at the mercy of the passport police. Though a native of Germany, she is refused citizenship in that country because her father (now dead) was an Austrian. Austria, on the other hand, does not regognize her a citizen because her father's birthplace, formerly belonging to Austria, has by the terms of the Versailles treaty become part of Rumania. Rumania also declines to consider the young woman as a citizen on the ground that she is not a native, had never lived in the country and does not speak its language. The unfortunate woman is literally without a country, with no legal right to live anywhere on this earth, save by the temporary toleration of some passport official.

Even more hazardous is the existence of the vast army of political refugees and expatriated. They live in constant fear of being deported, a doom equivalent to a sentence of death when they are ~~deported~~ returned, as is often

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the case, to countries ruled by dictatorship. Recently a man I know was arrested in a certain place and ordered deported to his native land, which was Italy. Had the order been carried out, it would have meant torture and execution. Fortunately the man was saved through the intercession of influential friends. But this instance is no exception. I know a number of cases of political refugees not permitted to remain in the countries where ~~by~~ they had sought refuge and deported to Spain, Rumania and Bulgaria, where their lives are in jeopardy. For the arm of reaction is long. European despotism reaches even across the seas, to the United States and South America, whence politicals of Italian and Spanish descent have repeatedly been deported to their native countries as an act of "courtesy" to a friendly power.

Vast numbers of refugees are in similar peril. Not to speak of the thousands of non-politicals, denaturalized and expatriated. In Turkey and France, to mention two countries only, there are at present over half a million of them, victims of the World War, of Fascism, of Bolshevism, of post-war territorial changes and of the mania for exiling and deporting. Most of them are being merely tolerated, for the time being, and are always subject to orders to "move on" -- somewhere else. Lesser but yet very considerable numbers are scattered throughout the world, particularly in Belgium, Holland, Germany and in the various countries of Southern Europe.

I know nothing more tragic than the fate of these expatriates. Personal experience has taught me what it means to be torn out of the environment of a lifetime, dug out by the very roots from the soil you have had your being in, compelled to leave the work to which all your energies have been devoted, and to part from those nearest and dearest to you. Most

870918094

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft, fragment].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

disastrous are the effects of such expatriation, particularly to persons of mature age, as were the greater number of those deported by America. Youth adapt itself more readily to a new environment and become acclimatized in a strange world. But for those of advanced age such transplantation is a veritable crucifixion. It requires years of application to master the language, customs and habits of a new land, and a very long time to take root, to form new ties and secure one's material existence, -- not to speak of the mental anguish and agony a sensitive person suffers in the face of wrong and inhumanity. So far as I personally am concerned, I have been fortunate indeed in the possession of an ideal, devotion to which does not depend on geographical boundaries. It is this that has enabled me to continue my work in spite of expatriation and deportation, and to find friends everywhere. In exile as in America my interests remain the same, as can be seen by the literary work I have done since I left the United States, while the past eighteen months I have been engaged in writing my autobiography, which is to be published in the near future by Alfred A. Knopf.

Born in Russia, where I received my first impressions of life and nature, I have spent the greater part of my conscious existence in the United States. Though no longer legally a citizen of either country, I feel myself very close to both, closer than to any other land. For to me "country" does not represent mere locality or some precinct limited by nationalist lines. Citizenship has, for me, the deeper significance of "belonging", of feeling myself a part of a certain environment, of a certain atmosphere. "My country" is defined culturally rather than geographically. To use a homely but descriptive simile, the difference between being merely a citizen and having a country is that between

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

FREDERIC A. STEELE
Guaranty Trust Company of New York
1 Rue des Italiens
Paris, France

EXCLUSIVE
With 7 photos

By Frederic A. Steele

OVER after-luncheon coffee in the garden of the sequestered little villa near Saint Tropez, a fishermen's village on the Mediterranean in the south of France, where she is living in monastic seclusion while writing her life, I asked Emma Goldman, exiled American anarchist, whether she cared to return to the United States, and she replied, almost wistfully, certainly without apparent rancor or bitterness:

"I owe my growth and development to what is best and finest in America. My family and most of my friends live there. I still call myself an American. I should lie if I said I did not love America. I should lie if I said I did not care to return to my adopted country. But if to get back meant to compromise with the government, I would not attempt it. It is not at all likely that I should be permitted to set foot on American soil without promising to be a good little girl, and I would not do that. I stand now precisely where I stood when I was deported. No; I would not compromise with a government that can set aside the law for a Sinclair but not for a Goldman."

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman. — [1929, draft]. — 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

A scrupulously neat and contented housekeeper and an expert cook—that was my first impression of Emma Goldman in exile. But I soon was to sense that beneath the calm and apparent contentment of her present enforced inactivity stirs uneasily the pent-up mental and physical energy of one who, in the words of Keyserling, regards all nations as "of course unpleasant things." With the power of concentration that has characterized her throughout her life, she for the time-being is sacrificing every militant activity dear to her heart in order to set on paper the life story of the most incorrigible female anarchist the police authorities of the United States ever had, more or less ineffectually, to contend with.

Maison Mussier, Emma Goldman's villa, nestles among trees and vines beside a charming lane called Chemin Saint Antoine, twenty minutes' leisurely walk from the port of Saint Tropez. The approach is romantic in the extreme—and confusing. You get a glimpse of the little light yellow stucco house with shutters of a darker shade of the same color and the inevitable provençal weather-stained red tile roof as you approach it along the crooked lane with a high stone fence on each side. You immediately identify the house as the home of an American by the wide open blinds. Then as you walk along up a slight elevation you lose sight of it entirely, and if you are not on the lookout you pass without seeing it the entranceway of grey cement posts and peagreen iron gate smothered in thick shrubbery.

I jangled the gate bell timidly in keeping with the serenity of the place. Nothing happened. I jangled it a bit more boldly. Same result. Then I jangled it vigorously, and a dog barked some-

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

where within. Presently a woman, short and sturdy, in a dress that was mostly purple, emerged from the house dimly visible through the fruit trees in full blossom, and walked inquiringly along the gravel path toward the gate. She called to me to enter, but out of courtesy to the [redacted] dog I waited outside. As the woman approached it struck me as strange that as a newspaper man of many years' experience in New York I never before had seen her.

"Emma Goldman?" I inquired.

"How did you know?" she countered, evasively, taking my card and calling to Gribouille to cease barking.

"Emma Goldman in retirement writing her autobiography?" I said to convince her there was no need trying to deny her identity.

"You have aroused my feminine curiosity," she said, shaking hands hospitably but not at all enthusiastically. As we walked together to the house she repeatedly thumbed and scrutinized my card as if the mystery of how I knew lay there.

I had called merely to ask if I might come later at her convenience for a leisurely talk. Immediately she invited me to luncheon three days hence. This was what secretly I had hoped for, because I had heard in the village that this anarchist was a good cook.

And she <u>is</u>! I arrived at Maison Mussier at the appointed time, and found the luncheon table already set on the south terrace in the blessed sunlight. On the table was a mottled blue cloth. In the center stood a vase with some red tulips and a sprig of apple blossoms on which throughout the meal bees swayed in the gentle breeze.

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.– [1929, draft].– 16 p. ; 27 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"You sit there," said my hostess-cook-waitress. "I shall take this chair near the kitchen door for convenience in serving. You take wine? Good. One must take wine in France."

My hostess wore a dark blue dress at least eight inches longer than the present-day style. At her neck was a brooch with a peculiar grey stone. On her feet were low black shoes. Over her dress she wore a rubber apron made to look (and actually looking) like cloth.

The hors d'ouvre of sardines, salamie and olives with bread and butter—a whole crock of [redacted] butter, early American fashion—was on the table when we sat down.

"Help yourself to the butter; take all your starved appetite craves," she said, knowing that Americans living in small French hotels seldom have butter except at breakfast, and very little then.

After the relish came veal cutlets, done to a turn, and with them spinach with grated eggs and cheese in neither the extremely soft French nor the extremely coarse American style. The fresh, crisp lettuce salad had precisely the right [redacted] touch of onion, garlic and paprica, and with it was served Camembert cheese. The dessert [redacted] was stewed fruit and cakes.

Strong black coffee was served in the garden under a fruit trees fragrant with blossoms, while Marie, who comes from the village every afternoon, cleared the luncheon table and "did" the dishes.

Someone has said that if Emma Goldman should inconceivably not be remembered for her activities in the interest of anarchism

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman. – [1929, draft]. – 16 p. ; 27 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

12188

she certainly would be for her cooking. Yes, she is a good cook. I like her food. I like her hot plates. I like her natural, open, unaffected hospitality.

"Coffee make me nervous? No, no! If my life in America did not make me nervous coffee never could hope to! I take coffee alone for breakfast—nothing else—and I sip two or three cups while writing at night."

Emma Goldman's autobiography, begun on June 27, 1928, already is two-thirds finished. Of the probable 300,000 words in the completed manuscript 200,000 have been written. It is likely that the life will be in two volumes of 150,000 words each. Three American houses have applied to the author for the right to publish. The publisher who takes the manuscript must agree in advance that absolutely no eliminations or alterations shall be made.

"I handle my subject without gloves, said Miss Goldman. "All my life I have said precisely what I thought, and I have continued that policy in [redacted] my book."

No title yet has been selected for the book, and the date of publication still is in the lap of the gods. The author had hoped for sentimental reasons to finish the manuscript by June 27 (her birthday) of this year, and was working desperately to that end; but she found that she was sacrificing quality to speed, and she decided to let the completion of the manuscript determine the publication date rather than set the date in advance and work always with that bugbear in her mind. Since adopting this plan of work she has found composition much easier and more satisfactory. The manuscript probably will not be completed before the end of the year.

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Following a lifelong custom, Emma Goldman writes at night, devoting the daytime to her garden, occasional visitors and infrequent walks to the village for afternoon tea. This schedule seems to eliminate or at least to limit sleep, and that, in truth, is how it works out. Like Thomas Edison, she requires very little sleep. Often she writes twelve hours at a stretch through the night, and by ten o'clock in the morning is at work in her garden. For three weeks she writes intensely, correcting and re-correcting as she goes along. When the weather is cold or chilly, as it frequently is in these parts, she works in her room. On warm nights she writes on the north terrace of her house overlooking the sleeping village. Then for one week she dictates from her corrected copy to her secretary, Emily Holmes Coleman, poet and newspaper woman, of whom she is very fond, the matter she has written with her pen at night.

"Believe me," Emma Goldman said as over my protest she poured a second cup of coffee for me, "I am paying my respects in my autobiography to certain American newspapers. All my life I have been the victim of the most outrageous inaccuracies, most of them deliberate. For example, one newspaper report published in 1901, when I was in prison in Illinois implicated with absolute injustice in the assassination of President McKinley, declared that I was in the employ of the Czar of Russia. My friends mercifully kept this false report from me. It was not, in fact, until years afterward, when I saw a rehash of the article in a British Socialist paper, that I knew that a published report had associated me with Russian autocracy. Friends of mine wrote to the editor demanding the source of his information. His reply was evasive, and I did not learn in which newspaper the yarn first

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

12167

was published until recently, when I found the original in a big batch of clippings about me sent to me by Theodore Dreiser for verification for his forthcoming 'Gallery of Women.' Five-sixths of the stories included in these clippings were fabrications without the slightest foundation in fact.

"However, in all justice, I must say that I believe newspapers generally now are much more careful of their facts in reporting the news than they were in the days of my early activities. I noticed a tendency in this direction as far back as my trial in New York in 1917. And I must say that many newspaper men, like, for example, Willis Thompson, have treated me with absolute fairness."

This anarchist reads regularly The New York Times, The Manchester Guardian, The Nation, The New Republic, The American Mercury ("of course"), The London Observer and many German and French papers.

I asked Emma Goldman if she considered that the world war and its consequences justified her in the activities against the war which resulted in her deportation.

"A million times over!" she replied, wit a glint in her cold grey-blue eyes. "The world war intensified my hatred of all war;" "The war brought nobody any good except possibly the bootleggers. I know several men, now wealthy, who before the war hadn't a place to lay their heads. And peace has proved almost worse than the war. The American people did not want war, and they should have been given their right to voice their feeling through a referendum, as we advocated. Pacifist societies worked hard against war until the very time they should have worked hardest—when America went in—and then they 'laid down.'

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Following the declaration of war came conscription. That 'got my goat!' Conscription was more than I could stand."

Working without the aid of the "respectable" element in America, she continued to write against war in Mother Earth, a monthly magazine of which for eleven years she had been publisher and editor, and to thunder against it from the platform.

In the Spring of 1917 she was arrested, tried and convicted for infringement of the conspiracy law on the specific charge of having advised young men not to register as soldiers. She conducted her own case in a manner that the presiding judge declared to be worthy of "a better cause." The sentence was two years in prison, $10,000 fine and deportation. She was sent immediately to the state prison at Jefferson City, Mo.

"I was taken to Jefferson City by a New York sheriff. His wife went along as chaperone," said Emma Goldman, with one of her rare smiles. "I asked the sheriff why I, a federal prisoner, was sent to a state prison. 'Because the United States government has no prisons for women,' he replied, and added: 'The national government at one time had a prison for women, but it didn't pay.' There was the true commercial spirit for you! 'It didn't pay!' Unconscious witticisms like that have served to relieve the strain of a strenuous life!

"While out on bail pending appeal of my case I went on a countrywide tour. I lectured everywhere. I had my final fling! I painted the country red!"

She said this with a sort of exultation. The color behind the delicate skin of her face heightened at the recollection. At sixty this enemy of governments has the complexion of a women much younger. In this respect she resembles another iconoclast,

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Henry Watterson, who at eighty, when I last saw him at Miami, Florida, had the skin of a child.

At the end of December, 1919, Emma Goldman, with Alexander Berkman and more than 200 other "objectionables", was deported from the United States to Russia. The hope that she might become an active part of the "inspiring work" of the Russian revolution lessened in a measure the anguish of her deportation from America. But she soon [redacted] was disillusionized. She found that for the Bolsheviki the end to be achieved was not the ideal of the anarchist, but the supremacy of the Communist State. She came to see that "the Bolsheviki were social puritans who sincerely believed that they were ordained to save mankind." What she saw in her two years in Russia made it clear to her that [redacted] "both brain and muscle are indispensable to the work of social regeneration."

Writing of the Bolsheviki rule in "My Disillusionment in Russia" she said: "I have never denied that violence is [redacted] inevitable, nor do I gainsay it now. Yet it is one thing to employ violence in combat, as a means of defence. It is quite another thing to make a principle of terrorism, to institutionalize it, to assign it the most vital place in the social struggle. Such terrorism begets counter-revolution and in turn itself becomes counter-revolutionary."

I asked her what would be the effect on Russia should President Hoover "recognize" the Bolsheviki government.

"It would be the making of Russia," she replied, without hesitation. "And it would be of inestimable benefit to Commercial America. Russia is rich in natural resources that America needs."

"Would American business have any difficulty collecting from

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman. – [1929, draft]. – 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

its Russian customers?" I asked, severely, as if I knew ~~anything~~ something about collecting for business houses, which I don't.

"No, no; none whatever."

Emma Goldman regards ~~prohibition~~ the prohibition farce in the United States as about the most stupendous piece of ~~governmental~~ governmental stupidity of the century. She had only an indulgent smile for President Hoover's recent inane appeal to the newspapers at a dinner in New York to support enforcement. To her it is a pity that the tremendous amounts of money the government practically throws away annually in its futile attempt to stop the distillation, transportation and consumption of liquor is not devoted ~~to this~~ at least to the beautifying of American cities along European lines.

"What steps would it be necessary for you to take to reestablish yourself in the good graces of the United States government?" I asked.

"Oh, I don't know," she snapped, impatiently. Then, dropping for the moment the cloak of the exiled anarchist and standing revealed as a lost child seeking its mother, she made the statement quoted at the beginning of this article.

"Does the United States government watch over its ~~little~~ exiled child to see that it doesn't attempt to sneak back ~~into the~~ home without its permission?" I asked.

"I am not conscious of any espionage on the part of the United States government or any other," she replied.

"What are your relations with official France?"

"So far as I know the French government has no cognizance of my existence. The French ~~people~~ are the most self-centered people on earth. They are not interested in anything that does not ~~concern~~ [redacted]

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman. — [1929, draft]. — 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

directly concern themselves. They leave one absolutely alone who does not meddle in their State affairs. In social life one is as free as a bird. France is a nation of contradictions. Frenchmen still regard the woman as the means of perpetuating the male succession, and yet in the home woman is supreme. Movements for the so-called freedom of women make little progress in France. The French schools, in which the boys and girls are separated, are ages behind American schools. Frenchmen have no realization of the new approach to the child— that of bringing out and not knocking out.

"The average American is intensely e-egnorant in regard to France. At home he lives in his own [redacted] or a rented house. He knows nothing about American hotels from personal experience. He comes to Paris and 'puts up' at the best hotels and patronizes the show restaurants, and writes home that he is being robbed. Had he stopped in hotels of the same grade in New York he would have paid very much more. When he tells me that he pays $5 for a dinner in Paris I tell him I can name him little hotels in Paris with central heating, elevator, running hot and cold water and delicious food, all for $2 a day. In smaller towns in France the prices are even lower. For example, what are you paying at your little hotel in Saint Tropez?"

"I am paying less than $1.25 a day, service included, for the usual French breakfast of rolls and coffee, an excellent luncheon, a good dinner and a clean room with a fireplace but no running water. At the little Dar-el-Maud (Arabic for House of Maud) at Hyères, where I stayed for a month before coming to Saint Tropez, I had central heating, hot and cold running water and superb food for $1.60 a day, service and tax included. And in Monsieur Euvé I had a host that one sometimes reads about but sel-

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.– [1929, draft].– 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

[redacted]dom meets in the flesh. And in Sylvain, the waiter, and Marie, the cook, I had service that was the quintessence of refinement.....And incidentally, to satisfy your feminine curiosity, it was while staying at Hyères that I learned through Garnet Warren, writer and artist, of your presence on the French Riviera."

"Oh, thank you!" she exclaimed, with girlish glee, and added: "You have the right idea. You [redacted] will leave France with some knowledge of real French life, which of course one does not at all come in contact with in the big hotels of Paris or Cannes or other resorts frequented largely by foreigners. During my first Summer here at Maison Mussier with four people in the house all the time, always two dinners a week for friends and often more, my expenses for everything never exceeded $25 a week. That was before I began writing my autobiography. Since then I have been much alone here with Mrs. Coleman, and the cost of living has been very low."

"What will you do when you have finished your book?" I asked suddenly with malicious aforethought.

Instantly the gentle housewife became the militant anarchist. It was as if a Teutonic soldier of the old regime [redacted] slouching by the wayside with his cap perched deliciously on one ear in defiance of regulations [redacted] had come [redacted] unexpectedly upon a [redacted] high Prussian officer. Thoughts of the extermination of ants from French villas by placing bones in corners infested by them were abruptly crowded out by the realization that there [redacted] were bigger if less intelligent things than ants to be exterminated in the world if it was to be made safe for anarchy.

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"I have not decided—definitely," she said, the single crease in her forehead between the eyebrows tightening and her slightly heavy lips coming together closely as if in an attempt to prevent her saying more. Even her short hair sprinkled with gray seemed to bristle. After a pause she said, a little enigmatically: "I repeatedly have been asked to come to the orient. It [redacted] is a ferile field."

Emma Goldman has skirted the entire northern border of the United States since she was deported. She was in Canada on a lecture tour from October, 1926, to February, 1928, speaking on the New Approach to the Child, Fundamentalism, the Evils of Preparedness with special reference to the child, Art in Revolution, Walt Whitman, and the playwrights whose plays, in her words, "thundered their fiery indictments against the four cardinal sins of modern society—the Lie inherent in our social [redacted] arrangements; Sacrifice and Duty, the twin curses that fetter the spirit of man; the narrow-mindedness and pettiness of Provincialism, that stifles all growth, and the Lack of Joy and Purpose in Work, which turns life into a vale of misery and tears." Her lectures on the drama have been collected and published in book form by Richard G. Badger in the United States and the Copp Clark Co., Ltd., in Canada under the title "The Social Significance of the Modern Drama." I recently have read this book and her "Anarchism and Other Essays" and "My Disillusionment in Russia." They all, if not convincing, are thought-inspiring. "Anarchism and Other Essays," published by the Mother Earth Publishing Association, is one of the best edited books I ever have read. I saw only one typographical error in the entire book of 277 pages. Anarchists seem at least to be good printers. Emma Goldman gives

[redacted]

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

12166

Alexander Berkman full [redacted] credit for the careful proof-reading of this book.

"Speaking of Canada reminds me of one of the comical incidents that always are getting somehow injected into the tragedies of my life," said Emma Goldman. "It happened in Canada when I came to return to France. Steamships leaving Canadian ports were crowded, and I had difficulty getting a cabin. The agent of the Cunard Line in Toronto, unaware of my identity or my relations with the United States government, repeatedly suggested that I sail from New York. Always I said, as if Canada were all the world to me: 'No, no; I prefer to sail from a Canadian port.'"

Maison Mussier was found for Emma Goldman in the Spring of 1926. The purchase price was $3,200. Of this amount $1,200 has been paid by three American friends, two [redacted] of them in the United States, one in France. The balance of $2,000 is due [redacted] finally in [redacted] four years. It was the intention of the purchasers to find the money in time to pay cash for the villa and present it [redacted] to Miss Goldman free of encumbrance on her sixtieth birthday, June 27, 1929; but it was found that because of the low price at which the place was to be had at the time, it was necessary to take title at once and pay for it piecemeal.

Emma Goldman passed the Summer of 1926 in her new home. She wrote that Summer a book on the Origin and Development of [redacted] the Russian Drama, which has not yet been published. In September she sailed for Canada and did not return [redacted] until the Spring of 1928. On June 27 she began her autobiography and since then she has "plugged along" at her book with scarcely any rest.

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman. – [1929, draft]. – 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

12168

The grounds of Maison [redacted] Mussier, about an acre in extent, on a slight eminence overlooking Saint Tropez, are of a delightfully irregular shape. In the garden are peach, cherry, plum, pear, orange, lemon, fig, almond and [redacted] pomegranate trees, grape vines, roses that flower until well into November, and beets, lettuce, radishes, parsley, butter beans, peas, tomatoes, artichokes and other vegetables. Water for drinking, washing and sprinkling the garden is drawn from a a well on the grounds by an electric pump. This water is so cold that ice, difficult to get delivered from the village, is not necessary.

The house, one story high on the south side and two on the north, has three finished rooms and provision for two more. The entrance is from the south through the kitchen, which also serves as dining room when it is too cold to dine out of doors. At the left of the kitchen is Miss Goldman's combination workroom and bedroom. At the right is Mrs. Coleman's room. Tile floors throughout—delightfully cool and clean in the Summer, but, oh, so cold in Winter! Almost hospital simplicity everywhere. White walls, unpapered, undecorated. In the center of Miss Goldman's room is a small flat deal table on which in inclement weather she writes. Her bed, a mere cot, occupies one corner, a wardrobe another and a great pile of books another. At one side a wood-burning stove, which furnished sufficient heat for comfort even during the zero (Fahrenheit) weather [redacted] along the Côte d'Azur in February, when practically all the beautiful mimosa trees and many flowers were blasted. No pictures on the walls except an excellent photograph of Alexander Berkman.

BEST COPY AVAILABLE

870918095

The Emma Goldman Papers

[Interview in St. Tropez] / Emma Goldman.— [1929, draft].— 16 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

All three rooms have windows on two sides—a rare thing in unpretentious houses in France. The long French windows on the north side open onto a vine covered concrete terrace from which, with Saint Tropez and the Golf of Saint Tropez in the middle distance, are visible on clear days the snow-capped Alps. It is here on this terrace that Miss Goldman works at night in the Summer. Under the terrace is space, now unused, for two additional rooms. Under the house proper is a cellar that for some unexplained reason maintains a refrigerator temperature throughout the Summer.

In showing me about the villa Emma Goldman called attention to the space beneath the terrace as admirably adapted for two rooms or one studios with north light, and said:

"After I finish my book I could, in case of necessity, make this place self-sustaining. I could rent the two rooms or one studios under the terrace and I could sell most of the grapes and fruit and vegetables."

But her friends believe that the returns from her autobiography will make that unnecessary. I do, too. I am not an anarchist, but I admire a good fighter, and Emma Goldman is that.

On my table as I write in my little hotel in Saint Tropez is a vase of beautiful flowers presented to me by the mistress of Maison Mussier. Is this woman extraordinarily kind-hearted and hospitable or merely shrewd? For my part she may be as shrewd as she likes so long as she remains the kind-hearted and hospitable creature she undoubtedly is.

Au revoir, Emma!

#

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

9159

A WOMAN WITHOUT A COUNTRY.

By EMMA GOLDMAN

The title is perhaps misleading because, in a technical sense, I am not without a country. Legally I am a "subject of His Britannic Majesty". But in a deeper, spiritual sense, I am indeed a woman without a country, as I shall try to make plain in the course of this article.

To have a country implies, first of all, the possession of a certain guarantee of security, the assurance of having some spot you can call your own and that no one can alienate from you. That is the essential significance of the idea of country, of citizenship. Divested of that, it becomes sheer mockery.

Up to the World War citizenship actually did stand for such a guarantee. Save for an occasional exception in the more backward European countries, the native or naturalised citizen had the certainty that somewhere on this globe he was at home, in his own country, and that no reversals of personal fortune could deprive him of his inherent right to have his being there. Moreover, he was

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.— [1929, draft].— 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

9160

at liberty to visit other lands and wherever he might be he knew that he enjoyed the protection of his citizenship.

But the War has entirely changed the situation. Together with countless lives it also destroyed the fundamental right to be, to exist in a given place with any degree of security. This peculiar and disquieting condition of affairs has been brought about by an usurpation of authority that is quite incredible, nothing short of divine. Every government now arrogates to itself the power to determine what person may or may not continue to live within its boundaries, with the result that thousands, even hundreds of thousands, are literally expatriated. Compelled to leave the country in which they happen to live at the time, they are set adrift in the world, their fate at the mercy of some bureaucrat vested with authority to decide whether they may enter "his" land. Vast numbers of men and women, even of children, have been forced by the War into this terrible predicament. Hunted from place to place, driven hither and thither in their search for a spot where they might be permitted to breathe, they are never certain whether they may not be ordered at any moment to leave for other parts --- where the same fate is awaiting them. Veritable Wandering Jews, these unfortunates, victims of a strange perversion of human reason that dares question any person's right to exist.

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.— [1929, draft].— 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

From every "civilised" country men and women may now be expelled any time it suits the police or the government. It is not only foreigners who are thus virtually driven off the face of the earth. Since the World War citizens are also subject to the same treatment. Citizenship has become bankrupt: it has lost its essential meaning, its one-time guarantee. Today the native is no more safe in "his own" country than the citizen by adoption. Deprivation of citizenship, exile and deportation are practiced by every government; they have become established and accepted methods. So common are these proceedings that no one is any more shocked by them or made sufficiently indignant to voice an effective protest. Yet, for all their "legality", denaturalisation and expatriation are of the most primitive and cruel inhumanity.

The War has exacted a terrific price in the stupendous number of human lives lost, men maimed and crippled, countless hearts broken and homes destroyed. But even more fearful is the effect of that holocaust upon the living. It has dehumanised and brutalised mankind, has injected the poison of hatred into our hearts, has roused man's worst instincts, made life cheap, and human safety and liberty of the smallest consideration. Intolerance and reaction are rampant, and their destructive spirit is nowhere so evident as in the growing despotism of official authority and in its autocratic attitude toward all criticism and opposition. A wave of political dictatorship is sweeping Europe, with its inevitable evils of irresponsible arbitrariness and oppression. Punis-

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.— [1929, draft].— 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

mental rights are being abolished, vital ethical conceptions scorned and flouted. Our most precious possession, the cultural values which it has taken centuries to create and develop, are being destroyed. Brute force has become the sole arbiter, and his verdict is accepted with the servile assent of silence, often even with approval.

In Italy Fascism foully assassinates its non-conformist Matteottis; in Tchekist Russia they are shot without hearing or trial, or are administratively buried in the wilds of Siberia; in Spain, as of old, inquisition silences the heretic; in Hungaria and Poland, in Rumania and Bulgaria the hand of the executioner knows no rest. Alas, even in free America the spirit of the Ku Klux is the master of life.

Man's memory is very short-lived and he is prone to forget important events even of recent occurrence. That is particularly the case in regard to a country whose tempo of life is as fast and exaggerated as that of the United States. It is therefore not out of place to recall to mind the outstanding features of American life within the past decade.

Till 1917 the United States had fortunately not become affected by the internecine madness which was devastating the Old World. The idea of war was very unpopular, and American sentiment was virtually unanimous against mixing up in the European imbroglio. Then, suddenly, the entire situation changed; a peace-insisting nation was transformed, almost over night, into a martial maniac run

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.— [1929, draft].— 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

amuck. A study of that strange phenomenon would no doubt be an interesting contribution to our understanding of collective psychology, but the subject is outside the present discussion. Here it must suffice to recollect that, after having elected Woodrow Wilson president because he "had kept them out of war", the American people were somehow persuaded to join the European war. The President's decision, very unwillingly concurred in by a no-war Congress, had the effect of changing the entire psychology of the United States. The tranquil country became a land of flaming jingoism, and a deluge of intolerance and persecuting bigotry overwhelmed the people. The vials of mutual suspicion, of hatred and compulsion were poured out from North to South and from East to West, setting man against man and brother against brother. In the halls of legislation the spirit of the new militarism manifested itself in draconic laws passed against every critic and protestant.

The sanguine European struggle for territory and markets was proclaimed a holy crusade in behalf of freedom and democracy, and mxx forcible conscription was hailed as "the best expression of a free citizenry". The war orgy evidenced a psychosis on a nation-wide scale never before witnessed in the United States. Compared with it the temporary American aberration that followed the violent death of President McKinley, in 1901, was a mere flurry. On that occasion, as will be remembered, the Federal Gov-

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p.; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ernment rushed through special legislation outlawing everything that indicated the least symptom of non-conformism or dissent. I am referring to the notorious ant-anarchist laws, which for the first time in the history of the United States introduced the principle of government by deportation. Persons suspected of anarchist tendencies, disbelievers in organised government, were not to be allowed entry to the United States, the land of the free; or, if already there, could be sent out of the country within a period of three years. According to that law men like Tolstoy and Kropotkin would have been refused permission to visit the United States, or deported if found within its boundaries.

That law, however, product of a short-lived panic, virtually remained a dead letter. But the war-time psychosis revived the forgotten anti-anarchist statutes and broadened them to include everyone who was persona non grata to the powers that be, without the benefit of time limitation. There began a national hunt for "undesirables". Men and women were gathered in by the hundred, arrested on the street or taken from their work bench, to be administratively deported, without hearing or trial, frequently because of their foreign appearance or on account of wearing a red shawl or necktie.

The war cyclone, having swept Europe, gained increased momentum in America. The movement to make the world safe for democracy and liberty, solidly supported by the "liberal" intelligentsia of press and pulpit, made the United States

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the most dangerous place for democrat and libertarian. An official reign of terror ruled the country, and thousands of young men were literally driven into the army and navy for fear of their neighbors and of the stigma of "slacker" cast upon everyone in civilian dress --- cast mostly by idle ladies of fashion who [illegible] paraded the streets to aid the cause of "humanity". Everyone who dared raise his voice to stem the tide of the war mania was shouted down and maltreated as an enemy, an anarchist and public menace. Jails and prisons were filled with men and women ordered deported. Most of them were persons that had lived many years in their adopted country, peacefully following their vocations; some of the others had spent almost their entire lives in America. But length of sojourn and useful occupation made no difference. The great Government of the United States stooped even to the subterfuge of secretly depriving naturalised citizens of their citizenship, so as to be able to deport them as "undesirable foreigners".

Future historians will wonder at the peculiar phenomenon of American war psychology: while Europe experienced its worst reaction as a result of the war, the United States -- in keeping with its spirit of "get there first" --- reached its greatest reactionary zenith before entering the war. Without warning, as it were, it forswore all its revolutionary traditions and customs, openly and without shame, and introduced the worst practices of the Old World.

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

With no more hesitation than necessity it transplanted to America methods of autocracy which had required centuries to develop in Europe, and it initiated expatriation, exile and deportation on a wholesale scale, irrespective of any considerations of equity and humanity.

To be sure, the pacifist intellectuals who prepared America for war solemnly insisted that the summary abrogation of constitutional rights and liberties was a temporary measure necessitated by the exigencies of the situation, and that all war legislation was to be abolished as soon as the world would be made safe for democracy. But more than a decade has passed since, and in vain I have been scanning American newspapers, journals and magazines for the least indication of the promised return to normalcy. It is easier to make laws than to abolish them, and oppressive laws are particularly notorious for their longevity.

Poor America! With its habitual recklessness it has outdone the effete Old World in "preparedness". The former great democracy of Thomas Jefferson, the land of Paine and Emerson, the one-time rebel against State and Church, has turned persecutor of every social protestant. The historic champion of the revolutionary principle, "No taxation without representation", compelled its people to fight in a war waged without their consent! The refuge of the Garibaldis, the Kossuths and Schurzes practices deportation of heretics! America, whose official functions always begin with a prayer

BEST COPY AVAILABLE

60

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.— [1929, draft].— 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

to the Nazarene who had commanded "Thou shalt not kill", has imprisoned and tortured men who scrupled to take human life, and has hounded those who proclaimed "peace and good will on earth". Once a haven for the persecuted and oppressed of other lands, the United States has since shut its doors in the face of those seeking refuge from the tyrant. A new twentieth-century Golgotha for its "foreign"Saccos and Vanzettis, it silences its native "undesirables", its Mooneys and Billingses, by burying them alive in prison. It glorifies its flying Lindbergs, but damns their thinking fathers.*) It crucifies manhood and expatriates opinion.

The practice of deportation places America, in a cultural sense, far below the European level. Indeed, there is less freedom of thought in the United States today than in the Old World. Few countries are as unsafe for the man or woman of independence and idealism. Here No offence more heinous there than an unconventional attitude; every crime may be forgiven but that of unapproved opinion. The heretic is anathema, the iconoclast the worst culprit. For such there is no room in the great United States. In a singular manner that country combines industrial initiative and economic self-help with an almost absolute taboo against ethical freedom and cultural expression. Morals and behavior are

---

*) The father of Charles Lindberg, together with other "irreconcilables in Congress who shared Senator La Follette's attitude to the war, was denounced as a public enemy.

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Prescribed by draconic censorship, and woe to him who dares step out of the beaten path.

Truly has Dostoyevsky spoken in branding man "a scoundrel who gets used to everything". We are apt to be shocked by some atrocity, but let the same be sufficiently often repeated, and our indignation becomes blunted and we subside into total indifference. The first collective deportation of "undesirables" by the American Government roused a great clamor by public and press. But that outrage has since been followed by numerous others without calling forth the least protest. Yet it may be said without exaggeration that in the entire history of the United States there has been no greater iniquity than this high-handed and inhuman method of dealing with the social agnostic and political skeptic.

The principle of deportation is in its very essence an abrogation of traditional American guarantees of freedom and of the Constitution itself. For the most fundamental liberty is "the right to think, to know and to utter", as Milton expressively put it. To exile, banish or deport any one for entertaining unpopular opinions is the worst tyranny. To label certain views as illegal is the height of despotism. More -- it is a crime against progress and civilisation, because every step forward depends on the liberty to think and to express our thoughts. It has been wisely said that truth will stand by itself; only error needs the support

BEST COPY AVAILABLE

62

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

of authority and compulsion. The purpose of suppression is not to eliminate error but to stifle truth.

The puerile stupidity of the attempt! For if the past teaches anything at all, it is the immutable lesson that ideas cannot be exiled and that deporting their banner-bearers has never yet silenced man's yearning for things better and higher. All history is proof of it, from Socrates down to the last conscientious objector. Pity the land devoid of the social heretic and political unbeliever! Mankind would still be in the stage of tree-climbing but for the innovator in thought and deed, the men and women of independence and daring, the defiers of the established and approved. The historic role of these lawbreakers and "undesirables" has been to pave the way to greater achievement in every field of endeavor. It can be easily demonstrated that not a single step forward has ever been taken by man but as a result of the selfless idealism and devotion of this social element, be it in the domain of ethics and religion, in science and letters, in art and industry. Their corpses strew the path of progress, but when dead long enough they are acclaimed saints and canonised. The living ~~and~~ "undesirables", however, must face expatriation and the contumely of the world and rest content in the consciousness of the great work to be done, even at the price of possible death. Because, as Emerson so well said, "It will never make any difference to the hero what the laws are".

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

It is particularly ludicrous for a political democracy like the United States to resort to Old World methods of suppressing thought. In a monarchy the autocrat may indulge in such practices with some appearance of logic, for where the master is absolute he might as well decree what views are good and permissible and what are bad and forbidden. But in a republic, where the little autocrats are elective and their rule at best of short duration, the sight of the transitory Tsar presuming to dictate eternal verities must surely call forth the wrath of the gods.

By substituting rule by deportation for its fundamental law, America has recorded itself thoroughly reactionary. It has erected formidable barriers against its cultural development and progress. In the last analysis such policies are a means of depriving the people of the finer values and higher aspirations, and blocking the road to a better civilisation. The great body of labor is, of course, the most direct victim of this menace. It is designed to stifle industrial discontent, to eliminate the spokesmen of popular unrest, and subjugate the inarticulate masses to the will of the masters of life.

Unfortunately it is the workers themselves who are the main bulwark of reaction. No body of toilers in any country is as mentally undeveloped and so lacking in economic consciousness as the American Federation of Labor.

BEST COPY AVAILABLE

64

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The horizon of their leaders is sadly limited, their social short-sightedness positively infantile. Their role in the World War days was most pitiful and subservient in their vieing to outdo each other as trade drummers for the Moloch of slaughter. They championed the most reactionary measures, too fatuous to understand that the same will remain a post-war weapon in the hands of the employers of labor. They learned nothing from past experience and have forgotten the lesson of the Sherman Law, passed by the efforts of the workers to check the industrial trusts but since applied by the American courts to weaken and emasculate the organisations of labor. As was to be foreseen, the "temporary" war legislation, sponsored by the American Federation of Labor, is now being used in the industrial struggles <u>against</u> the toilers.

The war reaction in America, of which expatriation and deportation were the extreme expressions, has also manifested itself in various other ways. Every channel of life has become affected by it. Repression is its keynote: the non-conformist and iconoclast are to be eliminated. Those who cannot, for one reason or another, be exiled or deported, or whom it is not considered expedient to drive out of the country, are turned over to the tender mercies of the censor, the police, the courts, and the night riders of the official and unofficial Ku Kluxers. The social heretic, the political and ~~xx~~ labor rebel are hounded with all the fury of hundert-percent fanaticism. Expression of proscribed opinion is not to be tolerated, and the arm of

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.— [1929, draft].— 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the Law is laid heaviest upon the political offender whose existence, as such, America is "too enlightened and democratic" to recognise. The ordinary law-breaker has greater opportunity to secure legal justice than the mentally "undesirable". If provided with money and able lawyers the average criminal can have his day in court; neither the authorities nor the public have, as a rule, any special interest in depriving him of his liberty or life, except upon the merits of his case, in accordance with legal precedent and forms. Not so with the political victim. Denunciation is sufficient in his case; all ethical concepts are suspended, even established legal procedure nullified. He must be punished and silenced, whatever the circumstances of the situation. This attitude has developed a regular system of "framing up", with a complete machinery of hand-picked juries, manufactured evidence, perjured witnesses and compliant courts, supported by the "third degree" and terror methods of police and government functionaries. It is enough as to mention Massachusetts or California, the State of Washington or of North Carolina, to characterise the nature of "justice" meted out to the political and labor "undesirables", foreign as well as native. All in the war-time sign of "making the world safe for democracy".

Fortunately, thrice fortunately, there is an inherent sense of humanism in man's heart that cannot be entirely stifled for very long. Thanks to it, the world is slowly beginning to get over the mental gassing of the war period. The more humane tendencies are gradually reasserting them-

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

selves. Evidence of it is daily multiplying, particularly in the more progressive countries of Europe. How eternally true it is that the blood of the martyrs is the seed of the church! The scorned and persecuted conscientious objector is about to witness his triumph. His spirit is abroad, conquering the hearts of mankind, even though he himself be still flouted. Millions throughout the world are coming to hate human slaughter and turning their backs upon war. This changed attitude is reflected in the stand of the great powers favoring limitation of armaments and even the total outlawing of war. Why this sudden conversion on the part of the governments? Surely not because they love their fellow-men more, but because they are compelled to harken to the people's voice more.

The revival of humanism is a most hopeful sign. Literature and art, always the first spring-signs of awakening, are breathing a new and purer atmosphere. The same tendency is finding expression in the field of education, in our altering viewpoint regarding children and the rearing of the young. Old prejudices are giving way to better understanding, and we are learning that the tingling rod is not the best instructor. We are perceiving that freedom and opportunity for growth accomplish more than repression and restraint. In our dealing with the social unfortunates, the insane, the juvenile offender and even the hardened criminal we are beginning to apply more humane, modern methods. We are coming to see, in short, that not suppression but enlightment is

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

what the world needs, and that not less but more liberty is the way of progress and the cure for existing evils.

This realisation is growing in every channel of activity, in all forms of endeavor --- in all, save one and that the most vital of them all. In our social psychology we still remain far behind. The iconoclast and the rebel are still "the enemy", and all authority is being concentrated to crush him. As pacifist or conscientious objector, as independent thinker or libertarian to whom red fascism is as hateful as black, as revolutionist, I.W.W. or anarchist --- in whatever form social, political and industrial humanism may express itself --- he is still the "undesirable" to be ferreted out. Hounded and persecuted in every land, these refugees from psychic chauvinism are being driven from pillar to post.

It was Fridjof Nansen, the famous explorer, who was one of the first to realise the far-reaching effects of the war psychosis in relation to these expatriated. He introduced the special passport that bears his name and which is designed to insure at least a modicum of safety to the increasing number of refugees. Because of Nansen's great services in organising the millions of homeless and parentless children during the war, the League of Nations was induced to approve his project and establish the so-called Nansen passport. Few countries, however, recognise its validity, and that half-heartedly, and in no case does it guarantee its holder against exile and deportation. But the very fact of its existence goes to prove the havoc wrought by post-war

BEST COPY AVAILABLE

68

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

developments in the matter of citizenship and the utterly wretched situation of the thousands of expatriated and country-less.

It should not be assumed that the latter consist mostly of political refugees. In that huge army of exile there are great numbers of entirely a-political people, of men and women whom territorial rapacity and the Versailles "peace" have deprived of their country. Most of them do not even get the benefit of the Nansen passport, since the latter is intended only for the political refugees of certain nationalities. Thus thousands find themselves without legal papers of any kind, and in consequence may not be permitted to stay anywhere. A young woman of my acquaintance, for instance, a person who has never been interested in any social or political activities, is at this very moment adrift in this Christian world of ours, without the right of making any country her home, without fatherland or abode, and constantly at the mercy of the passport police. Though a native of Germany, she is refused citizenship in that country because her father (now dead) was an Austrian. Austria, on the other hand, does not recognise her a citizen because her father's birthplace, formerly belonging to Austria, has by the terms of the Versailles treaty become part of Rumania. Rumania, finally, declines to consider the young woman as a citizen on the ground that she is not a native, had never lived in the country, does not speak its language and has no relatives there. The unfortunate woman is literally without a country, with no

BEST COPY AVAILABLE

69

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

legal right to live anywhere on earth, save by the temporary toleration of some passport officials.

Still more hazardous is the existence of the vast army of political refugees and expatriated. They live in ever-present fear of being deported, and such a doom is equivalent to a sentence of death when these men are returned, as is only too often the case, to countries ruled by dictatorships. Quite recently a man I know was arrested in the place of his sojourn and ordered deported to his native land, which happened to be Italy. Had the order been carried out, it would have meant torture and execution. I am familiar with a number of cases of political refugees not permitted to remain in the countries where they had sought refuge and deported to Spain, Hungary, Rumania or Bulgaria, where their lives are in constant jeopardy. For the arm of reaction is long. Thus Poland has on several occasions lately decreed the deportation of Russian political refugees to their native country, where the Tcheka executioner was ready to receive them. It was only through the timely intercession of influential friends abroad that the men and their families were saved from certain death. European despotism reaches even across the seas, to the United States and South America; repeatedly politicals of Spanish and Italian descent have been deported to their native lands as an act of "courtesy" to a friendly power.

These are not exceptional instances. Large numbers of refugees are in a similar position. Not to speak of the thousands of non-politicals, denaturalised and expatriated

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

and despoiled of abode. In Turkey and France, to mention two countries only, there are at present over half a million of them, victims of the World War, of Fascism, of Bolshevism, of post-war territorial changes and of the mania for exiling and deporting. Most of them are being merely tolerated, for the time being, and are always subject to an order to "move on" --- somewhere else. Lesser but still very considerable numbers are scattered throughout the world, particularly in Belgium, Holland, Germany and in the various countries of Southern Europe.

There is nothing more tragic than the fate of those men and women thrown upon the mercy of our Christian world. I know from personal experience what it means to be torn out of the environment of a lifetime, dug out by the very roots from the soil you have had your being in, compelled to leave the work to which all your ~~interests~~ energies have been devoted, and to part from those nearest and dearest to you. Most disastrous are the effects of such expatriation particularly on persons of mature age, as were the greater number of those deported by America. Youth may adapt itself more readily to a new environment and acclimatise itself in a strange world. But for those of more advanced age such transplantation is a veritable crucifixion. It requires years of application to master the language, custom and habits of a new land, and a very long time to take root, to form new ties and secure one's material existence, -- not to speak of the mental anguish and agony a sensitive person suffers in the face of wrong and inhumanity. So far as I myself am concerned, I have been fortunate

BEST COPY AVAILABLE

71

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn nust be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

indeed in the possession of an ideal devotion to which does not depend on geographical boundaries. It is this that has enabled me to continue my work in spite of denaturalisation and deportation. In exile as in America my interests remain the same, as can be seen by the literary work I have done since I left the United States, while the past eighteen months I have been engaged in writing my autobiography, which is to be published in the near future by Alfred Knopf.

Born in Russia, where I received my first impressions of life and nature, I have spent the greater part of my conscious existence in the United States. Though no longer legally a citizen of either, I feel myself very closely to both, closer than to any other land. For to me country does not represent mere locality or some precinct limited by nationalist lines. Citizenship, to me, has the deeper significance of "belonging", of feeling oneself a part of a certain environment, of a certain atmosphere. "My country" is defined culturally rather than geographically. To use a homely but descriptive simile, the difference of being merely a citizen and having a country is, in my view, that between living in a furnished room and dwelling in a house that one has himself helped to build. The difference is not, of course, in the area occupied but in the character of the place. It is a psychic difference, a difference of conception and attitude.

In that sense, in the deeper significance of spiritual values, I feel the United States "my country". Not, to be

BEST COPY AVAILABLE

870922040

The Emma Goldman Papers

A Woman Without a Country / Emma Goldman.– [1929, draft].– 21 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

sure, the United States of the Ku Kluxers, of moral censors in and out of office, of the suppressionists and reactionaries of every type. Not the America of Tammany or of Congress, of respectable inanity, of the highest skyscrapers and fattest moneybags. Not the United States of petty provincialism, narrow nationalism, vain materialism and naive exaggeration. There is, fortunately, another United States --- the land of the Walt Whitmans, the Lloyd Garrisons, the Wendell Phillipses. The country of the Young America of life and thought, of art and letters; the America of the new generation knocking at the door, of xxx men and women with ideals, with aspirations for a better day; the America of social rebellion and spiritual promise, of the glorious "undesirables" against whom all the exile, expatriation and deportation laws are aimed.

It is to <u>that</u> America that I am proud to belong.

BEST COPY AVAILABLE

73

880925029

The Emma Goldman Papers

[Art and revolution. In Yiddish] Kunst un Revolutsie / Emma Goldman. – pp. 71-76 ; 22 cm. *In* Arbeter Fraynt Zamlbukh [Paris]. –(1929).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Bund Archives of the Jewish Labor Movement, New York.

רי אָרגאניזאציע פון דער פּראָפּאגאנדע און רי עקזיסטענץ פון דער רעוואָלוציע וועלן אויך ווערן נעזיכערט דורך אן איינפאכן עקאָנאָמישן פערפאַליזם. דורך א לאָניש כאנוצן פון די מענטשן און רי פארשירענע אָרגאנען, דורך א שטענדיק פאר־כינרן פון אלע עלעמענטן.

איך רער טיד ניט איין צו האָבן אויסנעפונען א סיסטעם, ווָאס איז אומכאר־רירלעך, און אז איך האב קיין שום זאך נישט פארגעסן, אז איך קאן נישט האבן נעטאכט א טעות. איך גלויב אכער, אז ער וועט קאנען, אזוי ווי ער באשטייט, אויסהאלטן טיט א דערפאלג די דערפארונגען פון רי פאקטן.

איך ניכ טיין סיסטעם איבער, דעם סטוריום און כאטראכטן פון די כאוווסט־זיניקע רעוואָלוציאנערן.

איך וויל זיין צופרידן, ווען זיי וועלן נאר קאנען צונעכן נוטע ענרערונגען.

עמא גאלדמאן.

קונסט און רעוואלוציע

רזשאן נאלסווארטהי דריסט ערנעץ אויס אט דעם נראנק: „די אמתע קונסט דריקט אויס דעם סינסטלערם עכטע נעפילן אויפן לעכן, ניט ווָאס מען הייסט אים פילן און רענקן, נאר ווָאס ער אליין פילט און דענקט. דער צוועק פון דער קונסט איז ניט נאכצומאנצן די מענטשן אין זייערע נעשמאקן און פארורטיילן, אויך ניט אין שילרערן פאר זיי זייער איינענעם נעכטן, נאר צו נעבן א "נייעם לעבנסבליק".

אויב ראס איז ריכטיק וועלן קונסט, ראן אין נאר קיין צווייפל ניט, אז יערע קונסט פארם איז רעוואָלוציאנער. וויל די ווערטעה „א נייער לעבנסבליק" שמויסן זיך כאלר אן מיט א שטארקער סענערשאפט פון די יענקע, וואס זיינען צונעשמידם צו אלטע כאנריפן, אלע, די ווָאס ווערן פארצויטערט, וועו איר דערמאנם נאר נייע פארמען אדער ענדערונגען. ס'מאכט ניט אויס צי דאס נייע איז נאר אין רער קונסט פארם אדער אין. די אזוי נערופענע עטישע אינסטיטוציעס. די באציונגן פון קונסט און רעוואלוציע זיינען, נאך מיין מיינונג, צווי פאביקע: ערשטנס, קונסט און אק־מיוע רעוואָלוציאָנערע אויסרריקן, און צווייטנס אן אומאויפהערלעכער קאמף פון אלע שאפנדיקע קינסטלער, איידער זיי שלאָנן דורך א ווענ און צווינגען די קאָנווענציָ־נעלע זיך צוצוהערן צו א נייעם לעכנסבליק. אילוסטראציעס קאן מען כרעננען א סך. נאר לאמיר דא רערמאנען עטלעכע, פון מיקעל אנזשעלא, דא ווינטשי, כיז ראראן. סוזאן מאניע, מעניער און מילע, שעלי און בייראן, קיעטס, בלאק, וואלט וווהיטמאן, היינע און פיל הונדערטער אנרערע דיכטערישע נשמות, כיז צו אונרזער צייט. פון רער מוזיקאלישער וועלט וועט אפשר נענוג זיין צו רערמאנען: בעטהאווען, וואגנער, מאצארט, שוכערט כיז צו די קאמפאזיטארס פון אונדזער צייט. זיי אלע זיינען נעווען רעוואָלוציָאנערן אי אין פארם, אי אין אינהאלט פון זייערע שאפונ־גען. נאך מער, מען וואלט נעקאנם זאנן, אז די נאנצע נעשיכטע פון רער קונסט איז ניט מער און ניט ווייניקער ווי א רעוואלוציאנער העלרן נעריכם.

פארשטיים זיך, אז רי ווָאס פארטרעטן רעם שמאנדפונקם פון קונסט לשם קונסט, זיינען אין נאנצן פריי פונם פריער דערמאנטן קאמף. זייער קונסט האם מיט רער זיך־שמענדיק־פארענדערנדיקער פאנאראמע פון רער מענטשלעכער נשמה — רי חלומות און שטרעבונגען פון די ווָאס בענקען פארן „נייעם לעבנסבליק" — קיין שום שייבות ניט. כמעט אומפארשטענדלעך זיינען פאר זיי זאלאם ווערטער: „יערע קונסט איז א ווינקל פונם לעבן, נעזעו דורכן קינסטלערם אויג, אננעפילט מיט זיין ליירנשאפטלעכער נשטה און פארוואנרלט אין א שטיק לעבן דורך זיין **נאוניטיט**". אבער פאר די ווָאס שטרעבן נאך נייע לעבנס פארמען, זיינען רי ווער־

BEST COPY AVAILABLE

880925029

The Emma Goldman Papers

[Art and revolution. In Yiddish] Kunst un Revolutsie / Emma Goldman. – pp. 71-76 ; 22 cm. *In* Arbeter Fraynt Zamlbukh [Paris]. –(1929).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Bund Archives of the Jewish Labor Movement, New York.

טער פארשטענדלעך. זאלא אליין איז דאך נעווען די פארקערפערונג פון דעם כלים, כאראקטער און ציל פון דער קונסט און א רעבעל קענן די פארשימלטע קאנווענציעס פון זיין צייט. די וואס זיינען באקאנט מיט זיינע ווערק, וועלן פארשטיין וען מיר'ן זאגן, אז ער האט נעשילדערט די פארפוילטקייט פון די רייכע און פריווילינירטע קלאסן, די אונטערדריקונג און נדויזאטקייט פון קאפיטאל, דעם ענאיזם און פאלש־קייט פון מיניסטארן, אפיצירן און גלחים, טיט אזא אפנהערציקייט, וואס נרע־ניצט זיך כמעט מיט כרוטאלישקייט. ווידער אינס שילדערן די ליידן און קאמפן פון די ארכעטער, פילט איר אזא פריינטלעכקייט, אזא מיטנעפיל, אז איר קאנט פאר א מאמענט אפילו ניט צווייפלען, אז דא דערט צו אייך א פרייגס, אן אמתער פרייגט. נעדענקט איר ווידער מיט וואס פאר אן אומפארטייאישקייט ער האט איכערנענעבן די עקסטרעמסטע רעוואלוציאנערע אידאלן, ווען נאר ער האט זיך נענעבן די מי צו פארשטיין די עקסטרעמסטע ריכטונג, נאר ער איז נעווען זיכער, אז עפעס אן ענדערונג מוז פארקומען, און דערפאר האט ער סימפאטיזירט טיט יעדן ערלעבן פראטעסט.

וועו מיר הערן שוין אז וועגן זיין שטעלונג צו עקסטרעמע ריכטונגן, וועט אפשר אויך זיין כדאי צו דערמאנען, אז קיין שום נאוועליסט, יעדנפאלס קיינער אין פראנקרייך, האט ניט נעשילדערט אזוי סימפאטיש דעם מארטירער טיפ פונם אנאר־כיזם, דעם פראפאגאנדיסט „הערר דערר טאט". פון זיין אלטן, אויסנערעבנטן סאוואריזם און ישערמינאל ביזון נוטהארציקן וויסנשאפטסמאן סאלווא אין פאריז, איז דער ערנסטער פראפאגאנדיסט „הערר דערר טאט" ערלעך נעשילדערט, אפילו נעלויבט און באוונדערט. עוואהן, עס איז אויך איכריק צו דערציילן, או זאלא דער מענטש איז אלעמאל נעווען דער נאבעלער פארטרעטער פון נערעכטיקייט און יעדע אומנערעכטיקייט איז כ'עמפט נעוואהרן טיט אלע בחות פון זיין זייט. מיט זיין פערער איז ער נעשטאנען „פוס צו רינגן דער מענטשהייט".

אבער מיר טארן ניט פארגעסן, אז זאלא איז נאר נעווען איינער פון די פולע שאפנדיקע קינסטלער, וועמעס לעבנסבלוט האט נעצוווננען צו רעוואלטירן קענן אום־נערעבטיקייט. יעדער קאנווענציאנעלער לינן האט פאראליזירט זייער נייסט און זיי האבן אויסנעדריקט זייער פראטעסט דורך דער פערער, פענדזל אדער לירע. לייגט די ביאגראפיעס פון אלע נדויסע קינסטלער, באקענט זיך מיט זייערע טרא־נעדיעס, ליידן און ערפארונגען און דאס וועט אייך העלפן צו פארשטיין זייערע שא־פונגען, אפשר א סך טער ווי די קונסט אקאדעמיעס.

היינט וועגן קונסט וועלן וואס זיינען דירעקט אדער אומדירעקט נעווען פאר־בונדן מיט די נרויסע רעוואלוציאנערע נעשענישן. פון דער פראנצויזישער רע־וואלוציע זיינען נעבוירן נעווארן צוויי קונסט וועלן: דאס רעוואלוציע בילד פונם מאלער דאוויד און די „מארסעלעז" פון רוזש דע ליל. ביידע האבן אינספירירט און נעווענדט די מאסן צו רעוואלוציאנערע מעשים. במעט אין דער זעלביקער צייט האט שעלי נעשלייערט זיינע רינאמישע לידער אויף די קעפ פון זיינע פוסטע, צופרידענע לאנדס־לייט. זיין פאעמע „מענער פון ענגלאנד" איז א פלאקערנדיקער אנקלאג קענן דער אונטערדריקונג, און זיין „אנארכיע" א קמיע פאר דער צוקונפט. איר שלע וויסט וואס פאר א נקמה די קאנווענציאנעלע וועלט האט נענומען אין אים. דעם שמוץ, וואס שלע קלייגסעפלדיקע האבן נעווארפן אויף אים. דאס אוועקרויבן פון זיינע קינדער און א סך אנדערע שאנדטאטן. און דאך — זיינען זיינע ריכטער און פיניקער שנעל פארגעסן נעווארן, אבער שעלים פייערדיקער נייסט וועט לעבן

און וועט אייביק כאלייכטן דעם וועג פאר קומענדיקע דיכטער און טרויטער פון א שענערער וועלט.

איז דען דער נאך תמיד שלעכט פארשטאנענער ביירון ניט נעווען אן אמתער רעבעל אין ווארט און טאט? האט דען זיין פיין פילנדיקע נשמה ניט נעליטן, צו זעענדיק דעם שרעקלעכן עלנד פון די ליידנדיקע מאסן אין זיין לאנד, און האט אים דען ניט זיין ליידנשאפטלעכע ליבשאפט פאר פרייקייט ניט נעטריכן צו קעמפן פאר נריכנלאנד, די מוטער פון אלע קונסט פארמען? אבער שעלי און בירון זיינען ניט נעווען די אויסציקע. מיר וואלטן נעקאנט אננעבן א צעטל וואס וואלט שוין א ביסל צופיל פלאץ פארנומען. זיי זייענן אין די הונדערטער אין יערער פון זיי האט נע־קעמפט און נעליטן פאר דער מענטשהייט, — א פאר אילוסטראציעס? — מיט פארנענינן!

שילער האט אויסנעלאזן זיין נרימצארן צו די טיראנען און נערופן צום קאמף ווי זיינע ווערק „ווילהעלם טעל" און „פיעסקא" כאווינען דאס, שוין ניט ריירנ־דיק פון די אנדערע ארכעטן. זיין נאנץ לעבן איז נעווען א לאנג מארטירערטום פאר אן אידעאל.

הייגעם כיטערער סארקאזם האט זיך איינגענעסן ווי זויערשטאף אין די ברו־טאלישע הערצער פון זיינע לאנדסלייט, און האט אויפנערעקט דעם מאנטל אונ־טער וועלכן ס'נעפינט זיך דער שימל און שמוץ, וואס נעהט אונטערן נאמען: „טאראל און קאנווענציע". היינעם בייטראג צום רעוואלוציאנערן נייסט פון זיין צייט איז נאך ניט ריבטיק אפגעשאצט נעווארן, אבער עס איז נאר קיין צווייפל ניט, אז ער האט נעטון נוטע ארבעט.

וואלט וויהיטמאן האט ניט נאר רעוואלוציאניזירט די פאעזיע, נאר דעם נאנצן צוטריט צום לעבן. וויהיטמאן איז נעווען דער כאפרויער פונם מענטשלעכן סערפער, אזוי נוט ווי פון קער נשטה.

דיקענס, סוויפט, וויקטאר הונא, הזשארדש עליאט, עמערסאן, טארא און יערערער פון די רוסישע שרייבער, פון נאנאלן ביז צו אונדזער צייט, מיט אלעק־סאנדער בלאקס נרויסער עפיק פון דער רוסישער רעוואלוציע „די צוועלף" — אלע זיינען נעווען רעוואלוציאנערן אין זייער קונסט. אדער, אז איר ווילט נאט אייך נאך א צעטל: דער בארימטער נעצן־צעשמעטערער פרידריך ניטשע, אנאטאל פראנס, מיר־בא, איכסן, סטרינדבערג, נערהארד הויפטמאן און נאך א סך אנדערע.

מיר האבן דערמאנט מירבא, וויל מיר נלויבן, אז דער רוב פון אייך, אויב איר האט ניט נעלייענט אלע זיינע ווערק, איז ער אבער כאקאנט מיט זיין ווערק: „נע־שעפט איז נעשעפט" (א איבערזעצונג פון דעם ווערק אין יידיש אי'ז ארויס מיט יארן צוריק אין פארלאג „ארכעטער פרייגט", לאנראן) און איר האט זיך כאקאנט מיט אט דעם מוטיק אנקלאג קענן אונדזער קארומפירטער נעזעלשאפט. אבער מיר נלויבן, אז ס'איז בראי דא צו דערמאנען נאך צוויי ווערק פון זיין פערער, ווו ס'ווערט דייטלעך אילוסטרירט זיין טיפע שנאה צו די נעמיינקייטן פון אונדזער נעזעלשאפט. זיין „קאלווארי", וואס שילדערט די נרויזאמקייטן פון די קאפיטאליסטישע מלחמות און זיין „טאנ־בוך פון א הויזמייסל", וואס יערער שורה איז א ביטערער אנקלאג קענן דער נעזעלשאפט וואס פארמט אלץ וואס שיין און נאבל. מ'קאן ניט איבער־נעבן מיט ווערטער מיט וואס פארא האס ער שילערט דאדט די צופריערנע, אנ־נעפרעסענע בורזשואזע עלעמענטן פון דער נעזעלשאפט .מען דארף ליינען דאס דאזיקע ווערק און זיך איבערציינן וואס פאר א נרויסער רעוואלוציאנער ער איז נעווען. ניין מיר א שריט ווייטער. אין דער פלאסטיק איז ער נישט נעווארן אמתער קינסט־

BEST COPY AVAILABLE

880925029

The Emma Goldman Papers

[Art and revolution. In Yiddish] Kunst un Revolutsie / Emma Goldman. – pp. 71-76 ; 22 cm. *In* Arbeter Fraynt Zamlbukh [Paris]. –(1929).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Bund Archives of the Jewish Labor Movement, New York.

לער נעקרייצינט נעוואָרן, אויסגעשטאַנען די ערנסטע דערנידערונגען און באַלייִדיקונגען און שלעכטע דערפאָר, ווייל זיי האָבן נעוואָלט נעבן „א נייעם לעבנסבליק". די לייזע פון א מיקעל אַנזשעלא, א רא ווינטשי און טויזנטער אַנערע זאַכן ערות, אז דער לעבנס וועג פון א קינסטלער, וואס ווייל איבערנעבן זיין בליק, איז א זייער מרויעריקער. איז דען ניט ראַדען פארשטויסן נעוואָרן פון די אקאדעמיקער, נאר דערפאר, ווייל ער איז נענאַנגען שפּאַן זיינע אינספּיראַציעס באַם פּאַלק? די צפּאַסמאַלן „פון קונסט לשם קונסט" האָבן ניט נעקאָנט פארשטיין די נרויסקייט פון זיינע אויסנאַראַטע בייגערנע סקעלעטן, וואס האבן מיט זיך פארנעשטעלט דעם הונגער, זיי שטרעבן דאך עפּעס צו שיינקייט, פאר זיי שיינקייט איז דאך מער פון אלץ...

נו, און ראדענט צייט חברים: רער פלאטישער סקולפּטאר — קאָנסטאַנטין מענייע — ווי איז זיין באציונג צו רעוואלוציע?

אלע זיינע שאפונגען פאריינקין אין זיך א שטאַרק און טיף פאציאל באוווסטזיין. אליין א קינד פון פאלק, באקאנט מיט די פאראלי־זורנריקע ווירקונגן פון ארעמקייט, האט ער אדורכגעלעבט זיין קונסט טיט אן אמתער ליבשאפט צו די ליידנריקע, און אויסגערוקט דעלטים זיין ברענענדיקן פראטעסט קעגן די אונטערדריקער. זיינע פאר־שידענע ארבעטער טיפן זיינען פול טיטן ריטס פונם לעבן, די אמתע פארקערפערונג פון ארבעט. מעגלעך האט נעזען אינם ארבעטער א שלאפנדיקן ריז, אבער ער האט אויך נעזען רעם שרעקלעבן עלנט, די פארצווייפלונג און די קיימן, וואס רויבן אוועק דאס רעכט צום לעבן. ער האט נעהאפט אז רער ראזיקער ריז וועט אמאל אויפוואכן און צו האט זיך דאס באוווסטזיין פון זייער אינערעם מענטשלעבן שטאלץ, וואס וועט זיי רערמענלעבן זיך צו באפרייען פון אלע פיינט.

מען טאר ניט פארגעסן צו רערמאנען רעם באריונטלסטן סקולפּטאר פון אונרזער צייט: יעקב עפשטיין, א תלמיר פון ראָדען. הגם מען קאן אים ניט באטראכטן אין סאציאלן זין פון וואָרט, פאר א רעוואלוציאנער, איז ער אבער א רעוואלוציאנער אין דער קונסט. — פינף און צוואנציג יאר טעמפּט ער טענן די אננענומענע ווערטן פון רעם ענגלישן טיטל קלאס אן, נאר זעהר ווייט פון א נצחון. זיין „הודאן טע־טאריעל" האט שיער ניט נעפירט צו אן אונפשטאנד — זיין „אפּאר ווייל טאנץ טענט" ניט א סך בעסער איבער די נשמה ליידן פונם „קינסטלער ווייל", ווי די אלע ביבער, וואס זיינען וועגן אים נעשריבן. אין זיינע שאפונגען טערקט זיך, אז מיר האבן דא צו טון טיט א פרייען נייסט, וואס פארצבט אלע קאנוועניציעס, אלע פאלשקייטן. רערפאר טאקע איז ער אזוי ווייניק אנערקענט בא די אלע, וואס ניבן זיך אוים פאר „מבינים" פון קונסט.

וואס שייך די סאלערם, האבן טיר שוין פריער רערטאנט אן דאווידם טערקווער־טיקן בילר. זאל איצט נאך דערטאנט ווערן ה א נ א ר ע ר ק א ט י ע, וועלכער איז נע־קומען א צייט שפעטער נאך ראווירן, און איז נעווען איינער פון די בארימטסטע קא־ריקאטוריסטן, אזוי אז טען האט אים באטראכט אין זיין נעביט ווי א טיקעל אנזשעלא. אין זיינע צייבענונגען האט ער נעשיקדערט די נעטיינקייטן, ברוטאליטעטן, וואס האבן נעבליט אונטער דער הערשאפט פון לואי פיליפ, רעם בלומרשטן ליבהאבער רי ראזיקע צייבענונגען האבן אפשר טער נעהאלפן צו ברענגען די רעוואלוציע פון 1830, ווי טויזנטער פלונבלעטער און אפּהאנדלונגען. די הענקערם האבן. נענר־טען נקטה אין רעם רעוואלוציאנער. ער איז פארשפארט נעווארן אין תפיסה, אבער די נעשיבטע וויסטן וויי זיך אפצורערבנען טיט די קענטר פון פראנרעם. לואי פיליפ איז שוין לאנג פארנעסן נעווארן, דאטיע לעבט אבער, רעם בעסטן באווייז: האבן

טיר, אז ניט לאנג צוריק זיינען זיינע צייבענונגען פארקויפט נעווארן פאר דרייי און א האלב טיליאן פראנק. דאס טערקווערטיקטע איז, וואס זיינע צייבענונגען זיינען פונקט אזוי צונעפאסט צו אונדזער צייט, ווי טיט הונערט יאר צוריק. רערפאר וויל אונדזערע רעניירער, ריבטער, אדוואקאטן און נלחים האבן זיך ווייניק וואס נעענדערט.

דרייי און דרייסיק יאר שפעטער האט רער טאלער ק ו ר ב ע פארנומען זיין פלאץ טיט די „קאמונארן פון פאריז", צו פארטיריקן די פאריזער קאמונע פון 1871, און האט טיט זיינע שאפונגען באוויזן רי קרובהשאפט פון קונסט און רעוואלוציע.

עס וואלט נעווען ניט ריבטיק פון אונרזער זייט, אפילו אין אזא קורצער אפ־האנדלונג צו פארנעסן דעם טאלער ט י ל ע, ראס פויערשע יונגל, וואס איז נעוואָרן רער נרעסטער טאלער פון זיין צייט. ער האט נוט נעקאנט רי ערר ארבעטער, נע־ווסט פון אלע זייערע לייבן און פרייבן, אדער אפשר טאקע נאר זייערע לירבן. ער האט נעשילדערט זייער טרויעריק, טעלאנכאליש, פונט און איינטאניק לעבן, ראס אייביקע איבערחזרן פון איינעם און רעם זעלביקן טעבאנישן פרצעם, אן רעם טינ־רסטן אינטערעס. פאר זיינע שאפונגען האָט ער אויסנעזוכט טאַרנע פינורן. אבער ער צווינגט אונרז זיי צו ליבן, ווייל ער האט ניט נאר נעזען רי אומבאהאלפנקייט זייערע, נאר אויך זייער נוטסקייט, זייער ליבשאפט צו א יערן לעבערין באשע־פענים. ער האט ניט נאר נעפילט די זארנן, ראס עלנד פון די פראסטע פויערים, נאר אויך רי ליידן פון רער נאנצער מענטשהייט. אין דעם זין איז זיין קונסט זי־בער א רעוואלוציאנערע קונסט.

נו, און אין אונדזער צייט? אוואָרע זיינען רא א סך קינסטלער, וועלבע האבן א טיפן בליק פאר רי סאציאלע נויטן און פארקערפערן אין זייערע ווערק די חלומות און רעם נייסט פון דער רעוואלוציע. זיי זיינען אפשר ניט אזוי נרויס ווי די קינס־טלער פון רער פארנאנגענהייט, אבער זיי באהאנדלען טיט אן ערנסט און סימפאטיע רי דרינענרע פראבלעטן פון אונדזער צייט און נעבן אן אויסדרוק פון זייער נייעם לעבנסבליק. אויך רא וואלט טען נעקאנט ברענגען א סך אילוסטראציעס, נאר טיר טוזן זיך באנוגענען טיט איין פאקט: — די קינסטלערן ק ע ט ה ק א ל ו י ס, אין רייטשלאנד האט אין אירע ווערק, וועלן הויפטטאנד „וועבער" אריינגעלייגט איר נאנצע נשמה. אירע שאפונגען דריקן אויס אזא טיפן טיטנעפיל פאר די שטומע שקלאפן, וואס האבן פלוצים אויפנעוואכט און פארלאנגען זייער רעבט, אז איר ווערק פשוט רערשטוינט צו נעפינען אזא שטארק און הארציק טיטנעפיל. טען דארף ניט פארגעסן, אז פרוי קאלוויטץ איז ניט די איינציקע.

וועט איר דאך פרענן, ווי האלט עס טיט רער טוזיקאלישער וועלט? — שיינט אונדז דער בעסטער ענטפער: די צוויי ריזן ב ע ט ה ו ב ן און ו א נ נ ע ר. ביירע זיינען נעווען רעוואלוציאנערן, אי אין דער טוזיק אי אין לעבן. וואגנער רער־צייכם אין זיין אויטאביאגראפיע, אז בשעת רער רעפעטיציע פון בעטהאווענס נייטע סימפאניע אין ררעזרנער הויף טעאטער, אונטער זיין איינגענער ריריני־רונג, איז נעווען אנוועזנד דער רעוואלוציאנער טיבאעל באקונין. באם סוף איז ער צונעלאפן צו וואגנערן, איס נעראנקס און נעזאנט אזוי הויב, אז אלע זאלן הערן: „אויב ס'וועס אינם קומענריקן רעוואלוציאנערן קאמף קומען רערצו, אז אלע טוזי־קאלישע שאפונגען וועלן צוגישט ווערן, ראן טוז רי ניינטע סימפאניע נעראטע־וועס ווערן, אפילו ווען דאס זאל זיין פארבונרן טיט לעבנס נעפאר". באקונין האט, נוט פארשטאנען רעם רעוואלוציאנערן באטייט פון בעטהאווענס טייסטערווערק. ווי וויים בעטהאווענס קונסט איז ענג פארבונרן טיט רעוואלוציע, קאן אטבעסטן אילוס־

BEST COPY AVAILABLE

880925029

The Emma Goldman Papers

[Art and revolution. In Yiddish] Kunst un Revolutsie / Emma Goldman. – pp. 71-76 ; 22 cm. *In* Arbeter Fraynt Zamlbukh [Paris]. –(1929).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Bund Archives of the Jewish Labor Movement, New York.

טרירט ווערן רורך וואננערס כאראקטעריזירונג. ער שרייבט: בעטהאוועגס טויז האט נערופן צו פרייר, יא, „פרייר" איז נעווען ראס איינציקע ווארט, וואס האט באשטראלט זיינע שאפונגען! טיט רעם ווארט האט ער נערופן צו די טענטשן: „האלץ צו הראץ, איר מיליאנען שטערבלעכע טענטשן סינרער! איין הארציקער קוש פאר אייך אלעו" און דאס ווען טאקע זיין רער לשון פון רער קונסט פון רער נאנטער צוקונפט. די נייגטע סיטפאניע איז רער אנוזאנ פון יענער נאלרענער צוקונסט, דאס איז א רוף פאר רער טענטשלעכער אויסלייזונג, א רוף פאר א באפרייטער טענטשהייט.

דאדף טען א סך רערציילן וועגן וואננערס רעוואלוציאנערע קונסט? ער האט אונדז איבערנעלאזן זיינע חלומות, ניט נאר אין זיין טוזיק, נאר אויך אין זיינע ווערק וועגן קונסט און רעוואלוציע. אין רער טוזיק האבן טיר זיינע אולטרא־רעוואלוציאנערע טענער פאעטען, די „לייבנשאפטלעכע פארטיריקונג זיינע פון פרייער ליבשאפט אין „טריסטאן און איזאלרא" און אין א סך אנדערע. אמת, וואננער איז שפעטער נעווארן א „צרים", אבער קיין זאך וועט ניט צופווישן פון רער נעשיכטע רעם פאקט, אז ער האט נעשפילט א באריטנריקע ראל בשעת רעם רערוזרנער אויפשטאנד אין 1848, און אז ער אליין איז נעווען אויף „די באריקארן", און א חוץ רעם, זאנן זיינע פראזע ווערק איבער קונסט און רעוואלוציע ערות, אז וואגנער איז נעווען א פולשטענריקער רעוואלוציאנער. לאטיר צום סוף נאך איבערנעבן זיין טיינונג וועגן קונסט: „די אטטע קונסט, איז די העכסטע פרייקייט און די העכסטע פרייקייט ברענגט טיט זיך רעם טוט פאר באפעלן, נעוצען און רירעסטיוון — מיט אנערע ווערטער — פולשטענריקע פרויקייט אין רער קונסט, פולשטענריקע פרייקייט אינם לעבן פון די מענטשן. דאס איז רער העכסטער ציל, דאס איז רער גרויסער חלום פון יערן קעטפער פאר פרויקייט".

צום שלום וועל איך נאכאמאל איבערחזרן נאלסוואלטהם ווערטער: רער ציל פון רער קונסט איז: ברענגען א נויעם לעבנסכלים, רעוואלנציע איז רער עלעטענט, וועלכער פילט אן ראס לעבן טיט נייע צילן, נייע ווערטן, נייע בליסן. רערפאר טאקע רי ענגע פארבינרונג צוויישן קונסט און רעוואלוציע.

אינהאלט־פארצייכעניש:

		זייטל
	„צו די ליינער!	5
1)	אונדזער אויפנאבע.	ס. קאגן 7
2)	אונדזער שטעלונג צום נאציאנאליזם	ר. ראקער 11
3)	די סאציאלע רעוואלוציע.	אלעקסאנדער בערקמאן 20
4)	אנארכיזם און ארנאניזאציע.	עריקא מאלאטעסטא 24
5)	רער אנארכיסטישער סינטעז.	סעבאסטיאן פאר 34
6)	רער באטייט פון אנארכ. סינטעז.	וואלין 42
7)	סימביאוז.	ר. מאקס נעטלאוו 48
8)	רער פאשיזם	לואידזשי פאברי 53
9)	רער סינדיקאלער קאנטראל פון רער פראדוקציע	פיער בענאר 60
		סעקר. פון רער פראנצ. סעק־ציע פון רער אינטערנ. ארב. אסאציאציע.
10)	קונסט און רעוואלוציע.	עמא נאלדמאן 71

שער־בלאט פון א. אשקעוויטש.

BEST COPY AVAILABLE

870924551

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Loves the U.S. but Has No Hope for Return / Emma Goldman.– 8 cm. *In* Sun [Williamsport, Pa.]. –(1929).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman Loves the U. S. But Has No Hope for Return

Exiled Pacifist Writing History of Her Life and Planning New Work

FRANKLY admitting that she would like to return to the United States because her friends and relatives live in this country and because she thinks it is the greatest nation in the world, Emma Goldman, exiled communist, is busy writing the history of her life, at St. Tropez, France. At 60, she refuses to seek to return to this country, however, because she refuses to promise to be a "good girl," as she puts it.

"I should lie if I did not say I love America," she said recently, "but I can not compromise with its government."

Miss Goldman plans to remain in France until her autobiography is completed and then she may go to the Orient, unless she changes her mind about returning to the United States. She has friends in the Orient, and, besides she believes it is a fertile field for her communistic doctrines.

Emma Goldman's campaign against the World War led to her arrest, in 1917, and her subsequent conviction of conspiracy. She conducted her own defense but was found guilty and fined, imprisoned, and ordered to be deported. She served a sentence in the state prison at Jefferson City, Mo., and was deported from the United States in December.

Emma Goldman

Miss Goldman still is a firm foe of war of any kind and also of what she declares to be the domineering position of the capitalistic class in the United States. She is living alone in a little villa and all her own housework. Her circle of friends is small and composed mostly [illegible] of her same type.

BEST COPY AVAILABLE

880511046

The Emma Goldman Papers

[Why has the Russian revolution failed. In Italian] Perche' e' fallita la Rivoluzione Russa / Emma Goldman. – pp. 25-26 ; 28 cm. *In* Eresia [New York]. –no. 8 (Jan. 1929).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from Archivio Famiglia Berneri.

Perche' e' fallita la Rivoluzione Russa

"Quando la rivoluzione non realizza l'eguaglianza economica di tutti gl'individui e l'abolizione d'ogni potere politico, essa si risolve in una mistificazione."

La ragione del fallimento della rivoluzione russa, condotta come fu dal partito comunista, è chiara. Il potere politico del partito, organizzato e centralizzato nello Stato, cercò di mantenersi con tutti i mezzi a sua disposizione. Le autorità centrali tentarono di trascinare le attività popolari in una via corrispondente ai progetti del partito. Il solo fine di questi ultimo era di rafforzare lo Stato e di stabilire il suo monopolio sull'attività economica, politica, sociale e in ogni forma di manifestazione intellettuale. La rivoluzione aveva un tutt'altro fine. Il suo carattere essenziale era la negazione dell'autorità e della centralizzazione. Essa lottava per allargare il campo dell'iniziativa proletaria e multiplicare le forme dello sforzo individuale e collettivo. Gli scopi e le tendenze della rivoluzione erano diametralmente opposti a quelli del partito politico dirigente. Egualmente opposti erano i metodi della Rivoluzione e dello Stato. Quelli della rivoluzione erano impregnati dello spirito della Rivoluzione stessa, vale a dire, cercavano d'emanciparsi da tutte le forze oppressive; quelli dello Stato, al contrario—dello Stato bolscevico come di qualsiasi altro governo — erano basati sulla coercizione la quale, logicamente e necessariamente, si sviluppa in violenza sistematica, oppressione e terrorismo. Così, due tendenze opposte lottavano disperatamente: lo Stato bolscevico contro la Rivoluzione. Le due tendenze contrarie nei loro fini e nei loro metodi, non potevano lavorare in accordo: il trionfo dello Stato fu la disfatta della Rivoluzione.

Sarebbe tuttavia un errore pretendere che l'irrealizzazione della Rivoluzione sia dovuta unicamente alle pratiche bolsceviche. Furono i principii autoritari dello Stato che soffocarono lo spirito libertario e le aspirazioni verso la libertà. Fondamentalmente, fu questo il risultato dei principii e dei metodi del bolscevismo. Ma qualsiasi altro partito politico che fosse stato al potere, i risultati sarebbero stati completamente identici. Non sono tanto i bolscevichi che hanno ucciso la rivoluzione, quanto l'idea bolscevica. Fu il Marxismo o, in sostanza, il settarismo governativo. Solo la comprensione di queste forze nascoste, sotterranee, che schiacciarono la Rivoluzione può illuminarci sulla vera lezione di questo avvenimento che ha scosso il mondo intiero. La Rivoluzione russa ha riflesso, su una piccola scala, la lotta secolare tra i due principii: autoritario e libertario. Non consiste forse il progresso nell'accettazione dei principii di libertà contro quelli di coercizione? La Rivoluzione russa fu un saggio libertario, vinto dallo Stato bolscevico con la vittoria temporanea dell'idea governativa e reazionaria.

Questa vittoria è dovuta ad un numero di cause, tra le quali, la situazione ritardataria dell'industria, e la cultura intellettuale del popolo russo. La Russia era preservata dalla corruzione politica e parlamentare; ma d'altra parte quest'ignoranza comportava l'inesperienza del gioco politico ed una credenza ingenua nel potere miracoloso del partito che gridava più forte e che faceva maggiori promesse. Questa credenza nella potenza governativa servì ad incatenare il popolo russo al partito comunista, senza rendersi conto che un nuovo giogo si posava sulle sue spalle. Il principio libertario fu potente durante i primi giorni della Rivoluzione. Il bisogno della libertà si esprimeva ovunque. Ma quando alla prima ondata d'entusiasmo, seguirono le prosaiche necessità della vita quotidiana, occorse una grande fermezza di convinzione per mantenere viva la fiamma della libertà. Vi furono solamente — comparati alla vasta estensione della Russia — gli anarchici, un pugno d'uomini, che intrapresero questo compito. Ma il loro numero era

88051 1046

The Emma Goldman Papers

[Why has the Russian revolution failed. In Italian] Perche' e' fallita la Rivoluzione Russa / Emma Goldman. -- pp. 25-26 ; 28 cm. *In* Eresia [New York]. --no. 8 (Jan. 1929).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from Archivio Famiglia Berneri.

ristretto, e la loro propaganda, soffocata sotto il regime czarista, non aveva avuto modo di penetrare estesamente e profondamente nelle masse.

Il popolo russo, sebbene parzialmente anarchico d'istinto, aveva ancor troppo poca comprensione dei veri principii e metodi libertarii, per essere in grado d'applicarli positivamente. Perciò, l'idea statale ha ucciso la Rivoluzione russa.

Se dovessi riassumere le mie argomentazioni in una formula, direi: la tendenza organica dello Stato è di concentrare, di restringere, di monopolizzare tutte le attività sociali; la natura della Rivoluzione, al contrario, è di svilupparsi, d'allargarsi, di disseminarsi essa stessa in circoli sempre più vasti. In altri termini: lo Stato è conservatore e statico, la Rivoluzione è progressiva e dinamica. Queste due tendenze sono incompatibili e mirano a distruggersi reciprocamente.

La principale causa della disfatta d'ogni Rivoluzione, la si troverà nella stessa concezione rivoluzionaria del Socialismo. La concezione rivoluzionaria che domina l'idea Socialista, intende la Rivoluzione come una violenta trasformazione delle condizioni sociali, mediante la quale, una classe sociale, il *proletariato,* diviene più potente della classe *capitalista.* E' la concezione d'un cambiamento puramente fisico, e come tale, abbisogna semplicemente di rimaneggiamenti delle istituzioni e della scena politica. La *dittatura borghese* è sostituita dalla *dittatura del proletariato* o, per essere più esatti, dalla *dittatura del partito comunista.* Lenin o Stalin, prendono il posto dei Romanoff; il Gabinetto imperiale è ribatezzato Soviet dei Commissarii del Popolo; un *compagno* è nominato Ministro della Guerra, e un altro, Governatore Militare di Mosca. Ecco, nella sua essenza, la concezione bolscevica della Rivoluzione che è attualmente messa in pratica. Con qualche differenza minima, questa, è pure l'idea della Rivoluzione che hanno tutti gli altri partiti autoritari. Questa concezione è completamente falsa. La Rivoluzione è, in effetto, un processo violento. Ma se essa ha come risultato un solo cambiamento di *dittatura,* con una sostituzione di personalità politiche, non ha alcun valore. Questo risultato non vale allora certamente la perdita di vite umane e di valori intellettuali che comporta ogni Rivoluzione. Anche se una simile Rivoluzione dovesse apportare un benessere sociale più grande (ciò che non è nel caso della Russia), anche in questo caso, essa, non varrebbe il prezzo che costa: una semplice riforma può essere ottenuta senza una Rivoluzione sanguinosa. Ma non sono dei palliativi o delle riforme che costituiscono il vero scopo d'una Rivoluzione!

Nella mia opinione, mille volte fortificata dall'esperienza russa, la grande missione della Rivoluzione, *"la Rivoluzione Sociale",* è il rinnovamento fondamentale dei valori. Un rinnovamento, non solamente dei valori sociali, ma dei valori umani. Fu il più grande errore e insieme la più grande tragedia della Rivoluzione russa, cercare (sotto la direzione del partito politico governante) di cambiare solamente le istituzioni e le condizioni di vita, ignorando totalmente i valori sociali e umani coesistenti nella Rivoluzione.

Nella sua folle passione per il potere, lo Stato comunista, ha lavorato a fortificare le idee che la Rivoluzione aveva tentato di distruggere. Esso ha incoraggiato tutte le peggiori qualità antisociali, e distrutto sistematicamente la concezione già chiara dei nuovi valori rivoluzionari. Il sentimento di giustizia e d'uguaglianza, l'amore della libertà e della fratellanza umana — questi fondamenti d'ogni vera rigenerazione sociale — lo Stato comunista li sopprime, li stermina.

L'istintivo sentimento dell'uomo per l'equità, fu ritenuto come una debolezza sentimentale, la dignità umana e la libertà, si definirono superstizioni borghesi, il rispetto della vita umana, che è l'essenza stessa della rinnovazione sociale, fu condannato come contro-rivoluzionario. Questa terribile perversione dei valori fondamentali portava in se stessa il germe della distruzione. Con la concezione che la Rivoluzione è solamente un mezzo per assicurarsi il potere politico, tutti i valori rivoluzionarii furono inevitabilmente subordinati a garantire la sicurezza del potere governativo acquisito.

La "Ragione di Stato" sotto la maschera "degl'Interessi della Rivoluzione e del Popolo" divenne il solo criterio d'azione e di sentimento. La violenza, questa forza inevitabile nei sollevamenti rivoluzionarii — fù ammessa come costume stabilito, come un'abitudine, ed è adesso glorificata come l'istituzione la più potente e la più ideale.

Questa perversione dei valori morali si cristallizzò ben presto in questa super-formula del partito comunista: *"il fine giustifica i mezzi".* All'evocazione di questa parola d'ordine sorgono, la menzogna, la doppiezza, l'ipocrisia, il tradimento, l'assassinio pubblico o nascosto. Sarebbe d'un grande interesse per gli studiosi della psicologia sociale lo stabilire che due movimenti, così separati dal tempo e dalle idee, come il Gesuitismo e il Bolscevismo, *hanno prodotto esattamente gli stessi risultati* nell'evoluzione del principio che il fine giustifica i mezzi.

Non c'è più grave errore di questa credenza consistente nel concepire il fine come una cosa, e il metodo e la tattica come un'altra. Questa concezione è una minaccia latente alla rigenerazione sociale.

Tutta l'esperienza umana insegna che i metodi e i mezzi non possono essere separati dai fini perseguiti. La Rivoluzione è la negazione di ciò che esiste; è una protesta violenta contro l'inumanità dell'uomo verso l'uomo, con le mille e una schiavitù che questa inumanità comprende. E' la distruzione dei valori dominanti in un sistema complicato d'ingiustizia, d'oppressione e di male costruito dall'ignoranza e dalla brutalità. Il suo primo precetto morale è nell'identità dei mezzi col fine.

I *mezzi* autoritari non raggiungeranno mai un *fine* di libertà.

Emma Goldmann.

80

82101540(0)

The Emma Goldman Papers

Peter Kropotkin, Humanity's Friend / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 5, no. 6 (Feb. 1929).
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

The Road to Freedom

A MONTHLY JOURNAL OF ANARCHIST THOUGHT AND INTERPRETATION

Vol. V. No. 6 FEBRUARY 1929 Price 5 Cents

"The year one of Liberty has never lasted more than a day; for after proclaiming it men put themselves the very next morning under the yoke of law and authority."

PETER KROPOTKIN

PETER KROPOTKIN HUMANITY'S FRIEND

By EMMA GOLDMAN

THOSE who constantly prate of conditions as the omnipotent factor in determining character and shaping ideas, will find it very difficult to explain the personality and spirit of Peter Kropotkin. Born of a serf-owning family and reared in the atmosphere of serfdom all about him, the life of Peter Kropotkin and his revolutionary activity for almost sixty years stand a living proof against the shallow contention of the superior potency of conditions over the latent force in a man to map out his own course in life. And that force in our comrade was his revolutionary spirit, so elemental, so impelling that it permeated his whole being and gave new meaning and color to his entire life.

It was this all-absorbing revolutionary fire that burned away the barriers that separated Kropotkin, the aristocrat, from the common people, and flamed a clear vision all through his life. It filled him, the child of luxury, of refinement, the heir of a brilliant career, with but one ideal, one purpose in life—the liberation of the human race from serfdom, from all physical as well as spiritual serfdom. How faithfully he has pursued that course, only those can appreciate who know the life and work of Peter Kropotkin.

Another very striking feature characteristic of this man is that he, of all revolutionists, should have had the deepest faith in the people, in their innate possibilities to reconstruct society in harmony with their needs. Indeed, the workers and the peasants are, to Kropotkin, the ones to hand down the spirit of resistance, of insurrection, to posterity. They,

[Continued on page 2, column 1]

WHAT IS WRONG WITH RUSSIA?

By ALEXANDER BERKMAN

[Editors Note:, Reprinted from The Bulletin of the Relief Fund of the I.W.W.A. Dec. 1921]

THE amnesty proclaimed by the Bolsheviki on the eleventh anniversary of the Russian Revolution has proven a sad disappointment to those who had expected the occasion to be marked by an act of humanity to the politicals imprisoned and exiled in Russia. Their disappointment is justified, because the "amnesty" did not apply to the politicals. None of them benefited by it, unless the official reduction of sentences (in a very limited number of cases), after those sentences had actually expired, can be considered in the light of amnesty. For the rest, practically no politicals have regained freedom as a result of the "amnesty".

We confess that we were not disappointed: remembering the character of previous Bolshevik amnesties, we knew that we had nothing to expect.

The truth is, the Bolsheviki cannot afford to amnesty the politicals; particularly not the really revolutionary prisoners and exiles. It is one thing to pardon a few speculators, embezzlers or some thieving bureaucrats. An example had been made of them, they are thoroughly cowed and they can be liberated without any danger to Bolshevik rule. Not so in the case of the revolutionists in prison and exile. These staunch defenders of a certain idea, are not subdued or "reformed" by the dungeon; at least not as a class. Individual cases there are, indeed, of some whom Tcheka methods of "persuasion" induce to become its willess tools, turn them into spies upon their former comrades and thus grant them liberty at the price of their souls. But the great majority of the persecuted revolutionists remain steadfast in spite of prison and G. P. U. threats and torture. And consequently they remain—in prison.

It is therefore obvious why the Bolshevviki cannot grant real political amnesty. To do so would mean to strengthen the opposition to the absolutism of the Kremlin masters, an opposition that has already assumed formidable proportions. Not

[Continued on page 2, second column]

"That which violence wins for us today, another act of violence may wrest from us tomorrow. The only means of realizing what is good is to teach it by education and propagate it by example."

FRANCISCO FERRER

PETER KROPOTKIN

Dec. 9, 1842—Feb. 8, 1921

By HIPPOLYTE HAVEL

EVERY great cause has its heroic exponent and leader. Anarchism is fortunate in being able to put forward as its standard-bearer so great a man as Peter Kropotkin. His work will be remembered for all time; for by it he has brought so much nearer the day when the true human society will be realized on earth—that spontaneous, voluntary, non-governmental society whose germ was first planted ages ago among nearly all primitive peoples, but whose glorious flower and fulfillment awaits us—and perhaps not so very far distant in the future—as the goal of our free, rational and conscious endeavor.

Peter Kropotkin is one of those who has commanded the admiration and esteem of his enemies themselves. The man, the revolutionist, and the scientist formed in him a complete unity, a living antithesis to those individuals with great intellect and feeble heart who might well take for their motto: Do as I say, not as I do. With him the same pure flames illumines the mind, warms the heart, and guides the conscience.

Born in the country which has remained the most absolutistic in Europe, Kropotkin became disgusted with all inequalities and barbarisms, and voluntarily renounced the very things for which other men strive with all their strength—wealth and the vain baubles of worldly position. But the mystic communism and Christian resignation of a Tolstoi did not appeal to him. Inspired by the influence of the Great Revolution, which scattered afar the germs

[Continued on page 2, column 3]

82101540(0)

The Emma Goldman Papers

Peter Kropotkin, Humanity's Friend / Emma Goldman.– pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 5, no. 6 (Feb. 1929).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Vol. V - No. 6

PETER KROPOTKIN HUMANITY'S FRIEND

[Continued]

unsophisticated and untampered by artificiality, have always instinctively resented oppression and tyranny.

Possibly Kropotkin's faith in the people springs from his own simplicity of soul—a simplicity which was the dominant factor of his whole make-up. It is because of this, even more than because of his powerful mentality, that Revolution, to Peter Kropotkin, signified the inevitable sociologic impetus to all life, all change, all growth. Even as Anarchism, to him, meant not a mere theory, a school, or a tendency, but the eternal yearning, the reaching out of man for liberty, fellowship, and expansion.

Possibly this may also explain the truly human attitude of Peter Kropotkin toward the propagandists of deed. Never once in all his revolutionary career has our comrade passed judgment on those whom most so-called revolutionists had only too willingly shaken off—partly because of ignorance, and partly because of cowardice—those who had committed political acts of violence.

Peter Kropotkin knew that it is generally the most sensitive and sympathetic personality that smarts most under our social injustice and tyranny, personalities who find in the act the only liberating outlet for their harassed soul, who must cry out, even at the expense of their own lives, against the apathy and indifference in the face of our social crimes and wrongs. More than most revolutionists, Peter Kropotkin felt deeply with the spiritual hunger of such men, which culminates in the individual act and which is but the forerunner of collective insurrection—the spark that heralds a new Dawn.

But Peter Kropotkin did more. He also felt with the social pariah, with him who through hunger, drudgery, and lack of joy strikes down one of the class responsible for the horror and despair of his pariah's life. This was particularly demonstrated in the case of Luccheni, who was denounced and denied by nearly all other radicals. Yet no one could possibly have had such an abhorence of violence and destruction of life, as Kropotkin; nor yet be so tender and sympathetic to all pain and suffering. Only that he was too universal, too big a nature to indulge in shallow moral censorship of violence at the bottom, knowing as he did—that it is but a reflex of organized, systematic, legal violence on top.

What Is Wrong With Russia?

[Continued]

armed opposition, not violent attempts to upset the present regime, but something far more dangerous to Stalin and his clique; namely, the ideological opposition that is gradually and surely undermining the authority of the Communist Party.

The less intelligent element of the Party may have naively believed that the strangling of the Left opposition, the exile of Trotsky and his followers, had put an end to the matter. But Stalin knew that Trotskism was only a symbol. With true appreciation of the situation he has recently declared that "it was easy to silence Trotsky and his friends; but to eradicate the Trotsky tendency, that is another thing." That "tendency" is not limited to the Left opposition, as Stalin correctly judges. It is the tendency to entertain an independent opinion, to refuse to follow blindly the dictates of the Party, to dare to think for oneself and to have the courage to express one's thoughts. No wonder Stalin now declares that "every member must absolutely submit to the decisions of the Party". To hold opinions differing from the official view is the greatest danger to his dictatorship.

With the Left opposition outlawed and temporarily downed, there now rises in the Party another kind of opposition, the Right one, of which Rykov, Unglanov and other prominent Bolsheviki are the spokesmen. For the time being Stalin is still able to hold the upper hand, but it is significant that he publicly declares that it is not enough to suppress the new opposition, as had been done with the former one, but that the heretic spirit must be eradicated.

Can the reigning clique eradicate that spirit? Has any previous absolutism, in Russia or outside of it, ever succeeded in stifling that spirit for long?

Stalin seems to forget that between the Revolution of 1905, which was drowned in blood by the Tsar, and the Revolution of 1917, which cost the Romanovs their throne as well as their heads, has passed only 12 years.

The Right opposition is more formidable to the dictatorship than the Left. The latter was essentially only a demand for more democracy within the Party. So far as the 150 "millions" headed people are concerned, and particularly the peasantry which constitutes over 89% of the country's population, the Trotskyites urged a "stronger hand" even than Stalin's. In reality the Trotsky element is more reactionary than the present regime and therefore less dangerous to Stalin than the Rights. These voice the popular need of Russia to be permitted to develop industrially and agriculturally in a comparatively normal manner without the arbitrary and self-contradictory Communist manipulation of the economic life of the country. You cannot sit between two stools: the industrial growth of Russia cannot be forced into the frame of an absolute distatorship.

The present financial blockade of Russia by international capital clearly illustrates the situation. The reactionary world powers have given up their former intentions of attacking Russia by force of arms. They know it would be too risky to attempt such a thing in view of the attitude of the international proletariat. The quiet ways of financial boycott, on the other hand, are safer and more effective. The foreign governments and capitalists know the economic weakness of Russia due to the chaining of her people's energies and activities by the dictatorship. It is therefore that they can dictate humiliating and ruinous terms to the Bolsheviki and ultimately compel their acceptance. The exclusive State monopoly of the entire commercial life of Russia and its arbitrary and despotic control of all industrial phases have bound the people hand and foot, thereby making economic improvement practically impossible. But it is on that monopoly that the Communist dictatorship rests; and it is because the Party refuses to let go of its political absolutism that Russia is facing bankruptcy.

No Bolshevik "diplomacy" and intrigue abroad, no demagoguery at home, and no hypocritical masking of Communist despotism, stupidity and inefficiency with the cloak of "revolution" can alter the situation. Russia must have liberty, political and economic. The dictatorship must go. Only then will that much-suffering country be able to breathe freely and begin to develop her vast potentialities, economically, socially and culturally.

The first step in that direction is the establishment of full freedom of opinion, in and out of the Party, the liberation of all labor and political prisoners, and the complete cessation of political persecution.

PETER KROPOTKIN

[Continued]

of new ideas, and not by the old evangelists prattling of a puerile humanitarianism, Kropotkin became one of those who conspired against the odious regime of the Czar.

Scarcely had he escaped from a

900105001

The Emma Goldman Papers

[An unexpected dash through Spain. In Yiddish] An undervartete raiza durch Shpania / Emma Goldman.– 25 cm. *In* [Freie Arbeiter Stimme?, New York]. –(Feb. 1929).
Obtained from the International Institute of Social History.

16600

אן אומערוואַרטעטע ריזע דורך שפּאַניע

פֿון עמא גאָלדמאַן

ויצנדיק שטיל פֿאַרהאַקט אין סט. טיראפֿעז, בין דער ארבעט אויף מיין אויטאָמאָביל, בין איך נעוויזן אויפֿ׳ן וועג פֿון דעם נעראַנק צו באָווכן שפּאַניע פֿונקט וויל וועג איך וואָלט נעוואוינט אין טאַקיא. שאַנהאי אדער קאַמטשאַטקא. איך האָב נעפֿאַלנעוועט אפֿצורוען זיך פֿון דער ארבעט אויף מיין בוך אין דער נייַיאָר׳ס וואָך. א מענטש ראַרף האָבן אן ענדערונג אפֿילו אין דעם אויפֿן דעאַלטן ליבעלעבן, און דער פֿראַצעס פֿון איבערלעבן אויף דאָס נייַ און פֿאַרצייכענען אייגעמס פֿאַרנאַנענהייט איז וועיט פֿון צו זיין אן אידעאַלער. פֿונקט פֿאַרקערט, עס איז שמערצהאַפֿט. עס אנטהאַלט פילעס פֿון דאָס ביטערע און כמעט וויל נאַרנישט פֿון דאָס זיסע וואָס ליבע שטעלט מיט זיך פֿאַר. שרייבנדיק אַנגעשטרענגט 5 חדשים צייט באַרעכטיקט מיר צו אן אפֿרו. אפֿילו בייַיע שונאים וועלן מיר דאָס פֿאַרגינען. און וואָס נעפֿינט מען אַנאַנדער שטאָם אין אייראפּא וועלכע וואָל זיין אזוי אנצייענד ווי פֿאַריז, מעג זיך דער וינטערוועטער זיין ויער ווייסט וויי שלעכט איך האָב. הייסט עס, נעוואָלט פֿאַרבריינגען א שטיק קעל צייט אין פֿאַריז.

קיינער קען קיינמאָל אינאַנען ניט אויסהיטן זיך פֿון דעם אייַנפֿלום פֿון סור נעסטיע, איבערהויפֿט וועו די סוגעסטיע קומט פֿון נוטע פרייַנד וואָס זיינען באַר־ אינטערעסירט אין אייער אנטווילקלונג און מאַראל, און וועו עס האַנדלט זיך וועגן א רייזע דורך שפּאַניע, ניט אפֿט ווערט א פרוי אין יארן אנגעבאָטן די באַלויטונג פֿון צוויי מענער פרייַנד — אייַנער זייער יונג, דער צווייטער זייער שיין. וואָ עס איז שוין די נעראַנזשירט [illegible]

האָט ניט קיין אַרטאַניזירטע אונטערשטיצונג, ווי דאָס איז דער פֿאַל אין אימאַ־ לייַ, למשל. זייַיקסטנס אזוי וואָס אונז פֿאַרזיכערט יעדער אייַנער ווער עס האָט זיך נאָר געפֿילט פֿרייַ נעגוג צו רייַדן מיט אונז וועגן דער פֿאָליטישער לאַגע. איך אליין האָב נעקענט זען זיך בקווץ מיט קאַמעראַדן, אין דאָס מיט זייער ווייַיט־ קע, אבער אייַנער פֿון מיַיַנע פֿרייַנד האָט נעקראָגן אינטערוויוּס מיט מעגלעכן פֿון אלערלייַ נעזעלשאַפֿטלאַכע שטאַנדן, דער פּובליקאַנער, נאַציאָנאַליסט, סאָציאַ־ ליסט, קאָמוניסטן, ארבעטער און אינ־ טעלעגענטן. אלע האָבן אוים אין אייַן שטיק מע פֿאַרוכט׳ט אז זייַיער זיל ניט די דיקטאַטור, אבער זייַיער אייַנער פֿון זיי האָט ניט נעקענט אנגעבן קיין נענויע דערקלערונג וי אזוי־די פּולקסאַרמיי און אינטעליגענטסיע־דיקטאַטור וועט זיך דערהאַלטן בייַ דער מאַכט אזוי לאַנג.

איך בין זיך מקרֿ, אבייַיך א נעזונ קאַמעראַדן האָבן כּמעט ניט נעקענט אי בערציגן זיי אזוי לאַנג אין מיַיַנאַך האָב איין מענטשן צו פֿאַרלאָזן ניט נאָר די דיַיאַלוגיצירע אַרטיקלען [illegible] נאָר אויך יעדע דיַיעריַיטש [illegible] אין קורטהאַנד. נאָכיַיי קיין מאָל איז א נאַנץ לאַנד. נאָכיַיי קיין מאָל איז אין עיַינען ניט נעבליבן פֿון בעריַיכ׳ס אר־ בעט. מיר ווייסן אַקעג, אז דאָרט זיַינען זייַען שטארק זיי קריטיק, אז עס איז א ענין אז אַרטיי (נאָכמיט די ריַיכ כע אויפֿשטאַנדן אין שפּאַניע נאָכיַיי נאָכ־ באַוויזן אז אפֿילו דאָס ווייַיטאָ. אין אַ [illegible]

וועלטציַיטונג אריַיבן ניט אנגעטאָ פֿעט נעזיַיען איַיבן בשעת ריַיזע א ווייַי־ טינטעלינענטן, ווי דאָס איז נעזונען דער פֿאַל אין רוסלאַנד, למשל. דאָ זיַינען זיי שטארק פֿאַרוואַרצעט אין דעם לעבן אין דער טעטיקייט פֿון ״. מאָכן נופּא דאָ האָט כעז נעמאַכט דער־וואַרטן אז די מאָכן זולען מאָכן א ווייַ־שטאַנד נעזן דעם אנגריף פֿון דער דיקטאַטור, ווי דאָ בען אבער ניט נעזונען קיין סמכים דער־ פֿון. אמת, די באַוואוסטזיַינטע מיַינע־ כעט האָט אויפֿגעהאַלטן איר רעוואָלי־ ציאָנערע טראַדיציע און זיַיט איצט אי די טורכעס. אבער דער האָבט וואָס מיר פֿאַרזיכ אין רייַזע האָבן נעקענט אייַ־ לייבט אריַינקאָפּן זיך אין וואָכ אן דעם נעזן אנהאַרבן די ריַיצעס אזוי האָט ניט וויַיט. אז די רעוואָלוציאָנערע אייַיע ווייַיזן נעזונען א נאַנץ טייַיל פֿאַרצי וועלכע האָט נעקענט אן מי אייַיבערש־ וועלן מיט די ריַיצערס.

יעץ, די ריַיצע אין שפּאַניע איז אַ כעמעזיס. נעזן ראַרף ניט פֿאַרצייכענען דאָס ראַנג ניט דאָס אייַנצייַ־ טיק, ווי אַ ריַיכן סטאַטיסטיק, נעמען זיך אויפֿ׳ן פֿאַרשטאַנד, אז מיר זיַינען ניט אַ שטאַטיסטיק. מיר זיַינען נאָר ניט אַ ריַיכן סטאַטיסטיק. מיר זיַינען נאָר ניט אַ שטאַטיסטיק. מיר זיַינען נאָר ניט אַ שטאַטיסטיק. מיר זיַינען נאָר ניט אַ ש

900105001

The Emma Goldman Papers

[An unexpected dash through Spain. In Yiddish] An undervartete raiza durch Shpania / Emma Goldman.– 25 cm. *In* [Freie Arbeiter Stimme?, New York]. –(Feb. 1929).

Obtained from the International Institute of Social History.

BEST COPY AVAILABLE

900105001

The Emma Goldman Papers

[An unexpected dash through Spain. In Yiddish] An undervartete raiza durch Shpania / Emma Goldman.– 25 cm. *In* [Freie Arbeiter Stimme?, New York]. –(Feb. 1929).

Obtained from the International Institute of Social History.

BEST COPY AVAILABLE

870919243

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman].– [1929 March?, draft].– 8 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

AN UNEXPECTED DASH THROUGH SPAIN

Sitting tucked away in quiet St. Trojez, at work on my autobiography, I w s as far from the thought of a trip to Spain as if I had been living in Tokio, Shanghai or Kamchatka. I did plan a rest away from my book during the Christmas holidays. One needs a break, even in the most ideal love life, and the process of reliving and writing one's last is anything but ideal. Au contraire, as we say in France. It is very painful, with much of the bitter and nothing of the sweet that love represents. Writing strenuously for five months entitled me to ~~xxxxx~~ a rest; even my enemies couldn't grudge me that. And what other city in Europe is so enticing as Paris, even if the winter weather is rotten? It was Paris, then, for a month.

No one ever quite completely escapes the power of suggestion, at least if the suggestors are good friends and interested in one's development and in one's morals, and when the suggestion holds out a trip through Spain. It is not often that a lady of questionable age is offered the chaperonship of two gentleman friends--one very young, the other very handsome. ~~xxxxxxxxxxxxxxxxxx~~ As is the habit of ~~xxxx~~ my sex, I changed my mind-- nd Paris for Spain. ~~xxxxxxxxxxxxxxxxx

870919243

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman]. – [1929 March?, draft]. – 8 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

11895

Spain. One could but skim the surface.

Besides my interest in the new land, with its famed art treasures, I longed to see some of the revolutionary spirit which I had heard and read about so much. Whatever there was of it has no doubt been driven underground by the dictatorship. Certainly there was no sign of it anywhere. The most astounding thing about the Spanish dictator is that he has no organized backing like the Italian "Caesar", at least we were assured of that by everyone who felt free to talk to us about the political situation. I myself was able to see only the comrades, and very few among them. But one of the friends I was with interviewed a number of people representing different factions--Republicans, Nationalists, Socialists, Communists--workers and intellectuals. All assured him in one voice that no one wanted the dictatorship. ~~and~~ But these people could give no adequate explanation as to how the much-hated and undesired dictator could keep his one-man-job so long.

I confess even our own comrades failed to convince me how it was possible for one man to destroy not only the revolutionary labor movement but every educational, literary and cultural attempt of a liberal nature as well. (Not a trace if left of Ferrer's great work.) Of course there is the church and the king--there is the army(although the recent uprising in some of the garrisons would prove that all is not pro-Rivera even there)--and there is a terrifically large police force. The question is, when have these sinister forces not been in Spain? They have always done their deadly work. Their existence is not of recent date, therefore they could not be taken as the only explanation for the dictatorship.

BEST COPY AVAILABLE

870919243

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman].– [1929 March?, draft].– 8 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

It seems to me that there is a deeper cause for the crushing political situation in Spain--a cause ~~xxxxxxxxxxxxxxx~~ not only seen in Spain, but one of universal magnitude. It is the hydra-headed monster Reaction, the child of the war, born ~~xxxx~~ from its womb and nourished by its blood. This reaction ~~xxxxxx~~ exists in all ranks, the masses and the workers not excluded. There is no use closing your eyes to a world phenomena, and it is foolish to put all the blame on one class, the ruling party. The slaves no less than their masters are now prostrate before the monster Dictatorship. If proofs were wanted, Italy and Spain are living examples.

In these two countries revolutionary ideas have not been grafted on the people by a handful of the intelligensia, as in Russia for instance. Here they have had their roots in the life and activities of the mass itself. One would have expected them to resist the onslaught of the dictatorship, yet they did nothing of the kind. True, the conscious minority has retained its revolutionary fibre, and is now filling the prisons. But the fact that ~~xxxx~~ Mussolini and Rivera could swing themselves so easily into the saddle and continue to hold the reins for so long shows that revolutionary ideals must have been frial plants if they could have been so ~~easily~~ quickly uprooted.

Yes, the Church of Spain is all-powerful. One does not have to be there long to see that. Its force was brought home by the remark of a cultured old Jew, a man who has lived in Spain for fifty years. He said it was impossible to talk confidentially to any Spaniard, because the latter would report what was said to his wife, who would in turn confess it to her priest. Or, as a Spanish churchman expressed himself: "We do not care if we have the men, so long as we

BEST COPY AVAILABLE

870919243

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman]. – [1929 March?, draft]. – 8 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

11897

can influence the women." What he failed to say was that the church in Spain ~~must~~ can count on the women because the men want them to continue in an abject and ignorant state. ~~xxxxxxxxxx~~

It seems unbelievable in our time of woman's progress to find such an antiquated attitude towards women as that of Spanish men. From our own comrades and from people ~~quite~~ in a quite different camps from ~~ourselves~~ our own I learned that Spain is today what other countries were fifty years ago. The place of woman is still only in the home--her function only the breeding of children. I had occasion to verify both. Going into a cafe with the young wife of an American correspondent was like running the gauntlet. There was hardly a man in the packed place of ~~five hundred~~, who did not rise and stare at the phenomenon of two women (one by no means in her teens!)daring to enter a cafe without a male escort. On the other hand it was nothing unusual to see women with troops of children, no more than a year apart, promenading in the streets. With women still in such a condition, they would naturally represent the bulwark of the church. Ignorance and submission have ever been the strongest support of the priesthood.

The most stirring experience of my trip, outside of the art treasures I saw, was my meeting with our beautiful comrades, F. U., and his wife and daughter, and the Louise Michel of Spain, Therese Claramoun. These people are among the last surviving victims of the horrors of Montjuich. Seeing and talking with these dear comrades brought to life again the crimes of Canovas del Castillo, prime minister of Spain, who was responsible for the reinstatement of the Inquisition in 1893. And the thought of Angiolillo came back to me, in his simple and heroic greatness. It was he who gave his life in return

BEST COPY AVAILABLE

870919243

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman].– [1929 March?, draft].– 8 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

taking
for that of Canovas.

11898

Never in my wildest fancy did I ever think I would ever be so close to any of the victims whose cause I had pleaded so earnestly thirty years ago. And now I was in their house, at their table, enjoying their sweet hospitality. It seemed like a dream.

I was moved most deeply by Therese, now sixty-five years of age. More than half of her life she had been active in our movement, she had spent many years in prison and in exile. But her spirit was like a white flame; nothing but death will extinguish its fires. With remarkable clarity she related [redacted] some of the incidents of the terrible period in Montjuich--the tortures innocent men were subjected to--the anguish of those who not tortured themselves could still do nothing for their comrades. She spoke of one of the victims who had to be supported in court, his poor body battered and burned by the henchmen of Canovas. Over the Judge's bench hung the image of Christ. The deep-set suffering eyes of the Prisoner looked searchingly at the Christ figure, then his voice rang out: "O Christian God, what was your agony compared with that your followers have made me suffer!" He was one of the five who were shot, after endless days and nights of torture.

Therese looked shrunken in her armchair, in a cold room, wrapped in blankets, her hands and legs partly paralyzed. But when she rose to take us to the door she became an imposing figure, still the fighter, yet with infinite charm and graciousness. I came away from this remarkable woman, both inspired and saddened. She is of the old, heroic guard, which are slowly dying out. And where is the young generation who should take its place? [redacted]

Date made; De Barcelona comrades are too busy after the work of Rebeca

BEST COPY AVAILABLE

870919243

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman]. – [1929 March?, draft]. – 8 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

11899

The U.'s xxxixxthexfaxx have been in the forefront of our movement since 1886 and have lost none of their energy and enthusiasm. xx They are sustained by their daughter Frederica, being xxx among the very few whose children are imbued with the ideals of their parents. But Frederica is more than that--she is an independent thinker, whose Anarchism is not a mere echo of her parents, but something very powerful which fills her life.

The home of our dear comrades is a real commune. Living with them on equal footing are two young girls, daughters of comrades who are serving long sentences in prison. The father of one xxxxfxthexxixxxfxx of these is Mateo Morales.

Propaganda under the dictatorship is made impossible, yet the U.'s have an extensive publishing house and get out a tremendous amount of educational books, xxxxxxx many of them translations. Besides this they also publish a considerable lot of fiction, among which Frederica's own novels have an important place.

With this young and ardent comrade I went out to that terrible fortress, Montjuich Prison. As we climbed the high hill Frederica told me that the road was called Calvary, for along this road innumerable prisons, chains on their wrists and ankles, were made to drag their weary bodies in the night to their living grave. Montjuich, reared xxxxx on a high rock, one side facing the sea, looked singularly like Schlusselburg, the tomb of the brave fighters xxxxxxx against Czarism. One thorough thing the Russian Revolution has certainly done--it has completely demolished Schlusselburg. Montjuich still awaits a similar doom. It is to be hoped that if ever the Revolution comes to Spain it will go farther than the Russian one has gone--that it will demolish all prisons, and establish real

BEST COPY AVAILABLE

870919243

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman].– [1929 March?, draft].– 8 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

freedom.

The comrades I saw in Madrid seemed to be in a more harassed position. One had only recently come out of prison and is under constant police surveillance, being obliged to report to the police department every week. The other lives with a wife and six children in three small rooms, in great poverty. They are never secure from the police. Fearing that my presence in their quarters might only add to their danger I did not stay long.

To write of my impressions of the art of Spain would be entirely too presumptuous after so brief a visit. Each city is rich enough in art treasures to need months of study. The Mosque in Cordova alone--the most typically Spanish city--could be seen an endless number of times--it is so overwhelming in its beauty and grandeur. The Moorish palaces in Seville, the city itself, the cathedral--Granada, with its marvellous specimens of Moorish art--how could one hope to get anything but a jumble of impressions and how could one say anything about them? Then Toledo--one could spend weeks there. The house of the great master El Greco, and his paintings, would alone be worth the whole time in seeing--the two synagogues, with much of the old carving in Hebrew letters still intact. When the Moors were conquered and driven out the Jews shared their faith as they had shared their glory, for under the Moors the Jews were a free people, a great force in the land. After the conquest of the Church turned one of the synagogues into a house of prostitution, then into a church. The two have often gone together. Now the synagogues are empty, last they stand like sentinels of a great past.

BEST COPY AVAILABLE

870919243

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain / [Emma Goldman].– [1929 March?, draft].– 8 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

In Madrid there is the Prado, the most wonderful museum I have ever seen, containing the richest collection of paintings in the world. I was only able to spend four hours there, when one painting of Velasquez alone would require much more than that to appreciate its beauty and the mastery of its technique. All in all, it was a mad venture to go to Spain for two weeks, yet I would not have missed it for anything. To be able to lift even a corner of the veil of a strange and fascinating world already helps to enlarge one's horizon. The tragedy is that so few people have either the means or the will to get out of their own narrow confines. Neither are they reckless enough to go in quest of new worlds and new beauties. But if one is as young as I, and fortunate enough to find two such charming male escorts, it is not difficult to make a dashing and adventurous trip. Yet even these favorable auspices brought me to Paris dazed and weary. Now, however, I am back in quiet St. Tropez, with my face sternly set against pleasure, determined to resume writing my autobiography.

BEST COPY AVAILABLE

93

87070560

The Emma Goldman Papers

[Sacco and Vanzetti. They are not dead: their legacy lives. In German] Sacco und Vanzetti. Sie sind nicht tot–ihr Vermächtnis lebt / Alexander Berkman and Emma Goldman.– 21 cm. *In* Der Syndikalist [Berlin]. –(March 9, 1929).

Obtained from the Ruhr-Universität Bochum, Germany. Institutional Location: Institut zur Geschichte der Arbeiterbewegung.

Sacco und Vanzetti

Sie sind nicht tot — ihr Vermächtnis lebt

Von Alexander Berkman und Emma Goldman.

Die Namen des „guten Schuhmachers" und des „armen Fischhändlers" haben aufgehört, nur zwei italienische Arbeitsmänner zu repräsentieren. In der ganzen Welt sind Sacco und Vanzetti ein Symbol geworden, ein Wahrzeichen der durch die Gewalt zermalmten Gerechtigkeit. Das ist die große historische Bedeutung dieser neuen Kreuzigung, begangen im 20. Jahrhundert, und wahrhaft prophetisch waren die Worte Vanzettis, als er erklärte: „Dieser letzte Augenblick gehört uns — dieser Todeskampf ist unser Triumph."

Wir hören so viel von Fortschritt, womit die Menschen gewöhnlich die verschiedensten kleinen Verbesserungen meinen, meist lebenserhaltende Erfindungen und solche des Arbeitsschutzes, oder auch soziale und politische Reformen. Diese mögen nun wirklicher Fortschritt sein — oder auch nicht, denn Reform ist noch nicht notwendig auch Vervollkommnung. Es ist eine ganz falsche und verhängnisvolle Vorstellung, zu glauben, daß die Entwicklung der Kultur in äußeren oder politischen Neuerungen bestehe. Selbst die bedeutendsten Neuerungen zeugen nicht durch sich selbst schon für wahren Fortschritt: Sie können nur seine äußeren Resultate anzeigen. Wirkliche Kultur, wahrer Fortschritt besteht darin, daß

die Menschheit menschlicher und das Leben in dieser Welt lebenswert gestaltet

wird. Von diesem Gesichtspunkt aus sind wir sehr weit von Kultur entfernt — trotz aller Reformen und äußerer Fortschritte.

Die wirkliche fortschrittliche Entwicklung ist ein Kampf gegen die Unmenschlichkeit unseres sozialen Lebens, gegen die Barbarei der Anschauungen dieser Gegenwart. Mit anderen Worten, Fortschritt bedeutet geistigen Kampf, Kampf für ein Menschentum, das frei von seiner sinnlichen Erbschaft, frei von Furcht und Verantwortlichkeit seiner primitiven Veranlagung ist. Die Festigung der Ungeistigkeit [illegible] Aberglaubens zu zerbrechen, den Menschen zu befreien aus der Un-

zu trauernder Klage. Im Gegenteil, wir sollten uns freuen, daß in dieser Zeit der Erniedrigung und Entwürdigung, der Sucht nach Eroberung und Gewinn noch Menschen da sind, die es wagen, den Ungeist der Zeit herauszufordern und ihre Stimme gegen Unmenschlichkeit und Rückschritt zu erheben; daß es noch Menschen gibt, die den Funken der Vernunft und der Freiheit am Leben erhalten und auch den Mut zum Tode haben, und die für ihr kühnes Wagen triumphierend sterben.

Dadurch, daß Sacco und Vanzetti starben, weiß heute die ganze Welt, daß sie Anarchisten waren, daß sie an die Brüderschaft der Menschen und an die Freiheit glaubten und sie kündeten. So konnten sie weder Gerechtigkeit noch Menschlichkeit gewärtigen. Denn die Herren der Welt können manche Beleidigung und manches Verbrechen verzeihen, aber niemals den Versuch, die Sicherheit ihres schmarotzerischen Daseins auf Kosten der Massen zu gefährden. Deshalb mußten Sacco und Vanzetti sterben, trotz aller Proteste aus fast der ganzen Welt.

Aber Vanzetti hatte recht, wenn er ausrief, daß seine und Saccos Hinrichtung ihr größter Triumph sei, denn im ganzen Verlauf der Geschichte waren es stets die Märtyrer des Fortschritts, die schließlich doch triumphierten. Wo sind die Cäsaren und de[illegible] Torquemadas vergangener Zeiten?

Wer kennt noch die Namen [illegible]

den Staub und Republiken erhoben sich. Immer wieder triumphierten die Märtyrer und ihre Ideen, trotz aller Galgen und elektrischen Stühle. Immer mächtiger kämpfte das Volk, erhoben sich die Massen gegen ihre Beherrscher, bis heute endlich auch die eigentlichen und letzten Festungen der Gewalt, Kapital und Staat, in Gefahr geraten. Rußland hat die Richtung des kommenden Fortschrittes gezeigt durch einen grandiosen Versuch, die ökonomische wie die politische Sklaverei zu zerbrechen. Das begonnene Experiment scheiterte, wie alle erstmaligen großen sozialen Umwertungen wiederholte Anstrengungen und Versuche zu ihrer Verwirklichung erforderten. Aber das Scheitern dieses großartigen historischen Versuches ist so wie der Märtyrertod von Sacco und Vanzetti ein Symbol und eine Sicherheit für den künftigen Sieg der Idee.

Denken wir aber auch daran, daß das Scheitern der ersten Versuche großer sozialer Umwälzungen stets eine Folge der falschen Methode ist, mit der man versucht, das Neue mit Mitteln und auf Wegen des Alten zu errichten.

Das Neue kann in Wirklichkeit nur siegen durch Mittel, die aus seinem eigenen Geiste geboren sind.

Die Tyrannei lebt von der Unterdrückung; die Freiheit gedeiht in Freiwilligkeit und Gegenseitigkeit. Der verhängnisvolle Mißgriff der großen russischen Revolution war es, daß sie versuchte, neue Formen des sozialen und wirtschaftlichen Lebens auf der alten Grundlage des autoritären Zwanges und der Gewalt zu verwirklichen. Die ganze Entwicklung der menschlichen Gesellschaft ist ein Weg der fortschreitenden Befreiung von Zwang, Bevormundung und Autorität, und zu [illegible] besonderer

äußerst raffiniert zur Befestigung der H[illegible] schaft über unwillige Länder, Rassen [illegible] Klassen angewandt wird.

Ehe es soweit ist, wird noch mancher [illegible] dere Krieg möglich sein, wenn nicht lei[illegible] sogar wirklich werden, weil in den gro[illegible] Arbeitermassen fast nirgends gegen diese v[illegible] voraussehende Taktik des Weltimperialis[illegible] eine noch weiter vorausschauende Taktik [illegible] Weltrevolution ausgearbeitet und verbre[illegible] wird. Unerhörte Gefahr bleibt über [illegible] Häuptern der Völker schweben, solange [illegible] ser Zustand sich nicht ändert. Wer die [illegible] genwart nicht seiner Zukunft, aber seine [illegible] kunft der Gegenwart unterordnet, gibt Ha[illegible] und Zukunft in die Hände derjenigen, die [illegible] Gegenwart für ihre eigne Zukunft wohl an[illegible] wenden wissen. Wenn die sozialistischen [illegible] beiter nicht mit der Politik des unmittelba[illegible] Vorteils sobald wie nur möglich radikal [illegible] chen, werden sie durch wirtschaftliche Sk[illegible] verei und Kriegselend selbst gebrochen w[illegible] den. Es handelt sich darum, die zukünft[illegible] Entwicklung von Kapitalismus und Impe[illegible] lismus unmöglich zu machen, indem j[illegible] schon gegen ihre wesentlichsten und weit[illegible] chendsten Tendenzen noch weitreichend[illegible] und stärker wirkende Gegentendenzen [illegible] Leben gerufen werden, und diese kann [illegible] in zwei Worte zusammenfassen: gegen[illegible] der Gefahr eines Weltimperialismus, der M[illegible] sen und Rassen in der brutalsten Weise a[illegible] zubeuten versucht, haben wir unsern Kam[illegible] zu richten auf freie

Menschheit und universelle Menschlichkei[illegible]

um von dieser Zweiheit aus unsere Tak[illegible] für das Heute zu bestimmen. Nichts ist le[illegible] ter — zum mindesten in der Theorie, denn [illegible] Praxis wird sich schwerer zeigen — als [illegible] für Anknüpfungspunkte in der Gegenwart [illegible] finden, weil wir doch selbst Menschen s[illegible] und es sich in der revolutionären Beweg[illegible] eben doch um menschliche Selbstbefrei[illegible] und bewußt gewollte Vermenschlichung ei[illegible] unmenschlichen und menschenunwürdigen [illegible] sellschaft handelt.

Ohne Zweifel haben die besten Neo-Ma[illegible] sten und späteren Bolschewiken, nament[illegible] vor 1921, vielmehr in der angegebenen R[illegible] tung gesucht und versucht, als die offizie[illegible] Sozialdemokraten. Seit Anfang dieses Ja[illegible] hunderts haben sie oft sehr richtige ge[illegible] schaftliche und politische Diagnosen ge[illegible] und offen die Notwendigkeit einer Revi[illegible] der sozialistischen Taktik anerkannt. [illegible] möchte fast sagen, daß sie jedenfalls die [illegible] einer wohlorganisierten zukünftigen

Menschheit

87070560

The Emma Goldman Papers

[Sacco and Vanzetti. They are not dead: their legacy lives. In German] Sacco und Vanzetti. Sie sind nicht tot–ihr Vermächtnis lebt / Alexander Berkman and Emma Goldman.— 21 cm. *In* Der Syndikalist [Berlin]. —(March 9, 1929).

Obtained from the Ruhr-Universität Bochum, Germany. Institutional Location: Institut zur Geschichte der Arbeiterbewegung.

staltet

...wird. Von diesem Gesichtspunkt aus sind wir sehr weit von Kultur entfernt — trotz aller Reformen und äußerer Fortschritte.

Die wirkliche fortschrittliche Entwicklung ist ein Kampf gegen die Unmenschlichkeit unseres sozialen Lebens, gegen die Barbarei der Anschauungen dieser Gegenwart. Mit anderen Worten, Fortschritt bedeutet geistigen Kampf, Kampf für ein Menschentum, das frei von seiner tierischen Erbschaft, frei von Furcht und Grausamkeit seiner primitiven Veranlagung ist. Die Fesseln der Ungeistigkeit und des Aberglaubens zu zerbrechen, den Menschen zu befreien aus der Umklammerung versklavender Ideen und Handlungen, die Finsternis aus dem Denken und den Schrecken aus den Herzen zu treiben, den Menschen aufzurichten aus seiner Niedergebeugtheit zu vollem Menschentum — das ist die Aufgabe des Fortschritts. Nur so schafft der Mensch Kultur, individuell und kollektiv, und unser soziales Leben wird menschlicher und lebenswert.

Dieser Kampf zeigt die eigentliche Geschichte der menschlichen Vervollkommnung.

Seine Helden sind nicht die Napoleon und Bismarck, noch die Generäle und Politiker. Sein Weg ist gekennzeichnet durch die verborgenen Gräber der Saccos und Vanzettis der Menschheit, er führt über Verbrennungen, Foltern, Galgen — und an seinem vorläufigen Ende steht der elektrische Stuhl. Den Märtyrern dieses Weges der Gerechtigkeit und Freiheit verdanken wir das wenige an wirklichem Fortschritt und Kultur, was wir heute besitzen.

Der Jahrestag des Todes von Sacco und Vanzetti ist deshalb durchaus kein Anlaß zeihen, aber niemals den Versuch, die Sicherheit ihres schmarotzerischen Daseins auf Kosten der Massen zu gefährden. Deshalb mußten Sacco und Vanzetti sterben, trotz aller Proteste aus fast der ganzen Welt.

Aber Vanzetti hatte recht, wenn er ausrief, daß seine und Saccos Hinrichtung ihr größter Triumph sei, denn im ganzen Verlauf der Geschichte waren es stets die Märtyrer des Fortschritts, die schließlich doch triumphierten. Wo sind die Cäsaren und die Torquemadas vergangener Zeiten?

Wer kennt noch die Namen der Richter Giordano Brunos und John Browns? Aber die Parson und Ferrer, die Sacco und Vanzetti leben, und ihr Geist schreitet weit hinein in die Zukunft.

An den Gräbern Saccos und Vanzettis wollen wir nicht Verzweiflung aufkommen lassen in unseren Herzen. Was wir ihnen schulden für das furchtbare Verbrechen, das wir begingen, indem wir ihren Tod zuließen, ist, daß wir ihr Andenken lebendig und die Fahne ihrer anarchistischen Idee hochhalten. Lassen wir nicht durch kurzsichtige Pessimisten die wahren Tatsachen der Geschichte der Menschheit verwischen und verleugnen, nämlich die immer weiter fortschreitende Erhebung zu edlerem Menschentum und Freiheit. Auf dem langen Kampfeswege von der Dunkelheit zum Licht, in dem uralten Ringen um das Reich der Freiheit und Wohlfahrt war es immer der kämpfende Revolutionär, der Märtyrer, der den Sieg davontrug. Die Sklaverei ist verschwunden, der Feudalismus brach zusammen und die Leibeigenschaft ist nicht mehr vorhanden, Kronen rollten in Mittel, die aus seinem eigenen Geiste geboren sind.

Die Tyrannei lebt von der Unterdrückung; die Freiheit gedeiht in Freiwilligkeit und Gegenseitigkeit. Der verhängnisvolle Mißgriff der großen russischen Revolution war es, daß sie versuchte, neue Formen des sozialen und wirtschaftlichen Lebens auf der alten Grundlage des autoritären Zwanges und der Gewalt zu verwirklichen. Die ganze Entwicklung der menschlichen Gesellschaft ist ein Weg der fortschreitenden Befreiung von Zwang, Regierungswesen und Autorität, und zu umfassenderer Freiheit und Unabhängigkeit. In diesem Ringen ist der Geist der Freiheit zuletzt immer siegreich geblieben. In derselben Richtung liegt auch die künftige Entwicklung. Die ganze Geschichte beweist das, und Rußland ist das letzte und überzeugendste Argument dafür. Wir wollen aus diesem Anschauungsunterricht lernen und uns ermutigen lassen zu gesteigerten Kampfesanstrengungen für eine neue Welt der Menschlichkeit, des Friedens und der Freiheit —

und der Triumph und das Märtyrertum unserer Brüder Sacco und Vanzetti mögen uns unerschöpfliche Kraft und Ausdauer in diesem erhabenen Kampfe verleihen.

Direkte Aktion

ist die Losung dieses Blattes. Selbstbewußtseinsentwicklung der Massen und Schaffung einer wahrhaft sozialrevolutionären Kampforganisation!

Heraus aus dem Parteisumpf!

Weltgefahr!

Es geht um Menschheit und Menschlichkeit

Kautsky hat einmal bemerkt, daß der Charakter einer Gesellschaft weniger bestimmt wird durch ihren augenblicklichen Zustand als durch die Richtung ihrer Entwicklung. Einen besseren Ausgangspunkt kann man sich für die revolutionäre Taktik kaum denken. Nur schade, daß die marxistische Sozialdemokratie sich nicht darum [illegible]. Während des Weltkrieges habe ich oben [illegible] hingewiesen, daß die Politik [illegible] Imperialismus heute [illegible] und [illegible] nicht aus der Luft [illegible] als die Politik und Taktik [illegible] nur möglich eine [illegible] Ziel" [illegible] bestimmte, exakte „Resultate" erreichen [illegible] kennen, bestimmt war, seine [illegible] auf die zukünftige [illegible] die Entwicklung der Menschheit Großfinanzleuten von außerordentlicher Bedeutung zu werden scheint. [illegible] einen peinlich klaren Augenblick schrieb das französische „Journal" mit Recht am Vorabend [illegible] des Handelsvertrages zwischen [illegible] Herriot und Young: „Es ist nicht [illegible] Politik, die Hand, die einkassieren [illegible] die Hand, die einkassieren wird." [illegible] die Richtung, in der die [illegible] sich entwickeln wird.

und es sich in der revolutionären Bewegung eben doch um menschliche Selbstbefreiung und bewußt gewollte Vermenschlichung des unmenschlichen und menschenunwürdigen Gesellschaft handelt.

Ohne Zweifel haben die besten Neo-Marxisten und späteren Bolschewiken, namentlich vor 1921, vielmehr in der angegebenen Richtung gesucht und versucht, als die offiziellen Sozialdemokraten. Seit Anfang dieses Jahrhunderts haben sie oft sehr richtige gesellschaftliche und politische Diagnosen gestellt und offen die Notwendigkeit einer Revision der sozialistischen Taktik anerkannt. Man möchte fast sagen, daß sie jedenfalls die Idee einer wohlorganisierten zukünftigen

Menschheit

immer deutlicher vor sich gesehen haben. Dies gab ihrer Taktik und Politik einen ebenso großzügigen wie großartigen Charakter, jede Kleinbürgerlichkeit, der kulturelle Hemmpunkt des offiziellen Sozialismus, tief unter bleibt. Sie haben die Kritik der revolutionären Syndikalisten und Anarchisten an Parlamentarismus, Opportunismus und Reformismus in manchen Hinsichten gelten lassen, offen ausgesprochen, daß man mit der Politik der Bourgeoisie prinzipiell brechen muß, und haben die Idee der gesellschaftlichen Umwälzung in den Mittelpunkt der Interessensphäre des Volkes gestellt. Nach Dortmunder Nieuwenhuis und nach der internationalen Anti-Militaristischen Vereinigung waren sie die ersten, die wirklich eintraten für die Befreiung der farbigen Rassen. Kein Wunder, daß die Breite und Tiefe ihrer Auffassung einen starken Reiz auf die lebendigsten unter den Arbeitern ausübten und viele aufopferungsfähige Personen sich ganz ihrer Bewegung ergaben.

Aber in einigen äußerst gefährlichen Ansichten blieben die Bolschewisten gefangen im Vulgärmarxismus, und dies verband sich bei ihnen auf die Dauer stets mehr mit den lautestredenden, aber innerlich schwächsten Tradition von dem, was wir Vulgärbakunismus nennen könnten. Putschismus, Diktatorismus, Etatismus, Militarismus und Machiavellismus waren die Folge. Man konnte fast sagen, daß die Bolschewiken versuchten, ihre Revolution für eine neue Menschheit durchzusetzen auf Kosten der

Menschlichkeit.

Während des Anfangs der Umwälzung [illegible] die Idee der Menschlichkeit für die bolschewistische Bewegung ohne Zweifel eine [illegible]liche und große Bedeutung. Man erinnere nur des Geistes des Spartakusprogramms, des am Anfang überall lebendigen Ideals der Revolution soviel wie möglich ohne Blutvergießen zum Erfolg zu verhelfen, der Bekämpfung des Militarismus, die gleichzeitig in Rußland in Kraft trat. Hauptsache war [illegible] neue Regierung. Aber wir wissen, wie namentlich anfangs des Verrat der [illegible] Internationale, die fast bewußten [illegible]

821015420

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain [Part 1] / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 5, no. 8 (April, 1929).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

The ROAD to FREEDOM

A MONTHLY JOURNAL OF ANARCHIST THOUGHT AND INTERPRETATION

Vol. V — No. 8 APRIL 1929 Price 5 Cents

THE law has always been wrong. Government began in tyranny and force, in the feudalism of the soldier and the bigotry of the priest; and the ideals of justice and humanity have been fighting their way, like a thunder storm, against the organized selfishness of human nature.

WENDELL PHILLIPS

YOUTH ASKS A QUESTION

By MAE WERNICK

WE, the thinking youth of America, seek an ideal, and a goal. We have discarded Socialism, because of its slowness of action, because of its "pink" liberalism and because of its compromise with government. We do not join the ranks of the Communists because the youth and spirit in us cry out against the power of one individual over others, against dictatorship.

We come to you because we love liberty, in thought, in word and action. But besides freedom, our young blood and strength must spend itself in action and plenty of it. You tell us that we shall learn what our work is to be, but that we must choose our own methods. We understand that Anarchism means freedom, and therefore one Anarchist cannot dictate to another what he shall not do, that he cannot lay down a definite program. But this is not what we want. We do not desire to be forced to carry out any plan of action, we desire direction, teaching and guidance.

We are young and inexperienced, we feel incapable of interpreting the principles of Anarchism in our work. We ask of you that you give us the benefit of your wisdom and experience.

We have been told that young anarchists must have confidence in themselves and their abilities. We cannot gain confidence without the pride of achievement. We cannot achieve without the knowledge of what we are driving for in the present and immediate future.

The impatience of youth demands physical as well as mental action, the immediate propagation of our ideal among the ranks of the workers. We know of the success of Anarchists in other countries and rejoice. But America is the country in which we live and must do our work.

We appeal to you, the older anarchist movement which will not only criticize but counteract the Socialist and Communist unions. We wish to organize the workers, in a movement which will propagate Anarchism and above all will give them freedom in their fight for the ultimate social revolution.

[The foregoing statement evinces a splendid spirit, unfortunately rarely met among the younger generation. All too often those youths who become imbued with Anarchist ideas allow their zeal to run away with their judgement and in standing up for freedom they lean ever backwards and assume the proportions of dictators themselves. Comrade Wernick asks for direction, teaching and guidance. While it is true that achievement cannot come without knowledge of what one is about, it does not follow that confidence cannot come without achievement, rather, confidence flows out of the will to do and the knowledge of how to do it. Given these two elements, accomplishment will result at the right and proper time. Social change cannot be aborted but the day of its coming may be made the easier in the degree that the preparation has been carefully engineered. Obviously, the fundamental thing for the youth to do is to drink generously from the fountain of all our knowledge—read seriously the works of those who have tread the path before us. Participate in group affairs, become a living, vital part of the movement and from close association with those having practical experience, many interesting lessons will be learned. The Anarchist movement is in urgent need of real young comrades to pick up the work where those now in the harness will some day be forced to lay it down and it is extremely gratifying to read such a well balanced article from a youngster and we would like to have some more.—Ed.]

RADICALS AND EDUCATION

By JAMES H. DICK

"I have no time to think of death... I want to think of the progress rationalist education is going to make... the Modern School... My dear Sol, I can die happy assured that my work, which is my life, will live and since my work lives what matters death to me."—FRANCISCO FERRER in a letter to his wife on the eve of his death.

IT is always a discouraging thing to write about education because so much has been said about the subject. Educational theories of a sound nature have been expounded by various teachers for many, many years, and yet we find in practice that little progress has been made, particularly in those schools where countless children are turned out each year much as automobiles are produced in Ford's factory.

Right thru the ages we have had presented to us, methods and processes which never have been realized in this world save thru a few independent schools with courage to adopt them.

The reason for this state of affairs is not far to seek. Governments have either ignored or assiduosly pushed aside any theory that may eventually lead to their undoing.

Can any government be expected to subscribe to the statement of John Dewey, who writes: "In the old school the child is taught to obey and respect both teachers and whatever is taught. In order to learn he must sit quietly and listen, that is, to submit to authority". Or this: "Teaching children to think clearly, develop initiative and to be able to take care of themselves is one of the best safeguards against exploitation".

Dipping back into the ages we read of Comenius, a Czecho-Slovak, born in 1592, giving vent to the following: "They (the schools) are the terror of boys and the slaughter houses of minds—places where hatred of books and literature is contracted, where ten or more years are spent in learning what might be acquired in one, where what ought to be poured in gently is violently forced in...places where minds are fed on words."

(Continued on Second Page)

LAW is an institution of the most pernicious tendency... Law we sometimes call the wisdom of our ancestors. But this is a strange imposition. It was as frequently the dictate of their passion, timidity, jealousy and a monopolizing spirit, and a lust of power that knew no bounds.

WILLIAM GODWIN

AN UNEXPECTED DASH THROUGH SPAIN

By EMMA GOLDMAN

SITTING tucked away in quiet St. Tropez, at work on my autobiography, I was as far from the thought of a trip to Spain as if I had been living in Tokio, Shanghai or Kamchatka. I did plan a rest away from my book during the Christmas holidays. One needs a break, even in the most ideal love life, and the process of reliving and writing one's past is anything but ideal. Au contraire, as we say in France! It is very painful, with much of the bitter and nothing of the sweet that love represents. Writing strenuously for five months entitled me to a rest; even my enemies couldn't grudge me that. And what other city in Europe is so enticing as Paris, even if the winter weather is rotten? It was Paris, then, for a month.

No one ever quite completely escapes the power of suggestion, at least if the suggestors are good friends and interested in one's development and morals, and when the suggestion holds out a trip through Spain. It is not often that a lady of questionable age is offered the chaperonship of two gentleman friends—one very young, the other very handsome. As is the habit of my sex, I changed my mind—and Paris for Spain.

It was a mad rush. In nineteen days, of which considerable time was spent in trains and busses, and thirty-six hours in Tangier, we visited ten cities—'dashed through' would express it more accurately. Alas, there was hardly time to get one's breath, let alone to really get close to the heart of a stern and aloof country like Spain. One could but skim the surface.

Besides my interest in the new land, its famed art treasures, I longed to see some of the revolutionary spirit which I had heard and read about so much. Whatever there was of it has no doubt been driven underground by the dictatorship. Certainly there was no sign of it anywhere. The most astounding thing about the Spanish dictator is that he has no organized backing like the Italian Caesar, at least we were assured of that by everyone who felt free to talk to us about the political situation. I myself was able to see only the comrades, and very few among them. But one of the friends I was with inter-

821015420

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain [Part 1] / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 5, no. 8 (April, 1929).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

viewed a number of people representing different factions—Republicans, Nationalists, Socialists, Communists, —workers and intellectuals. All assured him in one voice that no one wanted the dictatorship. But these people could give no adequate explanation as to how the much-hated and undesired dictator could keep his one-man job so long.

I confess even our own comrades failed to convince me how it was possible for one man to destroy not only the revolutionary labor movement but every educational, literary and cultural attempt of a liberal nature as well. Not a trace is left of Ferrer's great work! Of course there is the church and the king—there is the army, although the recent uprising in some of the garrisons would prove that all is not pro-Rivera even there—and there is a terrifically large police force. The question is, when have these sinister forces not been in Spain? They have always done their deadly work. Their existence is not of recent date, therefore they could not be taken as the only explanation for the dictatorship.

It seems to me that there is a deeper cause for the crushing political situation in Spain—a cause not only in Spain, but one of universal magnitude. It is the hydra-headed monster Reaction, the child of the war, born from its womb and nourished by its blood. This reaction exists in all ranks, the masses and the workers not excluded. There is no use closing our eyes to a world phenomena, and it is foolish to put all the blame on one class, the ruling party. The slaves no less than their masters are now prostrate before the monster Dictatorship. If proofs were wanted, Italy and Spain are living examples.

In these two countries revolutionary ideas have not been grafted on the people by a handful of the intelligensia, as in Russia for instance. Here they have had their roots in the life and activities of the mass itself. One would have expected them to resist the onslaught of the dictatorship, yet they did nothing of the kind. True, the conscious minority has retained its revolutionary fibre, and is now filling the prisons. But the fact that Mussolini and Rivera could swing themselves so easily into the saddle and continue to hold the reins for so long shows that revolutionary ideals must have been frail plants that they could have been quickly uprooted.

Yes, the Church of Spain is all-powerful. One does not have to be there long to see that. Its force was brought home by the remark of a cultured old Jew, a man who has lived in Spain for fifty years. He said it was impossible to talk confidentially to any Spaniard, because the latter would report what was said to his wife, who would in turn confess it to her priest. Or, as a Spanish churchman expressed himself: "We do not care if we have the men, so long as we can influence the women." What he failed to say was that the church in Spain can count on the women because the men want them to continue in an abject and ignorant state.

It seems unbelievable in our time of woman's progress to find such an antiquated attitude towards women as that displayed by Spanish men. From our own comrades and from people in quite different camps I learned that Spain is today what other countries were fifty years ago. The place of woman is still only in the home—her function only the breeding of children. I had occasion to verify both. Going into a cafe' with the young wife of an American correspondent was like running the gauntlet. There was hardly a man in the packed place, who did not rise and stare at the phenomenon of two women (one by no means in her teens) daring to enter a cafe without a male escort. On the other hand it was nothing unusual to see women with troops of children, no more than a year apart promenading in the streets. With women still in such a condition, they would naturally represent the bulwark of the church. Ignorance and submission have ever been the the strongest support of the priesthood.

The most stirring experience of my trip, outside of the art treasures I saw, was my meeting with our beautiful comrades, F. U. and his wife and daughter, and the Louise Michel of Spain, Therese Claramoun. These people are among the last surviving victims of the horrors of Montjuich. Seeing and talking with these dear comrades brought to life again the crime of Canovas del Castilla, prime minister of Spain, who was responsible for the reinstatement of the Inquisition in 1897. And the thought of Angiolillo came back to me, in his simple and heroic greatness. It was he who gave his life in return for taking that of Canovas.

Never in my wildest fancy did I ever think I would be so close to any of the victims whose cause I had pleaded so earnestly thirty-two years ago. And now I was in their house, at their table, enjoying their sweet hospitality. It seemed like a dream.

[To be continued in May]

Radicals and Education

[Continued]

It is obvious to all thinking people that no self respecting government dare formulate its educational program to produce a clear, fearless thinking product.

The strangest phenomena of all is the fact that the vast majority of radicals of all shades of opinion have some sort of devout feeling for this one governmental institution, having some vague notion that education is above propaganda.

Propaganda and education are much discussed subjects ,and we have yet to find where a variety of subjects is taken that some form of propaganda is not in evidence.

Governments know only too well the value of holding to this very means of existence, but alas, the radical has still a hazy notion that there is a deity above that will take care of his children. The seductive atmosphere of "prosperity" is too much for him, and the lethal chambers of a governmental scholastic career for his child is the real solution to his salvation.

Yes, the schools of today will train your child how to get rich quickly, they will preach to him the glorious slogan "Equality of opportunity" and he may believe it. They will hold the carrots of wealth before the undergraduates and so the merry circus goes along.

The pious founders of working class education of the eighteenth and nineteenth centuries were very conscious of their propaganda in education. Speeches, conferences and educational reconstruction were the order of the day. Social reformers full of uplift talked enthusiastically of educating the workers' children and discussed all sorts of schemes to get the children on the ladder from the public school to the university. To get money for such schemes was a simple matter, particularly when the magic word 'education' covered the multitude of propaganda that preserved the status quo. One only had to talk of vocational or technical schools and money always flowed in and the master, pleased as Punch, would help the cause in producing a willing wage slave.

The apology, of course, is a smattering of Culture and the Humanities. All exceedingly useful in diverting the child's mind from the real issues of life that hamper his development.

Looking back over the years before the war and remembering the enthusiasm of the radicals of that day would make the very gods weep. Every shade of thought in the radical movement accepted the internationalism of the workers, but the Great War changed all that. We found our erstwhile, and prominent comrades, men and women in whom we had confidence, cheerfully getting into line with the raving mob. What a spectacle! Nothing in this world is more disheartening for any forward movement than a manifestation of mob psychology permeating its ranks.

Some of us used to wonder, in those hectic days, how it was that even among the exponents of Anarhist philosophy, that there was no real conviction. Was it a lack of coordination of ideals and action? Was fear of material suffering and standing, preeminent in the face of the movement? Or was it thru the agency of upbringing, thru external authority inculcating the habit of servility and obedience, stultifying all growth of self respect and independence during school days?

Go to any popular meeting where the average radical congregates, watch that mob for a while and see the anger and prejudice arise if some daring soul proclaims an independent thought. Can anyone wonder why an idea cannot penetrate or why a government dared send Sacco and Vanzetti to the chair? Too well the schools of the Government have done their work!

Angelo Patri (principal of a public school) well said that "the product of the conventional school is not educated. He is trained, which is an entirely different thing. He waits for instructions, a passive recipient, who satisfies his mind with forms, and his soul with empty ritual. The educated individual is a leader, a builder, a thinker. The creative power with which he was endowed from the beginning has released and put to work in the service of himself and his fellows. By his joy you shall know him."

The education of children has

890719014

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain [Part 2] / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 5, no. 9 (May 1929).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

May 1929

Spontan

THE ROAD TO FREEDOM

A MONTHLY JOURNAL OF ANARCHIST THOUGHT AND INTERPRETATION

Vol. V — No. 9 MAY 1929 Price 5 Cents

THE TRAGEDY OF MAY DAY

THE spirit that moved the men who staged the first General Strike in 1886 no longer lives. The fibre of the rebels of these days was woven of a warp and woof of courage and determination not to be encountered within the ranks of the men we meet today.

The International Working Men's Association was formed in the face of all organized government and carried on its activities under the most difficult conditions until the serpent of jealousy, vanity, and treason entered its vitals and there lay down to die.

No outward force has ever succeeded in crushing any movement possessed of enough vitality to keep itself alive. More subtle weapons, however, have been devised than the physical pressure of government and it is because of this that uncounted lives have been sacrificed in vain—multitudes of men have given of their all and unnumbered are those who have been disillusioned.

Once the selfish ego in man is aroused, the nemesis of his ideals lurks at every step.

While leadership is given into the hands of individuals, vanity will rise, corruption will grow and treason will take its toll.

This was the fate of the International and it has been the determining factor in the failure of every General Strike. Marx betrayed the International and men invested with power have sold out their followers in every important attempt to achieve the goal of freedom.

With what mockery comes the appeal to the masses today from the sanctum of the Marxian Jesuits to rally round the banner of political communism on this First of May!

Workmen have been sold out and their hopes have been bartered in the open market place by self seeking leaders from time immemorial, but never before have they been preyed upon en masse by organized fascists parading under the cloak of revolutionists.

These Moscow devotees of Marxism metaphysics can lay claim to small measure of the intellectual qualities of the man whose preachments they profess to follow and they are damned by their deeds for their hands are still stained with the blood of the Kronstadt peasants.

Sad the day that the Anarchists stood side by side with these enemies of human kind during these stirring days in beautiful, beast-ridden Russia.

Sadder still that the flame of revolt against Communist treachery burns so low that here in this land of towering imperialism, nothing functions within the ranks of the workers but the sham and cant of Party leaders and the wailing echo of the bleating sheep that follow in their wake.

The crowning tragedy of May day hopes and aspirations resides in the phlegmatism and utter absence of social consciousness in the minds of the men who work for the bread they eat.

Let us this day place a curse upon the political gangsters who answer opposition with assassination, exile, prison and slander!

The masters of life carry their contest on in the open, and all who look may know their goal, but pseudo friends are sinister enemies whose motives are hidden under the mantle of praiseworthy aim.

We must learn from the events that have gone before, to stand erect and declare that we shall not give proxy to any living creature. That which we seek cannot be delegated into others' hands and if freedom ever comes, it will not be brought about through the medium of leaders, but rather by reason of the will to gain it and the determination necessary to bring that will to bear.

May Day must never again be one of grief and despair—for freedom's traitors must be exposed and dethroned that the toilers of the world may come into their own.

This is the answer of Anarchism to the challenge of dictatorship on the First of May after forty years of folly, vainly hoping that Marxism really meant something more worthy than human perfidy, chaos and Old Night!

V.

MY INDIVIDUALISM

By A. LAPEYRE

[An extract from L'Encicloped'e Anarchiste by A. Lapeyre, translated by Jules Scarcerlaux.]

I AM, in appearence, phenomenon or realty, what does it matter? *I am*, this means that I feel my existence as distinct from amidst. I feel myself an individual.

I have needs. To satisfy them gives me joy and happiness. My happiness runs according to the possibility of satisfaction and my power. My pains and sufferings are the exact measure of my powerlessness. My activity, which has for steadfast aim the conquest of happiness, exercises itself, at the same time, on the mineral; vegetable and animal world, also on the other individuals of my species.

But the whole Universe fights, invades and absorbs. Ill-luck to the weaklings. Alone, I have everything as an enemy. Therefore, I look for the company of other individuals who are too weak to live alone. I invent a contract which, to all of us, is intended to increase our power and thus safeguard our independence. My contract is an insurance against the intervention of others in my search for happiness. That is the only social contract I can accept.

Still, I enter into other contracts with individuals who, as I, wish to conquer such or such enjoyment. The aim being obtained, the contract ceases.

In the actual society, there exists a "social contract". I was not called to discuss its terms. I don't accept it. Even when a clause is favorable. This contract is imposed on me. According to circumstances, I denounce its arbitration. Weak, I use

> Without free speech no search for truth is possible; without free speech no discovery of truth is useful; without free speech, progress is checked, and the nations no longer march forward toward the nobler life which the future holds for man. Better a thousandfold the abuse of free speech than denial of free speech. The abuse dies in a day, but the denial enslaves the life of the people, and entombs the hope of the race.
>
> CHARLES BRADLAUGH

subtleness. Until weaklings unite to refuse recognition of "laws" I disobey alone, avoiding police, judge and soldier. This unilateral contract is based on force or sophism. Its only reality resides in the ignorance of the individuals to whom it is imposed. The latter being the larger number, evidently, they could be a power. Their acceptance comes from the belief that the contract is just. This belief derives from the fact that they don't inquire into the "social values":—God, Country, general interest, etc...; and the law which springs from them: military service, war, ownership, moral and material pauperism.

Thus, the principal form of resistance of individualists of my faith, rests on the urge to search and inquire.

To expose the lies of the terms, sophism and reasoning means to undermine the imposed organization. To train the brain towards the search for free contracts and to prepare the definite rupture—*violent or not*—of the authoritarian contract; that is our propaganda.

In a word; out of authority, to live as intensely as possible, immediately, to-day and thus prepare tomorrow for a richer life to live.

AN UNEXPECTED DASH THROUGH SPAIN

By EMMA GOLDMAN

I was moved most deeply by Therese, now sixty-five years of age. More than half of her life she had been active in our movement, she had spent many years in prison and in exile. But her spirit was like a white flame; nothing but death will extinguish its fires. With remarkable clarity she related some of the incidents of the terrible period in Montjuich—the tortures innocent men were submitted to—the anguish of those, who though not tortured themselves, could still do nothing for their comrades. She spoke of one of the victims who had to be supported in court, his poor body battered and burned by the henchmen of Canovas. Over the judges bench hung the image of Jesus. The deep-set, suffering eyes of the prisoner looked searchingly at the Christly figure, then his voice rang out: "O Christian God, what was your agony compared with that your followers have made me suffer!" He was one of the five who were shot, after endless days and nights of torture.

Therese looked shrunken in her armchair, in a cold room, wrapped in blankets, her hands and her legs partly paralyzed. But when she rose to take us to the door she became an imposing figure, still the fighter, yet with infinite charm and graciousness. I came away from this remarkable woman, both inspired and saddened. She is of the old, heroic guard, which is slowly dying out. (*) And where is the young generation to take its place?

(*) The comrades in Barcelona attend to the simple wants of our beloved Therese.

BEST COPY AVAILABLE

98

890719014

The Emma Goldman Papers

An Unexpected Dash through Spain [Part 2] / Emma Goldman. – pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. – Vol. 5, no. 9 (May 1929).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Vol. V-No. 9
May 1929

The U's have been in the forefront of our movement since 1886 and have lost none of their energy and enthusiasm. They are sustained by their daughter Frederica, being among the very few whose children are imbued with the ideals of their parents. But Frederica is more than that—she is an independent thinker, whose Anarchism is not a mere echo of her parents, but something very powerful which fills her life.

The home of our dear comrades is a real commune. Living with them on equal footing are two young girls, daughters of comrades who are serving long sentences in prison. The father of one of these is Mateo Morales.

Propaganda under the dictatorship is made impossible, yet the U.'s have an extensive publishing house and get out a tremendous amount of educational books, many of them translations. Besides this they also publish a considerable lot of fiction, among which Frederica's own novels have an important place.

With this young and ardent comrade I went out to that terrible fortress, Montjuich Prison. As we climbed the high hill Frederica told me that road was called Calvary, for along this road innumerable prisoners, chains on their wrists and ankles were made to drag their weary bodies in the night to their living grave. Montjuich, reared on a high rock, one side facing the sea, looked singularly like Schlusselburg, the tomb of the brave fighters against Czarism. One thorough thing the Russian Revolution has certainly done—it has completely demolished Schlusselburg. Montjuich still awaits a similar doom. It is to be hoped that if ever the Revolution comes to Spain it will go farther than the Russian one has gone—that it will demolish all prisons, and establish real freedom.

The comrades I saw in Madrid seemed to be in a more harassed position. One had only recently come out of prison and is under constant police surveillance, being obliged to report to the police department every week. The other lives with a wife and six children in three small rooms in great poverty. They are never secure from the police. Fearing that my presence in their quarters might only add to their danger I did not tarry long.

To write of my impressions of the art of Spain, would be entirely too presumptuos after so brief a visit. Each city is rich enough in art treasures to need months of study. The Mosque in Cordova alone—the most typically Spanish city—could be seen an endless number of times—it is so overwhelming in its beauty and grandeur. The Moorish palaces in Seville, the city itself, the cathedral—Granada, with its marvellous specimens of Moorish art—how could one hope to get anything but a jumble of impressions and how could one say anuthing about them? Then Toledo—one could spend weeks there. The house of the great master El Greco, and his paintings, would alone be worth spending the whole time in seeing—the two synagogues, with much of the old carving in Hebrew letters still intact! When the Moors were conquered and driven out the Jew shared their fate as they had shared their glory; for under the Moors the Jews were a free people, a great force in the land. After the conquest the Church turned one of the synagogues into a house of prostitution, then into a church. The last two have often gone together. Now the synagogues are empty and stand like sentinels of a great past.

In Madrid there is the Prado, the most wonderful museum I have ever seen, containing the richest collection of painting in the world. I was only able to spend four hours there, when one painting of Velasquez alone would require much more than that to appreciate its beauty and the mastery of its technique.

All in all, it was a mad venture to go to Spain for two weeks, yet I would not have missed it for anything. To be able to lift even a corner of the veil of a strange and fascinating world already helps to enlarge one's horizon. The tragedy is that so few people have neither the means nor the will to get out of their own narrow confines. Neither are they reckless enough to go in quest of new worlds and new beauties. But if one is as young as I, and fortunate enough to find two such charming male escorts, it is not difficult to make a dashing and adventurous trip, even these favorable auspices brought me to Paris dazed and weary. Now, however, I am back in quiet St. Tropez, with my face sternly set against pleasure, determined to resume the writing of my autobiography.

ST. TROPEZ, VAR. March, 1929

We are delighted indeed to bring out this article which simultaneously appears in the FREE ARBITER STIMME and ROAD TO FREEDOM. Perhaps when E. G. has completed the herculean task involved in the writing of her memoirs, she will become a frequent contributor—we often feel the poverty of intellectual material in America and would welcome articles from any of our old comrades upon whom the Department of Justice has vented its spleen.—Ed.

A PORTER MAKES A BOMB

PERIODICALLY, the public of this police ridden land is treated to a front page story of a bomb scare.

A poor individual, working year in and year out, sweeping up floors in the General Post Office in New York City, worn to the quick by the monotony of his fate, conceived the brilliant notion of finding a bomb where he had placed it. There is nothing original in the idea though it may have been new to this man, father of a family and serf of the United States Government; for the police and private detectives have worked this shell game time without number.

Usually, the result of such a *plant* is to arouse a red nightmare and one New York sheet, called a paper, used the instance to advance a plea for a well organized national police.

We need more policemen for that lucrative occupation supplies a happy play ground for loafers too lazy to work when they grow old and they can live on a pension! There are more police in New York than there are priests in Montreal. This is becoming a nation of dicks, stool pigeons, and informers and one way to formulate a national police organization is to plant more bombs directed to public men and not ex- source of their origin quite as ... ly as the premature disclosure of the New York Post Office package, for that would spoil the show.

What an unmitigated nation of suckers the American public has come to be!

SCIENCE AND ART

Reflections upon Marx and Bakunin

By GABRIEL JAWSCHITZ

[Being the substance of an address delivered before THE ROAD TO FREEDOM Forum in New York.—Ed.]

GREAT Social upheavals do not come by chance: no accident brought about the breaking of the bonds that held one hundred and fifty million people in slavery for centuries.

Revolutions are the results of a long process of evolution. Revolutions imply more than the erection of barricades and the overturning of ruling castes. The physical force manifestations are incidental and those who advance as an argument the stigma of destruction expose nothing but their own ignorance.

The real meaning of revolution in its last analysis is construction, but in order to build on a previously occupied site it is necessary to remove the debris and this operation is misunderstood by superficial critics. Destruction begins when the faith of a people ceases to believe in the existing order of things and in this sense the will to reconstruct is miscontrued as a desire to destroy.

The function of the revolutionist is educational: to awaken a conscious spirit of intelligent revolt against the forces which compress mankind.

Nothing surpasses the sustaining power of an ideal. Having its inception in the individual, it soon becomes the all pervading hope of a group and oft times developes into a Frankenstein which wrecks the life of its founder but it is nevertheless the yard stick with which all real progress is measured.

"Let there be light" speaks a voice out of the void, and thus the Bible becomes the false guide and prophet of uncounted millions of men. The act cannot precede the thought. The revolt cannot come without previous preparation.

The Russian Revolution followed the First International and the First International was promulgated by two men who dedicated their lives to the cause of the people.

Karl Marx and Mikhail Bakunin were at one in the goal which they sought but in the means to the end they were as far apart as the Poles.

The ultimate end in which both Marx and Bakunin agreed was a new society unrestricted by man made law; where coercion and the strong hand of authority would be absent and where human beings would live and work on a basis of equality, developing the personality of each individual under the social principle that each should give according to one's ability and each would receive according to need.

BEST COPY AVAILABLE

99

900524005

The Emma Goldman Papers

[Greetings to Emma Goldman. In German] Emma Goldman zum Gruß! / Emma Goldman.— 19 cm. *In* Erkenntnis und Befreiung [Bonn]. —[(June 27, 1929)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Pierre Ramus Archive.

Pierre Ramus
in #29 Erkenntn. u. Bef.

Im Spiegel

Emma Goldmann zum Gruß! In diesen Tagen feierte unsere Kameradin Emma Goldmann ihren 60. Geburtstag. Fern, als Verbannte ihrer russischen Heimat, verjagt und gehetzt aus ihrer zweiten Heimat — Amerika — weilt sie in Einsamkeit und Stille inmitten eines Volkes, dessen Geist und lebhaftes Gemüt ihr sehr nahe stehen, dessen Staatseinrichtungen in leider noch vorhaltender Unerschütterlichkeit ihr wohl jenes Leidwesen bereiten mögen, das uns alle erfaßt, wenn wir uns gestehen müssen: Wie wenig reicht ein Menschenleben dazu aus, um die große Aufgabe, die wir uns gestellt haben, zu bewältigen! Aber um so beglückender darf es für jeden sein, sich das sagen zu dürfen, was wir heute über die große, heroische Kämpferin sagen können: Sie hat, auf den Wegen einer aufsteigenden Geistesentwicklung, ihre ausgezeichnete Begabung so hingebungsvoll in den Dienst der Menschheit, unseres Ideals gestellt, daß sie von sich in Wahrheit behaupten kann, überreichlich ihre Pflicht erfüllt zu haben. Wer, so wie sie, über 40 Jahre hindurch Gefängnis, Verfolgung, Aechtung und Schmähung, zweifache Expatriierung, leidvolle Verbannung wie Exil auf sich genommen hat, ein solcher Mensch weiß, daß er nicht vergeblich gelebt hat und Emma Goldmans Wirksamkeit ist für den Anarchismus einer seiner edelsten Bestandteile, ist unvergänglich.

Sie arbeitet soeben an ihren Memoiren. Diese werden ein in jeder Hinsicht bedeutendes Leben entrollen. Wir erwarten begierig die Drucklegung ihres Werkes und wünschen ihr aus vollem Herzen, es noch um manch Jahrzehnt zu überdauern, in ihrer Geistesfrische, in ihrem Idealismus – zum Heile unser aller gemeinsamen Sache!

BEST COPY AVAILABLE

821015430

The Emma Goldman Papers

Sacco and Vanzetti / Alexander Berkman and Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 5, no. 12 (Aug. 1929).
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

SPECIAL SACCO-VANZETTI NUMBER

The ROAD to FREEDOM

A MONTHLY JOURNAL OF ANARCHIST THOUGHT AND INTERPRETATION

Vol. V No. 12 AUGUST 1929 Price 5 Cents

SACCO AND VANZETTI

By ALEXANDER BERKMAN and EMMA GOLDMAN

THE names of the "good shoemaker and poor fish-peddler" have ceased to represent merely two Italian workingmen. Throughout the civilised world Sacco and Vanzetti have become a symbol, the shibboleth of Justice crushed by Might. That is the great historic significance of this twentieth century crucifixion, and truly prophetic, were the words of Vanzetti when he declared, "The last moment belongs to us that agony is our triumph".

We hear a great deal of progress and by that people usually mean improvements of various kinds, mostly life saving discoveries and labor saving inventions, or reforms in the social and political life. These may or may not represent a real advance because reform is not necessarily progress.

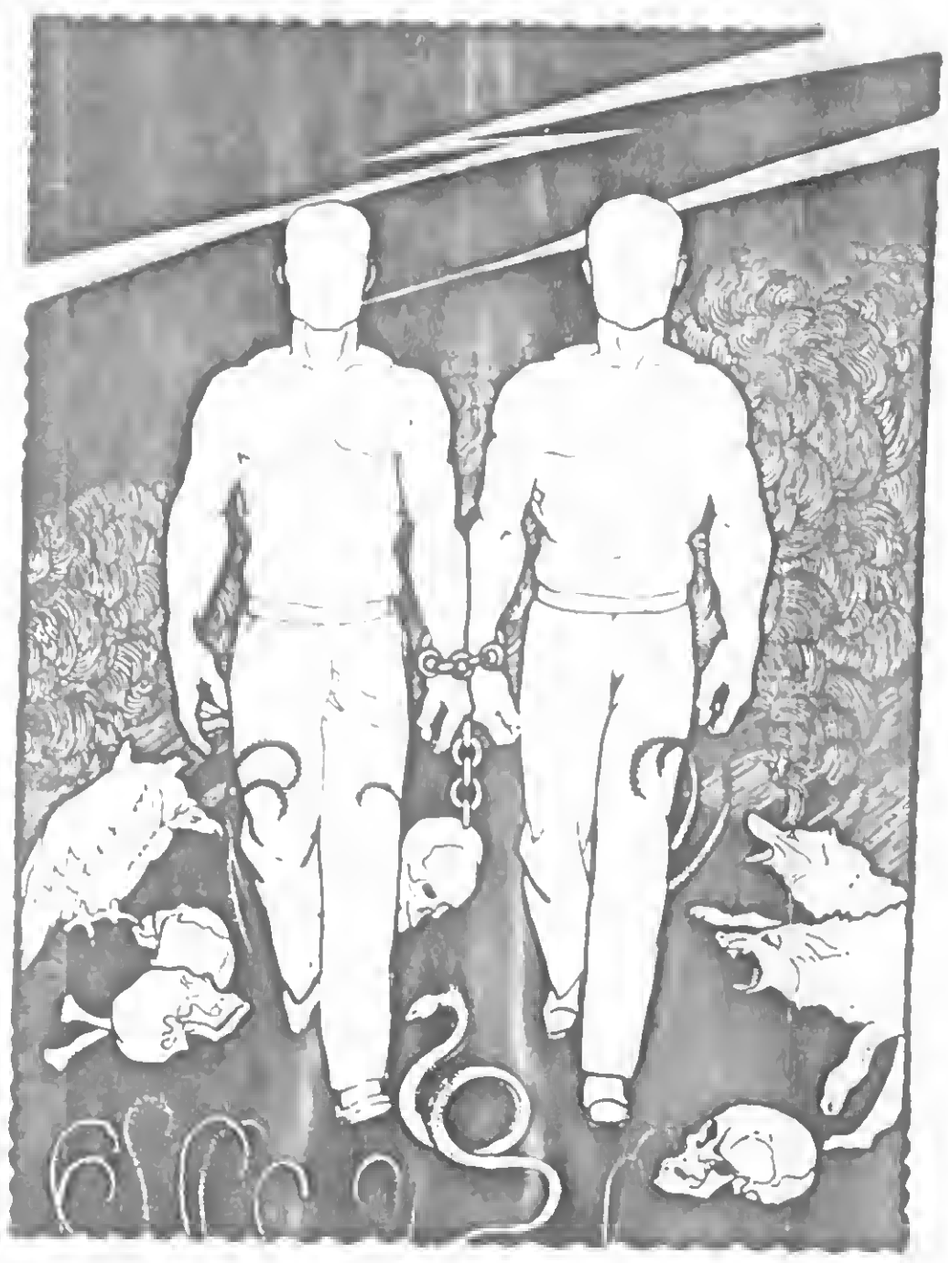
It is an entirely false and vicious conception that civilisation consists of mechanical or political changes. Even the greatest improvements do not, in themselves, indicate real progress, they merely symbolise its results. True civilisation, real progress consists in *humanising* mankind, in making the world a decent place to live in. From this viewpoint we are very far from being civilised, in spite of all the reforms and improvements.

True progress is a struggle against the inhumanity of our social existence, against the barbarity of dominant conceptions. In other words, progress is a spiritual struggle, a struggle to free man from his brutish inheritance, from the fear and cruelty of his primitive condition. Breaking the shackles of ignorance and superstition; liberating man from the grip of enslaving ideas and practices; driving darkness out of his mind and terror out of his heart; raising him from his abject posture to man's full stature that is the mission of progress. Only thus does man, individually and collectively, become truly civilised and our social life more human and worth while.

This struggle marks the real history of progress. Its heroes are not the Napoleons and the Bismarcks, not the generals and politicians. Its path is lined with the unmarked graves of the Saccos and Vanzettis of humanity, dotted with the auto-da-fè, the torture chambers, the gallows and the electric chair. To those martyrs of justice and liberty we owe what little of real progress and civilization we have today.

The anniversary of our comrades' death is therefore by no means an occasion for mourning. On the contrary, we should rejoice that in this time of debasement and degradation,

MURDERED FOR OPINION'S SAKE

in the hysteria of conquest and gain, there are still MEN that dare defy the dominant spirit and raise their voices against inhumanity and reaction: That there are still men who keep the spark of reason and liberty alive and have the courage to die, and die triumphantly, for their daring.

For Sacco and Vanzetti died, as the entire world knows today, because they were Anarchists. That is to say, because they believed and preached human brotherhood and freedom. As such, they could expect neither justice nor humanity. For the Masters of Life can forgive any offense or crime but never an attempt to undermine their security on the backs of the masses. Therefore Sacco and Vanzetti had to die, notwithstanding the protests of the entire world.

Yet Vanzetti was right when he declared that his execution was his greatest triumph, for all through history it has been the martyrs of progress that have ultimately triumped. Where are the Caesars and Torquemadas of yesterday? Who remembers the names of the judges who condemned Giordano Bruno and John Brown? The Parsons and the Ferrers, the Saccos and Vanzettis live eternal and their spirits still march on.

Let no despair enter our hearts over the graves of Sacco and Vanzetti. The duty we owe them for the crime we have committed in permitting their death is to keep their memory green and the banner of their Anarchist ideal high. And let no near-sighted pessimist confuse and confound the true facts of man's history, of his rise to greater manhood and liberty. In the long struggle from darkness to light, in the age-old fight for greater freedom and welfare, it is the rebel, the martyr who has won. Slavery has given way, absolutism is crushed, feudalism and serfdom had to go, thrones have been broken and republics established in their stead. Inevitably, the martyrs and their ideas have triumphed, in spite of gallows and electric chairs. Inevitably, the people, the masses, have been gaining on their masters, till now the very citadels of Might, Capital and the State, are being endangered. Russia has shown the direction of the further progress by its attempt to eliminate both the economic and political master. That initial experiment has failed, as all first great social revalnations require repeated efforts for their realisation. But that magnificent historic failure is like unto the martyrdom of Sacco and Vanzetti the symbol and guarantee of ultimate triumph.

Let it be clearly remembered, however, that the failure of FIRST

821015430

The Emma Goldman Papers

Sacco and Vanzetti / Alexander Berkman and Emma Goldman.– pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 5, no. 12 (Aug. 1929).
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

attempts at fundamental social change is always due to the false method of trying to establish the NEW by OLD means and practices. The NEW can conquer only *by means of its own new spirit.* Tyranny lives by suppression; Liberty thrives on freedom. The fatal mistake of the great Russian Revolution was that it tried to establish *new* forms of social and economic life on the *old* foundation of coercion and force. The entire development of human society has been AWAY from coercion and government, away from authority towards greater freedom and independence. In that struggle the spirit of liberty has ultimately won out. In the same direction lies further achievement. All history proves it and Russia is the most convincing recent demonstration of it. Let us then learn that lesson and be inspired to greater efforts in behalf of a new world of humanity and freedom, and may the triumphant martyrdom of Sacco and Vanzetti give us greater strength and endurance in this superb struggle.

France: July, 1929.

(This joint article reached America on the 17th of July. It is altogether too good to be left till another time. How penetrating the analysis and how apt the historical inferences! It is indeed a long time since Comrade Berkman has seen his name signed to an article in an English Anarchist paper and nearly as long since Emma Goldman has appeared as a contributor. Road to Freedom is grateful for this opportunity to bring out a joint article wherein both our immutable fighters are in such complete agreement. We hope we merit more from their powerful pens in future issues.—Ed.)

OUR OBLIGATION

By
MARY DONOVAN and POWERS HAPGOOD

WHAT is there to say of Sacco and Vanzetti two years after they gave their final message to us? "Just treasure our suffering, our sorrow, our mistake, our defeats, our passion for future battles and for the great emancipation. Be as of one heart in this blackest hour of our tragedy."

This was the message sent by Sacco and Vanzetti to the comrades of the committee and to the comrades throughout the world. There is nothing new to say *of* them. The question is, what can we say *to* them? What account can we give of our stewardship, of our fulfillment of their last wish, their "passion for the great emancipation".

They died feeling confident that their deaths would bring together those men and women--true libertarians—who like themselves really value freedom. They were as sure of our carrying on the fight for which they died as they were sure of the relentless hatred and persecution by the group who ordered and carried out their execution.

Let us not fail them there is much to be done. Mooney and Billings, the Centralia victims, the strike leaders in Gastonia, and scores of others cases—all, all must have our unfailing support. If our enemies think the memory of our dear, dead comrades no longer influences us, we must prove to them that Sacco and Vanzetti live, that they will live as long as there lives, love of liberty.

When the authorities at Bridgewater burned his anarchist journals, Vanzetti wrote, "By burning the symbols of thought and the thinker, they cannot destroy thought itself, for it thrives and wins in the ashes."

So the ideals and aspirations of Sacco and Vanzetti thrive and win in their ashes, whether here in capitalist America or in Fascist Italy. We of the unpopular minority, we who love liberty, must work incessantly to pay back in some measure the debt which we owe to those who have given life itself to the cause of mankind. We must be ready to do as Vanzetti said, to "voluntarily submit ourselves to hard labor, poverty, dangers, persecutions" if we would fight for freedom. We too must be ready to face death itself. Only thus can we effect *the great emancipation.*

VANZETTI'S LAST LETTER TO DANTE

My dear Dante:

I still hope, and we will fight until the last moment to vindicate our right to live and be free, but all the forces of the State and of money and reaction are deadly against us because we are libertarians or anarchists... You are too young to understand these things... but if you do well you will grow and understand your father's and my case ... for which we will soon be put to death... some day you will be able to understand that your father has sacrifice everything dear and sacred to the human heart and soul for his faith in liberty and justice for all.

That day you will be proud of your father, and if you come brave enough you will take his place in the struggle between tyranny and liberty and you will vindicate our names and our blood...

Remember Dante, remember always these things; we are not criminals; they convicted us on a frame-up... and if we will be executed after seven years, four months and seventeen days of unspeakable tortures and wrongs...

The day will come when you will understand... then you will honor us. Now Dante be brave and good always. I embrace you. Yours,

Bartolomeo Vanzetti

SACCO'S LAST LETTER TO DANTE

My dear Son and Companion:

Since the day I saw you last I had always the idea to write you this letter...

I sacrificed because I wanted to come back to the embrace of your dear little sister Inez and your mother and all the beloved friends and comrades... So, son, today life begins to revive slow and calm, but yet without horizon and always with sadness and visions of death... remember always, Dante, in the play of happiness, dont use all for yourself only,... help the persecuted... because they are your better friends; they are the comrades that fight and fall as your father and Bartho...

Much I thought of you while I was lying in the death house the singing, the kind tender voices of the children from the playground where there was all the life and joy of liberty—just one step from the wall which contained the buried agony of three buried souls... I feel better that you do not come to the death house so that you could not see the horrible picture of three lying in agony waiting to be electrocuted...

... Dante, I say once more to love and be nearest to your mother and the loved ones in the sad days... and you will also not forget to love me a little, for I do—Oh, son, thinking so much and so often of you.

Best fraternal greetings to all the beloved ones, love—kiss to little Inez and mother. Most hearty and affectionate embrace.

Your Father and Companion

VANZETTI'S LAST STATEMENT

A Record by W. G. THOMPSON

[This record was written by Mr. Thompson from notes he set down after his talk with Vanzetti on Monday, August 22, 1927, a few hours before the execution. He went directly from the death house of the Charlestown State Prison to his office and there transferred the experience to paper, while it was vivid in his mind. This record appeared in The Atlantic Monthly for February, 1928, and subsequently was reprinted in The New Republic. The following abbreviated account is taken from the book edited by Marion Denman Frankfurter and Gardner Jackson entitled The Letters of Sacco and Vanzetti. Published by The Viking Press.]

SACCO and Vanzetti were in the Death House in the State Prison at Charlestown. They fully understood that they were to die immediately after midnight...

I was in New Hampshire, where a message reached me from Vanzetti that he wanted to see me once more before he died. I immediately started for Boston with my son, reached the prison in the late afternoon or early evening, and was at once taken by the Warden to Vanzetti. He was in one of the three cells in a narrow room opening immediately to the chair. In the cell nearest the chair was Madeiros, in the middle one Sacco, and in the third I found Vanzetti. There was a small table in his cell and when I entered the room he seemed to be writing. The iron bars on the front of the cell were so arranged as to leave at one place a wider space, through which what he needed could be handed to him. Vanzetti seemed to be expecting me; and when I entered he rose from his table, and with his characteristic smile reached through the space between the bars and grasped me warmly by the hand. It was intimated to me that I might sit in a chair in front of the cell, but not nearer the bars than a straight mark painted on the floor. This I did.

I had heard that the Governor had said that if Vanzetti would release his counsel in the Bridgewater case from their obligation not to disclose what he had said to them, the public would be satisfied that he was guilty of that crime and also of the South Braintree crime. I therefore began the interview by asking one of the two prison guards who sat at the other end of the room, about fifteen feet from where we were, to come to the front of the cell and listen to the questions I was about to ask Vanzetti and to his replies. I then asked Vanzetti if he had at any time said anything to Mr. Vahey or Mr. Graham which would warrant the

102

810409274

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Takes a New Role / Emma Goldman. — 23 cm. *In* The New York Times. —(Nov. 13, 1929).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Emma Goldman Scrapbook, Rare Books and Manuscripts Division.

Newark Morning Ledger

WHEN DREAMS BECOME NIGHTMARES

"I'm going back to America to find freedom," Emma Goldman tells a reporter. "Why, here in Russia I am not even allowed to print anarchist literature. You know this government would not stand for it. I will go back to my country to educate the American people."

Miss Goldman went joyously to Russia as a land of liberty. She has been disillusioned. She would be just as much so by witnessing any attempt anywhere to put into effect her theories. There are many dreams which look fine to impractical persons so long as they are described on paper or on the lecture platform, but which when actually experienced turn out to be nightmares

[illegible] 12

THURSDAY, NOVEMBE

EMMA GOLDMAN TAKES A NEW ROLE

Announces in London She Has Left Russia to Campaign Against the Bolsheviki.

DENOUNCES RED RULE THERE

. She Has Discovered Under ommunism That It Is Easy to Destroy, Hard to Build Up.

LONDON, Nov. 12 (Associated Press). —Emma Goldman, who was deported from the United States in 1919 as an undesirable alien and now seeks asylum in England, was welcomed by 300 Britons to their country at a dinner given in her honor tonight.

Miss Goldman has spent a considerable part of her exile in Russia, and tonight she excoriated Russia's Soviet Government. She also declared that if she ever went back to the United States it would be on her own terms.

The oppressed masses in Russia, she said, were being silenced as they never were under the Czar, and all ideals had been discredited by the ruling forces in that country. Bolshevism she characterized as an international disease, and promised to fight hereafter, wherever he might be, for the principles of which were the most essential in human life.

The dinner at which she spoke was presided over by Colonel Josiah Wedgewood, a member of the Cabinet in the late Labor Government, and tributs was paid to her in speeches by Bertrand Russell, who called her "one of the foremost friends of freedom in the world," and Rebecca West, the writer, who praised her courage in "climbing down" after she had been disillusioned in her two years' stay in Russia.

"We are very grateful to America," remarked Miss West, "for the loan of Emma Goldman."

"A cable came tonight," said Miss Goldman, "from the head Immigration Commissioner of the United States, which says I have been barred from the United States forever. Forever is a long time, and it shows that the authorities in the United States are just as stupid as they were when I left five years ago.

"I have not made any attempt to return to America, but I have been approached more than once by representatives of the United States Government as to whether I would like to go back to the United States on certain terms.

"They don't know Emma Goldman. If I go back to the United States I will demand that all political deportees have a right to return there. If I ever go back to the United States it will be on my own terms. I think there is going to be a change in the United States, too, some day, just as there will be elsewhere. It may not be in my lifetime. But what difference does it make whether I go back or others? Some day it will be a noble place, where all will work for the good of their fellowmen. There will be real freedom, economic, social and humanitarian freedom, the most valuable thing in the world. What are privileges if you do not have liberty?"

Miss Goldman began her speech by saying she had come to England seeking one of this country's traditional liberties—the right of asylum.

Bertrand Russell left out his hope that she would receive it. He said that during the régime of the Conservative Government which preceded the Labor Government he had approached the Foreign Office, seeking asylum in England for Miss Goldman; but the Foreign Office "turned her down indignantly."

Tonight Miss Goldman asked her audience in case she was expelled to make themselves heard sufficiently to resent the right of asylum from the entrance of the enemy."

Then she continued: "I have come here to throw some light on Russia. I know the Russian situation better than most people who have written about it. I know the language. I spoke for two years with people high and low, and I have come out to speak for the oppressed masses of Russia, silenced as they never were under the Czar.

"It is superstition that confuses the revolution with the ruling party of today. There are thousands in prisons and concentration camps in Russia, not for opposing the Government, but for opinion's sake. To call the present Soviet Government a workers' experiment is the most preposterous lie ever told. The party in power has emasculated the revolution; it is slowly undermining all that is best in Russia.

"My cause against the Bolsheviki is not that they have been too revolutionary but that they are not revolutionary enough. The Russian Bolsheviki are the arch counter-revolutionaries of the world. For what is revolutionary that does not hold high ideals? All ideals have been discredited in Russia.

"The time has come when silence on the Russian situation makes you a party to the crimes which are being committed there. Unless you understand the mistakes of Russia in the past seven years it is likely there will be repetitions elsewhere.

"One hears remarks that the Communist Party is so small in Great Britain. Remember, it does not require many people to destroy things, but it takes a great many people to build things up."

BEST COPY AVAILABLE

830523145e

The Emma Goldman Papers

[The Drama Staged in Los Angeles Court...] / [Emma Goldman].– 1929 Nov. 25, draft.– 4 p. ; 36 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Columbia University Rare Book and Manuscript Library. Institutional Location: Lincoln Steffens Papers, Special Manuscripts Collection.

COPY.

The drama staged in Los Angeles Court, which held the whole country in tense anticipation, came to a sudden, farcical end. The McNamaras confessed. They pleaded guilty to the indictment for which they were being tried. The reactionary press was jubilant - the Merchants and Manufacturers' Association, Harrison Grey Otis, William J. Burns and a whole crew of spies engaged to send J. J. and J. B. to their death, now offered fervent thanks for the lucky turn in their stakes. They had proclaimed the brothers Anarchists, dynamiters, from the first Now these men had themselves confessed and the whole country could see "how clever we were".

The prosecution, the men-baiters and inventors, had reason to be exceedingly glad and grateful to the forces that induced the confession. It was a blow to labor which even Detective W. J. Burns himself could never have brought about. Alas, the forces responsible for the confession came not from the enemies' ranks but from the camp of labor itself, _ from the ranks of the"best-intentioned" friends of the two McNamaras.

It would be unfair to lay the entire responsibility for the ludicrous end of what had begun as an epoch-making event in the history of the industrial war in the United States to these people

830523145c

The Emma Goldman Papers

[The Drama Staged in Los Angeles Court...] / [Emma Goldman].– 1929 Nov. 25, draft.– 4 p. ; 36 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Columbia University Rare Book and Manuscript Library. Institutional Location: Lincoln Steffens Papers, Special Manuscripts Collection.

The blissful ignorance of J, J. and J. B. of the social scope of their case must take the share in the blame for the irreparable blunder they had made. Had the McNamaras the revolutionary spirit and the intellectual grasp of Sasha or other courageous rebels, there would have been a proud avowal of their act and an intelligent analysis of causes which led them to use violence. Never would there have been a feeling or admission of guilt. But the McNamara brothers were trade unionists who saw in their struggle no more than a feud between their organization and the steel interests, or the M.M., and not a desperate struggle for life of two classes.

And yet, however deplorable the ignorance and limitations of these two victims, the sickening timidity of their counsel and the childish credulity of the reformers among their friends are still more to be condemned. These people never seem to learn from experience. No matter how often the lion has devoured the lamb, they continue to cling to the miracle that the nature of the beast might change some day. If only the lion could get to know the lamb, they say, or talk matters over, the lion would surely learn to appreciate his gentle brother and grow gentle himself. No, reformers and moralists never learn anything. It was therefore not very difficult for the prosecutors of the McNamaras to say, "Now, gentlemen, induce the prisoners to plead guilty. Get them to confess and we give you our word of honor, their lives will be saved and there will be no further man-hunt, no more arrests, no persecution of anybody in the labor ranks connected with their acts. Believe us, gentlemen. We may roar like lions, but we have

830523145e

The Emma Goldman Papers

[The Drama Staged in Los Angeles Court...] / [Emma Goldman]. – 1929 Nov. 25, draft. – 4 p. ; 36 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Columbia University Rare Book and Manuscript Library. Institutional Location: Lincoln Steffens Papers, Special Manuscripts Collection.

soft hearts. We feel with the poor lambs in the Los Angeles d County Jail. Get them to confess and they shall not be ~~doom~~ doomed. This is a gentleman's agreement, see? Now ~~lock~~ shake, and let's all be lambs."

And these infants believed. They accepted the promise of the shrewd, conniving ~~and savage beasts~~ Prosecuting Attorneys. They went forth inspired by the great task fate had placed before them to bring together the lion and the lamb. But it did not take long to see that the taste of the tender flesh helped to whet the appetite of the lion for more. A renewed man-hunt followed, arrests upon arrests, indictments by the score, and more savage persecutions of victims caught in the drag-net.

Now J.J. and J.B. McNamara are hurled from their pedestal into the very dust. They are being dragged through the mire, denied, reviled and branded by their very supporters who had strewn roses in their path. These wretched apostates now beat their chests and cry, "mea culpa", we have sinned. We have been deceived. We did not know that the McNamaras are guilty, that they had used violence. They are criminals. They deserve death."

The collapse of the trial disclosed as in a flash the appalling hollowness of radicalism in and out of the labor ranks and the ~~craven hearts~~ weakness of those who presume to plead labour's cause.

A few clear minds and staunch souls remained, all too few as compared with the pack now crying anathema against the two men. These refuse to be swayed by the panic which followed on the heels of the confession. Among the small minority in the vast United States, most Anarchists stood by the forsaken la.

830523145e

The Emma Goldman Papers

[The Drama Staged in Los Angeles Court...] / [Emma Goldman].— 1929 Nov. 25, draft.— 4 p. ; 36 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Columbia University Rare Book and Manuscript Library. Institutional Location: Lincoln Steffens Papers, Special Manuscripts Collection.

labor leaders as victims of a system built and operated by violence and unyielding to any other measure in the industrial struggle except violence.

I registered my protest in Mother Earth and from the plat form against the cheap and cowardly excuse, "We were deceived. We thought the men innocent. We did not know." I insisted that if these excuses were really sincere, then the trade unionists and the reformers, as well as the political Socialists were fools and utterly incompetent to be teachers and leaders of the people. I pointed out that he who remains ignorant of the conflicting causes in the social system makes himself responsible for their existence.

Ps Please hear in mind
this is not the final copy
you can suggest changes
& correct inaccuracies. Yes
I may change at the time
I shall type the same thing
the matter as I did here.

880726222

The Emma Goldman Papers

[Der katalonische Wirtschaftsrat... In German. The economic organization of Catalonia...] / Emma Goldman. – [193?, draft]. – 2 p. ; 30 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

23715

Der katalonische Wirtschafterat, zusammengesetzt aus allen antifaschistischen Organisationen des Landes, ist ein echtes Produkt der Revolution, das heisst, in ihm konzentrieren sich alle Wuensche der Volksmassen nach einer Verbesserung des sozialen Lebens.
Die Aufgabe, die der Wirtschafterat verwirklicht, ist so wichtig, dass er alle Charakteristika einer wirklichen Macht aufweist , denn er ordnet das Leben des Landes in jedem Sinne und auf allen Gebieten, ausgenommen Kriegsfuehrung, oeffentliche Ordnung, Justiz und Kultur.
Der Wirtschafterat als Organ der antifaschistischen Bewegung fuehrt eine tief einschneidende Arbeit durch, um das wirtschaftliche Leben neu zu ordnen im Sinne der Prinzipien der anarchosyndikalistischen CNT.
Dieses Experiment ist wichtig nicht nur fuer Spanien und alle Voelker Iberiens, sondern fuer die ganze Welt, und es hat lebhaftes Echo in allen Laendern gefunden. Ueberall her kommen Pressevertreter und Sonderberichterstatter, die mit Aufmerksamkeit unseren Versuch zur Schaffung einer neuen sozialoekonomischen Ordnung in Katalonien verfolgen.
In anderen Regionen Spaniens wird auch die Schaffung von Wirtschafteraeten erstrebt, und diese Tatsache geht aus der Einsicht in die Bedeutung solcher Wirtschafteraete hervor vor allem fuer die Zeit, in der der Kampf beendet sein wird und die revolutionaeren Organismen verschwinden, waehrend die Instrumente fuer den Aufbau der neuen Ordnung gebraucht werden.
Die CNT und die FAI, die als ihre Grundidee den Gedanken der Freiheit und den Respekt vor der menschlichen Wuerde betrachten, stellen fest, dass unser sozialoekonomischer Neuaufbau nichts gemein haben soll mit den Versuchen anderer Laender, die den totalen Staat zur Grundlage haben, d.h. das Prinzipipder Autoritaet.
Fuer uns Vertreter der CNT und FAI ist eine ~~soziale~~ Organisation in keiner Weise akzeptabel, die sich an den Prinzipien der Autoritaet orientiert, denn fuer uns sind die in Russland, Deutschland und Italien gemachten Aufbauversuche nicht vorbildlich.
Auf Anregung der CNT und der FAI schreitet der katalonische Wirtschafterat zu einem Neuaufbau im Sinne unserer Postulate. Wir gehen aus von der Anerkennung der individuellen Autonomie, von der wir zur Autonomie der Gemeinde und zu der der Region aufsteigen bis zur Bildung einer konfoederalen Republik sozialfortschrittlichen Charakters in der ersten Etappe, die uns die Erreichung unserer sozialen Verwirklichungsziele gestattet.
Die Basis der neuen Gesellschaft, die wir schaffen, wird sein die Produktion durch die Gewerkschaften und die Distribution durch die Kooperativen, wobei wir die individuelle Initiative und Anstrengung respektieren, die jedoch mit dem Gemeininteresse koordiniert wird.
Wir verteidigen den Respekt der individuellen Initiative und die eben angefuehrten Normen als Kennzeichen der ersten Etappe unseres Aufbaus, und wir sind sicher, dass das nicht nur einer Verwirklichung unserer eigenen Postulate entspricht, sondern auch durchaus den geographischen, oekonomischen und psychologischen objektiven Notwendigkeiten, die jede Region Spaniens in besonderer Weise bietet und sogar verschieden sind in den einzelnen Bezirken innerhalb der groesseren Regionen.
Die Schaffung der neuen sozialoekonomischen Ordnung macht es noetig, unsere Arbeit in drei Etappen zu teilen. In der ersten organisieren wir die Kriegswirtschaft und bereiten langsam die Elemente einer kommenden Friedenswirtschaft vor. Erst in der zweiten Etappe jedoch werden alle fuer die Totalkollektivisierung vorgesehenen Organismen in Bewegung gesetzt und wird die Produktion restlos den Syndikaten uebertragen und die gesamte Gueterverteilung kooperativ geregelt werden. In der dritten Etappe werden wir die Errungenschaften der zweiten konsolidieren und noch alle jene Garantien schaffen die notwendig sind im Interesse der vollen Emanzipation des Proletariats.
Der Wirtschafterat hat bereits sein provisorisches Programm veroeffentlicht, das in der Durchfuehrung einer kollektivisierten kollektivierten Gesamtwirtschaft besteht, die etappenweise aufgebaut wird.

BEST COPY AVAILABLE

880726222

The Emma Goldman Papers

[Der katalonische Wirtschaftsrat... In German. The economic organization of Catalonia...] / Emma Goldman. – [193?, draft]. – 2 p. ; 30 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

23716

Bei unserer Arbeit verwerten wir die Erfahrungen der Vergangenheit, gehen jedoch keinen Handbreit ab von den Prinzipien der CNT und der FAI; Um zur Durchfuehrung unserer Ideen zu gelangen, muessen wir eine einsichtsvolle Arbeit leisten, die mit den Moeglichkeiten der Stunde zu rechnen hat.
Die CNT und die FAI sind sich darueber klar, welche Verantwortung in dieser entscheidenden Stunde Spaniens auf ihnen lasten. Sie wollen vermeiden dass hier geschieht was in Russland in den ersten Jahren der Revolution der Fall war: die Zerstoerung der Grundlagen der Industrie und der Landwirtschaft und des Verteilungsapparats, ohne dass Elemente zu seiner Ersetzung vorhanden waren.
Wir legen all unsere Begeisterung und all unser Interesse in den Aufbau der neuen Ordnung, denn wir wissen, dass hier hier vielleicht die einzige Moeglichkeit liegt, fuer viele Jahre, der Welt zu beweisen was das Proletariat leisten kann, das die freiheitliche Lebensauffassung seinen Bestrebungen zugrundelegt.

BEST COPY AVAILABLE

display

The Emma Goldman Papers

Has Feminism Lived Up to Its Promise / [Emma? Goldman?].– [193?, draft].– 1 p. ; 30 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

E. G.?

HAS FEMINISM LIVED UP TO ITS PROMISE?

If one bears in mind the sweeping prophesies of the woman's rights advocates as to the miracles Feminism would perform; once woman had the right of suffrage and equality in the professions, one would have to admit that the results of Feminism are anything but commensurate with the brave fight made by women for the emancipation.- It is not so long ago that we were assured by leading feminists that their creed would purify politics, abolish war, do away with all social evils, create entirely new relations between the sexes. Today, no intelligent Feminist would indulge in such silly talk. They have learned first, that age long abuses cannot be destroyed by the casting of a vote. And what is more important, they have learned that woman's economic and social emancipation is closely bound up with the general struggle for human emancipation -- that complete independence for man, as well as woman, will come only with the entire change of our present social structure and a proper economic revaluation of individual and collective worth. - Nevertheless, the heroic struggle made by women for so many years in America and Europe has certainly not been in vain. If she is denied equal remuneration for the work she is doing she has yet been able to prove that she can make good. There is no profession or trade, not even swimming across the English Channel which is alien to woman. Thus I learned, while in Germany, that women in the metal industry, during the war, showed finer dexterity in the making of delicate instruments than men. That women during the world cataclysm not only could, but did perform the most difficult tasks while the men were bleeding on the battlefield, need hardly be emphasized at this late date. - Yes, women have made good. No longer will anyone dare to insist that her only place is in the home, to waste her substance as domestic drudge or sex commodity. She has broken through her gilded cage and is now out in the world to take her share of responsibility as well as to demand her right to its achievements. - Advanced American women have done that long before the War, but it is only since then that the women abroad are coming into their own. There are very few clinging, yielding, obedient, and submissive "Gretchens" in Germany today. Nor are women in England learning of life and social conditions by means of secrecy and subterfuge. Openly and frankly do they declare their right to whatever knowledge and experience there is in the world. And even in France, women - besides the right of love in which they have claimed mastery - are beginning to appreciate that life is more than idle flirtations, that there are grave social problems which demand the attention of men as well as women. In other words, women the world over have become keenly alive to the need of taking part in the world's struggle. - Woman today is perhaps the most vital force in every domain of human thought and endeavor. Whether it is the vitalizing effect of the horrors of war upon a great many men I do not know. I only know that most men of the professional middle class in Europe have lost their grip on life. They seem to have no faith or idealism left. To use a "Freudian" expression, most men today seem to suffer from an inferiority complex. Or, is it an injured pride because they can no longer play the brave knight and protect woman from living as dangerously as they themselves have lived. At any rate most men seem to be lost, "out of a job", as it were. They do not know what to do with themselves in the presence of their erstwhile inferiors. - Not so the women I have met in Europe. They impressed me as completely changed in their physical, mental, spiritual and emotional qualities — a new and viril type of womanhood, much more alive, eager, active and freer than men. - Many factors have contributed to create the modern type of woman, the most vital factor being sex solidarity among women. Necessity taught them at an early stage in their struggle that the slave has never been freed by his master and that his emancipation could only be brought about by the spirit of solidarity between his fellow slaves. So too, the solidarity of sex among women has, I think, been a tremendous impetus and encouragement in their struggle to assert themselves in their right to their place in the world — their right to be themselves.

BEST COPY AVAILABLE

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of Califomia, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Quale sará l'avvenire del pensiero e dell'umanitá? Quale lo fará la scienza, rispondo io.

La natura, essendo un gruppo di moti che si spostano continuamente in una piú vasta complessitá di relazioni, forza lo spirito umano ad una continua mutabilitá progressiva. Sicché il fatto, non essendo una specie stabile, ma evoluzione ideale, la psicologia trova nella storia la ragione del suo divenire ad una forma piú alta e piú vera dell'essere. La veritá quindi del progresso umano diviene una dottrina scientifica. Esso é parte dell'ideale che si va acquistando, il quale gradatamente é in rapporto al maggiore sviluppo della ragione e del sentimento si va sempre allargando in un orizzonte infinito. Cosí il prete ci si manifesta migliore del passato e inferiore dell'avvenire. E se la contentabilitá umana non arriva mai ad incarnarsi nella coscienza, é perché quivi una continua gestazione di desideri viene prodotta dalla mutabilitá progressiva dell'ideale. E come le dottrine astronomiche sulle nebulose, le fisiche sull'etere, le fisiologiche sulla cellula ci hanno rivelato l'evoluzione della materia cosmica, così la scienza della ragione, o del pensiero, ci rivela le leggi del progresso nell'infinito vivente.

EMMA GOLDMAN

SINDACALISMO

LO SPETTRO DEL CAPITALISMO

con introduzione di

ARTURO GIOVANNITTI

111

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

QUESTO opuscolo di Emma Goldman che appare per la prima volta in italiano, fu scritto oltre quindici anni fa, prima della grande guerra, durante il periodo aureo del Sindacalismo rivoluzionario internazionale che qui in America aveva giá fatto storia, con forme tecniche e strutture organiche superiori, col nome di Lavoratori Industriali del Mondo (I. W. W.)

A quel tempo continuava ancora, benché andasse lentamente esaurendosi, la petulante recriminazione dei rivoluzionari delle vecchie scuole socialiste che il Sindacalismo andava vigorosamente soppiantando nel campo dell'azione economica, ed é forse appunto da ció che l'Autrice trasse lo spunto polemico che permea tutto intero il suo scritto.

Questi rivoluzionari "classici" (la genia permane ancora) per i quali scrivere un libro era piú importante che fare uno sciopero, e leggerlo e votare per l'autore valeva meglio che iscriversi ad una unione, presi all'improvvista dalla inopinata e spontanea avanzata delle masse operaie nell'unico campo autonomo del proletariato, che é quello dell'unionismo di classe, al principio sbigottirono come tutti i profeti screditati e poscia, rifattisi dal primo sgomento, e notato il successo dell'intruso, si diedero a persa gente a reclamare ciascuno per conto proprio e della propria pagoda tanto la paternitá quanto la prima educazione del giovane congiunto, per quanto discolo e indisciplinato. Il quale, peró, non se ne dava per inteso, e continuava nelle sue monellerie, arruffando la barba del nonno, fumando la pipa del babbo, leccando alle casserole della mamma e mettendo sossopra tutto il vecchio ménage dignitoso, ordinato, serio, rispettabile e deca-

112

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

dente.

Avvenne allora una cosa strana per quanto non del tutto nuova nei movimenti sociali. Si determinó cioé un tentativo alquanto ridicolo e certamente patetico per legittimare il moncllo prima sconfessato e ripudiato, e giú tutti i padri putativi a litigarsi il diritto di regolarne lo stato civile, evidentemente allo scopo di controllarne il patrimonio durante la minore etá. E vennero fuori tutti e da tutte le parti.

I socialisti, quelli ufficiali, strillarono a squarciagola che erano dovuti ad essi l'iniziativa e l'onore di avere fondate le prime leghe di resistenza e protestarono contro la cresima ultramontana che le rinominava "sindacati" e che al cosidetto braccio mancino del socialismo, l'azione economica, dava il nome esotico di Sindacalismo, rivestendolo di una autoritá propria e di una propria personalitá storica.

I tradeunionisti anglo-americani, imperialisti sino alla conquista del regno dei cieli, infametichiti dal mito della superioritá nordica, misolatini e misoneisti come erano e son restati, e odiatori feroci di ogni idea di rivoluzione, strepitarono a perdifiato contro la deturpazione gallica del loro predilctto corporativismo alimentario concesso da sua graziosa maestá e sancito dalla costituzione, e reclamarono la precedenza di tre quarti di secolo su tutti i diritti del riottoso nipote.

I "genossen" tedeschi, gravi, plantigradi, titubanti nell'assenza di mappe precise ad avventurarsi negli inesplorati campi dell'avvenire sociale, incerti del che fare delle loro immense mandrie di tesserati e di postulanti, ma impressionati dal nuoversi delle nuove milizie, si rapportarono alle Bedecker del

socialismo "scientifico" stampato in gotico inpenetrabile piú del latino della chiesa, per rivendicare a sc tutta la gencalogia del piccolo Ercole sindacalista, insubordinato, discolo, cervellotico, ma legittimo getto per quanto sterile, della madre pianta.

E, infine, i terroristi russi, petrolieri, lanciabombe, alchimisti del millennio sociale, tuttavia conosciuti dai romantici col nome di nichilisti, sorrisero pallidamente schernendo all'idea che l'azione diretta avesse potuto trarre i natali teoretici e di fatto al di fuori della Russia Santa, del "gel di Scizia", donde soltanto potevano venire — e donde in certo modo vennero dopo — il vangelo rivelatore della salvezza proletaria e l'alcorano della sua esecuzionc violenta.

Insomma, tutte le fazioni rivoluzionarie si disputarono la natività del giovinetto ribelle; finché lottava e vinceva gettando nell'ombra i suoi progenitori, tutti gli asini e i buoi si vantavano guardandolo con occhi umidi di averlo riscaldato del loro alito al presepe.

"Il Sindacalismo? Macché — ragliavano e muggiavano i suoi padrini — il Sindacalismo l'abbiamo creato noi. E' roba nostra. Ma non é cosí che noi l'abbiamo allevato, e se non si menda, se non torna a casa, finirá o in galera o all'ospedale, come tutti i ragazzacci incorregibili che non ascoltano ai loro superiori".

E giú a dar tutti di mano a correggerlo con encomiabile diligenza, prima che fosse troppo tardi.

Ma lo scapestrato non si emendava e, quel ch'é peggio, crcseeva in testardaggine con la statura, e continuava con gli anni a fare a modo suo, come sogliono i torrenti e le ma-

113

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

rce, c le stagioni, e i movimenti atmosferici c quelli sociali, c gli uomini, c le bestie schive di leggi c di padroni.

Andó per conto suo, imparando a suc spese; si ruppe la testa contro le realtá che non aveva previstc, ma sfondó anchc baluardi chc sembravano inespugnabili; fu serrato c sfrattato dai padroni e tutori, ma trincó con artisti e pocti; accattó nellc vie trainundo pianini, ma si assise a disputare intorno alle scrivanie dei dotti e dci potenti; scappó per monti e macchie, ma invase piazze lapidando eserciti e scuotendo govcrni c regni; e dettó leggi a imperi piú antichi dcl libro stampato cd a repubbliche piú giovani dcl cannone; e andó in galera, e andó al patibolo, come vi erano andati i suoi maggiori c conquistó, se tutto ció ha peso nella bilancia dci valori etici e sociali, il diritto di essere se stesso e di parlare senza interpreti ai suoi contemporanei ed all'avvenire.

* * *

Cosí ieri. Oggi invece chc — sarebbe inutile e idiota negarlo o il non dirlo — il sindacalismo militantc é stato ricacciato sulla difensiva dalla rcazionc posto-bellica c dal susseguente assopimento delle masse esauste e scorate da innumcri tradimenti, oggi che esso é in decadenza agli occhi attoniti dei mistici della rivoluzione che viene da se per fatalitá di cose e non per sforzo cosciente e volitivo, oggi non se nc parla piú specialmente in questa America dove é stato messo al bando e dichiarato fuori legge in una mezza dozzina di stati. Arginato il suo successo spettacoloso e forse anche troppo subitaneo, i suoi leaders piú degni e migliori murati vivi nelle segrete e i suoi teorici piú in vista passati ad altri e piú remunerativi esercizi

spirituali, era fatale che il gladiatore ferito fosse lasciato solo nell'arena.

E cosí il Sindacalismo é tornato un'altra volta allo stato di natura come un reietto e un trovatello. Chi rivendica a se la nascita di un galeotto? Quale storiografo compulsa vecchie anagrafi e scompiglia biblioteche per dimostrare la sua parentela a un "fallito"? E — prescindendo dal paragone amaro — quale social democratico si strugge oggi dall'ansia di ricomprovare e riaffermare il fatto storico che Eugenio V. Debs fu uno dei fondatori principali, anzi il maggiore dell'I. W. W., il movimento operaio autonomo per eccellenza, il sindacalismo per antonomasia, l'azione diretta per definizione? Dum eris felix ....

Chi dunque? I comunisti che ne hanno calcate una ad una le piste insanguinate, senza saper dove menassero, che ne hanno accettata la critica sdegnandone la logica e la strategia vittoriosa, che ne hanno imitato il gesto meccanico ma non la dinamica passionale; che da Lawrence han tratto l'esempio ardimentoso della rivolta ma non la scienza dell'azione proletaria autonoma ed apolitica, che l'integra e la sostiene, e che, dimenticando Centralia, sono incorsi nell'ecatombe di Gastonia? Vivo Lenin la consanguineitá col sindacalismo non fu mai repudiata, anche se non la si gridava dai tetti; ma oggi Lenin morto e imbalsamato come Tutankamen, le sue torce incendiarie restano accese soltanto come dei ceri votivi.

Gli anarchici? Non sappiamo, o se sappiamo facciamo per convenienza finta di ignorare. Certo essi non hanno mai avuto paura di applaudire i fatti che le altre animule pavide confessavano depredendoli o passando-

114

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

li inosservati. Hanno sempre approvato — sovente pagandone di persona la semplice approvazione — ciò che gli altri facevano e che essi stessi avrebbero fatto nelle identiche circostanze. Sono stati di fianco ai sindacalisti in ogni occasione che reclamava ardimento e prometteva risultati concreti contro la borghesia; ci hanno seguiti quando noi guidavamo senza reclamare onori e senza sfuggir oneri, e quando abbiamo sbagliato ce lo hanno detto con maggior veemenza e con minore astio di tutte le altre settantasette sottospecie del movimento rivoluzionario del proletariato.

I veri e soli amici sinceri che il Sindacalismo ha avuto durante tutta la sua vita tempestosa sono stati, tutto sommato, gli anarchici. Chi lo nega, o non è edotto, o è in mala fede, dall'uno o dall'altra banda.

Ma per essi, gli anarchici sinceri, irrespettivamente da ogni classificazione, lasciamo parlare l'opuscolo che segue, scritto da uno dei più chiari e preclari viventi esponenti dell'anarchismo, e senza dubbio la donna più grande e più eletta che esso abbia sinora prodotto dopo Luisa Michel.

* * *

Certo ciò che la Emma Goldman dice sul Sindacalismo, o almeno su certe tattiche, metodi e mezzi oramai sorpassati o scartati, non risponde esattamente ai nostri concetti, e dicendo noi, dico miei, nel dubbio che IL PROLETARIO, non consultato oltre la semplice e facile dispensa di lasciarmi scrivere come penso e so, non mi abbia implicitamente concesso il privilegio del plurale che non è mio ma della massa che esso rappresenta. Ed è vero pure che questo opuscolo che si rapporta in gran parte ad un'epoca che gli e-

venti precipitosi del dopo-guerra possono quasi far considerare remota, non è forse, se interposta obbiezione avviene, da considerarsi come l'ultima opinione della scrittrice sull'argomento che tratta. E' possibile, anche se non sembra probabile, che la Goldman abbia mutato opinione e vedute sul Sindacalismo, come "ha cambiate su certi effetti e certe tendenze della Rivoluzione Russa che essa sposò in pieno; e se ciò è accaduto era il suo diritto, e nessuno può oppugnarlo. Ma se ciò è avvenuto, o essa non lo ha detto, o io non ne ho avuto sentore, e se anche me se ne informa domani indisputabilmente, obietterò che mentre la Rivoluzione Bolscevica ha spostate parecchie posizioni teoriche e tattiche, tali da giustificare da parte di ogni sincero rivoluzionario che onestamente dissente anche un completo revirement della sua valutazione, dall'altra parte il Sindacalismo "puro", non ha spostato affatto né i suoi postulati teorici, né la sua prassi per indurei a credere che l'Autrice abbia potuto ricredersi su ciò che ha scritto.

Se in Francia non si compiono più le cose meravigliose che essa descrive ed ammira, se in Italia tutto il movimento autonomo del lavoro sembra interamente paralizzato, la logica del Sindacalismo, comprovata dalla testimonianza inoppugnabile della storia, sta a dimostrare a ogni spirito sereno che fuori del suo campo pratico illuminato da tutte le fiaccole del pensiero rivoluzionario, non esiste né forse mai potrà esistere alcuna azione precisa e sennata del proletariato, e senza dubbio nessuna unione delle sue forze.

Del resto la rinascita del Sindicalismo puro, lontano dalla collaborazione governamentale da una parte e da quella politica –comu-

115

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. — pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. — Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

nista-- dall'altra, é giá avvistabile in Francia sotto gli auspici della Ligue Syndicaliste capitanata dal riconvertito Pierre Monatte, e negli altri paesi d'Europa, mentre qui in America abbiamo sempre agli avamposti ed alle vedette i magnifici esploratori dell'I. W. W. che non hanno retrocesso di un palmo dalla loro posizione teorica e dalla loro linea di azione.

E poi — siamo giusti — se in Francia non abbiamo piú la gloriosa Confédération General du Travail, e se in Italia i ferrovieri, i vetrai, i generosi lavoratori della terra sembrano spariti, nemmeno abbiamo piú i Ravachol e i Bresci. Ma se dallo spirito e non dal successo si giudicano i movimenti sociali, come gli eroi, chi potrá dubitare che la terra di Lucetti non ci darà un altro sciopero generale e quella di Pellutier un'altra regenerazione del pensiero operaio?

Chi non sa aspettare, non sa giustamente volere, né agire.

* * *

Ma io non ho il diritto di disputare in una prefazione, specialmente quando non ne ho l'autorizzazione. Chi ha scritto l'opuscolo che segue é troppo lontana e forse troppo occupata in altre avventure del suo vasto ingegno per essere raggiunta a tempo per la pubblicazione che IL PROLETARIO vuole iniziare. Se Emma, che mi fu ed é cara, e che mi cresce nell'affetto nel rileggere le pagine sincere che seguono, mi fosse vicina, le domanderei il permesso di chiosarla e commentarla e son sicuro che me lo concederebbe senza limitazioni, con quella serenitá intelletuale che la contradistingue ancora in questa America paolotta e conformista come una delle donne piú nobili del secolo nostro.

Ad ogni modo, essa ha scritto questo opuscolo come un tributo volontario al Sindacalismo, e per le stesse cose che dice ce lo ha dato in dono e lo ha fatto nostro, per usarne e servircene nella nostra guerra che é anche in gran parte la sua.

Del resto, tutto considerato, in che cosa differiamo?

Se il Sindacalismo lo hanno creato e allevato gli Anarchici, come essa afferma, tanto meglio per noi che quando incappiamo in un anarchico sincero possiamo confonderlo cacciandogli sotto gli occhi questo piccolo capolavoro di onestá intellettuale, e da uno schernitore farne un compagno. E se, invece e per nostra disdetta, il Sindacalismo lo hanno veramente inventato i sindacalisti, tanto meglio ancora se abbiamo il raro privilegio di additare agli scettici ed a sornioni un'ammiratrice ed una apologeta — anche se non del tutto convertita — di questa sovrana importanza.

ARTURO M. GIOVANNITTI

116

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. — pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. — Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

IN VISTA del fatto che le idee conglobate nel Sindacalismo sono state praticate dai lavoratori durante l'ultimo cinquantennio, anche se senza lo sfondo di una consapevolezza sociale; che in questo paese cinque uomini hanno scontato con la loro vita il fio di aver propugnato i metodi sindacalisti come i piú efficienti nella lotta del lavoro contro il capitale, e che, infine, il Sindacalismo é stato consapevolmente praticato dagli operai di Francia, d'Italia e di Spagna sin dal 1895, egli é in veritá divertente veder della gente in America e in Inghilterra lanciarsi contro il Sindacalismo come se fosse una proposizione tutt'affatto nuova ed inaudita.

E' sbalorditivo come gli americani siano ingenui, e quanto ruvidi ed immaturi in questioni di importanza internazionale. A dispetto della sua millantata praticitá l'Americano é addirittura l'ultimo a comprendere i mezzi moderni e le tattiche adoperate nelle grandi lotte dei giorni nostri; egli s'attarda sempre nell'adottare idee e metodi che i lavoratori europei hanno applicato per anni con grande successo.

Si potrá, naturalmente, obbiettare che tutto ció non costituisce che un segno di gioventú da parte dell'americano; ed invero egli é una bella cosa possedere una mente giovane e fresca, ricettiva e percettiva. Ma sfortunatamente sembra che la mente americana non cresca mai, nè mai maturi e riesca a cristallizzare le sue vedute.

Forse cosí si spiega come un rivoluzionario americano possa essere allo stesso tempo un politicante. Questa é anche la ragione per cui dei leaders degli Industrial Workers of the World rimangono nel Partito Socialista che é antagonistico tanto ai principii

117

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman.– pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

quanto alla attività dell'I. W. W. E così pure il perché un rigido Marxista arrivi a proporre che gli anarchici lavorino d'accordo con quella fazione che iniziò la sua carriera con una velenosa e malvaggia persecuzione di uno dei pionieri dell'Anarchismo, Michele Bakunine. In breve, per la mente indefinita e incerta dell'Americano le idee e i metodi i più contraddittori sono possibili. Il risultato é un ben triste caos nel movimento rivoluzionario, una specie di minestrone intellettuale, senza gusto né carattere.

In questo preciso momento il Sindacalismo fa il passatempo di un gran numero di americani, cosidetti intellettuali. Non già che essi ne sappiano alcunché, se non che alcune grandi autorità come Sorel, Lagardelle e Berth ne son partigiani, giacchè gli Americani han bisogno del tabellionato dell'autorità per accettare un'idea per quanto grande e valevole essa possa essere.

I nostri periodici borghesi sono zeppi di dissertazioni sul Sindacalismo. Uno dei nostri atenei più conservatori é arrivato addirittura al punto di pubblicare un lavoro di un suo studente su questo argomento col permesso del suo professore. E tutto ciò, non perchè il Sindacalismo sia una forza e sia praticato con successo dai lavoratori di Europa, ma perché — come ho accennato — é sancito da autorità ufficiali.

Già, proprio come se il Sindacalismo fosse stato scoperto dalla filosofia di Bergson o dai discorsi teorici di Sorel e di Berth e non fosse esistito e vissuto fra i lavoratori, prima assai che questi uomini ne scrivessero. Ciò che distingue il Sindacalismo dalla maggior parte delle filosofie é che esso rappresenta la filosofia rivoluzionaria del proletariato, con-

cepita e sorta dalla lotta stessa della stessa esperienza degli stessi lavoratori, e non già nelle università, nelle scuole, nelle biblioteche e nelle menti di alcuni scienziati. *La filosofia rivoluzionaria del lavoro*, ecco il vero e vitale significato del Sindacalismo.

Fin dal 1848 una larga sezione di lavoratori si avvedette della futilità dell'azione politica come mezzo di assistenza nella loro lotta economica. Fin da quel tempo si reclamarono dirette misure economiche in opposizione all'inutile sciupio di energie sul terreno politico. E ciò avvenne non solo in Francia, ma prima ancora in Inghilterra dove Owen, il vero Socialista rivoluzionario, propugnó idee consimili.

Dopo anni di agitazione e di esperimenti l'idea fu addottata dal primo congresso dell'Internazionale nel 1867 in un ordine del giorno che dichiarava che l'emancipazione economica dei lavoratori dev'essere lo scopo principale di tutti i rivoluzionari, al quale ogni cosa dev'essere subordinata.

Fu infatti questo deciso atteggiamento radicale che determinó eventualmente la scissione nel movimento rivoluzionario di quell'epoca e la sua divisione in due fazioni: l'una, capeggiata da Marx e Engels che mirava alle conquiste politiche, diretta l'altra da Bakunine e dagli operai latini, che si avviava per le vie industriali e sindacali. Lo sviluppo ulteriore di queste due tendenze é ben noto ad ogni studioso: il primo si é gradualmente andato centralizzando in un immenso meccanismo il cui solo scopo é di conquistare il potere politico nell'orbita dell'odierno capitalismo di Stato; l'altro diviene un sempre piú vitale fattore rivoluzionario, temuto dal nemico come la piú grande delle minacce

118

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

al suo predominio.

Fu nell'anno 1900, quando andai delegata al Congresso Anarchico di Parigi, che m'imbattetti per la prima volta nel Sindacalismo in azione. La stampa anarchica aveva discusso questo soggetto da anni prima di questo evento; noi Anarchici, quindi, ce ne intendevamo giá qualcosa di Sindacalismo, ma quelli di noi che vivevamo in America avevamo dovuto contentarci soltanto del suo lato teorico.

Nel 1900, peró, io mi avvisai dei suoi effetti sul proletariato francese e vidi la forza, l'entusiasmo e la speranza che il sindacalimo aveva istillato nell'animo dei lavoratori. Fu anche mia buona ventura essere edotta dell'uomo che piú di ogni altro aveva diretto il Sindacalismo verso sbocchi prettamente proletari: Ferdinando Pelloutier. Sfortunatamente non mi fu possibile incontrare questo giovane egregio che fin da quel tempo era minato dal cancro, ma dovunque mi recai e con chiunque parlai udii meravigliose parole di affetto e di devozione per lui che, per consenso generale, aveva raccolte le forze scontente del movimento operaio francese e le aveva imbevute di nuova vita e di nuovi scopi, quelli del Sindacalismo.

Al mio ritorno in America io mi diedi immediatamente a propagare le idee sindacaliste, specialmente quella dell'azione diretta e dello sciopero generale. Ma era lo stesso che parlare alle Montagne Rocciose — nessun intendimento, nemmeno fra gli elementi piú avanzati, e indifferenza completa nelle file operaie.

Nel 1907 mi recai al Congresso Anarchico di Amsterdam, e mentre ero a Parigi ebbi occasione d'incontrarmi con i sindacalisti

piú attivi della Confédération Général du Travail: Pouget, Delasalle, Monatte ed altri molti. Meglio ancora, ebbi l'opportunitá di vedere il Sindacalismo nella sua azione quotidiana, di studiarlo nelle sue forme piú costruttive e stimulanti.

Alludo a ció per indicare che la mia conoscenza del Sindacalismo non mi viene da Sorel, Lagardelle o Berth, ma da contatti diretti, e dall'osservazione dell'enorme lavoro espletato dagli operai di Parigi nei quadri stessi della Confederazione. Occorrerebbe un intero volume per spiegare al minuto ció che il Sindacalismo sta facendo per la classe lavoratrice francese. Nella stampa americana non si legge che dei suoi metodi di resistenza, di scioperi, di sabotaggio, di conflitti con la classe dirigente, tutti, senza dubbio, eventi di grande importanza. Nondimeno il valore precipuo del Sindacalismo giace più in fondo; esso sta nei suoi effetti costruttivi e educativi sulla vita e il pensiero delle masse.

La differenza fondamentale fra il Sindacalismo e i metodi del vecchio unionismo é questa: mentre il vecchio tradeunionismo si muove, senza eccezione, nell'orbita del sistema del salario e del capitalismo riconoscendo l'inevitabilitá di quest'ultimo, il Sindacalismo ripudia e condanna l'ordine economico moderno come ingiusto e criminale e non offre speranza alcuna al lavoratore come risultanza duratura di questo sistema.

Certo, il Sindacalismo, come le vecchie corporazioni, lotta per delle conquiste immediate, ma non é sufficientemente idiota da ritenere che il proletariato possa attendersi delle condizioni umanitarie da inumani ordinamenti economici della societá. Cosí esso

119

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

strappa al nemico tutto ció che puó costringerlo a cedere, ma nell'insieme, peró, il Sindacalismo mira e s'adopera con tutte le sue energie ad effettuare l'abolizione completa del sistema a salario. Non solo, ma va oltre, poiché aspira a liberare il Lavoro da ogni istituzione che non ha per oggetto il libero sviluppo della produzione per il benessere di tutta l'umanitá. In breve, lo scopo ulteriore e finale del Sindacalismo é quello di ricostruire la societá dalle rovine dello stato presente, centralizzato, autoritario e brutale, sostituendolo con un altro basato sull'aggruppamento libero e federato dei lavoratori sulla falsariga della libertá economica e sociale.

Con questo obiettivo in vista il Sindacalismo procede in due direzioni: prima, minando le istituzioni esistenti; seconda, sviluppando e educando i lavoratori e coltivandone lo spirito di solidarietá per prepararli ad una vita libera e ripiena, quando il capitalismo sará stato finalmente abolito.

Il Sindacalismo é, in essenza, l'espressione economica dell'Anarchismo. Questa circostanza spiega la presenza di tanti anarchici nel movimento sindacalista. Come l'Anarchismo, il Sindacalismo prepara i lavoratori ad agire sul campo economico come fattori coscienti delle grandi lotte dei giorni nostri e nello stesso tempo come fattori egualmente coscienti nel lavoro di ricostruzione sociale sul tracciato dell'azione industriale autonoma, in antitesi al paralizzante spirito accentralista ed al suo macchinario di corruzione, inerente a tutti i partiti politici.

Riconoscendo che gl'interessi diametralmente opposti del capitale e del lavoro non potranno giammai riconciliarsi, il Sindacalismo implicitamente ripudia la vecchia, ru-

ginosa e logora metodologia del tradeunionismo e dichiara guerra aperta al regime borghese e ad ogni istituzione che attualmente sostiene e protegge il capitalismo.

Come logica conseguenza e corollario delle sue lotte diuturne contro il capitalismo, il Sindacalismo rigetta il sistema del contratto giacché non considera eguali il capitale e il lavoro e non puó quindi consentire ad un accordo che il primo puó violare a suo beneplacito mentre l'altro deve accettare senza appello.

Per le identiche ragioni il Sindacalismo rigetta i negoziati nelle dispute del lavoro, ritenendo che simili procedimenti servono soltanto a dar tempo al nemico per vieppiú addestrarsi alla lotta e quindi preparare la disfatta dei lavoratori. Il Sindacalismo propugna la spontaneitá della lotta sia per preservare la potenza offensiva del lavoro, sia per sorprendere il nemico all'improvviso e costringerlo ad una rapida resa o a causargli gravi danni.

Il Sindacalismo é contrario ai grosi fondi di cassa sindacali, ritenendo che il danaro é un elemento di corruzione tanto nelle file del lavoro quanto in quelle del capitale. Noialtri qui in America sappiamo purtroppo quanto ció sia vero. Se il movimento operaio di questo paese non fosse sostenuto da fondi cosí lauti, non sarebbe tanto conservatore ed i suoi leaders non si lascerebbero corrompere tanto facilmente. Nondimeno, la ragione principale dell'opposizione sindacalista alle pingue tesorerie operaie sta nel fatto che esse creano distinzioni di classe, gelosie e zizzanie nei quadri sindacali, a detrimento dello spirito di solidarietá. L'operaio la cui organizzazione ha una borsa ben fornita si con-

120

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

sidera superiore al suo compagno indigente, proprio come l'operaio che guadagna cinquanta soldi al giorno piú d'un altro.

Il piú grande valore etico del Sindacalismo consiste nell'enfasi che appone alla necessitá di eliminare dalle fila operaie ogni elemento di dissenso, di parassitismo e di corruzione e nel coltivare la devozione, la solidarietá e l'entusiasmo, che nelle lotte economiche sono piú essenziali e vitali del danaro.

Come ho avuto occasione di dir sopra, il Sindacalismo é sorto dalla disillusione degli operai in fatto di politica e di metodi parlamentari. Durante il suo andare il Sindacalismo ha imparato a scorgere nello Stato — col suo portavoce, il sistema rappresentativo — uno dei piú potenti sostegni del capitalismo, esattamente come ha appreso che l'esercito e la chiesa sono le colonne maggiori dello Stato. E' avvenuto cosí che il Sindacalismo ha voltato le spalle al parlamentarismo ed agli arnesi della politica per fronteggiare risolutamente l'arena economica dove, unico gladiatore, il Lavoro puó assalire con successo il suo nemico.

L'esperienza della storia corrobora i sindacalisti nella loro intransigenza al parlamentarismo. Molti rivoluzionari erano entrati nell'agone politico, ma sdegnando di farsi corrompere dall'atmosfera mefitica, abbandonarono le cariche assunte per dedicarsi alla lotta economica. Proudhon, il rivoluzionario olandese, Nieuwenhuis, Johann Most e tanti altri, son fra costoro, mentre quelli che restarono a guazzare nella gora parlamentare finirono col rinnegare la propria missione, senza aver nulla ottenuto per la classe operaia. Ma non é questo il caso di discutere di storia politica; basti dire che i sindacalisti diventarono antiparlamentari in seguito ad amare esperienze.

Esperienze simiglianti li hanno indotti all'antimilitarismo. Innumeri volte l'esercito é stato usato contro gli scioperanti e per inculcare la malsana idea del patriottismo allo scopo di dividere i lavoratori e di aiutare i loro padroni e dividersene le spoglie. La breccia che l'agitazione sindacalista si é aperta nel cuore della superstizione patriottica risulta evidente dal terrore della classe dominante quando dubita della fedeltá dell'esercito, e dalla spietata persecuzione degli antimilitaristi. Ed é piú che naturale, poiché la classe dirigente si accorge piú di quella proletaria che quando i soldati si rifiuteranno di obbedire ai loro superiori, l'intero sistema borghese crollerá per sempre.

E, in verità, perchè dovrebbero gli operai sacrificare i loro figli per indurli a sparare contro i loro stessi genitori? Il Sindacalismo, quindi, non é soltanto logico nella sua agitazione antimilitarista, ma é eziandio pratico e previggente, inquantoché spoglia il nemico della sua arma piú potente contro il proletariato.

E veniamo ora ai metodi applicati dal Sindacalismo: L'Azione Diretta — Il Sabotaggio e lo Sciopero Generale.

AZIONE DIRETTA — *Sforzo cosciente, individuale o collettivo, per protestare contro, o rimediare, condizioni sociali per mezzo di una pressione sistematica del potere economico dei lavoratori.*

Il sabotaggio é stato screditato come criminale, anche da certi presupposti Socialisti rivoluzionari. Certo, se voi ritenete che la proprietá che esclude i suoi produttori dal

121

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. — pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. — Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

suo uso é giustificata, il sabotaggio é un delitto. Ma ammenoché i Socialisti continuino a subire l'influenza della morale borghese — una morale che permette ai pochi di monopolizzare la terra a esclusione dei piú — essi non possono coerentemente sostenere che la proprietá capitalistica é inviolabile. Il sabotaggio tende a scalzare questa forma di possesso privato; come puó dunque esser considerato criminale? Al contrario esso é morale nel miglior senso della parola, poiché aiuta la societá a sbarazzarsi del suo peggior nemico, il fattore piú deleterio alla vita sociale.

Il sabotaggio si esplica principalmente ad ostruire con ogni mezzo possibile i processi normali della produzione, dimostrando in tal modo la determinazione degli operai a dare a seconda di ció che ricevono, e non piú. Per esempio, al tempo dello sciopero ferroviario francese del 1910, le derrate peribili furono spacciate su treni di minima velocitá o fuorviati ad altre destinazioni. Chi, tranne il piú bigotto dei legulei, puó chiamar ció un delitto? Se i ferrovieri in persona vanno digiuni e il "pubblico innocente" non ha abbastanza senso di solidarietá da insistere che questa gente riceva abbastanza per sfamarsi, il "pubblico" non ha piú diritto alla considerazione degli scioperanti e deve subirne le conseguenze.

Un'altra forma di sabotaggio applicata durante questo stesso sciopero consisteva nell'allocare delle scatole pesanti su della merce marcata "Fragile", cristalli, chincaglieria, vini prelibati, ecc. Dal punto di vista della legge, ció poteva bene costituire un delitto, ma dal punto di vista della umanitá intelligente era semplicemente del buon senso mes-

so in pratica. Lo stesso é vero se si arruffano i licci di un telaio in una filanda, o se si applica alla lettera un regolamento idiota, come fecero i ferrovieri italiani demoralizzando in tal modo tutto il sistema ferroviario. In altri termini, il sabotaggio é semplicemente un'arma di difesa nella guerra industriale, tanto piú efficiente in quanto colpisce il capitalismo nel suo punto piú vulnerabile — la tasca.

Per Sciopero Generale il Sindacalismo intende la cessazione di ogni attivitá proletaria: la fermata del lavoro. Ne'é detto che tale sciopero debba aspettare che i lavoratori di un dato luogo o di un certo paese siano pronti ad eseguirlo. Come é stato notato da Pelloutier, Pouget e altri, e come é risultato specialmente dagli ultimi eventi in Inghilterra, lo Sciopero Generale puó essere intrapreso da una qualsiasi singola industria per affermarsi con tremendo vigore. E' come se un tale gridi d'un tratto: "Dalli al ladro" perché la baia sia presa da tutte le altre industrie e il movimento si estenda come un incendio in poco tempo.

Una delle piú comuni obbiezioni dei politicanti allo Sciopero Generale é che i lavoratori ne soffrono per i primi, essendo privati delle necessitá immediate della vita. Sta bene. Ma prima di tutto i lavoratori sono abituati da secoli ad andar digiuni, e secondariamente é accertato che uno sciopero generale é piú sicuro di una pronta soluzione che uno sciopero comune. Guardate agli scioperi dei trasporti e delle miniere in Inghilterra. Con quanta ansia i signori dello stato e del capitale si sono affrettati a domandare pace! D'altronde il Sindacalismo riconosce il diritto dei produttori in riguardo alle cose

122

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of Califomia, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

che essi hanno creatc, ossia il diritto dei lavoratori a rifornirsi da sc stessi qualora lo sciopero non sia prontamentc aggiustato.

Quando Sorel sostiene che lo Sciopero Generale costituisce una ispirazione nccessaria per dar significato alla vita dcl popolo, egli esprime un pensiero che gli Anarchici non si sono mai stancati di gridare. Non per tanto, io non credo con Sorel che lo Sciopero Generale sia un "mito sociale" chc forse non si realizzerá mai. Io credo invece che esso diventerá un fatto concreto quando il proletariato ne avrá inteso il pieno valore, il suo valore distruttivo come quello costruttivo, come infatti tanti lavoratori cominciano a comprendere in ogni angolo del mondo.

Queste idee e questi metodi del Sindacalismo possono essere considerati come negativi da taluni, quantunque nei loro effetti sulla societá odierna essi siano assai lontani da questa interpretazione. Ma, inoltre, il Sindacalismo contiene un aspetto direttamente positivo. Invero, assai piú tempo e sforzo si dedica a questa sua ultima fase che alla prima. Varie forme di attivitá sindacalista sono designate a preparare gli operai, anche dentro le presenti condizioni sociali e industriali, per la vita di un nuovo e migliore ordine sociale. A tal uopo le masse sono allenate all'idea del mutuo soccorso e della fratellanza,si svilluppa il loro "spirito di corpo", l'ineffabile essenza del quale é la solidarietá e la comunanza di interessi del proletariato internazionale.

Prime fra queste attivitá stanno le "mutualitá" o associazioni di reciproco aiuto, stabilite dai sindacalisti francesi. Il loro obbiettivo principale é quello di ottener lavoro per i membri disoccupati, e di coltivare quel-

lo spirito di mutua assistenza che si basa sul riconoscimento consapevole della identitá degli interessi di tutti i lavoratori del mondo.

Nel suo "Labor Movement in France" il Prof. L. Levine constata che durante l'anno 1902 piú di 74.000 operai, da un totale di 99.000 applicanti, furono provvisti di lavoro dalle societá suddette, senza essere assoggettati alle estorsioni dei vampiri degli uffici di collocamento.

Questi ultimi costituiscono una sorgente della piú bassa degradazione e del piú esoso sfruttamento degli operai. Ció é specialmente vero degli Stati Uniti dove le agenzie di collocamento al lavoro sono sovente delle agenzie di "detectives" mascherate che forniscono lavoratori disoccupati a zone in isciopero sotto false prctese di occupazioni remunerative e sicure.

La *Confederazione* francese ha da gran tempo compresa la funzione iniqua delle agenzie di collocamento, saguisughe dei senzalavoro e vivai di crumiraggio. Con la minaccia di uno sciopero generale i sindacalisti francesi hanno obbligato il governo ad abolire queste sentine, e le "mutualitá" degli operai le hanno completamente surrogate, a grande vantaggio morale ed economico del proletariato.

Oltre alle "mutualitá", i sindacalisti francesi hanno stabilito altre attivitá tendenti a consolidare gli operai in legami piú solidi di fratellanza di reciproco aiuto. Va notato fra questi lo sforzo di assistere i lavoratori che emigrano da un paese all'altro in cerca di impiego. Il valore pratico di questa intrapresa, come quello morale é inestimabile. Instilla lo spirito di solidarietá e dá a tutti un senso di sicuritá accomunandoli in una

123

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

sola grande famiglia operaia. Questo é uno degli effetti vivificanti dello spirito sindacalista in Francia ed altri paesi latini.

Quanta enorme necessitá di tali sforzi havvi in questo paese nostro! Chi puó mai, ad esempio, dubitare il significato della coscienza di lavoratori venienti da Chicago a New York sicuri di trovare fra i loro compagni il benvenuto, e vitto e alloggio finché non abbiano ottenuto lavoro? Questa forma di attivitá proletaria é ancora completamente estranea ai corpi operai di questo paese, e quindi il povero lavoratore nomade—il *blanket stiff*—è costantemente alla mercè dello sceriffo e del policeman, é vittima della legge contro il vagabondaggio, é il detrito umano dal quale, dato l'assillo crudele della necessitá, si recluta l'esercito dei crumiri.

Io ho visto ripetutamente nella sede della "Confederazione", casi di lavoratori che venivano con la loro tessera sindacale in tasca da tutte le parti della Francia, e anche da altri paesi di Europa, che non solo erano forniti di cibo e ricetto ma erano incoraggiati con ogni sorta di buone e fraterne parole da parte di membri della "Confederazione" per convincerli che si trovavano a casa loro, tra fratelli. Ed é dovuto in gran parte a queste attivitá dei sindacalisti se il governo francese é obbligato a servirsi dell'esercito per le opere di crumiraggio, giacché, grazie agli sforzi e alle tattiche dei sindacalisti, pochi operai autentici si prestano a questa nera bisogna.

Di non minore importanza delle attivitá mutualistiche dei sindacalisti é la cooperazione stabilita da essi fra la cittá e la campagna, fra l'operaio della fabbrica e il contadino, il quale ultimo fornisce il primo di derra-

te durante gli scioperi e ne ricetta i figli. Questa forma di solidarietá pratica é stata esperimentata per la prima volta in questo paese durante lo sciopero di Lawrence, con risultati magnifici.

Tutte queste attivitá sindacaliste sono permeate di uno spirito educativo espletato sistematicamente in lezioni serali in cui s'insegnano ogni sorta di materie vitali trattate da un punto di vista imparziale e libertario — da non confondersi con la adulterata "scienza" con la quale si rimpinzano le menti nelle nostre scuole pubbliche. Il campo di questa istruzione proletaria é veramente fenomenale; esso include igiene sessuale, assistenza alle madri durante la gravidanza e l'allattamento, igiene domestica e infantile, sanitá e igiene generale; in poche parole, ogni ramo dello scibile umano, scienza, storia, arte é fatto segno alla piú scrupolosa attenzione, insieme con l'applicazione pratica nelle biblioteche, i dispensari, i concerti, le feste, alle quali i piú grandi artisti e letterati di Parigi si fanno un onore di intervenire.

Uno degli sforzi piú essenziali del Sindacalismo é quello di preparare *ora* gli operai alla gestione della societá libera. Cosí le organizzazioni sindacaliste forniscono i loro membri di libri di testo su ogni sorta di mestiere e d'industria, tali da rendere ogni operaio un provetto del suo mestiere, un maestro della sua arte, allo scopo di renderlo familiare con ogni ramo della sua industria, di modo che quando il Lavoro prenderá finalmente possesso della produzione e della distribuzione, tutto il popolo sarà preparato a gestire competentemente le cose sue.

Una prova dell'efficienza di questa campagna di educazione lanciata dal Sindacali-

124

821203033

The Emma Goldman Papers

[Syndicalism, the modern menace to capitalism. In Italian] Sindacalismo, Lo Spettro del Capitalismo / Emma Goldman. – pp. 34-61 ; 18 cm. *In* Pagine Scelte: Arturo Giovannitti, G. Gianformaggio, Emma Goldman. – Brooklyn : Libreria Editrice I.W.W., 1930.
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

smo ci é offerta dai ferrovieri italiani, la padronanza dei quali su ogni particolare tecnico della loro industria é tale e cosí grande che essi si possono permettere di proporre al governo di gestire per conto proprio le ferrovie del paese garentendone la funzione con maggiore economia e con un minor numero di accidenti di quanto sia capace la gestione statale.

La loro capacitá di produrre indipendentemente dal padronato é stata del resto luminosamente provata dai sindacalisti durante il famoso sciopero dei vetrai in Italia. Colà gli scioperanti, invece di restarsene inoperosi durante lo sciopero, decisero di continuare la produzione del vetro. Il meraviglioso spirito di solidarietá, risultato della propaganda sindacalista, li mise in grado di creare un magnifico vetrificio in un lasso di tempo incredibile. Un vecchio edificio affittato allo scopo e che avrebbe richiesto dei mesi per esser messo in condizione di servizio, fu equipaggiato in poche settimane dalla solidarietá degli scioperanti, assecondati dai loro compagni che si adoprarono con essi dopo il lavoro. Dopodiché gli scioperanti cominciarono a mettere in funzione la fabbrica loro, e l'iniziativa cooperativista di produzione e di distribuzione si dimostró cosí efficiente, mentre lo sciopero stesso era in corso, che l'esperimento é diventato parte permanente dell'industria vetraria d'Italia a tal segno che buona parte di essa industria é oggi nelle mani dell'organizzazione cooperativa dei lavoratori.

Questo metodo di educazione pratica non solo allena l'operaio alla sua lotta giornaliera, ma serve anche ad equipaggiarlo per la battaglia campale dell'avvenire, quando egli prenderá il suo posto nella societá, una volta abolito il capitalismo, come un essere intelligente e cosciente e un utile produttore.

Quasi tutti i sindacalisti son d'accordo con gli anarchici che una societá libera puó esistere soltanto attraverso l'associazione volontaria, e che il suo successo finale dipende dall'evoluzione morale e intelletuale dei lavoratori che sostituirano il sistema del salario con un nuovo ordinamento sociale basato sulla solidarietá e il benessere di tutti.

Questo é il Sindacalismo, in teoria e in pratica.

FINIS

125

831001002

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand –Toronto : Ryerson Press, 1930.– 7 p. ; 19 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

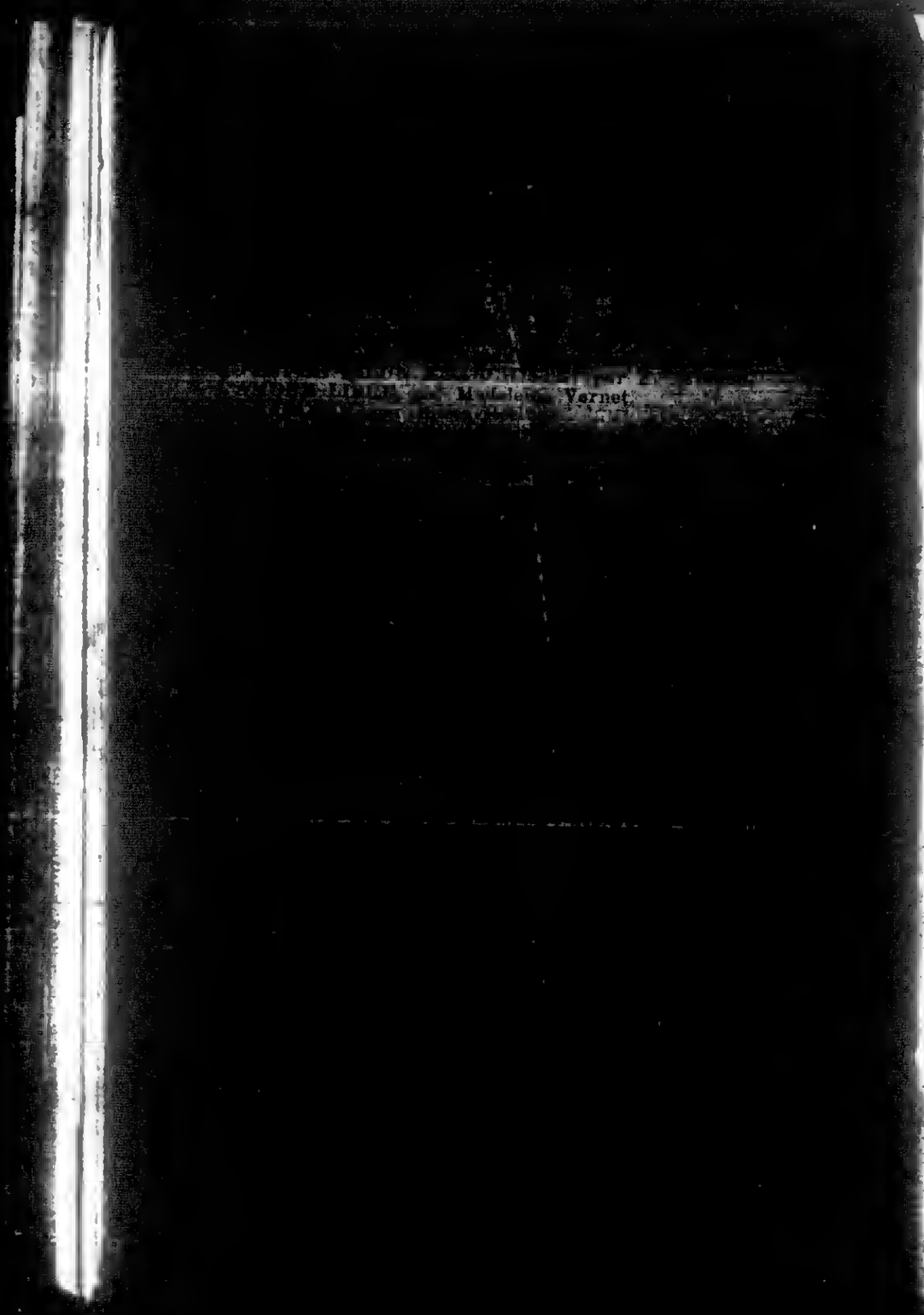
BEST COPY AVAILABLE

831001002

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand –Toronto : Ryerson Press, 1930.– 7 p. ; 19 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

E. ARMAND

La limitation raisonnée des naissances et le point de vue individualiste

Emma GOLDMAN

La tragédie de l'émancipation féminine

Traduction de E. ARMAND

BEST COPY AVAILABLE

831001002

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand –Toronto : Ryerson Press, 1930.– 7 p. ; 19 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

« 3° La thèse de la *sélection consciente*, ou « limit raisonnée des naissance », thèse des individualistes chistes. Sans mettre de côté la loi de population, le bon suffit pour montrer que moins on a de charges, plus est libre, moins on accepte de responsabilité, plus on indépendant. Dans un milieu basé sur l'exploitation et l torité, ce que cherchent les individualistes des deux sexes c'est à vivre leur vie, mais sans renoncer aux délices de l'amour sexuel, ni aux exigences de leur nature sentimentale. Or, pour la femme, la procréation n'est pas une fonction indispensable à la vie. Etres raisonnables, il appert sélectionner, entre nos besoins, nos aspirations, nos fonctions, ceux de nature à nous rendre les moins dépendants qu'il soit possible des conditions économiques et des jugés du milieu. Les procédés préventifs permettent à compagnes d'être mères à leur gré. C'est un moyen de sistance de plus contre l'oppression et le déterminisme circonstances extérieures. »

E. ARMAND

La tragédie de l'émancipation féminime

Je commencerai par une affirmation : laissant de côté toutes les théories politiques et économiques, les distinctions de classes et de races, les frontières tracées artificiellement entre les droits de la femme et ceux de l'homme, je maintiens qu'il est un point où ces divergences peuvent se rencontrer et se fondre dans un tout parfait.

La paix ou l'harmonie entre les sexes et les individus ne dépend pas nécessairement d'un nivellement superficiel des êtres humains; elle n'exige pas non plus l'élimination des particularités et des traits individuels. Le problème que nous avons à envisager aujourd'hui et qu'un avenir rapproché aura à résoudre est celui-ci : comment être soi-même et cependant se trouver en unité avec autrui, comment se sentir en profonde communion avec tous les êtres humains et conserver intactes ses qualités caractéristiques ? Ce me semble être le terrain sur lequel pourraient se rencontrer sans antagonisme et sans opposition et la masse et l'individu, et le vrai démocrate et l'individualiste véritable, et l'homme et la femme. La formule ne doit pas être : se pardonner l'un l'autre, mais bien : se comprendre l'un l'autre. La phrase si souvent citée de Mme de Staël : « tout comprendre, c'est tout pardonner » ne m'en a jamais particulièrement imposé; elle sent le confessionnal; pardonner autrui évoque l'idée d'une supériorité pharisaïque. Comprendre son prochain suffit et c'est cette affirmation qui incarne en partie mes idées sur l'émancipation de la femme et ses effets sur son sexe tout entier.

Son émancipation devrait donner à la femme possibilité d'être humaine dans le sens le plus vrai. Tout ce qui en elle réclame la soi-affirmation et l'activité devrait atteindre son expression la plus complète; et on devrait débarrasser

BEST COPY AVAILABLE

831001002

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand –Toronto : Ryerson Press, 1930.– 7 p. ; 19 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

de toutes les traces des siècles de soumission et d'e
vage la route qui mène à une liberté plus grande.

Ce fut le but originel du mouvement en faveur
l'émancipation féminine. Mais les résultats obtenus jusqu
ont isolé la femme et l'ont dépouillée des sources d'un bon
heur qui lui est si essentiel. L'émancipation extérieur
simplement fait de la femme moderne un être artificiel
fait penser aux produits de l'arboriculture française
ses arbres et ses arbustes fantaisistes taillés en pyrami
en cônes, en cubes, etc. Et c'est spécialement dans la
disant sphère intellectuelle de notre vie qu'on peut ren
trer en grand nombre ces plantes féminines artificielles.

La liberté et l'égalité pour la femme ! Que d'espéran
et d'aspirations ces mots ont éveillées lorsqu'ils ont été
noncés pour la première fois par quelques-uns des
les plus nobles et les plus braves de nos jours. Le
dans toute sa gloire et dans tout son éclat, allait
sur un nouveau monde où la femme serait libre d'or
sa propre destinée, — but certainement digne de l'enth
siasme, du courage, de la persévérance, de l'effort inces
de la cohorte de pionniers des deux sexes qui risqu
tout pour se dresser contre un monde pourri de préjugés
d'ignorance.

Mes espérances également tendant à cette fin, mais
maintiens que l'émancipation de la femme, telle qu'on
pratique et qu'on l'interprète aujourd'hui, a totalemen
échoué. La femme, actuellement, se trouve dans la néce
sité de s'*émanciper de l'émancipation* si elle désire s'affra
chir. Ceci peut sembler paradoxal, ce n'est pourtant
mes cas.

Qu'a-t-elle obtenu grâce à son émancipation ? Le dr
de vote dans quelques Etats. Ce résultat a-t-il purifié la
politique comme l'avaient prophétisé de nombreux pro
gonistes du suffrage féminin ? Certes non. En passant,
est réellement grand temps que les personnes douées d'u
jugement sain et clair cessent de parler de la « corruptio

dans le domaine politique » sur un ton de salon bien pen
sant. La corruption, en politique, n'a rien à faire avec la
morale ou le relâchement moral de diverses personnalités
politiques. Son origine est purement matérielle. La poli
tique est le reflet du monde commercial et industriel dont
voici les devises : « *il y a plus de bonheur à prendre qu'à
donner* », « *acheter bon marché et revendez cher* », « *une
main sale lave l'autre.* » Il n'y a pas à espérer que la femme
pourvue du droit de vote purifie jamais l'atmosphère poli
tique.

L'émancipation a fait de la femme l'égale économique de
l'homme, c'est-à-dire qu'elle peut choisir sa profession ou
son métier. Mais comme son éducation physique passée et
présente ne l'a pas douée de la force nécessaire pour con
currencer l'homme, elle est souvent obligée de consumer
toute son énergie, d'épuiser sa vitalité et de tendre tous ses
nerfs à l'excès pour atteindre sa valeur marchande. Très
peu même y parviennent, car c'est un fait reconnu que les
institutrices, les doctoresses, les femmes architectes et ingé
nieurs ne sont pas accueillies avec la même confiance que
leurs collègues masculins et que souvent elles ne reçoivent
pas une rémunération équivalente à la leur. Et pour celles
qui atteignent cette égalité trompeuse, c'est généralement
aux dépens de leur bien-être physique et psychique. Quant
à la grande masse des ouvrières, quelle indépendance ont-
elles gagnée en échangeant l'étroitesse de vues et le manque
de liberté du foyer pour l'étroitesse de vues et le manque
de liberté de l'usine, de l'atelier de confection, du magasin
ou du bureau ? Qu'on y ajoute pour nombre de femmes
le souci de retrouver un chez elle froid, sec, en désordre et
inaccueillant, au sortir de leur rude tâche journalière. Glo
rieuse indépendance en vérité ! Rien d'étonnant à ce que
des centaines de jeunes filles se montrent si empressées
d'accepter la première offre de mariage qui se présente,
dégoûtées et lasses qu'elles sont de leur « indépendance »
derrière un comptoir, une machine à coudre ou une ma
chine à écrire. Elles courent au mariage tout autant que les
jeunes filles de la classe moyenne qui aspirent à rejeter le

BEST COPY AVAILABLE

831001002

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand –Toronto : Ryerson Press, 1930.– 7 p. ; 19 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

joug de l'autorité parentale. Une indépendance qui aboutit au gain d'une subsistance médiocre n'est si attirante ni idéale qu'on puisse attendre de la femme qu'elle s'y sacrifie. Après tout, notre indépendance si hautement vantée n'est qu'une méthode lente d'endormir et d'étouffer la nature féminine dans ses instincts de l'amour et de la maternité.

L'étroitesse de la conception existante de l'indépendance de la femme et de son émancipation; la crainte d'aimer un homme qui n'est pas son égal au point de vue social; la crainte que l'amour la dépouillera de sa liberté ou de son indépendance; la terreur que l'amour ou la joie de la maternité nuise à l'exercice de sa profession; — toutes ces appréhensions font de la femme moderne émancipée une vestale par force, devant laquelle passe la vie — avec ses grandes douleurs qui purifient et ses joies profondes qui ravissent — sans que son âme en soit touchée ou entraînée.

L'émancipation féminine telle qu'elle est comprise par la majorité de celles qui l'acceptent ou l'exposent, occupe un horizon trop rétréci pour laisser place à l'expansion, en pleine liberté, aux émotions profondes de la femme véritable : amante et mère. Or, s'il est vrai que la femme économiquement indépendante ou se subvenant à elle-même surpasse sa sœur des générations passées dans la connaissance du monde et de la nature humaine, c'est précisément à cause de cela qu'elle ressent profondément l'absence de l'essentiel à la vie : l'amour, qui peut seul enrichir l'âme humaine et faute duquel la majorité des femmes sont devenues de simples automates professionnels.

Tout mouvement qui vise la destruction des institutions existantes et leur remplacement par quelque chose de plus avancé, de plus parfait, compte des partisans, lesquels, théoriquement, défendent les idées les plus radicales, mais dans la pratique de la vie quotidienne ne dépassent pas le Philistin moyen, feignent d'être respectables et recherchent la bonne opinion de leurs adversaires. On trouve ainsi des socialistes, voire des anarchistes, qui exposent l'idée que

« la propriété, c'est le vol » mais qui s'indigneraient que quelqu'un leur doive la valeur d'une demi-douzaine d'épingles.

On rencontre des Philistins du même genre dans le mouvement féministe. Les journalistes jaunes et les littérateurs la mie de pain ont tracé de la femme émancipée des tableaux à faire se dresser les cheveux du bon citoyen et de sa morne compagne. On dépeignait chaque adhérente au mouvement comme une George Sand sous le rapport de son mépris pour la moralité. Rien ne lui était sacré. Emancipation féminine devenait synonyme d'une vie de débauche et de luxure, asociale, areligieuse, amorale. Les partisantes des droits de la femme s'indignèrent d'une telle caricature; manquant d'humour, elles mirent toute leur énergie à prouver qu'elles n'étaient pas aussi mauvaises qu'on les dépeignait, mais tout le contraire. Certes, aussi longtemps que la femme avait gémi sous le joug de l'homme, elle ne pouvait être ni bonne ni pure. Mais à présent libre et indépendante, elle entendait montrer combien bonne elle pourrait être et prouver que son influence aurait un effet purifiant sur toutes les institutions de la société !

Le mouvement grandiose en faveur d'une émancipation *réelle* n'a pas trouvé sur son chemin une grande race de femmes capables de regarder la liberté en face. Leur point de vue puritain, hypocrite, bannit l'homme de leur vie émotionnelle comme un perturbateur et un suspect; c'est tout juste si on l'a toléré comme père de l'enfant, parce qu'on ne pouvait guère s'en passer. Heureusement que les puritains les plus rigides ne seront jamais assez forts pour tuer l'aspiration innée à la maternité. Or, la liberté de la femme est étroitement liée à celle de l'homme; et nombre de mes sœurs soi-disant émancipées paraissent négliger le fait qu'un enfant né dans la liberté réclame l'amour et le dévouement de tous les êtres humains qui l'environnent, de l'homme comme de la femme. Malheureusement, c'est cette conception étroite des relations humaines qui a produit la tragédie qui se joue dans les vies des femmes et des hommes contemporains.

BEST COPY AVAILABLE

130

831001002

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand –Toronto : Ryerson Press, 1930.– 7 p. ; 19 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Une riche intelligence et une belle âme sont généralement considérées comme les attributs nécessaires d'une personnalité noble et bien trempée. En ce qui concerne la femme moderne, ces attributs servent d'obstacles à la complète affirmation de son être. Voilà bien plus d'un siècle que l'antique et biblique formule du mariage « jusqu'à ce que la mort les sépare » a été dénoncée comme une institution impliquant souveraineté de l'homme sur la femme, soumission absolue de cette dernière à ses caprices et à ses ordres, sa dépendance complète et pour le nom et pour l'entretien. Maintes et maintes fois, on a prouvé irréfutablement que les vieilles relations matrimoniales réduisaient la femme aux fonctions de domestique de l'homme et de protréatrice de ses enfants. Et cependant nous rencontrons nombre de femmes émancipées qui préfèrent le mariage, avec toutes ses imperfections, à l'isolement d'une vie de célibat : vie restreinte et insupportable à cause des préjugés moraux et sociaux qui mutilent et lient la nature féminine.

L'explication de pareille inconséquence de la part de maintes femmes avancées provient du fait qu'elles n'ont jamais compris véritablement ce que signifie l'émancipation. Elles se sont imaginées qu'elles avaient tout accompli en se rendant indépendantes des tyrannies extérieures. Les conventions éthiques et sociales, les tyrans intérieurs bien plus dangereux pour la vie et la croissance individuelles, on les laissa se soigner tout seuls. Et ils paraissent occuper une place aussi considérable dans les têtes et les cœurs des plus actives de nos propagandistes féministes que dans les têtes et dans les cœurs de nos aïeules.

Qu'importe que ces tyrans intérieurs se présentent sous la forme de l'opinion publique ou de ce qu'en dira maman — ou ma tante — ou les voisins, le père la Pudeur, le patron ou le Conseil de discipline ? — Jusqu'à ce que la femme ait appris à défier tous ces grognons, tous ces « détectives » moraux, tous ces geôliers de l'esprit humain, — jusqu'à ce qu'elle ait appris à demeurer ferme sur son terrain et à insister sur l'exercice de sa liberté propre, sans restrictions, d'écouter la voix de sa nature, soit qu'elle l'appelle au plus

grand trésor de la vie : l'amour pour un homme ; soit qu'elle l'invite à l'exercice du plus glorieux de ses privilèges : le droit de mettre un enfant au monde — jusque-là elle ne peut s'appeler émancipée.

Dans un de ses livres, un romancier moderne a essayé de dépeindre la femme idéale, belle, émancipée. Cet idéal s'incarne dans une jeune fille, une doctoresse. Elle discourt avec beaucoup d'habileté et de sagesse sur la manière d'élever les enfants; elle est charitable et fournit gratuitement des médicaments à de pauvres mères. Elle converse avec un jeune homme qu'elle connaît sur les conditions sanitaires de l'avenir et explique comment les bacilles et les germes seront exterminés par l'emploi des parquets et des murs en pierres, par la disparition des tapis et des rideaux. Elle est, naturellement, habillée très simplement, très pratiquement, en noir. Le jeune homme qui, à leur première rencontre, avait été intimidé par le savoir de son amie émancipée, apprend graduellement à la comprendre et s'aperçoit un beau jour qu'il l'aime. Ils sont jeunes; elle est bonne et belle, et bien que rigidement vêtue, un col blanc immaculé et des manchettes adoucissent son aspect sévère. On s'attendrait à ce qu'il l'entretienne de son amour, mais ce n'est pas quelqu'un à commettre des absurdités romantiques, certes non. Voici qu'il impose silence à la voix de sa nature et reste correct. Elle, de même, continue à se montrer exacte, raisonnable, bien élevée. Je crains bien, s'ils étaient unis, que le jeune homme eût risqué de geler vif. J'avoue que je ne vois rien de grandiose dans cette « nouvelle beauté », aussi froide que les murs et les parquets auxquels elle rêve. Je préfère les ballades amoureuses des siècles romantiques, Don Juan, les enlèvements au clair de lune, les échelles de corde, les malédictions paternelles, les gémissements de la mère et les commentaires des voisins indignés à cette correction et à cette netteté mesurées au cordeau. Si l'amour ne sait pas comment donner et prendre sans restrictions, ce n'est pas de l'amour, mais une transaction qui ne manque jamais de considérer en premier lieu le bénéfice ou la perte qui doit résulter de l'opération.

BEST COPY AVAILABLE

831001002

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.— / translated by E. Armand —Toronto : Ryerson Press, 1930.— 7 p. ; 19 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Le salut réside dans une marche énergique vers un avenir plus brillant, plus clair. Ce qu'il nous faut, c'est nous débarrasser des vieilles traditions, des habitudes désuètes, puis aller de l'avant. Le mouvement féministe n'a accompli que le premier pas dans cette direction. Il faut espérer qu'il gagnera assez de force pour en faire un second. Le droit au vote, aux capacités civiques égales peuvent constituer de bonnes revendications, mais l'émancipation réelle ne commence pas plus à l'urne qu'à la barre. Elle commence dans l'âme de la femme. L'histoire nous dit que c'est par leurs propres efforts qu'à toute époque les opprimés se sont réellement délivrés de leurs maîtres. Il est de toute nécessité que la femme retienne cette leçon : que sa liberté s'étendra jusqu'où s'étend son pouvoir de se libérer elle-même. Il est donc mille fois plus important pour elle de commencer par sa régénération intérieure; de laisser tomber le faix des préjugés, des traditions, des coutumes. La revendication des droits égaux dans tous les domaines de la vie est équitable et juste, mais, somme toute, le droit le plus vital c'est celui d'aimer et d'être aimée. Si l'émancipation féminine partielle doit se transformer en une émancipation complète et véritable de la femme, c'est à condition qu'elle fasse litière de la notion ridicule qu'être aimée, être amante et mère, est synonyme d'être esclave ou subordonnée. *Il faut qu'elle se débarrasse de l'absurde notion du dualisme des sexes*, autrement dit que l'homme et la femme représentent deux mondes antagonistes.

La mesquinerie sépare, la largeur réunit. Soyons larges et généreuses. Une conception véritable des relations sexuelles n'admet ni vainqueur ni vaincu; elle ne reconnaît qu'une chose : le don de soi, illimité, afin de se retrouver plus riche, plus profonde, meilleure. Cela seul peut combler le vide et transformer la tragédie de l'émancipation féminine en une joie, une joie sans bornes.

Emma GOLDMAN

Le Gérant : TOUTAIN.
Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, 29, r. de Bretagne, PARIS 3e

BEST COPY AVAILABLE

870916029

The Emma Goldman Papers

[The failure of christianity. In Spanish] La Bancarrota del Cristianismo / Emma Goldman.— pp. 28-30 ; 29 cm. *In* La Protesta [Buenos Aires]. —(Jan. 30, 1930).
Obtained from the Biblioteca Popular "José Ingenieros," Buenos Aires, Argentina.

LA BANCARROTA DEL CRISTIANISMO

POR EMMA GOLDMAN

Los falsarios de ideas tienen, en su constante tarea de oscurecer el límite que separa la verdad de la falsedad, un valioso aliado en la esencia conservadora del lenguaje.

Las concepciones y palabras que ha tiempo perdieron su significado original, continúsn dominando a la humanidad a través de los siglos. Puede comprobarse ésta verdad sobre todo si se consideran las concepciones que se han convertido en lugares comunes, o han sido inculcadss en nuestro espíritu desde la infancia como grandes e irrefutables verdades. El promedio de la gente se contenta con lo heredado y habitual, o con las enseñanzas de psdres y maestros, porque es mucho más fácil imitar que crear.

Nuestra época ha dado nacimiento a dos gigantes intelectuales que han emprendido la tarea de renovar fundamentalmente los decadentes y muertos valores sociales y morales, especialmente los contenidos en el cristianismo. Federico Nietzsche y Max Stirner han asestado golpe tras golpe a los puntales del cristianismo porque vieron en éste la expresión de una perniciosa esclavitud moral, la negsción de la vida, el destructor de todos los elementos que fundamentan una vida sana y vigorosa.

Cierto es que Nietzche se ha opuesto a la idea de la esclavitud moral inherente al cristianismo, tratando de reemplazarla por una moralidad de predominio para unos cuantos privilegisdos. Me aventuro a sugerir, sin embargo, que su idea de predominio nsda tiene qué hacer con la vulgaridad de la posición social, de la casta o de la riqueza. Implica, más bien, la dominación de las posibilidades humanas, un predominio que permita al hombre superar las milenariss tradiciones y los valores caducos, de modo que aprenda a convertirse en creador de nuevas y hermosas formas de vida.

Ambos, Nietsche y Stirner, vieron en el cristisnismo el nivelador de la raza humana, el castrador de la voluntad del hombre, el obstáculo opuesto a su poder creador. Vieron en cada movimiento fundamentado sobre la moralidad y la ética cristiana, no una tentativa de emancipación de la esclavitud, sino el arraigo y la perpetuación de ésta. De ahí que se opusieran a estos movimientos con todas sus fuerzas.

Esté o no enteramente de acuerdo con estos inoclastas, creo con ellos que el cristianismo es la doctrina más admirablemento adaptada para educar esclavos y perpetuar una sociedad de sumisos. Más aún, jamás hubiera degenersdo la sociedad al triste cuadro que presenta actualmente a no mediar el apoyo del cristianismo. Ha tiempo que los dominadores conocen la potencia del veneno inherente a la religión cristiana: de ahí que la protejan y difundan, de ahí que no retrocedan ante nada para inculcarla en la sangre del pueblo. Saben demasiado bien que la sutileza de las enseñanzas cristianas es una defensa más poderosa contra la rebelión y el descontento que el palo o el plomo.

Tal vez se arguya que, aunque la religión es un veneno y el cristianismo institucionalizado el mayor enemigo del progreso y de la libertad, hay algo de bueno en el cristianismo "mismo". ¿Qué puede aducirse contra las enseñanzas de Cristo y del cristianismo primitivo?, se me preguntará. ¿No volvieron por los fueros del espíritu, del derecho y de la justicia?

Este punto tan debatido me indujo, precisamente, a elegir este tema, tema que me permitirá demostrar que los abusos del cristianismo, así como los desmanes del gobierno, están condicionados por la doctrina misma, y no han de ser cargados a los representantes del credo. Cristo y sus enseñanzas personifican la sumisión, la inercia, la negación de la vida; son responsables, por lo tanto, de lo que en su nombre se hace.

No me interesa el Cristo teológico. Ha tiempo que brillantes mentalidades como Bauer, Strauss, Renan, Thomás Paine y otros pulverizaron ese mito. Y hasta estoy dispuesta a admitir que el Cristo teológico no ofrece ni la mitad de peligro que el Cristo ético y social. La teología pierde terreno en la medida en que avanza la ciencia sobre la fe ciega e ignara. Pero el Cristo-mito ético y poético ha saturado en tal forma nuestra vida, que aun algunos de los talentos más avanzados tropiezan con dificultades para emanciparse de su yugo. Se han desembarazado de la letra, pero han retenido el espíritu; y sin embargo es el espíritu el que se encuentra detrás de todos los crímenes y horrores cometidos por el cristianismo ortodoxo. Los padres de la iglesia pueden predicar tranquilamente el evangelio de Cristo. No contiene nada de peligroso contra el régimen de autoridad y de expoliación; exhorta a la abnegación y olvido de sí mismo, incita a la penitencia y al arrepentimiento, y es absolutamente pasivo frente a todo ultraje de lesa humanidad.

En este punto debo volver a los falsarios de ideas y de palabras: tan numerosos son los que confunden, de una manera lamentable, las enseñanzas de Cristo con las vigorosas luchas por la emancipación social y económica, que nada de común tienen entre sí. Estas exigen coraje, osadía, agresividad y energía; aquéllas predican el evangelio de la no resistencia, de la aquiescencia sumisa a la voluntad de los poderosos, vale decir se divorcian por completo de la individualidad y de la confianza en sí mismo, constituyendo, por consiguiente, un factor destructivo de la libertad y del bienestar.

Todo aquel que anhele sinceramente un cambio radical de la sociedad, todo aquel que se esfuerza por libertar a la humanidad de la calamidad de la dependencia y de la miseria, debe volver la espalda al cristianismo, tanto a su forma antigua como a la moderna.

En todas partes y siempre, desde su aparición, el cristianismo ha convertido a la tierra en un valle de lágrimas; a la vida en algo desolador y calamitoso; ha inculcado siempre en el hombre el temor, transformándolo en un ser dual, cuyas energías vitales se debaten inútilmente en la lucha entre el cuerpo y el alma. Al despreciar el cuerpo y la carne como fuente tentadora de todo lo pecaminoso, el hombre mutila su ser en la vana tentativa de mantener el

BEST COPY AVAILABLE

133

870916029

The Emma Goldman Papers

[The failure of christianity. In Spanish] La Bancarrota del Cristianismo / Emma Goldman.— pp. 28-30 ; 29 cm. *In* La Protesta [Buenos Aires]. —(Jan. 30, 1930).
Obtained from the Biblioteca Popular "José Ingenieros," Buenos Aires, Argentina.

alma pura, echando a perdér, a la vez, su organismo a causa de los tormentos y torturas que le inflige.

La religión y la moralidad cristiana ensalzan la gloria del otro mundo, y contemplan con indiferencia los horrores de la tierra. Más aún, la idea de la resignación al mal es la piedra de toque que permite conquistar el pasaporte para entrar en el cielo.

El pobre irá al cielo y el rico al infierno. Esto explica los desesperados esfuerzos de los ricos de batir el hierro mientras está caliente, de obtener de la tierra todo lo que pueden: de revolcarse en riquezas y superfluidades, de afirmar más y más su férrea opresión sobre los esclavos, de arrebatarles el derecho de primogenitura, de degradarlos y ultrajarlos con una constancia digna de mejor causa.

¿Y los pobres? Creen a pies juntillos en la promesa del cielo cristiano, en esa especie de asilo para ancianos, de sanatorio de cuerpos baldados y cerebros seniles. Sufren y se someten, gimen y esperan, hasta que se desmorona la última partícula de la propia estimación, hasta que los cuerpos se extenúan y marchitan y los espíritus quedan deshechos por la espera, la interminable y tediosa espera del cielo cristiano.

Cristo surgió en la historia como el "leader" del pueblo, el redentor de los judíos del domicilio romano; pero desde el momento en que inició su obra, demostró que no tenía ningún interés en la tierra, en las apremiantes necesidades inmediatas del pobre y del desheredado de su época. Lo que predicaba era un misticismo sentimental, ideas obscuras y confusas, carentes de originalidad y de vigor.

Cuando los judíos, de acuerdo con los evangelios, repudiaron a Jesús y lo condenaron a la crucifixión, estarían amargamente decepcionados del que prometía goces y felicidades eternos, mientras el pueblo sufría, se extenuaba y moría ante sus mismos ojos.

Es probable que la simpatía de los romanos, especialmente la de Pilatos, acompañara a Cristo, porque lo consideraban perfectamente inofensivo frente a su poder y preponderancia. El filósofo Pilatos consideró, probablemente, bastante anémicas y faltas de vitalidad las "eternas verdades" de Cristo, comparadas con el escaso despliegue de fuerzas que oponían para combatir. Esos romanos, fuertes y decididos como eran, deben haberse reído para sus adentros ante el hombre que hablaba de penitencia y de resignación, en lugar de incitar a la rebelión contra los despojadores y los opresores del pueblo.

La carrera pública de Cristo comienza con la exhortación: "arrepentíos, que el Reino de los Cielos se acerca".

¿Por qué arrepentirse, por qué atormentarse, frente a algo que se suponía traería la liberación? ¿No había sufrido y soportado bastante el pueblo? ¿No había ganado, por su sufrimiento, el derecho a la liberación? Considérese el Sermón de la Montaña, por ejemplo, que no es más que una alabanza a la sumisión al sino, a la inevitabilidad de las cosas.

"Bienaventurados los pobres en espíritu, porque de ellos es el reino de los cielos".

El cielo debe ser un lugar horriblemente estúpido si en él moran los pobres de espíritu. ¿Cómo puede provenir del pobre de espíritu algo creador, algo vital, útil y hermoso? La idea expresada en el Sermón de la Montaña es la más grande acusación contra las enseñanzas de Cristo, porque considera la pobreza de la mente y del cuerpo como una virtud, y porque trata de mantener esta virtud por medio de la recompensa y del castigo. No escapa, a la perspicacia de nadie que nuestra peor maldición es la pobreza de espíritu, pues ésta origina todos los males y miserias, todos los crímenes e injusticias del mundo. Nada bueno engendró nunca ni engendrará el pobre de espíritu, y menos aún la libertad, la justicia o la igualdad.

"Bienaventurados los mansos, porque ellos recibirán la tierra por heredad".

¡Qué noción absurda! ¡Qué incentivo a la esclavitud, a la inactividad, al parasitismo! Además, los sumisos no pueden heredar nada, ya que siempre se les ha robado la tierra, debido, precisamente, a su sumisión.

El capitalismo y el gobierno se han apuntalado siempre sobre la sumisión, procurando subordinar constantemente al hombre, mantenerlo en su condición de esclavo. Los defensores más fanáticos del Estado, de la riqueza y de los privilegios no podían predicar un evangelio más conveniente que el de Cristo, el "redentor" del pueblo.

"Bienaventurados los que tienen hambre y sed de justicia, porque ellos serán hartos".

Pero, ¿no excluyó Cristo la posibilidad de la justicia al decir: "Os acompañará la pobreza?" Cristo era ducho en sentencias, y no paraba mientes en la manifiesta contradicción entre unas y otras, cosa que salta bien a la vista en su mandamiento: "Dad al César lo que es del César, y a Dios lo que es Dios".

Los intérpretes proclaman que Cristo tuvo que hacer estas concesiones a los poderes de su época. Si es así, este solo compromiso bastaría para probar que esa doctrina es el arma más cruel colocada en manos del opresor, especial para agotar, esclavizar y degradar al pueblo por el cual se supone que Cristo ha muerto. Y cuando se nos asegura que "Bienaventurados los que tienen hambre y sed de justicia, porque ellos serán hartos", ¿se nos dice cómo? ¿Cómo? Cristo nunca se toma el trabajo de explicarlo. La equidad no cae de las nubes. La equidad es producto de la libertad, de la oportunidad e igualdad social y económica. ¿Cómo puede nunca el humilde, el pobre de espíritu, establecer tal estado de cosas?

"Bienaventurados sois, cuando os maldijeren, y os persiguieren, y dijeren de vosotros todo mal por mi causa, mintiendo. Recocijáos y alegráos, porque vuestro galardón es grande en los cielos".

La recompensa del cielo es el perpetuo cebo, el anzuelo que ha colocado a los hombres en una férrea red, en una camisa de fuerza que no les deja expandirse y crecer. Todos los "pioneers" de la verdad han sido, y aun son, difamados; han sido, y aun son, perseguidos. ¿Han pedido, acaso, a la humanidad recompensa alguna?

El bien y el mal, la recompensa y el castigo, el pecado y la penitencia, el cielo y el infierno, contenido espiritual del evangelio de Cristo, han sido la piedra de escándalo en el mundo del trabajo. El cristianismo se presta admirablemente para crear y arraigar el hábito del acatamiento, pero carece por completo de lo que más necesitamos.

El trabajador que conoce la causa de su miseria, que comprende la mascarada de nuestro inicuo sistema social e industrial, puede hacer más por sí mismo y por sus semejantes que lo que Cristo y los secuaces de Cristo jamás han hecho por la humanidad; mucho más, por lo pronto, de lo que han hecho los cristianos con su resignación, ignorancia y sumisión.

¡Cuánto más ennoblecedor, cuánto más benéfico es el individualismo extremo de Stirner y Nietzche que la atmósfera viciada en que se mueve la fe del cristianismo! Si ellos repudian el altruismo como un mal, se debe al ejemplo contenido en el cristianismo.

BEST COPY AVAILABLE

134

870916029

The Emma Goldman Papers

[The failure of christianity. In Spanish] La Bancarrota del Cristianismo / Emma Goldman.— pp. 28-30 ; 29 cm. *In* La Protesta [Buenos Aires]. —(Jan. 30, 1930).
Obtained from the Biblioteca Popular "José Ingenieros," Buenos Aires, Argentina.

BIBLIOGRAFIA

HAN RYNER. — "El subjetivismo", 58 págs., traducción al español de J. Elizalde. Edición de "Estudios", Valencia, 1929.

Beber y reir, reir o beber, he ahi los dos polos hacia los cuales la vida sabia, la vida, oscila. ¿Cuál de los dos escoger? "Muchos se horrorizan hasta la irritación, al solo pensamiento de escoger; no se consiente fácilmente, ni por hipótesis, sacrificar lo uno a lo otro. Me veo obligado — dice el autor — a hacer un esfuerzo para reconocer que la risa me es más indispensable". Leed todo su libro "La sabiduria risueña", que se está traduciendo del francés y veréis como esa afirmación sintetiza toda la filosofia personal de Han Ryner, de ese pensador que desconfia de la demostración y que se rehusa imperiosamente a ser jefezuelo de escuela alguna.

Alrdedor de esos dos términos, agrupa Ryner, sin fijar limites exactos, a los filósofos, según concedan supremscía a la inteligencia que quiere beber o a la voluntad que quiere reir; ellas, que se concretan en la Ciencia o en la Libertad, son las dos grandes aspiraciones humanas. La ciencia es rigida, legal, determinista y por ello, más que a beber conocimientos con los que no alcanzará nunca la verdadera sabiduria, prefiere reir, no desechando por ello el mundo de la materia sino situándolo en su plano, junto a veces y a veces enfrente, a la individualidad del espiritu que no se sale de si mismo y que sólo sabe

---

que recompensa el parasitismo y la inercia, dá margen a todas las formas del desorden social, desorden que confian en curar predicando el amor y la simpatia.

Los caracteres orgullosos, los que se afirman en si mismos, prefieren el odio a ese amor srtificial y enfermizo. Nada detiene a un espiritu libre cuando tiene que decir una gran verdad. No le amilana jamás el temor o la idea del castigo.

"No penséis que he venido para invalidar la ley, o los profetas: no he venido para invalidarlos, sino para cumplirlos".

Precisamente. Cristo fué un reformador, siempre pronto para remendar, observar lo establecido, sostener el viejo orden de cosas; nunca para destruir y reconstruir. Esto pueds explicar el sentimiento de simpatia que por él han sentido todos los reformadores.

Más aún, toda la historia del Estado, del Capitalismo y de la Iglesia demuestra que estas instituciones se han perpetuado a causa de la idea: "No vengo a invalidar la ley". ¿Qué más podian exigir la autoridad y la opresión para aceptar el cristianismo? ¿No enseñó Cristo, acaso, la pobreza como una virtud? ¿No propagó la no resistencia al mal? ¿Por qué no han de seguir reinando en el mundo la pobreza y el mal?

Enemiga como soy de todas las religiones, creyendo como creo que son una imposición y un crimen contra la razón y el progreso, estoy convencida que ninguna otra religión ha hecho tanto mal o contribuido tanto a esclavizar al hombre como el credo cristiano.

Contemplad a Cristo ante sus acusadores. ¡Qué falta de dignidad, qué falta de fe en si mismo y en sus propias ideas! Tan grande es el desamparo que en que se encuentra este *salvador de los hombres* que necesita que toda la familia humana se inmole por él, porque "ha muerto por ella". La redención por medio de la cruz es peor que la condenación eterna, debido a la terrible carga que impone a la humanidad, debido al efecto deprimente que ejerce sobre el alma humana, aherrojada y paralizada por el peso del sacrificio exigido por la muerte de Cristo.

Miles de mártires perecieron, pero pocos, si los hubo, evidenciaron tal carencia de energia como el gran Dios Cristiano. Miles han ido a la muerte intrépida, valerosamente, con fe más profunda en sus ideas que el Nazareno, sin esperar eterna gratitud de sus semejantes, so pretexto de que sufrieron por ellos.

Comparado con Sócrates y Bruno, con los grandes mártires de Rusia, con los anarquistas de Chicago, Francisco Ferrer, y otros muchos, la imagen de Cristo palidece y no resiste el cotejo. Comparado con la delicada y frágil Spiridonova, que sufrió las más horribles torturas, las más horrendas ignominias, sin perder la fe en si misma o en su causa, Jesús es una verdadera inanidad. Se afirmaron en su terreno y afrontaron la saña de sus verdugos, enérgicos, decididos, y, aunque también ellos murieron por el pueblo, no pidieron nada en cambio de su sacrificio.

Lo que necesitamos, en realidad, es la redención de la esclavitud, de la mortal resignación y de la humillante dependencia de la moralidad de Cristo.

Las enseñanzas de Cristo y de sus adeptos han fracasado porque carecen de vitalidad para libertar al hombre de las plagas que le agobian; fracasaron porque la verdadera esencia de esa doctrina es contraria al espiritu de la vida, opuesta a las manifestaciones de la naturaleza, al vigor y a la belleza de la pasión.

Nunca puede el cristianismo, bajo cualquier máscara que pueda aparecer, sea ésta el Nuevo Liberalismo, el Espiritualismo, la Ciencia Cristiana, el Nuevo Pensamiento, u otras mil y una formas de histeria y neurastenia, traernos la salvación de la terrible presión que ejercen las condiciones de la vida cotidiana, el circulo de hierro de la pobreza, los horrores de nuestro inicuo sistema de convivencia social. El cristianismo es la conspiración de la ignorancia contra la razón, de la obscuridad contra la luz, de la sumisión y la esclavitud contra la independencia y la libertad; es la negación del vigor y de la belleza contra la afirmación de la alegria y la gloria de vivir.

(De *Mother Earth*, abril, 1913).

BEST COPY AVAILABLE

135

870916540

The Emma Goldman Papers

A Lost Leader [Part 1] / Emma Goldman. – 27 cm. *In* [Open Forum?, Los Angeles]. –[(April?, 1930?)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

11278

A Lost Leader

In the years before the World War, Emma Goldman had quite a following in this city.

Her lectures on literary and philosophic topics were well attended. Her indictment of the Czar and his corrupt court was masterly. When the Czar fell she was jubilant. When deported seemed glad to go to Russia to help build the new social order. She greatly admired Catherine Breshkovskaya, the grand old woman of the Revolution. When Babushka declined to follow Lenin, Emma seemed heart-broken. We are printing herewith excerpts from a letter from Miss Goldman in jail to Babushka, dated March 19, 1919, a copy of which has been in the hands of one of our contributing editors ever since. Madame Breshkovskaya was then in this country opposing the Bolshevik government and urging our Government to intervene. We quote:

"Need I assure you, beloved Babushka, of my undying faith in your sincerity, in your wonderful devotion to our poor Russia and her children for whom you have already given so much? Nothing you may do or say now can take that belief from you. You were, you are, you will always be to me the beacon illuminating my darkest moments. Your great heroic past will inspire me always and give me strength to go on in my work to the very end. No, it is not doubt which compels me to cry out from my cell, beloved Babushka, whither are you going? Have you suffered the agony of many hells, have you endured exile, privation, cold, hunger, yes, hunger of the body as well as the heart—have you tramped with weary, torn, bleeding feet the road to Golgotha only to fall into the hands of traducers and the despoilers of the people? Not one Czar whom you fought all your life and lived to see hauled into the abyss; no, not one Czar but many czars are sapping the life blood of the American people. They, who crushed little children and fashioned affluence out of them, they who prostitute women and deplete men; all, all for the sake of their insatiable appetite for more wealth. They are your sponsors now, dear Babushka.

"Is it that they have at last recognized your superhuman efforts on behalf of the people? That they, respecting you, the apostle, the champion, the fiery pearl of the liberation of Russia? You cannot believe that, my Babushka. No. You are too wise, too penetrating to believe that. No, it is not because they love you that the Cleveland Dodges, the Rockefellers, the Senate Committee with their unscrupulous flunkies are paying you homage. It is because they can make capital of your past for the enslavement of Russia in the future that these criminals, these exploiters are at your feet. So I ask you again, whither, oh, whither, are you going, dear Babushka?

"I am not doubting what you say about the Bolsheviki. As an Anarchist I am naturally opposed to their dictatorship, their centralization, their bureaucracy. You know the terrific struggle since the days of Marx, Engels and Bakunin—the struggle between centralization and federation, the struggle between the omnipotent state and free association. I do not have to tell you that. But whatever the faults, shortcomings, the mistakes of the Bolsheviki, they are our flesh, blood of our blood. They have with them if not the majority surely a large percentage of the Russian people for whom you have given fifty glorious years of your life. They have with them your children, Babushka, whom you have inspired with your fiery spirit, whom you have nurtured with your precious blood, whom you have raised in the faith that the land belongs to the Mouzik and the means of production to the workers. Yes they are all your children, even if they are not all you hoped and wanted them to be. Are you, their mother, going to play them false? Are you, though unwitting, going to turn them over to the American Moloch, capitalism? If so, you do not know the ravages this monster is guilty of in his own land. Go to the cotton fields of the South, to the textile regions of New England, and see with your own eyes what this monster has done to the children of this country. You came here to plead for the war orphans of Russia. Oh, Babushka, go and see the peace orphans of America. See how pinched, how starved, how deformed they are, thanks to the greed and the avarice of the men who are now backing your fight against Bolsheviki. They will no doubt respond to your plea for the war orphans of Russia. But do you not hear the agonized cry of the American children in that gold shower? Do you not see their little wilted bodies heaped one on top of the other in a huge grave? They died in the industrial war. Oh, Babushka, it is not yet too late. Bethink yourself. Do not touch that blood-stained gold. Better, far better, that the Russian war orphans starve than that they should be fed and clothed and educated with the Judas money the men who back you will send to Russia.

"Yes, the Bolsheviki have faults, they have made mistakes. But now when they are besieged by the combined imperialist forces of the world, that they are being maligned and outraged, that they are being crushed in the blood of the Russian people, you, dear Babushka, join the cry of 'crucify, crucify.' Have you forgotten the thirty thousand communards killed in Paris in one week, because, like the Bolsheviki, they dared touch the sanctity of property, the golden calf of the bourgeoisie? And now the same bourgeoisie of France, of America, of England are to perform the same blood orgy in our precious Russia. That is exactly what they are preparing to do. And tragedy of tragedies, they are flaunting your heroic past in the eyes of the people so they can blind them to their criminal intentions.

(To be continued next week.)

BEST COPY AVAILABLE

870916541

The Emma Goldman Papers

A Lost Leader [Part 2] / [Emma Goldman].– 27 cm. *In* [Open Forum?, Los Angeles]. –[(April?, 1930?)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

alt Tonic

Brown Stout Dublin Style
Ye Olde (XXX) Stock

KRUMENAKER
X STREET, BROOKLYN, N. Y.
FORMER
OF GEO. EHRET'S BREWS

11279

A Lost Leader

(Continued from last week)

"Babushka Breshkovskaya is to be the shibboleth for the interventionists, who will set the iron heel of militarism upon Russia and will then drench her in blood in the name of democracy and peace. Oh, shades of Sophie Perovskia, of Heitman, of Sazanoff, of the hosts of martyrs, our Babushka is being unfurled as a banner for the glory of world imperialism. I simply cannot believe that you realise the ghastly picture.

"Do I want you to keep silent as to what you consider the defects of the Bolsheviki? Certainly not, my Babushka. I believe too much in the right of criticism to expect that of you. But it is one thing to criticize, it is another thing to join forces with the American czars and the emigres who are now infesting the different countries for the sole purpose of crushing the Revolution. It is one thing to criticize the Bolsheviki and another to permit a pamphlet to go out in your name which calls upon the American capitalist to invest his money in Russia. Have you any idea of what that would mean for Russia? Why, the same that American interests mean to Mexico, the devastating of the land and the constant danger of troops to protect these investments. If you doubt me, see what has been done to the American farmer through the monopoly of the land. Is that what you want for Russia? Is it for that the Revolution was fought? Yes, but the great liberties people have in America! Surely you do not believe that, with the prisons full to suffocation with political prisoners, with meetings raided, with the very breath of life choked out.

"You have always been deceived in American liberties, Babushka dearest. Still more have you been deceived in the liberality of Wilson. Why there never was a greater menace in office. By a thousand glittering phrases he covers every crime and wrong committed in this country. It is as amusing to consider Wilson liberal as it was when the dear little Czar was called a poet and a dreamer. Wilson is bourgeois to the core, no sympathies whatever with the people, or the aims of the people. But he is shrewd. He knows how to blindfold the mob. Do not be deceived, dear Babushka. Ask your liberal friends, a man like Villard, women like Blackwell, etc. They know their country. They will tell you what kind of liberty we have.

"And so I could go on and on to show you the utter fallacy of combining with the forces that have Prussianized America politically and Russianized her economically. I mean in the sense of poverty and utter dependence of the people. Even if I thought the Bolsheviki black as they are painted, I would prefer to combine with them rather than with the forces I have referred to already. Believe me, Babushka, you will gain nothing for Russia, nothing for her people.

"But more than anything else, I am thinking of what your present activities and associations are doing to the future of the Russian youth. Your great

structure which will stand out as the first edifice of human freedom, the true brotherhood of man. Only the people can build such an edifice. Yes, the people, the robbers and despoilers.'

"Then, Indeed, will the American workers come to the rescue of Russia, not as soldiers to invade and oppress her, but as brothers, builders, comrades.

"Oh, Babushka, I wish I could speak to you in a tongue of fire to rekindle your spirit, to bring back your heroic youth. I wish I could make you see that your present position and present affiliations mean utter and irretrievable ruin to Russia, to us, to your past. But I can only plead in a few stilted words from my cell. You will forgive me if I hurt you. Know, Babushka darling, it is my love for you which compels me to speak, my love for the great, glorious ideal we both love—the freedom of the race, the well-being of mankind.

"Babushka, I implore you, I beseech you. It is yet time. Do not let them besmirch your great past. Do not let them say, as they do say, 'She is our last card. We must play up her past. Come back to us, Babushka, to your children who love you and need you and revere you. Come back to us and help us organize a great host of workers who will come to the rescue of their Russian brothers, who will, out of love, give their earnings, their devotion, to help build up Russia as the inviolable, unconquerable flame of hope and life and work. Come back to us and with us cry as loud as you can, 'Stand back, you liars and traitors, with your benevolent faces and poisonous hearts! Keep your blood-reeking hands off Russia. Keep your capitalist knout from the Russian people. Russia has had enough of the knout. She wants to be free now. She wants to build a new

J. H. R.

BEST COPY AVAILABLE

137

810409355

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Longs, in Exile, to Come "Home" / Emma Goldman.—29 cm. *In* The World. —(April 19, 1930).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Emma Goldman Scrapbook, Rare Books and Manuscripts Division.

Emma Goldman

HERE IS THE LATEST PICTURE OF EMMA GOLDMAN, THE ANARCHIST, taken recently in London. She was deported from this country in 1919 as an undesirable alien.

Emma Goldman Longs, in Exile, to Come 'Home'

But Anarchist Won't "Promise to Be a Good Little Girl" to Get Back to America

By Fritz Steele

OVER after-luncheon coffee, in the garden of the sequestered little villa in the south of France where she is living in monastic seclusion while writing her life, I asked Emma Goldman, exiled American Anarchist, whether she desired to return to the United States, and she replied, almost wistfully, certainly without apparent rancor or bitterness:

"I owe my growth and development to what is best and finest in America. My family and most of my friends live there. I still call myself an American. I should lie if I said I did not love America. I should lie if I said I did not care to return to my adopted country.

"But if to get back meant to compromise with the Government, I would not attempt it. It is not at all likely that I should be permitted to set foot on American soil without promising to be a good little girl, and I would not do that. I stand now precisely where I stood when I was deported. No, I would not compromise with a Government that can set the law for a Sinclair but not for a

An Expert Cook

A scrupulously neat and contented housekeeper and an expert cook—that was my first impression of Emma Goldman in exile. But I soon was to sense that beneath the calm and apparent contentment of her present enforced inactivity stirs uneasily the pent-up mental and physical energy of one who, with Keyserling, regards all nations as "of course unpleasant things."

With the power of concentration that has characterized her throughout her life, she for the time being is sacrificing every militant activity dear to her heart in order to set on paper the life story of the most incorrigible female Anarchist the police authorities of the United States ever had, more or less ineffectually, to contend with.

Emma Goldman began writing her autobiography on June 27, 1928. She hoped for sentimental reasons to finish the manuscript by June 27, 1929 (her sixtieth birthday), and was working desperately to that end. But she found that she was sacrificing quality to speed and decided to let the completion of the manuscript determine the publication date rather than set the date in advance and work always with that bugbear in mind.

"I handle my subject without gloves," said Miss Goldman. "All my life I have said precisely what I thought and I have continued that policy in my book."

Says War Justified Her

I asked Emma Goldman if she considered that the World War and its consequences had justified her in her activities against the war which resulted in her deportation.

"A million times over!" she replied, with a glint in her cool, gray-blue eyes.

"The World War intensified my hatred of all war." Miss Goldman continued. "The war brought nobody any good except possibly the bootleggers. And peace has proved almost worse than the war. The American people did not want war, and they should have been given the right to voice their feeling through a referendum, as we advocated. Pacifist societies worked hard against war until the very time they should have worked hardest—when America went in—and then they 'laid down.' Following the declaration of war came conscription. That got my goat! Conscription was more than I could stand."

Working without the aid of the "respectable" element in America, she continued to write against war in Mother Earth, a monthly magazine of which for eleven years she had been publisher and editor, and to thunder against it from the platform.

In the spring of 1917 she was arrested, tried and convicted for infringement of the Conspiracy Law, on the specific charge of having advised young men not to register as soldiers. She conducted her own case in a manner that the presiding Judge declared to be "worthy of

BEST COPY AVAILABLE

810409355

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Longs, in Exile, to Come "Home" / Emma Goldman.—29 cm. *In* The World. —(April 19, 1930).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Emma Goldman Scrapbook, Rare Books and Manuscripts Division.

a better cause." The sentence was two years in prison, a $10,000 fine and deportation. She was sent immediately to the State Prison at Jefferson City, Mo.

At the end of December, 1919, Emma Goldman, with Alexander Berkman and more than 200 other objectionables, was deported from the United States to Russia. The hope that she might take an active part in the "inspiring work" of the Russian revolution lessened, in a measure, the anguish of her deportation from America. But she soon was disillusioned. She decided that for the Bolsheviki the end to be achieved was not the social and economic liberation of the people of Russia, the ideal of the anarchist, but the supremacy of the Communist state.

"What will you do when you have finished your book?" I asked.

"I have not decided—definitely," said Emma Goldman, enigmatically. "I repeatedly have been asked to come to the Orient. It is a fertile field."

821015450

The Emma Goldman Papers

What Anarchism Stands For [Part 1] / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 6, no. 10 (June 1930).
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

THE ROAD TO FREEDOM

A MONTHLY JOURNAL OF ANARCHIST THOUGHT AND INTERPRETATION

VI—No. 10 JUNE, 1930 Price 5 Cents

THE STATE AND CULTURE

By RUDOLF ROCKER

CONCISE idea of the social relations between people and groups of diverse human elements, gen- y called culture, may best be under- d by a simile in the form of a parable:

on lies the ocean with its imposing ensity, clasping continents within its nty grasp; the sun, shining down upon infinite liquid prairie with her parching forces the water into vapor formation h rises into the skies, clouds are formed pursued by the winds finally settle to earth and discharge in infinite Drops their abundant contents. This tial moisture is distributed in countless s over the surface of the earth only e again in springs, brooks and rivers h eventually converge and find their back into the oceans from whence came.

om time immemorial, this process has e on with irresistible precision, immu- e as all things in nature, and will so inue while the cosmic forces to which planet is subject, remain.

similar thing happens in society. That h we call culture constitutes one great which embraces all human endeavor. anifests itself in innumerable forms. constant and eternal. It is motivated he same creative impulse wherever has settled on the surface of the ; its only variation being in form and n substance.

e distinct cultural formation of count- social groups which have survived side de, or have succeeded one another in course of time, is comparable to the ms and rivers whose primordial source e ocean and whose ultimate end is also ocean.

is a mistake to contend that each cul- embodies itself in an all exclusiveness. ulture is infinitely larger, and mani- itself much clearer in its contiguous s than any differences possibly exist- between one culture and another.

lture has its beginning in conscious n action, opposed to the blind func- of rude, unrefined nature. From this beginning, has come the spiritualiza- of social and individual life and the in- ion which urges mankind on to better s. Little real progress has been made tablish distinctions between various s of culture and each attempt in this ion has inevitably led to the ultimate of its source.

ANARCHY

Ever reviled, accursed, ne'er understood,
Thou art the grisly terror of our age.
"Wreck of all order," cry the multitude,
"Art thou, and was and murder's endless rage."
O' let them cry. To them that ne'er have striven
The truth that lies behind a word to find,
To them the world's right meaning was not given.
They shall continue blind among the blind.
But thou, O word, so clear, so strong, so pure,
Thou sayest all which I for goal have taken.
I give thee to the future! Thine secure
When each at least unto himself shall waken.
Comes it in sunshine? In the tempests thrill?
I cannot tell—but it the earth shall see!
I am an Anarchist! Wherefore I will
Not rule, and also ruled I will not be!

JOHN HENRY MACKAY.

GANDHI'S IDEAL

By HIPPOLYTE HAVEL

THE Gandhi movement is of great significance and it behooves us to get acquainted with the fundamental ideas of the Mahatma. What are his ideas? Gandhi's ideas are accessible in his own autobiography, "The Story of My Experiments with Truth" and in other works from his own pen. Rather than to depend on his interpreters it is far better to read the remarkable man himself. If his gospel is still misunderstood it is not his fault; it is not because he lacks zeal for expounding it. The two volumes of his autobiography and the story of his "Satyagraha" campaign for his compatriots in South Africa fill nearly 2,000 pages. Besides that, he has, since 1904, been almost continuously editing a weekly paper to propagate and explain his ideas. Few men have exposed their souls more unflinchingly to the ordeal of publicity.

The reader who has ploughed steadily through the pages of his autobiography may reasonably feel that he knows most of what there is to know about the Mahatma, and he will accordingly proceed to consider his verdict on the question: Does or does not Gandhi deserve the title which has been accorded to him, viz.: "Mahatma, the Great Soul"?

But here Gandhi clearly interposes that the issue has been wrongly stated: he has never claimed, always disowned the worshipful title. The question he brings before the reader is whether his ideas are true and valuable to humanity.

Gandhi's a priori statement is the declaration that "There is no other God than Truth. The end of man is to know Truth." Still, he does not claim himself to have more than caught "little fleeting glimpses of that mighty effulgence."

WHAT ANARCHISM STANDS FOR

By EMMA GOLDMAN

THE history of human growth and development is at the same time the history of the terrible struggle of every new idea heralding the approach of a brighter dawn. In its tenacious hold on tradition, the Old has never hesitated to make use of the foulest and cruelest means to stay the advent of the New, in whatever form or period the latter may have asserted itself. Nor need we retrace our steps into the distant past to realize the enormity of opposition, difficulties, and hardships placed in the path of every progressive idea. The rack, the thumbscrew, and the knout are still with us; so are the convict's garb and the social wrath, all conspiring against the spirit that is serenely marching on.

Anarchism could not hope to escape the fate of all other ideas of innovation. Indeed, as the most revolutionary and uncompromising innovator, Anarchism must needs meet with the combined ignorance and venom of the world it aims to reconstruct. . . .

The strange phenomenon of the opposition to Anarchism is that it brings to light the relation between so-called intelligence and ignorance. And yet this is not so very strange when we consider the relativity of all things. The ignorant mass has in its favor that it makes no pretense of knowledge or tolerance. Acting, as it always does, by mere impulse, its reasons are like those of a child. "Why?" "Because." Yet the opposition of the uneducated to Anarchism deserves the same consideration as that of the intelligent man.

What, then, are the objections? First, Anarchism is impractical, though a beautiful ideal. Second, Anarchism stands for violence and destruction, hence it must be repudiated as vile and dangerous. Both the intelligent man and the ignorant mass judge not from a thorough knowledge of the subject, but either from hearsay or false interpretation.

A practical scheme, says Oscar Wilde, is either one already in existence, or a scheme that could be carried out under the existing conditions; but it is exactly the existing conditions that one objects to, and any scheme that could accept these conditions is wrong and foolish. The true criterion of the practical, therefore, is not whether the latter can keep intact the wrong or foolish; rather is it whether the scheme has vitality enough to leave the stagnant waters of the old, and build, as well as sustain, new life.

BEST COPY AVAILABLE

140

821015450

The Emma Goldman Papers

What Anarchism Stands For [Part 1] / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 6, no. 10 (June 1930).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

finite liquid prairie with her parching
orces the water into vapor formation
r es into the skies, clouds are formed
ursued by the winds finally settle
to earth and discharge in infinite
ops their abundant contents. This
al moisture is distributed in countless
over the surface of the earth only
again in springs, brooks and rivers
eventually converge and find their
ack into the oceans from whence
ame.

m time immemorial, this process has
on with irresistible precision, immu-
as all things in nature, and will so
ue while the cosmic forces to which
anet is subject, remain.

imilar thing happens in society. That
we call culture constitutes one great
which embraces all human endeavor.
nifests itself in innumerable forms.
onstant and eternal. It is motivated
e same creative impulse wherever
has settled on the surface of the
its only variation being in form and
substance.

distinct cultural formation of count-
cial groups which have survived side
e, or have succeeded one another in
urse of time, is comparable to the
s and rivers whose primordial source
cean and whose ultimate end is also
ean.

a mistake to contend that each cul-
mbodies itself in an all exclusiveness.
lture is infinitely larger, and mani-
tself much clearer in its contiguous
than any differences possibly exist-
tween one culture and another.

ure has its beginning in conscious
action, opposed to the blind func-
f rude, unrefined nature. From this
eginning, has come the spiritualiza-
social and individual life and the in-
on which urges mankind on to better
Little real progress has been made
ablish distinctions between various
of culture and each attempt in this
on has inevitably led to the ultimate
f its source.

is especially true since Hegel's day,
ce then we have been accustomed
k in categories and historical neces-
Recent scientific investigation has
emphasized similarity of all social and
l events and has stressed the cumu-
totality of all culture as transcending
ne to another period in human his-
There no longer remains any ques-
the unity of a common nucleus of
regardless of the variation its ex-
forms may take.

ce there is a profound abyss be-
the crude works of a primitive mind
t of a hermes. Nevertheless, the
impetus which gave form to the
s of men who have lived in far re-
epochs is of common origin. It is a

(Continued on page 3)

Comes it in sunshine? In the tempests thrill?
I cannot tell—but it the earth shall feel
I am an Anarchist! Wherefore I will
Not rule, and also ruled I will not be!

JOHN HENRY MACKAY.

GANDHI'S IDEAL

By HIPPOLYTE HAVEL

THE Gandhi movement is of great significance and it behooves us to get acquainted with the fundamental ideas of the Mahatma. What are his ideas? Gandhi's ideas are accessible in his own autobiography, "The Story of My Experiments with Truth" and in other works from his own pen. Rather than to depend on his interpreters it is far better to read the remarkable man himself. If his gospel is still misunderstood it is not his fault; it is not because he lacks zeal for expounding it. The two volumes of his autobiography and the story of his "Satyagraha" campaign for his compatriots in South Africa fill nearly 2,000 pages. Besides that, he has, since 1904, been almost continuously editing a weekly paper to propagate and explain his ideas. Few men have exposed their souls more unflinchingly to the ordeal of publicity.

The reader who has ploughed steadily through the pages of his autobiography may reasonably feel that he knows most of what there is to know about the Mahatma, and he will accordingly proceed to consider his verdict on the question: Does or does not Gandhi deserve the title which has been accorded to him, viz.: "Mahatma, the Great Soul"?

But here Gandhi clearly interposes that the issue has been wrongly stated: he has never claimed, always disowned the worshipful title. The question he brings before the reader is whether his ideas are true and valuable to humanity.

Gandhi's a priori statement is the declaration that "There is no other God than Truth. The end of man is to know Truth." Still, he does not claim himself to have more than caught "little fleeting glimpses of that mighty effulgence."

To get to know "Truth" man needs "Ahimsa," non-violence, which, as interpreted by Gandhi is very much like the love of one's neighbor—but extended beyond the human species.

In popular Hinduism "Ahimsa" is merely the refusal to destroy animal life. Gandhi, while seeking to avoid conflict with this popular notion, evidently regards "Ahimsa" as concerned less with action than with thought. Where there is no feeling of hatred there is no "himsa," violence, thus "Ahimsa" means for Gandhi "loving the meanest of creation as oneself."

To attain this state of mind self-purification is necessary, and purification being highly infectious, this leads to purification of one's surroundings. Purification consists

(Continued on page 8)

period the latter may have asserted itself. Nor need we retrace our steps into the distant past to realize the enormity of opposition, difficulties, and hardships placed in the path of every progressive idea. The rack, the thumbscrew, and the knout are still with us; so are the convict's garb and the social wrath, all conspiring against the spirit that is serenely marching on.

Anarchism could not hope to escape the fate of all other ideas of innovation. Indeed, as the most revolutionary and uncompromising innovator, Anarchism must needs meet with the combined ignorance and venom of the world it aims to reconstruct. . . .

The strange phenomenon of the opposition to Anarchism is that it brings to light the relation between so-called intelligence and ignorance. And yet this is not so very strange when we consider the relativity of all things. The ignorant mass has in its favor that it makes no pretense of knowledge or tolerance. Acting, as it always does, by mere impulse, its reasons are like those of a child. "Why?" "Because." Yet the opposition of the uneducated to Anarchism deserves the same consideration as that of the intelligent man.

What, then, are the objections? First, Anarchism is impractical, though a beautiful ideal. Second, Anarchism stands for violence and destruction, hence it must be repudiated as vile and dangerous. Both the intelligent man and the ignorant mass judge not from a thorough knowledge of the subject, but either from hearsay or false interpretation.

A practical scheme, says Oscar Wilde, is either one already in existence, or a scheme that could be carried out under the existing conditions; but it is exactly the existing conditions that one objects to, and any scheme that could accept these conditions is wrong and foolish. The true criterion of the practical, therefore, is not whether the latter can keep intact the wrong or foolish rather is it whether the scheme has vitality enough to leave the stagnant waters of the old, and build, as well as sustain, new life. In the light of this conception, Anarchism is indeed practical. More than any other idea it is helping to do away with the wrong and foolish; more than any other idea, it is building and sustaining new life.

The emotions of the ignorant man are continuously kept at a pitch by the most blood-curdling stories about Anarchism. Not a thing too outrageous to be employed against this philosophy and its exponents. Therefore Anarchism represents to the unthinking what the proverbial bad man does to the child,—a black monster bent on swallowing everything; in short, destruction and violence.

Destruction and violence! How is the ordinary man to know that the most violent element in society is ignorance, that its power of destruction is the very thing. An

BEST COPY AVAILABLE

141

821015450

The Emma Goldman Papers

What Anarchism Stands For [Part 1] / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 6, no. 10 (June 1930).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

archism is combating? Nor is he aware that Anarchism, whose roots, as it were, are part of nature's forces, destroys, not healthful tissue, but parastic growths that feed on the life's essence of society. It is merely clearing the soil from weeds and sagebrush, that it may eventually bear healthy fruit. . . .

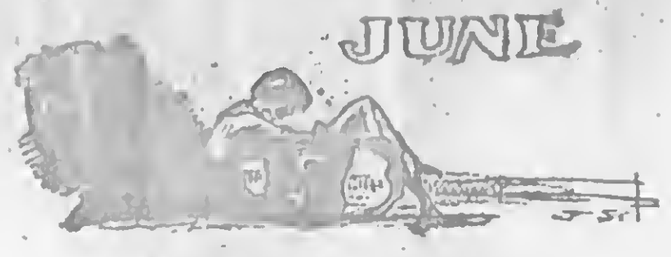
The new social order rests, of course, on the materialistic basis of life; but while all Anarchists agree that the main evil today is an economic one, they maintain that the solution of that evil can be brought about only through the consideration of every phase of life,—individual, as well as the collective; the internal, as well as the external phases.

A thorough perusal of the history of human development will disclose two elements in bitter conflict with each other; elements that are only now beginning to be understood, not as foreign to each other, but as closely related and truly harmonious, if only placed in proper environment: the individual and social instincts. The individual and society have waged a relentless and bloody battle for ages, each striving for supremacy, because each was blind to the value and importance of the other. The individual and social instincts,—the one a most potent factor for individual endeavor, for growth, aspiration, self-realization; the other an equally potent factor for mutual helpfulness and social well-being. . . .

Anarchism is the only philosophy which brings to man the consciousness of himself; which maintains that God, the State, and society are non-existent, that their promises are null and void, since they can be fulfilled only through man's subordination. Anarchism is therefore the teacher of the unity of life; not merely in nature, but in man. There is no conflict between the individual and the social instincts, any more than there is between the heart and the lungs; the one the receptacle of a precious life essence, the other the repository of the element that keeps the essence pure and strong. The individual is the heart of society, conserving the essence of social life; society is the lungs which are distributing the element to keep the life essence—that is, the individual—pure and strong. . . .

Anarchism is the great liberator of man from the phantoms that have held him captive; it is the arbiter and pacifier of the two forces for individual and social harmony. To accomplish that unity, Anarchism has declared war on the pernicious influences which have so far prevented the harmonious blending of individual and social instincts, the individual and society.

Religion, the dominion of the human mind; Property, the dominion of human needs; and Government, the dominion of human conduct, represent the stronghold of man's enslavement and all the horrors

SIGNIFICANT EVENTS

June 1st, 1882: Garibaldi, the Italian liberator, died.

June 3rd, 1912: Miners call a general strike in Spain.

June 4th, 1903: King Alexander drew his last reward.

June 6th, 1912: Voltairine de Cleyre died in Chicago.

June 7th, 1904: Colorado miners and Pinkerton detectives stage bloody battle.

June 7th, 1929: Aderholt, chief of police of Gastonia, N. C., shot during a raid he started in the strikers' camp. Somebody was a good marksman!

June 8th, 1809: Thomas Paine, American revolutionist and author of "The Age of Reason," died.

June 9th, 1902: Anarchist exclusion law passed by the United States Congress.

June 13th, 1907: Francisco Ferrer acquitted in Madrid, only to be murdered two years later in Barcelona.

June 16th, 1894: Revolutionists who meant business executed the infamous Russian General Bobrikoff.

June 18th, 1155: Arnold Brescia died at the stake for his ideas.

June 21st, 1905: Warsaw declared in a state of siege.

June 23rd, 1883: Louise Michel, with hundreds of other Communards, sentenced to New Caledonia.

June 24th, 1894: Caserio deposited a poignard in the anatomy of Sadi Carnot and left it there.

June 26th, 1893: Governor Altgeld pardoned Fielden, Nebe and Schwab.

June 27th, 1869: Emma Goldman born in Kovno.

The month of June also marks the anniversary of the death of Edward Carpenter, in 1929; Max Stirner, in 1856; Michael Bakunin, in 1876, and Wat Tyler, in 1381; the beginning of the textile strike in Paterson in 1902, and the capture of Odessa by the revolutionists in 1905.

and he is preparing to strike the monster dead.

"Property is robbery," said the great French Anarchist Proudhon. Yes, but without risk and danger to the robber. Monopolizing the accumulated efforts of man, property has robbed him of his birthright, and has turned him loose a pauper and an outcast. Property has not even the time-worn excuse that man does not create enough to satisfy all needs. The A B C student of economics knows that the productivity of labor within the last few decades far exceeds normal demand. But what are normal demands to an abnormal institution? The only demand that property recognizes is its own gluttonous appetite for greater wealth, because wealth means power; the power to subdue, to crush, to exploit, the power to enslave, to outrage, to degrade. America is particu-

PANAIT ISTRATI

By E. BERTRAN

THE revolutionary and in sector of Europe has become interested in this man Panai

He is an undoubted genius. peculiar thing about him is to dete what school of thought he belon no easy task to assign him to any, makes him the more interesting.

Panait Istrati began his life journ 46 years ago in Braila, Roumar heritage handed down by his fath decided liability. Fortunately fo his father died when he was 9 mo and his mother, true to the na women, continued her drudgery fr dawn until late at night for which s aged the munificient sum of thirty day. With a worthless father and for a mother, this man's backgro drab indeed.

He ran away from the place cal when but 12 years of age and so himself apprenticed to an inn keep a contract which called for 60 fr year as remuneration. The brut supplemented the stipulated salar mined Panait to again run away.

He successively took up a va occupations, taking care that he sh again permit himself to be tied u an indenture such as was thrust u by his first employer. He becam derer over the face of the earth places he visited, the things he the impressions he gathered du journeys are well depicted in hi quent writings. The things he te travels are the reverse side of the usually drawn by the novelists. His of locomotion was to adopt any conveyance that chanced to be i his direction. He did not, for obv sons, resort to the conventional m travel. If he rode on trains it wa on top of them or underneath the his wanderings took him to sea wh frequently did, he went as a stowa

He had no compunction about h of travel nor his manner of makin ing for he usually stayed but a sh in one place; then on to other field ever, no matter what his predicam never let a day pass without hav something. His appetite for rea omniverous and possibly because trait he developed into the manne that he is.

His linguistic capacity includes native dialects, to which he ha Turkish, Greek Arabic, German and French. Undoubtedly he has ing knowledge of several other la but it is in the class to which I

BEST COPY AVAILABLE

142

821015450

The Emma Goldman Papers

What Anarchism Stands For [Part 1] / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 36 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 6, no. 10 (June 1930).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

are null and void, since they can be fulfilled only through man's subordination. Anarchism is therefore the teacher of the unity of life; not merely in nature, but in man. There is no conflict between the individual and the social instincts, any more than there is between the heart and the lungs; the one the receptacle of a precious life essence, the other the repository of the element that keeps the essence pure and strong. The individual is the heart of society, conserving the essence of social life; society is the lungs which are distributing the element to keep the life essence—that is, the individual—pure and strong. . . .

Anarchism is the great liberator of man from the phantoms that have held him captive; it is the arbiter and pacifier of the two forces for individual and social harmony. To accomplish that unity, Anarchism has declared war on the pernicious influences which have so far prevented the harmonious blending of individual and social instincts, the individual and society.

Religion, the dominion of the human mind; Property, the dominion of human needs; and Government, the dominion of human conduct, represent the stronghold of man's enslavement and all the horrors it entails. Religion! How it dominates man's mind, how it humiliates and degrades his soul. God is everything, man is nothing, says religion. But out of that nothing God has created a kingdom so despotic, so tyrannical, so cruel, so terribly exacting that naught but gloom and tears and blood have ruled the world since gods began. Anarchism rouses man to rebellion against this black monster. Break your mental fetters, says Anarchism to man, for not until you think and judge for yourself will you get rid of the dominion of darkness, the greatest obstacle to all progress.

Property, the dominion of man's needs, the denial of the right to satisfy his needs. Time was when property claimed a divine right, when it came to man with the same refrain, even as religion, "Sacrifice! Abnegate! Submit!" The spirit of Anarchism has lifted man from his prostrate position. He now stands erect, with his face toward the light. He has learned to see the insatiable, devouring, devastating nature of property, and he is preparing to strike the monster dead.

"Property is robbery," said the great French Anarchist Proudhon. Yes, but without risk and danger to the robber. Monopolizing the accumulated efforts of man, property has robbed him of his birthright, and has turned him loose a pauper and an outcast. Property has not even the time-worn excuse that man does not create enough to satisfy all needs. The A B C student of economics knows that the productivity of labor within the last few decades far exceeds normal demand. But what are normal demands to an abnormal institution? The only demand that property recognizes is its own gluttonous appetite for greater wealth, because wealth means power; the power to subdue, to crush, to exploit, the power to enslave, to outrage, to degrade. America is particularly boastful of her great power, her enormous national wealth. Poor America, of what avail is all her wealth, if the individuals comprising the nation are wretchedly poor? If they live in squalor, in filth, in crime, with hope and joy gone, a homeless, soilless army of human prey. . . .

(To be concluded in the July Issue)

(Emma Goldman, one of the few really great women of whom America might boast, is an exile, now living in France. Her autobiography will be published here in the fall by Alfred Knopf. This essay was written many years ago, but it is such a clear statement of the case for anarchism that it is reprinted herewith in abbreviated form for the benefit of those of our younger readers who have not before had an opportunity to read it. Ed.)

ANARCHISM:—The philosophy of a new social order based on liberty unrestricted by man-made law; the theory that all forms of government rest on violence, and are therefore wrong and harmful, as well as unnecessary.

Fielden, Nebe and Schwab.

June 27th, 1869: Emma Goldman born in Kovno.

The month of June also marks the anniversary of the death of Edward Carpenter, in 1929; Max Stirner, in 1856; Michael Bakunin, in 1876, and Wat Tyler, in 1381; the beginning of the textile strike in Paterson in 1902, and the capture of Odessa by the revolutionists in 1905.

the impressions he gathered duri
journeys are well depicted in his
quent writings. The things he tells
travels are the reverse side of the
usually drawn by the novelists. His
of locomotion was to adopt any
conveyance that chanced to be b
his direction. He did not, for obvi
sons, resort to the conventional m
travel. If he rode on trains it wa
on top of them or underneath them
his wanderings took him to sea, whi
frequently did, he went as a stowa

He had no compunction about hi
of travel nor his manner of makin
ing for he usually stayed but a sh
in one place; then on to other fields
ever, no matter what his predicam
never let a day pass without havi
something. His appetite for read
omniverous and possibly because
trait he developed into the manner
that he is.

His linguistic capacity includes
native dialects, to which he has
Turkish, Greek, Arabic, German,
and French. Undoubtedly he has
ing knowledge of several other lan
but it is in the alien tongue of Fren
he has become known to the world

During the war, Istrati found hi
France where his services were uti
planting telegraph poles. Even at
he was working on Telemaque
carried manuscript in his pocket
times.

After reading Jean Christophe
thing within him demanded that he
the art of writing as his life's wo
though at the moment he was ear
bread as a painter in a garage. Li
he know at this time what a part
thor of Jean Christophe would so
play in his life.

Istrati was never robust and he fr
ly found himself in the hospital and
of these occasions, when he thou
was about to die he wrote a letter
main Rolland relating in it some
very unusual incidents in his life.
not know Rolland but he had read
Christophe and it did not seem t

BEST COPY AVAILABLE

821015460

The Emma Goldman Papers

What Anarchism Stands For [Part 2] / Emma Goldman.— pp. 6-7 ; 27 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 6, no. 11 (July 1930).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Vol. VI — No. 11
pp 6+7

WHAT ANARCHISM STANDS FOR

By EMMA GOLDMAN

(Continued from June issue)

Real wealth consists in things of utility and beauty, in things that help to create strong, beautiful bodies and surroundings inspiring to live in.. But if man is doomed to wind cotton around a spool, or dig coal, or build roads for thirty years of his life, there can be no talk of wealth. What he gives to the world is only gray and hideous things, reflecting a dull and hideous existence,—too weak to live, too cowardly to die. Strange to say, there are people who extol this deadening method of centralized production as the proudest achievement of our age. They fail utterly to realize that if we are to continue in machine subserviency, our slavery is more complete than was our bondage to the King. They do not want to know that centralization is not only the death-knell of liberty, but also of health and beauty, of art and science, all these being impossible in a clock-like, mechanical atmosphere.

Anarchism cannot but repudiate such a method of production; its goal is the freest possible expression of all the latent powers of the individual. Oscar Wilde defines a perfect personality as "one who develops under perfect conditions, who is not wounded, maimed, or in danger." A perfect personality, then, is only possible in a state of society where man is free to choose the mode of work, the conditions of work, and the freedom to work. One to whom the making of a table, the building of a house, or the tilling of the soil, is what the painting is to the artist and the discovery to the scientist,—the result of inspiration, of intense longing, and deep interest in work as a creative force. That being the ideal of Anarchism, its economic arrangements must consist of voluntary productive and distributive associations, gradually developing into free communism, as the best means of producing with the least waste of human energy. Anarchism, however, also only aims at instilling those qualities in its public by which its demands are obeyed, and its exchequer is filled. Its highest attainment is the reduction of mankind to clockwork. In its atmosphere all those finer and more delicate liberties, which require treatment and spacious expansion, inevitably dry up and perish. The State requires a taxpaying machine in which there is no hitch, an exchequer in which there is never a deficit, and a public, monotonous, obedient, colorless, spiritless, moving humbly like a flock of sheep along a straight high road between two walls."

Yet even a flock of sheep would resist

A VOICE

(To E. G.)

You have understood
the glamour and the beauty of words,
as you have understood
the sorrows of the world—
And in your rich and lovely voice
has throbbed the quality
of man's despair—
his bitter woe and burning hate.

Your quickened voice
has shamed him of his greed—
his pettiness, and all the things
which keep him grubbing in the dust—

Then on the wings of that shining voice,
you have lifted him
closer to the stars—and let him
glimpse the beauty that might be.

Your words have been
fire and water and precious pearls—
yes, and gleaming steel—
Your voice has been the clear,
true notes of a violin
raised in strange, sweet song—
and sometimes, a muffled drum,
beating,—beating.

Your words have been
so much alive, because they first were deeds!
And when that time shall come
when eager voice and hands are still,
and swift beating heart has stopped
to rest at last—
yet shall your winged words live on—
Tho' on other lips and in other hearts.

GRACE KEMMERLING WELLINGTON.

"Human laws are invalid, because they are contrary to the laws of nature."

Unless it be the order of Moscow after the slaughter of thousands of people, it is difficult to ascribe to governments any capacity for order or social harmony. Order derived through submission and maintained by terror is not much of a safe guaranty; yet that is the only "order" that governments have ever maintained. True social harmony grows naturally out of solidarity of interests. In a society where those who always work never have anything, while those who never work enjoy everything, solidarity of interests is non-existent; hence social harmony is but a myth. The only way organized authority meets this grave situation is by extending still greater privileges to those who have already monopolized the earth, and by still further enslaving the disinherited masses. Thus the entire arsenal of government—laws, police, soldiers, the courts, legislatures, prisons,—is strenuously engaged in "harmonizing" the most antagonistic elements in society.

The most absurd apology for authority and law is that they serve to diminish crime. Aside from the fact that the State is itself the greatest criminal, breaking every written and natural law, stealing in the form of taxes, killing in the form of war and capital punishment, it has come to an absolute standstill in coping with crime. It has failed utterly to destroy or even minimize the horrible scourge of its own creation.

Crime is naught but misdirected energy. So long as every institution of today, economic, political, social, and moral, conspires to misdirect human energy into wrong channels; so long as most people are out of place doing the things they hate to do, living a life they loathe to live, crime will be inevitable, and all the laws on the statutes can only increase, but never do away with, crime. What does society, as it exists today, know of the process of despair, the poverty, the horrors, the fearful struggle the human soul must pass on its way to crime and degradation. Who that knows this terrible process

145

821015460

The Emma Goldman Papers

What Anarchism Stands For [Part 2] / Emma Goldman.— pp. 6-7 ; 27 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 6, no. 11 (July 1930).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

of a house, of the tilling of the soil, is what the painting is to the artist and the discovery to the scientist,—the result of inspiration, of intense longing, and deep interest in work as a creative force. That being the ideal of Anarchism, its economic arrangements must consist of voluntary productive and distributive associations, gradually developing into free communism, as the best means of producing with the least waste of human energy. Anarchism, however, also recognizes the right of the individual, or numbers of individuals, to arrange at all times for other forms of work, in harmony with their tastes and desires.

Such free display of human energy being possible only under complete individual and social freedom, Anarchism directs its forces against the third and greatest foe of all social equality; namely, the State, organized authority, or statutory law,—the dominion of human conduct.

Just as religion has fettered the human mind, and as property, or the monopoly of things, has subdued and stifled man's needs, so has the State enslaved his spirit, dictating every phase of conduct. "All government in essence," says Emerson, "is tyranny." It matters not whether it is government by divine right or majority rule. In every instance its aim is the absolute subordination of the individual.

Referring to the American government, the greatest American Anarchist, David Thoreau, said: "Government, what is it but a tradition, though a recent one, endeavoring to transmit itself unimpaired to posterity, but each instance losing its integrity; it has not the vitality and force of a single living man. Law never made man a whit more just; and by means of their respect for it, even the well disposed are daily made agents of injustice."

Indeed, the keynote of government is injustice. With the arrogance and self-sufficiency of the King who could do no wrong, governments ordain, judge, condemn, and punish the most insignificant offenses, while maintaining themselves by the greatest of all offenses, the annihilation of individual liberty. Thus Ouida is right when she maintains that "the State clockwork. In its atmosphere all those finer and more delicate liberties, which require treatment and spacious expansion, inevitably dry up and perish. The State requires a taxpaying machine in which there is no hitch, an exchequer in which there is never a deficit, and a public, monotonous, obedient, colorless, spiritless, moving humbly like a flock of sheep along a straight high road between two walls."

Yet even a flock of sheep would resist the chicanery of the State, if it were not for the corruptive, tyrannical, and oppressive methods it employs to serve its purposes. Therefore Bakunin repudiates the State as synonymous with the surrender of the liberty of the individual or small minorities,—the destruction of social relationship, the curtailment, or complete denial even, of life itself, for its own aggrandizement. The State is the altar of political freedom and, like the religious altar, it is maintained for the purpose of human sacrifice.

In fact, there is hardly a modern thinker who does not agree that government, organized authority, or the State, is necessary only to maintain or protect property and monopoly. It has proven efficient in that function only. . . .

Unfortunately there are still a number of people who continue in the fatal belief that government rests on natural laws, that it maintains social order and harmony, that it diminishes crime, and that it prevents the lazy man from fleecing his fellows. I shall therefore examine these contentions.

A natural law is that factor in man which asserts itself freely and spontaneously without any external force, in harmony with the requirements of nature. For instance, the demand for nutrition, for sex gratification, for light, air, and exercise, is a natural law. But its expression needs not the machinery of government, needs not the club, the gun, the handcuff, or the prison. To obey such laws, it we may call it obedience, requires only spontaneity and free opportunity. That governments do not maintain themselves through such harmonious factors is proven by the terrible array of violence, force, and coercion all governments use in order to live. Thus Blackstone is right when he says to misdirect human energy into wrong channels; so long as most people are out of place doing the things they hate to do, living a life they loathe to live, crime will be inevitable, and all the laws on the statutes can only increase, but never do away with, crime. What does society, as it exists today, know of the process of despair, the poverty, the horrors, the fearful struggle the human soul must pass on its way to crime and degradation. Who that knows this terrible process can fail to see the truth in these words of Peter Kropotkin:

"Those who will hold the balance between the benefits thus attributed to law and punishment and the degrading effect of the latter on humanity; those who will estimate the torrent of depravity poured abroad in human society by the informer, favored by the Judge even, and paid for in clinking cash by governments, under the pretext of aiding to unmask crime; those who will go within prison walls and there see what human beings become when deprived of liberty, when subjected to the care of brutal keepers, to coarse, cruel words, to a thousand stinging, piercing humiliations, will agree with us that the entire apparatus of prison and punishment is an abomination which ought to be brought to an end."

The deterrent influence of law on the lazy man is too absurd to merit consideration. If society were only relieved of the waste and expense of keeping a lazy class, and the equally great expense of the paraphernalia of protection this lazy class requires, the social tables would contain an abundance for all, including even the occasional lazy individual. Besides, it is well to consider that laziness results either from special privileges, or physical and mental abnormalities. Our present insane system of production fosters both, and the most astounding phenomenon is that people should want to work at all now. Anarchism aims to strip labor of its deadening, dulling aspect, of its gloom and compulsion. It aims to make work an instrument of joy, of strength, of color, of real harmony, so that the poorest sort of a man should find in work both recreation and hope.

To achieve such an arrangement the government, with its unjust, arbitrary, re-

821015460

The Emma Goldman Papers

What Anarchism Stands For [Part 2] / Emma Goldman.— pp. 6-7 ; 27 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. —Vol. 6, no. 11 (July 1930).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

pressive measures, must be done away with. At best it has but imposed one single mode of life upon all, without regard to individual and social variations and needs. In destroying government and statutory laws, Anarchism proposes to rescue the self-respect and independence of the individual from all restraint and invasion of authority. Only in freedom can man grow to his full stature. Only in freedom will he learn to think and move, and give the very best in him. Only in freedom will he realize the true force of the social bonds which knit men together, and which are the true foundation of a normal social life. . . .

The political superstition is still holding sway over the hearts and minds of the masses, but the true lovers of liberty will have no more to do with it. Instead, they believe with Stirner that man has as much liberty as he is willing to take. Anarchism therefore stands for direct action, the open defiance of, and resistance to, all laws and restrictions, economic, social, and moral. But defiance and resistance are illegal. Therein lies the salvation of man. Everything illegal necessitates integrity, self-reliance, and courage. In short, it calls for free, independent spirits, for "men who are men, and who have a bone in their backs which you cannot pass your hand through. . . .

Anarchism, the great leaven of thought, is today premeating every phase of human endeavor. Science, art, literature, the drama, the effort for economic betterment, in fact every individual and social opposition to the existing disorder of things, is illumined by the spiritual light of Anarchism. It is the philosophy of the sovereignty of the individual. It is the theory of social harmony. It is the great, surging, living truth that is reconstructing the world, and that will usher in the Dawn.

MY LIFE. By Leon Trotsky. Charles Scribner's Sons. New York. $5.

pacity for cataloguing things he wants recorded and leaving in the background those he does not want revealed.

It is, for instance, unbelievable that a man who could remember dates and commonplace incidents in childhood, and recall them in precise detail, could possibly pass over the tragedy of Kronstadt with a few brief sentences, unless he did it deliberately. After all, perhaps, Trotsky has some semblance of humanity in his makeup that makes him instinctively recoil from the frightful ruthlessness which he personally supervised during the revolt of the soldiers and sailors bottled up in that ill-fated island in the Neva. One hundred thousand lives upon one's head is no little thing to contemplate and Trotsky carefully, artfully avoids mention of any but the most casual lines to this great slaughter for which he can blame no man but himself.

His failure to attempt an explanation of the Kronstadt affair brands him a totally unrelenting enemy of mankind, a dangerous man to be in a place of power, a modern personification of all that was bad in Ivan, plus a cleverer brain and subtler purpose.

This book is a masterpiece of fine writing. It tells a gripping story of one man's life in pungent terms and reveals the inner working of an ambitious politician. It is a book all well informed people should read to the end that they may be better informed anent matters abroad from the point of view of an adventurer to whom ambition comes before all things.

WALTER STARRET.

MATA HARI. By Major Thomas Coulson, O.B.E. Illustrated. Harper & Brothers, New York. $3.

MAJOR COULSON missed a golden opportunity to write a book for the ages when he undertook to set down the life story of Mata Hari. Vanity, provincialism and professional jealousy defeated him!

Unwittingly, he has made of Mata Hari, a philosopher, and of himself, a cad. Time after time in this quite unusual book, he lets his outraged puritanism master him.

Vile vindictiveness is a poor manner of approach to virtue!

Mati Hari was a type familiar in all history. Organized government opened its arms to her—men in high places opened their hearts and purse strings to her—and she took them all in for she was undoubtedly a siren and death lurked behind her every caress. But she found ample fields in which to ply her trade, for deceitful men and institutions must needs employ treason for their own unholy ends.

It is difficult to read this book without feeling that of all the base creatures Major Coulson lays bare, Mati Hari and old Maitre Clunet were the most decent.

the truth about Mata Hari prompted the writing of this book. It is undoubtedly a remarkable book and a true record of all the incidents the author mentions—but why does Coulson detract from his splendid ability as a narrator by smearing venom upon nearly every page? He quotes the highly erotic description of her dances given by Prince del Drago and then ends the chapter by the single sentence, "A serpent, always a serpent!" Moreover, he assures the reader, in his preface, that he withholds names in some instances because the ". . . injury she did was tragic enough without adding to it. . . ."

They are tarred with the same stick, this superspy and the man who writes about her, for what moots it that Major Coulson is a member of the British Intelligence Service, and Mata Hari seduced Statesmen for the German war machine? The life work of both amounts to studied treason to all mankind!

Nevtheless he has written an excellent book. In it he puts all the outraged feelings of moral bigotry appalled at the capacity of a woman so deft and so clever as to have been able to outwit the best brains of Europe during those terrible years of the war. He stands aghast at her immorality, her love of lust and the better things of life, but he leans over backward. Whatever else may be true of her, Mata Hari was this much better than the average wife of respectable tradition: she was paid and well paid for her services. She never scabbed on her sisters in wedlock or out.

Event follows event in this recitation of seemingly impossible craftiness. Coulson spares few of the men who fell for her charms, and their names are legion: A Minister of the Dutch Cabinet, a Minister of War, a Minister of Foreign Affairs, a host of officers and Embassy Attaches and the lovable old lawyer, Maitre Clunet, who went so far as to insist that he was the father of her unborn child, they all went into her eagerly, ravenously again and again.

But there is a lesson in this book. It is a standing indictment of war and of government. Coulson paints a lurid picture. Every government is the same. Each employs intrigue and base practices. They betray their own subjects as well as the subjects of enemy governments. They demand the highest of integrity and then proceed to utterly demoralize those who enter their service. The spy is, unquestionably, the most despicable of all human kind and yet it is a vocation that demands rare talent and capabilities.

It is not surprising, then, that Mata Hari could be what she was and at the same time be the author of this observation:

". . . At the moment I am queen with my courtiers . . . Ginocali, with his hyena's snout and his swindler's mien, will never miss seeing me for a day . . . if I were in hell. And

147

900515004

The Emma Goldman Papers

[To the anarchists and syndicalists of the world. In Yiddish] Zu der Anarchisten un Sindicalisten fun der Ganzer Velt! / Emma Goldman, *et al.* – 36 cm. *In* Arbeiter Freund. –[(July 1930?)].

Obtained from the American Jewish Historical Society, Waltham, MA.

פון דער מיליטערישער־קאמיסיע, כיי דער אנ־
וועזנהייט פון פיל יוננעלייט, וועלכע זיינען
אויך נעקומען צו דער מיליטערישער קאמיסיע.
ר איז כאלר איזאלירט נעווארען פון די אי־
בעריגע „פאוואראוועצעס". צווישען די מילי־
טעריש און ציווילע דאקטוירים, האט דאס
ארויסנערופען א שטיקעל איבערראשונג, זיי זענען
נאך נישט צונעוואוינט צו אזעלכען דרייסטע;
ארויסצוטעטן. נאכ'ן ארומשטויסען איהם הינ־
אונצוריק, פון דער וואג צו דער מאם א.אז.וו.
האט א מאיאר נעפראוועט טיט איהם אייני־
טענה'ן און נעוואלט אויף איהם ווירקען ער
זאל דאך נעהען דינען. און ווען דאס האט
זיך איהם נישט איינגענעבען, האט ער פער־
ארדענט איהם צו ארעסטירען און אפשיקען איהם
אין מיליטערישען שפיטאל אויף אבסערוואציע.
פער די איבעריגע יוננע לייט, וועלבע האבען
בייגעוואוינט די נאנצע נעשעהעניש האט די
אפליציאנט נעפראוועט איהם פארשטעלען אלס
א נייסטיג־קראנקען ארער אלס סימולאנט, כדי
אזוי ארום אויסצוירדען זיינע כירנער־פליכטען.
(אז א טענש זאל זיין נייסטיג נעזונט און נישט
וועלען אויספירען די „ערנהאפטע" בירנער־
פליכט, פון מארדען אומשולדיגע טענשען, איי־
גענע און פרעמדע. דאס פאלט נאר נישט איין
אונזער אפליציסקן קאפ!) אויפ'ן דריטען טאג
איז ער נעווארען איבערנעפיהרט קיין ווארשע,
אויף א פס כיאטעריישער אבסערוואציע, זיי רע־
דען איהם איין, אז ער איז נייטסיג־קראנק, —
א נידערטרעכטיג שפיצעל, אוטשולדיג צו מאכען
זיך אן אומבאקוועמען נענגער — בין היינט צו
טאג זיצט ער אין א מיליטערישען שפיטאל,
זיין נורל איז אלץ נישט קלאר.

דער דעפארמיזם קאנצענטרירט זיך!

דער „בונד" פון פוילן באשלאסען ארייגצוטרע־
טען אין 2־טען אינטערנאציאנאל.

זונטאג דעם 1־טען און מאנטאג דעם 2־טען
יוני, 1930, איז אין לאדוש פארנעקומען דער
אוסערארדענטליבער 5־טער צוזאמענפאר פון
„כונד". דער צוזאמענפאר איז צונויפנערופען
נעוואָרען, צו לייזען איין פראגע, דאס איז די
פ אנע אינטערנאציאנאל:

ביז איצט האט דער „כונד" נישט נעהערט
צו קיין איינעם פון די ענזיסטירענדינע אינטער־
נאצ אנאלען.

דער 2־טער איז פאר איהם נעווען צו רעכט,
צו אפארטוניסטיש, און דער 3־טער צו לינק.
אזוי, אז ער איז נעבליבען אויסער יעדען אינ־
טערנאציאנאל. וועו עס האט זיך נעשאפען די
„פאריזער־ביורא", איז ער צונעשטאנען צו
א הס. אין דער פארטיי נופא זענען נעווען צוויי
ב אקציעס: אנהענגער פון 2־טער אינטערנאצי־
אנאל און אנהענגער פון כלייבען אין „פאריזער־
כיורא".

די ערשטע, ארער ווי טען רופט זיי דא, די
„איינסער" זענען נעווען אין דער מערהייט. לויט
ווי די בונדישע „פאלקס־צייטונג" גיט איבער
זענען אוים'ן צוזאטנפאר נעווען 102 דעלענא־
טען. דערפון 60 „איינסער" און 42 „צווייער".
מיט א מערהייט פון 18 שטימען האט דער בונ־
דישער צוזאמענפאר באשלאסען ארייגצוטרעטען
אין רעפארמיסטישען (אמסערדאמער) אינטער־
נאציאנאל. דאס איז אן שום ספק א זיעג פון
רעפארמיזם, וועלבער קאנצענטרירט זיך כסדר
אוים'ן אינטערנאציאנאלען מאסשטאב.

ס'וואלט שוין נעווען די העבסטע ציים, אז
אויך די אנטי־אויטאריטערע עלעמענטען פון
דער ארבייטער־באוועגונג, זאלען זיך צוזאטע־
נעמען און שאפען א אירישען אינטערנא־
ציאנאל, (אויסער דעם רעוואלוציאנער סינדי־
קאליסטישען.) פון אלע פרייהייטליך סאציאלי־
טישע ריבטונגען און עלעמענטען פון דער ער־
בייטער באוועגונג און בילדען אן ארגאניזירטע
ווירערשטאנדס־קראפט. סיי נענען דעם אינטער־
נאציאנאלען זאש־זם און רעאקציע פון איין זייט

און סיי נענען די רעפארטסטישע און כאלשע־
ויסטישע איינפלוסען אין דער סאציאליסטישער
כאוועגונג פון דער אנדערער זייט.

דער פוילישער קאנגרעס.

די ארבייט כיי אונז אין לאדוש און אין די
איבעריגע שטעט פון פוילן טיט ווענלבע טיר
זענען ארגאניזאציאנאל פארבונדען — נעהט אן
נארמאל. פון ציים צו ציים דערשיינט אויך כרא־
שורען אין דער פוילישער שפראך, ווענלבע ווערען
זעהר נוט פארשפרייט צווישען די ארבייטער
און שול־יוגענד, לעצטענס ווערט אויך נעמאכט
אנשטרענגונגען ארויסצוגעבען א אידישע ברא־
שור, ווענען לואיזע טישעל'ס סיאיז צו האפען,
אז די בראשור וועט אויך האבען דערפאלג. ווייל
אויף אידישע ליטעראטור איז ככלל א נרויסער
הונגער! טיר ליידען אבער נאך אויף א נרע־
סערען טאנגל אין מאטעריעלע מיטלען. מיר
מאכען נרויסע כאטיאונגען, אין דער פינאנסי־
עלער הינזיכט, אונזער אונטערנעמונג צו פער־
כרייטערען און פארשטארקען.

לעצטענס קאכט זיך א ביסעל אין פוילנ'ס
פאליטיש־וועלט.

אין קראקע ווערט היינט נעעפענט רער קאנ־
נרעס פון די אפאויציאנעלע פארלאמענטארישע
פארטייען, פון דעם אזוינרופענעם „צענטרא־
לעוו" וועלבער כאשטימט פון די ס.ס.ס. און די
כירנערליבע דעמאקראטישע פארטייען. דער
ציעל פון דעם איצטינען קראקעווער קאנגרעס —
וועלבער רופט ארוים נרויס באאומרואיקונג און
הארמידער אין פוילן, איז אונטערצונעמען אין
פראקאמירען אן אפענעם קאמף נענען דער פיל־
סודסקי־דיקטאטור, אזוי אלענפאלס פארשפרע־
כען די ארנאניזאטארען פון קאנגרעס. — און
פער רער פארלאמענטארישער דעמאקראטיע.
ווי טיר זעהען איז דאס נישט קיין אידעאל פער
וועלבען עס לוינט זיך צו קעמפען און פארלירען
ענערניע און נאך וויינינער פארנישען ארבייטער־
בלוט, וועו נישט די נרויסע פאלקס־באוועגונג
וואס האט זיך נעשאפען ארום דעם קאנגרעס,
דאס פילנריטירען פון טויזענטער פויערים און
ארבייטער פון פארשיידענע שטעט און דערפער
קיין קראקע, צוס דאטינען קאנגרעס, וועלבער
שאפט דורך דעם אליין שוין אן איינרוק פון
א ריכטינער פאלקס דעמאנסטראציע נענען הייב־
טינען רעזשים, נענען רער דיקטאטור פון פיל־
סורסקי און זיין קליקע. וואלט זיך נישט נע־
לוינט צו פארלירען קיין איין וואָרט וועגען
דער נאנצער פאליטישער אונטערנעמונג, וויייל
איהרע ארנאניזאטארען, סיי די ס.ס.ס. פירער
סיי די בירנערליבע דעמאקראטען פון ה' טר־
נוט'ס שניט טיין נישט ערנסט מיט זייערע
רייד, — וועגען „רעבט און פרייהייט פון פאלק".
וואלטען זיי עס נעמיינט אין ערנסט, וואלטען
זיי נעמוזט אויפהערען צו זיין דאס וואס זיי
זענען, וואלטען זיי נויטוועגדינערוויי נעמוזט
פארוואַרפען דעם פאליטיש פארלאמענטארישען
קאמף, און טיט'ן וועג פון דירעקטען־רעוואלו־
ציאנארן עקאנאמישען קאמף דערנרייכען די
רעבט און פרייהייט פון פוילישען פאלק.

ס'איז דעריבער נישט פארן קיין שום נרונר
צו נלויבען, אז די זעלבע הערען, וואס האנדלען
א נאנצען יאהר מיט די בלוטיגסטע אינטערעסע;
פון ארבייטער פאלק, זאלען אינ'ס איצטינען
מאמענט פעהיג זיין עפעס צו טאן לטובת די
אינטערעסען פון די ארבייטער און פויערים,
ארבייטער מאסען, דאנענען איז אכער רא פארען א מע־
ליכקייט, אז די טויזענטער פויערים, ארבייטער
און פאלקס־מאסען, וועלבער פארען און נערען
צו פיס צום קראקעווער קאנגרעס, זאלען אינ'ס
אפענעם צוזאמענטרעף פנים על פנים מיט די
היינטינע מאכט־האבער, נעהען וועו וועיטער, וויי די
רעזשיסארן פון קאנגרעס האבען זיי אננעצייגט.

רעם פאלק איז שווער אויפצוועקען צום
קאמף פער א בעסער און שענער לעבען, וועו
ער ליגט אין זיין הינער־פלעס. וועלט אבער

דאס פאלק אקטיוו און טרעט ארויס פער דער
וועלט טיט זיינע פארדערונגען. איז דאן שוין
שווער די פאלקס־סטיניע צו צוינען און כאהער־
שען. די פאליטיקער פון אלע פארבען וועיסען
דאס נוט, דערפער היטען זיך טאקע נישט
ארויסצורופען די מאסען־אקטיוויטעט פון פאלק.
אויב איצט איז דאס דאך נעשעהן, איז טענליך,
אז דער קאנגרעס זאל מיט'ן לויף פון די נע־
שעהענישען אנעטען נאר אן אנדער כאראקטער
טיט ראדיקאל־רעוואלוציאנערע ציעלען.

ס'איז אויך טענליך, אז דער כארנ זאל נע־
כוירען א מויז....

צו די אנארכיסטען און סינדיקאליסטען פון דער נאנצער וועלט!

חכרים,

מיר, פוילישע אנארכיסטען אין אויסלאנד,
וועגרען זיך צו אייך, אנארכיסטען און סינדי־
קאליסטען פון דער נאנצער וועלט, טיט א הייסען
און דרינענדען רוף אונז צו קומען צו הילף אין
אונזער פריש־אונטערנעגומענער איניציאטיוו
און דערמענליכען דעם נענרינדעטען אויסלענדי־
שען קאימטעט־פער פוילישער אנארכיסטישער
פראפאגאנדא צו דערפילען זיין אויפנאבע.

די נעשאפענע סיטואציע אין פוילן פון
דעם נאך־מאי־רעזשים אן האט א שטויס נע־
טאן די נאנצע ארבייטענדע באפעלקערונג אין
שוים פון אפאויציע. דער פוילישער פראלע־
טאריאט, וועלבער איז אזוי לאנג נעווען פער־
שיבודט פון דער אומאפהענגיקייט־אידייע און
האט פארנעטערט פילסודסקי'ן, הויבט זיך אן
אלץ מעהר און מעהר אויסצוניבטערען פון ויין
אומאפהיננינקייטס־שיכרות. אין „זיין „נוטען
נאט" — דער „רעטער" און „דערלייזער" פיל־
סודסקיין דערזעהט ער דעם בייזען נייסט, דעם
אונטערדריקער פון די מאסען און דעם פער־
טיידינער פון די אינטערעסען פון דער בורזשו־
אזיע און פריצים. אונטער דעם דרוק פון דער
אויסניבטערונג פון די מאסען זענען די סאציאל־
פאטריאטישע און כלומערשט פויערישע פאר־
טייען נעצוואונגען נעווען זיך א רוק טאן אויף
לינקס. די פ. פ. ס. האט אונטערנענומען די
איניציאטיוו פון פארייניגען אלע סאציאליסטי־
שע פארטייען, — די סאציאליסטען פון די נא־
ציאנאלע מינדערהייטען איינערעבענט, — אין
א איינהייטליבען פראנט קענען די דיקטאטור־
שטרעבונגען פון פילסורסקי'ן און זיין לאנער.
די פויערן־פארטייען „פיאסט" און „ווייזאלעניע"
נעהען האנט ביי האנט מיט די סאציאליסטען
אין אומווארפען די רעגירונג, באהאלטענדיג
דערווייל זייערע אמת'ע אינטערעסען פון נרע־
סערע און מיטלע ערד־באזיצער. די אפאזי־
ציע־פארערונגען פון דעם צווייטען אינטערנא־
ציאנאל נעהען נישט ווייטער פון דעמאקראטי־
שע און פארלאמענטארישע פאסטולאטען — טיט
דעם אמת'ן רעוואלוציאנערען — און פראלע־
טארישען קאמף האט עס ווייניג וואס צו טאן.

די קאמוניסטישע פארטיי אין פוילן איז
דיסקרעדיטירט צוליעב איהר נארישער און צע־
ברעכערישער טאקטיק בנונע דער פראפעסיא־
נעלער באוועגונג און צוליעב דער אומנעלונגענער
פיהרונג פון איהרע אייגענע פראפעסיאנעלע
פארייגען. זי איז אפנעשוואכט צוליעב די אינ־
ערליכע רייסעריין און אומאויפהערליכע פראק־
טיאנאלע שפאלטונגען. ס'שלאנט זיך אויף איהר
אף רער קריזים, וועלכער הערשט איצט אין רע־
קאמוניסטישער באוועגונג אויף נאר דער וועלט.
איהרע שוין רערוואכענע רייען האלטען אין
איין שיטער וועדען — די מאסען, ווייזט אוים,
האבען זיך אנטוישט אזוי וויי אין דער שוואכער
דיקטאטור פון פילסודסקי'ן אזוי אויך אין דער
רויטער סטאלינישער דיקטאטור. די אפחיינ־
נינקייט פון די נרויס־דיפלאמאטישע אינטערע־
סען פון סאוויעטען־טאכט מאכט דער קאמונים־
טישער פארטיי אין פוילן אונטעליך טיף ארויי־
צודרינגען אין דער סיטואציע פון פוילישן

900515004

The Emma Goldman Papers

[To the anarchists and syndicalists of the world. In Yiddish] Zu der Anarchisten un Sindicalisten fun der Ganzer Velt! / Emma Goldman, *et al.* – 36 cm. *In* Arbeiter Freund. –[(July 1930?)].

Obtained from the American Jewish Historical Society, Waltham, MA.

פראָלעטאַריאַט. אין אַרויסגעהען אויף דעם אמת'ן וועג פון פארטיידיגען זייַנע קלאַס און סאָציאַלע אינטערעסען.

אויף דער אנארכיסטישער פראָפאַגאַנדע פאַלט אַרויף די לאַסט אויסצונוצען די דער־וואַכונג פון די מאַסען פון די ארבייטענדע אין פּוילן פון זייערע לאַנגע אומאַפהייַנגיקייטס־טרוימען.

די אנארכיסטישע פראָפאַגאַנדע מוז און קאָן וועגדען די אויגען פון די עקספלואַטאַטאָרן און אונטערדריקטע אין פּוילן גיט אין דער ריכ־טונג פון פארלאַמענטאַריזם בלאָז אוץ רעפאָר־מיסטישען זומפ, אויך גיט אין דער ריכטונג פון דיסטאַטור „איבער'ן פראָלעטאַריאַט" — נאָר אין דער ריכטונג פון דירעקטער עקאָנאָמישער אקציע און סאָציאַלער רעוואָלוציע.

דער אנארכיזם אין פּוילן איז שוין זייט אייניגע יאָהרען געוואָרען א ווירקליכקייט אין דער ארבייטער און סאָציאַלער באַוועגונג. מ'ווייסט וועגען זיין עקזיסטענץ און מ'אינטע־רעסירט זיך מיט זיין שטימע. ליידער, איז די שטימע א שוואַבע, ווייל די פראָפאַגאַנדע טרעפט אָן אויף שרעקליכע פאַליציי־פארפאָל־גונגען פון אויף און אויף שטענדיגען מאַ־נעל אין טעבנישע מיטלען און פראָפאַגאַנדע־מאַטעריאַל פון דער צווייטער זייט. אפשאַצע־דיג די סיטואַציע אין פּוילן און אנארקעענדיג אונזער הוכ לנבי דעם אנארכיזם און רעוואָלו־ציע, זענען מיר פּוילישע אנארכיסטען אין אויס־לאנד נעקומען צום באשלום: מיר מוזען האָבן לאַנד לעבן איצט אדער קיינ־מאָל! אדער א פארשטארקונג אין א פארבריייטערונג פון דער פראָפאַגאַנדע — אדער א נענצליכע אפשוועל־קונג פון דעם אויפס'נייַ נעכטיריגעם אנארכיסטישען געדאַנק אין פּוילן!

מיר האָבן דעריבער נענדיגדעט דעם קאָ־מיטעט, וועלכער זאָל צוואַמענשטעלען די פי־נאַנציעלע מיטלען. פון דעם דערפאָלג פון דע־קציע איז אפהענגיק, צי דער אנארכיזם אין פּוילן וועט ווערען א ערנסטער סאָציאַלער בוץ, וואָס וועט זיין פייהיג צו שפילען א נרעסערע ראָלע בשעת די סאָציאַלע און פּאָליטישע עג־דערונגען, וועלכע־ראַפען און מוזען קומען, — צי די צעהן־יאהרינע ארבייט וועט נעהן לאיבוד און אַלץ וועט זיך אומקערען צו דעם פאַר־מלחמה'דינען צושטאַנד.

חכרים! מיר ווילען און מוזען האַנ־דלען! און מיד רופען צו אייך: קומט אונז צו הילף!! וויל מיד האָבען, אז איהר מאַרשטייט און פילט די נרויסע אויפנאבע, וועלכע דער אנאר. נעראַנק, רעאַליזירט אין די פאַרמען פון א נרויסער באַוועגונג, קאָן שפילען אין איינעם פון די נרעסטע לענדער אין מזרח־אייראָפּע! ארנאַניזירט הילף־אקציעס! זאַמעלט איבעראל נעלט און ליטעראַטור! העלפט אונז צו פאר־בריייטערען און פארטיפערען אין פּוילן דעם נע־דאַנק פון סאָציאַלער רעוואָלוציע און אנארכיע!

COMRADES! We hope that you understand how important the work in question is, and we appeal to you to aid it morally and financially, to your best ability.

Alexander Berkman,
Emma Goldman,
A. Schapiro,
I. Caplan.

We are also authorised to sign the name of *Rudolf Rocker.*

(נאָטיצען פון וויטע 1)

סיי אין אינטערעסע און סיי אין דיסקוסיאָן.

נאָך נאָר א לאנג צייט איידער זיין ערשטער פאַרטראָג האָט זיך אָננעפאַנגען, איז שוין דער נרויסער זאל פון ארבייטער רינג נעוועז איבער־פילט מיט טענער. און פרויען. וואָס זיינען נישט

הוגדערטער: האָבען נעמוזט צוריקנעהן דערפאַר וואָס פאַר זיי איז מעהר קיין פּלאַץ ניט נעוועז. די אָוואַציע וואָס נעב. ראָפער האָט בעקומען ווען ער איז ערשינען אויף דער פּלאַטפאָרמע איז נעווען דער איינשטימינער אויסרוף פון אַבטוגג און פרייַנדשאַפט, און די שפאַנענדע אויפמערקזאַמקייט מיט וועלבע אלע זיינען נע־זעסען א נאַנצע שטורעג מיט א האַלב און אויס־נעהערט זיין ערשטען פארטראג האָט כעוויזען, אז זיי זיינען נעקומען הערען דאָס, וואָס זיי האָבען פאַר די לעצטע זעכצעהן יאָהר ניט נעהערט.

דער צווייטער פארטראג האָט בעוויזען, אז דער נרויסער עולם האָט זיך פון ערשטיין פאַר־טראג ניט אָבנענארט. דער זאַל איז ווידער נעווען איבערפילט מיט מענשען. נעב. ראָפער קריגט ווידער א הערצליכע אויפנאַמע, רעדט א שטונדע מיט. א האַלב פאַר אַנ'עולם וואָס שלינקט יערען וואָרט. און דערמיט ענדיגט זיך דער פראָפאַגאַנדא טייל פון ראָפער'ס בעזוך.

א חוץ דעם האָבען מיר אויך נעהאט א נענאַסענשאַפטליכען אָבענד, וואו די נענאַסען, ארבייטער־ארנאַני.אציעס און אנדערע פרא־נרעסיווע מעראיינען האָבען ראָפער'ן נעגעבען אן „אָפיציעלע" אויפנאָמע. דאָס איז אויך נע־וועז א נרויסער ערפאָלג. ביי דעם אָבענד האָבען מיר נעהאט דאָס פערנניגענדע צו האָבען די „וקנים" פון דער בעוועגונג. דזש. טערנער, ס. פרימאן, וו. וועס און י. קאַפלאן. ראָפער האָט נעווירקט אויף די אלטע, אז זיי זאָלען יונג ווערען. צו ער וועט אויך ווירקען, או די יונגע זאָלען אלט ווערען וועט די צייט כע־וויזען.

מיט א וואַרעמען אויפרוף פון נענאַסע ראָפער צו שטיצען דעם אר. פר. און א דאנק פון נענאַסין מ. וויטקאָפ פאַר די כענרישונגען האָט זיך נעעגרינט אייניע פון די איינרופס־פולע צייטען אין די לעצטע עטליבע יאָהר.

י. ק.

ערד-ארבייט.

ווי איבעראל, איז דאָ אין ענגלאַנד ערד־ארבייט א נליקליבע פרנסה. דער לאוין אין ארבייטער איז פון 30 ביז 42 שילליגג פער וואָך און די ארבייטס־שטוגדען זיינען פון 50 ביז 60 זומער־צייט און פון 48 ביז 50 ווינטער־צייט. ראָס איז נעוועצליך בעשטימט נעוואָרען נאָך ראָן ווען מר. הענדערסאָן איז נעוועז מיני־סטער פון אינערן. אויסערדעם זיינען די אנ־דערע ארבייטס־בעריינונגען אויך ניט קיין נלענ־צענדע. זיי האָבען א יוניאָן און האַלטען אָב יעהרליבע קאָנפערענצען, אבער זייערע קאָנ־פערענצען מוזען פארקומען אונטער פארשלא־סענע טירען. זיי שטעהן שטענדיג אין ריזיקע, אז ווען די בעלי כתים זאָלען זיך דערווייסען פון זייער טעטינקייט אין די טרייד יוניאָן, זאָלען זיי באלד ענטלאסען ווערען פון דער אר־בייט.

פרויען ביי דער ארבייט.

דער צאָהל פון פרויען ארבייטער אין ענג־לאנד איז: דריי מיליאָן מיט א פערטעל. זיי ווערען צוטיילט ווי פאלנט: 663.000 זיינען בעשעפטינט אין מאַנופאַקטורינען און נעווועלכען 370,000 כיי שניידעריי. 354.000 ביי וואוול־ארבייט. 143.000 ביי וואל־ארבייט. 213.000 זיינען בעשעפטינט אין האָטעלען, רעסטאָראַ־טען און רינסטען אין פריוואַטע הייזער. 184.000 אין פראָווינצירען עסענוואַרג, און 173.000 כיי פארשידענע מעטאל־ארבייט.

פאריז, 6-טען יוני, 1930.

ליעבע חכרים,

טיר, דער קאָטיטעט פון פּוילישע אנאר־כיסטען אין אויסלאנד בעטען אייך צו דרוקען דעם אפיעל. דער קאָטיטעט

העם שוין פון די חכרים בערקמאן, נאָלדמאן, שאפירא, און ראָפער. וועלכע צייכנען אונטער דעם אפיעל. טיר בעטען איהס צו דרוקען אין דעם „ארבייטער פרייַנד" און אויך איהס איבער־צוזעצען. אין ענגלישען און צו דרוקען אין דעם „פריראָם". מיר בעטען אויך צוזונעבען א נאָטיץ אם ענדע, בעטענד די נאַנין פּויסע צו פאבליציירען דעם אפיעל. דעם אריניגאל כעטען מיר צו קאָנסערווירען און מילייכט מענליך איהם אוגז איבערשיקען. מיר דאנקען אייך פאראוים, ליעבע חכרים. אויב איהר ווילט וועלען מיר אייך צושיקען פון צייט צו צייט קארעספאנדענץ פון דער באוועגונג אין פּוילן.

מיט אנארכיסטישען נרוס,
י. האַרי, פאר דעם קאָמיטעט.

„ארבייטער פרייַנד" פערויכערונגס פאנד.

די פאלגענדע נענאסען האבען זיך פערפליכטעט אויסצוצאהלען צו אוין פונט יעדער: ליפמאן, מאבאוויטש, סרעבינסקאף, מייקעלס, מייעראוויטין, פאמאשניק, מארי גרינפילד, ב. בלום, מ. בלייער, ס. דושאזעף, מארים סין, דושאן באסס, ח. חיינאף, ס. מאשאסמאן, י. ברויס, וואלריטש.

צו 10ש. מ גראס. פאר אינבעשטימסע סומעס: זינדעל, זאסלאווסקי, נענאסין ר. רודערמאן, וויינ־בערג, לובעלסקי, דושאזעף דאלער, הערמאן, דייוו. סינגער, א. ליווי, ביילי, מ. ליווי, ל. סקגאל. דענים, מילי וויסקאף, מאלי סטיימער, ט. אויגעס, קוקס, פערלשטיין.

די פאלגענדע נעלדער זיינען דערהאלטען נעוואָרען זייט דעם לעצטען רעכנונג:

מילי וויסקאף 7ש., מאלי סטיימער 3ש., ט. אויגעס 1ד.0ס. נעזאמעלט דורך ה. וואלף: קייזער 1ד. 0ס. ליפשיסין 5ד., ריסמאן 1ד., קאפלאן 1ד., פרידמאן 1ד., קלופשטיין 1ד., סאסאל 18 דאלאר. נעזאמעלט דורך ס. קיס־לאק: ז. זינמונד, 5ד., מ. קיסלאק 5ד., ב. פיגעל 5ד., א. בראון 2ד., דינא בורג 50ס., לעאן באסצמאן 2ד., נ. דענימאן 1ד., ס. קרייזעל 50ס., פאר פער־קויפטע „ארב. פר." „פרייַנד ארבייטער שטימע גרופע" באסמאן, 1ד.0ס.

ליפמאן 3ש., בויליי 3ש., קוקס 2ש.6ס., י. ברויט 4ש., ח. סרעבינסקאף 2ש., דאנאוישאן נאראדיצקי 5ש מארים סין 1ש., כויסאף 1ש., מ. נראס 8ש., פאטערס־מאן 2ש.6ס., דזש. סאלאמאן 5ש., פערלשטיין 1ש., דזש. באס 1ש., רודאלף ראקער דאניישאן 5 סונט, פאר דער הילף פון די נענאסען וואָס נעפינען זיך אין די רוסישע סורמעס 4 סונט, פאר א סיה טיקעט פון דענים 2ש.6ס. קאלעקשאן 6-11-£4 ביים באנקעט פון ר. ר.

ראדיקאל לייבערי, פילאדעלפיא, דורך נענ. אלעק־סאנדער בראון 10 דאלאר.

נעזאמעלט פון נענאסין פאנע קאפלאן 6ש., קא־לעקטירט דורך ח. טרעכינסקאף: יאנקעל 1 סונט, א. ר. 14 בראנטש 1ש., אלסמאן 1ש., אדאלף 2ש.6ס., מאקס 1ש., מארים 2ש.

—::o::—

מיר אפעלירען צו די אידישע ארגאניזאציעס, טרייד יוניאנס, ארבייטער רינג בראנטשעס און אנדערע פרייַנדליבע פאסייטיס, נעשעפטסלייט און פריוואט פערזאנען, אונז צו נעבען זייער דרוק ארבייט, וועלבע מיד נעמען זיך אינטער צו מאכען צו אייער צופריעדענהייט און נעשמאק.

צווישען אנדערע ארבייטען דרוקען מיר

אינוואויסעס, כילהערס, מעמאראנדומס, סערקולארס, ליפלעטס, העגדבילס, ביונעס און ווויטינג קארדס, צייטונגען, און אנדערע ואכען.

עס וועט פארנעמען צופיל פּלאַץ אלעס אויס־צורעכענען. נאטירט די אדרעס:—
"Workers' Friend"
Printing & Publishing Association,
163, Jubilee Street, Mile End, E.1.

Printed by the "Workers' Friend"
Printing and Publishing Association,
163, Jubilee Street, E.1.

149

861027017

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Living Quietly on Mediterranean, Happy in Exile, She Writes an Autobiography / Emma Goldman.— [(1931?, newsclipping)].— 1 p.; 8 × 15 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman Living Quietly on Mediterranean, Happy in Exile, She Writes an Autobiography

2474

By the United Press.

PARIS, July 21.—From her little white cottage near St. Tropez, with a garden running down to the blue Mediterranean, Emma Goldman, 61, deported anarchist, looks over the dozen years since she was shipped with 247 other "Reds" from New York for Finland and exile and really is grateful.

"I have not the lightest desire to see America before I die." Mrs. Goldman-Colton—her real name since her marriage to a Scot—"and I would not trade my little cottage and its sunshine for anything in New York."

She takes her daily plunge in the Mediterranean and has spent ten hours a day over many months on an autobiography which is to be published in New York next autumn. So lengthy is it that it will appear in two large volumes.

Except for occasional rheumatic attacks, Mrs. Goldman is in perfect health. She is in constant communication, by mail, with her family in Rochester, N. Y., and still considers herself an American despite her British citizenship by marriage and her British passport.

The autobiography will depict her early life in Russia, her job as seamstress in a Rochester corset factory; her introduction to anarchism with the Haymarket hangings in Chicago; her crusade for the eight-hour working day; her arrest and imprisonment for two years for opposing the draft law in 1917; her deportation and her stay in Russia.

She attacks Bolshevism as too "tame."

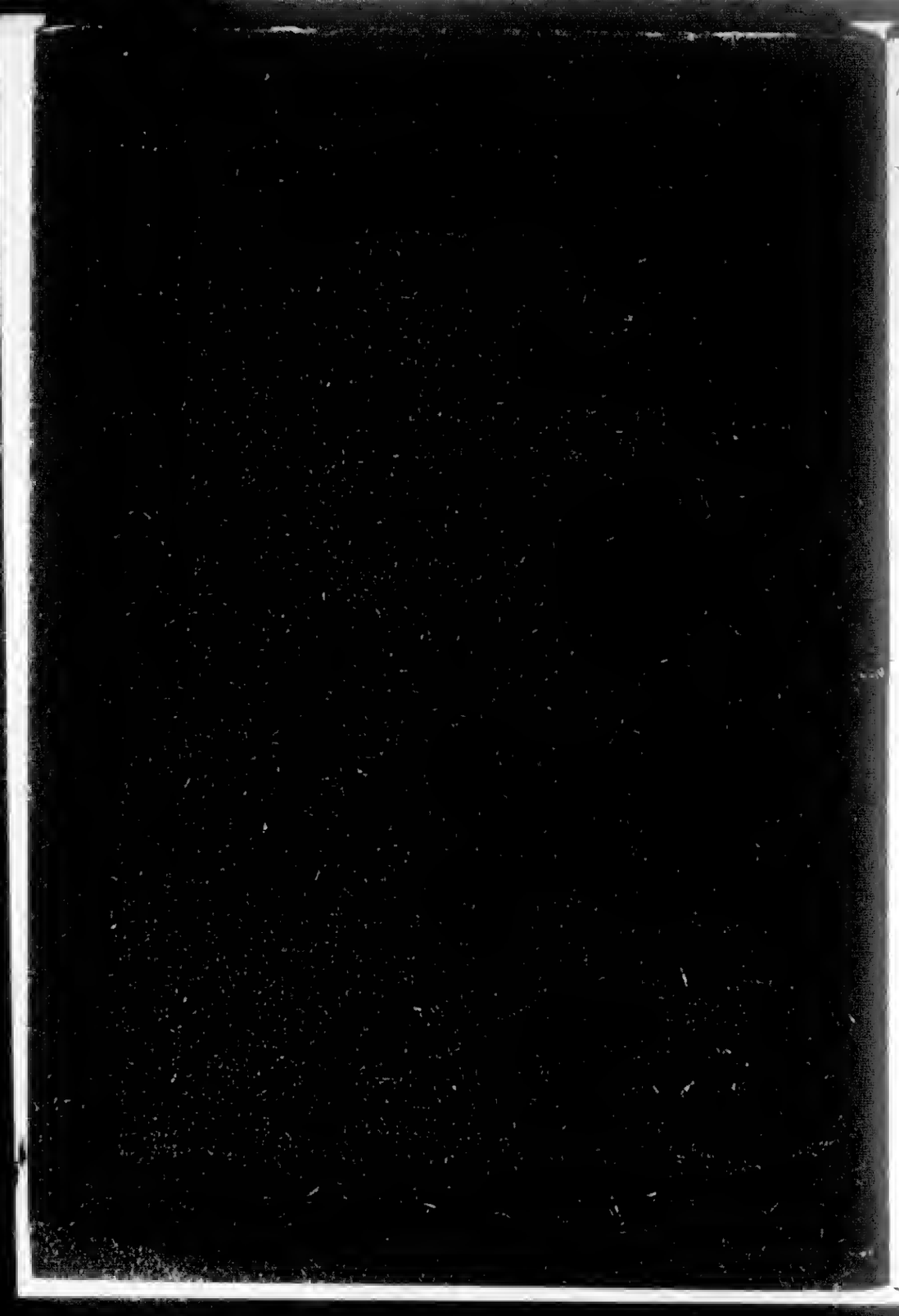
BEST COPY AVAILABLE

890420010

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand. – Paris : Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, [1931].– 6 p. ; 19 × 25 cm.

Obtained from the Hoover Institution on War, Revolution and Peace, Stanford, CA.

E. ARMAND

La limitation raisonnée des naissances et le point de vue individualiste

Emma GOLDMAN

La tragédie de l'émancipation féminime

Traduction de E. ARMAND

151

890420010

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.— / translated by E. Armand. — Paris : Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, [1931].— 6 p. ; 19 × 25 cm.

Obtained from the Hoover Institution on War, Revolution and Peace, Stanford, CA.

« 3° La thèse de la *sélection consciente*, ou « limitation raisonnée des naissance », thèse des individualistes anarchistes. Sans mettre de côté la loi de population, le bon sens suffit pour montrer que moins on a de charges, plus on est libre, moins on accepte de responsabilité, plus on est indépendant. Dans un milieu basé sur l'exploitation et l'autorité, ce que cherchent les individualistes des deux sexes, c'est à vivre leur vie, mais sans renoncer aux délices de l'amour sexuel, ni aux exigences de leur nature sentimentale. Or, pour la femme, la procréation n'est pas une fonction indispensable à la vie. Etres raisonnables, il appert de sélectionner, entre nos besoins, nos aspirations, nos fonctions, ceux de nature à nous rendre les moins dépendants qu'il soit possible des conditions économiques et des préjugés du milieu. Les procédés préventifs permettent à nos compagnes d'être mères à leur gré. C'est un moyen de résistance de plus contre l'oppression et le déterminisme des circonstances extérieures. »

E. ARMAND

La tragédie de l'émancipation féminine

Je commencerai par une affirmation : laissant de côté toutes les théories politiques et économiques, les distinctions de classes et de races, les frontières tracées artificiellement entre les droits de la femme et ceux de l'homme, je maintiens qu'il est un point où ces divergences peuvent se rencontrer et se fondre dans un tout parfait.

La paix ou l'harmonie entre les sexes et les individus ne dépend pas nécessairement d'un nivellement superficiel des êtres humains; elle n'exige pas non plus l'élimination des particularités et des traits individuels. Le problème que nous avons à envisager aujourd'hui et qu'un avenir rapproché aura à résoudre est celui-ci : comment être soi-même et cependant se trouver en unité avec autrui, comment se sentir en profonde communion avec tous les êtres humains et conserver intactes ses qualités caractéristiques ? Ce me semble être le terrain sur lequel pourraient se rencontrer sans antagonisme et sans opposition et la masse et l'individu, et le vrai démocrate et l'individualiste véritable, et l'homme et la femme. La formule ne doit pas être : se pardonner l'un l'autre, mais bien : se comprendre l'un l'autre. La phrase si souvent citée de Mme de Staël : « tout comprendre, c'est tout pardonner » ne m'en a jamais particulièrement imposé; elle sent le confessionnal; pardonner autrui évoque l'idée d'une supériorité pharisaïque. Comprendre son prochain suffit et c'est cette affirmation qui incarne en partie mes idées sur l'émancipation de la femme et ses effets sur son sexe tout entier.

Son émancipation devrait donner à la femme possibilité d'être humaine dans le sens le plus vrai. Tout ce qui en elle réclame la soi-affirmation et l'activité devrait atteindre son expression la plus complète; et on devrait débarrasser

890420010

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand. – Paris : Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, [1931].– 6 p. ; 19 × 25 cm.

Obtained from the Hoover Institution on War, Revolution and Peace, Stanford, CA.

de toutes les traces des siècles de soumission et d'esclavage la route qui mène à une liberté plus grande.

Ce fut le but originel du mouvement en faveur de l'émancipation féminine. Mais les résultats obtenus jusqu'ici ont isolé la femme et l'ont dépouillée des sources d'un bonheur qui lui est si essentiel. L'émancipation extérieure a simplement fait de la femme moderne un être artificiel qui fait penser aux produits de l'arboriculture française avec ses arbres et ses arbustes fantaisistes taillés en pyramides, en cônes, en cubes, etc. Et c'est spécialement dans la soi-disant sphère intellectuelle de notre vie qu'on peut rencontrer en grand nombre ces plantes féminines artificielles.

La liberté et l'égalité pour la femme ! Que d'espérances et d'aspirations ces mots ont éveillées lorsqu'ils ont été prononcés pour la première fois par quelques-uns des cœurs les plus nobles et les plus braves de nos jours. Le soleil, dans toute sa gloire et dans tout son éclat, allait se lever sur un nouveau monde où la femme serait libre d'orienter sa propre destinée, — but certainement digne de l'enthousiasme, du courage, de la persévérance, de l'effort incessant de la cohorte de pionniers des deux sexes qui risquèrent tout pour se dresser contre un monde pourri de préjugés et d'ignorance.

Mes espérances également tendent à cette fin; mais je maintiens que l'émancipation de la femme, telle qu'on la pratique et qu'on l'interprète aujourd'hui, a totalement échoué. La femme, actuellement, se trouve dans la nécessité de *s'émanciper de l'émancipation* si elle désire s'affranchir. Ceci peut sembler paradoxal, ce n'est pourtant que trop exact.

Qu'a-t-elle obtenu grâce à son émancipation ? Le droit de vote dans quelques Etats. Ce résultat a-t-il purifié la vie politique comme l'avaient prophétisé de nombreux protagonistes du suffrage féminin ? Certes non. En passant, il est réellement grand temps que les personnes douées d'un jugement sain et clair cessent de parler de la « corruption

dans le domaine politique » sur un ton de salon bien pensant. La corruption, en politique, n'a rien à faire avec la morale ou le relâchement moral de diverses personnalités politiques. Son origine est purement matérielle. La politique est le reflet du monde commercial et industriel dont voici les devises : « *il y a plus de bonheur à prendre qu'à donner* », « *acheter bon marché et revendez cher* », « *une main sale lave l'autre.* » Il n'y a pas à espérer que la femme pourvue du droit de vote purifie jamais l'atmosphère politique.

L'émancipation a fait de la femme l'égale économique de l'homme; c'est-à-dire qu'elle peut choisir sa profession ou son métier. Mais comme son éducation physique passée et présente ne l'a pas douée de la force nécessaire pour concurrencer l'homme, elle est souvent obligée de consumer toute son énergie, d'épuiser sa vitalité et de tendre tous ses nerfs à l'excès pour atteindre sa valeur marchande. Très peu même y parviennent, car c'est un fait reconnu que les institutrices, les doctoresses, les femmes architectes et ingénieurs ne sont pas accueillies avec la même confiance que leurs collègues masculins et que souvent elles ne reçoivent pas une rémunération équivalente à la leur. Et pour celles qui atteignent cette égalité trompeuse, c'est généralement aux dépens de leur bien-être physique et psychique. Quant à la grande masse des ouvrières, quelle indépendance ont-elles gagnée en échangeant l'étroitesse de vues et le manque de liberté du foyer pour l'étroitesse de vues et le manque de liberté de l'usine, de l'atelier de confection, du magasin ou du bureau ? Qu'on y ajoute pour nombre de femmes le souci de retrouver un chez elle froid, sec, en désordre et inaccueillant, au sortir de leur rude tâche journalière. Glorieuse indépendance en vérité ! Rien d'étonnant à ce que des centaines de jeunes filles se montrent si empressées d'accepter la première offre de mariage qui se présente, dégoûtées et lasses qu'elles sont de leur « indépendance » derrière un comptoir, une machine à coudre ou une machine à écrire. Elles courent le mariage tout autant que les jeunes filles de la classe moyenne qui aspirent à rejeter le

153

890420010

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand. – Paris : Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, [1931].– 6 p. ; 19 × 25 cm.

Obtained from the Hoover Institution on War, Revolution and Peace, Stanford, CA.

joug de l'autorité parentale. Une indépendance qui aboutit au gain d'une subsistance médiocre n'est si attirante ni si idéale qu'on puisse attendre de la femme qu'elle s'y sacrifie. Après tout, notre indépendance si hautement vantée n'est qu'une méthode lente d'endormir et d'étouffer la nature féminine dans ses instincts de l'amour et de la maternité.

L'étroitesse de la conception existante de l'indépendance de la femme et de son émancipation; la crainte d'aimer un homme qui n'est pas son égal au point de vue social; la crainte que l'amour la dépouillera de sa liberté ou de son indépendance; la terreur que l'amour ou la joie de la maternité nuise à l'exercice de sa profession; — toutes ces appréhensions font de la femme moderne émancipée une vestale par force, devant laquelle passe la vie — avec ses grandes douleurs qui purifient et ses joies profondes qui ravissent — sans que son âme en soit touchée ou entraînée.

L'émancipation féminine telle qu'elle est comprise par la majorité de celles qui l'acceptent ou l'exposent, occupe un horizon trop rétréci pour laisser place à l'expansion, en pleine liberté, aux émotions profondes de la femme véritable : amante et mère. Or, s'il est vrai que la femme économiquement indépendante ou se subvenant à elle-même surpasse sa sœur des générations passées dans la connaissance du monde et de la nature humaine, c'est précisément à cause de cela qu'elle ressent profondément l'absence de l'essentiel à la vie : l'amour, qui peut seul enrichir l'âme humaine et faute duquel la majorité des femmes sont devenues de simples automates professionnels.

Tout mouvement qui vise la destruction des institutions existantes et leur remplacement par quelque chose de plus avancé, de plus parfait, compte des partisans, lesquels, théoriquement, défendent les idées les plus radicales, mais dans la pratique de la vie quotidienne ne dépassent pas le Philistin moyen, feignent d'être respectables et recherchent la bonne opinion de leurs adversaires. On trouve ainsi des socialistes, voire des anarchistes, qui exposent l'idée que

« la propriété, c'est le vol » mais qui s'indigneraient que quelqu'un leur doive la valeur d'une demi-douzaine d'épingles.

On rencontre des Philistins du même genre dans le mouvement féministe. Les journalistes jaunes et les littérateurs à la mie de pain ont tracé de la femme émancipée des tableaux à faire se dresser les cheveux du bon citoyen et de sa morne compagne. On dépeignait chaque adhérente au mouvement comme une George Sand sous le rapport de son mépris pour la moralité. Rien ne lui était sacré. Emancipation féminine devenait synonyme d'une vie de débauche et de luxure, asociale, areligieuse, amorale. Les partisantes des droits de la femme s'indignèrent d'une telle caricature; manquant d'humour, elles mirent toute leur énergie à prouver qu'elles n'étaient pas aussi mauvaises qu'on les dépeignait, mais tout le contraire. Certes, aussi longtemps que la femme avait gémi sous le joug de l'homme, elle ne pouvait être ni bonne ni pure. Mais à présent libre et indépendante, elle entendait montrer combien bonne elle pourrait être et prouver que son influence aurait un effet purifiant sur toutes les institutions de la société !

Le mouvement grandiose en faveur d'une émancipation *réelle* n'a pas trouvé sur son chemin une grande race de femmes capables de regarder la liberté en face. Leur point de vue puritain, hypocrite, bannit l'homme de leur vie émotionnelle comme un perturbateur et un suspect; c'est tout juste si on l'a toléré comme père de l'enfant, parce qu'on ne pouvait guère s'en passer. Heureusement que les puritains les plus rigides ne seront jamais assez forts pour tuer l'aspiration innée à la maternité. Or, la liberté de la femme est étroitement liée à celle de l'homme; et nombre de mes sœurs soi-disant émancipées paraissent négliger le fait qu'un enfant né dans la liberté réclame l'amour et le dévouement de tous les êtres humains qui l'environnent, de l'homme comme de la femme. Malheureusement, c'est cette conception étroite des relations humaines qui a produit la tragédie qui se joue dans les vies des femmes et des hommes contemporains.

154

890420010

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.– / translated by E. Armand. – Paris : Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, [1931].– 6 p. ; 19 × 25 cm.

Obtained from the Hoover Institution on War, Revolution and Peace, Stanford, CA.

Une riche intelligence et une belle âme sont généralement considérées comme les attributs nécessaires d'une personnalité noble et bien trempée. En ce qui concerne la femme moderne, ces attributs servent d'obstacles à la complète affirmation de son être. Voilà bien plus d'un siècle que l'antique et biblique formule du mariage « jusqu'à ce que la mort les sépare » a été dénoncée comme une institution impliquant souveraineté de l'homme sur la femme, soumission absolue de cette dernière à ses caprices et à ses ordres, sa dépendance complète et pour le nom et pour l'entretien. Maintes et maintes fois, on a prouvé irréfutablement que les vieilles relations matrimoniales réduisaient la femme aux fonctions de domestique de l'homme et de procréatrice de ses enfants. Et cependant nous rencontrons nombre de femmes émancipées qui préfèrent le mariage, avec toutes ses imperfections, à l'isolement d'une vie de célibat : vie restreinte et insupportable à cause des préjugés moraux et sociaux qui mutilent et lient la nature féminine.

L'explication de pareille inconséquence de la part de maintes femmes avancées provient du fait qu'elles n'ont jamais compris véritablement ce que signifie l'émancipation. Elles se sont imaginées qu'elles avaient tout accompli en se rendant indépendantes des tyrannies extérieures. Les conventions éthiques et sociales, les tyrans intérieurs bien plus dangereux pour la vie et la croissance individuelles, on les laissa se soigner tout seuls. Et ils paraissent occuper une place aussi considérable dans les têtes et les cœurs des plus actives de nos propagandistes féministes que dans les têtes et dans les cœurs de nos aïeules.

Qu'importe que ces tyrans intérieurs se présentent sous la forme de l'opinion publique ou de ce qu'en dira maman ou ma tante — ou les voisins, le père la Pudeur, le patron ou le Conseil de discipline ?... — Jusqu'à ce que la femme ait appris à défier tous ces grognons, tous ces « détectives » moraux, tous ces geôliers de l'esprit humain, — jusqu'à ce qu'elle ait appris à demeurer ferme sur son terrain et à insister sur l'exercice de sa liberté propre, sans restrictions, d'écouter la voix de sa nature, soit qu'elle l'appelle au plus

grand trésor de la vie : l'amour pour un homme ; soit qu'elle l'invite à l'exercice du plus glorieux de ses privilèges : le droit de mettre un enfant au monde — jusque-là elle ne peut s'appeler émancipée.

Dans un de ses livres, un romancier moderne a essayé de dépeindre la femme idéale, belle, émancipée. Cet idéal s'incarne dans une jeune fille, une doctoresse. Elle discourt avec beaucoup d'habileté et de sagesse sur la manière d'élever les enfants; elle est charitable et fournit gratuitement des médicaments à de pauvres mères. Elle converse avec un jeune homme qu'elle connaît sur les conditions sanitaires de l'avenir et explique comment les bacilles et les germes seront exterminés par l'emploi des parquets et des murs en pierres, par la disparition des tapis et des rideaux. Elle est, naturellement, habillée très simplement, très pratiquement, en noir. Le jeune homme qui, à leur première rencontre, avait été intimidé par le savoir de son amie émancipée, apprend graduellement à la comprendre et s'aperçoit un beau jour qu'il l'aime. Ils sont jeunes; elle est bonne et belle, et bien que rigidement vêtue, un col blanc immaculé et des manchettes adoucissent son aspect sévère. On s'attendrait à ce qu'il l'entretienne de son amour, mais ce n'est pas quelqu'un à commettre des absurdités romantiques, certes non. Voici qu'il impose silence à la voix de sa nature et reste correct. Elle, de même, continue à se montrer exacte, raisonnable, bien élevée. Je crains bien, s'ils étaient unis, que le jeune homme eût risqué de geler vif. J'avoue que je ne vois rien de grandiose dans cette « nouvelle beauté », aussi froide que les murs et les parquets auxquels elle rêve. Je préfère les ballades amoureuses des siècles romantiques, Don Juan, les enlèvements au clair de lune, les échelles de corde, les malédictions paternelles, les gémissements de la mère et les commentaires des volsins indignés, à cette correction et à cette netteté mesurées au cordeau. Si l'amour ne sait pas comment donner et prendre sans restrictions, ce n'est pas de l'amour, mais une transaction qui ne manque jamais de considérer en premier lieu le bénéfice ou la perte qui doit résulter de l'opération.

155

890420010

The Emma Goldman Papers

[The tragedy of woman's emancipation. In French] La tragédie de l'émancipation féminine / Emma Goldman.— / translated by E. Armand. — Paris : Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, [1931].— 6 p. ; 19 × 25 cm.

Obtained from the Hoover Institution on War, Revolution and Peace, Stanford, CA.

Le salut réside dans une marche énergique vers un avenir plus brillant, plus clair. Ce qu'il nous faut, c'est nous dégager des vieilles traditions, des habitudes désuètes, puis aller de l'avant. Le mouvement féministe n'a accompli que le premier pas dans cette direction. Il faut espérer qu'il gagnéra assez de force pour en faire un second. Le droit au vote, aux capacités civiques égales peuvent constituer de bonnes revendications, mais l'émancipation réelle ne commence pas plus à l'urne qu'à la barre. Elle commence dans l'âme de la femme. L'histoire nous dit que c'est par leurs propres efforts qu'à toute époque les opprimés se sont réellement délivrés de leurs maîtres. Il est de toute nécessité que la femme retienne cette leçon : que sa liberté s'étendra jusqu'où s'étend son pouvoir de se libérer elle-même. Il est donc mille fois plus important pour elle de commencer par sa régénération intérieure; de laisser tomber le faix des préjugés, des traditions, des coutumes. La revendication des droits égaux dans tous les domaines de la vie est équitable et juste, mais, somme toute, le droit le plus vital c'est celui d'aimer et d'être aimée. Si l'émancipation féminine partielle doit se transformer en une émancipation complète et véritable de la femme, c'est à condition qu'elle fasse litière de la notion ridicule qu'être aimée, être amante et mère, est synonyme d'être esclave, ou subordonnée. *Il faut qu'elle se débarrasse de l'absurde notion du dualisme des sexes*, autrement dit que l'homme et la femme représentent deux mondes antagonistes.

La mesquinerie sépare; la largeur réunit. Soyons larges et généreuses. Une conception véritable des relations sexuelles n'admet ni vainqueur ni vaincu; elle ne reconnaît qu'une chose : le don de soi, illimité, afin de se retrouver plus riche, plus affirmée, meilleure. Cela seul peut combler le vide et transformer la tragédie de l'émancipation féminine en une joie, une joie sans bornes.

Emma GOLDMAN

Le Gérant: TOUTAN.

Imp. spéc. de la Brochure Mensuelle, 39, r. de Bretagne, PARIS-3e

156

821015480

The Emma Goldman Papers

Comrades and Friends: on the Festive Occasion of Alexander Berkman's 60th Anniversary... / Emma Goldman. — pp. 7-8 ; 27 cm. *In* The Road To Freedom [New York]. —Vol. 7, no. 6 (Feb. 1931).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Vol VII - No. 6
Feb. 1931
p. 7 & 8

"For years we have been searching out and listing factories suitable for the production of guns, aeroplanes and many other items on our list. We know just where these factories are located and what they are capable of producing."

The brightest side of the picture of the coming war! We will be organized, industrially. And all this after the Disarmament Conferences and after the Renunciation of War has been duly signed, each getting a pen, and its originator has received his reward—the Peace Medal!

Those who still doubt our assertions that the Imperialists are preparing another World War should by all means read the official statement of the War Department, then and only then can they be convinced what a tremendous machinery has been set up since the last lamented world madness, to plunge us into another war as soon as they are ready for it.

The working people, who will have to supply the cannon fodder ought to be particularly interested and also be prepared—TO REFUSE TO FIGHT! NO MORE WAR should be the slogan. — *Rose Pesotta*

Of course, it should be our slogan and will be our slogan. Ed.

COMRADES AND FRIENDS:—On the festive occasion of Alexander Berkman's 60th anniversary I send you greetings and my appreciaion for the fine solidarity of all who have made the gatherings possible. My regrettable absence was, as you know, unavoidable, thanks to my patron saint, dear old Uncle Sam. Bless his generous heart! It had always palpitated for me when his dominion had not yet become the dumping ground of extra legal high finance, bootleggers, dope merchants, bandits and kidnappers. How should it not tremble with anxiety now for the safety of Emma Goldman—his maiden lady niece? Silly old uncle! He has his hands full trying to protect everybody from the evils he himself had made so tempting and seductive in the land he had once proclaimed so pure and lily white.

Well, since I was prevented from being with you in person I promise I was with you in thought on that joyous occasion. There is much I should like to tell you about the man you have honored for I claim priority over all of you in knowing him quite well.

As his companion in arms and close friend for forty-one years I should be in a position to tell many tales out of school. In the way of a confession I must own up that I have already said a great deal about my old pal Alexander Berkman. I hope you will soon be able to read it all in my autobiography. A friend had suggested that so much being in it about Sasha, my book should really have been called "The Story of Two Lives." That however, is for later on when the book will appear.

Now that I have whetted your appetite it would be sheer cruelty not to share a few thoughs with you about this man—Alexander Berkman.

Well, then, know ye all dear friends, that he belongs to the clan whom practical and comfortable

life. I can whisper in your ears that that would indeed be the greatest tribute you could pay him on this, his sixtieth birthday.

Here we will celebrate our Sasha's birthday, in out of the way St. Tropez, and I promise you that we will drink to your health. This at least one can still do in France. EMMA GOLDMAN.

INTERNATIONAL NOTES

(*Continued from page 3*)

place at dawn and when the forces left Jaca it was already 3 P. M., and by that time the government knew that there was no communication with Jaca. The revolutionary forces were travelling on the highway in automobiles and trucks, leaving behind them some artillery which they were unable to use against the government troops when these overtook them, and this shows how futile it is to try to do anything without being prepared first. The people who were really burning to fight against the power, obeyed the first order given by the syndicates and went out ready to defend their liberties at all cost. The fact that the forces of Jaca tried to disarm the civil guards was sufficient to decide the people to defend at the expense of their own blood the new revolution beginning by the cries of "Viva la Republica." In Spain the word "Republic" is still new, the people are tired of maintaining parisitic classes, priests, monks, and others that weigh on their shoulders, and especially the "Guardia Civil" corps who are the defenders of the privileged classes, and of course will jump at the first opportunity of rising against the government. For the American reader who is not familiar with the state of things in Spain such a rising appears insignificant, but for the ordinary Spanish citizen who is obliged to stand all the opression and exactions, to bow to processions in the street and fear the military, any movement is important, and he will place his hope in it.

A first result of the rising in Jaca was that the revolutionary forces were obliged to kill the Civil Guards because they would not give up their arms, and that the people angry by the treatment they are used to receive participated at once in the movement. Even in far away villages there were recorded revolutionary acts, when civil guards were disarmed and beaten, even shot.

Such is the state of things in Spain, and this failure is only a little lesson which we will remember. So will the government which at a certain time and hour saw everything stopped, except in Madrid. But the time will come when Madrid also will participate in another rising and perhaps decide finally who is going to win the day.

SOLANO PALACIO

CLEVELAND

BEST COPY AVAILABLE

821015480

The Emma Goldman Papers

Comrades and Friends: on the Festive Occasion of Alexander Berkman's 60th Anniversary... / Emma Goldman. – pp. 7-8 ; 27 cm. *In* The Road To Freedom [New York]. – Vol. 7, no. 6 (Feb. 1931).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

A friend had suggested that so much being in it about Sasha, my book should really have been called "The Story of Two Lives." That however, is for later on when the book will appear.

Now that I have whetted your appetite it would be sheer cruelty not to share a few thoughs with you about this man—Alexander Berkman.

Well, then, know ye all dear friends, that he belongs to the clan whom practical and comfortable people have always decried as "futile visionaries." In their estimation, his life would no doubt appear wasted. For at the age of sixty, he has nothing to show that could be measured by their yardstick. He has no roots, no rights, no fortunes, anywhere. He is not even as lucky as his brother Jew—the Ahasveros. He at least could roam the earth. That is no longer possible in the best of our worlds turned into a huge fortress since the war that was to end wars. Spiritually speaking, our comrade apparently also has small results to boast about. Anarchism, liberty, voluntary efforts of the individual or the collectivity—who wants these in our era of Dictatorship and Fascism with one being hailed by business and industrialism and the other gloated over by George Bernard Shaw? What chances have the sort of old-fashioned ideas foolishly still cherished by Alexander Berkman?—And yet—and yet—the future belongs to this kind of "futile visionaries." They alone have the genius to throw all caution to the winds to live for their ideal and to labour without cessation for its ultimate triumph.

Alexander Berkman has been endowed to an extraordinary degree with that creative gift. It is that which had enabled him to overcome all obstacles and survive all hardships in his consecration to his vision; and the vision was, is, and is going to be to his last breath the highest expression of the individual in the life of the free, untrammelled, social, collectivity. The spirit of youth in the mature man of sixty, the passion of a deep social faith and the revolutionary fire still as bright in him as it had been at twenty-one, what fame or fortune, what position and honour could compare with them?

You see, then, dear friends that Alexander Berkman, far from having squandered his life, has achieved such wealth, as to make all your multi-millionaires look like beggars. However, our Sasha is no hoarder. Knowing him as I do, I feel confident he would be most happy to share his treasures with you. His cause for instance! Nothing would please him more than to see you make it your own. Or the struggles he had so valiantly fought in America, I can assure you he'd be the happiest man in the world, if you were to take it up—spread his ideas, broadcast among the masses and help them to see Anarchism in its true light.

You can do it, dear friends, if only you will also share the strength and courage of Alexander Berkman that have been the most impelling force in his

hour saw everything stopped, except in Madrid. But the time will come when Madrid also will participate in another rising and perhaps decide finally who is going to win the day.

SOLANO PALACIO

CLEVELAND

FOURTH SEASON 1931

Educational — Deliberative — Non-Partisan

LIBERTARIAN FORUM

314 Superior Building

Opposite Main Library

A place to learn to think more intelligently

MAX HAYES

Sunday February 1st

Editor of the Cleveland Citizen

"ORGANIZED LABOR"

Subsequent Lectures to be Announced

EVERY SUNDAY EVENING AT 7:45 P.M.

Questions and Discussion

Admission Free *Public Invited*

LOS ANGELES

A SERIES OF LECTURES ON ECONOMICS

By W. GORDIN

EVERY WEDNESDAY IN FEBRUARY

at 8 p.m. at Libertarian Center

2528 Brooklyn Ave., above Brooklyn Theatre

Feb. 4th: MARXISM

Feb. 11th: BOLSHEVISM AND MENSHEVISM

Feb. 18th: THE LABOR PROBLEM AND UNEMPLOYMENT

Feb. 25th: COSMOPOLITISM AND HUMANITISM

Discussion

Tickets 35 – all 4 lectures $1.00

Krop. Lit. Soc. Br. 413 W. C.

Ladies Br. Krop. Lit. Soc. Br. 413 B. W. C.

BEST COPY AVAILABLE

831121093

The Emma Goldman Papers

The Voyage of the *Buford* / Emma Goldman. – pp. 276-286 ; 22 cm. *In* The American Mercury [New York]. – Vol. 23 (July 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

1931

THE VOYAGE OF THE *BUFORD*

BY EMMA GOLDMAN

On June 15, 1917, the offices of our magazine, *Mother Earth*, were raided by the Federal authorities, and Sasha (Alexander Berkman) and I were placed under arrest for writing against the Conscription Act. A farcical trial ensued, at the end of which we were sentenced to two years in prison and a fine of $10,000 each. Sasha was sent to Atlanta, and I was sent to the Federal penitentiary at Jefferson, Mo. I was released on September 28, 1919, and Sasha was set free on October 1. Immediately we were placed under a bond of $15,000 each, pending a hearing before the Immigration Bureau, which was determined on deporting us as dangerous aliens.

The hearing was set for October 27. Sasha refused to appear on the ground that the government had no right to determine the whereabouts of his person. I agreed with him in principle, but I was curious to know how the government had deprived me of my citizenship. I was a citizen according to American law, for my husband, Jacob Kershner, whom I married in 1887 and who died in 1909, was a citizen. It was true that I had not lived with him for very long and that I had not seen him for years after our separation, but we had never been legally divorced, and thus I retained his citizenship. But the protestations of my attorneys did not help, and on December 5, 1919, Sasha and I surrendered ourselves to the authorities.

We were immediately sent to Ellis Island, there to await our deportation. The room I was assigned to on the island already contained two occupants, Ethel Bernstein and Dora Lipkin, who had been rounded up at the raid of the Union of Russian Workers. The documents they covered there consisted of English grammars and text-books on arithmetic. The raiders had beaten up and arrested those found on the premises for possessing such inflammatory literature.

To my amazement I learned that the official who had signed the order for our deportation was Louis F. Post, Assistant Secretary of Labor. It seemed incredible. Louis F. Post, ardent single-taxer, champion of free speech and press, former editor of the *Public*, a fearless Liberal weekly, the man who had flayed the authorities for their brutal methods during the McKinley panic, who had defended me, and who had insisted that even Leon Czolgosz should be safeguarded in his constitutional rights—he now a champion of deportation! The radical who had offered to preside at a meeting arranged after my release in connection with the McKinley tragedy, now favoring such methods! I had been a guest at his home and entertained by him and Mrs. Post. We had discussed anarchism and he had admitted its idealist values, though he had doubted the practicability of their application. He had assisted us in various free-speech fights and he had vigorously protested by pen and voice against John Turner's de-

portation. And he, Louis F. Post, had now signed the first order for deporting radicals!

Some of my friends suggested that Louis F. Post, being an official of the Federal government, could not go back on his oath to support the mandates of the law. They failed to consider that in accepting office and taking the oath he had gone back on the ideals he had professed and worked for during all his previous years. If he were a man of integrity, he should have remained true to himself and should have resigned when Wilson forced the country into war. He should have resigned at least when he found himself compelled to order the deportation of people for the opinions they entertained. I felt that Post had covered himself with ignominy.

The lack of stamina and backbone on the part of such American radicals was tragic. But why expect a braver stand from Louis F. Post than from his teacher Henry George, the father of Single Tax, who had betrayed my Chicago comrades at the eleventh hour? His voice carried great weight at the time and he could have helped to save the men in whose innocence he had believed. But political ambition proved stronger than his sense of justice. Louis F. Post was now following in the footsteps of his admired apostle.

I sought comfort in the thought that there still were some single-taxers of integrity and moral strength. Bolton Hall, Harry Weinberger, Frank Stephens (my comrades in many free-speech fights), Daniel Kiefer, and scores of others had stood their ground—against war and the new despotism. Frank Stephens, arrested as a conscientious objector, had in protest even declined to accept bail. Daniel Kiefer was another libertarian of true metal. Liberty was a living force in his private life as in his public activities. He was one of the first single-taxers to take an active part against America's entry into the war and against the "selective" draft. He heartily abhorred renegades of the type of Mitchell Palmer, Newton D. Baker, and other weak-kneed Quakers and pacifists. Nor did he spare his friend Louis F. Post.

Judge Julius M. Mayer, of the United States District Court, dismissed my lawyer Harry Weinberger's application for a writ of habeas corpus and refused to admit us to bail. But the hearing elicited valuable information. The attorney for the United States government stated that Jacob Kershner had been dead for years; in fact, he was dead at the time his citizenship was revoked, in 1909. The official admission definitely stamped the action of the Federal authorities as a deliberate attempt to deprive me of citizenship by disfranchising the *dead* Jacob Kershner.

Our counsel was not one to accept defeat easily. Beaten at one place, he would train his guns upon another. The United States Supreme Court was his next objective. He would apply for a writ of error, he informed us, and he would insist on our being admitted to bail. Then we could proceed with the fight for my citizenship. Harry was irrepressible, and I was glad to take advantage of every hour left me on American soil.

Sasha and I had long before decided to write a pamphlet on deportation. We knew that the Ellis Island authorities would confiscate such a manuscript, and it therefore became necessary to prepare and send it out secretly. We wrote at night, our room-mates keeping watch. In the morning, during our joint walks, we would discuss what we had written and exchange suggestions. Sasha made the final revision and gave it to friends to smuggle out.

159

831121093

The Emma Goldman Papers

The Voyage of the *Buford* / Emma Goldman. – pp. 276-286 ; 22 cm. *In* The American Mercury [New York]. – Vol. 23 (July 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

Each day brought scores of new candidates for deportation. From various States they came, most of them without clothes or money. They had been kept in jails for months and were then shipped to New York just as they were at the time of their unexpected arrest. In that condition they were facing a long voyage in the Winter. We bombarded our people with requests for clothing, blankets, shoes, and other wearing-apparel. Soon supplies began to arrive, and great was the rejoicing among the prospective deportees.

The condition of the emigrants on Ellis Island was nothing short of frightful. Their quarters were congested, the food was abominable, and they were treated like felons. These unfortunates had cut their moorings in the homeland and had pilgrimed to the United States as the land of promise, liberty, and opportunity. Instead they found themselves locked up, ill-treated, and kept in uncertainty for months. I marvelled that things had changed so little since my Castle Garden days of 1886. The emigrants were not permitted to mingle with us, but we managed to get from them notes that strained all our linguistic acquirements, almost every European language being represented. It was little enough we were in a position to do for them. We interested our American friends and did the best we could to show the forsaken strangers that not all of the United States was represented by official barbarians.

An attack of neuralgia proved very timely. The island dentist failed to alleviate my pain; the commissioner, however, refused to let my own dentist attend me. My agony becoming unbearable, I made a vigorous protest, and finally the island authorities promised to communicate with Washington for instructions. For forty-eight hours my teeth became a Federal issue. Secret diplomacy at last solved the great problem. Washington consented to let me go to my dentist, accompanied by a male guard and a matron.

Harry Weinberger was meeting with unexpected difficulties in Washington, due to bureaucratic pettiness and red tape. The clerk of the Supreme Court refused to accept his papers because they were not in printed form. Harry successfully appealed to Chief Justice White. On December 11 he was permitted to argue his motion, but the Court denied us the writ of error. A stay of deportation for Sasha was also refused. The documents in my case were ordered printed and returned within one week.

I decided that if Sasha was to be driven out of the country, I would go with him. He had come into my life with my spiritual awakening, he had grown into my very being, and his long Golgotha would for ever remain our common bond. He had been my comrade, friend, and co-worker through a period of thirty years; it was unthinkable that he should join the Revolution and I remain behind.

"You are staying to make the fight, aren't you?" Sasha asked me at recreation that day. I could do much for the deportees, he added, as well as for Russia, if I should establish my right to remain in the United States. The same old Sasha, I thought; always considering propaganda values first. I could hardly restrain the pang I felt over his detachment even at such a moment. Yet I knew the real Sasha; I knew that although he would not admit it even to himself, there was a great deal of the all-too-human underneath his rigid revolutionary exterior.

"It's no use, old scout," I said. "You can't get rid of me so easily. I have made my decision, and I am going with you."

He gripped my hand, but said nothing.

Few days remained to us on the hospitable United States shores, and our girls were busy as beavers with the final preparations. No effort was too hard for my darling Stella, no task too difficult for our Fitzi. They went about their work with aching hearts, yet they were always cheery when with us. Separation from them and from Max, Helena, and other loved ones was poignant indeed. Some day we might all meet again, however—all except Helena. I entertained no such hopes concerning my poor sister. I had a feeling she could not last much longer, and I knew she intuitively echoed my thought. We clung to each other desperately.

II

Saturday, December 20 was a hectic day, with vague indications that it might be our last. We had been assured by the Ellis Island authorities that we were not likely to be sent away before Christmas, certainly not for several days to come. Meanwhile we were photographed, fingerprinted, and tabulated like convicted criminals. The day was filled with visits from numerous friends who came individually and in groups. Reporters also did not fail to honor us. Did we know when we were going, and where? And what were my plans about Russia? "I will organize a Society of Russian Friends of American Freedom," I told them. "The American Friends of Russia have done much to help liberate that country. It is now the turn of free Russia to come to the aid of America."

Harry Weinberger was still very hopeful and full of fight. He would soon get me back to America, he insisted, and I should keep myself ready for it. Bob Minor smiled incredulously. He was greatly moved by our approaching departure: we had fought together in many battles and he was fond of me. Sasha he literally idolized and he felt his deportation as a severe personal loss. Our visitors were about to leave when Weinberger was officially notified that we were to remain on the island for several more days. We were glad of it and we arranged with our friends to come again, perhaps for the last time, on Monday, no callers being allowed on the island on the Lord's day.

I returned to the pen I was sharing with my two girl comrades. The State charge of criminal anarchy against Ethel had been withdrawn, but she was to be deported just the same. She had been brought to America as a child; her entire family were in the country, as well as the man she loved, Samuel Lipman, sentenced to twenty years at Leavenworth. She had no affiliations in Russia and was unfamiliar with its language. But she was cheerful, saying that she had good cause to be proud: she was barely eighteen, yet she had already succeeded in making the powerful United States government afraid of her.

Dora Lipkin's mother and sisters lived in Chicago. They were working people too poor to afford a trip to New York, and the girl knew that she would have to leave without even bidding her loved ones good-bye. Like Ethel, she had been in the country for a long time, slaving in factories and adding to the country's wealth. Now she was being kicked out, but fortunately her lover was also among the men to be deported.

I had not met either of the girls before, but our two weeks on Ellis Island had established a strong bond between us. This evening my room-mates again kept watch while I was hurriedly answering important mail and penning my last farewell to our people. It was almost midnight

160

831121093

The Emma Goldman Papers

The Voyage of the *Buford* / Emma Goldman. — pp. 276-286 ; 22 cm. *In* The American Mercury [New York]. — Vol. 23 (July 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

when suddenly I caught the sound of approaching footsteps. "Look out, someone's coming!" Ethel whispered. I snatched up my papers and letters and hid them under my pillow. Then we threw ourselves on our beds, covered up, and pretended to be asleep.

The steps halted at our room. There came the rattling of keys; the door was unlocked and noisily thrown open. Two guards and a matron entered. "Get up now," they commanded, "get your things ready!" The girls grew nervous. Ethel was shaking as in fever and helplessly rummaging among her bags. The guards became impatient. "Hurry, there! Hurry!" they ordered roughly. I could not restrain my indignation. "Leave us so we can get dressed!" I demanded.

They walked out, the door remaining ajar. I was anxious about my letters. I did not want them to fall into the hands of the authorities, nor did I care to destroy them. Maybe I should find someone to entrust them to, I thought. I stuck them into the bosom of my dress and wrapped myself in a large shawl.

In a long corridor, dimly lit and unheated, we found the men deportees assembled, little Morris Becker among them. He had been delivered to the island only that afternoon with a number of other Russian boys. One of them was on crutches; another, suffering from an ulcerated stomach, had been carried from his bed in the island hospital. Sasha was busy helping the sick men pack their parcels and bundles. They had been hurried out of their cells without being allowed even time to gather up all their things. Routed from sleep at midnight, they were driven bag and baggage into the corridor. Some were still half-asleep, unable to realize what was happening.

I felt tired and cold. No chairs or benches were about, and we stood shivering in the barn-like place. The suddenness of the attack took the men by surprise and they filled the corridor with a hubbub of exclamations and questions and excited expostulations. Some had been promised a review of their cases, others were awaiting to be bailed out pending final decision. They had received no notice of the nearness of their deportation and they were overwhelmed by the midnight assault. They stood helplessly about, at a loss what to do. Sasha gathered them in groups and suggested that an attempt be made to reach their relatives in the city. The men grasped desperately at that last hope and appointed him their representative and spokesman. He succeeded in prevailing upon the island commissioner to permit the men to telegraph, at their own expense, to their friends in New York for money and necessaries.

Messenger boys hurried back and forth, collecting special-delivery letters and wires hastily scribbled. The chance of reaching their people cheered the forlorn men. The island officials encouraged them and gathered in their messages, themselves collecting pay for delivery and assuring them that there was plenty of time to receive replies.

Hardly had the last wire been sent when the corridor filled with State and Federal detectives, officers of the Immigration Bureau and Coast Guards. I recognized Caminetti, Commissioner General of Immigration, at their head. The uniformed men stationed themselves along the walls, and then came the command: "Line up!" A sudden hush fell upon the room. "March!" It echoed through the corridor.

Deep snow lay on the ground; the air was cut by a biting wind. A row of armed civilians and soldiers stood along the road

to the bank. Dimly the outlines of a barge were visible through the morning mist. One by one the deportees marched, flanked on each side by the uniformed men, curses and threats accompanying the thud of their feet on the frozen ground. When the last man had crossed the gangplank, the girls and I were ordered to follow, officers in front and in back of us.

We were led to a cabin. A large fire roared in the iron stove, filling the air with heat and fumes. We felt suffocating. There was no air nor water. Then came a violent lurch; we were on our way.

III

I looked at my watch. It was 4:20 A.M. on the day of our Lord, December 21, 1919. On the deck above us I could hear the men tramping up and down in the wintry blast. I felt dizzy, visioning a transport of politicals doomed to Siberia, the *étape* of former Russian days. Russia of the past rose before me and I saw the revolutionary martyrs being driven into exile. But no, it was New York, it was America, the land of liberty! Through the port-hole I could see the great city receding into the distance, its sky-line of buildings traceable by their rearing heads. It was my beloved city, the metropolis of the New World. It was America, indeed, America repeating the terrible scenes of Tsarist Russia! I glanced up—the Statue of Liberty!

Dawn was breaking when our barge pulled up alongside of the large ship. We were quickly transferred and assigned to a cabin. It was six o'clock. Exhausted, I crawled into my bunk and immediately fell asleep.

I was awakened by someone pulling at my covers. A white figure stood at my berth, probably the stewardess. Was I ill, she asked, to remain in bed so long? It was already six o'clock in the evening. I had shut out the hideous sights in twelve hours of blessed sleep. Stepping into the corridor, I was startled by someone roughly grabbing me by the shoulder.

"Where are you going?" a soldier demanded.

"To the toilet, if you must know it. Any objection?"

He loosed his hold and followed me; he waited till I emerged again, and accompanied me back to the cabin. My girl companions informed me that guards had been stationed at our door since our arrival, and that they had also been escorted to the place of pressing needs every time they left the cabin.

At noon the next day we were conducted by the sentry to the officers' dining-room. At a large table sat the captain and his retinue, civilian and military. A separate table was assigned to us.

After lunch I requested to see the Federal official in charge of the deportees. He proved to be F. W. Berkshire, an immigration inspector detailed to manage the *Buford* expedition. Did we like our cabin and was the food good, he inquired solicitously. We had no complaints to make, I told him, but how about our men comrades? Could we take our meals with them and meet them on deck? "Impossible," Berkshire said. I then demanded to see Alexander Berkman. Also impossible. Thereupon I informed the inspector that I had no desire to cause trouble, but that I would give him twenty-four hours to change his mind about allowing me to talk to my friend. If my demand should be refused, at the expiration of that time I would go on a hunger-strike.

In the morning Sasha was brought under escort to see me. It seemed weeks since I had beheld his dear face. He told me that the conditions of the men were

831121093

The Emma Goldman Papers

The Voyage of the *Buford* / Emma Goldman. – pp. 276-286 ; 22 cm. *In* The American Mercury [New York]. – Vol. 23 (July 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

harrowing. They were cooped up in the hold of the ship, forty-nine in a place barely large enough for half that number. The rest of them were in two other compartments. The bunks, three tiers high, were old and worn out; those in the lower ones bumped their heads against the wire netting of the uppers every time they turned around. The boat, built at the end of the last century, had been used as a transport in the Spanish-American War and later discarded as unsafe. The floor of the steerage was wet all the time, the beds and blankets damp. Only salt water was to be had for washing, and no soap. The food was abominable, especially the bread, half-baked and uneatable. And, worst of all, there were only two toilets for the two hundred and forty-six men.

Sasha advised against pressing our request to eat with the men. It would be better to save what we could from our food for the sick boys who could not stomach the rations given them. Meanwhile he was trying to see what improvements he could secure. He was negotiating with Berkshire a list of demands he had submitted. I was happy to see Sasha full of vital energy again. He had forgotten his own physical troubles the moment he saw that the others were depending on him.

The officers celebrated Christmas in the dining-room in grand style. Ethel and Dora were too ill to leave their berths, and I could not bear to be alone with our jailers. Their Christmas feast was the veriest mockery to me. During the day we were taken out on deck, but not allowed to see the men. Insistence by Sasha and myself finally resulted in permission for him and Dora's friend to visit us.

Friction had developed between the deportees and those in charge of the *Buford*. The men were given no exercise in the fresh air, and Sasha had protested in the name of his comrades. Inspector Berkshire, seemed willing to grant the demands, but he evidently stood in awe of those commanding a large force of soldiers. The inspector referred the men to the "chief," but Sasha refused to apply to the latter on the ground that the deportees were political and not military prisoners. Prisoners they were, indeed, continuously locked below deck, with sentries stationed day and night at the doors. Berkshire seemed to realize that our comrades were determined, and no doubt he felt that their resentment of the treatment they were receiving was justified. On Christmas Day he informed Sasha that the "higher authorities" had granted the demanded exercise.

Even then we were not allowed to associate with them. Political prisoners in other countries could freely mingle together during recreation hours regardless of sex, but American Puritanism considered such things improper. To save morality we were kept locked in our cabins while the men were out for an airing. They had to remain on the lowest deck, with the waves often sweeping the boat and drenching them.

We were in rough waters, and many of the deportees fell ill. The coarse and badly cooked food was causing general stomach complaints, and the dampness of the bunks laid many of the men low with rheumatism. The ship's doctor, too busy to attend the increasing number of patients, called upon Sasha to aid him. My offer to serve as nurse had been refused, but my hands were fully occupied with my two girl companions, who had to keep to their beds almost all the time. It was a very strained atmosphere those Christmas days, with forebodings of impending strife.

IV

Our guards were extremely antagonistic, but with the passing of time I seemed to detect a gradual change. At first very forbidding and taciturn, their severity presently began to decrease. They entered into conversation with us, always on the alert, however, for the approach of an officer. Soon they confided to me that they had been tricked. The order for duty had reached them only the day previous to embarkation. They were in ignorance about the purpose and probable length of the voyage, and they had no idea of our destination. They had been told that they were to guard dangerous criminals being shipped somewhere. They were bitter against their officers, and some cursed them openly.

The sentry who had so roughly grabbed me the first day was holding out longest against us. One evening I kept watching him as he paced up and down in front of our cabin. He looked exhausted with the endless walking and I suggested that he sit down for a while. When I placed a camp-chair before him, his reserve broke down. "I daren't," he whispered. "The sergeant may be along." I offered to change rôles with him: I would remain on the look-out.

"My God!" he exclaimed, unable to restrain himself any longer. "They told us you were a desperado, that you had killed McKinley and are always plotting against someone."

From that moment he became very friendly, ready to do us any service. He had apparently spoken of the incident to his buddies, and they began to hang around our door, eager to show us some kindness. Our cabin had also a special attraction for them: my good-looking young companion, Ethel. The soldiers were wild about her, discussed anarchism every free moment at their disposal, and became greatly interested in our fate. They hated their superiors. They would like to drop them into the sea, they said, because they were treated as chattel slaves and punished on every pretext.

One of the lieutenants also was very courteous and humane. He borrowed from me some books, and when he returned them, I found a note containing the news that Kalinin had become President of Soviet Russia and hinting that we were not to be taken to any parts occupied by the Whites. Uncertainty as to our exact destination had all the time been a source of great anxiety and worry among the deportees. The information of the friendly officer proved a great relief in allaying our worst fears.

Meanwhile our men comrades were busy "agitating" their guards and fraternizing with them. The soldiers offered them their extra shoes and clothing for sale—"Might come handy in Russia," they said. Sasha's tact and his rich stock of humorous stories helped to win the hearts of Uncle Sam's boys. Posting a sentry as their look-out, they would crowd into his compartment and ask for funny yarns. He knew how to arouse their interest, and presently they began to put questions about the Bolsheviki and the Soviets. They were eager to know what changes the Revolution had made, and they heard with amazement that in the Red Army the soldiers themselves elected their officers, and that even a commissar or general did not dare insult a private. They thought it wonderful that officers and men were on a footing of equality, and that all shared the same rations.

The steerage quarters were cold and wet. Many of the deportees had been given no opportunity to provide them-

831121093

The Emma Goldman Papers

The Voyage of the *Buford* / Emma Goldman. – pp. 276-286 ; 22 cm. *In* The American Mercury [New York]. –Vol. 23 (July 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

selves with warm clothing, and there was much suffering as a result. Sasha suggested that those who had supplies should share what they could spare with their less fortunate comrades, and the men responded beautifully. Bags, suit-cases, and trunks were unpacked, everyone donating whatever he did not absolutely require for himself. Coats, underwear, hats, socks, and other apparel were piled up in one of the compartments below deck, and a commission was selected for distribution. The story of the proceedings, as told to me by Sasha, strikingly evidenced the splendid solidarity and fellow-feeling of the deportees. Themselves not too well provided for, they gave of their very last. The distribution had proved so fair and just that there had not been a single complaint.

The strains of Russian melodies, ringing from a hundred throats, were resounding through the *Buford*. The men were on deck, and their lusty voices rose above the rolling of the waves, reaching us in our cabin. The powerful baritone of the leader intoned the first stanzas, and then the entire crowd joined in the chorus. Revolutionary songs they sang, forbidden old Russian folk-tunes surcharged with the grief and yearning of the peasant, or echoing Nekrassov's women who heroically followed their lovers to prison and exile. All aboard grew silent, even the guards ceasing their march and listening with strained ears to the heart-rending melodies.

Sasha had become chummy with an assistant steward, and by means of him we organized a mail service. Copious notes passed every day between us, and we kept each other informed of happenings. Our friend, whom we had christened "Mac," became so devoted that he began to take a personal interest in our fate. He was very clever and ingenious, and he managed to appear at the most unexpected moments, just when he was needed. He seemed suddenly to develop the habit of walking with his hands under his apron, and he never came to us without some little gift hidden about his person. Delicacies from the pantry, sweet morsels from the captain's table, even fried chicken and pastry, we would find stuck away under our beds or in Sasha's bunk.

It was January 5, 1920, when we reached the English Channel. The mail-bag carried away by the pilot contained our first letters to the United States. For the sake of safety they were addressed to Frank Harris, Alexander Harvey, and other American friends whose correspondence was subject to less scrutiny than that of our own people. Mr. Berkshire had also consented to let us send a cable to America. The favor was rather costly, amounting to eight dollars, but it was worth the relief our friends would feel at the message that we were alive and still safe.

When we left the English Channel we were followed by an Allied destroyer. Twofold fear on the part of the *Buford* authorities was responsible for the presence of the warship. Our men had repeatedly complained about the quality of the bread rationed to them. Their protests ignored, they had threatened to strike. Mr. Berkshire brought Sasha "strict orders from the Colonel" for the deportees to submit. The men laughed in his face. "Berkman is the only 'colonel' *we* recognize," they shouted. The military chief sent for Sasha. He stormed about the disorganization of the ship's discipline, raved about the deportees fraternizing with the soldiers, and threatened to have the men searched for hidden weapons. Sasha boldly declared that his comrades would resist. The colonel did not press the matter, as it seemed evident that he felt he could not

rely on the force under his command. Sasha offered to solve the difficulty by putting two of the deportees, who were cooks, in charge of the bakery, without pay. The colonel was loath to accept what he considered a reflection upon his supreme authority, but Sasha insisted and he won Berkshire to his side.

Sasha's plan was finally adopted, and henceforth everyone enjoyed bread of the best quality. What might have proved serious trouble had thus been averted, but the talk of a strike, and the organized stand of our comrades, had had its effect on the commanding officers. Confidence in their exclusive power shaken, an Allied destroyer was a useful thing to have near. With a crowd on the *Buford* that had no respect for epaulets and gold braid, with two hundred and forty-nine radicals on hand who believe in strikes and direct action, the warship was a veritable godsend.

Another reason was the *Buford* itself. The battered old tub had been unseaworthy at the start, and the long journey had not improved her condition. The United States government had been fully aware that the boat was unsafe, yet it had entrusted five hundred or more lives to it. We were heading for German waters and the Baltic Sea, the latter still thickly dotted with mines. The British destroyer was sadly needed in such a hazardous situation. The captain realized the imminent peril. He ordered the life-boats held in readiness and authorized Sasha to take charge of twelve of them and organize the men for quick action in case of alarm.

Many of the deportees had left considerable sums in American banks and postal savings. They had been denied time to draw their money, nor had they been given an opportunity to transfer it to their families. Sasha proposed to Berkshire that a statement be prepared of their holdings, to be sent to America with authorization for their kin to collect. The inspector seized upon the idea, but he left the work to Sasha. For days and late into the nights he worked tirelessly, collecting data and taking down depositions. When he got through, thirty-three affidavits were completed, disclosing that $45,470.39 had remained in the States. Some of the men had deposited their money in private banks and they preferred not to trust the government that had driven them out like dogs. It was all they had from long years of drudgery and economy.

V

After nineteen days of dangerous cruising we at last reached the Kiel Canal. Badly battered, the *Buford* had to remain for twenty-four hours for repair. The men were locked below deck, and special guards stationed on watch. German barges came alongside of our ship. They were in front of our cabin, and I threw them a note through the porthole, telling them who we were. They consented to forward a letter, and I covered two sheets in the smallest German script I could write, describing our deportation, the reaction we left behind, and the treatment of the revolutionists imprisoned without benefit of amnesty. I addressed the letter to the *Republik*, organ of the Independent Socialists, and I added an appeal to the German workers to make their revolution as fundamental as that of Russia.

The men locked in the steerage and almost suffocating in the vile air made vigorous protests, demanding the daily exercise they had won after the first days of the journey. Meanwhile they were bombarding the German workers on the dock with missiles in which messages had been secreted. Presently the

831121093

The Emma Goldman Papers

The Voyage of the *Buford* / Emma Goldman. – pp. 276-286 ; 22 cm. *In* The American Mercury [New York]. – Vol. 23 (July 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

their work done and my letter safe in their hands, pulled away, shouting cheers for the political deportees from America and *die soziale Revolution*. It was a stirring demonstration of comradely solidarity which even war could not destroy.

We learned that our destination was Libau, in Western Latvia, but two days later a radiogram notified the captain that fighting was continuing on the Baltic front, and the course of the *Buford* was changed. Again we were at sea in more senses than one. Deportees and crew became impatient and irritable with the drawn-out, perilous voyage. Longing filled me for those I had left behind and sickening uncertainty of the things ahead. Roots embedded in the soil of one's entire life are not easily transplanted. I felt uneasy and restless, between hope and doubt. My spirit was still in the United States.

The ghastly trip was over at last. We had reached Hango, a Finnish port. Supplied with three days' rations, we were turned over to the local authorities. America's obligation was at an end and so were her fears. On our trip through Finland we were kept locked in the train, with sentries with fixed bayonets inside the cars and on the platforms. Ethel and Dora, as well as a number of the men comrades, were ill, but though our train stopped at stations having buffets, no one was allowed to step out for purchases. On the border, at Teryoki, our compartments were unlocked and the sentries withdrawn. We were permitted to look after our supplies, but to our consternation we discovered that the greater part of our provisions had been appropriated by the Finnish soldiers.

Presently there appeared a representative of the Finnish Foreign Office and a military officer of the General Staff. They were very anxious to be rid of the American political deportees and they demanded that we cross over at once to Russia. We refused to comply without first notifying Soviet Russia of our arrival. There followed negotiations with the Finnish authorities, and finally we were granted permission to send two radios, one to Moscow, addressed to Chicherin, People's Commissar for Foreign Affairs, the other to our old friend Bill Shatoff in Petrograd.

Within a short time the Soviet committee arrived. Chicherin had sent Feinberg as his representative, while the Petrograd Soviet delegated Zorin, secretary of the Communist party of that city, to receive us. Mme. Andreyeva, Gorki's wife, accompanied them. Arrangements were quickly made to transfer our luggage from the train, across the border. Just at that moment was announced the complete rout of Denikin by the valiant Red Army, and the air was rent by the joyous hurrahs of our two hundred and forty-nine deportees.

All was ready. It was the twenty-eighth day of our journey, and at last we were on the threshold of Soviet Russia. My heart trembled with anticipation and fervent hope.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

FORWARD

די לעבענס-גשיכטע פון עמא גאלדמא

געשריבן פון איר אייגענעם פיר

פון ענגלישן איבערזעצט פאר „פארווערטס"

פון מ. שעדלאווסקי

עמא גאלדמא

ראם איז נעווען דעם 15טן אויגוסט 1889. איך יענעם טאג כיין איר אינגעסטען קיין ניו יארק. איז אלם נעווען בין איך דעמאלם צוואנציג יאהר. אלץ. וואס ס'איז מיט איר אין לעבען נעשעהן פריהער, איז אפגערופט נעווארען אז א מיט. אותף זשעלייזערס נעווארען, פונקס ווי אז אפגעראנט עליר. וואס מען עלם שוין מעהר נים אנטאו. א נייע וועלם האט איר פאר איר נעשאפען, א פארע וועלם, וואס האט ני ערשטע מיט אויף איר נים וויניג שרעק ארויסגעווארפען. אבער איך כין נעווען יונג. און דערצו האב איך זאר נעהאט אן אידעאל. וואס איז איר נעווען ווערט נאהענם צום הארצען. מיין מום האט איר נים אויסגעשלאם און איך כין נעווען נייט אויף אלץ, וואס די צוקונפט האט פאר איר צוגעגרייט.

וי קלאר איך נעדענק נאר יענעם טאג! ראם איז נעווען אין א וונטאג. א כילינער צוג. דער בילינסטער. וואס איך האב נאר נעקענט קריגען. האם איר בראכט מיט ראשעסטער קיין ניו יארק. אכט צוייכער אין דער פרוה כין איך אלץ נעפוסען קיין וויהאקא, און פון דאר מען כין איך מים א שיפל צוגעמאכ ראן קיין ניו יארק. קיין סייצער האב איך ראשען נים נעהאט. און נעפהרט האב איך מיט איר דרייי אדעסער טאנט. איר נעם — צו א פארהייראטער טאנט. דעם צוויסען צו א באקאנטען יונגען מאן וועלכען איך האב זיך כאי קענם אין ניו היוון, וועו איך האב ראשען נעארבייט אין א קאנפעקשאנ בריק. און דעם רייזען — צו דער רייכ מאער אנארכיסטישער צייטונג „פרייהייט", וואס יאהאו מאכט האט ארוים נעגעבען.

דער נאנצער פארכעהנען סיינער איז באשאפענען פון סינגר דאלאר. נעזידם מיט זיך האב איך א ניי קאסטיום, וואס האט סיי נעוואלט נעבען פרנסה פון מיין ארבייט. שלעפען מיט זיך ניי קאפשיין האב איך דאר נים נעפעהלם. האב איך זי איבערנעלאזען אויף וואר. און אזוי וי איך האב נים נע־ וואוסט וויי וויים ס'איז פון דער צוקי און פארצינסטער נאס כין דער בויערי, וואו מיין מאמע האט נעוואוינם. האב איך זיך אין דער שרעקליכער הית נעלאזט צו נעהן צוזאמ. און נעהערנרי אזוי א חיבעק איז, האט זיך סיי אויסגעשווי־ מען, אז ניו יארק האט נאר סיין סוף נים און אז פון אלץ פראנט איז דער נוס אויך פון דער וועלט.

דעם ערשטען טאג, מיט א קורצער צייט צוריק, איז עם נעווען א רגשה: איצטער איז עם א שרייבאנע, אדער, וי בין רוהיג עם אויפ׳ן נלחישען לעזען, אז „עציטיקאל". א פאסאזש, ראפטם איהר וויסען, שרייבם זיי סתם אין דער וועלט אריין, וי א פשוטער בכורות. ביי „אהם ואל לעבען", אז ער שרייבט א בריף, היימט עם אז „עפיסטעל" און אז ער שרייבט אן ארטיקעל, היימט עס אז „עציזילקאל"... שרעקען זיך פאר דעם תאוה „עציזילקאל" זיים אידי נים טחוב. דאס ראפיע וואלט אין ווייס נים אזוי שרעקליך וי עס קלינגט. עס סימט עפעס א צידקונאר, אדער א „סודעה רבה", וי איהר פלעגם עס וועה־ אין דער חיים אויפ׳ן טעלעפוף, לחבריל...

על כל פנים, דעם ערשטען טאג איז עם נשתנו א רגשה: איצטער איז עס אן עציזילקאל.

אין זיין רגשה האם ער זיך אפגענע־ מען מיט אויפשלעם עניינים, ער האם דער אלטען מיין ליבן ניו יארק, אפשטעלנריג זיך מיט צייט צו צייט פרעגען וואו די בור־ שיימאם נעפינם זיך ן האם איינער מיר נהיימען נעהאן אין איין ריכטונג, איז נעפוסען אז שנערער און האם מיר נאר נא־ צי די אנגריימער פוסען מיין רעכטם ארבר מון לינקס..

זיינען מיר אלע, די פארמנעשריטע־ נערע צווישען אונז, מיט דער סיינונג, אז רעליגיע איז א פריוואטזאך.

און דאך, אזוי האבם זיך מיר, מאר רערם זיך א מיהוס, אז אויסטיטשונג, אויף דעם דאזיגען ווערטבוך אדער בלל. רעליגיע איז כלומר דאס א פריוואטזאך. (ווען זי כלייבם פריוואט, ווען זי כאנונעם זיך מים איהר דאלא אלם פריוואטזאך. וי איז א פריוואט־ זאך כלוין דאס, ווען זי כלייבם א זאך צווישען דעם מענשען און זיין נאם. ווען זי פארנעמם נים דעם אלטען כלל, או די „היסלען זיינען פאר נאם, אבער ער שרי־ בען נעבעטען נעווארען פון די כיבלם" קוים שבעה קריבה די רעליגיע ארצא פון די היסלען, נידערם ארויסבער פון איהרע הויכע מסערען און לאמט זיך אהאם אויף דער ערה, צווישען אונז, וינדונג מענשען. און מאנגם זיך אז צו מיטען איז די אלטעניבע ערדישע עניינם — קוים פאסירם דאס, איז די רעליגיע נים מעהר א פאליטישע פארטיי אין דער פריוואטזאך. זי ווערם קאן א פאליטישע פארטיי אין קען בשום אופן נים פארערען סעהר דעספעקם צו אנדערע נעווען ווי זי אליין. אין דעם ענגען פארטיסטענם, וואוינען אויך זייע פרען, און דאס עלייגע בדורעל ויינם. אבער, דאס באכט נים. ער קען סיר נעבען זיין ציפער, און ער עליין וועם שלאפען ביי א חבר, סים וועלען ער לערנען צוזאמען אין אוניווערסיטעם. זאלאסאראו חאם סיר פארוביבם, אז ס׳וועם סיר נים ווייר שווער פאלסער צו נעפינען א ציפער: ער אליין קען צוויי סייזלאה, שווסטער, וועלבע האב כען א וואוינונג מון צוויי ציממרען. זיי וואוינען צוזאמבען בים זייער פאסטר, און זיי זוכען א מיידיל, וואס זאל וואוי נען צוזאמען מים זיי. איך ראף זיך, הייבם עם, בים וואנען: איך וועל שוין נים פארלאנג מיך פון מארביישענדי טעי און מארביישענדי־ מים נעשמאקע קיכלאר, וואס זאלאסא־ ראו׳ם מאכא האס שמענאפען. האבען מיר נעראטם וועגען א פר זאכען; זאל־ לאסאראו האס סיר נעמבען א באנוף וועגען די פארשידענע מענשען. מים ווערם ס׳וועם סיר נעווים אויסקומען זיי צו באמעגען אין ניו־יארק. פר האס סיר ראדצהלם וועגען דער מעמיקים מון די אידיעש שבארבייסבען אין ניר יארק און פר האם סיר אויך דערצהלם א פר מתרשע ושכנו. בין איך אהיהם אוראי נעווען ווער דאנבאכך פאר דער וואריטער נשמפריינדשאפם. וואס פר האם סיר פרויפעזעהען. און איר האב שוין צאנעפען אז דעם שלעכטען אויפ־ דרוק פון דעם קבלת פנים. וואס סיינע אייגענע קרובים האבען סיר נענבענען. סיר האם זיך אננהויבען וויבסען, נאר שלעכטע איז ניו יארק נאר נים שוא מלכבת. שטארק וויי איך האב נעמיגם צו נעפינען א ציממר: פר אליין קען צוויי סייזלאה, שווסטער, וועלבע האב כען א וואוינונג מון צוויי ציממרען. זיי וואוינען צוזאמבען בים זייער פאסטר, און זיי זוכען א מיידיל, וואס זאל וואוי נען צוזאמען מים זיי. איך ראף זיך, הייבם עם, בים וואנען: איך וועל שוין נים פארלאנג מיך פון מארביישענדי־ מים נעשמאקע קיכלאר, וואס זאלאסא־ ראו׳ם מאכא האס שמענאפען. האבען מיר נעראטם וועגען א פר זאכען; זאל־ לאסאראו האס סיר נעמבען א באנוף וועגען די פארשידענע מענשען. מים ווערם ס׳וועם סיר נעווים אויסקומען זיי צו באמעגען אין ניו־יארק. פר האס סיר ראדצהלם וועגען דער מעמיקים מון די אידיעש שבארבייסבען אין ניר יארק און פר האם סיר אויך דערצהלם א פר מתרשע ושכנו. בין איך אהיהם

דעם פאפסט׳ס מוסר און עצות צו דער וועלט

וועו־רעליגיע איז א פריוואט זאך און וועו זי עס נים.

פון דר. א. ג י נ ז ב ו ר ג .

איז א פריוואטזאך. ידערער איז באר־ עכטיגם צו דינען צו זיין כאם אויף זיין אייגענעם אופן, ווי עד חיל און ווי אלם פריוואטזאך. טיינער קען אהים זיין דעם נים טסערען, מיינער קען איהם נים צו מאכען דאס ער גלויבם נים ואנדם. נעווי־ סענספריהייט" איז אייגע פון די ווייב־ סינסטע פריהייטען, וועלבע דער מאי דערנער סענים האם באר זיך דערווארי בעו נאר א לאנגען און שווערען קאמפ. חונדערטע טויזענדע מענשען, צוויישען זיי מאנבע פון די בעסטע און ערלעסטע, וויינען אופנשלופען אין דעם דאזיגען אונז, ווינדונג קאמף — אומשלופען דורך די שוי־ רעליגיסטע פיהרערשפטונגען. ווער איז די סינסטערע קשיאסאפע פון דער „אוי־ קווייזיציע און ווער אויף די „אוי־ עעים".

און וויבל די דאזיגע פלייהייט איז צו צוטשמען נים איהם. איז דעם ענגען פארטיסטענם, וואוינען אויך זייע פרען, און דאס עלייגע בדורעל ויינם. אבער, דאס באכט נים. ער קען סיר נעבען זיין ציפער, און ער עליין וועם שלאפען ביי א חבר, סים וועלען ער לערנען צוזאמען אין אוניווערסיטעם. זאלאסאראו חאם סיר פארוביבם, אז ס׳וועם סיר נים ווייר שווער פאלסער צו נעפינען א ציממר: פר אליין קען צוויי סייזלאה, שווסטער, וועלבע האב כען א וואוינונג מון צוויי ציממרען. זיי וואוינען צוזאמבען בים זייער פאסטר, און זיי זוכען א מיידיל, וואס זאל וואוי נען צוזאמען מים זיי. איך ראף זיך, הייבם עם, בים וואנען: איך וועל שוין נים פארלאנג מיך פון מארביישענדי־ מים נעשמאקע קיכלאר, וואס זאלאסא־ ראו׳ם מאכא האס שמענאפען. האבען מיר נעראטם וועגען א פר זאכען; זאל־ לאסאראו האס סיר נעמבען א באנוף וועגען די פארשידענע מענשען. מים ווערם ס׳וועם סיר נעווים אויסקומען זיי צו באמעגען אין ניו־יארק. פר האס סיר ראדצהלם וועגען דער מעמיקים מון די אידיעש שבארבייסבען אין ניר יארק און פר האם סיר אויך דערצהלם א פר מתרשע ושכנו. בין איך אהיהם

דער פאפסט, דער „היליגער פאטער" פון רוים, האם ווידער אכאל נעלאזט פון זיך הערען.

דעם ערשטען טאג, מיט א קורצער צייט צוריק, איז עם נעווען א רגשה: איצטער איז עם א שרייבאנע, אדער, וי בין רוהיג עם אויפ׳ן נלחישען לעזען, אז „עציזילקאל". א פאסאזש, ראפטם איהר וויסען, שרייבם זיי סתם אין דער וועלט אריין, וי א פשוטער בכורות. ביי „אהם ואל לעבען", אז ער שרייבט א בריף, היימט עס אז „עפיסטעל" און אז ער שרייבט אן ארטיקעל, היימט עס אז „עציזילקאל"... שרעקען זיך פאר דעם תאוה „עציזילקאל" זיים אידי נים טחוב. דאס ראפיע וואלט אין ווייס נים אזוי שרעקליך וי עס קלינגט. עס סימט עפעס א צידקונאר, אדער א „סודעה רבה", וי איהר פלעגם עס וועה־ אין דער חיים אויפ׳ן טעלעפוף, לחבריל...

על כל פנים, דעם ערשטען טאג איז עם נשתנו א רגשה: איצטער איז עס אן עציזילקאל.

אין זיין רגשה האם ער זיך אפגענע־ מען מיט אויפשלעם עניינים, ער האם דער אלטען מיין ליבן ניו יארק, אפשטעלנריג זיך מיט צייט צו צייט פרעגען וואו די בור־ שיימאם נעפינם זיך ן האם איינער מיר נהיימען נעהאן אין איין ריכטונג, איז נעפוסען אז שנערער און האם מיר נאר נא־ צי די אנגריימער פוסען מיין רעכטם ארבר מון לינקס..

זיינען מיר אלע, די פארמנעשריטע־ נערע צווישען אונז, מיט דער סיינונג, אז רעליגיע איז א פריוואטזאך.

און דאך, אזוי האבם זיך מיר, מאר רערם זיך א מיהוס, אז אויסטיטשונג, אויף דעם דאזיגען ווערטבוך אדער בלל. רעליגיע איז כלומר דאס א פריוואטזאך. (ווען זי כלייבם פריוואט, ווען זי כאנונעם זיך מים איהר דאלא אלם פריוואטזאך. וי איז א פריוואט־ זאך כלוין דאס, ווען זי כלייבם א זאך צווישען דעם מענשען און זיין נאם. ווען זי פארנעמם נים דעם אלטען כלל, או די „היסלען זיינען פאר נאם, אבער ער שרי־ בען נעבעטען נעווארען פון די כיבלם" קוים שבעה קריבה די רעליגיע ארצא פון די היסלען, נידערם ארויסבער פון איהרע הויכע מסערען און לאמט זיך אהאם אויף דער ערה, צווישען אונז, וינדונג מענשען. און מאנגם זיך אז צו מיטען איז די אלטעניבע ערדישע עניינם — קוים פאסירם דאס, איז די רעליגיע נים א פאליטישע פארטיי אין דער פריוואטזאך. וי ווערם קאן א פאליטישע פארטיי אין קען בשום אופן נים פארערען סעהר דעספעקם צו אנדערע נעווען ווי זי אליין. אין דעם ענגען פארטיסטענם, וואוינען אויך זייע פרען, און דאס עלייגע בדורעל ויינם. אבער, דאס באכט נים. ער קען סיר נעבען זיין ציפער, און ער עליין וועם שלאפען ביי א חבר, סים וועלען ער לערנען צוזאמען אין אוניווערסיטעם. זאלאסאראו חאם סיר פארוביבם, אז ס׳וועם סיר נים ווייר שווער פאלסער צו נעפינען א ציממר: פר אליין קען צוויי סייזלאה, שווסטער, וועלבע האב כען א וואוינונג מון צוויי ציממרען. זיי וואוינען צוזאמבען בים זייער פאסטר, און זיי זוכען א מיידיל, וואס זאל וואוי נען צוזאמען מים זיי. איך ראף זיך, הייבם עם, בים וואנען: איך וועל שוין נים פארלאנג מיך פון מארביישענדי־ מים נעשמאקע קיכלאר, וואס זאלאסא־ ראו׳ם מאכא האס שמענאפען. האבען מיר נעראטם וועגען א פר זאכען; זאל־ לאסאראו האס סיר נעמבען א באנוף וועגען די פארשידענע מענשען. מים ווערם ס׳וועם סיר נעווים אויסקומען זיי צו באמעגען אין ניו־יארק. פר האס סיר ראדצהלם וועגען דער מעמיקים מון די אידיעש שבארבייסבען אין ניר יארק און פר האם סיר אויך דערצהלם א פר מתרשע ושכנו. בין איך אהיהם

BEST COPY AVAILABLE

9009200000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ווען די קאַרשען־בוימער בליהען...

א ווערש צו מײַן ברודער — פון כ. קאָנונער

כרודער מײַנער!

צוליבער, דערלאַנגענער, הילפלאָזער ברודער; קענסט פון זיסעען און כאָוויער פון קאַרעזע און רלות!

צו דיר זאָג איך:

וועזן רו שלעפסט זיך כאַנינע א מיטער, א צובראכענער, א נישט־דער־שלאַפענער צו דער סאַכווע, און דייַנע אויגען זעהען שפּנריים, און דייַנע אויגען זעהען שפּנריים־ענע. אפּשר־שלייַ כענע ארבייטער מים זיך כייַטעל־אין די קפּשעגעס, מים זיך בלעשלער שווארצע קעווע אונטער די פּאַכווגס. און מים צער און צארן אין דייַנע הערצער — אם אין דער וועלכער שעה, אין דעם וועלכען כאַנינעז שפּאַצירט פון דייַן ארבייטס־כאַנינע אויף זיין מאַיאַכפּע, אויף שטילע, פּאַרכאַרענע וועגען. לער כען כלומען־כעדלאַך און קלארע וואַסערן, און ער זיצט אין זיך אַרייַן מים שווערע, שוואַרצע געדאַנקען, אויכ ער האַכט אויף דער וואַר, שטענדיג זיין שמאַרע, אויכ ער פּאַרטיידיגט אַלע אירע אנגריפער — נאַנץ גלייך ווי אַ לייב־לייב אין דער וויזע.

אין דער ערשטער פּרייהייט אין אונז, כיזנעס, אננעקומען אזוי שווער, ווייל מיר האָכען מאַר איהר אזוי כיטער כאַצאַהלם; אין זי דערצאַר. אונז מאַר פּעלט ליב און מיטער. און ווייל זי אין נאָר מאַהאַלטניסמענטס אזוי יונג און אזוי שוואַך, פּוועז מיר שטענדיג זיין שטענדיג אויף דער וואַר, שטענדיג אויף מאַרטע, איהר צו פּאַרטיידיגען נעגען אלע איהרע אנגריפער — נאַנץ גלייך ווי אַ לייב־לייב אין דער וויזע.

אין ווען די קאַרשען־בוימער בליהען אין דער פּרימע נימט ווען זיי כאַנינען צו בליהען, אין דער ערשטער וואַרעמער טאָג אין מיי, ווען דער זון שיינט הייס אויף דער ערד, ווען דער ווינט איז וואַרעם און ווייך, ווען דער הימל איז כלוי און קלאָר, ווען אַלע פּויגל זינגען אין כאַנדע, ווען אַלע כלומען בליהען אין אַלע פּאַרבען, ווען דער כאַנצער נאַטור איז אין אַ שטאַנד פון אויפּגערעגטקייט, ווי אַ כלום וואַס וויל אויפּגעכען פון אַ לאַנגען שלאַף.

אין דעם צייט פּלעגען מיר אַלע אין דער פּאַרמע זיך אַרויסלאָזען אין דער פּרישער לופט, אין דער זון, אין דעם כלומען־כאַרטען, וואָס איז אַלץ אַרום אונז. מיר פּלעגען אַרומלויפען, שפּרינגען, שפּילען, זיך אַרומכייַטען אין דעם כלומען־כאַרטען, אַרומקוקען אין די פּויגל־נעסטלעך, אין דער ערד,

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איהר אַליין

פון ענגליש איבערזעצט ספעציעל פאר „פארווערטס"

פון ס. שטערנזוים.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטסעצונג)

יענע נאכט, האב איך שוין נים נע־ענט שלאפען. איך האב דען ווידער אזוי שטארק איבערגעלעבט די נעשע־הענישען פון 1887. איין אן עזשצ־ע משפטען וויבען שוין נעהאט אזוינע ווינט יענעם שווערען פרייהאנ פון'ם עלפטען נאוועמבער, ווען די שיקאגא'ר פארטיידער ווינען אוסנעבראכט נעווארן פון דער וועלט, דאך ווינען אלע אינ־צאלהייטען איצט נעשטאנען פאר סיר אזוי קלאר, פונקט ווי אלע וואלט עריסט נעכטען נעשעהן. סיין שוועסטער הע־ענט אין איהר ווינען פאראינטערעסירט ווען ווערטען אין'ם שיקואל פון יענע פארי־טיר בעת עס איז פארנעקומען ווייטער פראצעס אין שיקאגא. פון די צייטונגען אין האמטעספער, וואו סיר האבען דאן נעוואוינט, איז שווער נעווען צו דערי־נעהן א טארק. די בארינטען האבען אויסנערעכט, וויבל סיר האבען נעזעהן אלע פיסלעך ווינען ביי איר בשר, אבי זי פארשארייבט פאראורטייל. די ווייל דער בהלה פון די צייטונגען, וועלכע האב־בען נעשטענדיג פער אן שווערע אויף די אנגעקלאגטע, האט אפטמאל אויף אלע אויסרעדנער, וואס ווינען נים קיין ענכטע אפערייפאנטע" — שם די אלע ואבען האבען פ טר נעהאלפען, אז סיין שוועסטער אין איך זאלען סימפאטי־ווינען סיס פון דער עפע־ראל־פובליק פון אונזער לעבען אין דער פארטרעטונג פון אונזער פרינציפ.

דאמאלס האבען סיר זיך דער־וואוסט, אז אין האמטעספער נעפינט זיך א רייזשע פאציפיסטיש נרופע, וואס האלט אם סיטינגען ווערען נזכסנד אין נערשאפט האל. האבען סיר אנגע־הירבען באווהבען יענע סיטינגען, אזן דאס האט אביסעל סארנוס אין א זיים פון לאנגווידליגקייט פון אונזער לעבען אין האמטעספער. דארטען, אויף יענע סי־טינגען, האט מען נעפונען הערען נע־שפרעכען, וואס ווינען נישטאנען הער פון נעלר אזן כיונגס, דארטען האט מען אבער אויך נעזעהן סרעטש אנדערע, וואס ווינען נישטאנען פון אונזער קרייז פון פרינציפיעלע פרעמדע. אזוי ווי אין אלע אזעלכע פאלען, האבען אונזערע פרינציפיעלע פרעמדע אויך נעהאט אן אנטי־פאטיע צו אונז. אזוי ווי אין אלע אזעלכע פאלען, האבען אונזערע פרינציפיעלע פרעמדע אויך נעהאט אן אנטי־פאטיע צו אונז. אזוי ווי אין אלע אזעלכע פאלען, האבען אונזערע פרינציפיעלע פרעמדע אויך נעהאט אן אנטי־פאטיע צו אונז.

דאמאלס האבען סיר זיך דער־וואוסט, אז אין האמטעספער נעפינט זיך א רייזשע פאציפיסטיש נרופע, וואס האלט אם סיטינגען ווערען נזכסנד אין נערשאפט האל. האבען סיר אנגע־הירבען באווהבען יענע סיטינגען, אזן דאס האט אביסעל סארנוס אין א זיים פון לאנגווידליגקייט פון אונזער לעבען אין האמטעספער. דארטען, אויף יענע סי־טינגען, האט מען נעפונען הערען נע־שפרעכען, וואס ווינען נישטאנען הער פון נעלר אזן כיונגס, דארטען האט מען אבער אויך נעזעהן סרעטש אנדערע, וואס ווינען נישטאנען פון אונזער קרייז פון פרינציפיעלע פרעמדע אויך נעהאט אן אנטי־פאטיע צו אונז. אזוי ווי אין אלע אזעלכע פאלען, האבען אונזערע פרינציפיעלע פרעמדע אויך נעהאט אן אנטי־פאטיע צו אונז. אזוי ווי אין אלע אזעלכע פאלען, האבען אונזערע פרינציפיעלע פרעמדע אויך נעהאט אן אנטי־פאטיע צו אונז.

ווען די רוסענישע ארמיי קאנען ערוואַרטען פון דער נייער רעגירונג

„זאלען זיך די ארעמע גוט אויפהיטען, וועלען סיר אויך זיין גוט צו זיי", האבע דער נייער פרעסיר־סיניסטער קר־קלערט מאר ציימונגס־מארטקטע.—די נעזיכטער צו־נייטונגען פון די אנטיסעמיטען.—וי מען נריים זיך צו די פארלאמענטוהאלן.—א פאראיינינג פון ארדישע פארטייען.—די סאציאליסטען נעהען באזונדער.

פון אונזער רוסענישען קארעספאנדענט ש. בלאנדער

עס איז פארשוין א וועניסל: „דער כאדע האט נעבאראן א סוין". דייזער שפריכוואָרט איז הער גוט אנוועפאסט צו דער רוסענישער פאליטישער לאנע אין רוסענין. דער רעגירונגס־פרייוס, וועלכ בער האט נעזוינען הכבוד צוזיי וואכען, האט נפכראכט זו רעם פארטי וועלכע קאנטינט פון פרעסטער ישראל. דעם אפטי־מען ווייס מען בייז אנט, אז פרויסער פארטי־פיניסטער פארטי־פיניסטער ישראל. קענען אין ווילען באהערשען די לאנע? די וחס ער אין פאסט אי חויב רעגירונג? אין פארלאמענט? אלטערנאטיוו? פאליטיש נעזעלן קודש'ן: אכער די וחס ער בעסער הצלה ווי דיזע פארטענגאנג. אין נאר א נרויסע פראנע.

דערוויל לעבען סיר דאך ס זיים סון ערבייזונגען נעפיהרליכען נעפאהרליכען. דאס איז א שפיל מיט דעם לעבען פון מיליאנען מענשען, וועלכע קענען פלוצלינג ווערען אפפער פון אומבארמהרציגקייט פון ביידע זייטען. אין דעם פאל פון דער רוסענישער רעגירונג, וועלכ ווערט פארטרעטען דורך דעם פארטי פון קאמוניסטען, איז דאס נאך מער ריכטיג. אין דעם פאל פון דער רוסענישער רעגירונג, וועלכ ווערט פארטרעטען דורך דעם פארטי פון קאמוניסטען, איז דאס נאך מער ריכטיג.

עס איז פארשוין א וועניסל: „דער כאדע האט נעבאראן א סוין". דייזער שפריכוואָרט איז הער גוט אנוועפאסט צו דער רוסענישער לאנע אין רוסענין. דער רעגירונגס־פרייוס, וועלכ בער האט נעזוינען הכבוד צוזיי וואכען, האט נפכראכט זו רעם פארטי וועלכע קאנטינט פון פרעסטער ישראל. קענען אין ווילען באהערשען די לאנע? די וחס ער אין פאסט אי חויב רעגירונג? אין פארלאמענט? אלטערנאטיוו? פאליטיש נעזעלן קודש'ן: אכער די וחס ער בעסער הצלה ווי דיזע פארטענגאנג. אין נאר א נרויסע פראנע.

דערוויל לעבען סיר דאך ס זיים סון ערבייזונגען נעפיהרליכען נעפאהרליכען. דאס איז א שפיל מיט דעם לעבען פון מיליאנען מענשען, וועלכע קענען פלוצלינג ווערען אפפער פון אומבארמהרציגקייט פון ביידע זייטען. אין דעם פאל פון דער רוסענישער רעגירונג, וועלכ ווערט פארטרעטען דורך דעם פארטי פון קאמוניסטען, איז דאס נאך מער ריכטיג. אין דעם פאל פון דער רוסענישער רעגירונג, וועלכ ווערט פארטרעטען דורך דעם פארטי פון קאמוניסטען, איז דאס נאך מער ריכטיג.

פון רעמאלס פון כין איך נעווארען א שטעגרינג לעזערין פון יצחקען משפס'ם זייטנב. איך האב אויפמערקיבן די ביכער, וואס ווינען נעזוגן אנא־טיפים אין יענער עיישוב און איך האב מסס נעשלוננען ירצע שורה וחענן שנאר־ביום, וחענן די קץ קשנא'ר משרטירר, וחענן ווייער לעבען, ווייער מסינקיים, ווייער חעלדישקייט, ווייער סרטינער חער־טנג אויפ'ן פרצצם. און חשם סחהר איך חשב וחענן זיי נשלייחנם. אלץ נעהאנטשר ווינען זיי סיר נשווארען. א נייע וחלט חשט זיך סאר סיר נעשחענם.

און סוף כל סוף אין נעשחען דאס שרעקליכסטע, סאראוום אלץ האבען זיך אזוי נשראשקט, כאפשט אלץ האבען זיך האשט. אז ס'וועט נים נעשחען. די עיי־סנגען אין ראסטעספער האבען נעזען די שיקאגא'ר פארטיער נייעס נעשרעבט: סון די שיקאגא'ר פארטיער האט נעווארפען נקסה

דאס אין נעווען דער אינהאלט סון יאמאנא נרעיע'ס דערא. און דאן אין אין דערבייי נעווען, און אלץ אין רוהיג נעמאכען אין אדרעעסיג. דער פעיער אין אוועק א צוריקיענער. עוועבעדיג, או דער אפראזאפעלסע האבען זיך פארהאל־טען רוהיג, און דאס וועלבע האט ער אויך נעוואגט דעם פעפטען סון יענעם דיסק־ריקס. סיס אפטאל האט זיך דער הויפט־אדוואקאטען אין דם האט אנגעהויבען דעפענסע, נאר כיי אים איז נעווען אין אדרעעסיג. דער פעיער האט נעזאגט, דאס דער עלפט דער אפראזאפעלסע האבען זיך נעהאלטען נאראליזירט, אזן דאס האט אים נעהאלפען פרייהאנ פון נעפענגניס. אבער איך האב אים נעזאגט, אז דער הויפט־נרונד פאר זיינע אידעאלען איז נים נעווען זיין נאראליזאציע, נאר זיין נעפיהל צו נעהארכזאם צו זיין נעוויסען. אין דער נאכט פון דעם פראצעס האב איך נעזעהן, אז ער איז נים נעקומען צו רוה, ביז ער האט נעהערט, אז דער נעשווארענער האט נעזאגט, אז ער האט נים נעוואוסט, אז ער איז אונשולדיג. דאן ערשט האט ער זיך נעלייגט שלאפען.

איך האב אויך נעזעהן, ווי דער אפראזאפעלסע האט נעזאגט צו דער דזשורי, אז ער האט נים נעוואוסט, אז דער נעשווארענער האט אין זיין טאשע נעהאט א פיסטאלע, ווען ער האט אים נעבעטן אים צו נעבען. ער האט נעזאגט, אז ער האט נעמיינט, אז דער נעשווארענער וויל אים נעבען א ציגארעט. ער האט נעזאגט, אז ער האט נים נעוואוסט, אז דער נעשווארענער האט אין זיין טאשע נעהאט א פיסטאלע, ווען ער האט אים נעבעטן אים צו נעבען. ער האט נעזאגט, אז ער האט נים נעוואוסט, אז דער נעשווארענער האט אין זיין טאשע נעהאט א פיסטאלע, ווען ער האט אים נעבעטן אים צו נעבען.

איך האב נעזעהן, אז דער אפראזאפעלסע האט נעזאגט צו דער דזשורי, אז ער האט נים נעוואוסט, אז דער נעשווארענער האט אין זיין טאשע נעהאט א פיסטאלע, ווען ער האט אים נעבעטן אים צו נעבען. ער האט נעזאגט, אז ער האט נים נעוואוסט, אז דער נעשווארענער האט אין זיין טאשע נעהאט א פיסטאלע, ווען ער האט אים נעבעטן אים צו נעבען. ער האט נעזאגט, אז ער האט נים נעוואוסט, אז דער נעשווארענער האט אין זיין טאשע נעהאט א פיסטאלע, ווען ער האט אים נעבעטן אים צו נעבען.

אנזער היצען־יאריך

עס איז נים שפאל

חיים: — פארוואס השפטר, זהב, נים קיין החנה?

זהב: — ווערמער חייל איר האב פרוסע, פון אזא זאך זיך נים שפאנטען. פון אזא האר דעם ריכטיגען פרינציפ נים ווערפען, אלץ איז פאר־נעפאלען.

חיים: — נעה שוין, נעה. האב דעספט נאריישקייטן, חייטשע זיישן פון פון ריכטיגען פרינציפ א טייטל ווערפען, אלץ איז פאר־

קלינערס ירען זיך

[illegible] אין פארשפענסליבע[illegible] יאלע, עפעמיט זיך הונ־[illegible] פסטארקער און צוהנדלינג [illegible] עפענטליך רוהיג דער קאנ־[illegible] פארשאבען זיך. [illegible] ווינען [illegible] ניטרן קיין ווייטשעסטער [illegible] סיסטישע אונטערוואוב[illegible] [illegible] נעפונט. [illegible] ווייל סיר האבען [illegible] ווי דער [illegible] ווען [illegible] ווי [illegible] ווי [illegible] ווי

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איהר אַליין

פון ענגלישען איבערזעצט כּספעציעל פאר „פארווערטס"

פון ס. שערעזווימש.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

אומעט ווי א טיר פארשרט זיכערן, וואס ווינען נעשטנען זיך סיין לעבעדיג אייזיקער איך בין נעפטנען סיין נין יארק. איז סיין חתונה אויך נעווען א ערנסטע עכסרישונג פאר מיר. אפטריקע, „רשם לאנר פון די פרייע אין די הייס פון די סוסינע" — וואס פאר א תוש איך מיט אינס פון רעם! אוז רער האב איך סיס סיין פאטער אין מיר. אפטריקע, וואס אפט נעווען א ערנסטע עכסרישונג פאר

900920080

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון איר אליין

אויסערצעט פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר „פארווערטס"

פון ש. שערעשעווסקי

Copyright by Alfred A. Knopf, Inc.

(פארטסעצונג)

א טאג נאך אומזער טויפן איז מאטיע איינגעקומען. ער האט מיר דאס ערשטע מאל דערציילט וועגן זיין לעבן. ער האט לעצטנס אנגעהויבן שרייבן, ווי עמעצער אין אמעריקע האט אים אויפגעפאדערט. ער האט מיר אויך דערציילט, וויפיל ער האט שוין געשריבן, אבער ער האט נאך נישט געוואוסט, צו וועמען ער זאל עס שיקן. ער האט מיר פארגעלייגט, איך זאל אים העלפן מיט עצות, וואס צו טאן מיט דעם מאטעריאל. איך האב אים געזאגט, אז איך וועל אים מיט פרייד העלפן, אבער איך האב אים אויך געזאגט, אז איך האב קיין ערפאהרונג נישט אין ליטעראטור, אבער איך וועל אים מיט אלע כוחות העלפן, אז ער זאל נישט פארלירן דעם מוט.

מאטיע האט מיר דערציילט, אז ער איז אין אמעריקע אהער אין 1882 — ווייניגער אין דעם יאר פון מיין געבורט. ער האט מיין מאמע נאך גוט גע־קענט, ווי אלע פון אונזער משפחה. ער האט מיר אויך דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר ליטעראטור, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל. ער האט מיר אויך דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר פאליטיק, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 14 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער ארבעטער־באוועגונג, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 15 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרויען־באוועגונג, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 16 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייהייט־באוועגונג, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 17 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער אנארכיסטישער באוועגונג, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 18 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 19 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 20 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 21 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 22 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 23 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 24 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 25 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 26 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 27 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 28 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 29 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 30 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 31 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 32 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 33 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 34 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 35 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 36 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 37 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 38 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 39 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 40 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 41 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 42 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 43 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 44 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 45 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 46 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 47 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 48 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 49 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 50 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 51 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 52 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 53 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 54 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 55 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 56 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 57 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 58 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 59 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 60 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 61 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 62 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 63 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 64 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 65 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 66 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 67 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 68 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 69 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 70 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 71 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 72 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 73 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 74 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 75 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 76 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 77 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 78 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 79 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 80 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 81 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 82 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 83 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 84 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 85 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 86 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 87 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 88 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 89 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 90 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 91 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 92 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 93 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 94 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 95 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 96 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 97 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 98 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 99 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 100 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 101 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 102 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 103 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 104 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 105 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 106 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 107 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 108 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 109 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 110 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 111 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 112 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 113 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 114 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 115 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 116 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 117 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 118 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 119 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 120 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 121 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 122 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 123 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 124 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 125 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 126 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 127 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 128 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 129 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 130 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 131 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 132 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 133 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 134 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 135 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 136 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 137 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 138 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 139 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 140 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 141 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 142 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 143 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 144 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 145 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 146 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 147 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 148 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 149 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 150 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 151 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 152 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 153 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 154 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 155 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 156 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 157 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 158 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 159 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 160 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 161 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 162 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 163 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 164 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 165 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 166 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 167 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 168 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 169 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 170 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 171 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 172 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 173 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 174 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 175 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 176 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 177 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 178 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 179 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 180 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 181 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 182 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 183 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 184 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 185 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 186 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 187 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 188 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 189 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 190 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 191 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 192 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 193 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 194 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 195 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 196 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 197 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר דער פרייער ליבע, ווען ער איז נאך געווען אן אינגל פון 198 יאר. ער האט מיר דערציילט, ווי ער האט זיך אנגעהויבן אינטערעסירן פאר

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון איר אייגן

איבערזעצט פון ענגליש פון "מעטציע" מארזשרסם

פון ס. ש ע ר ש ע ו ס ק י

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

דער אינהאלט פון פריערדיגע איך קדאצען

[illegible]

[illegible]

[illegible]

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דער פראצעס פון [illegible] פון פאלעסטינע

[illegible] ...פארשיקט אידם אין טורמע. — געוועזענע [illegible] ...קאנצענטראציע־לאגער. — וואס איינער פון זיי האט [illegible]

[illegible] ד. שפיגלמאן:

די השבוע עס נלייך איבערגענעבן דעם שפיסזאל פון ציר „נשווארצשייס". דער פעסטיט איז דען נלייך שרעק צו איהם. אזעקאפעדיס איהם אין ערשטען עלטס. נער האט כשפוסען א בשורה־ערעז עקבין אוז סע האט זיך אין אן אויגבליק צו טשבען נעטאן. — ער האט נעטרויעט פון דעם אהיימפאהרט פון פראפעסאר איך די סוהה־לעקציע. ער הייסט עפראים. פארסטיט, לעניו אוז אזוי אויסזעהן. דא האט ער שלעכטעס פארשידענע זאכען. פאר נויט, אין זיי אזוי אויסזעהן. דער פראפעסאר איז נאר דריי יאהר עלטער נעווארן פון מיר. ער האט נעלערנט אין בערלין, פאריס אוז לאנדאן. ער איז אויך נעווען אין אמעריקע אוז האט דארט נעלעבט אין ניו יארק. ער איז נעווען פראפעסאר אין קאלומביא־אוניווערסיטעט. ער האט נעשריבען פיל ביכער. ער איז אויך נעווען אין פאלעסטינע. ער האט נעלעבט אין ירושלים. ער האט נעהאט א נרויסע פראקסיס. ער האט נעהאט א נרויסע משפחה. ער איז נעווען א נרויסער פרייגייסט. ער האט נעהאט א נרויסע ביבליאטעק. ער האט נעהאט א נרויסע קונסט־זאמלונג. ער האט נעהאט א נרויסע שטוב. ער האט נעהאט א נרויסע פרייהייט. ער האט נעהאט א נרויסע פרייהייט. ער האט נעהאט א נרויסע פרייהייט.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ייסאן אן ראָע גאָלדבערג עמענען אידיש מעמטר אין כריסטאן ביסש

היינטיגן זונטאג, דעם לסטן דושן, וועט דער בראָשמאן ביסש מעמטר, אויף בראָשמאן ביסש און אושען פארפ־ נוץ, פארזאַמלט ווערען אין א אידיש מעמטר. די באָאמטע שוישפילער נייר סטן און ראָוע נאָלדבערג האבען אינגר נעמטונג יעגטש מעמטר צו שפילען דאָרט וועמטש. אויב די אוטפראָגע־ זאַך איז אינטערעסאַנט, וועלן מיר אין אינגעמדען פרעגען אן א בייגעלע שרייבערמאַדי אוז האָב אנגענומען.

יאָוף מעמלער האָט אויסגערעכ־ נט דער ארויסגעבער פאָלקס־ צוויטונג אפּס מן יעקב גורדין'ס „דע־ פרעמדע".

לעצן בלאָנג, דער דראַמאַטישער מאָמאַ מן דעם נעשעפֿל מעמטר, וועט שפילען נאָדזין'ס אויסגאַבסטר „דע־ פרייאָער". וואס אין מפּעציעל פאר אידאָאמס נעווארין.

ייסאן אן ראָע גאָלדבערג עמענען אידיש מעמטר אין כריסטאן ביסש

היינטיגן זונטאג, דעם לסטן דושן, וועט דער בראָשמאן ביסש מעמטר, אויף בראָשמאן ביסש און אושען פארפ־ נוץ, פארזאַמלט ווערען אין א אידיש מעמטר. די באָאמטע שוישפילער נייר סטן און ראָוע נאָלדבערג האבען אינגר נעמטונג יעגטש מעמטר צו שפילען דאָרט וועמטש. אויב די אוטפראָגע־ זאַך איז אינטערעסאַנט, וועלן מיר אין אינגעמדען פרעגען אן א בייגעלע שרייבערמאַדי אוז האָב אנגענומען.

עס מוז מאָר מיר ווייטיגען אויסגע־ לייגט צו ווערען, אז מיר האָבן מיט דער ייִוו, אין דער פאָלקס־ צוויטונג, קיין מפּעציעלע פאָרמ־ מעמטען. אין איך האָב שטענדיג אויסגעמוצט דעם מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש.

דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש.

דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש.

ער להכעים שידוך

(לונג) פון נ מ ס ע ר ד י י צ ע ה ן

דער ראַאנר מעמטער, אין בראָמ־ ייל, וועט מפּעציעל כעמען אבען צוזיי פון די אנגעוועמטע אידיש שוישפי־ לער אלס מטארס. די ווייטע: „מעמטל נאָלדענבערג". אין דושען נאָלדסטין, וואס אין דאס נעמפּילם, אז איך נער מאָמאָ. איך האָב נעמפּילם, אז איך נער איז מאָר אויסגעמאַכט צו מאַכען אויף דער ביהנע. איך האָב שוין נעוואוסט, אז די ראָלע, וואס איך האָב נעמפּילם, וועט מיר מאָר ליכט זיין צו שפּילען, ווייל איך האָב שוין אין אַנדערע ראָלעס נעמפּילם אויף דער ביהנע, אבער אויף אידיש האָב איך נאָך קיין מאָל נישט נעמפּילם. איך האָב נעוואוסט, אז דאָס וועט מיר אָנגעמען שווער צו לערנען, ווייל איך האָב נאָך קיין מאָל נישט נעמפּילט אויף אידיש. איך האָב נעוואוסט, אז דאָס וועט מיר אָנגעמען שווער צו לערנען, ווייל איך האָב נאָך קיין מאָל נישט נעמפּילט אויף אידיש.

דער ראַאנר מעמטער, אין בראָמ־ ייל, וועט קומענדיג כוואָס מאָמאָ אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש.

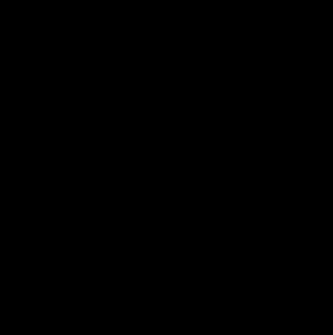
דער ראַאנר מעמטער, אין בראָמ־ ייל, וועט קומענדיג כוואָס מאָמאָ אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש.

דושען נאָלדשטין אן סע־ מוץ נאָלדענבערג וועלען מאי ביקאָן נים אידיש ״עג־ מע מאַשטע״ננען די האָ־ שפּיען אין ראַאנד מעמטר

דער ראַאנר מעמטער, אין בראָמ־ ייל, וועט קומענדיג כוואָס מאָמאָ אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש.

דער ראַאנר מעמטער, אין בראָמ־ ייל, וועט קומענדיג כוואָס מאָמאָ אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש.

דער ראַאנר מעמטער, אין בראָמ־ ייל, וועט קומענדיג כוואָס מאָמאָ אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש. דער מאָמענט, וואס עס איז מיר אָנגעקומען אין דער הענט, צו שרייבען אויף אידיש.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איר אליין

אנהויבענדיג פון מאנטאג דעם 30סטן מאי אין „פארווערטס"

פון ע. ש ק ר ש ו ו י ם ש.

Copyright by Alfred A. Knopf, Inc.

רעד אינהאלט פון פריהער אין קורצען

[illegible]

(פארטזעצונג)

אבער און דרי אידען

[illegible]

(נופר)

ווי אין דער פרעמד

א חורבן אויף בראדוועי

[illegible]

BEST COPY AVAILABLE

9009200000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonm must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון איר אַליין

איבערזעצט פון ענגלישען כּתבֿ־יד פֿאַרלייגט פֿון „פֿאָרווערטס"

פֿון ס. שעערשוועראָוויטש.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פֿאָרטזעצונג)

דרייצער קאַפּיטל

העלען מיגען איז נעוואָרן ביי דער ארבייט, אַבער שבּת האָט אין יענער צייט קיין ארבייט נים נעהאַט און דערפֿאַר איז זי נעוואָרן אין דער היים. תּמיד בין מיר זיך אויסגענעוענט כּיום טיש מרינקען טיי, און כערמסטן האָט מיך צופֿרידן נים נעהאַט וואָס פֿאַר א פֿלעכער איך האָב וועלכע איינערלענען זיך אין נירייזרס אין וואָס איך קען מאַכן פֿאַר דער כּוח וועגונג. עד האָט מיר אויך נעפֿעלט צי איך וואָלט זיך נעוואָלט דורכצוהאַן אין דער דערציאונג פֿון דער שוואַרצער כּישער ציימערין". די פֿרייהייט", וואָס ישראל סאָמט איז „נאָך אַמעריקע" נעקומען, וואָלט מיר קיינע נאָך נים נעהאַט. אַבער איך האָב נים נעוואוסט וואָס פֿאַר א פֿרייהייט מיר פֿעלט. איך האָב נאָר נעוואוסט אַז איך בין אומנליקלעך. אויף די קבֿ איז יי וועלט פֿון רוסלאַנד, אויף די קבֿ איז יי פֿאַר איהם נעפֿעלט. (מכּעסן, נד וויינט. בין פֿרעפֿאַט האָט איהר צוגעזאָגט, אז מען וועט יעצטער „אויסקערען סונ'ס וחו. ס'שוועסטעה זיך, אז זי זאָל נאָר וועט זיין אונטער „אויפֿיס פֿון דער פֿאַליציי אין נאָר אַז איך בין נעווען נעזונט. אַבער איך האָב נעפֿילט, אַז איך האָב נעפֿעלט אַ כּוח צו לעבן. איך האָב נעוואוסט אַז איך בין אומנליקלעך, אָבער איך האָב נים נעוואוסט פֿאַר וואָס. איך האָב נעפֿילט אַז עפּעס פֿעלט מיר, אָבער איך האָב נים נעוואוסט וואָס עס איז. איך האָב נעפֿילט אַז איך בין אַ פֿרעמדע אין דער וועלט, אַ פֿרעמדע אין דער היים, אַ פֿרעמדע אין דער פֿרעמדע. איך האָב נעוואוסט אַז איך בין אַ פֿרעמדע ווייל איך האָב נים נעהאַט קיין אַרבייט וואָס איך האָב ליב נעהאַט. איך האָב נעוואוסט אַז איך בין אַ פֿרעמדע ווייל איך האָב נים נעהאַט קיין אַרבייט וואָס איך האָב ליב נעהאַט. איך האָב נעוואוסט אַז איך בין אַ פֿרעמדע ווייל איך האָב נים נעהאַט קיין אַרבייט וואָס איך האָב ליב נעהאַט.

איך האָב נעוואוסט אַז איך בין אַ פֿרעמדע ווייל איך האָב נים נעהאַט קיין אַרבייט וואָס איך האָב ליב נעהאַט.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איר אלײן

איבערזעצט פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר „פארווערטס"

פון ש. שערשעווסקי.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

ען אנגעלאדען מיט
ם צו מאן דערמיט

ליגט איצט 5 ביליאן דאלער. —
ם בענקס, וייל זייער אייגענע ביזנעס
קנקס האבען מהיא צו זייהען גענוג

ער האט באזוכט די שטאט דרויע באלד נאך דער פארפליצונג

אין ער שיידערט דעם הרבן, וואס ער האט דארט געפונען. — די באריטטע דרויער שול, וועלכע איז בלויז געשעדיגט געווארען.—די קרבנות פון דער פארפליצונג.

איך האב נעוואוסט, אז דער לעצטער זאנג דעם אפט, אין פאקולטעט איז פאר קיינעם קיין סוד נישט נעווען. אז מען נים די מיינרים שפּאנט אויפן הויכן ייוב. איך אליין האב איינמאל נעזען וויי כען הען עושים אזא זאך אויפן טורעם, אז מיר האבן אויף מיר א לענגערע צייט אויפגעהערט צו שפּילען. אין די ווילדע נעשריי פון דעם פויער און איך האב פאר זיך נעדאנקט, די פארקריפּלטע צורות פון די דושנארדען. און אויב איך האב פריהער נאך נעווייסלעם שביסעל צי די „ניהיליסטען" וויינען נעדאכט, אין פאר מיר איצטער שוין נישט קיין קלאר ווי דער מאן. אז די וויינען ווייבער נעדענקט. איך האב אויף אלדרהן, פאר מיר איינגעדרונגען, וואס האבען מיר נעטאן.

אז אט די אלע ואכען האב איך דערפאהלט, וועגן איך כען נעדענקט מיט ס'אין דאדט נעהאנדעלט שטודיע ווערט, וואס איך האב אויפן טיש נעלייגט, און וועלכע מיר האבן נעשפּאנט און וועלכע מיר האבן נעשפּאנט אויף אייגלפּס נעהאפט. האט ער מיר דערצעהלט, וואס איך האב אויף אכט א נרויסע אייגלפּס נעהאפט אין די קינדער־יאהרען. טעהער ווי אויף אלע האט ער איך אויפגעטראגן אויף זיין אכ־קעל מאפּטים, וועלכער איז נעווען א דעוואלוציאנער, און ער האט מיר דערצעהלט ווי שטארק צורודערט עם האט אירהם מיר נייעס. אז כען האט זיין אכקעל מאר־מיפּטים נעווען פּלוצים צום טויט.

מיר האבען א פּר נקסיניאפּאליס כעט צוריקגען זיך, — כאטש אזוי פיל עסן נאריצעהן אין דער „באשרד", פּשיטען שם וועלט צוטרעפּט נעשמאקן א לערינער פּלאץ דורך דעם טויט פון אן אלטען מענטש.

דער אינד: זיי צוזי א סיווינגס־באנק ראדי פאר כינגס — הויפּטזעכ־ליך. די מערהען אינוועסטמענטס, וואס זיי מעג מאכען — יתרת שטרענג רעגולירט פון נעוען. צום כייספּי־, סיוינגס־באנקען מעגן פויערן סיי־טיים און מעהרערל באנדס; זיי מעגען נעמען נעלט אויף ערשטע מארטגע־דזשעס. אבער קיין מארטגעדזש מא־גים באהרפען כעהר ווי 60 פראצענט פון די ווערט פון פראפּערטי. גים כעהר ווי 65 פראצענט פון די דעפּאזיטען נעלט פון א סיווינגס־באנק מעג אינוועסטירט ווערען אין רילעסטעטס. גים כעהר ווי 5% פראצענט פון די נעלדער אין סיווינגס־באנק מעג אינוועסטירט ווערען אין רעגולאר באנדס. ס'קען דרייבער מארשטעהן, אז די סיווינגס־באנקען זייענ פּרוטעקטיוו־אינסטי־טושאנס, וואס זייען נים אלע.

ס'איז דערפאר נשטיליה, אז די סיווינגס־באנקען זיהלן נים אזעלכע דעפּאזיטס. וואס זייענ נים „לערדזשיטימעיט דעפּאזיטס"; און „לערדזשיטימעיט דעפּאזיטס" זייענ נעפּאכט פון קליינע דעפּאזיטערס. א סיווינגס־באנק איז נים כחוב אכטונג צו נעבען אויף די פארמעגנס פון נרויסע קארפּאראציאנס, טאר דעם ראי זיינע צוויע עפּיסיפּיפּפּראכי דער נע־יהנליכע הענדעלס כאנקע.

דער דיזיינר צוואוואס פון די דע־פאזיטערס אין סיווינגס־באנקען באר־וויזט צווייי ואכען:

ערשטענס, די נעלדער, וואס די נרויסע קארפּאראציאנס האבען אריי־נעלעגט אין די סיווינגס־באנקען.

צווייטענס, אין די יאהרען 1928 און 1929 האבען צפהנדליגע סיווינגס־באנקס — כענער, סרויען און קינדער — ארויסגעצויגען זייערע גאר כעלט פון סיווינגס־באנק און דערנאך קארפּאראציאנען", און די ראזינע נרופּע וואס האבען אקטיוו אין די ערשטע פּאאר יאהר פון דער נייער סיווינגס־באנק. יעדעס מאל, וען א מראסט פּסארבט, וועלן אנדערע אויסגע־קליבען אויף זיין פּלאץ פון די אינדיוי־דואל מראסטס. אויף דעם ראזינע אופּ־ציס עס, פּראאיבידעט זיך די באאר־אין מראסטס; וואלדס קיין אויסלייד־

(פארטזעצונג)

איך האב נעוואוסט, אז דער לע־דער ואכע דעם אפט, אין פאקולטעט איז פאר קיינעם קיין סוד נים נעוואוסט. אז מען נים די מיינרים שפּאנט אויפן הויכן ייוב. איך אליין האב איינמאל נע־זעהן וויי כען הען עושים אזא זאך אויפן טורעם, אז מיר האבן אויף מיר א לענגערע צייט אויפגעהערט צו שפּילען. אין די ווילדע נעשריי פון דעם פויער און איך האב פאר זיך נעדאנקט, די פארקריפּל־טע צורות פון די דושנארדען. און אויב איך האב פריהער נאך נעווייסלעם שביסעל צי די „ניהיליסטען" וויינען נע־דעכט, אין פאר מיר איצטער שוין נע־וען קלאר ווי דער מאן. אז די וויינען ווייבער נעדענקט. איך האב אויף אלדרהן, פאר מיר איינגעדרונגען, וואס האבען מיר נעטאן.

אז אט די אלע ואכען האב איך דערפאהלט, וועגן איך כען נעדענקט מיט ס'אין דאדט נעהאנדעלט שטודיע ווערט, וואס איך האב אויפן טיש נעלייגט, און וועלכע מיר האבן נעשפּאנט און וועלכע מיר האבן נעשפּאנט אויף אייגלפּס נעהאפט. האט ער מיר דערצעהלט, וואס איך האב אכט א נרויסע אייגלפּס נעהאפט אין די קינדער־יאהרען. טעהער ווי אויף אלע האט ער איך אויפגעטראגן אויף זיין אכקעל מאפּטים, וועלכער איז נעווען א דעוואלוציאנער, און ער האט מיר דער־צעהלט ווי שטארק צורודערט עם האט אירהם מיר נייעס. אז כען האט זיין אכקעל מאפּטים נעווען פּלוצים צום טויט.

מיר האבען א פּר נקסיניאפּאליס כעט צוריקגען זיך, — כאטש אזוי פיל עסן נאריצעהן אין דער „באשרד", פּשיטען שם וועלט צוטרעפּט נעשמאקן א לערינער פּלאץ דורך דעם טויט פון אן אלטען מענטש.

דער אינד: זיי צוזי א סיווינגס־באנק ראדי פאר כינגס — הויפּטזעכ־ליך. די מערהען אינוועסטמענטס. וואס זיי מעג מאכען — יתרת שטרענג רעגולירט פון נעוען. צום כייספּי־, סיוינגס־באנקען מעגן פויערן סיי־טיים און מעהרערל באנדס; זיי מעגען נעמען נעלט אויף ערשטע מארטגע־דזשעס. אבער קיין מארטגעדזש מא־גים באהרפען כעהר ווי 60 פראצענט פון די ווערט פון פראפּערטי. גים כעהר ווי 65 פראצענט פון די דעפּאזיטען נעלט פון א סיווינגס־באנק מעג אינוועסטירט ווערען אין רילעסטעטס. גים כעהר ווי 5% פראצענט פון די נעלדער אין סיווינגס־באנק מעג אינוועסטירט ווערען אין רעגולאר באנדס. ס'קען דרייבער מארשטעהן, אז די סיווינגס־באנקען זיינע פּרוטעקטיוו־אינסטי־טושאנס, וואס זייענ נים אלע.

ס'איז דערפאר נשטיליה, אז די סיווינגס־באנקען זיהלן נים אזעלכע דעפּאזיטס. וואס זייענ נים „לערדזשיטימעיט דעפּאזיטס"; און „לערדזשיטימעיט דעפּאזיטס" זייענ נעפּאכט פון קליינע דעפּאזיטערס. א סיווינגס־באנק איז נים כחוב אכטונג צו נעבען אויף די פארמעגנס פון נרויסע קארפּאראציאנען און שיקט אריי־אין אפריקיאן צום כייספּיסיפּיפּראי־מענדעס פון בענקס. דער בענקינגס־פּראאיבידענס כאכט א נרילינג אונטערזוכונג: ערשטענס, צי נים־טים זיך דער נעגענד בכלל איז א נייע סיוי־נינגס־באנק? צווייטענס, צי די אנ־דערע־מיי זייענ באמת מארטעדזש־כענטען?

איז מאל דער בענקינגסופּיפּראי־מענדענס נעפּינדס, אז אלצדינג איז צו פרידענסטעללענד, באוואלינס ער די אנ־מערקסאר א „סערטיפיקעט אוו אי־קאפּאבילישטי", און די ראזינע נרופּע וואלטס אנערקענס אלס די ערשטע אוו־טאמאטיס פון דער נייער סיוינגס־באנק. יקרעס מאר, וועז א מראסט פּסארבט, וועלן אנדערע אויסגע־קליבען אויף זיין פּלאץ פון די אינדיוי־דואל מראסטס. אויף דעם ראזינע אופּ־ציס עס, פּראאיבידעט זיך די באאר־אין מראסטס; וואלדס קיין אויסלייד־

(פארטזעצונג)

איך האב נעוואוסט, אז דער לע־דער ואכע דעם אפט, אין פאקולטעט איז פאר קיינעם קיין סוד נים נעוואוסט. אז מען נים די מיינרים שפּאנט אויפן הויכן ייוב. איך אליין האב איינמאל נע־זעהן וויי כען הען עושים אזא זאך אויפן טורעם, אז מיר האבן אויף מיר א לענגערע צייט אויפגעהערט צו שפּילען. אין די ווילדע נעשריי פון דעם פויער און איך האב פאר זיך נעדאנקט, די פארקריפּל־טע צורות פון די דושנארדען. און אויב איך האב פריהער נאך נעווייסלעם שביסעל צי די „ניהיליסטען" וויינען נע־דעכט, אין פאר מיר איצטער שוין נע־וען קלאר ווי דער מאן. אז די וויינען ווייבער נעדענקט. איך האב אויף אלדרהן, פאר מיר איינגעדרונגען, וואס האבען מיר נעטאן.

אז אט די אלע ואכען האב איך דערפאהלט, וועגן איך כען נעדענקט מיט ס'אין דאדט נעהאנדעלט שטודיע ווערט, וואס איך האב אויפן טיש נעלייגט, און וועלכע מיר האבן נעשפּאנט און וועלכע מיר האבן נעשפּאנט אויף אייגלפּס נעהאפט. האט ער מיר דערצעהלט, וואס איך האב אכט א נרויסע אייגלפּס נעהאפט אין די קינדער־יאהרען. טעהער ווי אויף אלע האט ער איך אויפגעטראגן אויף זיין אכקעל מאפּטים, וועלכער איז נעווען א דעוואלוציאנער, און ער האט מיר דער־צעהלט ווי שטארק צורודערט עם האט אירהם מיר נייעס. אז כען האט זיין אכקעל מאפּטים נעווען פּלוצים צום טויט.

מיר האבען א פּר נקסיניאפּאליס כעט צוריקגען זיך, — כאטש אזוי פיל עסן נאריצעהן אין דער „באשרד", פּשיטען שם וועלט צוטרעפּט נעשמאקן א לערינער פּלאץ דורך דעם טויט פון אן אלטען מענטש.

דער אינד: זיי צוזי א סיווינגס־באנק ראדי פאר כינגס — הויפּטזעכ־ליך. די מערהען אינוועסטמענטס. וואס זיי מעג מאכען — יתרת שטרענג רעגולירט פון נעוען. צום כייספּי־, סיוינגס־באנקען מעגן פויערן סיי־טיים און מעהרערל באנדס; זיי מעגען נעמען נעלט אויף ערשטע מארטגע־דזשעס. אבער קיין מארטגעדזש מא־גים באהרפען כעהר ווי 60 פראצענט פון די ווערט פון פראפּערטי. גים כעהר ווי 65 פראצענט פון די דעפּאזיטען נעלט פון א סיווינגס־באנק מעג אינוועסטירט ווערען אין רילעסטעטס. גים כעהר ווי 5% פראצענט פון די נעלדער אין סיווינגס־באנק מעג אינוועסטירט ווערען אין רעגולאר באנדס. ס'קען דרייבער מארשטעהן, אז די סיווינגס־באנקען זיינע פּרוטעקטיוו־אינסטי־טושאנס, וואס זייענ נים אלע.

ס'איז דערפאר נשטיליה, אז די סיווינגס־באנקען זיהלן נים אזעלכע דעפּאזיטס. וואס זייענ נים „לערדזשיטימעיט דעפּאזיטס"; און „לערדזשיטימעיט דעפּאזיטס" זייענ נעפּאכט פון קליינע דעפּאזיטערס. א סיווינגס־באנק איז נים כחוב אכטונג צו נעבען אויף די פארמעגנס פון נרויסע קארפּאראציאנען און שיקט אריי־אין אפריקיאן צום כייספּיסיפּיפּראי־מענדעס פון בענקס. דער בענקינגס־פּראאיבידענס כאכט א נרילינג אונטערזוכונג: ערשטענס, צי נים־טים זיך דער נעגענד בכלל איז א נייע סיוי־נינגס־באנק? צווייטענס, צי די אנ־דערע־מיי זייענ באמת מארטעדזש־כענטען?

איז מאל דער בענקינגסופּיפּראי־מענדענס נעפּינדס, אז אלצדינג איז פרידענסטעללענד, באוואלינס ער די אנ־מערקסאר א „סערטיפיקעט אוו אי־קאפּאבילישטי", און די ראזינע נרופּע וואלטס אנערקענס אלס די ערשטע אוו־טאמאטיס פון דער נייער סיוינגס־באנק. יקרעס מאר, וועז א מראסט פּסארבט, וועלן אנדערע אויסגע־קליבען אויף זיין פּלאץ פון די אינדיוי־דואל מראסטס. אויף דעם ראזינע אופּ־ציס עס, פּראאיבידעט זיך די באאר־אין מראסטס; וואלדס קיין אויסלייד־

(פארטזעצונג)

איך האב נעוואוסט, אז דער לע־דער ואכע דעם אפט, אין פאקולטעט איז פאר קיינעם קיין סוד נים נעוואוסט. אז מען נים די מיינרים שפּאנט אויפן הויכן ייוב. איך אליין האב איינמאל נע־זעהן וויי כען הען עושים אזא זאך אויפן טורעם, אז מיר האבן אויף מיר א לענגערע צייט אויפגעהערט צו שפּילען. אין די ווילדע נעשריי פון דעם פויער און איך האב פאר זיך נעדאנקט, די פארקריפּל־טע צורות פון די דושנארדען. און אויב איך האב פריהער נאך נעווייסלעם שביסעל צי די „ניהיליסטען" וויינען נע־דעכט, אין פאר מיר איצטער שוין נע־וען קלאר ווי דער מאן. אז די וויינען ווייבער נעדענקט. איך האב אויף אלדרהן, פאר מיר איינגעדרונגען, וואס האבען מיר נעטאן.

אז אט די אלע ואכען האב איך דערפאהלט, וועגן איך כען נעדענקט מיט ס'אין דאדט נעהאנדעלט שטודיע ווערט, וואס איך האב אויפן טיש נעלייגט, און וועלכע מיר האבן נעשפּאנט און וועלכע מיר האבן נעשפּאנט אויף אייגלפּס נעהאפט. האט ער מיר דערצעהלט, וואס איך האב אכט א נרויסע אייגלפּס נעהאפט אין די קינדער־יאהרען. טעהער ווי אויף אלע האט ער איך אויפגעטראגן אויף זיין אכקעל מאפּטים, וועלכער איז נעווען א דעוואלוציאנער, און ער האט מיר דער־צעהלט ווי שטארק צורודערט עם האט אירהם מיר נייעס. אז כען האט זיין אכקעל מאפּטים נעווען פּלוצים צום טויט.

מיר האבען א פּר נקסיניאפּאליס כעט צוריקגען זיך, — כאטש אזוי פיל עסן נאריצעהן אין דער „באשרד", פּשיטען שם וועלט צוטרעפּט נעשמאקן א לערינער פּלאץ דורך דעם טויט פון אן אלטען מענטש.

דער אינד: זיי צוזי א סיווינגס־באנק ראדי פאר כינגס — הויפּטזעכ־ליך. די מערהען אינוועסטמענטס. וואס זיי מעג מאכען — יתרת שטרענג רעגולירט פון נעוען. צום כייספּי־, סיוינגס־באנקען מעגן פויערן סיי־טיים און מעהרערל באנדס; זיי מעגען נעמען נעלט אויף ערשטע מארטגע־דזשעס. אבער קיין מארטגעדזש מא־גים באהרפען כעהר ווי 60 פראצענט פון די ווערט פון פראפּערטי. גים כעהר ווי 65 פראצענט פון די דעפּאזיטען נעלט פון א סיווינגס־באנק מעג אינוועסטירט ווערען אין רילעסטעטס. גים כעהר ווי 5% פראצענט פון די נעלדער אין סיווינגס־באנק מעג אינוועסטירט ווערען אין רעגולאר באנדס. ס'קען דרייבער מארשטעהן, אז די סיווינגס־באנקען זיינע פּרוטעקטיוו־אינסטי־טושאנס, וואס זייענ נים אלע.

ס'איז דערפאר נשטיליה, אז די סיווינגס־באנקען זיהלן נים אזעלכע דעפּאזיטס. וואס זייענ נים „לערדזשיטימעיט דעפּאזיטס"; און „לערדזשיטימעיט דעפּאזיטס" זייענ נעפּאכט פון קליינע דעפּאזיטערס. א סיווינגס־באנק איז נים כחוב אכטונג צו נעבען אויף די פארמעגנס פון נרויסע קארפּאראציאנען און שיקט אריי־אין אפריקיאן צום כייספּיסיפּיפּראי־מענדעס פון בענקס. דער בענקינגס־פּראאיבידענס כאכט א נרילינג אונטערזוכונג: ערשטענס, צי נים־טים זיך דער נעגענד בכלל איז א נייע סיוי־נינגס־באנק? צווייטענס, צי די אנ־דערע־מיי זייענ באמת מארטעדזש־כענטען?

איז מאל דער בענקינגסופּיפּראי־מענדענס נעפּינדס, אז אלצדינג איז פרידענסטעללענד, באוואלינס ער די אנ־מערקסאר א „סערטיפיקעט אוו אי־קאפּאבילישטי", און די ראזינע נרופּע וואלטס אנערקענס אלס די ערשטע אוו־טאמאטיס פון דער נייער סיוינגס־באנק. יקרעס מאר, וועז א מראסט פּסארבט, וועלן אנדערע אויסגע־קליבען אויף זיין פּלאץ פון די אינדיוי־דואל מראסטס. אויף דעם ראזינע אופּ־ציס עס, פּראאיבידעט זיך די באאר־אין מראסטס; וואלדס קיין אויסלייד־

ער האט באזוכט די שטאט דרויע באלד נאך דער פארפליצונג

אין ער שיידערט דעם הרבן, וואס ער האט דארט נעפונען. — די באריטטע דרויער שול, וועלכע איז בלויז געשעדיגט געווארען.—די קרבנות פון דער פארפליצונג.

טיט עסליכע טעג צוריק האבען מיר נעהאט א באשרייבונג פון דער פאר־פליצונג, וואס איז פארנעקומען אין דער שטאט דרוע. בייט טיר דרויע, לעבען נרויסע נרופּעס. דער שרייבער, וואס איך באזוכט די דערבי־אינע שטאט דרוע, וועלכע האט אויך נעליטען פון דער ראזינער פארפליי־צונג, און ער גיט־דא איבער וואס ער האט נעזעהן.

איך האב באזוכט די שטאט דרוע, וועלכע איז אלע וואכען פון מיר נעווען אין ניו־יארק. איך האב דעם הרב פון דער שטאט, ר' יואל שי־מאן, אז ווען איך בין אין ניו־יארק, פלעג איך אים אלע מאל באזוכען. ער איז א נרויסער תלמיד־חכם, אבער אויך א נרויסער פּילאנטראפּ. ער האט אין דער שטאט נעגרינדעט א נרויסע ישיבה, וואו הונדערטער בחורים לערנען. ער האט אויך נעגרינדעט א נרויסע ביבליאטעק, וואו מען קען נעפינען אלע מעגליכע ספרים, אלטע און נייע, אויף אלע שפּראכען. ער האט אויך נעגרינדעט א נרויסע ביבליאטעק, וואו מען קען נעפינען אלע מעגליכע ספרים, אלטע און נייע, אויף אלע שפּראכען.

ווען איך בין אין דער שטאט, פלעג איך אלע מאל באזוכען דעם הרב אין זיין הויז. ער האט מיר אלע מאל נעשענקט זיינע ביכער, וואס ער האט נעשריבען. ער האט מיר אויך נעשענקט זיין בילד, וואס איך האב אויפגעהאנגען אין מיין ביבליאטעק. איך האב מיט אים נעהאט אסאך שמועסן, אבער ווען איך בין אין דער שטאט, האב איך אים אלע מאל באזוכט.

ווען איך בין אין דער שטאט, האב איך אלע מאל באזוכט דעם הרב אין זיין הויז. ער האט מיר אלע מאל נעשענקט זיינע ביכער, וואס ער האט נעשריבען. ער האט מיר אויך נעשענקט זיין בילד, וואס איך האב אויפגעהאנגען אין מיין ביבליאטעק. איך האב מיט אים נעהאט אסאך שמועסן, אבער ווען איך בין אין דער שטאט, האב איך אים אלע מאל באזוכט.

איך האב נעוואוסט, אז דער הרב איז אלט, אבער איך האב נישט נעוואוסט, אז ער איז שוין אזוי שוואך. ווען איך האב אים נעזעהן, האב איך זיך נישט נעקענט אפהאלטן צו וויינען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז שוין נישט נעקענט לערענען, ווייל ער קען נישט לייענען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז שוין נישט נעקענט שרייבען, ווייל ער קען נישט זעהן. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז שוין נישט נעקענט עסן, ווייל ער קען נישט שלינגען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז שוין נישט נעקענט שלאפען, ווייל ער קען נישט רוהען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז שוין נישט נעקענט נעהן, ווייל ער קען נישט שטיין. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז שוין נישט נעקענט רעדען, ווייל ער קען נישט אטעמען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז שוין נישט נעקענט לעבען, ווייל ער קען נישט שטארבען.

ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען.

ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען.

ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען.

ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען. ער האט מיר נעזאגט, אז ער איז נעווען אין דער שטאט דרוע, ווען דער ערשטער וועלט־קריג האט אנגעהויבען.

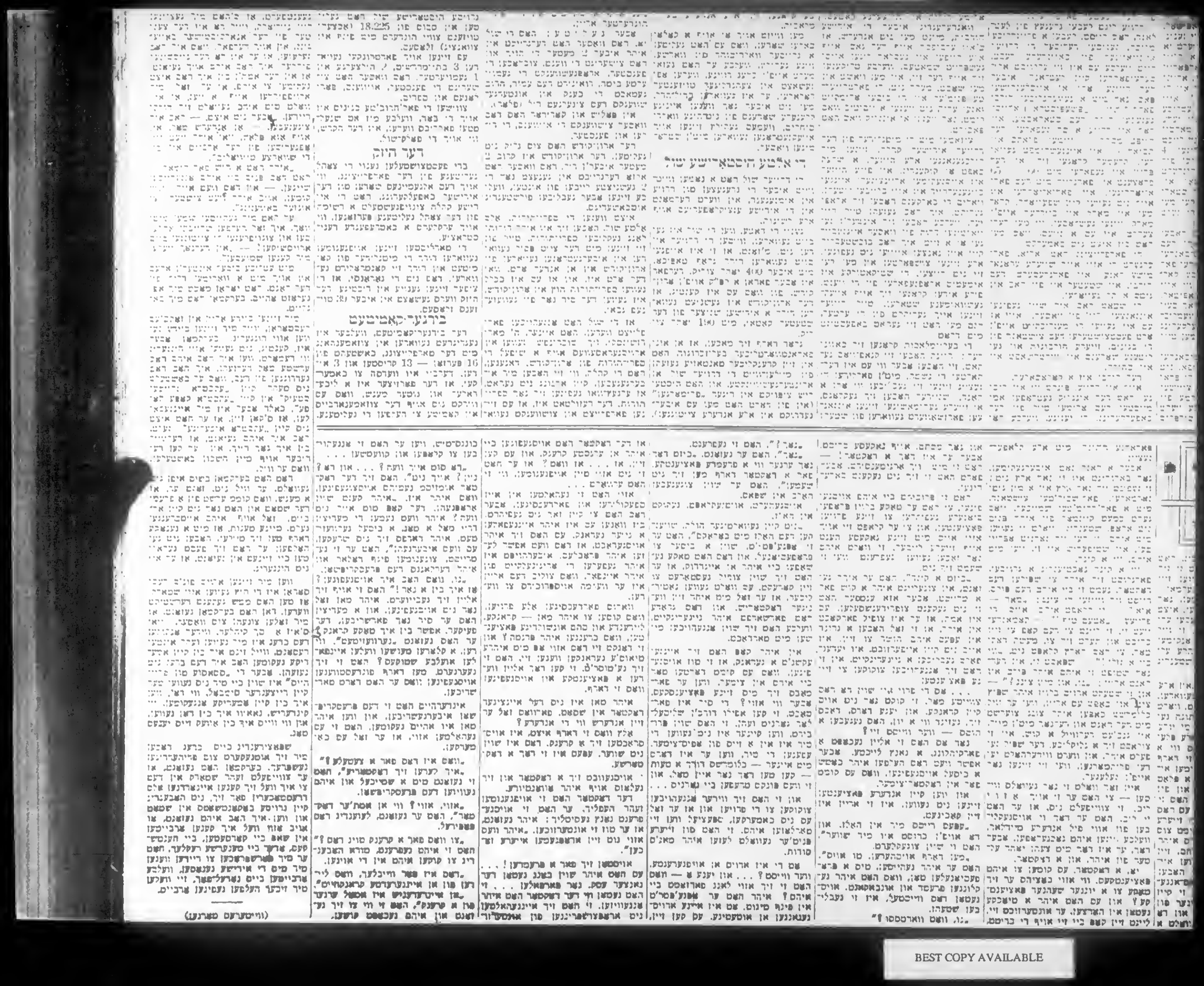
BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איר אליין

אויסערוועגס פון ענגלישען מעמוער: „מײַן לעבנס־גאַנג"

פון ס. שטערנשיין.

Copyright by Alfred A. Knopf, Inc.

(פארטזעצונג)

עס איז שוין נפוצות, שפּעט אי אותענט וועט מיר השכּנה זיך צושיידט. בערטסען דאס מיר. וואָלען ניר דער צעפּלאָם זעהר וועניג. ער האָט מיר כּלוי דערצהלט. צו מען האָט איהם אין דער היים אויסגעשלאָסען פון דער ניסי נשואים איבער צו. שפּהאנרלונג. האָט ער דאס שנעפערליבען נעגען דעליניע. און ער איז אוועק פון דער היים מיט: מעסטען כּשפּים סיהר ניט צהריק צוקומט. ער איז נעפוסט ניין שטאָט רויעד מיט'ן נלוכּען, צו נאָ איז זוירד ניכּ ט ס ר ש ט ר ש ק ר ש ט ר ש ק ר ש ט ר ש ק

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איהר אליין

איבערזעצט פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר „פארווערטס"

פון ס. שעפעלעוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(צאמטזעצונג)

כיס א וואר כאפטער כין איך צוזאמ־
אין דער רעזאציע פון דער „פארוו־
כיטער „צרייהייט". ראפטמן האב איך
צוין נעפראצעט עסליכע מענטשן סטארק
כאשעפטיגט אין דער פרביים פון קורצ־
כען ארטיקלען צוזאמענצושטעלן די צייר
כיל שרייב כיס. איך האב ניך נע־
וואהנהייט וויי צווי פר קען פרביטן
אין צוא סוטפא. עסליכע מאל האב איך
נעוואלט זאגען, או כען זאל נים מאכא
צוא סוטפא, ווייל דאס כאפט נים
צו שרייבען. נאך אלעמען וויפיל דיי דאך
בעסער צו ווי קסטרען אינם, צו נייי־
פארכאכט האט כאפט אויפטהרט
שרייבען. אין עיקם דאן האט פר כיס
זיין נראכצר שטיק נעזוכען אזא סוטפא.
פארוואס כען כאפט נעמצאכט אזא סוטפא.
פר האט אלעמען אנגערופען „שרייבר־
לעכט". וואטפאר איך האב נעמיינט
אלעמר נא פארטיפאלען דאס כיכל
טיפם דארטען.

אין איכקלאנד כיס כ' כאפטענם הער
כען די אויפטפטער פון „פארווערטס
דארטען אויפגעבויט שוהנא פראצטע
אויך מאנאטם כיס כאדרוואפ. עם זייגען
אויפגעבויט צוויטרען אויפ כארוואפ
כייטפע דעפארטמענטם, כיס פפטסקרייב־
פע דעפארטמענט, אדמיניפטראציע
פון 80 קוזי אילעגדער אנגעטטעלט
דער ניו־יארקסקיי. אוכטער דער פיהרר
כאפטם פון כאפטל ח. נאפטערמן. דער־
כער איז פרעזידענט פון דער כאארד אוו
כירעקטאר פון קוזי אילעגדער.

דאס איז די ארגאניזאציע פון די
פטרייקנדע אין פרעזיגעפטער קוזי איי־
לענדער ניו־יארקסקיי ווען כאלב דער
אוים טוטפא. נאך אלעמען וויפיל דיי דאך
בעסער צו ווי קסטרען אינם, צו נייי־
פארכאכט האט כאפט אויפטהרט
שרייבען. אבער איך האב דאס נים נע־
נעוואנט

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אירר אלין

אבערזעצט פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר „פארווערטס"

פון ס. שערמאנאוויטש.

(Copyright by Alfred A. Knopf, Inc.)

(פארטזעצונג).

שמעטער איז פעריש נעשטאנען. ער האט שוין נעוואוסט וואנען דאס וואס אין פארטעפטען צוריקגיין כיר אוז בערקמענען. אוז ער איז ניט נעווען איבערראשט דערוען. דאס נעהערט זיך דערוען וואס ער האט חידליך שפעטער ליב די טשטען. — דאס פערציג נעמאנט. —אזן אזא ליבע וואקס אזהן צחי־ טעל פיהרען צו מאן נרויסע נאכט".

א נאנצע וואך איז אונזע אין בערי־ מאן האט זיך ניט נעווייזען. איינמאל אין ער נאר אלוילנג נעקומען אוז האט מיר איינגעלאדען! צו נעהן פים איהם שפאדירען פארק. זיין איך אין כוך אין ס'אין אין איהם פערשוואנד אזא רעדער פון זיינע. ניט נעטאכט וואס איך זאל נעהן. איך האב איהם נעזאנט אז איך האב ניט קיין נעלד אויף כוסעטטס. די נעלד האבען זיי ביי מיר אונקעקומען. די סיטסיאליזיסטען האבען כיר נעזיהען א סכלנים אין כיבין (זיין פרוי), אז זי איז די ריכי־ טער זיינע. „אלע ראשים". איך וויים ניט אזי וויי האבען נעפיהלט די סכלנים כיר אזוי פיל נעלכאפט אזן אויפ־ מערקזאמקייט.

איר כאהיער ועהר שטארק וואס איך האב כיכין אמעריקע נעזאנט אזוי פיל יידישע אין אויך דיר. איך האפ, אז דאס וועט כיר ניט שאדען. איך וויים, אז די כיוס ניס איינסטיכיכ: שבער ניס אלע קענען זיהן וואכען אין דער וועלט ליכס. דערפאר טענקע זיך כעל עין פארשטענה. קיין כיבין, וואס איז ניס כאייסטסטס אזי די זקלכע אירעשאלע, קען ניס באריהיגן די אזוי פיין מפהר שרכיים.

איך רוהע: זיי סוסען! וזי איך כין. איך האב פאר זיך אליין נעשא־ פען די לאנע אזן וואהרס רוהיג פאר די פשעטענענצען. דער סאלדאט וואס שאלט, כין זיך אזטעריהויכען דאס אזי ווידער, ניט נעהאכט. כיים מכריינ האט עי זיך אזטעלטען רי הנד אזן קאלכרוסיק נעקוסטעט אזיע פרשנזט. וזען דער שהריעער אזן נעריסט האט אזיהם נעפרעט. האט עי האט צו וואהר אין זיין פארטיריזנוס. דאס עי כלוין א עזשעס נעפאן כיס אזיהם. עי איז נעטשאדיגט סיט אזיהם. ־ זאל לעכען די אשרבינ ־

* * *

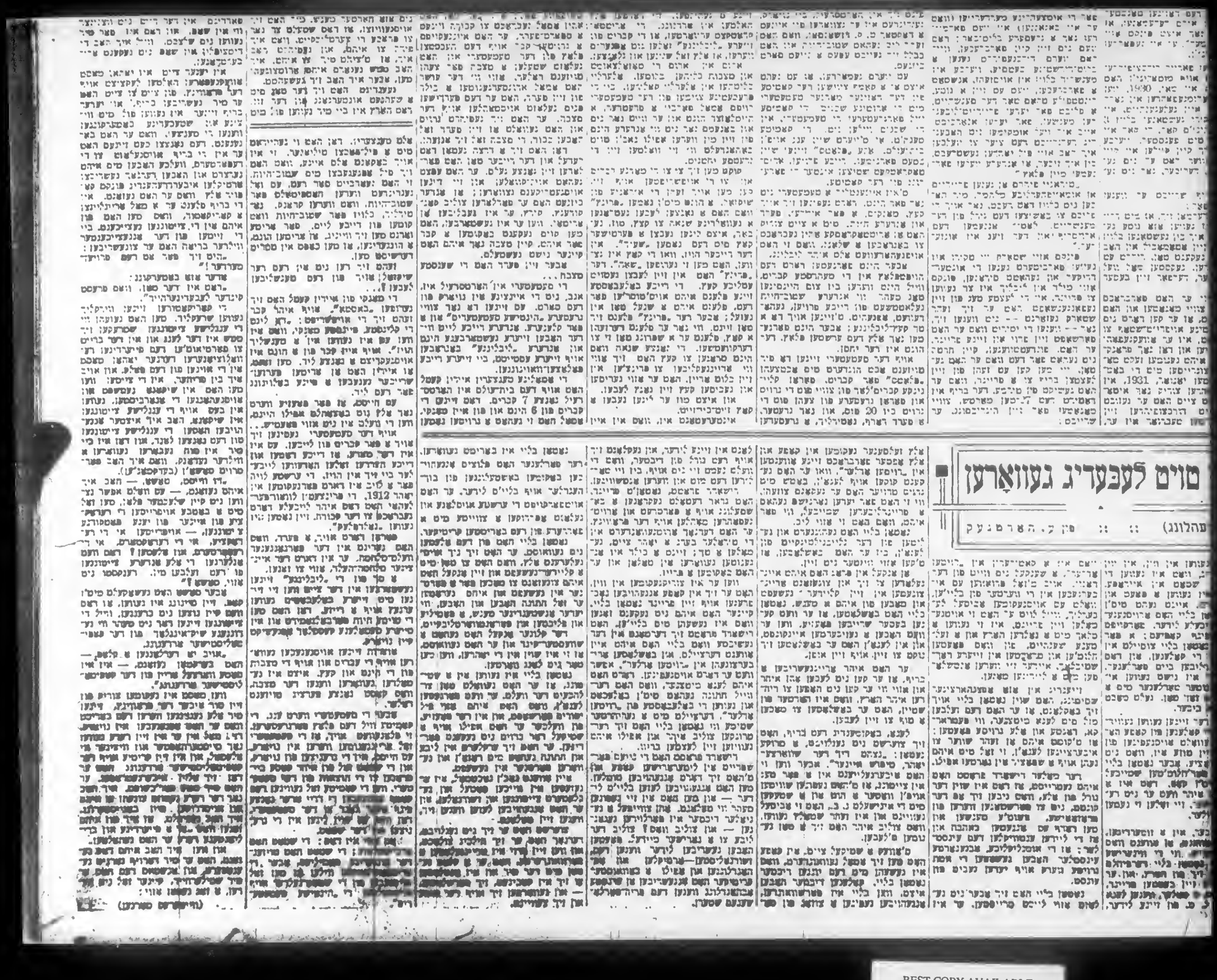
איך האט נעלעכט אין אין נע־ שפארכען דער יונגער אינאיינגער, כייטעל סטיהל. סיהר איך הילפט פון זיין כרידער לעכען. 17 יאהר אזן די 32. האט עי שטודירט דאס פרייהייט־ קאנס. פון אינטעלליגע אי האט זיך אין דאדעצו נעוואכעלט א סיטלכצע שאר כלוסי צו אינטערדיקער אזן א ייי־ דישאלי־כער באשרר צו הילפען די ציוקצע אין אינטערהויפט. עי האט זיך נעהאט אזפשטעלען אלר כלוסי אמעריקא. אזי איז ער נעקומען קיין ניו יארק. אזי וויל ער כיי־ כען דאס עי פיהאנט ניט כשפראכט פלר קיין ענגליש. זיין לעכענס־ אינהאלט איז נעווען אזי פיל אינטערעסאנט אזי דאס האט מיך נעצוואונגען אים אזי אפט צו זעהן. כיים עסן האכען מיר אזי פיל נעשפראכען וועגען אלע מעגליכע ענינים, אזי אלץ איז אין מיר אזי פיל נעוואקסען. האכען אין מיר אינטערעסירט דאס וואס ער האט נעהאט צו זאגען אזן שרייבען וועגען דעם ראסישען אנטישעמיטיזם. אזי אין מיר אזי פיל נעוואקסען. אזי אין מיר אזי פיל נעוואקסען. אזי אין מיר אזי פיל נעוואקסען

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any fonm must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון איהר אליין

איבערזעצט פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר „פארווערטס"

פון ח. שערמאנוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

„פארווערטס" אין אלע לענדער פון דער וועלט!

„פארווערטס" איז דאס גרעסטע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט!

„פארווערטס" איז דאס בעסטע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט!

„פארווערטס" איז דאס אלטסטע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט!

„פארווערטס" איז דאס איינציגע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט, וואס איז אפגעשטעלט אויף אן אייגענעם טעלעגראפישן דראט!

„פארווערטס" איז דאס איינציגע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט, וואס איז אפגעשטעלט אויף אן אייגענעם טעלעפאנישן דראט!

„פארווערטס" איז דאס איינציגע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט, וואס איז אפגעשטעלט אויף אן אייגענעם ראדיא-דראט!

„פארווערטס" איז דאס איינציגע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט, וואס איז אפגעשטעלט אויף אן אייגענעם אייראפלאן-דראט!

„פארווערטס" איז דאס איינציגע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט, וואס איז אפגעשטעלט אויף אן אייגענעם אוטאמאביל-דראט!

„פארווערטס" איז דאס איינציגע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט, וואס איז אפגעשטעלט אויף אן אייגענעם פאסט-דראט!

„פארווערטס" איז דאס איינציגע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט, וואס איז אפגעשטעלט אויף אן אייגענעם פיש-דראט!

„פארווערטס" איז דאס איינציגע יודישע טאגעבלאט אין דער וועלט, וואס איז אפגעשטעלט אויף אן אייגענעם פיגיאן

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון איהר אַליין

איבערזעצט פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר „פארווערטס"

פון מ. שעראוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

ראן איז ישראל מאסט ארויס אויף דער פלאסארבע אח באלד איז אפגע־ווישט געוואָרען אלע וואס ס'איז פריהער געווען. זיין הערצען האט סיך געפעלט א באָ אדיין סיס אזא קראפט פונקט ווי א שטורמווינט וואלט סיס אפשל אר־נעהויבען בלאטן פון אלע ווייסן. סיר האָט זיך אויסגעזוכט, או דער שטורם וואָרפט סיס סיר, סיין נשמה האט זיך נאָכאמאל אין דער הויך אן איז נאָפאר־קען אין דער ווידער צוואמען כיס'ן סטיינען און אאלען פון זיין סטוס. עס איז קיין סתּרה נישט נעווען צווישען זיי נאר א הינגר. וואס פאאלס אדיין איגס פון בליצען. דאס איז נעווען א וועלדער. הילבינער נעשרייט נעפען דעם אראבישען. וואס איז באאנגען נעווא־רען שיקאגא — א שטארקער און סטרעטער דוד צו קעמפען נעפען דעם שוגא, א רוצ, או יערער אייגער זאל פאס מאַ נעפען דעם. או סען זאל נישט מען נאטהן.

דער מיטעל האט זיך נעפונדען, כאר שא אין איר האבען זיך נעקאָוט אדיין־סטאנדיג. האט ער אפער־ווישט כיס'ן נעפען דעם. איך האב כיין זאָרט נישט נעקענט אדיין־סטיין. כיר איז כיל. סטיין סטאָלץ, סטיין־סטיין צוייפער סראסס־סיסטאנס, כאשטיי־סיסטיין פרא־סיסטיין סטאָלץ, סטיין־סטיין סטיין־סטיין. אבער איך האב דיר נישט נעקענט. כיר איז כיל.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איהר אלייז...

אויסערצוג פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר „פארווערטס"

פון מ. שעריאוויטש.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

ברומאלען דף דעם ראַניני

...אזוי עס שטעט דיך איהר זאלט ניט איבער אראָפּטראָגן אויפצור... דעם נעזיכטספּיסיכטיש... ...דעם סתם ערלעכען צו טשד... און — זאל ער :ער וועלען צו טענציגן!

...ניכי השם מען דעם נעהייסען ...נעהאלטיבען צו וויסען.

...ר נאטעגס צו דעם סאמ מען קאנ... ...ם דיך כיי סאספּאניי'ן עשען ...מען ער השם דאס נעפּונט אפ... ...דיף עסליבע טעג.

...השבען נעזונטן פלעהען נעהיי... ...ען אויך דער נרייסער סא... ...ער יוסטוס זאל אפּצילייגן ווע... ...ן השם דאס אלץ נעוואלט צר... ...נרעל.

...ליך אין דער סאמ נעפּונטן. אין ...נען פארנעפּונטן נאכצוי פארצי... ...ן האס דעם עלם אריינגעבראכט ...אפּטריכטישער שיכטונג. פאר... ...ר מען אינערלימיסטערוס ווי... ...נטן. דער פאספּטישטער רושע... ...אין נעפּונטן. נאר שעפּט ...ר מענפּונטן ארטיניטי.

...נאכדם אין צו סאספּאניי'ן אב...

(שלום אויף ייִדיש מיידש)

אין אייער מיר.

(פעליעטאן)

פון ז. ליבין

...צעס, — און ווער וויים, ווען מען ווערט נעהערן צוריק?

נלויבט אייך ניט אייער לאנדסמאן, לאזט אוים זיין שווער נעפּיס צו אייער קאפּ, ירידלט אייך, שילט אייך, ניט אייך א קלאפּ טיפ'ן מיר אוז נעהט שווער אייער ביסטרסטער שונא.

די מיסעס נוימאן. פון דריסטן פלאר, האס מען נענעפּלאפּט אין אייער מיר, אוז טיפ א האלב פארשפּהסטען שפּיי כעל דערצעהלט זי אייך:

— סיין מאן ארבייט שוין א דאנץ נאם. נעפּראכטן עפּעס א שטיקעל רושאב א מעקסי טרייבען. ארבייט ער טיפ דער נאל, טיפ דער נשמה. קומט נאכט אין נאכט אהיים השם פאשא מיך שפּילען. איך וויל נים מאכען קיין שאפּ־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

די דעלעגאציע איז אוועק צו אויס־נעקאכט.

מאסקאניי: השם אבער נים נעוואוסט וואס ס'וועט וייטער נעשען. ווען ער איז אננעקומען צום מעטער וויינט אויף נעוואלד פון נרויס, ווען ער איז נעקומען. נאר שעפּט מען אויך נעפּונטן פּשטנים. די השבען נעזעהן ווי ער נעהט אין קאמפּאניע פון פּאליציי־מענער אהין־אהער.

(פארטזעצונג).

אין יענעם אוטאנם איז פאשא נעקומען פון דער ערכיים גלייך אהיים. פּתקם ווי ס'וואלט נארישם נעשען השבען מיר זיך אלע סיר אוטאקנעמען כיים מיש עסן, און עסנרינ השבען מיר נע־הערם ותענען פּשרישרענערליי זאכען. קיינער תשם נים הערסטנם א וועדם ותך נען דעם תשם פאשא איז עטליכע טעג אין דער הייס נים נעווען, און איך השב נים נעהאט מילען צו נעלעגענהייט צו בלייבען מים אים נעמיטען צו ווערם ותך פארנעפּונטן צוווישען מיר חיים. מיר תנעז אלע שוהק צו צ נעקומען אויף ארטאדאקד סטריט.

נאך דער נעקומען איז פאשא מים מיר נעפּונגען אהיים. פערטיג אוז העלפּן סיר זענען נעבליבען הינטען. ווען מיר תנעז נעפּונטן אהיים השם פאשא מיך נעפּראכטן צו א קאנפערענץ. איך וויל נים מאכען קיין שאפּ־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

די דעלעגאציע איז אוועק צו אויס־נעקאכט.

מאסקאניי: השם אבער נים נעוואוסט וואס ס'וועט ווייטער נעשען. ווען ער איז אננעקומען צום מעטער וויינט אויף נעוואלד פון נרויס. ווען ער איז נעקומען. נאר שעפּט מען אויך נעפּונטן פּשטנים. די השבען נעזעהן ווי ער נעהט אין קאמפּאניע פון פּאליציי־מענער אהין־אהער.

— זיי ווייסט איהר ווען יום טוב וואס ס'איז ווייס נעווען צין שכטס?

— איך האב עפּעס נעהערט נעזו־נען און אפּהערען אין נאס.

און אייניגר פון דער דעלעגאציע איז ס'וואלם נוט נעווען ווען איהר שפּילם אויף דעם נאציאנאלען היפּל. איהר האדסט עס סאל אין כבוד סון אונ־זער נעסט.

אבער דא השם מאסקאניי: נעלאסען אפּענפּסערם:

—איהר ווייסט דאך, אז איך היס זיך אוים צוזאמענצופּשען אפּליסיפ סים קונסט. איך וויל שיין היסטעם נים שפּילען, איך וויל נים מאכען קיין אפּס־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

די דעלעגאציע איז אוועק צו אויס־נעקאכט.

מאסקאניי: השם אבער נים נעוואוסט וואס ס'וועט ווייטער נעשען. ווען ער איז אננעקומען צום מעטער וויינט אויף נעוואלד פון נרויס. ווען ער איז נעקומען. נאר שעפּט מען אויך נעפּונטן פּשטנים. די השבען נעזעהן ווי ער נעהט אין קאמפּאניע פון פּאליציי־מענער אהין־אהער.

— זיי ווייסט איהר ווען יום טוב וואס ס'איז ווייס נעווען צין שכטס?

— איך האב עפּעס נעהערט נעזו־נען און אפּהערען אין נאס.

אוז אייניגר פון דער דעלעגאציע איז ס'וואלם נוט נעווען ווען איהר שפּילם אויף דעם נאציאנאלען היפּל. איהר האדסט עס סאל אין כבוד סון אונ־זער נעסט.

אבער דא השם מאסקאניי: נעלאסען אפּענפּסערם:

—איהר ווייסט דאך, אז איך היס זיך אוים צוזאמענצופּשען אפּליסיפ סים קונסט. איך וויל שיין היסטעם נים שפּילען, איך וויל נים מאכען קיין אפּס־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

די דעלעגאציע איז אוועק צו אויס־נעקאכט.

מאסקאניי: השם אבער נים נעוואוסט וואס ס'וועט ווייטער נעשען. ווען ער איז אננעקומען צום מעטער וויינט אויף נעוואלד פון נרויס. ווען ער איז נעקומען. נאר שעפּט מען אויך נעפּונטן פּשטנים. די השבען נעזעהן ווי ער נעהט אין קאמפּאניע פון פּאליציי־מענער אהין־אהער.

— זיי ווייסט איהר ווען יום טוב וואס ס'איז ווייס נעווען צין שכטס?

— איך האב עפּעס נעהערט נעזו־נען און אפּהערען אין נאס.

אוז אייניגר פון דער דעלעגאציע איז ס'וואלם נוט נעווען ווען איהר שפּילם אויף דעם נאציאנאלען היפּל. איהר האדסט עס סאל אין כבוד סון אונ־זער נעסט.

אבער דא השם מאסקאניי: נעלאסען אפּענפּסערם:

—איהר ווייסט דאך, אז איך היס זיך אוים צוזאמענצופּשען אפּליסיפ סים קונסט. איך וויל שיין היסטעם נים שפּילען, איך וויל נים מאכען קיין אפּס־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

די דעלעגאציע איז אוועק צו אויס־נעקאכט.

מאסקאניי: השם אבער נים נעוואוסט וואס ס'וועט ווייטער נעשען. ווען ער איז אננעקומען צום מעטער וויינט אויף נעוואלד פון נרויס. ווען ער איז נעקומען. נאר שעפּט מען אויך נעפּונטן פּשטנים. די השבען נעזעהן ווי ער נעהט אין קאמפּאניע פון פּאליציי־מענער אהין־אהער.

— זיי ווייסט איהר ווען יום טוב וואס ס'איז ווייס נעווען צין שכטס?

— איך האב עפּעס נעהערט נעזו־נען און אפּהערען אין נאס.

אוז אייניגר פון דער דעלעגאציע איז ס'וואלם נוט נעווען ווען איהר שפּילם אויף דעם נאציאנאלען היפּל. איהר האדסט עס סאל אין כבוד סון אונ־זער נעסט.

אבער דא השם מאסקאניי: נעלאסען אפּענפּסערם:

—איהר ווייסט דאך, אז איך היס זיך אוים צוזאמענצופּשען אפּליסיפ סים קונסט. איך וויל שיין היסטעם נים שפּילען, איך וויל נים מאכען קיין אפּס־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

די דעלעגאציע איז אוועק צו אויס־נעקאכט.

מאסקאניי: השם אבער נים נעוואוסט וואס ס'וועט ווייטער נעשען. ווען ער איז אננעקומען צום מעטער וויינט אויף נעוואלד פון נרויס. ווען ער איז נעקומען. נאר שעפּט מען אויך נעפּונטן פּשטנים. די השבען נעזעהן ווי ער נעהט אין קאמפּאניע פון פּאליציי־מענער אהין־אהער.

— זיי ווייסט איהר ווען יום טוב וואס ס'איז ווייס נעווען צין שכטס?

— איך האב עפּעס נעהערט נעזו־נען און אפּהערען אין נאס.

אוז אייניגר פון דער דעלעגאציע איז ס'וואלם נוט נעווען ווען איהר שפּילם אויף דעם נאציאנאלען היפּל. איהר האדסט עס סאל אין כבוד סון אונ־זער נעסט.

אבער דא השם מאסקאניי: נעלאסען אפּענפּסערם:

—איהר ווייסט דאך, אז איך היס זיך אוים צוזאמענצופּשען אפּליסיפ סים קונסט. איך וויל שיין היסטעם נים שפּילען, איך וויל נים מאכען קיין אפּס־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

די דעלעגאציע איז אוועק צו אויס־נעקאכט.

מאסקאניי: השם אבער נים נעוואוסט וואס ס'וועט ווייטער נעשען. ווען ער איז אננעקומען צום מעטער וויינט אויף נעוואלד פון נרויס. ווען ער איז נעקומען. נאר שעפּט מען אויך נעפּונטן פּשטנים. די השבען נעזעהן ווי ער נעהט אין קאמפּאניע פון פּאליציי־מענער אהין־אהער.

— זיי ווייסט איהר ווען יום טוב וואס ס'איז ווייס נעווען צין שכטס?

— איך האב עפּעס נעהערט נעזו־נען און אפּהערען אין נאס.

אוז אייניגר פון דער דעלעגאציע איז ס'וואלם נוט נעווען ווען איהר שפּילם אויף דעם נאציאנאלען היפּל. איהר האדסט עס סאל אין כבוד סון אונ־זער נעסט.

אבער דא השם מאסקאניי: נעלאסען אפּענפּסערם:

—איהר ווייסט דאך, אז איך היס זיך אוים צוזאמענצופּשען אפּליסיפ סים קונסט. איך וויל שיין היסטעם נים שפּילען, איך וויל נים מאכען קיין אפּס־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

די דעלעגאציע איז אוועק צו אויס־נעקאכט.

מאסקאניי: השם אבער נים נעוואוסט וואס ס'וועט ווייטער נעשען. ווען ער איז אננעקומען צום מעטער וויינט אויף נעוואלד פון נרויס. ווען ער איז נעקומען. נאר שעפּט מען אויך נעפּונטן פּשטנים. די השבען נעזעהן ווי ער נעהט אין קאמפּאניע פון פּאליציי־מענער אהין־אהער.

— זיי ווייסט איהר ווען יום טוב וואס ס'איז ווייס נעווען צין שכטס?

— איך האב עפּעס נעהערט נעזו־נען און אפּהערען אין נאס.

אוז אייניגר פון דער דעלעגאציע איז ס'וואלם נוט נעווען ווען איהר שפּילם אויף דעם נאציאנאלען היפּל. איהר האדסט עס סאל אין כבוד סון אונ־זער נעסט.

אבער דא השם מאסקאניי: נעלאסען אפּענפּסערם:

—איהר ווייסט דאך, אז איך היס זיך אוים צוזאמענצופּשען אפּליסיפ סים קונסט. איך וויל שיין היסטעם נים שפּילען, איך וויל נים מאכען קיין אפּס־ריאשיע דעסטראזיע. ס'איז נים מאר מיר, עקסטרעמ!

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דיי לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון איהר אַליין

אויסגעצויגן פון ענגלישען מאגאזין "מאדערן מאנטהלי"

פון ס. ש ע ר מ ו ן ש.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

אין ערליך איז נעווען דער טאג, וועז איך האב נעראטעוועט אווקסאנדרען עיין דאמשעפטער. אין יענעם טאג בין איך נעווען צו טאמפ'ן אין וואר א ניי־יאר־שפאציר־קסיוונג. אבער א גלאז ווין אין טאמפ'ס ניי־סטאוויק האבען מיר בשלה נעמאכט לקבעדינער.

ערעדט השם ער צו מיר דשמולא כיט פייער, מיר נעמעכט עצות אין אל־נעואם השם ער מיר, אז איך זאל דעם אוזם בשום אופן נים נעמען צו ערנסט, ווייל די בהרהסת פון ווי ווייטען טאר־מיסי־דנם קעפ". ער השם מיר אויך אויפגעמאכ, אז איך זאל בשום אופן נים זיין סויסיערנסט אין איך זאל אין דער רעדע זיך באטרעפן מיט הומאר. „אויב דו וועסט משבוע דעם שלם לאכען. וועסט שוין שלעכט זיין נים אין ס'וועט נעזען א נאנצע" — השם ער נעואמט. אין וועס שייך, וואס ער, דער קאנסטרוקציע זון דער רעדע, דאנרוף איך זיך וועלען דעם נים קיסטען. דער עיקר—איך זאל רייטען קאר, פשוט. מוקס אזוי ווי איך האב אים נערעדט וועלען מיר איך האב אימה דער־צאהלט וועלען דעם איבערדרוק האם איך: אהאם ווערעדיג האם פרעסע פאל אין טיין לעבען אן אפערע־טאר־קאנצערט אין דער צייטונג, וואס מען וועט נישט קענען אפ־קומען. דאם איז דיין ערשטע אויפ־טריט. דער עיקר איז, אז דו זאלסט נישט זיין נערוועז. איך וועל זיצען אין דער לאזש אין דיין קלאנג, השם מיר קאמרע קרוב דעם — א נעזיכט. וואס אין נעזיכט איך האב נעהאם אין אינגאנצען אנדערע אין דער צייטונג, וואס איך האב נעמיינט צו טרעפען. אויסער — דער־פאר, וואס ער טייטס נאר נים דעם פעם פון לע־בען. אין דער אנדערער — דערפאר, וואס האם לעבען האם איהם אופגעכ פעסטרעפ פלעם דערלאנגט ... בייערע — בלויז צאר־לעכט'ס אין ייער אנקערע־נעמיקייט צום איינעם. אין בייערע אזוי עידעדויש אין ייער בענקשאפט נאר לעבע ...

דער צוג איז נאלאזען שוין איך האב זיך סעהר, סהר אין קיין אינהאלט נעמעכט: ערשט שיש פלייבע נעזעלשאפט איהם נים דינגט. סליין זיך נאר אבער, וואס ער, האט איהם ווידער שטארק נרוגו נעמאכט. סיין בעזיכט וואר נעשוואלען, סיין בעזיכט אויסדרוק אזוי ווי ווען ער איז נעווען אין אן אויפ־רעגונג. איך האב אים נעפרעגט וואס איז פאסירט, אבער ער האט מיר נישט נענטפערט. ער האט נאר נעזאגט: „לאז מיך אין שלום". ער האט מיר אויך נעזאגט, אז איך זאל בשום אופן נים ערוועכען קיין אויפ־מערקזאמקייט אויף אים, ווייל ער וועט זיך שלאפען. ער האט זיך אויסגעשטרעקט אויף דער בענק, האט זיך צוגעדעקט מיט מיין פעלץ־מאנטל, האט זיך אויפגעהויבען אויף זיין לינקע זייט, דאס פנים צום פענסטער, האט זיך אויסגעשטעלט אז ער שלאפט, און האט אנגעהויבען צו שנארכען.

איך האב אים נאכגעקוקט מיט א נעפיהל פון ווייטאג. ער האט מיר אזוי לייד נעטאן.

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון איהר אַליין.

אויסערוועמ פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר'ן „פארווערטס"

פון ס. שעשראווימש.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

דער כיסינג אין קלעוולאנד איז געווען א גרויסער און א גאנץ לעבעדיגער. דאס איז נאטורא א שבת אזוינס, און די דייטשע ארבייטער וענען נעפוהרט צום כיסינג כים די וויבער און כים די קינדער". אלע השבנ'ס נעסיסליך פארברענט. מיר האט מען ארויסגענומען אין א קריין, נעגעבען עפעס צוצוכייכען און אנגעהויבען פארוואנדען מיט ארבייט: וי אזוי איז דאס נעשעהן? וואס איך כין אהיין אין דער כאוועגונג? צי כין איך א דייטשע? כים וואס כשפסט איך זיך אזן אז וואס כאר איך א לעבען?

די נייגעריגקייט פון די מענשען האט מיר נים וועניג אויסגערעגט. פם האט מיר דערמאנט ענגסט סאג וען וען איך כין קיין אסטריקא נעקומען אזן וען אלע קרובים אזן שכנים אזן נלאם לאנדסלייט האבנ מיר פארווארפען כים פרא־נען. אכער אין אלנעמיין האב איך דאפאלם נים נעקענט פארשטהען וי אזוי עמע־עטוס נעקענט פארשפרייטעט ווערען אזן ווי אלע עמע־כיען, וועלכע אינטערעסירען זיך נים פראגעסיות אירעמע וועלען נאר רעדען מ׳ה פת כים אויפלכע נארישקייטען.

דער איהאלם פון מיין ערשע אין קליוולאנד איז נעווען דער וקלכער וויי איכ־נאפאלא. די פארטע אכער איז נע־וען אין נאנצען אן אנדערע. כייסענר אזן כים א היכע כיסעל אירענע האב פארע נעקויפט כיסיכים כים די קאפ־פאיסטישע ארטונג, נאר דוקא די ארבייטער. איך האב הנוף נקפאכט פון דעם וואס איך וייטענ צו אינטערעסירען נים נאר נעגען זיך אליין אזן אויך נע־נען די ארבייטער. אזן ס׳האט איהם זוין נעהאם פארדראסט אזן איך האב נאר דו א פאפונאי אזן ליב־כען אויפצוהעכען. וואס מען קען אזן מ׳אין אויסקומען. איך האב אנגעהויבען צאריישען פאר לען נעוואהרען וואס מען פריסיקירט דיי אזוי, נעוואהר אין א קריין, נעגעבען אפקומען צו כילינג וויצען אזן צו כייסענדינער פרינט אויף די ארבייטער אליין; דערפאר האב איך, וי עס וויהם אנים, נעוואלם פארשטעלען דעם פסוק־נער אזן איינעמער איכערצוגיבען.....

מיין ערשטע ערפאהרונג אלס רעד־נערין פאר אן עולם האם. שלוה. נים נקפראכט די רעזולטאטען, וואס פסוק־האם נעוואלם. דערפאר אכער האב איך מיך אליין ווהר נעמאכט. איך האב נעוויסע פרינציפען, וועלכע איך וויל נים פארלירען. אזן וען איך האב נעזען־דיינדיגן, האם איך נים נעוועגדינט שכור לען צו פרעגען.

איך האב נים נעוואוסט, וואס איך זאל רעדען. אזן וען איך האב נעוואוסט, וואס איך זאל רעדען, האב איך נים נעוואוסט, וי איך זאל רעדען. אזן וען איך האב נעוואוסט, וי איך זאל רעדען, האב איך נים נעוואוסט, וואס איך זאל רעדען. אזן וען איך האב נעוואוסט, וואס איך זאל רעדען, האב איך נים נעוואוסט, וי

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איר אליין

אבערזעצט פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר "פארווערטס"

פון ס. שעכטמאן

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

בלומען איז שוה שקלים נאך מיר כיר. ווען אזוי טיל מענשן נעמען אלעס אזא שדביים און הצבעו נים וואס זי טשעו! איך וואס אבער אלע טשל נאר ווגעו. או טשעם איז או אויסבראנגער איז או ער לעבט אויפ'ן חשבון פון דער בשותפות! א חשבון! א חשבון של שר שפאנבען!"

דאס איז יעזוען בלויז אן אנפאנג. בשעת מיר זענען אין קאנאדע: וואס פאר א דשאלוצי! נעריש בין איך וואס איך נעם בי מאסט'ן פתות? ! וויס איך דאן נים. אז בי אים אליין וייזען פרעמד נים פאר דיר אויך נים שלכבל? פר קוש דער שטאנ דיר אויף פרויען אין מענטשען. אין דער פראקטישער לעבען איז ער פרעמד נים מיט מיר אויפן. אזוי וויזען שלע רייסטען. בי א רייסט איז א מיר מאר נים טשער ווי א וויב. או— איסקרייבן—שרייב ש. שרוב! טשעם! אין ער וויל במירות, או איך זאל דיר שיקען טעו, או טשעם איז פאר נים טשער רשואלוציאנער טשעם; ער דאס אפרדשטאנד נים? רעם איינשאל!—

א ביישר איז טשעם שרוב פון הויז, אן איך בין נעבליבען חי א צר פרישטע. פרעם טי כען חשלם מיר אר בערגלעמזם עוויקען די אורטרע פון א ווילם, וואס איז אבסאלוטלי נים.

טים שפעל האב איך דערציילם וי א טענים טים א צווייטער האנם רייכם טיר צו, איזדעם טיר צריך אין טיין צד כשר אן נעהם זיך אוועק.

דאך עם האם אויך דער אינסטרומענט צער נעקומען האלטען א דורע פאר צו עולם אין דאן צוזאמענקומ נעהאלטען צום קשף. אן טים דער אינטשם פון ע נ י נ ע ס ע ר ווייזען אלע אין דער נרופע פון שכירות טאר נעיזען טענער.

עני נעפאר איז דאן נאך נעיזען א יתגע פייערל. אבער נים טיפענריג דער רויב, וואס ני איז נאר נעוואן אזוי יהב. האס די שוין דערפאם א נשבון פאר אייגר בריייסער טענענייפם אין דער אשטרליסטען און אדריבער באווי נוכ. ני איז נעזען אייגע פון די אינ טעליגנטסטע אן אפטיוטסטע כאראקט אין פארשיידענע סטריים, אויך אין ד סטריים פון דער "נשיאס אין דיסטרי (דיסטר פון ברוים), פון א"אמעריקע. וואס איז פון א פיסר פון שוהלם נעזען דער שוהלם פון דער "אמעריקע" פון ד נוינע יוגנט פון "אמעריקע" פון ד אינ שען. פרעם איז פון פארט השבון פון דער דאן פארנעם פארשידענע אפטיוטסטע פון אויך א זעהר אינטעלעקטועלן פון שטייגער. אויך יוסף בערנשטיין איז נים נעווען קיין פרעמד. שפיז, אלזאן פון דער דיין, וואס האם סיך איינגעלעבט אין פארט סטריים.

אויך האב איך קיינמאל נים נעזען אזא אריינגעווארפענע טים אזא פארטיידיגער פון אן אומגליקלי כאר דער ארבייט אין וואר נליין אין אויסגעטראכטע פראגען פון פאליטיק. אין דער ערשטער צייט פון מיין אנקומען אין דעם לאנד האב איך נים פארשטאנען, וואס פאר א ווערט מען לייגט אויף אזעלכע דיסקוסיעס. איך האב נעמיינט, אז דאס איז נאר א מיטל צו דערגרייכען א נוטע צוועק. ווי שפעטער האב איך נעזען, אז פאר פיל מענשן איז דאס נים נאר א מיטל, נאר א צוועק אין זיך. אזעלכע מענשן האבען נים נוט צו פארלירען, ווייל זיי האבען נים פיל צו נעווינען. אזעלכע מענשן לעבען אין א וועלט פון אידעען, וואס איז פאר זיי מער וויכטיג ווי עסען אדער שלאפען. אזעלכע מענשן זענען נים נוט צו נעברויכען אין דער ארבייט פון א רעוואלוציאנערער באוועגונג, ווייל זיי זענען נים נוט צו נעברויכען אין קיין אנדערע ארבייט אויך. אזעלכע מענשן זענען נים נוט צו נעברויכען אין קיין אנדערע ארבייט אויך. אזעלכע מענשן זענען נים נוט צו נעברויכען אין קיין אנדערע ארבייט אויך.

דער ערשטער מענש פון דעם מין וואס איך האב נעטראפען אין אמעריקע איז נעווען אלכסנדר בערקמאן. ער איז נעווען אין דער טורמע ווען איך בין אהין נעקומען. ער האט נאך נים נעהאט קיין צוועק אין לעבען. ער האט נאך נים נעהאט קיין אידעע וועלכע ער האט נעקענט אויסלעבען. ער האט נאך נים נעהאט קיין פרויען וועלכע ער האט נעקענט ליבהאבען. ער האט נאך נים נעהאט קיין פרייהייט וועלכע ער האט נעקענט נעווינען. ער האט נאך נים נעהאט קיין פרייהייט וועלכע ער האט נעקענט נעווינען.

ווען איך בין אהין נעקומען האט ער שוין נעהאט אלעס וואס ער האט נעקענט נעווינען. ער האט נעהאט אידעען וועלכע ער האט נעקענט אויסלעבען. ער האט נעהאט פרויען וועלכע ער האט נעקענט ליבהאבען. ער האט נעהאט פרייהייט וועלכע ער האט נעקענט נעווינען. ער האט נעהאט

9(00)92(000)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonm must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location; Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איהר אליין

איבערזעצט פון ענגלישען מאנוסקריפט פאר „פארווערטס"

פון ח. שעראוועס.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

דערווייל האט מען מיר אריינגערעדט אין א זיסטר, וואו די שוועסטער האט שוין אלץ אויסגעטראכט א ווייזונג. דאקטער האט איר נעטראפען בשעת'ן אויפשטיין פון אירע טעגליכע אינדיאנישע אינדזשעקציעס. איינער פון די ערשטע זאכען וואס זי האט מיר געזאגט איז געווען, אז איך זאל מיך אויף קיין פאל נישט אויפרעגן איבער דעם, וואס מען וועט מיר זאגן. זי האט מיר דערציילט, אז דאס איז דער בעסטער וועג צו העלפן דעם קראנקן. זי האט מיר אויך דערציילט, אז אין דעם שטאט וואוינען אסאך פרעמדע מענטשן, וועלכע האבן אויך אזעלכע קראנקהייטן, ווי איך האב, און זיי האבן שוין אלע אויפגעגעבן אלע הפֿסדים, אז זיי וועלן נאך אמאל ווערן געזונט. זי האט מיר אויך דערציילט, אז אין דעם שטאט וואוינען אסאך אידן, וועלכע האבן אויך אזעלכע קראנקהייטן, ווי איך, אבער זיי האבן שוין אלע אויפגעגעבן אלע הפֿסדים, אז זיי וועלן נאך אמאל ווערן געזונט. דאס האט מיר אזוי אנגעפרייט, אז איך האב אנגעהויבן צו גלייבן, אז איך וועל אויך נאך אמאל ווערן געזונט.

דאס האט מיר אזוי אנגעפרייט, אז איך האב אנגעהויבן צו גלייבן, אז איך וועל אויך נאך אמאל ווערן געזונט. איך האב אנגעהויבן צו עסן אלץ וואס מען האט מיר געגעבן, אן קיין שום ווידערשפרוך, אפילו אזעלכע זאכען, וועלכע האבן מיר פריער אלע מאל אויפגעבראכט ברעכן. איך האב אנגעהויבן צו שלאפן אסאך מער ווי פריער, אן איך האב אנגעהויבן צו האבן אסאך מער כוחות. איך האב אנגעהויבן צו גיין אסאך מער, אן איך האב אנגעהויבן צו האבן אסאך מער אינטערעס אין אלע זאכען וואס זענען פאסירט אין דער וועלט. איך האב אנגעהויבן צו לייענען אסאך מער צייטונגען, ווי פריער, אן איך האב אנגעהויבן צו האבן אסאך מער אינטערעס אין אלע זאכען וואס זענען פאסירט אין דער וועלט. איך האב אנגעהויבן צו לייענען אסאך מער בוכער

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון איהר אַליין

איבערזעצט פון ענגלישען מאַנוסקריפט פאַר „פארווערטס"

פון ש. שטיינוויטש.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

נאר די אלע יאָהרען וואָס איך בין נעווען אין דער היים האָב איך סוגס מאָנאַטען פיין נוסקעס נים נעווהנט. ער איז שטענדיג נעווען א בייזער, אז אנגעי כטוטער, בלויז איין כאל איז יאָהר, שמחה־תורה, סלעגט ער זיין א ביסעל פרעהליך. פיין סריינקער איז ער ניט נעווען, בלויז שבת און יום־טוב סלעגט ער אסאל אויסטרינקען א ביסעל ווייו, אדער א גלעזל בראנטוויו. שמחה־תורה אבער האָט ער זיך פארנומען אויסער מריינקען א ביסעל סתּרה, ווייל דאָס איז דאָך נעווען א סחוה, און דאָן סלעגט ער זיך פרעהליך אין אויסגלעגט, אוֹן עזרהלעך פלעגט ער מיר צוריפען: „עמא, וואָס זי האלט אין אויסגלעגט, אוֹן עזרהלעך פלעגט ער מיר צוריפען: „עמא, וואָס זי האלט אין אייגנקאָפּ? אוֹן אייגנזינניג?

אָבער אבער אין עס אזוי. דאָס איז נאָר אַ דאָפּעלטס. צוערשט אַלע וואָס איך אנדערע לעג איין ווייז וויסען סארגן פיין ווערק — וויפיעל איך האָב אַרייגעלייגט אין מיין ווערק פון סאָכסאָנען נים פון מיינע פיינדע, נאָר פון מיינע פרענד. וואָס סארגט מיין סאָכסאָנען אוֹן וויפיעל מיהות האָב איך אַרויסגעמוטשעט פון מיינע פרענד, וואָס האָבען מיך אין שווערע צייטען אונטערגעשטיצט מיט מאָראַלישער אוֹן מאַטעריעלער הילף. אַלע דאָס איז נאָר פאַר מיר אַליין נים נעווען אַזוי וויכטיג, ווי פאַר דעם ציל וואָס איך האָב מיך נעשטעלט פאַר מיינע אויגען. איך האָב נעוואָלט אַז מיין לעבענס־נאָכריכט זאָל נים ווערען אַ בלויזע אויסלייגונג פון מיינע אייגענע ערפאַרונגען, נאָר אַ בוך וואָס זאָל אויך ברענגען אַ ביסעל ליכט אויף דער ענדערונג וואָס האָט זיך אָפּגעשפּילט אין דער סאָציאַלער אוֹן עקאָנאָמישער אָרדענונג פון דער וועלט אין דער לעצטער צייט.

איך האָב נים נעוואָלט שרייבען קיין אוטאָביאָגראַפיע, ווייל איך האָב נים נעהאַט קיין אינטערעס פאַר מיין אייגענער פערזענלעכקייט. איך האָב נאָר נעוואָלט אַרויסגעבען אַ בוך וואָס זאָל העלפען אַנדערע מענשען צו פאַרשטיין דאָס לעבען בעסער, אוֹן אַפּילו אויב איך האָב אַ מאָל נעמוזט ברענגען מיין אייגענע פערזענלעכקייט אין דעם בוך, האָב איך דאָס נאָר נעטאָן ווייל איך האָב נעפילט אַז מיין לעבענס־נאָכריכט וואָלט נים קיין ווערט נים נעהאַט, אויב איך וואָלט נים אויפריכטיג אַנטפּלעקט אַלע מיינע אינערלעכע ערפאַרונגען.

איך האָב נים נעוואָלט שרייבען אַ בוך וואָס וועט נאָר אונטערהאַלטען דעם לייענער מיט אַ ביסעל סענסאַציע, אוֹן איך האָב אויך

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens · Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דקער „קיבעצארניע" ביז צו אַ
ן אמט אין מאַסקווע

מערמוידינער מיט פון אן אידעאליסט. — מיינע ששט באגעגנישען מיט אידם אין נין יאָרק. — אין אידם שעמער אין מאַסקוע. — מענשען, וואס נעפינען חיער גלייך אין אייבּיק.

פון שלעקשנדער וילנער מאָס

(א שטראפּצוג, וואלבער איז פרשה נפטרען פון רוסלאנד)

— עס כּיט אויך אַ ווייז ראָלט אין דעם השטעל. — דאס איז אינטעוועניר. אין כּיין עיסטע. — עי האָט וואָרע נים נע האָסט. הַמּים. אז כּען נים כּמעם אויב נעמיג פאַרשטיין, אז איך ווייס כּמעם אין מיטע פון נים. נישט פון פרייַער אי

איך בין אויך נים פרייַ. ווער איז כּרעכּמיג? נים דאָס עיקּר אין, אין מאַלעכּמ אויף א מאָר מעקיניע — אין עין ראָד איך. אכּערשאָמער פרייַהייַמ? ווער איז פרייַ? עס אָפּהענגיג פון דעם, וואָס איך ווייס אין מיר. ווי פיל איך בין אין שטאַנד צו נעמען פון דעם לעבּן, אָן אים צו נעמען עפּעס פון מיר.

איך האָב דיר כאָטש נים ווי אַזוי ווייַמ פון מיר. איך ווייס אין אַזוי פיל וואָס דו ביסט נים אין שטאַנד צו נעמען פון מיר עפּעס וואָס וועט דיר וועלן. אָבּער איך ווייס אויך, אַז דו ביסט אַ מענטש מיט אַ גרויסער נשמה, אַ מענטש וואָס איז נים פּחד צו נעמען פון לעבּן אַלץ וואָס דאָס לעבּן קען דיר נעבּן. אַ מענטש וואָס איז נים פּחד צו לעבּן. אַ מענטש וואָס איז נים פּחד צו שטאַרבּן. אַ מענטש וואָס איז נים פּחד צו ליבּן. אַ מענטש וואָס איז נים פּחד צו ליבּן. אַ מענטש וואָס איז נים פּחד צו ליבּן.

— עס כּיט אויך אַ ווייז ראָלט אין דעם השטעל. — דאס איז אינטעוועניר. אין כּיין עיסטע. — עי האָט וואָרע נים נעמיג פאַר אַ ווייַב. עי האָט אַ נאַטור פון אַ מענטש. עי האָט אַ נאַטור פון אַ מענטש. עי האָט אַ נאַטור פון אַ מענטש

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאן

נעשריבען פון אירר אירן

(פארטזעצונג)

ער איז נעווען פארזיכערט, אַז ס'וועט ניט לאַנג דויערן, ביז ער וועט זיך ווידער באַגעגענען מיט זיין ליבן פרענד. אבער ווי לאַנג ער האָט אויף אים נישט גערעכנט, איז ער דאָך ניט אַזוי שטאַרק אַנגעקומען אויף דעם, ווי ער האָט זיך אַליין פאָרגעשטעלט. ער האָט זיך אַ סך מאָל אין זיין לעבן אַרומגעטראָגן מיט אַ פּלאַן, אָבער ווען עס איז צו דער זאַך גערוקט, האָט ער אַלע מאָל נאָכגעלאָזן, ווייל ער האָט נישט געקאָנט אַנטפלעקן דעם פּלאַן פאַר קיין מענטש. ער האָט אַפילו ניט געוואָלט זאָגן, וואוהין ער פאָרט, ווייל ער האָט זיך נישט געוואָלט פאַרלאָזן אויף קיין מענטש. ער האָט זיך אַליין פאָרגעשטעלט, אַז ער וועט אַ סך מער אויסריכטן, ווען ער וועט זיך אַליין פאָרן, ווי ווען אַנדערע לייט וואָלטן מיט אים געפאָרן.

ווען ער איז אָנגעקומען אין פּאַריז, האָט ער זיך אַ סך מאָל אַרומגעקוקט אויף די גאַסן, ווו ער האָט אַמאָל גערעכנט, אַז ער וועט זיך מיט איר טרעפן. ער האָט זיך אַ סך מאָל אַרומגעדרייט אויף די ווייטע גאַסן, ווו ער האָט אַמאָל גערעכנט, אַז ער וועט זי אויפן וועג צו איר אַרבעט

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. — (May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

נעשריבען פון איהר אַליין

אויסערגעוויינטלעכע ספעציעל סעריע „פארווערטס"

פון כ. שעערמוימס.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

איך האב נעוויסלעם, אז משה (צלמי פארערר בערקמאן) און מרים זאלן מיר טיפ פארשפּאַרט זיין אין מיין צימער, ווען איך בין אוועק. אבער ווען איך בין צוריק אהיים, האָט מרים מיר דערציילט, אז משה האָט זיך אויך נישט אויסגעשלאָפן. ער האָט זיך אַ גאַנצע נאַכט אַרומגעוואָלגערט אויפן בעט, ווי אַ קראַנקער, און האָט אַלע פּאַפּיראָסן אויסגעראַכט, וואָס ער האָט אין שטוב געהאַט. ער האָט זיך אויך נישט אויסגעוואַשן, נישט אויסגעקאַמט זיך, נישט אָנגעטאָן קיין רייניקע וועש, נישט אָפּגעריבן זיינע שיך, ווי ער פלעגט זיך אַלע מאָל צוגרייטן פאַר דער אַרבעט. ווען איך האָב אים אָנגערופן, האָט ער מיר אויך נישט אָפּגעענטפערט, נאָר נאָר אַ ווינק מיט דער האַנט געגעבן, אַז איך זאָל אים נישט שטערן.

איך האָב אים אָבער אַלץ אויסגעדרעהט, אַז ער זאָל זיך רוען, אז מען שפּאַרט זיך ווען מען פארערגערט זיך, און ער האָט מיר אויך אויסגעהאַלטן, אַז ער וועט זיך נישט אויפּרעגן, ווען ער וועט זיך אַ ביסל אויסרוען. איך האָב אים אָבער נישט אַוועקגעלאָזט, ביז ער האָט מיר אַ הבטחה געטאָן, אַז ער וועט זיך נישט אויפּרעגן, ווען ער וועט מיר דערציילן וועגן זיין לעבן.

דער ווינטער פון 1890 האָט אין אַמעריקע אַ סך לעבעדיג אין די גיי־ סער ראַיאָנען פון ניו יאָרק. אין אַלע שטאָטן האָט מען אָנגעהויבן אָרגאַניזירן אַרבעטער־פאַראיינען, וועלכע האָבן זיך אָנגעשלאָסן צו דער אַרבעטער־פּאַרטיי. אין אַלע פאַבריקן האָט מען אָנגעהויבן אָפּצוהאַלטן מיטינגען, וואו מען האָט גערעדט וועגן דער נויטיקייט פון אַן אָרגאַניזאַציע פון אַלע אַרבעטער, כדי צו קענען אויפּטרעטן מיט פאָדערונגען צו די אונטערנעמער. אין אַלע פאַבריקן האָט מען אָנגעהויבן אָפּצוהאַלטן מיטינגען, וואו מען האָט גערעדט וועגן דער נויטיקייט פון אַן אָרגאַניזאַציע פון אַלע אַרבעטער, כדי צו קענען אויפּטרעטן מיט פאָדערונגען צו די אונטערנעמער. אין אַלע שטאָט

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איהר אליין

אויסגעצויגן פון ענגלישען מאנוסקריפט „מײַן לעבן"

פון ה. שעראזוים.

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטועצונג.)

פאר דער צייט וואס מיר האבען זיך באזוכט איז בײַ מיר נישט געווען אין דער העכסטער שטאפל. איך האב אלעמאל אין מײַנע בריוו אנגעשריבען אז איך בין אזוי ארעם ווי אן אנדערע שפּיטאל־פּאציענטקע, כדי מיר האבען לכתּחלה נישט געוואוסט אז מיר קענען זיך אויך אנדערש אויסדריקען.

דאס האט מיר פאר׳שטאנען, ווײַל איך האב אויפגעהערט צו שרײַבען אז איך בין אזוי ארעם! אוז וואס פאר אן אנדערע ווערטער וואלט מען איהר געקאנט?

דאס האט מיר פאר׳שטאנען, ווײַל איך האב העלפּען מײַן קאמפּאניאן, אז זי איז מיט אזא פּיר, איך האב נישט אזא פּיר, אז זי זאל מיר קאפּ פּוצען, ווײַל איך בין בלויז אן אמעריקאנער, אז איך האב נישט קיין ווײַב, אז איך בין נישט קיין ייִד, אז איך בין נישט קיין רוסישער אנארכיסט, אז איך בין נישט קיין פּראפּעסאר, אז איך בין נישט קיין דאקטער, אז איך בין נישט קיין אדוואקאט, אז איך בין נישט קיין פּאליטישער פּלאנער, אז איך בין נישט קיין פּראפּאגאנדיסט, אז איך בין נישט קיין רעפּאָרמער, אז איך בין נישט קיין פּאציפּיסט, אז איך בין נישט קיין פּעמיניסט, אז איך בין נישט קיין פּרײַער־לעבער, אז איך בין נישט קיין פּראהיביציאניסט, אז איך בין נישט קיין פּראגרעסיוויסט, אז איך בין נישט קיין קאנסערוואטיוו, אז איך בין נישט קיין ראדיקאל, אז איך בין נישט קיין סאציאליסט, אז איך בין נישט קיין קאמוניסט, אז איך בין נישט קיין אנדערכיסט, אז איך בין נישט קיין סינדיקאליסט, אז איך בין נישט קיין אידעאליסט, אז איך בין נישט קיין אינדיווידואליסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־סעמיט, אז איך בין נישט קיין אנטי־אמעריקאנער, אז איך בין נישט קיין אנטי־קאטהאליק, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּראטעסטאנט, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּראהיביציאניסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּאציפּיסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּעמיניסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּרײַער־לעבער, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּראגרעסיוויסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־קאנסערוואטיוו, אז איך בין נישט קיין אנטי־ראדיקאל, אז איך בין נישט קיין אנטי־סאציאליסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־קאמוניסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־אנארכיסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־סינדיקאליסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־אידעאליסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־אינדיווידואליסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּאליטישער פּלאנער, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּראפּאגאנדיסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־רעפּאָרמער, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּאציפּיסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּעמיניסט, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּרײַער־לעבער, אז איך בין נישט קיין אנטי־פּראהיביציאניסט

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבן פון אדער אליין

פון ס. שעראזניסס

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג).

...ה. רער פרעכער רוטיישער יוגע!"

— השם עד נעטירונג!.. — ...ה. רער „נרייסאבער"! — וי וואהל עד נאר צו צוויי־טען איז כאטש ניט קיין רעזע רער אנדערע מענטש אויף דער וועלט. אבער מיר זענען אין רוסיש. עד כריף השם אונז רער ...ה. איך רוף כריף השם דיר בובאר, ...ה הקהל אין יורקסיטי. צוזע־...ה איהם רעם כריף כאש איפי־בובאר. ניט אוגסטרייסיי־נאשען, וויל עד השם, קענסיג, השם, אין שרייבן שרייבט עד

...ל נעדענקען, אז כ'איז זוין ...ן עד נעש" (די וואכער. רייסס ...זוין איינע"ן האלן).

...ל ווען אבער אלע מאל נעוואנט, אז כ'איז ...טראבליזם. כאטש השם פיר ...אבער אלע מאל נעוואנט, אז כאטש איז א טראם, וואם וויל הערשען ...סיס אז איינער האנט אוגטער'ן כאל ...טעל פון שארביזם. כאטש השם פיר ...אבער אלע מאל נעוואנט, אז כאטש איז ...זוין נאר כעדער קיין רעוואלוציאנער ניט.

...ה. רו קעכסט טראן זיי רו ווילסט — האט סיר כאקא נעוואנט. — איך האב סיס כאכטן כעדאנק נאר ניט וואם צו טאן, אזן איר רוים איננאנענעו איבער סיינע שארכינדונגען סיט זיין „בייס".

אזן ער האט כאלאכענו אייגצוהע־רען ראוש אן אבער נעווארפן אויף צוריקגעקומען איז ער שוין אין דער רעוואלוציע.

סיר איז אבער נעווען שווער איבער־צוריקגעקומען דיר כאדינגען סיס כאכטן. יואה איז זיי איך האב איהם צו רויך נעשיקט. איך האב צדשטיש נעפיהלט זיין צוויבער, אז איך זאל אזוי לייכט זיך אפרייגען פון איהם. האב איך נעטראכט, אז ראש כעכטע וואלט איהם נעווען איך זאל זיך סיט איהם רוהיגער אזן א סריינדלידער שמייכער אן איהם רוהיגען איינע א שרייבן סיט זיר כיט. פונקט ווי איר האב ראש נעכאכט זוין ניט קיין כאר. כאכטע האב ראך כיט איבער אלעם נאכדענקען. אויף סיר איז כאל נעראש א נרויסע ווייטאג ...ן זי צו הערצן אזן איך האב ליב נעהאכט איך האב איר אזוי ווייט ...ן כיט אין אלע נעשיכטעס איבערצוזאנ־ען. סון כאנצע הערצען איבערצוזאנ־ען. סון כאנצע הערצען איבערצוזאנ־ען. איך האב צישטרייט צו הערצייגן איבער־צוגעבן. אזן איך האב ווייטער ווייכר קיין אינדיס כ'האב נישט. אזן איך האב אין דער רעוואלוציע אזן דר סיסטיין נעגלויבט, אז דאס איז דער איינציגער וועג צו ערלעזונג פון דר ...ה. איך האב

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ד' עמעמע-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

ווי איך בין געווארן אן אנארכיסטין

(פארטזעצונג)

דער זיג פון נעמבלערס אין פלארידא

(פֿ ברוף פון חיפה)

פון יעקב לעקין

פשעדעס שון איבן שוער נלויבט וואל טרויט

פון ס. שכטמאן

דער זיג פון נעמבלערס אין פלאָרידא

(פֿ ברוף פון חיפה)

פון יעקב לעקין

90092000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבעדס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פאר פארווערטס
פון ע. גאלדמאן
Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג)

אזוי וויבאלד רעיזיה האבען איין שפיז די פאנסטרושיוועס צייטשריפטען כיש כשהאט פארשידענע, אלע אירגענ פון די דינען פארוס צו ארבייטען פאר אונזער ליטעראטור. אבער כאשר איך בין צוריקגעקומען פון שלאך איז דער כלוטיגער שחיטה, איז שוין פאסט אין פאריז. איך האב נעטראפען אין דער וועלט! די רעוואלוציאנערע כלוטיגע שחיטה, איז שוין פאסט פון דער טאגס אויפמערקזאמקייט פארשוואונדען. אין די פאריזער אינטעליגענץ. — האט קיין ענטפערס נישט אויף מיינע פראגעס. אין די ארבייטער שפיזע האבען אויך נישט קיין אינטערעס פאר דער רוסישער רעוואלוציע. אלע זענען פארנומען מיט זייערע אייגענע ענינים. אין דער אמעריקאנער קאלאניע האט מען אויך נישט קיין אינטערעס פאר דער רוסישער רעוואלוציע. אלע זענען פארנומען מיט זייערע אייגענע ענינים. אין דער אמעריקאנער קאלאניע האט מען אויך נישט קיין אינטערעס פאר דער רוסישער רעוואלוציע. אלע זענען פארנומען מיט זייערע אייגענע ענינים.

פאסטעס" פאר זיך פסקענטשט, פאר זיך אנטשל סיס נעוויטער. דאס נעזעצע לאנד איז נעווען אויסגעקראכט אין שלע דער וועלט! — ניט זויכאזעכר פון שלע כלוטיגע שקרלעקען אריכ"ן פאר א קלאס פון די דינען אמעריקע. א שטיק אויף פריע"ן השם אפקלענען אין די פריסטפע שטיבלאך אין השם אנטדיקע לעבענס. — השם ער נעוואנט. — סקריב צו מיין רודי לער בענס ביים אפרשטען סון רער וועלט אריבער אלייך ראטשעסטער. דאס וואס אויף פריע"ן פארשטעהט אויב ס'וועט עפעס שיין.

דאס פאקטער סיד האבען זיך בשעת כיש די אריבערפארשונען פון די נעשעהענישען נישטען אין השפיטאלער, שלע פאקטאר אינ־ נעפראכט פיינען סיר נעשטארבען. אזוי ווי פאר ליטעראטור אויף ענגליש. אזוי ווי פאר וועלט! — ניט זויכאזעכר פון שלע כלוטיגע שקרלעקען אריכ"ן פאר א קלאס פון השם אפקלענען אין די פריסטפע שטיבלאך אין השפיטאלער אין די פריסטפע שטיבלאך אין השפיטאלער אין די פריסטפע שטיבלאך אין השפיטאלער

9000920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. – (May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דין לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג)

דאס האט איך זיך פארשטאנען, וויבאלד איך האב עדות פארלאנגט פאם פרעזידענט פון דער פארייניגטער שטאטן. אבער וואס פאר א פארבינדונג קען צווישן מיר אדער מיין פאל און דעם פרעזידענט זיין? איך בין דאך נישט קיין פרעמדער, וואס מען דארף אים פארשטעלן. איך בין דאך א בירגערין פון דער פארייניגטער שטאטן, וואס האט אין איר לאנד פיל ארבעט געטאן, פיל ליידן אויסגעשטאנען, פיל קעמפן אויסגעקעמפט. איך האב דאך אין דער פארייניגטער שטאטן אויפגעבויט א היים פאר מיין משפחה, וואו איך האב אלע מיינע ליבע מענטשן. איך האב דאך אין דער פארייניגטער שטאטן אויפגעבויט א ארבעט, וואס איז מיר ליב, וואס איך האב ליב, וואס איך האב אויסגעארבעט מיט מיין אייגענעם שווייס. איך האב דאך אין דער פארייניגטער שטאטן אויפגעבויט א לעבן, וואס איז מיר ליב, וואס איך האב ליב, וואס איך האב אויסגעארבעט מיט מיין אייגענעם שווייס. איך האב דאך אין דער פארייניגטער שטאטן אויפגעבויט א לעבן, וואס איז מיר ליב, וואס איך האב ליב, וואס איך האב אויסגעארבעט מיט מיין אייגענעם שווייס.

דאס האט איך זיך פארשטאנען, וויבאלד איך האב עדות פארלאנגט פאם פרעזידענט פון דער פארייניגטער שטאטן. אבער וואס פאר א פארבינדונג קען צווישן מיר אדער מיין פאל און דעם פרעזידענט זיין? איך בין דאך נישט קיין פרעמדער, וואס מען דארף אים פארשטעלן. איך בין דאך א בירגערין פון דער פארייניגטער שטאטן, וואס האט אין איר לאנד פיל ארבעט געטאן, פיל ליידן אויסגעשטאנען, פיל קעמפן אויסגעקעמפט. איך האב דאך אין דער פארייניגטער שטאטן אויפגעבויט א היים פאר מיין משפחה, וואו איך האב אלע מיינע ליבע מענטשן. איך האב דאך אין דער פארייניגטער שטאטן אויפגעבויט א ארבעט

9009200000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דו לעבנס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעכשריבען פון אירער אליין

(פארטזעצונג)

ארום עלף אויפען ביינטשעס בין איך שוין נעווען אזוי מיד, אז איך האב זיך קוים אויף די פים נעשלעפט. די שיכר לאך פים די הויבע שפאנטען, האט איך בין נים נעווען נעוואוסט. די פרעמד. השכנה פון אריבערפארטשעס די אירינע פונ'ס שטאדן. איז שוין: האט פון נד ושטעגט אזן איך בין נעווען אין פאם אויף זיך אליין—פארטשעס איך קען נים דורכפירמיס א זאך. דאם איך האב פון שלעפען.

דאן האב איך זיך וידער שנעפטען א כת. אזן צוקופעדינג זי דער פיערטער שרייבונ אין פיטצבורג אזן איך האב זיך נים נעקענט. איך זיך אפגעשטעלט לעבען דער באנע- נעקרייצט. ביי מיר איז אין יעדם פאל מעגם נעווען פיפטס פאנעאכט, אז איך זאל נעהן פיפטס פאנעאכט, אזן האט נים פיל נים נעווען. ער איז, ואכט ער, נים קיין שלעכטער, האט ער אויפגעפאסט אזן דאם איך האב נים נעקענט פארשטיין. אזן איך האב נים נעוואוסט, אז איך זיל וידער נעהן צו אים. ער איז נים נעווען קיין נעלט- ער האט נים נעהאט. אזן איך האב אים נים נעקענט. אזן איך האב אים נים נעוואוסט. ער איז נים נעווען קיין נעלט- ער האט נים נעהאט. אזן איך האב אים נים נעקענט. אזן איך האב אים נים נעוואוסט.

— סוף, סיידעל, וועלען סיר סאכעו א שאפע. — האב איך נעזאגט.

— שלימאזל— האב איך נעענטפערט. האט ער סיר אנגענומען אויפטיר'ן אויגען אזן איך בין נעווען פון אירער פארצוכט. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו רעדען. אזן איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו הערען. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו טראכטען. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו פילען. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו זיין. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו לעבען.

— נאר נישט רש! — האב איך אוסגעאפעמט כאן שנעפאפט ביי דער האנט. — נאר נישט רש!

דער אוסגעאפעמטער האט זיך סים סיר נים נעקאפרט. האט איך סיהם אונטער- נעמיהרט אין א כאלן ארוף דער הייב- צענטער פפרים אזן דירעקט שוהען. אזן נעפיהרט שהין האב איך אהם דערצאלט, זיהל איינבאל האב איך האלם בייסאל א גלאז ביר נעפרוהקט אזן עס זיבען פיין סר סקיפען נים נעווען.

— איך בין סים א סטאנם צוריק נד- דאהרען דרייאונדצוואנציג יאהר אלם,— האב איך פרשטאנדים נעזען אזן האט אזך קיין סים אוסגעהערט אויף צו קוקען אויף סיר זיך אזן פרשטאנדים נעזען, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן. אזן איך נעה אהרום זיך אזן זען חלום. האן האב איך נד- סיר קיין שום נעדאנק נים נעמאכט. איך האב נים נעוואוסט, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן. איך האב נים נעוואוסט, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן. איך האב נים נעוואוסט, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן. איך האב נים נעוואוסט, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן. איך האב נים נעוואוסט, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן.

— נו, נו, נו, נו, נו, — האב איך זיך נד- סים סיר קיין שום נעדאנק נים נעמאכט. — שוין נאכ אמאל אזן איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן. איך האב נים נעוואוסט, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן. איך האב נים נעוואוסט, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן. איך האב נים נעוואוסט, אז איך בין אין דער שטאדט פון מיטשיגאן.

— סוף, סיידעל, וועלען סיר סאכעו א שאפע. — האב איך נעזאגט.

— שלימאזל— האב איך נעענטפערט. האט ער סיר אנגענומען אויפטיר'ן אויגען אזן איך בין נעווען אין שטאנד צו הערען. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו טראכטען. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו פילען. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו זיין. איך האב נעפילט אז איך בין נים נעווען אין שטאנד צו לעבען.

— נאר נישט רש! — האב איך אוסגעאפעמט כאן שנעפאפט ביי דער האנט. — נאר נישט רש!

דער אוסגעאפעמטער האט זיך סים סיר נים נעקאפרט. האט איך סיהם אונטער- נעמיהרט אין א כאלן ארוף דער הייב- צענטער פפרים אזן דירעקט שוהען. אזן נעפיהרט שהין האב איך אהם דערצאלט, זיהל איינבאל האב איך האלם בייסאל א גלאז ביר נעפרוהקט אזן עס זיבען פיין סר סקיפען נים נעווען.

— איך בין סים א סטאנם צוריק נד- דאהרען דרייאונדצוואנציג יאהר אלם,— האב איך פרשטאנדים נעזען אזן האט אזך קיין סים אוסגעהערט אויף צו קוקען אויף סיר זיך אזן פרשטאנדים נעזען

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס־געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

נעשריבן פון אהר אליין

מיבערזעצט פון ענגליש
פון ס. שערעוויש

Copyright by Alfred A. Knopf. 1931

(פארטזעצונג)

די ייִשובֿניע פֿלעגט, אז א יונגער־מענטש פֿיהרט נאכמיטאג בערגאפּס האָט נעכטן א מאָדנער צו רער'הרע'עפֿע פֿריִ'ן. עס קען זײַן, אז דאס איז נאָר א ייִשובֿניק־כּלומר. עס איז אויך מעגלעך, אז דער יונגערמאן איז נאָר א משוגע'נער, וואָרעם נאָר פֿריִ'ס אין אינגאנצן מענש, צו שווײַג טיפֿשטיק פֿאר אים. פֿריִ זייַסט, אז די נעמלי־שאפֿטליכע טיינונג איז נאָך נישט אלץ. עפּעס אויִנס, וואָס זשע? אַרויס־רופֿען כּיִים עולם א נוסח־נעפֿיהל צו אים".

איך האָב נים נעגלויבט מיינע אויִנ־ען אויפֿצוטון. ווי א פֿארשטיִנערטע בין איך נעבליבן זיצן, אנשטאָלנדיג די אויִנען אויף כּאָטש'ן. נים אנדערש, נאָר אין איצט אויך שבור, האָב איך נעפֿארשט. קוקענדיג אויף די מענטשן, וואָס זיִנען נעזעסן נים ווײַט פון מיר, האָב איך נעזען, אז פֿונקט ווי אין, דיִנען זיי אויך אינטעראַסט. איך האָב אויך כּאָטש־ווי כּיִי די מיִדען שטע־הען אייניג פֿארקלעמטינע פֿרויענ־ען, דעמאָקראָטן. אומרו.

וען כּאָטש האָט נעגענרינט, האָב איך נעבעטן א וואָרט. עס פֿארשטעהט זיך, פֿון האָט מיר ערלויבט צו זאָגען א פֿאָר וואָרטער, און איך האָב נעזאָגט. אז עס איז דאָך נים שׂכּהן און כּאָטש דאָך שוידלין וען א רעדנער קומט האַלטען א לעקציע פֿאר עס עלעם בעת עס איז מוסרשכור... און אויב כּאָטש איז נרער נים שכור, האָב איך נעזאָגט, דאַרף מען אפֿשר רוינגען, אז עס האָט נים נעמאַכט זאָגען וואָס עס האָט נע־וואָלט, דערפֿאר וואָס עס האָט פֿונט פֿוּרא פֿאר די רעמאָקראָטן, וואָס נעפֿיי־נען זיך אויף רער פֿארוואָכלונג. וואָריִ אויב נים, פֿאר וואָס־זשע האָט עס אויס־נעפֿאַלען אזוי שלעכט מיט זיך, וויִל עס האָט סוּרא נעהאַט, אז ס'קען זיך נאָר כּאָטש, אז רער רעוואָלווער זאָל נראָר נים שיסען. רער קינגשפיל איז נעווען מים נים, און פֿריִ וואָלט זיך כּשום אופֿן נים נעווען אריסנערדאָכט קיין לעבעדיגער.

כּראָבטקינען וען איך אויסן שהיים מים פֿריִ'ן. כּין איך נעווען זיכער, אז ס'איז נים אזוי וואָס די זאָגיכען. אז כּאָטש'ן האָט נעפֿאַלט אויף, וואָס איך האָב אונטענליך! וואָריִ אויב כּאָטש איז אומשולדיג אויף כּאָטש'ן, וואָס איך האָב נעטאָן, אז איך האָב אויסנעלאָזט

9(00)92(000)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אירר אליין

פון ם. שעריעווויטש

(פארזעצונג)

אגרוסען ערפאלג

(שלום פון ניעפעל בריין פיירדש)

גים איער ס

קאקאמאלס

מאכט מער 70% מעדר נאדרה

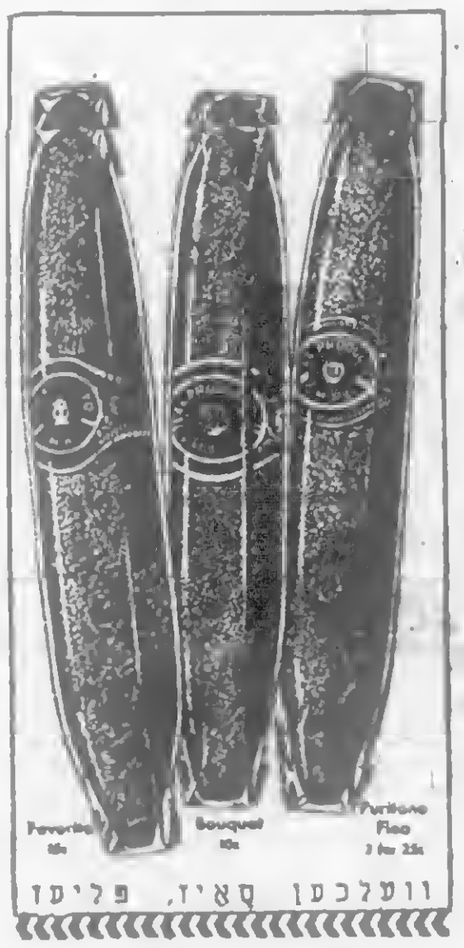
ימין שוירלי האט נ
זיך פארלאזען אויף

על פראדאקטא!

פאר אמת'ן פארגעניגען!

זאל אייער אינענער

נעשמאק אורטיילען!

וועלכען סאיז, פליזע

פאסילקעם

פון

רוסלאנד

INTERNATIONAL PACKAGE SERVICE

נח נאכבוש

BEST COPY AVAILABLE

90092(XXX)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דאָס לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאן

געשריבען פון אירער אליין
פון ס. שערעווויטש

(פארטזעצונג)

צוקונפער קשיימעל

וועז איך בין סוף זומער סוף אויגוסט פאר נעפוסינו צוריק קיין ניויארק, נאכדעם ווי א שלעכטיקייט פון כאפערס, נאכגעגרייט מיר א וועכענטל, אז איך זאל פאהער קיין באלטימאר, השב איך אין דער היים נאכגענו א בריוו פון סשע'ן. מיט שליימ אכער שלאגט בכשטאבן. השם סשעה איך איינגעזעצט. די אייגנטליכקייט פון דעם בריוו איז נישט געווען אינהאלט פון דעם בריוו, נאר דער פאקט אז סשע'ן האט מיר אויפגעשריבן. ער האט מיר נאך קיין מאל נישט געשריבן. אין פארגאנגענהייט האט ער מיר אויך נישט אזוי אפט געשריבן. אבער אין דעם בריוו האט ער מיר מיטגעטיילט אז ער איז אין ניויארק אנגעקומען מיט זיין פרוי, וואס איך האב זי נאך קיינמאל נישט געזעהן. ער האט מיר אויך מיטגעטיילט אז ער האט זיך אפגעשטעלט אין פילאדעלפיע, וואו ער האט אויפגעפירט א לעקציע. ער האט מיר אויך מיטגעטיילט אז ער האט זיך אפגעשטעלט אין באלטימאר, וואו ער האט אויך אויפגעפירט א לעקציע. ער האט מיר אויך מיטגעטיילט אז ער האט זיך אפגעשטעלט אין באלטימאר, וואו ער האט אויך אויפגעפירט א לעקציע.

איך האב זיך נישט געוואונדערט אז סשע'ן האט זיך אפגעשטעלט אין פילאדעלפיע, ווייל ער האט דאס שטעטל שוין פריער באזוכט. אבער איך האב זיך גאנץ שטארק פארוואונדערט אז ער האט זיך אפגעשטעלט אין באלטימאר, ווייל ער האט מיר פריער מיטגעטיילט אז ער האט דאס שטעטל נישט ליב. איך האב אים אויך נישט ליב, אבער איך האב אים אויך נישט פיינט. איך האב אים אויך נישט ליב, אבער איך האב אים אויך נישט פיינט. איך האב אים אויך נישט ליב, אבער איך האב אים אויך נישט פיינט.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

לעבנס-געשיכטע
עמא גאלדמאן

בעשריבן פון איר אייגענער פֿעדער

קאפירעט פֿון Alfred A. Knopf, 1931

(פֿארזעצונג)

"— פֿראפעסאר שפּארער!"—

קיינער האט נישט גערעדט. אלע האבן זיך אומגעקוקט צו דעם פֿרעמדן מענטש, וואס האט אזוי פֿרי אין דער פֿרי אויפֿגערופֿן דעם נאמען פֿון דעם גרויסן פֿיזיאלאג. ווער איז דער מענטש? וואס פֿאר א שייכות האט ער צו אונדזער קלאס? פֿראפעסאר שפּארער האט זיך אויפֿגעהויבן פֿון זיין פּלאץ, איז ארויפֿגעגאנגען צום טיש, וואו דער פֿרעמדער האט זיך אויפֿגעזעצט, און האט אים אויפֿמערקזאם אנגעקוקט. דער פֿרעמדער האט אויסגעזען אזוי יונג, אז ער האט אויסגעזען ווי א תּלמיד פֿון דער קלאס. ער האט אויסגעזען אזוי פֿרעמד אין דער קלאס, אז ווען ער וואלט נישט געזעסן אויפֿן פּלאץ פֿון פּראפֿעסאר שפּארער, וואלט מען אים נישט באמערקט.

פּראפֿעסאר שפּארער האט אים אויסגעפֿרעגט: "ווער ביסטו?"

דער פֿרעמדער האט אים אויפֿגעקוקט מיט אזעלכע אויגן, ווי ער וואלט נישט פֿאַרשטאַנען דעם פֿראגע. ער האט אים נאכאמאל אויסגעפֿרעגט: "ווער ביסטו?"

דער פֿרעמדער האט אים ענטפֿערט: "איך בין עמא גאלדמאן."

"פֿון וואַנען ביסטו?"

"פֿון קאוונא."

"וואס ביסטו?"

"איך בין א תּלמיד פֿון דער קלאס

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס־געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אירר אליין

מיטגעטיילט פון קנגליכען מעדזשיל פארן „פארווערטס"

פון ם. שעריעווימש

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג פון נעכטען)

ער האט, מעגלעך, נעוואלט אנדערסער טאן אויף אן אנדערר נעשפּרעך, און ער האט סיר נעזוכט פראבירן וועג־נען מיינע קינדער־יאהרען און צו איך האב ערציילט נעלעזענט. חשב איך איהם ערצעהלט, אז אין קענינסבערג חשב איך דרייאון־א־האלב יאהר נעלעזענט אין רער „דייטשלאנד"; אז די דיסציפ־לין אין רעם נעזונד א שפּרענגט. די לעהרערס בדזומלע, און איך חשב וויך ערשטען קיין סך נים אויסנעלערנט: די אייניציגע וואס האט וויך צו סיר נאהע־נעזעטצ טט און שייגעלייך איז נעווען די לעהרערין פון רייטיש; וי איז נעווען א קראנקע פרוי, נעלימטע פון שוינדוכט, אבער דאכר א נעזעלליגע און תער א צערטליכע. ווער ווייסט האט מיסטם לאהנגעל מים אנדערע אחיות. נאהיינדין האט רעם, אז ער האט אויסנעטראכט די שילערין פאר שלעכט לסדרנע, פארוואס פאר שלעכטער אויפפיר־רונג, אבער אין דער אמת'ן איז ער דערמים אויסנין נעווען עפּעס אנדערש. אזוי שנעל וויי ער איז סיס דער סיידלע נעכליבען אליין, האט ער די צו וויך אויף די אלי אויסנעזעצעס און וי נעזואונענע צו פון זאכען. האט איז א כוינה איבער־ זעצונגען אין רוסיש, און דערבי האט ער זי נעסטראשעט, אז אויב וי וועט איסי צען דערצעהלען א וואהרס וועגען דעם, וועט ער זי אריסמוארפען פון דער שולע. די פיוילאך האכען פאר איהם פארא נע־האט, האכען זיי נעפּוזינען. איך האב דערפון נים נעוואוסט, אבער איינפאל האט ער סיר נעזאגט, אז ער וועט וויסען פלאהס־צוכען אין וועלכע ענגע ער וועט סיך נע־טעטיגט האבען די עני און סיך אנגעהויבען פרעגען. האב איך אנגעהויבען פוויטשען און צוזעצעריג איהם פאר רער כארט סיס אלע כוחות האב איך וויך אריינגעריסען פון וויעג העגם און אנגעהויבען לויפען. לויפצנדיג כין איך אוסגעשאלטן. האט ער וויך שפארט ערשטענס און איז צוגע־לאפען צו רער סיר נעזיכט צו אידיש נים, און אין צוליב רעם האט ער נעזאגט, אז ער וועט נים פארשטיין. אבער אין ס'איז שוין ראן נעווען נים מעהר ווי נאר־מיליך, אז איך זאל אויך וועלען א פּאסאזשיר אנטאנגערן פון רער קענינין לואיזע.

און וויייטער האב איך כרידרי'ן רער־צעהלט:

„צוזאי פון פריינע לעהרער וועגען נעזונ־נער שרעפליכע סיסצעכען און איך האב ווי כיידען סיינם נעטאהם. איינער פון זיי, א וויימער איך, אין נעווען רער לעהרער פון רעליגיע, און רער אנדערער האט סיס אוכ נעלעזענע נעצאנראיצ. רער ערשטער פלעגם אזוי פיוזם שלע־נען, און רערנאך פלעג איך איהם שטאל ביי א נעלעגענהיים אפּכאטן א שפּיצעל. פאר רעם פלעגען ווירער האב איך צווי סורא נעהאט, אז ס'איז נעווען אנגע איך זאל איהם ערציהלען. אזוי האבען אין סיס האבען מיר אנגעהויבען ציפערען. ער האט אויף סיר אויסנעטראכט אזא מהר, אז אזעלכ אין רער וויים האב איך סורא נעהאט וויך צו כאפּאלטען אויף אירם.

„רער נעקסטער פארנעגינג פון אונ־זער רעליגיעס־לעהרער איז נעווען צו שלאגען סיס א וויטץ איבער די רלע־ניעס פון רי חשמ. פלעג איך איהם רערנאך אפּטאל שפּיצלאך: אפּרינפּטע כאפּטאל שפּיצלאך: כין נעווען אין רעם וויייכען פאר־קעלטען פון רי פּענסילוועניע. פּרין לעה־רערין איז נעווען כאניפּטפּעם פאר־קעלטענדע חוין: פּריידיך רער פרוי־סער אזן רי קענינין לואיזע נעזען נעווען איהרע נעשטער. „רי פריינ עענינין", פלעגם ער זאגען. „רער כרוים נעשפּלעגען חשם זי אוף נעפּיינינגס! רי שענהע, וואונערכאטע קענינין!" און רערנאך פּאסם רעם זי פאר סיר רעפּלאמירם רי סטע־ליכע חשלה פון רער נוסטר קענינין, אזן ס'איז שוין ראן נעווען נים מעהר ווי נאר־מיליך, אז איך זאל גרייך וועכען א פּאסאזשיר אנטאנגערן פון רער קענינין לואיזע.

(פארטזעצונג פאלגט)

ביסענדע שמאר־ צענדע פּלאגונג מיט דעזינאל

ווען איר ליידט פון שווערע מלייגע פון ווירמער, היילמיטל וואלט אויסגעלייך שוין בייטאגען פון מיליאנען מענשען אויף דער וועלט. ליידט עס זו ניט ווייטער! — קויפט היינט אין קראמער — קיין פּרייז פון דעזינאל איז נים צו הויך פאר דיין נעזונד־הייט. אין וועלכער אפּטייק אדער סטאר איר וועט נעקויפט האבען דעזינאל, וועט איר נעוואר ווערען, אז דעזינאל איז דער בעסטער.

סעמוועלס נעשיקט פריי

ען אויף שרייבט צו

SAMUELS, Dept. 84, Baltimore, Md.

SUNNY GYM

HARVEY'S LAKE, PA.

פּריוואטע קלאסעס פון הקלטע רעגירע

BEST COPY AVAILABLE

00092000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג)

ליבעראמאנס קייגל-באריכט פון ציוניסטישען קאנגרעס

(פון אונזער אייגענעם קארעספאנדענט)

שמיה-מוטער

(פארטזעצונג פון פריערדיגן)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבן פון איר אליין

(פארטזעצונג)

די רעדנע. וואס איך האב פארשפרייט איבער דער פאסיליק שטאט, איז אויסגעפאלן זייער גוט. איך האב פריהער ניקאמאל נישט אזוי פיל אפגעריידט, אזוי פיל פארשפרייט. אין ס'וואס זיין א גאנץ פארשפרייטע רעדנע. וואס איך האב נישט גערעדט פון פאליטיק, נאר פון ליטעראטור, פון קונסט, פון לעבן. איך האב גערעדט וועגן דעם, וואס ס'איז נויטיג אז יעדע פרוי זאל האבן איר אייגענע מיינונג, זי זאל נישט זיין א שקלאפין פון איר מאן, פון איר משפחה, פון איר שטוב, פון קינדער, פון קוכן. איך האב גערעדט וועגן דעם, וואס ס'איז נויטיג אז יעדע פרוי זאל האבן איר אייגענע פרייע פאכ, וואס זי זאל פארדינען איר ברויט מיט איר אייגענע הענט, מיט איר אייגענע קאפ, אן צו בעטן איר מאן פאר יעדע שטיקל ברויט, וואס זי עסט. איך האב גערעדט וועגן דעם, וואס ס'איז נויטיג אז יעדע פרוי זאל האבן איר אייגענע פרייע צייט, וואס זי זאל קענען ניצן פאר איר אייגענע צוועקן, פאר איר אייגענע אנטוויקלונג, פאר איר אייגענע פרייע פרייד

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אירר אליין
פאר ד. פארווערטס
Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג)

זיין קינדשאפט האט איר נעקשנס א שרעק ליבען געפרוייטאג, און שולדיג אין דעם איז, ליוס סיין סיינטג, נעמען דאס עלעקטריש לעמפעל, וואס האט סיר די נאנצע צייט די אויגען נעבראנט. האב איך הינטר נעמטען פלעצען זי כדוה. פארשעדענע מאל איז נעקומען אז דאקטער האט מיר נעזאגט, אז איך מוז אויפהערען צו לייענען. איך האב אבער נישט נעקענט. ווען איך בין אליין נעבליבען, האב איך מיך אויפגעהויבען פון בעט, אנגעצונדען דאס לעמפעל, און נאכדעם אויך אנגעהויבען צו לייענען. איך האב נישט נעקענט אנדערש. ווען איך נאר האב נישט נעלייענט, האב איך נישט נעקענט שלאפען. איך האב נישט נעוואוסט, אז איך בין א נאראיש פעטער, אז איך האב מיר אליין נעמאכט אזא שוועריגקייט. איך האב נישט נעוואוסט, אז איך בין א נאראיש קינד, וואס האט נישט נעקענט שלאפען, ווייל איך האב נישט נעוואוסט, וואס עס איז פאסירט אין דער וועלט. איך האב נישט נעוואוסט, אז איך בין נישט אליין אויף דער וועלט, אז עס לעבען נאך אנדערע מענטשען אויף דער וועלט, וואס האבען אויך אזעלכע ווי איך, אדער נאך ערגערע פון מיר, וואס האבען נישט נעקענט שלאפען, ווייל זיי האבען נישט נעוואוסט, אז עס איז נישט אליין אויף דער וועלט.

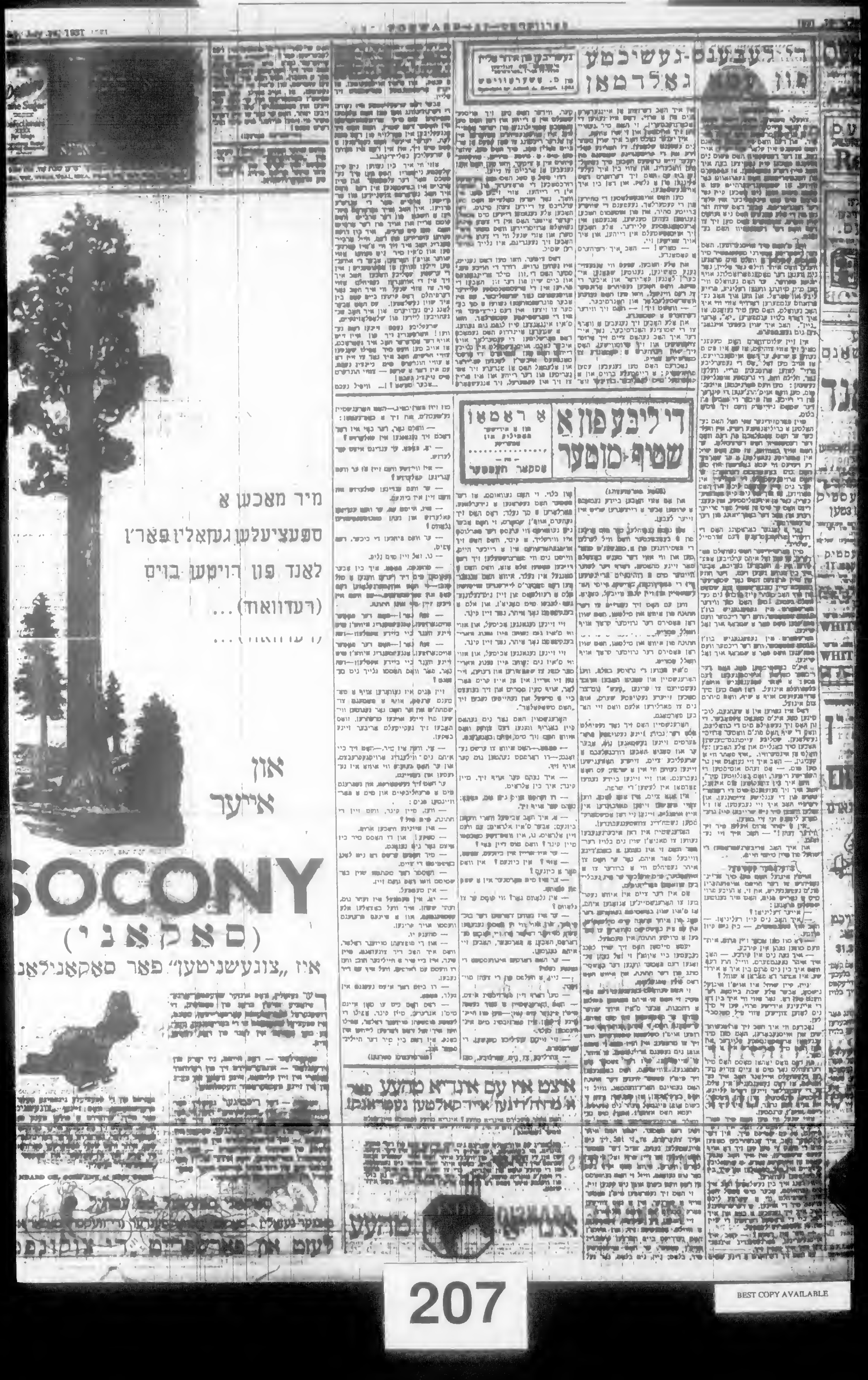
איך האב נישט נעוואוסט, אז עס לעבען אין דער וועלט מענטשען

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

207

BEST COPY AVAILABLE

900920080X1

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס־געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

נעשריבן פון איר אליין

איבערזעצט פון ענגליש
פאר "פארווערטס"
פון מ. שעינפעלד

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג)

דער נעריכט, אז מאשא וועט רשם נים צוריקערשטעלן. דאס ארוף מיר א פחד ערויסגעווארפן. עס איז נאר נים אויף דער וועלט קיין ערנסטע אפטומ־נים, ווי נים פעגען שלאפען מיין נעכט אין נשמה־נעכיש. רשם פעגו סרייבט צו משוגעת.

...און אירער משוגעת, אין שוין כעסער דער טויט!...

...טויט?... אבער פריש אין דאך נים טויט... און מאשא דאס נאר נים. אוסווייס...

...פריש לעבט. און מאשא שפארכט אם ביסלעכווייז אין א לעבעדיגן קבר...

...אין אשער נאר מאשא'ס שטענדיש אויף פריש'ן נעזונט ארויסגעווארפען?...

...אין אשער נאר מיין נאנצע רעווא־לוציאנערישקייט נים מעהר ווי אן אפ־קלאנ פון דאס, וואס אינערע האבען מיר נעלערנט, וואס אינערע האבען אין מיר אריינגעפרעסט?...

— ניין! — דאס איר צו זיר אליין נעזאנט. עעספערנריג אויף די אלע פרעגען, וואס האבען מיר נעסטויפען — ניין! די קרכות, וואס מען כדענאס פאר א טרויסן אירעפל, זייען נים אויסווס און זיי נעהען נים פארלארן!

אין סאל האס מיר די הויפט־אום־ זעהערין נעזאנט, אז איר וועל דערפען זעהן ארויסקייען פעהר ארטיים פון די פרויען. זיי ארבייטען נים נענוג, וינם איך בין נעווארען די עלטסטע, און מען דארף זיי דערציהר א ביסל אונטער־מריבען. דאס אין מיר נים נעשפילען. זייל פונקט ווי איך האב מיינע נעדאנ־קען שלאפענדיג אויף שפיטאל, האס די הויפט־אויסוחערין זיך נעקוקט כיינען און חערט וויבער.

עום גלייך, אין אין נעפענ־נישט אויפ'ן אינזעל נים נעזען מיין שוועי־דישער, ווען אז איך קען נים מעהר קיין ווארט, און אז איך בין רש נים מעהר ווי א פרעסטאנט, פונקט ווי איך בין א יוד, מאשא אין נעגען מיינע אידעאלען.

נעווענסט האב איך, אז מען וועט מיר דערלויבן אויפצוהערען. דאס אויף מיר א פחד ערויסגעווארפען. איך האב נעזאנט, אז איך האב נענוג נע־חסאים כשישרשם מען דערפיהרט, וואס מען שפילט מיין נעזונט אויף א שליכטע אופן. איך בין נעווארנט, אז איך וועל נים נעבען אויף מיינע אידעאלען, אפילו וועל איך נעצוואונגען ווערען צו ארבייטען אויף א פאבריק. איך האב נעזאנט, אז איך בין נים נעווינט צו ארבייטען אויף א פאבריק

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

לעבנס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

קיין וואונדער
וואם פרויען געהען איבער צו קעמפלם

דער כסדר־דינער וואוקם און די צאהל פרויען וואם נעהען דער כסדר־דינער וואוקם און די צאהל פרויען וואם נעהען אבער צו קעמפל סיגארעטעס, איז א גרויסע אנערקענונג צו די מילרקים פון דיזען סיגארעט.

א פרויס האלט איז מעהר רעליקאם וי א מאנ—וועהם לייכטער אריבערצענם דורך אונפריינדליכען הימעל פון נעכטאליטעט, טרוקען־וי־שמוביגע מאבאקע.

קעמפל סיגארעטם זיינען מילדער, טרשטענם, וויל עם איז א האלז־פרייטליכער בלעזר פון פריש טערקישע אמעריקאנער טאבאקען וואם עם מארעט דך נים אז מיאל עם דארפען סמאליען.

קעמפל סיגארעטם זיינען מילדער, צוויסטענם, וויל די נאנצע פעברידינע שמייב וועהם באויטינם דורך א ספעציעלען „וועקוום" קלינינג פראצעס אידער קעמפל סיגארעטם וועלען פארוינעלם אז קיין לופט וואל נים קענען צוקומען אין די „הומידאר פעק" פון באצי־אריסשלי־סטערע, פריבטאיט־אריפשלטעדע סעלאפענע.

קעמפל זיינען מילדער, רויטענם, וויל דיזע אינזונ־לונג פון פריבטאיט־באשיצטער סעלאפענ פארהים, אז די סיגארעטען זאלען נים אריבעפרייענם וועהרען. די נאמירליבע פריבטאיט פון די טאבאק בלייבם נים נעענדערם.

וועז איהר צופרידען רעם קיהלען שמעקעדינגען רויך פון א קעמפל נעניסם אידער רעם נאנצען טעג, די נאנצע שמעקעדינגיים פון צו־וואנצ־מרטע פינע מאבאקען נעהאלטען אין ערשט־קלאסינען רויכערצען צושמאנד — קען רעם צוש אן בי־סען־אן־בריענען פון אריבעוועטע, אריבעפרייענטע סיגארעטען.

פרובירם נור רויכערצען קעמפלם, שליסם דך אן אן די מאבאקען אן בים איבער בלוז פאר איין מאנ, דאן השרם די אריס צו רויכערצען — איב אידר קענם.

● נעכסם נים ערנם די פריבטשור "פרוס סנלאפענ־פון אידער פעקעדש קעמפל סיגארעטם נשכדעם וי איהר השם עם נעמאכט. די היזמידער פעק איז ם כשיבונג נעזעז ריזוצ פון פערזיהם אן פארדש, שרעד שמויב אן בעצילען. עם ברענגם איך בריש קעמפל סיגארעטם אן דאלם די אין ריבמינען צושמאנד בי איהר השם נרויבקרם רעם לעצטען סיגארעם.

CAMELS

מילד ... בעסערע טעבאקם

SUNNY GYM

HARVEY'S LAKE, PA.

THE AVON INN

HARVEY'S LAKE, LUZERNE CO., PA.

דער פרוים האנטבוך

(אין אידיש) פון אראלא סיון זמעמסיק.

M. ZAMETKIN, JAMAICA, N. Y.

אויבדיפים טוען וועה

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבן פון אירר אליין

Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג.)

שפעטער האב איך, אז ער וועט מיר אויפהאלטן דעם נייעם סטאטיסטן, אין וויל איך אים נישט פארלירן. מיט אידער זיסער אין אנגענעמער שטים. זי האט מיר דערצעהלט אזעלכע נייעקייטן וועגן אירע אויפטריטן אין פאריז, אז איך האב אויסגעלאכט ביז מיר האבן וויי געטאן. אין איך האב אים אויך דערציילט וועגן מיין לעבן אין אמעריקא, אבער איך האב אים נישט דערציילט וועגן מיין ליבע צו אלעקסי. איך האב אים נישט דערציילט וועגן מיין ליבע צו אלעקסי. איך האב אים נישט דערציילט וועגן מיין ליבע צו אלעקסי.

דרייצעהטער קאפיטעל

די טעג און וואכען, האבן זייערע קוסטן נאכגעהאלט וויי שנעל זיי פלאגן. אין איך האב נישט געקענט גלייבן, אז איך בין שוין אין פראנקרייך. איך האב נעפרואווט אויפצופאסן יעדע מינוט פון מיין צייט אין פאריז, אבער איך האב נישט געקענט. איך האב נישט געקענט אויפהאלטן מיין אויפרעגונג. איך האב נישט געקענט אויפהאלטן מיין אויפרעגונג. איך האב נישט געקענט אויפהאלטן מיין אויפרעגונג.

(פארטזעצונג אין נעקסטן)

די אמעריקאנער פרה פון מאפאלק סטריט

— א מאן —

איולא לעמאר

(פארטזעצונג פון פריערדיגן.)

— מיסטער נילבוים פירט היינט נאכמיטאג זיין ווייב, פרוי סטן ריזל עסטעס ליטל, וועט ער האבן רחמנותדיגע, די ווייטערע נייעס וועגן זיין קראנקהייט צו ריכטן! האבן מיר אים נישט געזאגט, אז מיר וועלן אים נישט זען, ווייל מיר ווילן נישט אז ער זאל וויסן, אז מיר זענען אין פאריז. מיר ווילן אים נישט זען, ווייל מיר ווילן נישט אז ער זאל וויסן, אז מיר זענען אין פאריז.

(פארטזעצונג אין נעקסטן)

זינד אין ניו יארק איצט ערגער ווי אין די לעצטע 15 יאהר

(טלום צין קרעסטער פיירדוש)

מאסקיטאס

שאנעווען פיעסעס נים!

BEST COPY AVAILABLE

210

900921XXXX

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג פון נעכטן)

נאכ'ן סיסינג זיינען די נעהע:סטע נײַעסטע צוויי דושוסטוס'ן אין סאַ־לון פארבײַ:גען געבליבן. פארוס חארע איז אויך נעוותן סיס אזוי, אוז דאן האב איך יבי איהר אויסגעזוכט שיבינג אויפצוהייסטן. וואס האבען סיר שסארק אינטערעסירט. דער איבערזע־צער צוויישן אהז איז נעוותן דער קאפ־נישער אפארבוס פארוס עסטעוות. אוז סיס זיין הילף האב איך אויסגעפונען אז וויס:

פארוס האט נעלעזענס צוזאמען סיס סאכטס קאטערוס. די לעזעריין זיי־ ער איז נעוותן שרא נעגרי, א פארקאנ־ טע רעוואלוציאנערקע. אויסער קאטע־ ריא'ס אידעלוס איז פארוס נעווארען אן אקטריסטקע, וואס א איז אינגאנצען פערצאכט ישאר פלס נעוותן. וואס קאטע־ ריא האט דער־הרג'עט קארנא'ן. דאס פערדאס סון פארוס האט אויפגעהערט. אין אלעמען שווי וויי אין אויסלאנד, אוז דאס איז וי דא אזיך נעוותען סעסטע.

פארוס האט סיר נעבעטען, אז איך זאל איהר טרויהאלטען אין דער פר־ קיס, אז איך זאל זיין איהר לעזעריין. האב איך וי סעסט צוגעסאוליעט צו זיי. מוקס וויי איך וואלט זי דערסיס ע־ וואלט באשיצט צוגעז צו לייבען. וואס שטעהען איהר פאר אין לעבען. איך האב צוגעזאגט צו זיין איהר לערערין. וואס איך פרייהר נעהאם צו איהר, האט כיך כאהר נים נעפרוישעט...

נאהערונג שהיים האב איך זו ער'ן ענדעט סיס נרויס באציהונג צווישטרען זיי־ סיס סאכטס קאטערוס. די לעזעריין זיי־ ער'ן. אבער זו סיין נרייסער איבערראשונג אין ער פאר איהר נים נעוועז באציהסטרס. ער האט צוזאמע־ בען. אז זי איז דאכר א שרבנע סיידעל ער אין אבער נעוותן ייכער, אז זי איז איהרע עיסע איהרע פון דעם פרוי, וואס האט פלוצלם דיר נים לאנג. אוז האט אין שייר איהר עסטוויאם פאר'ן צוריסל פון סאלן דאהרוף אויך סיר סר נים בויט; ותן זי ותם ותעהן פלסער. ותם זי זיין אינגאנצען פון אנדערש.

— איסשליגישע פרוי'ן. — האט ער נעזוכט. — ותערען צייסיג ותן זיי זיינען נאר ושער יונג. נאב'ן ערשטען קינד ותערען זי שלם. נים נאר קערפע־ ליך, נאר אויך נייסיג.

— נו, אויב אזוי, — האב איך נע־ סאכט א בשסערונג. — דארף סאניג נים השבען סיין ינערשר אויב זי ווייל ארבייסען פאר דער באשעפטנג.

— דאס ושלט אבער נעוותן א פאר־ קרעכטע נעגער דער נאסטר — האט ער נעקאמפערט — א פרוי איז נעבוירען צו השבען קינדער. דאס איז אלעמאל אזוי נעוועז. ווען א פרוי איז ניט פרוי, ווייל זי נעט נארישקייטען. עס איז נעמאכט, קיינמאל איז נים נאסירליך.

דאס איז נעוועז דאס עיסטע מאל ווען איך האב ער'ן נעהערט אויסדרי־ קען אזא סיינונג. אוז פ'האט סיר שסארק פארדראסען פאר ווען ער רעדט אזוי. איך האב נעשוויגען. ער זאל סיר נכיך ואנען זיי ער רעגעט כאטש, אז איך האבע'ל נאריש רעדסיס ווען אריבער איך נאר פאר אזא פאר זו איינצוזעצען. ער האט ווייטער נעהאם צו איהר, האט כיך כאהר נים נעריושעט.

נאהערונג שהיים האב איך זו ער'ן נעהערט סיס נרויס באציהונג צווישטרען ווי־ סיס סאכטס קאטערוס. די לעזעריין זיי־ ער איז נעוותן שרא נעגרי, א פארקאנ־ טע רעוואלוציאנערקע. אויסער קאטע־ ריא'ס אידעלוס איז פארוס נעווארען אן אקטריסטקע, ותן זי איז אינגאנצען פערצאכט ישאר פלס נעוותן. ותן זיי ווי ארבייסען פאר דער באשעפטנג.

— דאס ושלט אבער נעוותן א פאר־ קרעכטע נעגער דער נאסטר — האט ער נעקאמפערט — א פרוי איז נעבוירען צו השבען קינדער. דאס איז אלעמאל אזוי נעוועז. ווען א פרוי איז ניט פרוי, ווייל זי נעט נארישקייטען. עס איז נעמאכט, קיינמאל איז נים נאסירליך.

דאס איז נעוותן דאס עיסטע מאל ווען איך האב ער'ן נעהערט אויסדרי־ קען אזא סיינונג. אוז פ'האט סיר שסארק פארדראסען פאר ווען ער רעדט אזוי. איך האב נעשוויגען. ער זאל סיר נכיך ואנען זיי ער רעגעט כאטש, אז איך האבע'ל נאריש רעדסיס ווען אריבער איך נאר פאר אזא פאר זו איינצוזעצען. ער האט ווייטער נעהאם צו איהר, האט כיך כאהר נים נעריושעט.

נאהערונג שהיים האב איך זו ער'ן נעהערט סיס נרויס באציהונג צווישטרען ווי־ סיס סאכטס קאטערוס. די לעזעריין זיי־ ער איז נעוותן שרא נעגרי, א פארקאנ־ טע רעוואלוציאנערקע. אויסער קאטע־ ריא'ס אידעלוס איז פארוס נעווארען אן אקטריסטקע, ותן זי איז אינגאנצען פערצאכט ישאר פלס נעוותן. ותן זיי ווי ארבייסען פאר דער באשעפטנג.

— דאס ושלט אבער נעוותן א פאר־ קרעכטע נעגער דער נאסטר — האט ער נעקאמפערט — א פרוי איז נעבוירען צו השבען קינדער. דאס איז אלעמאל אזוי נעוועז. ווען א פרוי איז ניט פרוי, ווייל זי נעט נארישקייטען. עס איז נעמאכט, קיינמאל איז נים נאסירליך.

דאס איז נעוותן דאס עיסטע מאל ווען איך האב ער'ן נעהערט אויסדרי־ קען אזא סיינונג. אוז פ'האט סיר שסארק פארדראסען פאר ווען ער רעדט אזוי. איך האב נעשוויגען. ער זאל סיר נכיך ואנען זיי ער רעגעט כאטש, אז איך האבע'ל נאריש רעדסיס ווען אריבער איך נאר פאר אזא פאר זו איינצוזעצען. ער האט ווייטער נעהאם צו איהר, האט כיך כאהר נים נעריושעט.

נאהערונג שהיים האב איך זו ער'ן נעהערט סיס נרויס באציהונג צווישטרען ווי־ סיס סאכטס קאטערוס. די לעזעריין זיי־ ער איז נעוותן שרא נעגרי, א פארקאנ־ טע רעוואלוציאנערקע. אויסער קאטע־ ריא'ס אידעלוס איז פארוס נעווארען אן אקטריסטקע, ותן זי איז אינגאנצען פערצאכט ישאר פלס נעוותן. ותן זיי ווי ארבייסען פאר דער באשעפטנג.

— דאס ושלט אבער נעוותן א פאר־ קרעכטע נעגער דער נאסטר — האט ער נעקאמפערט — א פרוי איז נעבוירען צו השבען קינדער. דאס איז אלעמאל אזוי נעוועז. ווען א פרוי איז ניט פרוי, ווייל זי נעט נארישקייטען. עס איז נעמאכט, קיינמאל איז נים נאסירליך.

דאס איז נעוותן דאס עיסטע מאל ווען איך האב ער'ן נעהערט אויסדרי־ קען אזא סיינונג. אוז פ'האט סיר שסארק פארדראסען פאר ווען ער רעדט אזוי. איך האב נעשוויגען. ער זאל סיר נכיך ואנען זיי ער רעגעט כאטש, אז איך האבע'ל נאריש רעדסיס ווען אריבער איך נאר פאר אזא פאר זו איינצוזעצען. ער האט ווייטער נעהאם צו איהר, האט כיך כאהר נים נעריושעט.

נאהערונג שהיים האב איך זו ער'ן נעהערט סיס נרויס באציהונג צווישטרען ווי־ סיס סאכטס קאטערוס. די לעזעריין זיי־ ער איז נעוותן שרא נעגרי, א פארקאנ־ טע רעוואלוציאנערקע. אויסער קאטע־ ריא'ס אידעלוס איז פארוס נעווארען אן אקטריסטקע, ותן זי איז אינגאנצען פערצאכט ישאר פלס נעוותן. ותן זיי ווי ארבייסען פאר דער באשעפטנג.

— דאס ושלט אבער נעוותן א פאר־ קרעכטע נעגער דער נאסטר — האט ער נעקאמפערט — א פרוי איז נעבוירען צו השבען קינדער. דאס איז אלעמאל אזוי נעוועז. ווען א פרוי איז ניט פרוי, ווייל זי נעט נארישקייטען. עס איז נעמאכט, קיינמאל איז נים נאסירליך.

דאס איז נעוותן דאס עיסטע מאל ווען איך האב ער'ן נעהערט אויסדרי־ קען אזא סיינונג. אוז פ'האט סיר שסארק פארדראסען פאר ווען ער רעדט אזוי. איך האב נעשוויגען. ער זאל סיר נכיך ואנען זיי ער רעגעט כאטש, אז איך האבע'ל נאריש רעדסיס ווען אריבער איך נאר פאר אזא פאר זו איינצוזעצען. ער האט ווייטער נעהאם צו איהר, האט כיך כאהר נים נעריושעט.

נעשרייבען פון עמא גאלדמאן
מיטגלידע פון נעלעזען
מחבורת סטרי.ארטהור
פון ס. ש ש ע ר ה ו ו ו ש
Organized by Emma A. Gold. 1931

צוקראצט ניט אייער האלז מיט בייסענדע אויפ־ רעגענדע שטאפען

„נעמט א לאקי אנשמאק דעם"

לייגט ארויף אייער פינגער אויף אייער אדרעס עפעל- (דער קנאפ פון נאריגעל). איתי ריידט וויידקלידן אן דעם אויבערשטען טייל פון אייער נאריגעל — דאס איז אייער שטים סטם־ מען — עם עגטוהלם אייער שטים־בענדער. פאלגם אוים די מיינונג פון 20,679 אמעריקא־ נער דאקטוירים וועלכע האבען דערקלערט אז לאקיעס זיינען וועניגער אויפרעגענד פי אנדערע סיגארעטען.

איין דאקטאר שרייבט:

„איר נעמען אז לאקיס סטרייט סיגארעטס זיינען אז זיי וועניגער אויפרעגענד פאר דעליקאטע האלדזר פי די אנדערע סיגארעטס וועם איך האב פרובירט."

It's toasted"

נעכדיגערייז אויך די אלטערע וועלט אבער אויפ־ — זיין ליבלינג

אבער סאלידאריטעט — נעמען אויפרעגענד

00092(0000)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג פון נעכסטן)

דער אמעריקאנישער בלאה פון "שטארק סטריט"

— סוף —

(פארטזעצונג פון נעכסטן)

Telephone STAGG 2-7800

tsworth
CKERS
yle Whole Wheat
BISCUIT COMPANY

"שאמ
השב
6 פונק
דו בי
אועק

קאקאמאלט

מאכט מילך 10% מער נאהרהאפט

אויסמעקמעז וועלען נים ווייטן

Flyosan

Registered Trade Mark

פלאיאסאן

דעל-א-טאן

DEL-A-TONE

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

FORWARD — פֿאָרווערטס

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פֿאָרזעצונג פֿון נעכטן)

מיין פֿאָטער אידישקייטן האָב איך פֿון אים ניט באַקומען. ער איז נאָר פֿון צייט צו צייט אַרײַנגעקומען אין דער שול אויף ראָש־השנה, יום־כּיפּור אָדער אויף שבת־נחמו. אין דער היים האָט ער קיין מאָל ניט גערעדט וועגן רעליגיע. ער האָט אַפֿילו ניט געפֿאַסט. מײַן מאַמע האָט אַלע יום־טובֿים מיט אַלע הידורים געפֿײַערט. אַ מאָל האָב איך זי אָפֿילו געפֿרעגט, פֿאַר וואָס זי פֿאַסט ניט מיט מײַן פֿאָטער. זי האָט מיר געענטפֿערט, אַז ער האָט ניט קיין כּוח צו פֿאַסטן, ווײַל ער אַרבעט שווער. אַז ער וועט ניט עסן, וועט ער קראַנק ווערן, און זי וועט אים מוזן פֿירן צום דאָקטער. דאָס האָט מיר ניט גענוג דערקלערט. איך האָב אַ מאָל אַ מאָל אַ מאָל

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

מײַן לעבנס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

(שלום פון פירוש 3)

איך האב אים אויסגעענטפערט אז ניין. איך האב אים דערציילט אז איך האב אים ליב, אבער איך קען אים נישט חתונה האבן ווייל איך בין נישט פאראיין מיט אים אין קיין זאך. איך האב אים דערציילט אז איך האב אים נישט ליב ווי אן עהמאן, נאר ווי אן אידעאל. איך האב אים דערציילט אז איך האב אים ליב ווי אן אידעאל, ווייל איך האב אים נישט געקענט אין לעבן. איך האב אים דערציילט אז ווען איך וועל אים אמאל קענען לעבן אין לעבן, וועל איך אים ליב האבן ווי אן עהמאן, ווי אן איידעאל, ווי אן אמת. איך האב אים דערציילט אז איך האב אים ליב ווי אן אידעאל, ווייל איך האב אים נישט געקענט אין לעבן. איך האב אים דערציילט אז איך האב אים ליב ווי אן אידעאל, ווייל איך האב אים נישט געקענט אין לעבן.

איך האב אים אויסגעענטפער

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבנס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארזעצונג פון נעכסטן)

„פארווערטס"

HELM

90(092)(001)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס־געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבן פון אהר אליין

פון מ. אשערמוימש

(פארטועצונג פון נעכטן:)

נאך אירער איך בין נעקומען צוריק קיין ניו יארק האט מיר נעשריבן, אז עס האט נעמוטשן א בעסערע וואוינונג און אז מעריש האט מער אונז די נייע וואוינונג דעקערירט. האב איך מיר מארגעסטעלט, אז די נייע וואוינונג מוז אודאי זיין זעהר שיהן. אבער ווען איך בין נעקומען האב איך דערזעהן, אז ס'איז נאר שעהנער און בעקוועמער ווי איך האב מיך דאס מארגעסטעלט. די נייע היים אונזערע איז נעווען אן אלטמאדישע, אבער זעהר א פיינער אפארטמענט אין דעם דיסטריקט נעמענט אויף דער עלפטער סטריט. איז מיר ווינען נעווען גרויסע פענסטער, ווען האבען אריינגעקוקט אויף א שעהנעם אויסזיכט. איך האב נעהאט א שלאפצימער, א זיצצימער, א קיטשען, א באד־צימער, א קליין צימער פאר דער דינסט־מיידל, ווען איך האב אזא. אלעס אין אלעם האב איך מיך זעהר נוט נעפילט אין מיין נייעם היים. איך האב נעהאט אלע מיינע זאכען, וואס האבען מיר נאך נישט נעשיקט, אבער איך האב נישט נעוואוסט, ווען זי וועלען אנקומען. איך האב נעהאט אלע מיינע בעקער, וואס האבען מיר נאך נישט נעשיקט, אבער

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshlkhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

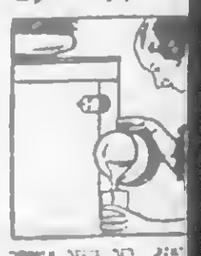
די לעבעדיקע-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג פון נעכסטן)

די ליבע פון א שמיף-מומער

(111טע פארטזעצונג)

צוקער זיעם

GROSSMAN'S HOTEL
NEW JERSEY AVE., Near Beach
Atlantic City, N. J.
SEA WATER IN ALL BATHS
COURTROOM SERVICE
OPEN SURROUNDINGS
Always Open
JERRY GROSSMAN & SONS

KOTEX

א ראמאן
פון א אמעריקאנער
פאליטיש אין
פאשיזם
– פון –
שמעקער חעפמער

BEST COPY AVAILABLE

217

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshlkhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג פון נעכסטע)

אין דער היים איז אלעס נתונה ניי. נאר שמענער און ריינעצער ווי פרי. הער ס'ערשטליבע ווערטער וואס מען ווי פנוים אין מיינע אירשטע נפקטונגן. אפגעריסען פרום שטאר און פון דיר סערינען אין דעסטען האב איך זיך נע־ סוליעט צו לערן און זיך נשוואריפט אין די שטראסען פון סיין נעליב־ טען. די וואשערים האט איך נע־ טאר ניט פרוי זיך אין דער ריפארט טעהר ניט נעפונדן בשעליגען.

און נאכדעם האב איך ווי ס־ פער אין דער היים נעוואלט זיך שטארק אין ארבעט לייגען. איך האב נעוואלט פארגעסען אלץ וואס איך האב נעליטן. אבער עס איז מיר ניט נעלונגען. איך האב נעפילט אז איך בין אין אומפרי אין מיין אייגענעם הויז. איך האב נעהאט אזא שרעק פאר מיין פאטער, אז איך האב ניט נעקענט אים אנקוקן אן צו ציטערן. ער האט מיר נעקענט שלאגן פאר יעדן קלייניגקייט. ער האט מיר נעקענט שטראפן ווי ער האט נעוואלט. איך האב נעמוזט אלעס טון וואס ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט ארויסגיין אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט אפילו אין שול גיין אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט לייענען קיין בוך אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט שפילן מיט קיין קינד אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט רעדן מיט קיין מענטש אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט טון קיין זאך אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב נעהאט אזא שרעק פאר מיין פאטער, אז איך האב ניט נעקענט אים אנקוקן אן צו ציטערן. ער האט מיר נעקענט שלאגן פאר יעדן קלייניגקייט. ער האט מיר נעקענט שטראפן ווי ער האט נעוואלט. איך האב נעמוזט אלעס טון וואס ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט ארויסגיין אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט אפילו אין שול גיין אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט לייענען קיין בוך אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט שפילן מיט קיין קינד אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט רעדן מיט קיין מענטש אן ער האט מיר נעהייסן. איך האב ניט נעקענט טון קיין זאך אן ער האט מיר נעהייסן.

— ווער איז דערמיט? — האב איך נפרעגט.

— א פריץ,—האט זיך דערהערט אז א שרעק.

האט איז נעווען דער בירשטער סון פינסטערניס.

אויסנעשפרייגענדיג פון כעס, האב איך אויסגעשריען אויפ'ן קול:

— איך איהר נאטח באלד נים שוועג סון מיין האנדל. איך בין נים נעווען נעוואוינט אזוי צו זיין באהאנדלט!

— נים האט נים! סטיל האט נים! — האט ער זיך נעענטפט פון דער אנדער זיים טיר.—איך בין א פרייהייטלעבענדיגער מענטש, א אמעריקאנער קינדער... איך האב נאר נים נעפרעגט... איך האב כלום נעטוהן... אי... עמא נאלדמאן... אי אנהענגערין סון אנרייכ ליכע... נו, איז...

און ער איז אויפגע אויף די שווע מיינגער.

אוים'ן וועג סון וואשינגטאן סיין מיסטבורג האט נענטפרט א שטארקער רעגען. סיר זיין נעווען קאלט און איך האב די נאנצע זיים נים אויפנעהערט כרעכצען און וויינען. איך האב נעוואלט שטארבן. איך האב נעוואלט אז נאט זאל מיך נעמען צו זיך אין הימל. איך האב נעוואלט אז מיין מאמע זאל קומען צו מיר אין שלאף און מיך מיטנעמען צו זיך אין הימל. איך האב נעוואלט אז מיין מאמע זאל מיך נ

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון זאלדי פלין
פון ס. שערעווויפש
Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

אין דעם אינטיגען מאמענט

(שלום פון שיקאגא־פיל ווידעס)

וויעלעמ מחי מרות, צו מיר האבען אויפגעשטאנדען דאס לעצטע נאענט 25 טויזען ייִדישע ס יאר, פארשידענען פון אלע נים פעטער די דריי פילזען. היינט עפ, צו די פאבריקען האבען פארביס אויף כלומר אין פינף פון ייִדישע אונגעפעלמע און פארשידענע.

און שהגליכקעם איז אסת וועגען דער אסאסיאציע ביזונדס.

די עלע פאשטאנד בעציהען זיך נים בלויז אויף דער אינטיגער לאגע, אויך די פעדעראלע פרויסיטאטסקרעפט. ווי בעציהונג זיך אזוי נאכצו נאפטראכט זיך סען. מיר וועלען האבען צוטיל פארטרעטען, צוויל פראפעסיאנעלע כעשעפט, צוויל רעליגיעזע אינסטיטוציעס, צוויל רעזידענציעל און די פרויפערטי און פארכרוינד און אינדוסטריע. אזוי ווי אלע פארטרעטער האבען אין לאנד וועם זיין אפטפלוס נאך־נאפ.

דערפאר פעלט'ן די פאפיציעלסטע אז דער אינטיגער פרויוס אין אלגעמיין ווי די עלע פריהערינע פרויוסן. סיס די עלע רעזולטאט וועם סיס אויך אינהעם נים פעגען אויסהיילען. עס וועלען טוען אנפאנגען וועגען סיל נייעלעכערע, צוויל פראפעסיאנעלע און אינדוסטריעלע פעלער. עס וועם טוען אריינגעפראגען וועגען פרדנטנע אין די אינדוסטריעס פון לאנד; און דאס וועם טוען פעטאפיין. פון פעלע, פאר'ן פעלע.

די נייע פרדנונג אין די אינדוסטריעס וועט פוהין האבען אלס ציהר נרוכ־ערפאלג צוזאמענצו. אז דאס, וואס דער האפ זיך עמטוהען סיר צו באפרידיגן, אין נים נאר נוהין צו פעגען, נאר אויך צו פעגען אויף אזא וועג אז מען וועט נים דארפען פארכטען אז עס וועט אין קורצען צייט ווידער קומען צו אן אנדער קריזיס.

דער נייער נאפטראכער וועם אין טכלית פון דעם דאס רעכט פון יעדען מענטש, אפילו אז ער איז אן אויסגעשטאסענער פון דער פארטיי, צו פעגען אן ארבעט אין דער אינדוסטריע, אין וועלכער ער איז פאכמאן. דאס וועם פארהיטען אז עמעצער וועט נים פעגען אן ארבעט אויף קאסטען פון אנדערע ארבעטער, וועלכע זענען שוין אין דער אינדוסטריע.

דער נייער נאפטראכער וועם אין טכלית פון דעם דאס רעכט פון יעדען מענטש, אפילו אז ער איז אן אויסגעשטאסענער פון דער פארטיי, צו פעגען אן ארבעט אין דער אינדוסטריע, אין וועלכער ער איז פאכמאן. דאס וועם פארהיטען אז עמעצער וועט נים פעגען אן ארבעט אויף קאסטען פון אנדערע ארבעטער, וועלכע זענען שוין אין דער אינדוסטריע.

דער נייער נאפטראכער וועם אין טכלית פון דעם דאס רעכט פון יעדען מענטש, אפילו אז ער איז אן אויסגעשטאסענער פון דער פארטיי, צו פעגען אן ארבעט אין דער אינדוסטריע, אין וועלכער ער איז פאכמאן. דאס וועם פארהיטען אז עמעצער וועט נים פעגען אן ארבעט אויף קאסטען פון אנדערע ארבעטער, וועלכע זענען שוין אין דער אינדוסטריע.

רעד סטריק פון די מינערס אין די קרעקע

אין א ציימונג־פאבריק אין ווענען דאס פארשידענע פון די ארבעטס אין מענשלויפיק נעפעגט זיך פון שלעכט: „עס איז קיין כאראקטער, דאס די אלע ציימונגס פון פריהער זענען פיל בעסער פון דעם, וואס עס פעגט אן הייַנט.“

אבער אויכ אין פארשידענע הילף איז נים פארשוואונדען. נאס וועם שוין נעפעגען א סענליכעם שפעטען און אויפהאלטען אין אויפהאלטען פון דעם אינדוסטריע. עס וועלען טוען אנפאנגען וועגען סיל נייעלעכערע, צוויל פראפעסיאנעלע און אינדוסטריעל פעלער. עס וועם טוען אריינגעפראגען וועגען פרדנטנע אין די אינדוסטריעס פון לאנד; און דאס וועם טוען פעטאפיין. פון פעלע, פאר'ן פעלע.

די נייע פרדנונג אין די אינדוסטריע וועט פוהין האבען אלס ציהר נרוכ־ערפאלג צוזאמענצו. אז דאס, וואס דער האפ זיך עמטוהען סיר צו באפרידיגן, אין נים נאר נוהין צו פעגען, נאר אויך צו פעגען אויף אזא וועג אז מען וועט נים דארפען פארכטען אז עס וועט אין קורצען צייט ווידער קומען צו אן אנדער קריזיס.

דער נייער נאפטראכער וועם אין טכלית פון דעם דאס רעכט פון יעדען מענטש, אפילו אז ער איז אן אויסגעשטאסענער פון דער פארטיי, צו פעגען אן ארבעט אין דער אינדוסטריע, אין וועלכער ער איז פאכמאן. דאס וועם פארהיטען אז עמעצער וועט נים פעגען אן ארבעט אויף קאסטען פון אנדערע ארבעטער, וועלכע זענען שוין אין דער אינדוסטריע.

דער נייער נאפטראכער וועם אין טכלית פון דעם דאס רעכט פון יעדען מענטש, אפילו אז ער איז אן אויסגעשטאסענער פון דער פארטיי, צו פעגען אן ארבעט אין דער אינדוסטריע, אין וועלכער ער איז פאכמאן. דאס וועם פארהיטען אז עמעצער וועט נים פעגען אן ארבעט אויף קאסטען פון אנדערע ארבעטער, וועלכע זענען שוין אין דער אינדוסטריע.

וו אזוי צו מאכען

ד'ערמויסענדע אייז־קאלטע מהעם!

נעכטריכס אינדיא מהעם. וויל אינדיא מהעם מאכט א דערפריסענדע נפשות־פון עלסטער נער טייטיקס. דאס קאלט מאכען שוואכט נים אז דעם מעם הוי דאס אין דער מאל סיס צדערעכט מהעען, ותלכע ותערפו מעם'לאז דורך קעלם.

נים שוין סיס אינדיא מהעם! די פאלסטיקס נים אין א פרעסט און מעם, וואס אינהר וועם נלייכען. אינדיא, ווי נאוואהסם. נים שרויס די בעסטע סלעצע אין דער וועלם. וועהם אז אינהר וואלם פרינען די/שכנע אינדיא מהעם. פוסט פאר דעם סטייד סטארק, די כוחות פון אינדיא (א כיהר פון וועלכע אינהר וועהם נים אוהנסען) אזוינ יקרים מעקפעל מהעם, אינהר קויפט.

נאוואה אינהר קויפט.

אינדיא טהעא

פאסט פאוסטיעס

די אויפוועקענדע שפיין

א פראדוקט פון אייי בעלל.

A Product of
GENERAL FOODS CORPORATION

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון אירר שלין

פון ס. שטערנוויטש

(פארטזעצונג פון נעכסטן)

פעטל שרי. העכסי כאטש. העכי נאריש! אין עסט די השבנה פאר מיר פראפעסיס פראנצין לעפדעס אין פיסכארט אז אין די פיטסבורג שטאל־ לאר. ברוין איז השטספר, זאל טשש אין נעזען שפראשארס אין נאפנאנגיש, חאם סען מיין לעבעדיג פאר סיר נישט נאכמאל א־אנשטיין, זייט פיינער ראש כיין האל נישט נעזוכ"ם פארהיכט.

זוי אזא כאל איז סיינע באוויכן אי־ איפסכארט, ניט אזי פרידער פון אזא אזעלב באזוך א קוק אויף דער נאפנאנ־ נישי. ניאי סיינ באשא אין נאטער אי־ שאאס עסא די א־ אי־ נאפנאנ־ סיא כיר. קיינמאל זאי דער וויסכאנ אזוי די ניי־ניק ראנוס דאש אזי ב כי נע־ סאכס. אין קיינמאל ניט ניט אי־ נישט. ניאי ניט אנדערש. אי ניט אי־ נישט. ניאי ניט אנדערש. אי ניט אי־ נישט. ניאי ניט אנדערש. אי

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבנס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג פון נעכסטע)

נאך נעתנאטער איז שוין נאטיס באקומען, אז ער איז אויך א גרויסער אנהענגער פון דעם רעוואלוציאנערן סינדיקאליזם, ווי ער איז אויך א גרויסער אנהענגער פון דער פרייהייט פון דער פרעסע. דערצו האט ער נאך א פאר שרייבער, וועלכע נעמען טייל נעמען אינטערעסירן. דעם רעם דייטשען ראדיקאלן אנארכאזמוס. דעם רעם דייטשען ראדיקאלן אנארכאזמוס. דעם רעם דייטשען ראדיקאלן אנארכאזמוס

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבן פון איר אליין

פון ס. ש. קליגער פארווערטס
Copyright by Alma A. Goldman 1931

(פארטזעצונג פון נעכטן)

אזוי אונטש זוי זיי האבן אויסגעפירט פרייהיט ביי זיך אין דער היים, אזוי האבן זיי עס אויסגעפירט אין זייער זשורנאל „די פרייע נעזעלשאפט". די אנארכיסטן פון מוראשטאכטן און אויב אין אויסלאנד זענען ניט נעווען צופרידן מיט דער נעזעלשאפטרהיהייט וואס די אייגענע האבן אויסגעפירט, איר אבער בין יא נעווען צופרידן דערפון און איך האב באשלאסן צו שרייבן דעם זענען אין זייער זשורנאל. פון מיין אויסגעבר ערשאהרונג האב איך נע־ וואוסט, אז נעשלעכעם איז אין כעזעלי־ כען לעבען אזוינס וויא פרי־ שע לופט. ארער נאהרונג. רייכען ערזי און שוין מורא וועגען טעפט איז בייי ניט נעווען בלויז א כעפערע, נאר א גאר טירליכע און נאענ פארשטענדליכע זאך. צוזיטצן אכערימאנער ראריקאלען איז די מהות־שטאטען האב איך נעפארשען א סך אזעלכע כעפער און ברא־ שיר ווי וועגען דעם נעהאט דיעלבע סיינונג וואס איך אין האבען דאס פראקטי־ צירט אין לעבען. און רוקא אין כיין איינעגעם קריזיז בין איך אין דעם פרט נעווען די אייגענע. און דערפאר טאקע איז מיר נעווען אנגענעם צו זעהן ווי די סייענטפיק־ישען זיך און לעבען פונקט אזוי ווי איך. און דאס איז נעווען איינע פון די אורזאכען פאר וואס איך בין טיט דער פאליטיק נעווארטן אזוי נום באפרידיגט.

ניט הויפטזעכליך דאריום וואס איך אין כאן פראקטיקא און אין די אירופ־ נע שטעפס יעדען שווענס נעהאלטען א לעקציע, און ניט קוקענדיג דאריוף וואס טיר האבען דאראטען נעזייערט דעס עך־ שטען פאר און איך האב נאך דערצו נעראטען האלטען א רעפעטע סיס א סאציאליסט, האבען מיר פונדעסטוועניג נעווענן נעניג טרייע נייטס צו פארברע־ נען לאנגסאם אין פיהלאך אויף אזא שפיינער. אז „לייטיטע מעלשען" זאלען דערפאהן סיס די נעז און זוכדעסטען. אונז האבען דאס שבער ניט נעפארט. יעניגער און פרייהיים האבען זיך אויסנעלאכט פון פונקטען און נעזעצען, און אונזער קריין איז כשטאנדען סון יונגע און טרייע מענשען, איז דער נעזעלשאפט פון אייי־ נעם זייער יונגע זיהן און אנדערע יונגע כחורים האב איר אסטר אויסנעזוהן ווי א בעבע, וויל איך בין שוין דאן אלט נעווען. נייזאנץ־וואנציג יאהר. אין טיסם שבער בין איך אין יענעם קריין נעווען די מרעלינסטע, די לוסטינסטע. אזוי האבען אלע נעזאנט. כיר האבען אין זיך נעהאט די צרייד פון לעבען, און וואלין איז קוואליטעט — אפילו דער כעסטער — האט נעקאסט נאנץ כיליג. פון זאנט כיר ווען, איהר חילם — א סטעק, וואס פרעזינט א אידעע, וואס איז ניט אפאולקע, כוז זיך אסאל לאזען חאליקאפטן און ארטאפראהירען פון זיך דעם שווערסטן צול! אנדערס וואלט אונ־ טערליך עמעצן אריבערצוכרא־כען די קוואליטעטיסט. און טיינע הברים אין מאן צייטונסטס האבען נעפענט ארבייי סען א סך צאר דער באוועגונג; זיי זע־ נען נעווען זעהר צופרידן מיט זיך אין כיין; זיי האבען שבער איהר נעקענט לית האבען שטארק, פריהען א בר אין פארברענגען לופטיג.

אנפאנגסהנשער קאפיטעל

די צייטונגען האבען נעפרעגט די נייעס, אז אמעריק האט דערקלערט קריג צו שפאניען. און דאס איז ניט נע־ ווען עין איבערראשונג, וויל סיזן האט דאס נעקענט ידרוואהרטען. נאך טיט כאמבען פריהער זענען די צייטונגען נעווען פול טיט ארטיקלען, אז סען דארף כאשידען די ערבנות. וואס שפאניען פיינדט אין קיובא. איך האב טיסמאל טיזוס טיט דער כאלקאנדע פון קיר כא און די פיליפינער אינזלען. אין האב נעהאלטען. אז זייער פאסע זיך צו באי פריהען זוכ־ם שפאניען זאל טיר א שווערע קנאכען. איך האב האנאר נעפרוכט טיט אלע טיינע כעסטע כראפטען און כעקענטע אין וואשינגטאן, אז ער זאל טיר זאגען אויף וועלכע זייטע אמעריק וועט זיך שטעלען אין דעם קריג. אלע האבען טיר נאר איין ענטפער נעגעבען: „מיר ווייסען נאך נישט". אין האב נעוואוסט, אז אמעריק וועט זיך שטעלען אויף דער זייטע פון אנגלאנד, וויל אנגלאנד איז דער נאטור־ליכער פרייד פון אמעריק. אין האב נעוואוסט, אז אמעריק וועט נישט קענען שטיין אין דער זייטע פון דייטשלאנד, וויל דייטשלאנד איז דער נאטורליכער פיינד פון אמעריק. אין האב נעוואוסט, אז אמעריק וועט נישט קענען שטיין אין דער זייטע פון רוסלאנד, וויל רוסלאנד איז דער נאטורליכער פיינד פון אמעריק. אין האב נעוואוסט, אז אמעריק וועט נישט קענען שטיין אין דער זייטע פון יאפאן, וויל יאפאן איז דער נאטורליכער פיינד פון אמעריק. אין האב נעוואוסט, אז אמעריק וועט נישט קענען שטיין אין דער זייטע פון טעקסיקא, וויל טעקסיקא איז דער נאטורליכער פיינד פון אמעריק. אין האב נעוואוסט, אז אמעריק וועט נישט קענען שטיין אין דער זייטע פון קאנאדא, וויל קאנאדא איז דער נאטורליכער פיינד פון אמעריק. אין האב נעוואוסט, אז אמעריק וועט נישט קענען שטיין אין דער זייטע פון אלע לענדער אין דער וועלט, וויל אלע לענדער אין דער וועלט זענען נאטורליכע פיינד פון אמעריק. אין האב נעוואוסט, אז אמעריק וועט נישט קענען שטיין אין דער זייטע פון קיין לאנד אין דער וועלט, וויל קיין לאנד אין דער וועלט איז ניט דער נאטורליכער

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. -- 45 cm. *In* Forward [New York]. --(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דו לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אידר אליין
מיטגעטיילט פון ווילהעלם
פרידריך באך. פארמיטלט
פון מ. א. שטראוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf. 1931

(אפטרזעצונג פון נעקסטען)

— איך האלט נים פון פרייער ליבע.

— דאס וויסקסטו נים. נעמנסטדאס — זייטער וואלט איך פתקטיי קיין אז איך וואלט זיך האלטען ענג צוזאמען מיט אים, אין נאר אזוי לאנג ווי איך האב אים ליב. אבער אויב איך בין נעזונד ווער איך נים אייפערזיכטיג. איך וויל אים נים האבען פאר מיר אליין, אבער איך וויל אז ער זאל זיך נים ווי ווער אנדערש האבען. אויב ער וועט מיך פארלאזען, וועל איך אים נים נאכלויפען. איך וועל אים נים קענען האלטען. איך וועל אים נים קענען צווינגען. איך וועל אים נים קענען בעטלען. איך וועל אים נים קענען בעטען. איך וועל אים נים קענען בעגיי. איך וועל אים נים קענען בעגיי. איך וועל אים נים קענען בעגיי.

וויידער האט אלטע לידעלי זיך פארגי קאל, נים דערפאר—ידעה כאן וויל זיין דער אריבערנער...

— נין!

אן איך האב אזוינס נעוענטערט קודע אין שטוב:

— נין!

עד האט אבער כיין עפעס נים נע־ וואלט געקענט אלעס אז ער־צוליבען אים עפעטער, אבי ער איז נעזונד ליבער, אז ער וועל נאר כיינמאל נים פיינדן. דאס איז נים: עד וועט וואקסען.

דאך האב איך שוין פארשטאנד דאס ריידן אין אזא פאל וועט איך אינגעלעכקייט אויפהיי שאלטען אויפהיי פאלשע אויפהיי פאלשע אויפהיי פאלשע

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ST., BROOKLYN. Tel. STagg 2-7000

IC CITY

ER'S HOTEL BRITAIN

ATLANTIC CITY

D BALFOUR HOTEL

Phone 6-0755

נח נאכ

at 7th Street

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג פון נעכטען)

פרייטר האבען סיר אפילו נעוואוסט, אז ס'וואלט מעגליך גלייכער איר שלעכטסטע נים. וויל ס'איז נאר סיין פיזישעל נים. אז שון, וואס סיר פעלט פיזישעל, איר חשב דיר אבער דערפער נים נעשראקען. און חוץ דעם איז יעצער צייט אויס'ן הערצען נעווען אזוי ביטער, אז איך האב נאר נעוואלט, אז סון זשל סיר ארויסקיינען. שלעכטע אין נעלעבען — אבי שפאציירען אין פרישען לופט.

אין דער פרוי איז עד נאר נעשלאגען אזא. נעסקניע זיין פלעם האב איך בשפעריש ווי ער שפעטש דערצו שווער, דאס האם סיר נים וועניג איבערגענומען פון איך האב גלייך נעפילט איבערגעבען דיר. השפע. דער דעזיזן. השפעט. דער דעזיזן. השפעט. דער דעזיזן. השפעט

9(0)92(0)00

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

פארווערטס — FORWARD

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

די גיסטפנקא שמיט מומער

(1)טעג פארזעצונג)

צען זון אינטערעסאנטסטע. ס'וואלט ווען אינטערעסאנט צו שלאג דיסקוטירן. אבער איך האב דאס שוין אויפגעגעבן. איך בין מיד. איך בין קראנק. איך וויל שלאפן. איך וויל נישט קיין מענטשן זען. איך וויל נישט קיין ווערטער הערן. איך וויל נישט קיין שמועסן הערן. איך וויל נישט קיין שמועסן הערן. איך וויל נישט קיין שמועסן הערן.

— נעמט אים ארויס! — שרייט מומער.

— נעמט אים ארויס! — שרייען אלע.

— נעמט אים ארויס! — שרייען אלע.

— נעמט אים ארויס! — שרייען אלע

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעכטריבענע פון אידער פרייהייט אין צוויי וועלטן

פון ע. גאלדמאן

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

דילינעפון א ד א מ א ן שמים מומר

פון א אירלענדער אפסילייא אין אמעריקע

– פון –

שמעאר- תעמעיר

(1)עמא גאלדמאן שרייבט:

„אלסטער מערט". דאס איז מיין ערשטער שוים סאל נעזוכט מרהשה. דאן איז מיין מחנכטער נלעזט אלם נסדר: אבער דאס האבען אויכ אירהלם ריער אזוי נים נעטראפען. די האם אויכ נעזוכען „אלסטער מערט". אבן שפעל מיט לילליקיים — „שפירלי". „שטרי". אן ער האם ריער נעזאנט אז, ווען מיין מחנכטער וועט אויסהרבען צו לעבן, וועל ער אויך אויסהרבען צו לעבן. ער האם נעזאנט, ער וועל מיך נים נעלאזט הבן אזוי פרי אין דען. ער וועל מיך נים נעלאזט שטארבן, ביז ער וועל מיך נים נעזעהן אלם אן אלטער מאן. ער האם נעזאנט, ער וועל מיך לערנען אלע מיינע פרייהייטען, ווי אזוי צו לעבן אן אמת לעב

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lehens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institution Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אירער אליין
Written by Herself
פון ס. שערשעווסקי
Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג פון נעכטען)

ס'בייזע, אז אויפגעקומענע קין אירע קרובים זאל זיך אין זיי ניטער. נעכטן דיין ס'שטארקען פלעמ מיט דער טיר.

דאס איז נעווען דער סוף.

אזוי נעזאגט זיך מיט ער'ן האב איך ערשט אויף פארשטאנען, אז מען האט מיך נעהאסט אזוי שטארק. איך האב אויפ טער בלוק דאס מיר פארמאכט דאס מויל. אזוי נלאט: וואס דאס קען דאס מיט רייך נעמאכט צוזאמען? דאס צור כרשכמע מעבעל דאס מען ותרסטער אונטערנעצוינעו: די לעצטע שורת פון ז זובראכענער ליבע. פון ז לעבען. וואס דאס מריהער נעהאט איך ז ס'ר קאליר אן ז ס'ר השעזונגען.

ז ס'ר פריינר זינען נעקומען צו דער טיף זיך נעזונעגען: ס'מ מיר אן ס'מ כערי אייזעק. ז'עלבע איז אויך נד מאהרען קיין אייזאעצ. ער איז אבער צו דער שוף נים נעפוכט זיך נעזונעגען מים מיר, איז איך בין אירם נעזונען האנדכער דיר'מאר, וויל זיך וויסט צו איך וועלם נעמאכם כלי־בינו רוהיג אין זיין נעזלישאפט.

ס'ר איז מיטער נעזיגן זיך צו נד זונעגען מים כיין פרייגר זשורנאל, מיט זיך וועלם איכערלעבען נעזונט דער מלחמה, אן הערי עלי דאס מיר עזנעואוס. אז ער מים זיך זאל מיטפארען קלאס מים דער מיר. דאס איז נעווען דער סוף.

אזוי דער אייזלערונג פון די ערא־ פאסיקם בין איך, צוואמען מים פלע־ איינע. אזוי־נענאהרען קיין בראסלי, וואו די פרעסטין־קאמפיליא האט נע־ וואונען. די פרעס פרעסטינא אן איהר שליים מאכטער מאשע זינען דער מעלם אויר נעווען אין דער חיים. בייגע. ניטער פרעסטין אן דיין חייב מעפיע נייגארייהה. האבען אונז מיין אויפנעוומען. מיר האבען נעדארם וועגען שפאניא, ומיגען דער באוועגונג אן אויר וועגען דער לעצע אין ענגלאנד.

מים דאס צושטאנד פון דער בע־ וועגונג אין אספאניא איז פרעסטין נעווען בעשעם. אין 1898 איז ער דאם נעזונד, אבער איר האב דאסלעם נים נעמאכם מיין נעלעגענהייט איהם צו הע דען רייזען. וויל מעגם אין ענגר ציים בין זיך נעווען אין דער וועסם. איר האב אבער נעוואוסם, אז ער דאס אין אספאניא אויפגעדרעגט ומיגען דיך אן אז אין נוסמן אייגענטום. ער איז אויך נעווען אייגערדם ומיגען דיך אן אז אין כשוער האם מען אריינגעטראגען א פליר מיטל פאר דער מאכטער. פאם שליכם מאל נעפונאוום מארקיזעווען אונזער ענמפער. איך אן אויך דיים. אבער רעם האם מיך נעמאכם אזוי קראנק, אז איך האב מיר אויסנעבעטן נעזונם אין דער מיר מיטלענדישער זון. אין מיין ווינציגען מאנאט אין פאריז האב איך נעזעהן אלע מיינע פריינד. אונטער זיי אויך מיין אלמער פרייגד, ד"ר מאקס נורדאו, וועלכער איז אין יענער ציים נאך נים נעווען קיין ציוניסם. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם נעהערם פון מיין ארבעם אין אמעריקע מים גרויסער אינמערעסע. ער האם מיר נעבעמען אויך אנצוהויבען מים שרייבען מיין לעבענס־נעשיכטע. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם שוין נעהאם פיל מים פרעסטין, אבער ער האם מיר נים נעוואוסם אז ער איז אויך אן אמעריקאנער בירגער. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם אויך נעהאם פיל מים מיין ברודער אלכסנדר, וועלכער איז אין יענער ציים נאך אין רוסלאנד נעווען. ער האם מיר נעבעמען אים צו בעזוכען אין לאנדאן, וואו ער לעבם אין ארמוט. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם אויך נעהאם פיל מים מיין ברודער יאשא, וועלכער איז אין יענער ציים אויך נאך אין רוסלאנד נעווען. ער האם מיר נעבעמען אים צו בעזוכען אין פאריז, וואו ער לעבם אין ארמוט. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם אויך נעהאם פיל מים מיין ברודער יאשא, וועלכער איז אין יענער ציים אויך נאך אין רוסלאנד נעווען. ער האם מיר נעבעמען אים צו בעזוכען אין פאריז, וואו ער לעבם אין ארמוט.

אויף דער אייזלערונג פון די ערא־ פאסיקם בין איך, צוואמען מים פלע־ איינע. אזוי־נענאהרען קיין בראסלי, וואו די פרעסטין־קאמפיליא האט נע־ וואונען. די פרעס פרעסטינא אן איהר שליים מאכטער מאשע זינען דער מעלם אויר נעווען אין דער חיים. בייגע. ניטער פרעסטין אן דיין חייב מעפיע נייגארייהה. האבען אונז מיין אויפנעוומען. מיר האבען נעדארם וועגען שפאניא, ומיגען דער באוועגונג אן אויר וועגען דער לעצע אין ענגלאנד.

מים דאס צושטאנד פון דער בע־ וועגונג אין אספאניא איז פרעסטין נעווען בעשעם. אין 1898 איז ער דאם נעזונד, אבער איר האב דאסלעם נים נעמאכם מיין נעלעגענהייט איהם צו הע דען רייזען. וויל מעגם אין ענגר ציים בין זיך נעווען אין דער וועסם. איר האב אבער נעוואוסם, אז ער דאס אין אספאניא אויפגעדרעגט ומיגען דיך אן אז אין נוסמן אייגענטום. ער איז אויך נעווען אייגערדם ומיגען דיך אן אז אין כשוער האם מען אריינגעטראגען א פליר מיטל פאר דער מאכטער. פאם שליכם מאל נעפונאוום מארקיזעווען אונזער ענמפער. איך אן אויך דיים. אבער רעם האם מיך נעמאכם אזוי קראנק, אז איך האב מיר אויסנעבעטן נעזונם אין דער מיר מיטלענדישער זון. אין מיין ווינציגען מאנאט אין פאריז האב איך נעזעהן אלע מיינע פריינד. אונטער זיי אויך מיין אלמער פרייגד, ד"ר מאקס נורדאו, וועלכער איז אין יענער ציים נאך נים נעווען קיין ציוניסם. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם נעהערם פון מיין ארבעם אין אמעריקע מים גרויסער אינמערעסע. ער האם מיר נעבעמען אויך אנצוהויבען מים שרייבען מיין לעבענס־נעשיכטע. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם שוין נעהאם פיל מים פרעסטין, אבער ער האם מיר נים נעוואוסם אז ער איז אויך אן אמעריקאנער בירגער. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם אויך נעהאם פיל מים מיין ברודער אלכסנדר, וועלכער איז אין יענער ציים נאך אין רוסלאנד נעווען. ער האם מיר נעבעמען אים צו בעזוכען אין לאנדאן, וואו ער לעבם אין ארמוט. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם אויך נעהאם פיל מים מיין ברודער יאשא, וועלכער איז אין יענער ציים אויך נאך אין רוסלאנד נעווען. ער האם מיר נעבעמען אים צו בעזוכען אין פאריז, וואו ער לעבם אין ארמוט.

פרעסטין האט דערויף נעמאכט אזא בעמערקונג:

— "א, דער זשורנאל מוים ווירקליך נוסע מרכיים, אבער נאר בעסער וואלם נעזונען וען כען וואלם דארם וועניגער נישרייבען וועגען נעשעפמען.

מים דעם האב איך נעיינעד שפיים, אז'ן בעלב ועגען מיר עזון פון מים וואלם מאכמען אין א מיניגער דעבאמע וועגען דער נעשעפמסמרעגע אין דער אינמערנעשיאנעל בעוועגונג. קרעשפין האם אויסגעזוכם בעזוגונג. קרעשפין האם אויסגעדרעם די מיכונג, אז די נליימים מון מרוי אין מען האם נאר נים זו מאן מים נעשלעכם. דער עיפר אין דאם אין נאר דער ניימס.

— וואו א מרוי,—האם ער נד שמס.—וואם אין ניימס איין נליר מים'ן מאן. זע מיין לעקציע אין אמהרסם אירעאיזע, וויים זי אין אונמם אזוי מרוי וי ער.

מיר רעבען זיך ביידע אזוי צוקאנם. מען האם ווירקליך נעפעהם מיר, אז ער איז מיר נים נעווען נים שרעקליך, אז ער איז נים נעווען אזא מיפוס, אז מיר זאל נים נעפעלען. אונזער נים שמיק איז נעווען אזוי נרויס, אז מיר האבען נים נעקענם אויפהערען צו רעבען. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם נאר נים נעפעלען אין אמעריקע, אבער אויך אין אנדערע לענדער. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם אויך נעהאם פיל מים מיין ברודער יאשא, וועלכער איז אין יענער ציים אויך נאך אין רוסלאנד נעווען. ער האם מיר נעבעמען אים צו בעזוכען אין פאריז, וואו ער לעבם אין ארמוט.

אויף דער אייזלערונג פון די ערא־ פאסיקם בין איך, צוואמען מים פלע־ איינע. אזוי־נענאהרען קיין בראסלי, וואו די פרעסטין־קאמפיליא האט נע־ וואונען. די פרעס פרעסטינא אן איהר שליים מאכטער מאשע זינען דער מעלם אויר נעווען אין דער חיים. בייגע. ניטער פרעסטין אן דיין חייב מעפיע נייגארייהה. האבען אונז מיין אויפנעוומען. מיר האבען נעדארם וועגען שפאניא, ומיגען דער באוועגונג אן אויר וועגען דער לעצע אין ענגלאנד.

מים דאס צושטאנד פון דער בע־ וועגונג אין אספאניא איז פרעסטין נעווען בעשעם. אין 1898 איז ער דאם נעזונד, אבער איר האב דאסלעם נים נעמאכם מיין נעלעגענהייט איהם צו הע דען רייזען. וויל מעגם אין ענגר ציים בין זיך נעווען אין דער וועסם. איר האב אבער נעוואוסם, אז ער דאס אין אספאניא אויפגעדרעגט ומיגען דיך אן אז אין נוסמן אייגענטום. ער איז אויך נעווען אייגערדם ומיגען דיך אן אז אין כשוער האם מען אריינגעטראגען א פליר מיטל פאר דער מאכטער. פאם שליכם מאל נעפונאוום מארקיזעווען אונזער ענמפער. איך אן אויך דיים. אבער רעם האם מיך נעמאכם אזוי קראנק, אז איך האב מיר אויסנעבעטן נעזונם אין דער מיר מיטלענדישער זון. אין מיין ווינציגען מאנאט אין פאריז האב איך נעזעהן אלע מיינע פריינד. אונטער זיי אויך מיין אלמער פרייגד, ד"ר מאקס נורדאו, וועלכער איז אין יענער ציים נאך נים נעווען קיין ציוניסם. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם נעהערם פון מיין ארבעם אין אמעריקע מים גרויסער אינמערעסע. ער האם מיר נעבעמען אויך אנצוהויבען מים שרייבען מיין לעבענס־נעשיכטע. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם שוין נעהאם פיל מים פרעסטין, אבער ער האם מיר נים נעוואוסם אז ער איז אויך אן אמעריקאנער בירגער. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם אויך נעהאם פיל מים מיין ברודער אלכסנדר, וועלכער איז אין יענער ציים נאך אין רוסלאנד נעווען. ער האם מיר נעבעמען אים צו בעזוכען אין לאנדאן, וואו ער לעבם אין ארמוט. ער האם מיר נעזאגם, אז ער האם אויך נעהאם פיל מים מיין ברודער יאשא, וועלכער איז אין יענער ציים אויך נאך אין רוסלאנד נעווען. ער האם מיר נעבעמען אים צו בעזוכען אין פאריז, וואו ער לעבם אין ארמוט.

געווים ווילען פרויען דאס ס זיי זיינען פרייש!

קין זאך אין א מענ־עס האט ווען עס איז אזוי אויסגע־ נומען ביי פרויען אזוי שנעל אין אזוי אמתדיג ווי די פריישע מילדקים פון קעמפל סיגא־עמס אין דעם היומיגאר פעק.

ווי אן אמת'ע אין וילקאמענע ברעת איז נעקומען די גלעמצנדע, קיהלע שמעקעדינקים פון דיזע סיגאר־עמען ווען מען־ען נעזאלמען אין ריכטינען צושמאנד, צו די דע־ ליקאמע פרויען המלו.

יעצם מערען נעמהאלמ פרויען אזוי נים ווי מענער ווען מאר א דאל־ פריינליכער נעגנם א מיינער סיגא־עם נע־ דאלמען אין ערשם־קלאסינען מעקסאדי־פריישען צו־ שמאנד קען זיין.

BEST COPY AVAILABLE

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אירר אליין
פון ס. שקלאווימס
Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

(פארזעצונג)

איז אפשטאנד אין פראנקרייך נאך ווען ארומגערונגלט סיט פריהער, און איך האב כיס אהיים נים געקענט רחב ראן פרוינדס. שפאנסער זיין עד ענדע שאנגאי צו פיר, אוין פיר וואכען זיך צורפרט. פרעפעסטיין האט אירם נעזאגט אז איך טאר נים צוריק אין פראנקרייך; פער ריצירן אוין ווערען א דאקטער. נו, ווייל איך האב כדאי אויסצוריכטן פאפירען פון דעם פאליציי צו איך האב נים אין פראנקרייך, האב איך אויסגעטראכט אן אנדער אפשטאנד. איך האב כיס אין אירלאנד, אוין ווען איר האב אירם נעזאגט, אז איך טאר נים צוריק אין פראנקרייך, האב איך נים פארשטאנען פארוואס. אין אירלאנד האב איך כיס אין פרעמד נאמען, אוין איך האב נים קיין שוועריגקייטען מיט דער פאליציי. איך האב כיס אירם נעזאגט, אז איך קען קומען אהער אוין ווערען א בירגער פון פאלעסטינע, אוין איך האב נים נעדארפט אפילו אריבערפארן אין פאלעסטינע אוין ווערען א בירגער פון דעם לאנד. איך האב כיס אירם נעזאגט, אז איך האב נים קיין אינטערעס אין פאלעסטינע, אוין איך האב נים קיין אידעע פון וואס פאר א מין לעבען איך וועל דארטען פירען. אבער איך האב כיס אירם נעזאגט, אז איך וועל פרובירען אין פאלעסטינע, אוין אפשר וועל איך דארטען קענען פינען עפעס צו טון. איך האב כיס אירם נעזאגט, אז איך האב נים קיין מיטעל צו לעבען אין פאלעסטינע, אוין איך האב נים קיין אידעע וואס איך וועל דארטען טון. איך האב כיס אירם נעזאגט, אז איך האב נים קיין אינטערעס אין פאלעסטינע, אוין איך האב נים קיין אידעע וואס איך וועל דארטען טון. איך האב כיס אירם נעזאגט, אז איך האב נים קיין אינטערעס אין פאלעסטינע, אוין איך האב נים קיין אידעע וואס איך וועל דארטען טון.

איך האב כיס אירם נים אינגעזאגט אז איך האב נים קיין אינטערעס אין פאלעסטינע, אוין איך האב נים קיין אידעע וואס איך וועל דארטען טון, ווייל איך האב נים געוואלט אז זיי זאלען מיר נאכפאלגען אין אירלאנד. איך האב כיס אירם נ

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

היט אַב די "10 נעבאַט"
פון העלפֿה קאַמישאַנער
דר. שורלי זוינן

זיך צו היטן פון "אינפאַנטיל פּאַראַליסים"

אייגער פון דיעזע "10 נעבאַט" איז:

וואַשט אַלע דישעס אָן טעג מיט הייסע וואַסער אָן זייף

אָן צו זיין זיכער אז די זייף מיט וועלכע אידר
וואַשט אייערע דישעס איז פֿרי, נעפּרוכט

רוקחים כשר זויף

רוקחים כשר זויף העלפֿט אייך באשיצן
אייער פּאַטליעס נעזונד אָן די כשירות פון
אייער הויט. עס רייניגט שנעל, פּאַכט
אלעס אומת־הין מיט וועניגער אַרבייט.
עס קומט אין באַונדערע פּאַקידזש פּאַר
פּלוישנע אָדער מילכיגע נעזשיר.

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshlkhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פאר פארווערטס פון ס. שענרעוויטש
Copyright for Forward Assn. 1931

(פארטועצונג פון נעכטען.)

מיר האבען ניר צונעהערט ביז איז דער שטיט פון ליבע, וואס האט אין אונזערע הערצער נעשטיפט, און מיר האבען ניר דער ליבע אננענאנגען אין בערגענעבען...

דער נייער שטראם פון לעבען האט מיך צוויי יארען, צו איך האב זיך פארהיילט וויי א נייגעבארענע. היפש ליים און איך האבען באשלאסען צו פארלאזען אונז אין דער שטאט. אננעהויבען האט פון נאר שלום א נלענצענדער פארטיי פון נעשיכטע און סיאסאפיע. אבער שנעל סטאר האט ער אים אויסנענעבען. און זיך אינאנצען נעווירקט דער באהנונג. איך האב נעוואוסט וועגען דעם פארהיילטעם וויי אים אין דער שטאט. אבער איך האב נעמיינט, אז ער וועט מיך אלעמאל פארשטיין. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיר נעבען אלע פרייהייט, וואס איך נעדארף. אבער אין דעם נלענצענדען מאמענט האט ער נישט נעקאנט פארשטיין, אז ער איז נישט נענוג פאר מיר. ער האט נעמיינט, אז איך נעדארף אים. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען.

איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען.

איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען.

איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען.

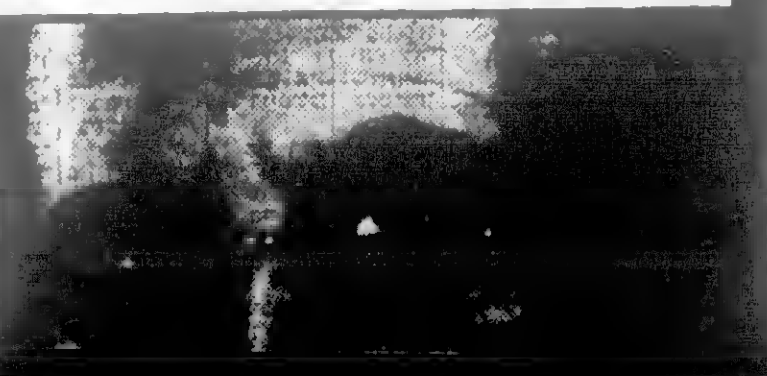
איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען. איך האב נעוואוסט, אז ער וועט מיך נישט פארלאזען, אפילו נישט אויב איך וועל אים אויסנעבען.

פים
טוען וועהן
– פאר שנעלער הלם
קרינם
BLUE-JAY
פארן פליעסטערס
25c
דער נאסער, וויכטיגער מיטל
– פאר 31 יאהר, נעמאכט
פון דעם פארנעמסטען
פון כריסטיאן פארשטיין

ROACH PASTE
J-O
MAX ORITZ, Inc. NEW YORK

זיי נלייבען עס
אבער –
עס הרגיעט זיין

„טאוסטינג" בעזיטינט שמאפען
וואם וועלען בענוצט אלם באזים צו וואשען שאף
(שיארצע, ציגענדע, שארפסטע אייזענענדע כעמישע שטאפ)
וועלכע זיינען נאטירליך דא אין יעדע מאבאק בלאט
„זיי דינען אין דרויסען
קענען זיי ניט זיין

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

J-O ROACH PASTE

„טאוסטינג" בעזיטינט שמאפען

וואָם וועלכע זיינען נאַטירליך דאָ אין יעדע טאַבאַק פלאַט

„זי זיינען אין דרויסען קענען זיי ניט זיין אינעווינינ!"

די מיינסטע טאַבאַקוואָרי און דעיצו האַן בעשיצונג.

LUCKY STRIKE "It's toasted"

"It's toasted"

נעבראכטע אידי ... ושלכים

אידער ראָלליק צערטונג — נעמען ... — נעמען

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פאר איהר אליין
פון
ם. שמערוועוויטש
Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פאָרטזעצונג פון נעכטיקען.)

דערך סיין פרייהיט הי. יעדושין שרייבט האט אר זיך דערויאוסט, אז איהר בין איצט אין פאריז אין זיר סיך נעפעהרליכען זוסטאנד. אין פאַקט האט סיר נעפעהרליך אויסגעזעהן. אין אלע איהרע בריוו האט זי אויסגעדריקט איהר גרויסע באזארגניס פאר איהר זיכערהייט. זי האט אפילו פארגעשלאגען, אז זי זאל קומען אהער אויף א באזוך, כדי זי זאל זיך איבערצייגען, אז עס איז נישט אזוי שלעכט ווי מען רעדט פון דער סאוועטן-רעגירונג. אבער עמא האט אפגעלעהנט צו קומען, ווייל זי האט נישט געוואלט אז איהרע פריינד זאלען גלויבען, אז זי האט זיך פארענדערט. זי האט אויך נישט געוואלט אז איהרע פיינד זאלען זאגען, אז זי האט זיך פארכאפט פון דער סאוועטן-רעגירונג, ווייל זי האט נישט גוט גערעדט פון איהר.

אזוי שנעל ווי „סאני" איז נעפוסען פיט אהם אין פאריז, איז ער נייעד אויפגעפאהרען קיין פיטסבורג צוזאמען פיט נוסיע אבער ער האט נישט נעקענט לאנג בלייבען, ווייל ער האט נישט נעהאט גענוג פיטל צו באצאהלען זיין הויטעל-רעכענונג. אין סוף האט ער נישט נעקענט אפילו באצאהלען זיין פאהרט קיין פיטסבורג. אין דעם פאל האט ער נישט נעהאט קיין ברירה, אלס צו שרייבען אן איהם אז ער זאל קומען צו איהם אהער. אבער ער האט אים נישט נעזאגט אז ער האט נישט גענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט. ער האט נאר נישט נעוואלט אז איהר פריינד זאלען וויסען, אז ער איז אין נויט.

אין דער צייט ווען איך בין נעווען אין אייראפע האב איך זיר נישט נעקענט איבערצייגען פיט כאשען'ן דערפון, אז ער איז נישט נעווען בלויז נישט א פרייהיט, אין דעם האט נישט נעפעהלט קיין פיטל. איך האב אים אפילו נישט נעהאט פיט וואס צו באצאהלען זיין פאהרט קיין פיטסבורג. אבער אין דעם פאל האט ער נישט נעקענט זאגען, אז ער האט נישט נעהאט גענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט. ער האט נאר נישט נעוואלט אז איהרע פריינד זאלען וויסען, אז ער איז אין נויט.

איך האב זיך טוען נעהאלטען אין נייטיגט אין וועג אריין. אבער אין דעם ווילכען האב איך אים אויך נישט נעפרעגט: „וויפיל פיטל דארפסט דו?" איך פון שרעק צוריק קיין אטלאנטיק! איך האב נאכדעם נעפאלט אויף דעם אויסוועג, אז איך זאל אים שיקען א טעלעגראם פון פאריז, אז ער זאל אים שיקען פיטל. איך האב אים אויך נישט נעזאגט אז איך האב נישט נאך נישט באצאהלט זיין פאהרט. איך האב אים נאר נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פאריז קיין פיטסבורג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פיטסבורג קיין ניו יארק. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון ניו יארק קיין טאראנטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון טאראנטא קיין מאנטריאל. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון מאנטריאל קיין וויניפעג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וויניפעג קיין וואנקוווער. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וואנקוווער קיין יאפאן. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון יאפאן קיין שאנגהאי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון שאנגהאי קיין האנג-קאנג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון האנג-קאנג קיין סינגאפור. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון סינגאפור קיין קאלקוטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאלקוטא קיין בומבעי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בומבעי קיין קאראטשי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאראטשי קיין בעהרין. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בעהרין קיין פאריז. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פאריז קיין פיטסבורג.

אין דער צייט ווען איך בין נעווען אין אייראפע האב איך זיר נישט נעקענט איבערצייגען פיט כאשען'ן דערפון, אז ער איז נישט נעווען בלויז נישט א פרייהיט, אין דעם האט נישט נעפעהלט קיין פיטל. איך האב אים נישט נעהאט פיט וואס צו באצאהלען זיין פאהרט קיין פיטסבורג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פאריז קיין פיטסבורג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פיטסבורג קיין ניו יארק. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון ניו יארק קיין טאראנטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון טאראנטא קיין מאנטריאל. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון מאנטריאל קיין וויניפעג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וויניפעג קיין וואנקוווער. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וואנקוווער קיין יאפאן. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון יאפאן קיין שאנגהאי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון שאנגהאי קיין האנג-קאנג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון האנג-קאנג קיין סינגאפור. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון סינגאפור קיין קאלקוטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאלקוטא קיין בומבעי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בומבעי קיין קאראטשי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאראטשי קיין בעהרין. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בעהרין קיין פאריז. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פאריז קיין פיטסבורג.

— ווען? — האב איך נעפרעגט. — ווען וועט איצטער זיין? איך מוז שוין פאהרען צוריק קיין אטלאנטיק! איך האב נאכדעם נעפאלט אין א שרעק פון אטלאנטיק! איך האב אים אויך נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פיטסבורג קיין ניו יארק. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון ניו יארק קיין טאראנטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון טאראנטא קיין מאנטריאל. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון מאנטריאל קיין וויניפעג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וויניפעג קיין וואנקוווער. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וואנקוווער קיין יאפאן. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון יאפאן קיין שאנגהאי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון שאנגהאי קיין האנג-קאנג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון האנג-קאנג קיין סינגאפור. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון סינגאפור קיין קאלקוטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאלקוטא קיין בומבעי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בומבעי קיין קאראטשי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאראטשי קיין בעהרין. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בעהרין קיין פאריז. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פאריז קיין פיטסבורג.

— וואס? — האב איך נעפרעגט. — ווען וועט איצטער זיין? איך מוז שוין פאהרען צוריק קיין אטלאנטיק! איך האב נאכדעם נעפאלט אין א שרעק פון אטלאנטיק! איך האב אים אויך נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פיטסבורג קיין ניו יארק. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון ניו יארק קיין טאראנטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון טאראנטא קיין מאנטריאל. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון מאנטריאל קיין וויניפעג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וויניפעג קיין וואנקוווער. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וואנקוווער קיין יאפאן. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון יאפאן קיין שאנגהאי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון שאנגהאי קיין האנג-קאנג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון האנג-קאנג קיין סינגאפור. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון סינגאפור קיין קאלקוטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאלקוטא קיין בומבעי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בומבעי קיין קאראטשי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאראטשי קיין בעהרין. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בעהרין קיין פאריז. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פאריז קיין פיטסבורג.

— וואס? — האב איך נעפרעגט. — ווען וועט איצטער זיין? איך מוז שוין פאהרען צוריק קיין אטלאנטיק! איך האב נאכדעם נעפאלט אין א שרעק פון אטלאנטיק! איך האב אים אויך נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פיטסבורג קיין ניו יארק. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון ניו יארק קיין טאראנטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון טאראנטא קיין מאנטריאל. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון מאנטריאל קיין וויניפעג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וויניפעג קיין וואנקוווער. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון וואנקוווער קיין יאפאן. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון יאפאן קיין שאנגהאי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון שאנגהאי קיין האנג-קאנג. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון האנג-קאנג קיין סינגאפור. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון סינגאפור קיין קאלקוטא. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאלקוטא קיין בומבעי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בומבעי קיין קאראטשי. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון קאראטשי קיין בעהרין. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון בעהרין קיין פאריז. איך האב אים נישט נעזאגט, אז איך האב נישט נענוג פיטל צו באצאהלען זיין פאהרט פון פאריז קיין פיטסבורג.

דער סוד

BEST COPY AVAILABLE

פיער רייניגיג
געזונדהייטס-
פארשריפטען

Kellogg's
ALL-BRAN

לאכט זיך אוים פון די הינטן

קיחלט זיך אב אין פרישם זיך איף סים א הייסע ערער
א גייאריסען גלאז

טעטלי טהעע

דער בעסטער רוטשטלעי-טהעע אין דער אידעלער וועלט. טעטלי איז דער "בלומער", וואס מכניעם תאבון איסנעפלי-גען צוליעב דעם כיהי'דיי-גען טעם אין אראמאט. עס איז עכאמאטיש אייך . . . 250 כחי'דיגע גליעזער וועט איהר תאבון טון א סוגס. סיפס א פעקעדש אין דיין קיכען.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Kellogg's
ALL-BRAN

לאכט זיך אוים פון די היצען

קיחלם זיך אב אין פרישם זיך איף סים א חויסע שרעק
א בקיאייסטע גלאז

טעטלי טהעע

רער בעסטער רוסישטלע-שער אין ראס אירגאלער טעטלי אין רער "בלעק". וואס מבניים האכען איסענעפלי בען צוליעב רעם מחיה'דיגען סים אין אירגאנדע פילקן אין דיקעם. ניי שלע גרעפערס בקסבם פון קעללאגג אין באשטל קריק. קעללאגג'ס אלליבערען איז שכאלעם כשר אונטער רער השגחת פון חכם ביכל ש. מיסקאלסקי.

אם אין א לייכטער וועג צו מאכען אן קינדער זאלען ליבען מילך...

כאטש זענען אונז אן קינדער וואס תאבען סריהער נעראכט מילך שלעכטן זיך איהם אויסאר רעדאפאר! אוני נעשטאפ איז עס וחתן עס איז אויסנעסיהם סים קשטשטלם.

אוז רשקטורים איבערהאל רעקטעמירען ריזען כחיה'דיגען קשטשטאכ פלעיגאר שמיידסדונג פאר וחשפענדע קינדער. עס איז זעהר וואהרשיינליך גוט פאר זיי — חשלפט אויסרתיעזען דיעזע אראם און סים. אויספילען דיעזע קשפערלאר, די כאכען קשאוס אוז סיעסטע.

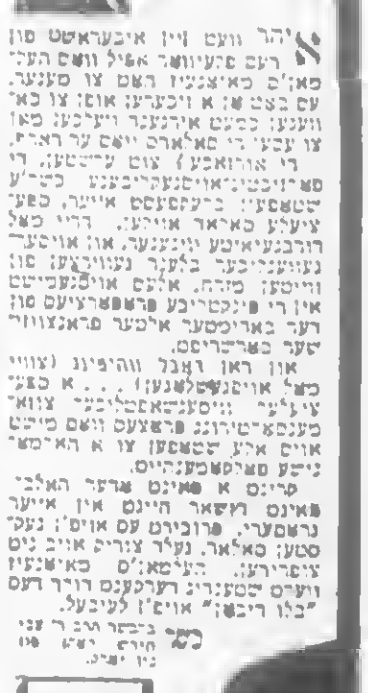
וויייל קשקטשלם כאכט מילך 70% סעהר נאהרהאפטער! יסטע פלעז וואס איהר סיהט סרינקט אין לייך אז כשפ צוויי גלעזער אייסאכע מילך. עס כאטשרט עקסטרא פרעסטיגע. סאכאלאדיגסטס אוז סיגשטאלגן — וואס זייגען אוני וויכטיג פאר אסטיוה. וואסטענדע יונגהארץ.

קשטשטלם ענטהאלט אויך־וויטאמין "די" — רער "סאנשיין וויטאמין" פון וואסערדיגע קשקטשטם וואס הילפט פארהיטען פון וואסערדיגע זענקשאפן. "גוקאכאן "די" הילפט פאתיטען "ריקעטס" אוז כיהם שטארקע בייגער אוז צייהן.

קשטשטלם שמעקט אין פאנדער פארטעל. נעריס צום אויסטרינקען סים שיקר — הייס קאלט אדער שלאג. הויך אין נאהרונג ושרדע ניהדיג אוז שמעק. אז כאטשטן אין אלע גראסערייס.

Cocomalt
קאקאטאלט
פאקט סיקר אוף רער גאדיגקייט

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבן פון אירר אליין
פון ס. שעריאוויטש

(פארטזעצונג פון נעכטען).

פונקט וויי דאס לייזן ווערט סיר אפ־ נעמען, בין איך נעוואקן פון מיין עמאציאנס השב איך וועגן די השבנו: אוו כאשטע, וועו: כאשא השם טים'ן נעשטעו אופנעדויר נעווארט בין כיו וועט ערגיו: דעם סוגע, אוו וועגו דעם כאשטעם פין "יידישכער עכאי־ טונג, וועו ער השם זיך דערוואוסט, וו דאס ווארטו איז נעווען אופוסים אוו אז ווייו: כעהר ניטשא.

— אוו דאס כערקיוי־רינסטע דער־ כיי איו, — השם ,ערין ווייטער נע־ זאגט.— ווען כין היינטיגו טאג ווייס סיט קיינער אפ ווכטו כ'השב דעם סונגל נעגראבעו. דער ווארדו אוו די אינכאעקטשאו ווייו באלע חוסר, ז דאס איז נעווען אפ־ בערקפאל'ן. אבער כאוויזו דאס קעגו וי ניט. אלע ניכו אבער צו, וו ז קונצין שטי־ קעל ארבייט איו דאס. סאשא'ן ווי־ דער השם סיו דעוויל שרייבעוועגס איו ז סינכטעו איינצעל'קשכער.

— וי וועלו איחם דאוסטו! — השב איך אנגי־ הויבו שרייו. — אוו סטרווש בין איך אוועקנעשהרו סיין פארין? בע־ כער וואלם איך נעווען איו נעשענענ־ איירער ווייסו. אז דאוסטו פיינינ סיו: סאשא'ן אוו איך קעו אחם נארנים תעלפעו!

— אבער דאס וחט סאשא'ס לשנ ניט קשכעו נעשטי, — השם ערין נע־ זאגט, — טא צו ווש זיך שפעסטו דאס הארץ?

ערין איז נעווען קרענק. איכער דאס. ווען ער השם שוי לשנג נעארי־ כיים אונטער דער ערד, השם ער זיך סארניסמט רי כלוטו אוו נעקראנק; ז הויסקראנקהיים. כיו השם אחם נע־ מוס שווקרעגו אין כיס אוי עסלי־ כע ווכבו אוו כ'השב אוי אחם אוים־ נעפאסט. ער איז נעווען זעהר קרענק. אבער ער השם זיך קייכסאל ניט כא־ לאנט אוו ער השם קייכסאל קיין ווארט ניט דערפאסט וועגו דעם. ווען ער השם נעטצו צו העלפו: דאסטוווו סאשא'ן אוו נעמאנגענש.

רי אוים־אבו: ווייו נעווארו נארי־ סער איכער דאס. ווען ערין איז נעווע־ סיט אונו. אוו דאו השב איך איינגע־ זעהו. אז איך וועל כיווו אכהויכו עפעס טאריכיגס, ווייל סוו דאס נעלט, ווען איך השב נעהאסט. איז שווי כסטע נאר ניט נעקליכיגו. אוו שווי ווי איו דאס ועלכעו השסעל השבו נעווארכ־ ז צוריקה הברים איינצוגע. השב איך זיך אונטערגיכיגו צוצוליטצו ברוי־ שטיק שאר ווי אוו דאס השם סיר שרייב־ נעטראגו: אבי־כעל אויך צו לעבעו. הי־ פאלים דאס סיר אויך פרוסנעהא'טעו איו דער א־כייט אוו ער איו נראר נע־ ווען א נוטער „שעה" איו קאבעו. עס איו שבער שארש ניט נעווען נעגוג, ווי־ נעו סיר נעווארעו „אוטערטיהרע". דאס הייכט, סיר השבו נעפיהרט שטע־ ריקשבער טוריסטעו אנקוקיו: די וואוג־ דער סוו פארין. אוו ווי השבו אונו דערשבר כאצארלס.

איינשאל, ווו: איך כין כייטשב נע־ קוסטו צהויס. השב איך איו סיין צי־ סער ערוועהו ז כוקשו כיוכעו: טיס א צעסעלע. אי־כ צעטעלע איו נעשטע־ נעו. אז סיינער אי „ארבשר סארעה־ רער" ווייל טיט סיר סארברעגעו אי אוועקנו: איך זאל אייהם טרעפעו איו קאפעי רי שאכטע: איך קעו ברענעו כיט ווי ז סרייבר אויך. וועי רער „אלטער סארעהרער" איו השב איך ניט נעווואוסט.

אוו וועו איך כיו איו דער כאשטיט־ סער צייט נעקוסטו איו רעסטוראו. כיו איך ווירקליו איכערראשט נעווארע: רער „אלטער סארעהרער" איו נעווע־ ניט סיין אנדערער ווי סאסע עריג אריי־ צוווסטו טיט אייהם ווייו: נעווע־ נאר דרי אסעריקאנער קאטראראע.

היפאלט אוו איך השבו ווי־ נע־ וואונדערט:

— ווא־ איז נעשטאו? איהר השם נעסונו אי: אוועו?

— ניין. קיין אוער ראב אלר ניט נעסונו, — השם ערין נעאנטווערט. — אבער ז כאבע סיינע איו נעשטארבע: אוו: השם כיי איכערנעלסווע ז ירושה סון ווייבו רוזדערט בראנק. אוו היינט ווערו סיר ראם סארהוליע:

— אוו ווש ווע ווין סיט הויפט־ ציורי קיי: אסעריקע? דענסט איהר רעו ניט צו סארהרו צוריק?

— נעווים.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

* U. S. Dept. of Agriculture, Bureau of Animal Industry, Order No. 210

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אירר אליין
בשותפות מיט [illegible]
פון ס. שטערנווייס
Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארסועצונג פון נעכטען).

דאס ערשטע וואס איך האב נעראטעוועט פון בילין נעקומען זוי בילין נעקומען צוריק ריין גיט ווארק איז נעווען — נעציענג ארבייט. באקאנטע רעפארמיערס האבען מיר פארשפראכען אין סיין ארבייט אלס נוטרס, אבער עס זייגען אונז וואכען אז איך האב אלץ קיין פרעקטיש נים נעהאט. היפאליט האט נעפרוווט נעציענג ארבייט אין סיין כשפכישער שטרייכיסציער וואכצי-

זי דער ארבייט. בייס ים, שרעק אין די בערג, ווען איהר זעהט זי אייער פרייהיין, א מידע, שוין מיט, שפאנלאזיג, פארצוקרעט נים נאר איהרע יפאדעס, אין שווער איך די מיט, קוקט אויך אייער כלייבעל אין וואנפלויבען נאנג מיט קנאה — ווארם איהר זייט מיד, אז איהר סרעכט קאראהד שיך.

נאר בעסער, כרענגט איהר אין אייעם אין די הענד קאראד כסערס. זי ווען איך די מוכה קיינסאל נים פארגעסען, ווייל זי ווען נעהאלפען ווערען פון איהרע ליידען פון נעשוואלענע פיס. מידע אין אינגעשוואלענע ארטשעס, כאניאנס, קאלוס, כרענט א. ד.:

די באקוועמסטע, נעזונדסטע, סטיילישסטע שיך ווייזן אננעהויבן פאר יעדען אין קאראד'ס הייי סטארס - די נרעסטע סטארס אין נעזונטהייטס שיך פאר פרויען, מעדכן אין קינדער אייך דער נאענטער ווילם

א קומפלעט שיך מים כרייסט אייסקעיט סטילע כאראנ, אין שוואלצע שוואר בוקסין סיזעס 11 ביז 2. $6.85

שיך פאר מענער, פרויען אין קינדער.

The Coward Shoe

נין יארק:
37 וועסט 47טע סט.
270 נרינוויטש סט.

באסטאן:
30 ווענסט סטריט
נעבען סרימאנט

צייהן און יאסלעס

דארפען אויך

מענליכע באוועגונג

BEST COPY AVAILABLE

דורכין וואכעשאן זיינע נעווארען אין ל

(שלום אן אירוש 3)

וועלט־וכער ציוויליזעישן. זיי זוכען עפעס נייעס.

אין די אכצעלניע כאריהמטע „הע־ רויס!" איך האס אין שוין כפעס שרויס פון הער סארע. אלעגאלס אין יי נרעסערע האטעלען.

אין אזוי זייגען א סך אנדערע אלטע „זימשוורס" ארויס פון הער סטודע.

אין קיין נייע זייגען נים צוגעקומען. זייגען א סך נעסט אן סענט'ן: — „זיך אן וואהרם אלץ אויס'ן נלאס! ניטא וואס עס טאן"!

מען כאנווילינגס זיך צוזיסלאה. הער סאשעל ריזענסטאר איז האס הער וואס האט סארבייטען די אלטע פיטשורס. אבער זעהר וויניג פובליק ריזענסטארען, וויבען וזי צו סטווירען האס שלום. זעהר וויניג זייגען כאנאכט צו צוטראכטען לייכטע, פייגע פאר־ כרענגיגאונגען. זיי הזר'ן זיך איבער מען יזעהר צו יזעהר כיס די וועלבע נוטע־ רען.

אין אנאנג נים נעפענט שרשטעהן. די זעטע'אר האבען זיך נעלאזען אזוי:

„רשטעטש, שושנצית מאל".

„פרייטן, וככטעהן מאל".

„הענריעטע, עוהלע מאל".

ארום אן ארום זיינען אויף די צער סקיאך נעיוהן אן עיך סערצ'ט: נעסטן זאל פריוויו. אין בי יערהן נאכטן אין נעווהן אננעטריבען א צאל.

בארנע: — האס איך סיר נעשרוכט. וואס קען דאס זיין?

אייכמאל, יוהן איך האב נהאלטען אין אריינגעהן אין פרשסדציטער. האב איך נעהערט וזי די רשיינגעפלייערטע רשפע כאכט צו דער סיסטס ס. פוי: „נעכטן כיינאכט איז טעעטסייער רא ווייטער נעווען. שבער קיין עיינע פון די ציירלאר האס איהם נים נעווהלט. שו זי וועלט כיי סער נעיוהן סיס צעהן אנדערע ווי כיס ס. פוא שסדציעל כריאה".

סיס שכשל איז דער נעשטראך אוי כערנערסטן נעווארען, ווייל די סיסטס ס. האס דערהערט סיינע סרים.

— דאס זענט איהר, סיסט נאלד־ שטיין? — האס זי כיך נעפרעגט. — קוכס אריין.

האלסנערוי: פוין די הענט פ סטיי סיס פ סער נלעווער סהפ האב איך זיך נעלאזט ארייננעהן אין'ס פרשסדציטער, אוז סיס שכשל איז כיר די כסיי פרויט נעטאלען פון דער הענט אוז די נלעווער זיינען צובראכען נעווארען. זוייל פונקס אין דעס סאסענס, וואו איך האב נע־ האלטען כיים ארייננעהן. האב איך דער־ זעהן ווי אוי'ן רימוען זיצט דער סאן, ווהפעט ביילר עס האס כיך רי נאנצע ציים שראנאלנס. אוז דאס איז נעווען נים קיין אנדערער רי פ נעווייסער דער סעקסיוו, וועלבער איז נעווען שולדיג אין דעס וואס סען האס סיך אין 1893 פארזאמרט אין נעפענענעס...

ראז האב איך שוין שרייסענען וואס פאר „חוין" דאס איז, אוז באפענדיג קיין ענגעשל האב איך זיך נעלאזט ווי סען. די כיסעס ס. האס כיר אבער שרייסענען רעס וואו אוז האלט פ פון דעס אוי־ נעזעהן, אוי־ ווייל אין בינגר איז סרס. ס. נעיוהן אן אינסערשאנסער סענס. פ סיי־פיהלענדער בענס, אוז זי האס ווייב נעהאס סווייז סון נוסע ליסערשסור.

אונסער'ן אויפיזם סון דר. השסכאו־ שרם די כיסעס ס. ביסלאבווייז זיך שפ־ נעווינהנס סון נוצען שערליבע דרשנס. זי איז שבער אלץ נעווען שווער אוז ווער שבס האס זיך איהר שרערעהט דער קשפ. נעהן אין נאס אליין האס זי נים נעקענט, בין איך נעווארען איהר טסעריינע באליעסעריז. איך בין סיס איהר נעשאכט צו קשנצערסען. אין סשצערס אוז שבאל אויך צו לעקציעס. ווייל זי האס זיך דערביט טשארק איך סשרעשטס. אין דער היים צעהן איך שאר איהר שבס שארלעטען א בוך.

אריבייסענריג כיי דער סיסטס ס. כין איך דער זעלבער ציים אויך נעיוהן שארנופטן כיים איינעם שרבייסונגס־ ארבייסען שאר רעם באזוך סון פעכטר־ ראשאכטס. צי האס איהר נעלאזט זיי כען. אז ער קומס קיין אינרייסע השלי־ סען א בעריע נעפציעס אין לשלי איבר סטיטום וועהן אירעשלען אין דער רוי סישער ליסעראסור, אוז אז אויב סיר וועלען נשר שארלאנגען, וועס ער אויך האריבר א שאר נעקציעס וועהן אראר־ ביוס. סיר זייגען אלץ נעווען יעהר סטארק באאייסערט דעס וואס אוז סער אנדרעס אוז איך בין אוראי נעווען זעהר נייבעריג צו העלפן קראשסקיס א לעקציע, ווייל וועהן ער אין דעס ערשטע סשל נעווען אין אמעריקע, בין איך נעווען זייער, אוז אין אזא צוי סטאזד האב איך נים נעקענט. ווייל אלס נורמס בין איך דאך נעווען אזוי־ זי

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

קאוערד סשוערם. זי מעג אייך די מיטה קיינמאל
נים פארגעסען, ווייל זי מעג נעהאלטען ווערען אין
איהרע ליידען אין נעשוואלקנע פים, טירצ אין
איינגעוואקסענע אדשעשעס, כאנישאנס, קאלוסעס, כרעכענדע
א. ד. ר.

די כאריקפטען, נעזונטכקיט, כעקוועמקיט שיך
ווינען אונזערדיים אלע יעהרען אין קאוארדס דייע
סשוערם - די גרעסטע
סשוערם פון נעזונטהיים
שיך פאר פרויען, מענער
אין קינדער אייך דער
נאנצער וועלם.

א שהענער שיך פים נייסשע, אייסשעסטע
סטילע סשוערע, אין שוואכע שרעי נייעם
קיט. $3.95

שה פאר מענער, פרויען אין קינדער.

The Coward Shoe

ניו יארק:
37 וועסט 47טע סט.
270 נרינווישס סט.

באסטאן:
30 וועסט סשרייט
נעבעו סרימאונט

ציהן און יאמלעם

דארפן אויך

טענליבע באַוועגונג

ניט פריה מיטאג באציהען אז דער
פאלקסצייטונג נעברויך פון ייעליכע
שפיונען איז דער פארשרעכער דוקא
הלבם פון וויסען ציהן אז יאליכע
די כאהנטע וואס די נאסטר פער-
דעכט אז ניי ואלם השכוה. ווי פא-
שמהנה אז דער קרעשער ראלע השי
כען שפילם באהנטע. שבער אז די
ציהן אין יאמלעם ראדשען דאס אוי-
ראה איז אאר ווי סאנכעם פאל
שוער ניר פשרוישמלאם.

רך נאטער האם קיינמאל נים נע-
כיבן אז די ציהן אין יאמלעם זא-
לען ווין אונבאשטענדיג. ווי ווינג
נעשאפען ענטשרעכן צום שפיי-
זען האם פארשרעכן נרויסליכע צופרי-
דענהיים. אין פאר קינדען ציהע האם
אין ניכען נרעיסרשאם.

, וויל נרויסשאם קענען כאהני-

ניט ווין. די נאהרדענטע רויבער
ווינען רייכליך באלוינט. ווי ווי-
כען מההלדיג באלוינט אין האנדל
אין נרויסליכע ציי[illegible]. ביזנעס
לויכען ווי צו כאיע. אין דאס
האוען נים די ציהן אין יאמלעם די
באהנענג אין סימפאטיע ווי ווי
האנען.

נרעיפענאם אין נעבאנט פון
ירוק אין נעמאכטע באדי. סער-
ווים ניט נאנצע פיל פרעי פרים.
אין עס ניך אין ציהנפוידער פאר
ציהן אין סאנזאכט. אין דינען
אויסצוכן מאכל ווינען מאכען מיך
עבענם נוטיגע עקסערסיזען דאס
רער עפרעפר ראיך פאר מויער אין
עזערצי אין א ריכטיגאיי-
כער פארטע

די באסטע אין אלע נאסטיים.

גרעיפ-נאַטס

קיינע
נרעיפענאם
היהן...

...פאר
סשוערצענדיגע
נרינקפאם

A PRODUCT OF GENERAL FOODS

BEST COPY AVAILABLE

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון איר אייגענער פעדער
פון ס. שעֶרעשעווסקי
Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג פון נעכטיגען.)

ענדליך איז סיון אנגעקומען נעווהר נעייאָרק און זי האט סיר בעזר נים נעדארפט. איך בין נעווען זעהר נייגעריג צו באזוכן א נייע רייזע אינעם אינטערן לאנד. די חברים אין אינזיגע טהעאטער האבען סיר נעבעטען, איך זאל קומען צו זיי אלעמען לעצטיגס אוז הערצו איז נעווען נאר א נרינד. יעדע האט סיך נעסיכעט צו אנהערן: איך האב נעווהלט אין פיסבורג, נים יעדע אנהערן.

אבער סיעל איך כים די קליינוואַרג שרויסצוהרען, אויסער הער טסטרס, ארבר איז א פארק, אין וועלסען האבען סיר אויף אן אינטערעסירען טסיינער רעכטסטרס וועגען ארץ אין הער וועלט, און כ'איז סיר נעווען סיקשווע צוצוקוקען וויי אפילי אין דעם פליינעם וועלט־מצלע וויינען אויך אמאל סיינונגס־אנדערעגאָיסען. הערי, סיין שוועסטער הער רעזינאָלס עלסטער איינגע'ק. איז נעווען א רעפובליקאנער, אוז כ'איז נעווען א אנהענגער צו הערבען ווי ער אנדריידט סיך־זעלבסט פיעזידענט פעקינלי אוז דעם סענגט צו סיר, צו הער „סענטע עסע". ער האט סיך זעהר ליב נעהאט, אבער עס האט אים טסטארק סצערדרד כען אנדוואס איך הלום נים סון סע־קינלי'ן. אינגאנצען אן אנדער סיע איז נעווען זשסטי, הערי'ס כרודער'ל. ער איז נעווען א סטילער, א טשאכעווורינער אוז סטערקיר אנהענגער פון דעם וואס עלגאנא האט עך אויסען ליב נעהאט, אוז טסטארק צוגעבונדען איז ער נעווען צו דודי'לע. העלגאנ'ס כלעמסטען איינ־נעלע, וואס דודי'ל האט נעוואנט איז בייי זשסטי'ן נעווען היילין. און קיין וואונ־דער איז אין דעם נים נעווען, ווייל דודי'ל איז וויהקיך נעווען זעהר א וואויל איינ־נעלע, און הערצי נאר זעהר נעליבט. און זעהר סעהיג. איך האב זיי אויסען ליב נעהאט. אבער סעהר קען אלעמען האב איך נים נקהאט סיין שוועסטער'ס סיידעלע כסערא.

די שמחה סייגע איז אביסעל צי איבערנעלעזט נעווארען, ווען איך האב אין דער „סרייער נעזעלשאפט" הערסקהן א נע־סיר. יעדע האט נעווארצען ועהר א נע־סיך. אין כ'איז סיר נעווען נוס סים זיי. הערצאנ'ס הויז איז נעווארצן א כין ען ערן, ווא די יונגווארט רעם כים סיר צאראבאנד.

אבט ס'נעז איך כים די קליינוואַרג שרויסצוהרען, אויסער הער טסטרס, ארבר איז א פארק, אין וועלסען האבען סיר אויף אן אינטערעסירען טסיינער רעכטסטרס וועגען ארץ אין הער וועלט, און כ'איז סיר נעווען סיקשווע צוצוקוקען וויי אפילי אין דעם פליינעם וועלט־מצלע וויינען אויך אמאל סיינונגס־אנדערעגאָיסען. הערי, סיין שוועסטער הער רעזינאָלס עלסטער איינגע'ק. איז נעווען א רעפובליקאנער, אוז כ'איז נעווען א אנהענגער צו הערבען ווי ער אנדריידט סיך־זעלבסט פיעזידענט פעקינלי אוז דעם סענגט צו סיר, צו הער „סענטע עסע". ער האט סיך זעהר ליב נעהאט, אבער עס האט אים טסטארק סצערדרד כען אנדוואס איך הלום נים סון סע־קינלי'ן. אינגאנצען אן אנדער סיע איז נעווען זשסטי, הערי'ס כרודער'ל. ער איז נעווען א סטילער, א טשאכעווורינער אוז סטערקיר אנהענגער פון דעם וואס עלגאנא האט עך אויסען ליב נעהאט, אוז סטארק צוגעבונדען איז ער נעווען צו דודי'לע. העלגאנ'ס כלעמסטען איינ־נעלע, וואס דודי'ל האט נעוואנט איז בייי זשסטי'ן נעווען היילין. און קיין וואונ־דער איז אין דעם נים נעווען, ווייל דודי'ל איז וויהקיך נעווען זעהר א וואויל איינ־נעלע, און הערצי נאר זעהר נעליבט. און זעהר סעהיג. איך האב זיי אויסען ליב נעהאט. אבער סעהר קען אלעמען האב איך נים נקהאט סיין שוועסטער'ס סיידעלע כסערא.

די שמחה סייגע איז אביסעל צי איבערנעלעזט נעווארען, ווען איך האב אין דער „סרייער נעזעלשאפט" הערסקהן א נע־סיר. יעדע האט נעווארצען ועהר א נע־סיך. אין כ'איז סיר נעווען נוס סים זיי. הערצאנ'ס הויז איז נעווארצן א כין ען ערן, ווא די יונגווארט רעם כים סיר צאראבאנד.

אבט ס'נעז איך כים די קליינוואַרג שרויסצוהרען, אויסער הער טסטרס, ארבר איז א פארק, אין וועלסען האבען סיר אויף אן אינטערעסירען טסיינער רעכטסטרס וועגען ארץ אין הער וועלט, און כ'איז סיר נעווען סיקשווע צוצוקוקען וויי אפילי אין דעם פליינעם וועלט־מצלע וויינען אויך אמאל סיינונגס־אנדערעגאָיסען. הערי, סיין שוועסטער הער רעזינאָלס עלסטער איינגע'ק. איז נעווען א רעפובליקאנער, אוז כ'איז נעווען א אנהענגער צו הערבען ווי ער אנדריידט סיך־זעלבסט פיעזידענט פעקינלי אוז דעם סענגט צו סיר, צו הער „סענטע עסע". ער האט סיך זעהר ליב נעהאט, אבער עס האט אים טסטארק סצערדרד כען אנדוואס איך הלום נים סון סע־קינלי'ן. אינגאנצען אן אנדער סיע איז נעווען זשסטי, הערי'ס כרודער'ל. ער איז נעווען א סטילער, א טשאכעווורינער אוז סטערקיר אנהענגער פון דעם וואס עלגאנא האט עך אויסען ליב נעהאט, אוז סטארק צוגעבונדען איז ער נעווען צו דודי'לע. העלגאנ'ס כלעמסטען איינ־נעלע, וואס דודי'ל האט נעוואנט איז בייי זשסטי'ן נעווען היילין. און קיין וואונ־דער איז אין דעם נים נעווען, ווייל דודי'ל איז וויהקיך נעווען זעהר א וואויל איינ־נעלע, און הערצי נאר זעהר נעליבט. און זעהר סעהיג. איך האב זיי אויסען ליב נעהאט. אבער סעהר קען אלעמען האב איך נים נקהאט סיין שוועסטער'ס סיידעלע כסערא.

סטען נעבונדען אין א פלאסטר־סשטעל, די סיט שוועסטסטס סיט שיסקין זיט בעסך שי' אין שיער נים צוריקנים נע־וואָרען. אין שטאָל אוז בר ווין שיער נים פארשווונדען סון זיינעם אויגען אוז ער איז צופרידען סון דעם וואס ער האט אין לעבעדיגען לעבען נים פארשפרט אין א סינסטערען אייגנזעלן־קאסטער.

ס שרעק איז אויף סיר נעפאלען וען איך האב לעם נעזעהן „צו־קונפט" אויסגעשפרייט אויף דער ערד. איך האב נעוואוסט, אז איך בין נעווען בייז אויף מיר אליין: דאָס האב איך צוריקנעכאַפט אין דער נעזעלשאפט אוז דער נעזעלשאפט אין מיר. איך האב נעוואוסט, אז ווען איך וועל נים נעהאָרכזאם נעווען מיינע אָרדערס, וועל איך נים קענען ארבעטען מיט אנדערע. איך האב נעוואוסט, אז איך בין נים נעווען בייז אויף זיך

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

נעווים זיינען זיי פרוינדליך צו אייער האלז—זיי זיינען פרי

ס זיינען רא דריי זאכען אין א סינארעמ וואס צופען די צונג אן דייסען אין האלז.

1) שפּרוסקע טאבאק.

2) ביקלעך מפּעדרינע שטויב איבערגעבליבען אין די. טאבאק צוליב נים פינקטליכע רייניגונג מעטאדען.

3) א פארסמאליעטער מרוקענער צושטאנד פון די טא־באק וואס קומט דערפון וואס די נאטירליכע פייכ־קייט אין פארלאדען נעגאנגען דורך סמאליען אדער אויסוועפונג.

קעמעל סיגארעטען אין די נייע היומידאר פעק זיינען סיגארעטען נעהאלטען מיין, פרי פון יערע אינץ פון די רעקאמענטע שטערונגען צו אטט'ע הגאה פון רויכערען! זיי זיינען צוזאמענגעארבעט פון די נעקליבענסטע טאבאקען — סיינע טערקישע און מילדע אמעריקאנער טאבאקען — די נעקליבענסטע וואס נעלר און נעניטקייט קען קריעגן.

זיי ווערען נעהאלטען פרי פון דער צופעניש פון ס רינע שטוב דהר א סמעציעלען העקיום קלינינג פראצ

זיי ווערען נעהאלטען אין פערפעקטען צושט פעקטאר־פרישׁ איבעראל וואו איהר קויפט זיי, א דא גייע היומידאר פעק.

דיוע וויכענשאפטליכע באציעל־אויסלייענדע אי לונג — נים אינמאכע כעלאסען נור מויסטשור־פרוף ב עין וואס קאסט כמעט צווי מאל אזוי פיעל — וינעלמ די נאנצע נאטירליכע פרישקייט און ארמאמ — וינעל אריין אזוי פעסט או נאטער וועטער קען קעמעל סיגארעט מאכען פריכט, אדער מרוקענער וועטער זיי מאכען פר

אלס א טובה צו אייער האלז פרובירט רויכ פעקטאר־פרישׁ קעמעל סיגא־ רעטס בלויז מאל אין מאג, דאן לאזט זיי צורוה — אויב איהר קענט.

שמעלט מן אויך די קעמעל סארטען שפּעטער, וועלכע סימשורם סארטען דאנקי אין מאי וואס.
קאלאמביא כראדקאסטינג סיסטעם — יעדען אוונט אויסער זונטאג.

• רויכערט א פרישען סיגארעט

נעהאלטען נים אראפ די ציקסטשור פרוי סעלאפעין פון אייער פעקעדזש קעמעלס נלייך די אויבערשטע נאפ. די פיסטילער פעק איז א באשיצונג נעפון שוויים, שמוץ אזן נאטירליכ. זיי ברענגען אויך א רישע פעלאסס אזן השלם זיי אין ריפרישען טאבאקע. נוץ אויך השם [illegible] רעם קעמעל סיגארעטס.

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life, In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

לעבנס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון איר אליין

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

און זייערע חברים פון פאראדעס. די קליי־נע מעדי.—שלא האבען זיך מים סיר נעשעמט. און ס'איז מיר נעווען נוס מים זיי. הערשאפ'ס הויז איז נעווארען א מין ן ערן, ווען די יונגווארמ האם מים מיר צאנבראכם.

שוס צייט איך מים די קליינווארמ ארויספארען אויפער רער מסארם, ארער איז א פארק, אין רשרטען האבען מיר אויף אן איינפאכיגען צעייגער רעבשטירם וועבען אין רער וועלט, און ס'איז מיר נעווען סימיקווש צוזע־קוכען וזי אסילו אין רעם קליינעם וועלם מעלא וייבען אויך פארען סיינונגס־צארשיריבענעם. הערי, סיין שוועס־מער הערשקא'ס עלמסמער איינגעל, איז נעווען א צאנצעניגער, און ס'איז נעווען א צאנצעניגע צו הערבען זזי רר צארטיימיט פרעזידענם כיקינלי, און האם מענות צו כיר. צו רער „מסנסע עסע". רר האם כיר זעהר ליב נעהאם, אבער עס האם אירם מסארק פארדראם כסן צארוואם איך האלם נים מון מר־סיקלי'ן. איינאנצען אן אנרער מיש איז נעווען זאכסי. הערי'ם כרודער'ל. ער איז נעווען א מסילער, א שהמעווירינגער און שמעדרי־צארוארנם. פונעם זזי רי נמסע מעלבנא האם ער אלעכצען ליב נעהאם, אח מסארק צונבינדען איז ער נעיוען צו דוד'לען. הערי'ם כרודער'ל כלענסכצע איז בי־נעלא. וועם דוד'ל האם נעווענם איז בי־זאסי'ן נעווען היילין. און קיין וואונ־רער איז אין רעם נים נעיוען, זזייל דוד'ל איז זזידכיך נעווען זעהר א זואויל אינ־נעלא. און רערצו נאך זעהר לעכצרי־. און זעהר פעכיג. איך האב זזי אלעכצען ליב נעהאם. אבער מעהר זזי אלעכצען האב איך ליב נעהאם מיין שוועסמער'ס מייערלע כסגרא.

רי קסמה מיינע אין אלייכל צו־

מסנרם נעווארען זזען איך האב אין רער „צרייער נעזעלשאפם" רערזעהן א נא־מיק, יוסם חאם נעווארצען זעהר א שווערען חסר אויף נימכצע'ן. רעם נא־מיק האם נעשריבען אייזיק אליין, רער רערא־כסער פון זזי־זורנאל, און רערצען אין נעשמאנען, וז פון קליינאנר האם כען נעקרצען א ירידע, וז ניכצאל כסעלם עפעם צוזיל פרצנצן, וועם רר־צען ארויס א חיבר, וז ער קסארעם זיך עפעם צוזיל ארריננזוקומצן אין רי שנאר־כיסציע פרייוען. רי חברים פון קליינאנר האבען ראריבער כצשאמצן, וז ער כון זיין א קפיצ.

פיר רעם רעם צארדראכצען וז איך בין נעווען כייז. וזי קען כצן רעם כצ־כען אוא שווערע באשולריגנג נעמצן א כעכצען אויפ'ן נרונר פון נישמינע קאנצען?! רעם איך נליין אנגעקומ־צען אין בריף פון נעפענגעניש. אבער ער אין עוריריגן פון רעם וזאם פון רעם השלם איזם מעהר נים פארשמענרם אין א זינסמיגען איינצעל־קאסמער.

א שרעק אין אויף סיר נעשלצן וזען איך חאב נים נעהערם פון „צרייער נעזעלשאפם" רערזעהן א נא־מיק, יוסם חאם נעווארצען זעהר א שווערען חסר אויף נימכצע'ן. רעם נא־מיק האם נעשריבען אייזיק אליין, רער רערא־כסער פון זזי־זורנאל, און רערצען אין נעשמאנען, וז פון קליינאנר האם כען נעקרצען א ירידע, וז ניכצאל כסעלם עפעם צוזיל פרצנצן, וועם רר־צען ארויס א חיבר, וז ער קסארעם זיך עפעם צוזיל ארריננזוקומצן אין רי שנאר־כיסציע פרייוען. רי חברים פון קליינאנר האבען ראריבער כצשאמצן, וז ער כון זיין א קפיצ.

כיר רעם רעם צארדראכצען וז איך בין נעווען כייז. וזי קען כצן רעם כצ־כען אוא שווערע באשולריגנג נעמצן א כעכצען אויפ'ן נרונר פון נישמינע קאנצען?! רעם איך נליין אנגעקומ־צען אין בריף פון נעפענגעניש. אבער ער אין עוריריגן פון רעם וזאם פון רעם השלם איזם מעהר נים פארשמענרם אין א זינסמיגען איינצעל־קאסמער.

א שרעק אין אויף סיר נעשלצן וזען איך חאב נים נעהערם פון „צרייער נעזעלשאפם" רערזעהן א נא־מיק, יוסם חאם נעווארצען זעהר א שווערען חסר אויף נימכצע'ן. רעם נא־מיק האם נעשריבען אייזיק אליין, רער רערא־כסער פון זזי־זורנאל, און רערצען אין נעשמאנען, וז פון קליינאנר האם כען נעקרצען א ירידע, וז ניכצאל כסעלם עפעם צוזיל פרצנצן, וועם רר־צען ארויס א חיבר, וז ער קסארעם זיך עפעם צוזיל ארריננזוקומצן אין רי שנאר־כיסציע פרייוען. רי חברים פון קליינאנר האבען ראריבער כצשאמצן, וז ער כון זיין א קפיצ.

כיר רעם רעם צארדראכצען וז איך בין נעווען כייז. וזי קען כצן רעם כצ־כען אוא שווערע באשולריגנג נעמצן א כעכצען אויפ'ן נרונר פון נישמינע קאנצען?! רעם איך נליין אנגעקומ־צען אין בריף פון נעפענגעניש. אבער ער אין עוריריגן פון רעם וזאם פון רעם השלם איזם מעהר נים פארשמענרם אין א זינסמיגען איינצעל־קאסמער.

א שרעק אין אויף סיר נעשלצן וזען איך חאב נים נעהערם פון „צרייער נעזעלשאפם" רערזעהן א נא־מיק, יוסם חאם נעווארצען זעהר א שווערען חסר אויף נימכצע'ן. רעם נא־מיק האם נעשריבען אייזיק אליין, רער רערא־כסער פון זזי־זורנאל, און רערצען אין נעשמאנען, וז פון קליינאנר האם כען נעקרצען א ירידע, וז ניכצאל כסעלם עפעם צוזיל פרצנצן, וועם רר־צען ארויס א חיבר, וז ער קסארעם זיך עפעם צוזיל ארריננזוקומצן אין רי שנאר־כיסציע פרייוען. רי חברים פון קליינאנר האבען ראריבער כצשאמצן, וז ער כון זיין א קפיצ.

כיר רעם רעם צארדראכצען וז איך בין נעווען כייז. וזי קען כצן רעם כצ־כען אוא שווערע באשולריגנג נעמצן א כעכצען אויפ'ן נרונר פון נישמינע קאנצען?! רעם איך נליין אנגעקומ־צען אין בריף פון נעפענגעניש. אבער ער אין עוריריגן פון רעם וזאם פון רעם השלם איזם מעהר נים פארשמענרם אין א זינסמיגען איינצעל־קאסמער.

א סוף צו קאַרנס

צווישען די פוסטינגער

ריוע שרעקליכע בייוע שפרום צווישען די פוסט־סינגער פרייזן צו זיי לאכען מון ישוים־סיסקל — זיי לעבען אלער זעהר לייכם נעמר־סינם וועגען מי די מארקע. הירר „פרייזן". מיינונג. פראפעסם „פרייזן" פארשלעפערם אויפ־כלייבער רעם שפיז, רער חעפטמג פרעם כצרו וועגם שלעכט אויוי לרוי, צו מיימ ציהען פרום רי ציהנער. אשרער מארקע וויל ניכצו זיך אונטער זו „פרייזן". וועלכע שלעם מיהרי לייבען!

FREEZONE

בי אלע דרוגיסטען

וואהרום ליידען?

רי חויסט וועסערען בייזענען מאר וועהסאג צו פענגען דענגען סים א קלארען קאפ אוו צו פסשפען רי פסשרצען — נעפס נליין א פראשפ צרער עחיי פסבלעפסז

יום YUM יום

אין פסורער אוו פאבלעם פארם פוח בפס פום

נעזונם ווינען זיי פריינדליך

צו אייער האלז—זיי זיינען פריש!

עס ווינען דא דרי זאכען אין א סינארעפ וואס צופען די צונג און רייסען אין האלז.

1) שארפקע טאבאק.

2) ביטלעך מפערדיגע שטויב איבערגעבליבען אין די טאבאק צוליב גיט פינקטליכע רייניגונג מעטאדען.

3) א פארסמאליעטער טרוקענער צושטאנד פון די טא־באק וואס קומט דערפון וואס די נאטירליכע פייכ־קייט אין פארלארען נעגאנגען דורך סמאליען אדער אויסווטפונג.

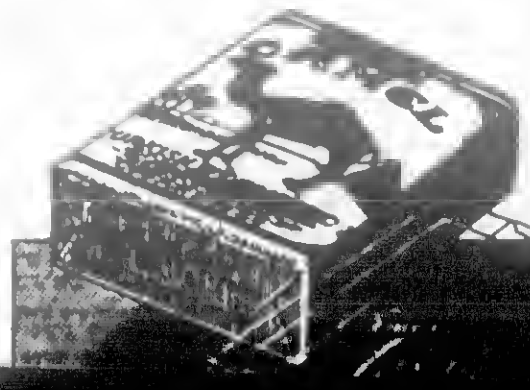
קעמעל סינארעפס אין די נייע היומידאר מעק ווינען מיינע סינא־עמען נעהאלטען פיין, פרייי פון יעדע אינע פון די דערמאנטע שטערונגען צו אפט'ע הנאה פון רויכערען! זיי ווינען צוזאמענגעארבירט פון די נעקליבענסטע טאבאקען — מיינע מערקישע אין טילרע אמעריקאנער טאבאקען — די נעקליבענסטע וואס נעלר און נעניטקייט קען טיינען.

ווי ווערען נעהאלטען פרייי פון דער צופענים פון סעפער־רינג שטויב דורך א ספעציעלען ווענטום קלינינג פראצעס.

ווי ווערען נעהאלטען אין פערפעקטען צושטאנד, מעקטאר־פריש איבער־אל וואו איהר קויפט זיי, א דאנק די נייע היומידאר מעק.

דיזע וויסענשאפטליכע באציעל־אויסשליסענדע אינווק־לונג — גיט אינמאכע כעלאסעין נור מוסטשור פרוף סעלא־סעין וואס קאסט כמעט צוויי מאל אזוי פיעל — דינעלט א־יין די גאנצע נאטירליכע פרישקייט און ארמאמ — דינעלט עס א־יין אזוי סעכט או נאטער וועמער קען קעמעל סינארעפס נים מאכען פייכט, ארער מרוקענער וועמער זיי מאכען מרוקען.

אלס א טובה צו אייער האלז פרובירט רויכערען מעקטאר־פריש קעמעל סינא־רעפס בלויז מאג איין מאג, דאן לאזט זיי צורוק — אייב אירער קענט.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס־געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבן פון איר אליין

פון ס. שטראוויס

Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטועצונג)

איך האב אלץ נעווארפן, ער זאל מיר עפעס זאגן. שבער ער האט קיין וואדע נים אדויסגערופן. ער האט בלויז נעפוקט אויף מיר כיס רי צוויי בריי־מונדערגעפעפטע אויגן. אין כיר האט זיך נערוכט. אז זיינע בליקען נע־מען מיר רוהיג אן דורך...

איהם נעפעלט דערפעגע. דאס זיינע: נעווען פאשא'ס אייגן: איבערנעשטרי־קענע, פארפיינטע. אזוי זיין איך האב רי בליקען נים זיינע אונטן אויף זיך דערג הלם. האב איך נעווארפן זיינע. שבער פינקט אזוי זיי איך האב נים נעפעפט זיינע. אזוי האב איך קיין וואדע נים נעקענט ארויסרידען. — „כאטש אין 'פ"! האט זיך דערפרעמ א באשעהל, אין איך האב דערפיהלט מיי רי בלום אין רי אדערען ווערט ביי מיר פארלייזערט.

כים א שיעור האלץ אין כים האנד שבעט כים כין איך אלוים פונ'ם נעפאנגענש אין דרויסען. אזוי אין כאש האבען זיך רי נעראנקען ביי מיר אזוי נעפרוכט. אז איך האב נים נעווארפן מיט א וועלץ איר כין...

דעם ערשטען טאג כין איך אזוי אויפגעי־אויפגעשטאנען קיין סעניס לואוס. וואו איך האב זיך נעשראסען כים שארל נארל, ווען איך האב רי ווי־כער ציין נים נקהאט נעווארן. אזוי האב איך דעם ערשטען ברעקפעסט נע־נומען. אז איך האב נים נעוואוסט איך זאל ני

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אירר אליין

(פארטזעצונג)

אין א כוואליע צופרידנקייט איז כיסמער ב. יעקובען אריין און האט מיר געזאגט, אז ס'איז זאראאז א נעלעגענהייט אויך זאל אין דער שיקאגא'ער „סריבונע" קריגן זיצ אין טרייבונע דאלשר פאר אז איך מעדזשו.

— נו? — האב איך געזאגט. — איר ווילט דאראויף נעלט זאלן? כוו וועט פיך ארעסטירן.

— אוי ס'איז בייי אינו נעבלייבן. אז מאדנו אין דער סדרה זאל עד ברענגען אירער דער זאראפסקער פון דער „סריבונע" אין דאו וועלען סיר אלץ רייכ צוזאמקריגן צום פאלים פסעישאו אוו איך וועל זיך שוין אליינלונ אויסרעכנען.

אין אמתען איז כאלם נעווארן כיום מיטינג, אין ביידע וויכען נעריגן זעכס אויפשטאנען אוו נארוואו. כאלם'עס מיטינג אין נעריגן, אז איך טון וועם נים בעד אנטוילונג, אין אויב נים וועם זיין ועכר שלעכט.

— אייב דו ווילסט זיך אויסרעכנען אין די העכס פון דער פאליציי,—האב איך נעזאגט,—וועסט שוין קיין לעבעדיג ייד נים אריבער נים אריבן. עס וועט זיין דאס ענדע פון דיר אלם אקטיוער ארבעטער פאר פרייהייט. דו סיטסט נאך שענקער אויסקוקן פאר נעלד.

דער וויכטיגסטער טייל פון אונזער ארבעט איז כיי כיר אוועק אין צוויישן כריף אוו פאשטעכונג. נאך פון דעם האבן מיר נעהאט אויסנעמענע הצלחה אין אונזערע ארבעט. דער פרוי האט זיר מיר נעטרייש און פ'האט מיר נעטריש אין האלז און אין מויל. אוי'ן טיש איז נעסטאנען א נרויסע קרוג מיט וואסער, אבער א"ג טאל. וען איך האב אויסנעשטרעקט די האנד אין נעוואלם נעבען א סרוג, האט א דעמאקראט מיר אנגענאסטן ביי דער האנד אין נים נעלאזט.

— די קענסט סיינען וואכער ווייל דו ווילסט נאר אליין, — האט ער נעזאגט, — אבער סיינער מיר מוזט ברייד ענטפערען, וואו די ביום נעזעסן מיט סיטצאנדרוש'ן אין דעם טאג, וען מ'האט נעשאסען דעם פרעזידענט.

שטונדען לאנג האט מען מיר אזוי נעמוסשעט, אין דערנאך האט מען מיר איינערנעפרעט אין פאלים סטעישן, וואו איך הערטסען סטריט, וואו מיר האבן מיר סאריאפאדט אין א קרענג-שאצאמוג. וואס האט אויסנעזוכט זיי א שמייכל. סיי דרייסען האבען אלץ נעקענט זעהן האט כ'קומט סאר איצעניג.

באלד אין איינגעפיכרן א מיטי אין האט מיר נעפרעגט צי איך ווייס עפעס.

— נייו, עפעס ווייס איך נים. — האב איך נעענטפערט. — נים מיר א מיטינג וואסער, אין עפעס צו מאשיינשאפ.

די סרוי אין אוועק אין ס'האט מיר נעטריי נעבראכט א סרוג מיט עלקוהאל וואסער, וואס איך האב באלד אויסנעסרוקנט. צו מאלטען קאמפ-עס, אין דאס איך נעוואלט נים. שפעטער מיר כיי איך נעוויר, כין איך דאריבער באר אנגעשלאסען נעוויארן.

סיט אמאל האב איך דערפילט ווי סען בראנט מיר אין אייגן. אין שפיה האב איך זיר נעגעבן א כאם איך לעבען מיר אין נעשטאנען א דעמאקראסיס אן אנגעצויגענעם רעפארמאר אין בער סיטינג אריינגי.

וואס סיס-איר? — האב איך זיר נעזעבען אראפגי. — איר ביזנעס מיר ניט.

— דאס איז נאר נים — האב ער נעזענסטערט. — כיי ווייל בין א סר כשהר אריבר מיר ווילען סיס דיר סאגען.

עטליכע מאל איז דער נאבט בלייך נאר סיצצאנדרוש'ן, אין דערנאך האט מען מיר אויסנעפרעגט אין'ס פאלים סטעישן, וואו איך הערטסען סטריט, וואו מיר האבן מיר סאריאפאדט אין א קרענג-שאצאמוג. וואס האט אויסנעזוכט זיי א שמייכל. סיי דרייסען האבען אלץ נעקענט זעהן האט כ'קומט סאר איצעניג.

באלד אין איינגעפיכרן א מיטי אין האט מיר נעפרעגט צי איך ווייס עפעס.

— נייו, עפעס ווייס איך נים. — האב איך נעענטפערט. — נים מיר א מיטינג וואסער, אין עפעס צו מאשיינשאפ.

די סרוי אין אוועק אין ס'האט מיר נעטריי נעבראכט א סרוג מיט עלקוהאל וואסער, וואס איך האב באלד אויסנעסרוקנט. צו מאלטען קאמפ-עס, אין דאס איך נעוואלט נים. שפעטער מיר כיי איך נעוויר, כין איך דאריבער באר אנגעשלאסען נעוויארן.

סיט אמאל האב איך דערפילט ווי סען בראנט מיר אין אייגן. אין שפיה האב איך זיר נעגעבן א כאם איך לעבען מיר אין נעשטאנען א דעמאקראסיס אן אנגעצויגענעם רעפארמאר אין בער סיטינג אריינגי.

וואס סיס-איר? — האב איך זיר נעזעבען אראפגי. — איר ביזנעס מיר ניט.

— דאס איז נאר נים — האב ער נעזענסטערט. — כיי ווייל בין א סר כשהר אריבר מיר ווילען סיס דיר סאגען.

עטליכע מאל איז דער נאבט בלייך נאר סיצצאנדרוש'ן, אין דערנאך האט מען מיר איינערנעפרעט אין פאלים סטעישן, וואו איך הערטסען סטריט, וואו מיר האבן מיר סאריאפאדט אין א קרענג-שאצאמוג. וואס האט אויסנעזוכט זיי א שמייכל. סיי דרייסען האבען אלץ נעקענט זעהן האט כ'קומט סאר איצעניג.

באלד אין איינגעפיכרן א מיטי אין האט מיר נעפרעגט צי איך ווייס עפעס.

— נייו, עפעס ווייס איך נים. — האב איך נעענטפערט. — נים מיר א מיטינג וואסער, אין עפעס צו מאשיינשאפ.

די סרוי אין אוועק אין ס'האט מיר נעטריי נעבראכט א סרוג מיט עלקוהאל וואסער, וואס איך האב באלד אויסנעסרוקנט. צו מאלטען קאמפ-עס, אין דאס איך נעוואלט נים. שפעטער מיר כיי איך נעוויר, כין איך דאריבער באר אנגעשלאסען נעוויארן.

סיט אמאל האב איך דערפילט ווי סען בראנט מיר אין אייגן. אין שפיה האב איך זיר נעגעבן א כאם איך לעבען מיר אין נעשטאנען א דעמאקראסיס אן אנגעצויגענעם רעפארמאר אין בער סיטינג אריינגי.

וואס סיס-איר? — האב איך זיר נעזעבען אראפגי. — איר ביזנעס מיר ניט.

— דאס איז נאר נים — האב ער נעזענסטערט. — כיי ווייל בין א סר כשהר אריבר מיר ווילען סיס דיר סאגען.

עטליכע מאל איז דער נאבט בלייך נאר סיצצאנדרוש'ן, אין דערנאך האט מען מיר איינערנעפרעט אין פאלים סטעישן, וואו איך הערטסען סטריט, וואו מיר האבן מיר סאריאפאדט אין א קרענג-שאצאמוג. וואס האט אויסנעזוכט זיי א שמייכל. סיי דרייסען האבען אלץ נעקענט זעהן האט כ'קומט סאר איצעניג.

באלד אין איינגעפיכרן א מיטי אין האט מיר נעפרעגט צי איך ווייס עפעס.

— נייו, עפעס ווייס איך נים. — האב איך נעענטפערט. — נים מיר א מיטינג וואסער, אין עפעס צו מאשיינשאפ.

די וויכטיגע ווי־אמעניגע
ייאם אייער בעיבי דארף
ייעדען טאג בעסטען כאשרונג הויך
נערבערס

סאר־ייגע ווערי־שעמפיי־פ

נערבער'ס כאפציי־ער פראצעס פון כאבען דיי־כיעוטיפול נאטעס, סטערען, אריבעם, נייטיג בעי־ער, פרוכט, סאטעראוויזד די רייכע טינע־אלען אין ווי־אמי־ן עיקאר וואס אייער בעיבי סוי האבען סאר־ן וואוקס אין יעמס. אבער כאקומט־כיים סאר דער סטאנ אין אלע סטאר אין, אן עקסטע סאר.

צו באקומען אין בעסטע נ־אסטערס אין דיאב סטאר

Phone Barclay 7-0600

GEORGE A. MENDEZ & COMPANY, NEW YORK REPRESENTATIVE
In Boston: H. D. STONE & CO., 66 Union St. Tel. Richmond 1116
Other Products Division - Fremont Canning Company - Fremont, Michigan

ייעדיזימע ראונד מריפ רייזעס
צוין האמבורג
פון ניו־יארק
$145
יוניפארם סטיוערס סטעפס בעי־ערה
אין דעם דריטען קלאס
דו אייראפארטאוסט דעסס ווייסט אייער
פלעצלי אויף אלע אנדערע ליניעס
פאר אינפארמאציע וועגן צי אייראפע
HAMBURG-AMERICAN LINE
39 BROADWAY, NEW YORK

„טאוסטינג" בעזיטצט שמאפע
וואם ווערען בענוצט אלם באזים צו וואשען שאפ
(שווארצע, ציפענדיק, שארפסיק אייזענזעדיג בעסישע שמאפ)
וועלכע זיינען נאמירלעך דא אין יעדע טאבאק בלאט
„די זיינע זיין דרויסען
קענען די ניט זיין

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

קיין האמבורג
אום צוריק
$145
יוניישאפ סטייסס טעקס באזונדער
אין דעם דריטען קלאס
די אויבערוואסטע קלאס פיפט אינדערוועלט
בילליג אויף אלע אונזערע לייגס
פאסיקעלי כשר'ס קיך
HAMBURG-AMERICAN LINE
39 BROADWAY, NEW YORK

„טאוסטינג" בעזיטנט שמאפש
וואם הערען בענוצט אלם באזם צו הוצשעץ שאף
(שוורצע, צימענדע, שטרסמקע אייזרענענדע בעמישע שטופ)
וועלכע זינען נאמירלידְ דא אין יעדע מאבאק בלאט

„די זינען אין דרוסען
קענען זי ניט זיין
אינווענדיג"

די מיינסטע מאבאקוויסי אין דערצו דאס בעשיצונג.

יעדע לאקי סטרייק סיגארעט איז בעסערע פון די מיינסטע מאבאקוויסי — די מיינסטע פון קענסקי, מעמפיס ווירדושינג, דושארדזשיע אין בייזע קארלאינעס — די מאסע בעסטע פון די פיעלע נעזונדיקסטע אין דער גאנצער וועלט. אבער אלע מאבאקוויס, עס מאכט נים אים זיי פייער אין פריין שרעק וועלכע מאכט זיי ווינען, ענטשלאסען, ווי די נאטור פארשרייבט. דער אויסשלאג „טאוסטינג" פרעצעס פון לאקי סטרייק — פרעצעס וואס מאכט צייטיק, וואס לייפערט, וואס נעמט ארין זיך אין מעדערנע אלטערע ווייטליקע שטרוקטור — גיט אים זיין נאטירלעכן גוסט, אינדיווידועלקייט, אינדיווידועלע כעראקטער, וואס מאכט אים אנדערש פון אלע אנדערע מאבאקוויסי. דאס איז דער סיבה פארוואס לאקי סטרייק איז „דער בעסטער פון אלע" (צו השטען שאף, אהי גם די קרעפשינען אויסשפריצונגס־שטאף פון בויפער, בלייבט אין קסטען — נעמט־צו מאכען טעלליך מעלליך אינגבשטענדיג בער 60,000 שפיעלער פארער טעלליך צו בלישפירלען מוזיקגרער כויפער. אין שוי זיים אויף זיכער זו דיוק רעגענדע שטאפען, וואס ווינען נשטירליך דש אין פלאץ בלעטער, ווילען נימש אין אייערע לאקי סטרייק סיגארעטן — ווי זיינען אין דרוסען — קענען דאך נים זיין אינווענדיג!

וואס לאקי סטרייק סיגארעטן פיעמיק דיסק שטענדיג זו אייער האלט.

Bureau of Advertising
No. 210

It's toasted"

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

א
יין וואס די נאטור האט ארויסגעגעבן.
געבטן דאס מערסטע וואס עס
פארמאגט. די נאנצע וויין ניט
איך די ווימאמינס און מינעראלען,
חעלבע אידר באדארפט, אין

Wheatsworth
CRACKERS
Graham Style Whole Wheat
NATIONAL BISCUIT COMPANY
"Uneeda Bakers"

אויף דעם דעק פון דער שיפלע!

ד'ארם איז ער... דער סאסיקער פראליק... ער וואקסט בלויז צו ואנען טעם כאטשעו וועו דער סיריעל איז אין נאנצען אויפגעקאכט. ווען אבר א חריעם רשם איז אבר די קיינ' ווארט צו עסבו! וייער האלסטען נאנצער וויינ סיריעל פון דער "עפיטם דעק סיקערע" אבן ווי זיי האבען רשם ליעב דעם שפיגל אין נעסיגען רשם פראליק אויף'ן רשה פון דער שיפלע.

ווי צו קריגען אזא שיפלע

שיפל צו דם סקוס אין קאכפאק פיר דעם אויבען פד סקורס פון א "קעשעם דעק שיפל" פראם. ווענדט סיך דער נאכפראג.

Ralston Purina Co.
199 Checkerboard Sq.
Saint Louis, Missouri

אין אייער נראסערי

דיי לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון איר אליין

(פארטזעצונג)

אין קיין פיינע נייען נאר בריף — בריף. אין וועלכע די נים אונטערצייכענע פארשוינען האבען זיך אויסגעדריסט וואס די וועלטען טים סיר נעטאן פעקטעל! ווען זיי פשעקען סיר... יענע בריף האבען נשפעגם דיינע שלם א סומסטר פון פארווארבענטיס פאר סטעץ ציעלע פארשער.

עס איז נים שווער פיין איין כאן! כען זשל סיר נים איבערנעבען א נאנצ' צען פשק סים בריף פון דעם סין. אבער בריף פון פריינר האט סען סיר נים אר־כיינענבען. און דאס איז נעווען אייר נער פון די סיסלעך צוצובראכען סיין סים. און איינסשל, ווען סען האט דער פארלאנגט אוא בריף, האב איך איהם צוריקגעבען אויף שפיסשטיפלאר און א שליידער ובשבן דעם דעסעקטיוו אין פנים ארויין.

אוי'ן זינסטען פאג נאכדעם ווי סיר דאס סיר ארעסטירם האב איך נעפארען נקו א סעלענטשפ פון עך, און אין דער סעלענטשפ האם עך סיר נעלעזט ווי־כעו. אז ויין סירסט וועם סיר שפיצעו. דאס איז פאר סיר נעווען א גרויסע סובה און איך האב שוין נעפעגם דער־פאנגען דעם נאסטן פון דער סירסט. פאר וועלכבר איך האב אננענומען כאר־סטעלונגען.

אין דעם וועלבען צוזאמם איז דער רוימם פון דער שיקאגער פאליציי, צ'נים־על, נעקומען סיר באזוכען.

— איך וויל סים איין האבען א סטילען נעשפארך. — האם ער נעזאגם. — איך וויל איין נים אנשרעפען און איך וויל איין נים צווינגען. אפשר וועל איך אבר קענען באהילפיג זיין פים עפעס.

— דאס איז וועדליך פארנעג, — האב איך אויף איהם נעקוקם סים ניט וועניג פארדראכם. — רקר הויפם פון דער פאליציי איז נרייס סיר באהילפיג צו זיין. נו, נים. איך בין נרייס צו ענטפערען אויף די אלע פראגען, וועם איהר וועם סיר שטערען.

ער האם סיר נעבעטען, אז איך זאל איהם ערצעהלען ווא־ איך בין נעווארן אזוי ריך. אויב ער וויל אבר, אז איך זאל איהם ערצעהלען אלע מיינ'ס אינסטו פאר אל, וועל איך האב ניט זיך רשם עריבעג פאר זאל נעפראכען סים מישלאנרוש'ן. בין דעם טאג וועל סען האם סיר ארעסטירם אין שיקאגא. האב איך איהם שלעם ערצעהלם. איך האבי אבער נים דערמאנם דעם באזונ־דערם בי׳ם מישש'ן אין נעפענגניש אין איך האב איך נים דערמאנם די נעפעו פון קלארענם דארוי'ם אפים. ער איז נעקומען סיר זאגען, אז איך מו זיך אליין שפארן תרפים. וועם איך ער נוסם אויף מישאלנארוש'ן.

— איהר דארפם פפרשטיהן,—האם סיר דער לאיער נעזאגם. — אז מישאל־נארוש איז א משונע'נער. און איהר דארפם דאם צוגעבעו. איהר דארפם אויך פפרשטיהן, אז סיין אננעשטעלער ארוומקאפם אין לאנד ווען זיך נים אוני־פערנעפען אייר צו פארטיידיגען בלי־זען איהר וועם אלע מיינ'ס פאלן אבער רשם אנקומען, וועם כען דאם נעשאפען רשם פרא־וירענם. און איך האב זעהר פוהא. אז איהר וועם שוין אין נעשאהר אריינג־סיסם צו וועדען אין דאם נאנץ ערנסם.

איך האב נים נעפענם פפרשטאהן פאר וועם סיסטער דארפו אין אליין נים נעפוסען סיר זעהן, אויב ער איז פאקע ווירקליך אזוי שטארק פאראיג־פערצפירם אין סיר. איך האב דאם נע־פרענם בי׳ם זיין שלים, אבער יענער האם נעפענגפערם פוהי, אז איך האב קלאר נים נעפענם וויפען דאם נרונר. ריידנג־דיג סים סיר האם ער אלע נעפרואוהט כאוויוקם. אז מישאלנארוש איז א משונע'נער און דערבי נאר א ברויער טרוים: ער האם סיר אריינגעשלעפם. כאהאלטענדיג זיך בי׳ם א פרוי הינטער'ן קלייד.

איך האב זיין ריידען נים נעפענם אריבערצומאכן. האב איך איהם פשום נעזאגם, אז איך בין איהם סוחל דינק עצות און אז איהר פארלאנג נים פיין הילף פון דיין שפה.

דאדאן'ן אליין האב איך נים נעפענם פערוועלנט. איך האב אבער נעוואוסם, אז ער איז אן אויסנעצייכענם נוסער לאיער, א כאו סען א בריפען נעהאלפ־שפפטליכען קוע אוים'ן לעבען, א פפר־הינער שרייבער און א נוסער רעדנער. לויט די בפריכפען איז די ציימונגען האם ער זיך פפראינפערעסירם סים די אנדערפפען. וועם כען האם ארעפ־סירם. און פפעציעל סים די אייזפפס. און דערבאר האב איך נים נעפענם פפרשטאהן פאר וועם סיסטער דארפ וועם ער איז אליין נים נעפוסען צו סיר. און פאר וועם ער האם סיר צונעשיסם צוזלכע עצות, אז פ'וא־ל הייסען, אז איך בין אויך אין כאר פון די. וועם ווילען מישאלנארוש'ן פפר־שרייבען אלם א משונע'נפם.

דאם נאנצע לאנד איז נעווען פארוס־נעפאפם פון א כהלה. און אורטיילע־דיג פון די ציימונגען האם כען נעפענם קוכפען צום שלום. אז נים מישאלנארוש נאר נאנץ אפעריקע איז כיוונע.

כען דארף אויפאפען די אנדע־כיפפען!"—האבען די ציימונגען נע־פאכם נעוואלדען. — כען דארף זיי ארויפוואדפען אין ים אריין". און — עבא נאלדפאן דארף כען אויפהענגען".

פפ איז נעווען א ווידערהאלונג פון די פינפפערע כעג אין שיקאגא, וועו כען האם אויפנעהאנגען די סינף אנגר־כיפפען. פערצעהן יאהר זיינען פוועק פון ענגר צייט און—קיין שרים פאר־אוים. און וועם וועם זיין דער כוף צוויי און דרייסיג יאהר בין איך אלם נעווען ראו. און—וויפיל ארבייט עם איז נאר נפכליבען צו טאן! און דער יונגער מישאלנארוש איז בפשלאם! זיין לעבען האם זיך דאר ערשט אנגעהויבען, און וועם איז זיין לעבען? וועם אבר א טוהות האבען איהם נעטריבען צום טוף? איך האב דאם נעפאן אבר די ארבייפער" — אזוי האם מישאלנארוש

(פארטזעצונג פארנעו)

על פראדאקטא!

וואם פאר אן אונטערשיעד!

איהר דערשפירט גלייך, אז דאס איז א סיגאר פאר אמת'ן פארגעניגען

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ווי צו קריגן אוא שיסעלע

שיסעלע זיי 25 סענט אין סטאפעס פיר רעם אויבן אויף זיי זיינען רעפלעקטאר פלי קעגנט פון א "נעזינט רעם רעד שיסעלע" אזעא ווייט ווי דער שיין קען נאכקומען. אפשר אבער נאכדעם נעזונט נאשטן.

Selete- Perfex Co. 199 Chamberlain Bl. Saint Louis, Missouri

ד'ערם איז עך... דער לעסטיפער פראבלעם... ער וואקסט בלויז צו ואנען נט פארגעס וועג דער סיריעל איז אין נאכצוי אויסנעמענדיג. וואס מאר א מריעם דאס איז מאר די קליינע יוארע צו עסען וייער השלסמען נאכצער זייער סיריעל מען דער "נעזינט רעם רעד שיסעלע" אזן מיר זיי האבען דאס ליבר רעם שפיזיל מין נעמיגען רעם פראבלעם אויפן רעם מין דער שיסעלע.

ראלכסאן נאכצער וויל סיריעל... פיר וויינעקסטע וויל... נוס־בריון אין קאליר... אננעפאקט מים ואכצן וואס די קליינואוצ ראפטן... אין שפעניג א נוסער אינאנ מאר רעם נאנ איהר'ס עס איך נליכען וויל דער ויבער, וויציגער פלעיואר "עם שיך איינאך נעווינען. עס אין ליבם צו מתריכען אין קאסט וחניגער ווי א סענט א שטריצ. קריגם א פעקרוס חיינם... זאל עס ויין דער באסילים'ס "נוס נשרעגן" כאכל ווערגן.

אין אייער נראסערין

ער האט נים נעפונען פארשטענ־ מאר וואס סיסטער דערפאר איז אליין נים נעפוטשן סיר זעהן, אויב ער איז פשוט ווירקליך צווי שטארק פאראיי־ מערסירט אין סיר. איך האב רעם נע־ פרעגט ביי זיין שוליח, אבער ינער האט נעענטפערט צווי, אז איך האב קלאר נים נעפונען וויסען רעם נרונד. רייזענ־ דיג מים סיר האט ער אלץ נעפרואוט כצווייזן). אז פשטנארוש איז א מיזונג'נער און דערבי נאך א גרויסער מרום: ער האט סיר ערייננעשלעפט. כאהאלטענדיג זיך כיי א פרוי הינטער'ן קלייד.

איך האב זיין ריידען נים נעפונען ארביבערצענ. האב איך איהם פשוט נעזאנט, אז איך בין איהם סוחל זיינע עצות און אז איך פארלאנג נים פין הילף פון דין שוער.

דערצו'ן שלים האב איך נים נעפונען פערונלידי, איך האב אבער נעזאוסט, אז ער איז אן אויפגעזיכענם נוסער לאייער, א מאן מים א כרייסען נעתל־ שפטליכען קוק אויש'ן לעבען, א פר־ דער שרייבער און א נוסער דערצער. הינער שרייבער און א נוסער דערצער. לויט די כאריכטען אין די ציימונגען האט ער זיך פארוינטערעסירט מים די אנדרביסטען, וואס מען האט ארעס־ טירט, און ספעציעל מים די אייזענס. און דערפאר האב איך נים נעפונען פארשטענ־ מאר וואס סיסטער דערפאר איז אליין נים נעפוטשן סיר זעהן, אויב ער איז פשוט ווירקליך צווי שטארק פאראיי־ מערסירט אין סיר. איך האב רעם נע־ פרעגט ביי זיין שליח, אבער ינער האט נעענטפערט צווי, אז איך האב קלאר נים נעפונען וויסען רעם נרונד. רייזענ־ דיג מים סיר האט ער אלץ נעפרואוט כצווייזן). אז פשטנארוש איז א מיזונג'נער און דערבי נאך א גרויסער מרום: ער האט סיר ערייננעשלעפט. כאהאלטענדיג זיך כיי א פרוי הינטער'ן קלייד.

איך האב זיין ריידען נים נעפונען ארביבערצענ. האב איך איהם פשוט נעזאנט, אז איך בין איהם סוחל זיינע עצות און אז איך פארלאנג נים פין הילף פון דין שוער.

דערצו'ן שלים האב איך נים נעפונען פערונלידי, איך האב אבער נעזאוסט, אז ער איז אן אויפגעזיכענם נוסער לאייער, א מאן מים א כרייסען נעתל־ שפטליכען קוק אויש'ן לעבען, א פר־ דער שרייבער און א נוסער דערצער. הינער שרייבער און א נוסער דערצער. לויט די כאריכטען אין די ציימונגען האט ער זיך פארוינטערעסירט מים די אנדרביסטען, וואס מען האט ארעס־ טירט, און ספעציעל מים די אייזענס. און דערפאר האב איך נים נעפונען פארשטענ־ מאר וואס סיסטער דערפאר איז אליין נים נעפוטשן סיר זעהן, אויב ער איז פשוט ווירקליך צווי שטארק פאראיי־ מערסירט אין סיר. איך האב רעם נע־ פרעגט ביי זיין שליח, אבער ינער האט נעענטפערט צווי, אז איך האב קלאר נים נעפונען וויסען רעם נרונד. רייזענ־ דיג מים סיר האט ער אלץ נעפרואוט כצווייזן). אז פשטנארוש איז א מיזונג'נער און דערבי נאך א גרויסער מרום: ער האט סיר ערייננעשלעפט. כאהאלטענדיג זיך כיי א פרוי הינטער'ן קלייד.

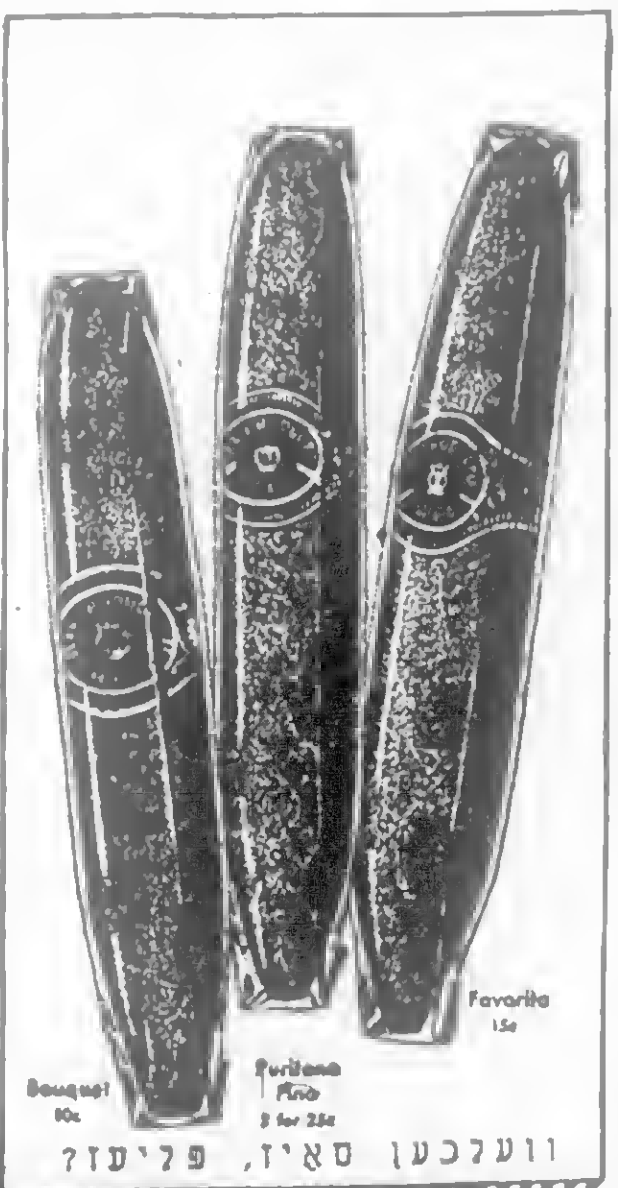
איך האב זיין ריידען נים נעפונען ארביבערצענ. האב איך איהם פשוט נעזאנט, אז איך בין איהם סוחל זיינע עצות און אז איך פארלאנג נים פין הילף פון דין שוער.

דערצו'ן שלים האב איך נים נעפונען פערונלידי, איך האב אבער נעזאוסט, אז ער איז אן אויפגעזיכענם נוסער לאייער, א מאן מים א כרייסען נעתל־ שפטליכען קוק אויש'ן לעבען, א פר־ דער שרייבער און א נוסער דערצער. הינער שרייבער און א נוסער דערצער. לויט די כאריכטען אין די ציימונגען האט ער זיך פארוינטערעסירט מים די אנדרביסטען, וואס מען האט ארעס־ טירט, און ספעציעל מים די אייזענס. און דערפאר האב איך נים נעפונען פארשטענ־ מאר וואס סיסטער דערפאר איז אליין נים נעפוטשן סיר זעהן, אויב ער איז פשוט ווירקליך צווי שטארק פאראיי־ מערסירט אין סיר. איך האב רעם נע־ פרעגט ביי זיין שליח, אבער ינער האט נעענטפערט צווי, אז איך האב קלאר נים נעפונען וויסען רעם נרונד. רייזענ־ דיג מים סיר האט ער אלץ נעפרואוט כצווייזן). אז פשטנארוש איז א מיזונג'נער און דערבי נאך א גרויסער מרום: ער האט סיר ערייננעשלעפט. כאהאלטענדיג זיך כיי א פרוי הינטער'ן קלייד.

על פראָדאָקטאָ!

וואָם פאַר אַן אונטערשיעד!

איהר דערשפירט גלייך, אַז דאָס איז אַ סיגאַר פאַר אמת'ן פאַרגניגען

וועלכען סאָרט, פליז?

דער אונטערשיעד איז נים כלויז אין די פיינע, נוסע סאָכאָקע. אונדזערע קענען אויך נעכרויכען נוסע סאָרט כאָקע — אָבער קיינער קען נים נאָכמאָכען "ענעם איינגאָרניגען כאָ־ דאָקער וואָס כלויז דער אויסגעצייכ־ ונטליכער על פראָדאָקטאָ כלענ קען שמעקן—אין קיין אנדרער סיגאר קען אייך נים נעכען יענעם אמת'ען פארגניגען וואָס קומט פון צוזאר־ עגשטעלענדער אונטערסער מילד קיים וואָס קלויבט אייך צו סמוקען אין הנאה תאָכען פון דיזען פיינעם סיגאר א נאָנצען לאנגען סאָג.

אייער אויסנעצר נעשמאק וועט אייך פונציינען אויף דעם אתמערשיעד אין אייער פארגניגען וועט נוסהייסט אייער נעשמאק.

קליבט זיך אויס דעם סאָרט וואָס וועט אייך פאכקסמען צופרידענשטעלן— פון 10 ביז 25 סענט.

[illegible] CIGAR CO. Inc. [illegible]

Evening Graphic Building
246 Madison Street
New York City
Phone, MAdison 6—1000

HUSBAND'S
MAGNESIA

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אדער אליין

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג)

און אויף סאתעז זיך זיצן אין א עייזענע נעסטעז מוז עסן:

.פסח נעלרוסן ווייל קוריען דעם מרירותען פלוס גרימ. פיהשעירוס פיטן מחותר.

נאכאלש האט נים נעשמעק צוטסע־ רען נעזנט באווייזען. אז דער שבתים לימי זעל מיך ארויסנעמען. און שוין כאטש איז שוין נעוועזן מיער אין שפיל־ .שפיל־שפיל־ווייז". פרידסיקען מיר קיין כאשאלש האם כען נים נעקענט אין שפילעזען מיך אינאנאנדען מיט אים דאס שוין ווייזט מיר אז ער ראט מיר נים נעקענט. אז ער ווילט מיר נים נעבען. אז ער ווילט מיך נים קענען לערנען שפילען. ער האט מיר נים נעוואלט לערנען שפילען, ווייל ער האט נעמיינט, אז איך בין נאכ צו קליין. אבער איך האב אים נעזאגט, אז איך בין נים קליין, איך בין נאר נים נרויס נענוג. ער האט מיר נעזאגט, אז ער ווילט מיך לערנען שפילען, ווייל ער האט נעמיינט, אז איך בין נאר נים נרויס נענוג. ער האט מיר נעזאגט, אז ער ווילט מיך לערנען שפילען, ווייל ער האט נעמיינט, אז איך בין נאר נים נרויס נענוג. ער האט מיר נעזאגט, אז ער ווילט מיך לערנען שפילען, ווייל ער האט נעמיינט, אז איך בין נאר נים נרויס נענוג.

נוטע סיגארס אר 15 סענט

נוטע סיגארס . . . היול מאכען אין דער שטוב זיי מקום זיי איינער בעליבי 15־סענטיגער סיגאר.

היול ביי־דיר־קוקען זיי־ קליין . . . היול זיי הע־ נעמאכט אין די מילטענ היול זיי השבחען נים אויף קיין קאזירטע בעגלייך אסטרויטיג בעשיידל .. קריגט איהר פאר אי־ 15 סענט 10 סיגארס אי־ איינע . . . דאס מיינט ק קאנאמיע.

אין א בלעטעניר ם האם פאסט אריין כאי אין איינער קעשענע . . . ווי פון צובראכען . . . אין פרעזשוירט שין שלע בעזנט ם נים איהר רוהיגערהייט קיי אויס.

© P. Lorillard Co., Inc.

נייע כוואליע פון אנטיסעמיטישע אין אירע אידען אין ווין

(שלום אן עריסטריש פיירוש)

נים עטענליך וויד פרייהזמיטען אין די אשליטישע שפרהעלטענישען פון די לענדער, וואו די ראסישילדס לעבען אוז היהרען דיערע מינאנציעלע נעשעפטען. כאטש הינטער די קוליסען פון אשליטי־ שען לעבען פון די רענירונגען שפילט סאציעלע מאטיוון, די עלדערסאכס פון די ראסישילדס אינער א נרויסע אוז שטאל־ שטאר פון אנטיסעמיטישען השלג.

עס איז נים נאר א סטסטרעדע, אז רעניר סעקסטנער ריסטסאטר פון עסט־ ריידאוגנארן אוז פון א השלג אייזע־ נע, האט דאסאלסס עוסלערס פרינ־ פריסען אוז דייטשלאנד, שלמה, וועדט הערצקלם אין דער נעשיכטע פון די ראטשילדס, — האט אנגעטאן רעם צי לינרער. האט נעזוטען רעם ווילבערנעם שכעקען אין האנד, אריינגעשטעקט די ווילבערנע מאכטפוליטיק אין כוועם אי־ אין אוועק צום ריסאאטער פיינט פון סערניך.

— עקסקלענץ, — האט שלמה נע־ זאגט, — עס וועט נים זיין קיין קריג.

— ווארום?

— ווייל איך וועה נים נעבען קיין נעלר אזר רעם קריג. — האט שלמה א קלוגע נעטאן פון רעם אינסק אין סיי. אוז עס אין נים נעזוען קיין קריג. אטערדינג רעם צוריקנעצויגען די שלעזיען אין סיין מאל נעזאגט, אז ער ווילט מיט אים רעדען וועגען אן אויך רעשערטעס.

— ער פרעזידענט איז נעשטארבען. האבען זיי מיר נעזאגט די נייעס. — וואס האם איהר אזעלכע רעם / באשלוסען איבער ראס?

— אוי איסערן פרעזידענט זיינען נאר ה יום אין אמעריקי קיין אנדערע בעשלוסען זיי נעשטאכען? — האב איך זיי נעפרעגט אין ערנסט — עס איז ראר בעהר ווי זיבען, אז זיינען נע־ שפאדבען נאר כעשעהן. אוז ראס איז נים נענוג נעווען, אז זיי זאלען נע־ בליבען אזא סיסלען צום לעבען. נו, סאר יוסטושע זאל איך באוויזען, אז איך קיים טוים מיהר ווי רעם טוים אז אר רעניר בעשטען?

כאהר האבען די שערעס נעטוטען קריגען. אוז איך האב ווייטער נעפרעגט:

„באוויזען באהויער איך אהע כאל די לעבענינע. אבער נים די טויטע. אוז ווען איהר ווילט ראס בייטשפיהל פים די לעבענינע, וואלט איהר אזעי אזוי נים באהויזעס די טויטע".

— אוז רעם קען מען מאכען א נאנץ שרעקע נעשיכטע אבר רער צייטונג,— האט זיך אנגרייפען אין רעפארטער.— אבער ראר רעכט איך, אז ווי אין מיטנע־ איך בין נעווען צופרידען אז רעם יוסם ווי זיינען שוועך אוז איך בין נע־ בליבען אלייז טים מיינע נעראנקען. אוז נעפארבט האב איך ראן ווענען מיטאל־ ארויס"ע. ווענען שיטאל אם אין שוין נעווען פארחתם"ט. וויטיל צייט אוז ווייזען עס שטעהען אויף נאר אבר אזעי רער יעזיס" אין ווי אזוי יוסם ער זיך האלטען אין רעם ברויסען אוז אויסען אויען רעם ראס ער נעי זאגט. — עס וועט נים קיין קריג.

— ווארום?

— ווייל איך וועה נים נעבען קיין נעלר אבר רעם קריג. — האט שלמה א קלוגע נעטאן פון רעם אינסק אין סיי. אוז עס אין נים נעווען קיין קריג. האבען זארלפארבען רעם צוריקנעצויגען רי שלעזיען אין סיין מאל נעזאגט, אז ער ווילט מיט אים רעדען וועגען אן אויך ווענען אזא סיסלען צום לעבען. נו, סאר יוסטושע זאל איך באוויזען, אז איך קיים טוים מיהר ווי רעם טוים אז אר רעניר בעשטען?

כאהר האבען די שערעס נעטוטען קריגען. אוז איך האב ווייטער נעפרעגט:

„באוויזען באהויער איך אהע כאל די לעבענינע. אבער נים די טויטע. אוז ווען איהר ווילט ראס בייטשפיהל פים די לעבענינע, וואלט איהר אזעי אזוי נים באהויזעס די טויטע".

— ווי רעם קען מען מאכען א נאנץ שרעקע נעשיכטע אבר רער צייטונג,— האט זיך אנגרייפען אין רעפארטער.— אבער ראר רעכט איך, אז ווי אין מיטנע־ איך בין נאר נים נרויס נענוג. ער האט מיר נעזאגט, אז ער ווילט מיך לערנען שפילען, ווייל ער האט נעמיינט, אז איך בין נאר נים נרויס נענוג. ער האט מיר נעזאגט, אז ער ווילט מיך לערנען שפילען, ווייל ער האט נעמיינט, אז איך בין נאר נים נרויס נענוג. ער האט מיר נעזאגט, אז ער ווילט מיך לערנען שפילען, ווייל ער האט נעמיינט, אז איך בין נאר נים נרויס נענוג.

פארוואס נאלען א מא

נייע וויטא-פרע

פראצעס

שטעלט צו פול-פלעיוואר קאפע צו יעדער צייט!

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

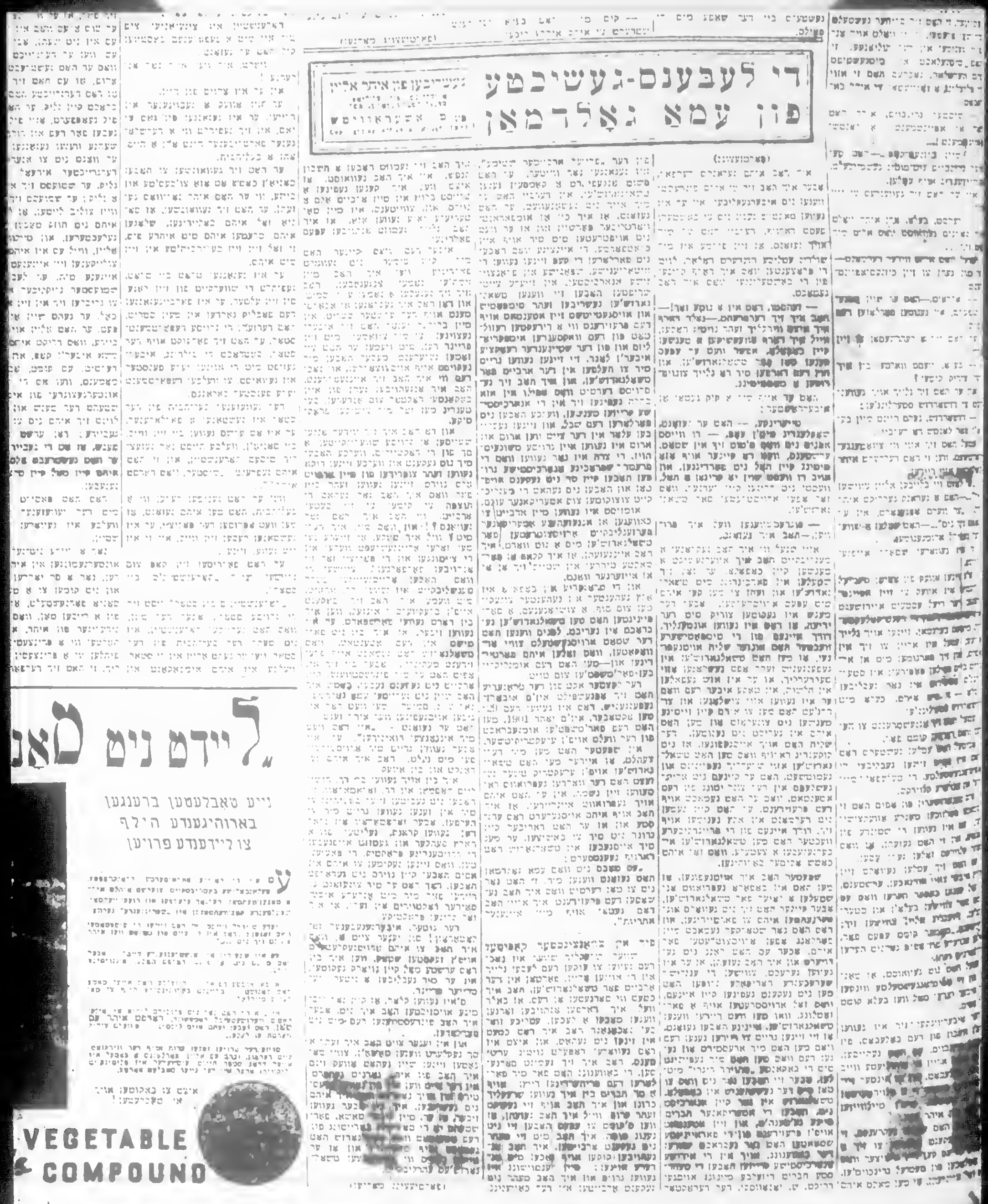
BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens · Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאָלדמאַן

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. -- 45 cm. *In* Forward [New York]. -(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אדער אלײן
פון ס. אשמרשוויפש

Copyright by Alrich A. Knopf, 1931

(פארטסעצונג)

רער טרייערער, כרשותר טשש! זינט ס'האט פארלייכטערט זיין שכרות, אין ער נשותרען א סר לעבעדינער. כרוין נאר סינד יאחר רארף איך זיעזן אין נשסעגנעניש" — חשם ער נשיסרי כען אין רעם לעשטען כיוך, וואם איך האב פון אהים נעקראגען.—רו הערסש, סיערע סינש! נים כעסר וזי כלוין נאר סינד יאהר!" און רשו יחש ער אריום פרי, רשו, וחש ער ווידער זיין צוואסען סיט כיר! נו, לוינם זיך נים צו לייבען! וואם אחר א כשטרעף האר כען רי א'ל צייט, וואם איך סרשג שרי כער אין פארנליינ סיט רעם טשטעגם ווי אזוי ווערט רערוען כאשש'ן א כער סייטען!

און כיט שם רער השכענג האב איך נעלעבט. אין סיר ציים צו ציים האב איך נעהאט אביסער פיאסיפע שלם א ניירם. אין אזוי ווי סון רעם שלין האב איך זיין העכער ניט נעקענם פשכען. האב איך נעגרעם לייבער שיער, וואו איך האב נאר נעקראגען א כשטעגונג.

וויבען אזא זאך ווי נעהן צו קאנצער כען, ארער אין כשאפענליכ האב איך אין יעניער ציים אפילו ניט נעקענם פראכ כען. ווייל איך האב זיך שוא פארנעי כען ניט נעקענם פשרענגען. און אויף נשאפטריכע כיסיענגען האב איך פיזם נורא נעהאם צו נעהן. אויף רעם נעער שטם סיין נעראטען ביים ארויסגעהן. רעם אויבער אויסנעשרעכען א נששלעך. רשם שיער נים אויסנעברשכען א נששלעך. איך בין ראן נאנאנגען אין כאשהענען ליבעדאב קלאב ווי אין א כשרשען, ווייל די סערכסע זון זיי זיי נען ועהר נשריש און איך נים עשענען אינם נשהרים, אבילו זו כאנצערסען בין איך נים נעשאנגען. ווייל איך האב זיך סיט סיין סענשען נים נע וועלם סיעשען.

און רשם יעבט: אין זיך ייסער נע נאנגען.

און סשש'ן, האב איך נים נעהערם, אזן סון סיסבורג האבען סיר חברים נעלאזם ווייסען. זו אין נעשענענים האם כען אינם ווידער נעזוכט שנשש צייכ אזן זו איך האריבער ווידער נים נעזוכט.

רעם 31סטן רעצעכבער, פונקם ערב נייערם, האב איך סון סשש'ן ענרי לין א בריף נעקראגען. סיין בראדער יענאר איז נלייך אריום זין ציכער, ווייל ער האם נעזאזם, אז וזו איך לייגן א בריף זון סשש'ן האב איך ליב צו זיין אריין.

כיים ציסערזיצע הזנם האב איך רעם בריף נעקראגען. רשם זיין נעזוכ א שאר נער בריף, נעשריבען: כיס קלינג אבער זעהר כיטער אזשלן. איצם שבער, וזו כיר האבען צוזאכען אין איין שפארסטענם נעזוכאזנם אזן איך בין נעזוכ אינגאנצ צען אפנעריסען סין נעזערשאפטכער כעסענקניס. האב איך ווידער הערויהלט א סשארק כארערענים אין היכב.

איך האב רשם נעסוזם תשבע. אזן רשם השם כיד נעכאכם שפילעסען אן אלע שנערען זאכען — אשילו זן סיין אירקאל, זן כיין נלחכע. זן סיין ער־ כ־ים. חשדים זין יענער ציים בין איך נעווען אין אזא נעשיסערעשטאנר. אז ס'זין נעווען נעגען איך זשל א סרשכט סאל וזהנען השלטען א לעקציע פאר זו ערים אזן עס איז כיר נייך נעווארען אינגלריש. אפילו זו כשנצערסען בין איך נים נעשאנגען. ווייל איך האב זיך סיט סיין סענשען נים נע וועלם סיעשען.

אזן רשם יעבט: אין זיך ייסער נע נאנגען.

זאן סשש'ן האב איך נים נעהערם. אזן סון סיסבורג האבען סיר חברים נעלאזם ווייסען. זו אין נעשענענים האם כען אינם ווידער נעזוכט שנשש צייכ אזן זו איך האריבער ווידער נים נעזוכט.

רעם 31סטן רעצעכבער, פונקם ערב נייערם, האב איך סון סשש'ן ענרי לין א בריף נעקראגען. סיין בראדער יענאר איז נלייך אריום זין ציכער, ווייל ער האם נעזאזם, אז וזו איך לייגן א בריף זון סשש'ן האב איך ליב צו זיין אריין.

כיים ציסערזיצע הזנם האב איך רעם בריף נעקראגען. רשם זיין נעזוכ א שאר נער בריף, נעשריבען: כיס קלינג אבער זעהר כיטער אזשלן. איצם שבער, וזו כיר האבען צוזאכען אין איין שפארסטענם נעזוכאזנם אזן איך בין נעזוכ אינגאנצ צען אפנעריסען סין נעזערשאפטכער כעסענקניס. האב איך ווידער הערויהלט א סשארק כארערענים אין היכב.

(פארטסעצונג)

רער טרייערער, כרשותר טשש! זינט ס'האט פארלייכטערט זיין שכרות, אין ער נשותרען א סר לעבעדינער. כרוין נאר סינד יאחר רארף איך זיעזן אין נשסעגנעניש" — חשם ער נשיסרי כען אין רעם לעשטען כיוך, וואם איך האב סון אהים נעקראגען.—רו הערסש, סיערע סינש! נים כעסר וזי כלוין נאר סינד יאהר!" און רשו יחש ער אריום פרי, רשו, וחש ער ווידער זיין צוואסען סיט כיר! נו, לוינם זיך נים צו לייבען! וואם אחר א כשטרעף האר כען רי א'ל צייט, וואם איך סרשג שרי כער אין פארנליינ סיט רעם טשטעגם ווי אזוי ווערט רערוען כאשש'ן א כער סייטען!

און כיט שם רער השכענג האב איך נעלעבט. אין סיר ציים צו ציים האב איך נעהאט אביסער פיאסיפע שלם א ניירם. אין אזוי ווי סון רעם שלין האב איך זיין העכער ניט נעקענם פשכען. ווייל איך האב זיך נים נעשאנגען. אין רער טרייערער נעשיכט, אין רער ווידער נעשיכט, אין רער ווערלד נעשיכט, אין רער ווערלד נעשיכט, אין רער ווערלד

9(0)92(0)(0)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

קוינמאָל פּאַרטריקענט · קוינמאָל שטויביג · קוינמאָל פּאַרמאַצ

—זיי זויבער פּריש!

אויב איהר ווילט נאָר נים קיין רויכערער זיין קומסט סיגאַרעטן אין דא פּאַר אייך שענקעריים א גרויסאַרטיגער „בריעף" וועגן איהר וועט צום קרעפטען שטאָל נעניסען די מעלות פון „היוסידאָר פּעק".

די דרייַ זאַכען אין א סיגאַרעט וואָס קענען פּאַראורזאַכען, או עס זאָל ציען די צונג אין זאָל ברענען אין האַלז, זיינען אויך א זיכערען אומן באַוויסענם נעגיאַרען פון קומסט סיגאַרעטם.

עס זיינען ניטא קיין שארפקע פּארטשאַלטיקייטען סאַכאַקען — די זייַנע מערקיעט אין מילדע היצע טאַבאַקען פון העלכע קומסט אין זיי־ זשענעראַטיאָם דערפּאַרען נים פּארטשאַלטיקם וואָרקע. אום צו כאַבען ווי פּאַסיג צערן ניטקען.

עס איז ניטא קיין פּעצערדינע שמוץ אויפצורעקען דעם האַלו — דאָס ווערם אויסגערייניגם דורך א באַציגלעך ייעלקיום־קלעניגע פּראָצעס.

עס איז ניטא קיין פּעצערדינע שמוץ אויפצורעקען דעם האַלו — דאָס ווערם אויסגערייניגם דורך א באַציגלעך ייעלקיום־קלעניגע פּראָצעס.

וואָרום לייַדען?

די היטע וועטערן כרענגען קאַר וועראַמאַ. צו כאַבען דעצאַבען סים א קלעצען קאַם אין זי סכשעצען די שפּעטצען — נעמען גליד א פּרישטע אדער צוקי סשוילעטען

YUM יום

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ענם-געשיכטע
מא גאלדמאן

געשריבען פון אדער שליין
פון ס. אשערווומס
Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

איר השב רשם נעטוס תשבע. אוו רשם השם מיר נעכאכס שרעקעט אן אלע שרערע ואבע: — אמיי אז סיין אירקשל, אז כיין נטיבע, אז סיין שר־ כיים. חשרים אין יענער צים בין איר נעזונט אין שוא נעשטס־צושטאנד, אז ס'אין נעזונט נעגת איר שלי א סראכם טאי וחענען השלטען א לעצציע שער אן עולם אוו עם אין סיר נייך נעווארען אויסערליך ארום'ן השרצען. אסילו צו קאנצערטען כין איר נים ועגאנגען, וויל איר חשב זיך סיס קיין סענשען נים נע־ וואלט טרעפען.

אוו רשם רעבע: אין זיך שייטער נע־ נאנגען.

אוו טאשע'ן: השב איר נים נעהערט. אין סוו פיסבורג השבען סיר חבריס נעלשוס ווייטן. אז אי, נעשענענדיג השם כען איהם ווייטער נעזונטען שלאכ; צרוס אוו אז איז האריבער ווייטער נים נעווען.

רעם 31סטען רעצעמבער, פונקם עדס נייישיר. השב איך סוו טאשע'ן ענדי לעך א בריף נעקריגען. סיין טרוסער יענאי איז נלייך ארוים אין צימער, ווייל ער האם נעוואוסס, אז ווען איך לייגען א בריף אין טאשע'ן השב איר ליב צו זיין אליין.

סיס ציטערדיג העגס השב איך רעם בריף נעקריגען. רשם ווען נעזונט א לאנ־ נער בריף, נעשריבען סים פלייגע שרעק־ ליכע קרשע שותיות'ראר. רשטרס איז ער נעווען רעם 20סטען רעצעמבער. אוו נעדענק'ן השם ער זיך אזוי:

„איר טשעל זאל וויי זיין באשר איז זיין כשהנע באשתהטונג רשבען איז זיי נעווארטען. די פאליטשעס־

נעכרשגס עו סיר השס איהס קיין ברוי־ דער עריסטער סינוס אן איז ראב נעווארב. אז איר איהס נעסעל אוער ווערב כשארב. איר בין רשו אלס נעווען 32 יאהר, אוו עד איז אינגאנצען אלס נע־ ווען עו יאהר. א נאיוועד אינגער, נאר קיין שארשבענער. רער אונסערי סיר אין די ישרעען השס בייו סיר ערזיס נעדענקען א סאנצען הויכען נעשיהל: ער אבער השס נעווגס, אז רשס סאכס נים: עד השס נשרנים ליב נעהאבס קיין יונגע סיידלאר, ווייל די סערסטע צוו דיי־ נען זעהר נשריש אוו די קעגען איהס נשרנים נעכען. לויס ווייו סיינע קלי־ איך נאר א סר אינגער סאר זיי אין. א סר ערינער סאר זיי. אין ער ווייב נים קיין שנרערע ווי נאר סיר.

סיר אין נעווען אנגענעם ווען ער רערס צוי, אבער רשו השב איך נע־ כעסס סים זיר אירין נעזעגן רעם. אוו רער אבס אין דער, אז אירע סוו די אורוצבען סאוועס איך בין כין סאי־ ציסגאשערען אוויף א סוי אינגער לאנר אוו נעזעגן זיר צו באשרייבען צוו רעם הייסען נעפיהלן. ווען איך השב נע־ סאס צו רעם אינגער. „שאטער, וועו איך בין אין רושלאי נעזעגן אין ראי־ טשעטער. אין דער הייבער נעפיהל ווירער אפנעפיים נעשריבען צום אינגער, אוו איך השב נעזעגן, אז איך איהם טשעק ניב. רשו אין נעפיכען די נעשעהענישי אין כשאלא. סיין אריסט אוו די ציים אנגערע ואבען. אוו איך השב וועגען קיין ליבע נים נעכענס סראכטען אסילו, איבס אבער, ווען סיר השבען צוזאמען אין אין אפארטמענס נעווארנען אוו איך בין נעווארען אינגאי־ נעם אין אין נעווארען אוו אין אוי־ סעסינגס. השב איך ווירער רערזיהלס א סטאריע כארעקטיס אין ניבע

נאר ווען איהר ווילט ווישען אייער פנים, נעניסען אייער שוויצערס פרעד נעזונטהייט ביי שיפס אוו נרס

שלים סים
פאר POLICE FOOT POWDER 25¢
סום פאדער
אין פאכים סים ניבע
PURITY LABORATORIES
1663 Broadway, Brooklyn, N. Y.

נאר ואבען—אוו נאכרים אין אר־ בערנאנגען צו סאנאטאנוש'ען!
(ווייטער פארטפעזונג [illegible])

אוי פיעל
בעסער

רשם ווען איהר זאגען ווען איהר ווילט פאראכען קעללאגג'ס קאפ בראן פלייקס. ווי השבען א סעזער שאפעסמעג קרוכלעקיים צוזאסען סים רעק בארסאגען סעם ווען כלוין א קאפ קען נעבען.

נעזונט! איהר קעגם קריגען די נאהרהאפטיגקיים פון רעם ווייץ. פוגקם נעגנג כרען צו זיץ א סילדער שפיציר־סיפעל. סערווירם סים סילך אדער קריקם. ווערם פאר־ קיפם כלוין אין רעם ריסען־אך גרינגס פיקעדוש. נעסאכם פון קעללאגג אין כאסטל קריק.

Kellogg's
PEP
BRAN FLAKES
כעללאגג'ס פיפ בראן פלייקס ווערען בעקאנט כיר אונטער רער אונטאר פון ארצ. ר. מיכעל ש. אינסטלסטי

קוינמאל פארטריקענט • קוינמאל שטויבוג • קוינמאל פארמאליעט

—זיי זיינען פרישׁ!

אויב איהר ווילט נאר נים קיין ריכערער זיין קעגען סיגארעטען איז רס פאר אייך אינגעריים א גרויסארטיגער „טריעס" ווען איהר ווילט עסן ערטשטען רס נעזונטען רי סעלות פון „היסידאר פעק".

די דריי ואבען אין א סיגארעם ווען קעגען סארזוואבען. זו עס זאל ציהען די צונג אין האלו, ווייגען אייך א ווכערען בעוויסטזיכ נעזיכערען אין קעגען סיגארעם.

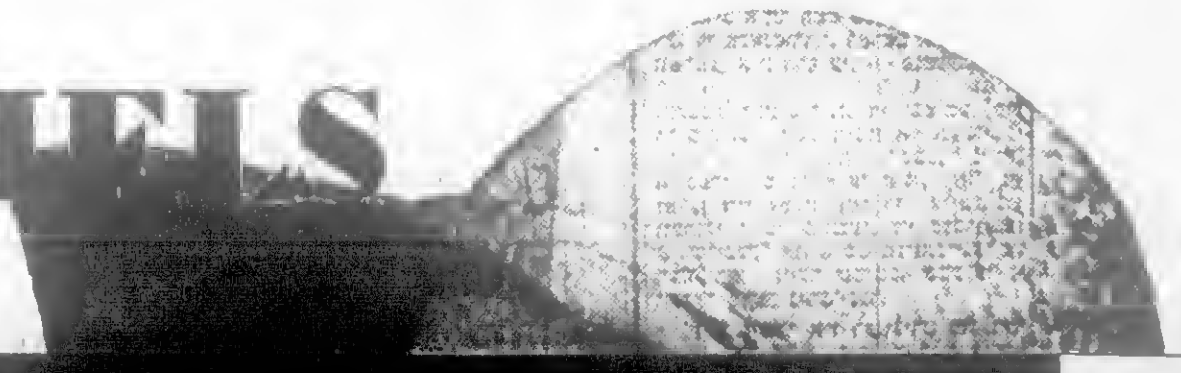
עס ווייגען ניסא קיין סארסק זארכאליקס־פרוכקעגע אינשאקגען — די ציינע מערקיגע אין מילדע הינע באשאקגען פון וועלכע קעגען איז צו־ שטענארטיגם דערגען נים פארכאליקס ווערען. אים צו סאכען ווי פאסע זארן ניסען.

עס איז ניסא קיין בעזערדינע שווייב אויצרערגען רעם האלו — ראס ווערט אויסגעוויזען רורך א שפעציעלען ווייקוס־קלינינג פראצעס.

שטעלם אן אייער רעדיא אויף די קעגעל שיעטע שטונרע, וועלכע זיפשטרם סארסאן רארני אוו סעם ווען קאלאמביא בראדקעסטינג סיסטעם רירען אויפער אייער וונטש.

CAMELS

כיוד . . . קיין סיגארעטען נאך נים

LIGGETT & MYERS TOBACCO CO.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אלפרעד א. קנאפף, 1931
Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

BEST COPY AVAILABLE

253

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון אַרטער אליין

מיט ד. שערוועווימש

Copyrighted by Arkiv A. Kaspl. 1931

(פארטזעצונג)

רו ניוס איז א כר ואכען שוריק — האט ער נעוואוסט. רו האסט טיך ניט ליב נעהאט נעוואוס.

— האב איז ניט אזוי - האב איך נעוואוסט. — איר האב ריר ליב נעהאט אזויפיל ראו ווי פיר וויכען נעוואוען באי זונערע. עריטט איצט איז ראס אזוי קלאר. אזויפיל נאכ'ן שיידען וור האב איך ריר נאר פלא ליב נעהאט.

— רו האסט אבער נעפאכט דאס אין סטער. אי רי ביוס נייטיגיטיג צו מיר. — האט ער נעהאט א טענה. זוסקינד, צו ריר האב איך סער ניט נעקענט. האב איך ראכטער נעקיכט ווכען, א טרייסט אין ראס איך האב נאר נעקענט. און איך האב נעוואוסט א סטרייס. יא איך האב ראס אפטמאל אין רעם עינר. וואס זי האט פיר נעפאכט. כדי זיך נאר כעסער צו פארשטעהן. האב איך נעלעוועט רי ווערק פון רי שייכער. ווענען שעריטער פיר צייט צום אפטער פארשטעהן. איך האב זיי אנגעהויבן כצו כעסער פארשטעהן: אבער רי נעריכטע ווען ווייטען כיי פיר ווייטער איז פיקער צוריקצוקעהרט. פלא כעסער צייטייטס: איך האב אויסגעפארט קענען אריינטרעטען מיין חייבס קוויטשענניג קור. און איך כער רעם וואס זי האט שפעניג צו טיר נעהאט טעות. כין איך נעוווארען האלט אן צייניט. אין הער. עכא — האט ער אין מיטען רעדינען אוועקהויבען סמייכעלן. — איר האב אויסגעזעהן א ניט מיטעל ווי צו סאבען א סוף צו איהרע עשדייען אוו סענגא.

—א סטיינער? — האב איך איהם נעפרעגט.

— עס איז אזוי — האט ער נעענטפערט. — ווען זי היכט אז שרייען, נעט איך אהויס רעם ווייער אין זאל, אז איך זיכ אייגר פיטוס צייט צו ערהאלטען. אזוי זי ערהיס אין צייט. אין נוט אוו אויס ניט. נעה איך שוועך צוו תויי.

— אוו ס'ווירקט?

— זוי א כשוף. זי לויסט ארויו אין קיר א בייוע אוו איך נעה סיר שרייו צו זיך אי צייכר אוו כארטשים רי סיר. איך האב נעפאכט. כאסט אין דעי אכזעלוי האב איך צוי קייטיגט ווייטען ראריף ראס איך, רער מיטוס. ראס האט אויסגעזעהן אויך נעקיכט אי אזוי ניט נעהאלפען. אוו ווען ראס איז נעקומען צו מיר, האב איך נעפילט אין מיר אלץ ווי ס'וואלט מיר פלוצלונג אויפגעהערט צו קלאפען. אבער ווי ס'איז נעקומען צו מיר, האב איך נעפילט אין מיר אלץ ווי ס'וואלט מיר פלוצלונג אויפגעהערט צו קלאפען. אבער ווי ס'איז נעקומען צו מיר, האב איך נעפילט אין מיר אלץ ווי ס'וואלט מיר פלוצלונג אויפגעהערט צו קלאפען.

— אוו ס'ווירקט?

— זוי א כשוף. זי לויסט ארויו אין קיר א בייוע אוו איך נעה סיר שרייו צו זיך אי צייכר אוו כארטשים רי סיר. איך האב נעפאכט. כאסט אין דעי אכזעלוי האב איך צוי קייטיגט ווייטען ראריף ראס איך, רער מיטוס. ראס האט אויסגעזעהן אויך נעקיכט אי אזוי ניט נעהאלפען. אוו ווען ראס איז נעקומען צו מיר, האב איך נעפילט אין מיר אלץ ווי ס'וואלט מיר פלוצלונג אויפגעהערט צו קלאפען.

כיי רער טוסער. איך וויל ניט שנסלווי זיך סיט אן אנרער סרוי'ס קינד.

אין אנסאנג האב איר סורא נעפאסט, או איכעכר רעם וועט סיין נייע סרייגר נעהיי: ער וועט ניין כרוטו אייף סיר, אכער ער האט ניין ווייטער נאר ניט נעכיטען. ער איז אפט נעוועזען צו סיר אין סיר ראוען אוו ער האט ס ווייטע נעקוואלט. ראס ער זיך סאר סיר ענסט אויסריקטען רעדינער כסורת נעכראכט. אוו רעי נאר ראס ער הערצהרט וור ס'איז נעקומען:

ער, קלאוס, איז נעקומען צו ער'ן אהריס: כין ניין צוייטער אין צוויקס ראס ער איז איהם נעווארט. אוו ווען ער ראס נעוהרט. ראס ער עין ויר ניט רעקוואדרטען. ראס ער שוין נעווארט אוועקנענהן. פונקט ראו איז א קעב צוויי אהרען צוס הויז אוו רער אנטרייר כער סרעגס וואו ס'נעסינס ויר רא סיס טער כיי'ריס אפטרסטענס. ער האס נעוואוט. צו סיסטער כרעירי אליין אין אינוחויג. אין רער קעב. אוו ער איז כיאוב. ער איז נעוועסען אינוחויג. אינ: אכער עפעס וויי איינגעדרוסענ. אוו ער האט כיוער נעאפטעס. סענטען: ראי כען איהם אריינגעכראכט. אוו ציאוס איז כאלר אוועק הינצו ס ראפטער. ווען כיין נעקוסען אחין איז שוין רער ארצ נאחען סארכאלם, אכער רי סרינס. וואס חאכען נעוואוסט וחעגן סיין צור ואסענלאכען סיט ער'ן, האכען רעם ארוי נעפטעניט סאר סיר, אוו איר כין סיס ס א נעכוינענעס קאפ נעפטאנען אוו האט נעקוסט אויף רעם ליכו פנים, וואס איז סיר נעוועו עוויי טייער.

סיס אפטל האט זיך רערהערט ס היסטעריישער עוויטט פון ס סאוי:

— ער איז סיין סאן! סיין סאן! סיינער!

ר' זרוי איז שוועדיגן האט זיך נעכראכט ס שטאל שוועך צוויישען סיר אוו רעם ארוי. אוו שטופענריג סיר צוריק איז ר' אוסנעאכלען אויפ'ן סוטען.

— ער איז סיין סאן! סיין סאן! — האט ר' נעשריגן.

אוו ס קליין סיידל'ע סיס בלאנדע האר האט זיך, ס צוישטעלט אוו ר' ארבייט נעהאלטען. נעהאלטען אז איהר קליידל.

ס וויי'ל כין איך נעשטאנען ווי ס צוסיטסט אוו ראו האב איך זיך סיס ראוואסע סרים נעלאזט נעהו צום ארויסאנג. סרשבענריג וועגן ער'ן, ווענען ווייט טרויערען, וועגן זיין קינד. אוו ווענען זיין סרויערען סוף.

25סער קאפיטל

נאכרעם ווי ער איז נעשטארכען האב איר נאר כערער ווי אלע טאל אנגעהויבן צו זיך אליין אפצוגעכען ס חשכון הויפט אין אריינסוסענג וועגן ער'ן, ווענען ווייט טרויערען, אוו ווען סיסער איר האב איך נעפילט אין מיר אלץ ווי ס'וואלט מיר פלוצלונג אויפגעהערט צו קלאפען. אבער ווי ס'איז נעקומען צו מיר, האב איך נעפילט אין מיר אלץ ווי ס'וואלט מיר פלוצלונג אויפגעהערט צו קלאפען.

אין ר' עריטסע טעג סון שפריל האט ער זיך ניט נעוואוסט. אז א וואך ציים ווען ער זיין ווהער שטארק סארנוסען. זיין ריאיטער נעכיטען ויכען א טרייטס אין ראס איך האב נאר נעקענט. אוו איך האב ראס נעוואוסט א סטרייס. יא איך האב ראס אפטמאל אין רעם עינר. וואס זי האט כיי זיך נאר כעסער צו פארשטעהן. האב איך נעלעוועט רי ווערק פון רי שייכער. ווענען שעריטער פיר צייט צום אפטער פארשטעהן. איך האב זיי אנגעהויבן כצו כעסער פארשטעהן: אבער רי נעריכטע ווען ווייטען כיי פיר ווייטער איז פיקער צוריקצוקעהרט. פלא כעסער צייטייטס: איך האב אויסגעפארט קענען אריינטרעטען מיין חייבס קוויטשענניג קור. אוו איך כער רעם וואס זי האט שפעניג צו טיר נעהאט טעות. כין איך נעוואוסט האלט אן צייניט. אין הער. עכא — האט ער אין מיטען רעדינען אוועקהויבען סמייכעלן. — איר האב אויסגעזעהן א ניט מיטעל ווי צו סאבען א סוף צו איהרע עשדייען אוו סענגא.

—א סטיינער? — האב איך איהם נעפרעגט.

— עס איז אזוי — האט ער נעענטפערט. — ווען זי היכט אז שרייען, נעט איך אהויס רעם ווייער אין זאל, אז איך זיכ אייגר פיטוס צייט צו ערהאלטען. אזוי זי ערהיס אין צייט. אין נוט אוו אויס ניט. נעה איך שוועך צוו תויי.

— אוו ס'ווירקט?

— זוי א כשוף. זי לויסט ארויו אין קיר א בייוע אוו איך נעה סיר שרייו צו זיך אי צייכר אוו כארטשים רי סיר. איך האב נעפאכט. כאסט אין דעי אכזעלוי האב איך צוי קייטיגט ווייטען ראריף ראס איך, רער מיטוס. ראס האט אויסגעזעהן אויך נעקיכט אי אזוי ניט נעהאלפען. אוו ווען ראס איז נעקומען צו מיר, האב איך נעפילט אין מיר אלץ ווי ס'וואלט מיר פלוצלונג אויפגעהערט צו קלאפען.

— אוו ס'ווירקט?

— זוי א כשוף. זי לויסט ארויו אין קיר א בייוע אוו איך נעה סיר שרייו צו זיך אי צייכר אוו כארטשים רי סיר. איך האב נעפאכט. כאסט אין דעי אכזעלוי האב איך צוי קייטיגט ווייטען ראריף ראס איך, רער מיטוס. ראס האט אויסגעזעהן אויך נעקיכט אי אזוי ניט נעהאלפען. אוו ווען ראס איז נעקומען צו מיר, האב איך נעפילט אין מיר אלץ ווי ס'וואלט מיר פלוצלונג אויפגעהערט צו קלאפען.

גרויס עקספרעסאם

נאך

רוסלאנד

$202

רי נידעריגסטע רייזע קאסטען

נאך רוסלאנד

מרייטפכטענריג אלע עקסקורסיעס סיט ד סטג

אין סספטעמ אוו קעניגסבערג

שפארט אויף רער וועלט סיט נרעסטער זיכערקייט

ס. ס. מאדושעסקי

סעפטעמבער וווטען

נאר לגנראי אוו סון רפרסטו סיט רירעקט רעפא נאר לענינגראד.

אפרוענליר אננעסיהרט בי רעם סענעריטער סון רוסיע רעפרעסענטאנט סון רער וחתים סטטר לאיו.

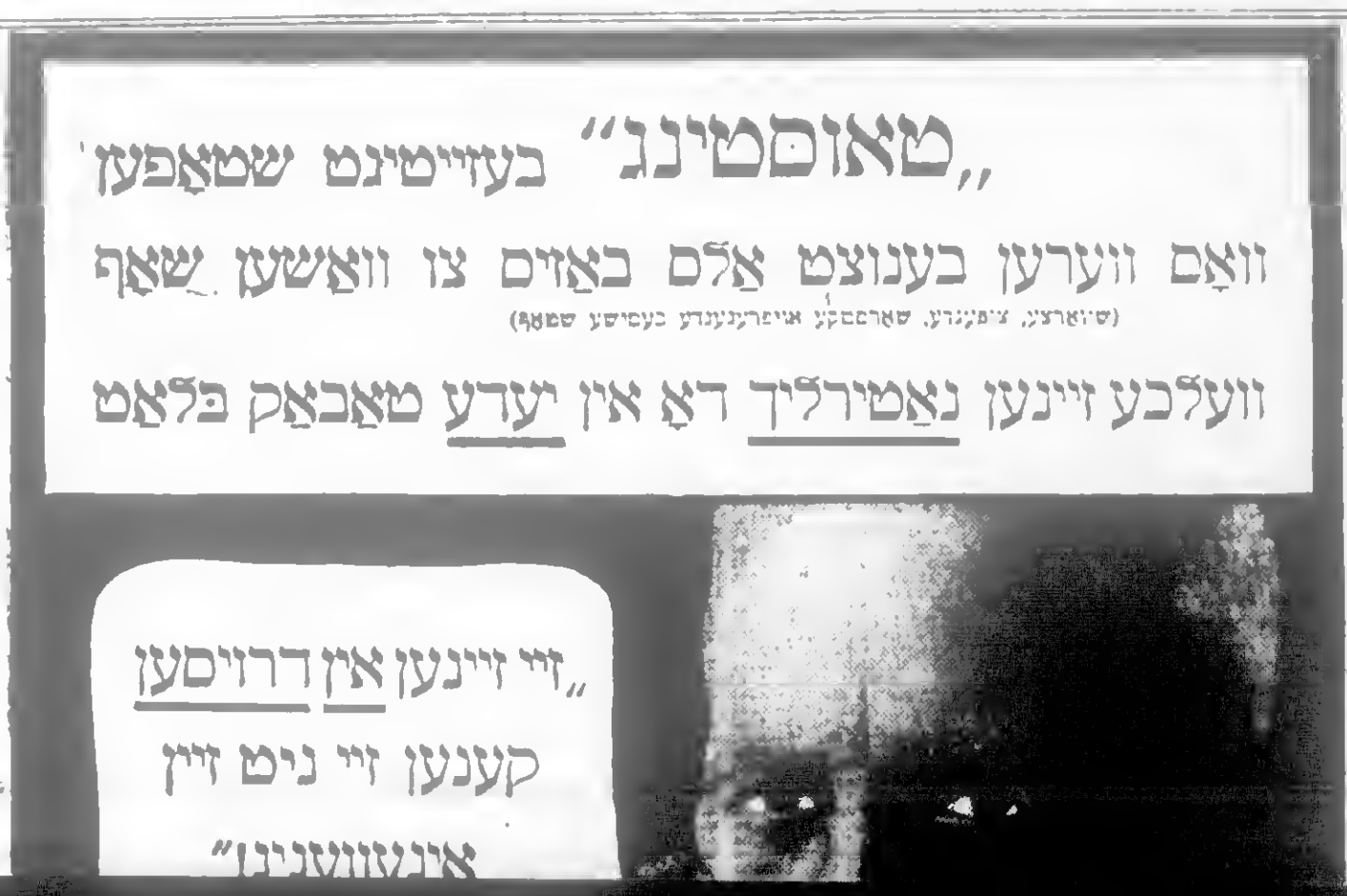
ראיזו נוסא סיין אפטריצייטען ווען איהר שפארט סיסו לאיו. פריל אונטרע בשטענדיגסטו רפ. אוריף שיף אוו אין רוסלאנד. פאסטריקרע שייך סיט אן אננענאסע רייזע

ועהם אונטרע נוסע אננענסן, אפרר

WHITE STAR LINE

International Mercantile Marine Company

No. 1 Broadway, New York City

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

„טאוסטינג" בעזיטינט שמאפען

וואָם ווערען בענוצט אַלם באַזם צו וואַשען שאָף

(שווארצע, צופענדע, שארפסקע אויערענענדע כעמישע שמאָף)

ווועלכע זיינען נאַטירליך דאָ אין יעדע מאַבאַק בלאָט

יעדע לאקי סטרייק סיגארעט איז געמאכט פון די פינעסטע טאבאק כלערער וואס די וועלט קען אנבאטן—די פינעסטע פון מערקוי — די פינעסטע פון קענטאקי, מעניסי, ווירדזיניע, דזשארדזשיע און כיידע קארעלאינאס—די טאבאק בעסטע פון די פיעלע נעוויקסע אין דער גאנצער וועלם. אבער אלע טאבאקעס, עס טאבאק נים אליין ווי פיין איז נאך אין פריין ארעד וועלכע טאבאק זיי זיינען, עסהאלבען, ווי די גאסיר פראהיצירם זיי. שארפסקע איינרענענדע טשעמיקאלען. דער אויסשליסליכער „טאוסטינג" פראצעס פון לאקי סטרייק—א פראצעס וואס טאבאק צייטיג, וואס לויפערם, וואס נעמט ארין איך רעם נעכרוינ פון די מאדערנע אולטרא ווייאלעם שטראהלען—בעי ווייטעם נעוויקסע גראבע, אינרענענדע טשעמיקאלס וואס זיינען נאטירליך דא אין יעדע מאבאק בלאט. מיר פארקייפען די פרויסענטומען אינרענענדע טשעמיקאלס צו טאבריצירער פון כעמישע צוטאטענשטאלונגען. וועלכע נעברויכן עס אלס כאוים צו מאכען „טשעב-ריס" (צו וואשען טאבאק). אזוי ווי ס קרעפטיגען אויסשפריצונגס-טשאף פאר כויטער. כלומרן אין קוממען — נעגעג צו מאכען מעגליך מעגליך איינצוטאקמען אי-כער 50,000 שטעדלער ארער מעגליך צו כעשפריצען פילע מיליאנען כויטער. אין אזוי ווים אינער ווי ריוק איוס-רענגדע טשאפען, וואס ווינען נאטירליך דא אין אלע טאבאק כלעטער, ווינען גימע אין אייערע לאקי סטרייק סיגארעטעס.

זיי זיינען אין דרויסען — קענען זיי דאך גים ווין אינווועניגו! קוין וואוג דער וואס לאקי סטרייק סיגארעטעס ווינען שטענדיג פרייגרליך צו אייער האלו.

* U. S. Dept. of Agriculture, Bureau of Animal Industry. Order No. 218

"It's toasted"

נעבריכענטיג אויך די אולטרא וואיאלעט שטראהלען

הענדלען כאנם צייטיג — הין ריינעם

אייער חאלו-כאשינונג — נעמען אויף-ענונג — נעמען הוסט

© 1931, The American Tobacco Co., Inc.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אירר אייגן

מון ס. שטערנבערג

„כ'וואלט נארן נארן, אבער דאס איז מיין שלעכטער מאג"

Lydia E. Pinkham's VEGETABLE COMPOUND

מוסטע סיגנן און מאסקוטאס שנעל

כלרז

רער נאנבארסטער מיטל אין 121 לענדער

LORD BALFOUR HOTEL

Massachusetts Avenue & Beach, Atlantic City. Phone 5-0725

HUSBAND'S MAGNESIA

וואהרום לייד עז?

די הייכע וועטערן ברענגען קאפ־ווהטאג. מיר קענען רעפעדן סיס א קלארען קאפ אוז מיט סטאפען די שטערצען — נעמט נלייך א פראשקע אדער צוויי טאבלעטען

יום YUM יום

אין פאפיר אוז טאבלעטס פארם

על פראדאקטא!

אן אמת'ער פארגעניגען!

אדרבא — פארויכערט איינעם!

90092000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Lydia E. Pinkham's
VEGETABLE COMPOUND

טויטש פלינען און מאסקיטאס שנעל!

פלים

רער נאנבארסטער מיטעל אין 121 לענדזי

HUSBAND'S
MAGNESIA

LORD BALFOUR HOTEL
Massachusetts Avenue & Beach, Atlantic City. Phone 5-0725

וואָרום ליידען?

YUM

על פראָדאָקטאַ!

אַן אמת'ער פאַרגעניגען!

אדרבא — פאַרוויכערט איינעם!

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life, In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אירה אלטין
פרעזידענט פון ווילסעק קאלעדזש, פראווידענס, ר. אי.
פון ס. שטערנווישס

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג)

ווען איך בין אנגעקומען צוריק פון מיין ווייטן ווענדערונג, האט מיין פרייד נישט גע־קענט זיין גרעסער. איך האב מיך אויפגעפירט ווי אן אמעריקאנער סאלדאט, וואס קומט אהיים נאך אן אויסלאנד־דינסט. איך האב מיך נישט אפגעגעבן מיט קיין פאליטיק, נאר מיך אפגעגעבן מיט מיין ליטעראטור־ארבעט. איך האב אויך נישט אנגעהויבן צו רעדן וועגן מיין ווייטערן פלאן, ביז איך האב מיך נישט אויסגעשלאפן פון מיין לאנגער רייזע. איך האב מיך אויך נישט אפגעגעבן מיט קיין פאליטיק, ווייל איך האב נישט געוואוסט, וואס פאר א שטעלונג איך זאל נעמען צו דעם נייעם פאליטישן מצב, וואס האט זיך אנטוויקלט אין מיין אבוועזנהייט. איך האב נישט געוואוסט, וואס פאר א שטעלונג איך זאל נעמען צו דעם נייעם פאליטישן מצב, וואס האט זיך אנטוויקלט אין מיין אבוועזנהייט. איך האב נישט געוואוסט, וואס פאר א שטעלונג איך זאל נעמען צו דעם נייעם פאליטישן מצב, וואס האט זיך אנטוויקלט אין מיין אבוועזנהייט.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

„טאוסטינג" בעזייטיגט שטאפען

וואם ווערען בענוצט אלם באזים צו וואשען שאף

(שווארצע, צופעדיג, שארפקע אייסרענדיג בעסיטע שמאק)

וועלכע זיינען נאטירליך דא אין יעדע טאבאק בלאט

„זיי זיינען אין דרויסען קענען זיי ניט זיין אינעווענינ!"

יעדע לאקי סטרייק סיגארעט איז געמאכט פון די פיינסטע טאבאק כלערער וואס די וועלט קען אנבאטען — די פיינסטע פון מעקסיקו — די פיינסטע פון קענטאקי, טענעסי, טירקישיע, אין כוידע קארלאינאס — די סאמע בעסטע פון די פרישע נעייקסע אין דער נאנצער וועלט. אבער אלע טאבאקען, עס מאכט ניט אויס ווי טייער אין פרייז אדער וועלכע מארק ווי זייער, ענטהאלטען, ווי די נאטור פארהיצירט זיי, שארפקע אויסרענדיג שמאק. דער אויסשליסליכער „טאוסטינג" פראצעס פון לאקי סטרייק — א פראצעס וואס מאכט צייטיג, וואס ליימערט, וואס נעמט אריין אין זיך דעם נעכטיק פון די טאבאק אולטרא ווייאלעט שארפקייט — בעזייטיגט נעזונט נראצע, אויסרענדיג שמאק וואס זיינען נאטירליך דא אין יעדע טאבאק בלאט. מיר פארקויפען די אויסנעזוכטסטע שמאלונגען, וועלכע נעכרויכן עס מאכט באזים צו מאכען „שיקע-דיג-צו (צו וואשען שאף). אזוי ניט ווי א קרעפטיגען אויספרוצינגס-שמאק פאר בייסער, בלומען אף קיסטען — נעמט צו מאכען מעגליך מעגליך אייגצושקען איבער 50,000 שאפלעך פרעך מעגליך צו בעשפרייען פולע מויזענדער בייסער. אין אזוי ווייט איהר ווייסט אז דיוק אויסרענדיג שמאק. וואס זיינען נאטירליך דא אין יעדע טאבאק בלאט. זיינען נעמא אין אייערע לאקי סטרייק סיגארעטעס.

זיי זיינען אין דרויסען — קענען זיי דאך ניט זיין אינעווענינ! קיין וואונדער וואס לאקי סטרייק סיגארעטעס זיינען שטענדיג פארוויקלעך צו אייער טאבאק.

* U. S. Dept. of Agriculture, Bureau of Animal Industry, Order No. 210

"It's toasted"

נעברויכענדיג אויך די אולטרא וויאלעט שטראלען

וועגענסיין כאטש צייטיג — הויך רייניגם

אייער האלז-באשיצונג — נעמען אויף־קנופ + נעמען חוסם

© 1931, The A. T. Co.

LUCKY STRIKE CIGARETTES

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lehens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ווי אַזוי איהר זאָלט אויף־דעם ניט קוקען . . .

עס זיינען דאָ וועגן שפּייזן צו קויפן גע־קיסט וואָס גיבען איך אַזוי פיל צופֿרידענ־הייט סאָר אייער געלט ווי קעלאָגגס קאָרן פלייקס.

פון אין־אויסצינען פּעקעדוש קריגט איהר אַרויס פיעל מחיהדינע מאָלצייכען — ווען כאָטש איך בלויז עטליכע סענט.

קעלאָגגס זיינען מחיהדיג סאָר סריהשטיק אַרער מיטאָג. מיט מילך אַדער קריעם. צוואַמען מיט פרוכטען אַדער האָניג.

אויסגעצייכנט סאָר דעם קינדערשען אוועג־מאָלצייט — אַרער סאָר א נעשמאַכען נאָש אויף־דער איהר לייגט וויך שלאָפען. אוי נעזונט און לייכט צו סאַרדיהען.

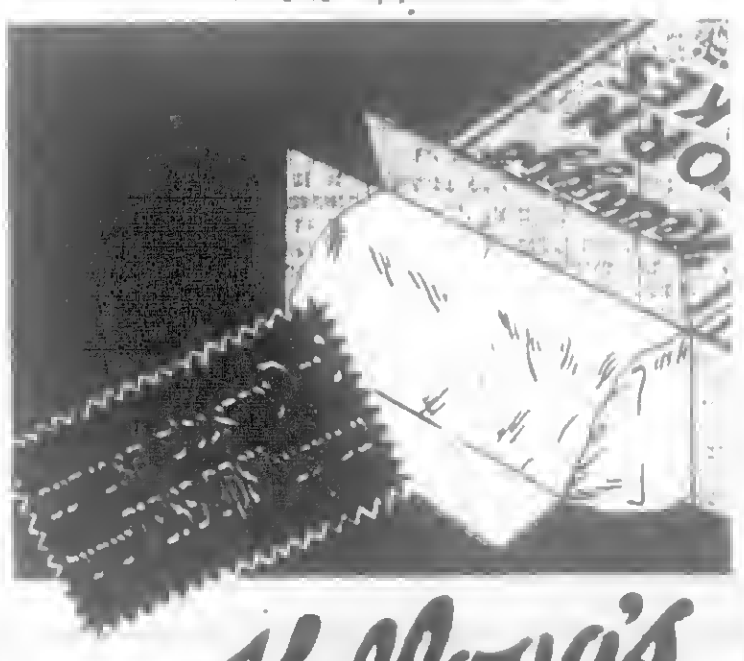
קיין אַנדער סאָרטיג־צום־עבען כיהעל אין דער וועלט איז אַזוי פּאָפולער. קיין אַנדערע קאָרן פלייקס האָבען וויך נאָך קיינמאָל ניט געקענט סאָרגלייכען מיט קעלאָגגס אונפאָרגלייכליכער קרובלעקייט און טעם.

דערביבער וועלען קונדע קיינסָרם ניט נעהמען קיין נאָכמיטטוס סאָר קעלאָגגס. זיי ווייסען אַז נאָבנעמאָכטע וויינען קיינמאָל ניט פונקט אַזוי־ווי די אָריגינעלע פון אלע קאָרן פלייקס וכט דעם רויטען־און־גרינעם פּעקעדוש ביי אי־ער גראָסער. מיט דעם אויסטליכען אינער־ליך־סאָרוינעלטען וואָקס סאָכיר וואָס האלט די פלייקס אויוון־פריש אפילו נאָבדעם ווי איהר עסענט עס. נעמאָכט פון קעלאָגג אין באטעל קריק.

קעלאָגגס קאָרן פלייקס זיינען אָבכאָלים כיהר אונטער דער סופּערוויזיע פון דעם כיף מיכל ש. אויסקאָסקי.

• • •

איהר וועט הנאה האָבען פון קעלאָגגס כלאָבבער מויזיק. כראָדקאַסטעם איבער wjz אין פארבינדעטע סטיישאָנס פון דער עק. בי. סי. יערען זונטאָג פון 10:30 ביז 11:00 איסטערן סטאַנדארד צייט.

די לעבענס־געשיכטע פון עמאַ גאָלדמאַן

נעשריבען פון איהר אַלייז מאָגנוסקי פון סיראַקיוז, ניו יארק, סאָרפֿעסטער פון ס. שעקערשוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

יסאָרטזעצונג)

און נאָכר וועגען אין יענער צייט אַנגעסומען קיין נויערק ווייב מיסאָליהר סיי דער היסטער סאָרטי כאַראַקטער סטעריאָטיפּיזירט: ס ראַנדאָאַס אין ראָמאַניעס נעפּוטיי וועגען זיי שטעלערייר אין קיינער האָב זיך אַרום זיי ניט נעסטופּלט. אַבער די שרעכיס ווייב זיי חאבען אַפּגעטאָן, איז נעווען ערך ווייניגע און זיי האָבען צייטגעהיים א נוסען כאָרען: סאָר די אַנדערע וויסיטע סרייהיטסיקאָמפּאַניעס, וועלכע וועגען סטער נעקומען קיין אַסעריקע אין מיטן עטליכע וואָכען צייט האָב זיך אַנגעגעבען צו סאָראיי וועגען די האָריקאַלע ערשטענטען אויף דער אימיגראַציע־אינספּעקציע. און כאָטש איך האָב ניט אויסגעפּיטט אויפֿצוי־צייכענען, כין איך סונדערפּטונקט: נע־וואָרען א סיטיזען פון דער נייטע. זייער אַרבייט סאָר וויסאָטער האָב איך צייט־צייט. און שפּעטער, וועג סי'איז נאָך כאָכט נעווארען, אי די סאָראָס כאָטען רוען כייסטאָנסטענסיש. די ־כאָטשקא" סון דער וויסטער "עווענטשוי" וויסט סיין אַסעריקע. זיינען סיר נאָך נעווען אין וויכטיג רוסער.

סיט'ן ערשטען סון דער ־כאָטשקא" אויף דער אויסט כאָיב זיינען סיר נעווען ויכער. וויל אלע האָבען נעזייאויסט יוער זי אין. דער אַסעריקאַנער עיקס אַבער האָב ניט נעווארכט. און סיר האָבען נעדארפט וועכן: סיטיזען זי אַרייכ־קריגען. ניקאַראַגוע אין יענע קריגען. ניקאַראַגוע אין כים דער ־כאָטשקא" נעוואָלט אין סאָרבינדונגען. איי עי האָב נע־וואָלט. אַז דער צוויי אין אויסט ריכטן סיין אַפּליקיישאַן אין ניט נאָר צי ואַכרי־שלעכ. נאָר אויך צו פּאַסיפּאָרט סאָטאָגראַפיעס אין אַלע פּאָזעס וואָס דער רוסי־שער פּריהיטסיכאָיכקייט. האָב ניקא־לאַיוויך וויך באָאַטער כיט כיר וועגען דעם וויי אַזוי כיט דער אַסעריקאַנער עיקס. סען כיט דער ־כאָטשקא" וועלכע נעהערט צוויי־פּאָר סאָר אַ ווייב. אי עי האָב ניט אין דעם כיר כיסטע. פּונקט וויי איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט.

אויך דער ־כאָטשקא" איז נעווען אין דער אויסט כאָיב. אַבער כאָרען האָב איך ניט נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט.

אויך דער ־כאָטשקא" איז נעווען אין דער אויסט כאָיב. אַבער כאָרען האָב איך ניט נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט.

אויך דער ־כאָטשקא" איז נעווען אין דער אויסט כאָיב. אַבער כאָרען האָב איך ניט נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט.

אויך דער ־כאָטשקא" איז נעווען אין דער אויסט כאָיב. אַבער כאָרען האָב איך ניט נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט.

אויך דער ־כאָטשקא" איז נעווען אין דער אויסט כאָיב. אַבער כאָרען האָב איך ניט נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט.

אויך דער ־כאָטשקא" איז נעווען אין דער אויסט כאָיב. אַבער כאָרען האָב איך ניט נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט.

אויך דער ־כאָטשקא" איז נעווען אין דער אויסט כאָיב. אַבער כאָרען האָב איך ניט נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט. אויך איך האָב ניט כיט אויר נעקענט.

BEST COPY AVAILABLE

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Kellogg's
CORN FLAKES

Domino
דאמינא

„זיי ניט קיין נאַר"—דער גאַנצער אפּים ,וויסט פּאַרוואָס דו פּיהלסט זיך „ניט געזונט"

„זאָג מיר . . . פּאַרוואָס טוסטו גאָרנישט וועגן דעם?"

Lydia E. Pinkham's VEGETABLE COMPOUND

9(0)92(0)(0)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lehens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אדער אליין

פון ס. שטערנווייס

Copyrighted by Abbott A. Stern, 1931

די אמת'ע זאך אין ברען פלייקם

וואן איבער פארוכם קיללעכע פעם ברען פלייקם הערפט איבער סתהר נים ווכען ויין ערשטע קלאסע סיגע ברען פלייקס.

איבער פארוכם רעם סעם פון פעם וואס פארערע ברען פלייקס השכען נים. ווי האלטען זיך מעהר קוהלע יע אין מיטן אדקה קריעס. איבער קריעם די ווימאסיגם, די מינוטשל שלאצען פון רעם ווייך. אין פינקט גענוג ברען די זיין א מיהער אפי־ מיהר־מיטעל.

וועהרם פאר־קייפט אין רעם רוימען־ אונדערגעם פעקעדוש. נעטמאכט פון קיללאגג אין כאסבל קריק.

Kellogg's PEP BRAN FLAKES

וואהרום ליידען?

די הייסע וועטערען כרענגען כאפיג והתהאב. צו קענען רעגירן סיך א קלארען קאפ אוו צו כסאפען די שטערקיג! — נעמט נלייב א פראשקע ארבר צויי טאבלעטען

יום YUM יום

איז פאוואר אוו כסלעטס סאדע איז פיל בעסער פאר דיין מאגען

פוס פאודער פאר פוס־שווייס, שרעק פון פוס־ריח, פוס־ווייטיג, פוס־ברענען, פוס־מידקייט, פוס־ווייכווערדען

91009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. — (May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox und Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון זיך אליין

פון ס. שעראוויטש

Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטועצונג)

איידער ביז דאס אלעס איז אויסגעמיטלט זיין איז נאכצוגיין אין דער אנדערער קאם ער כיי צוגעקוקט א קורצ כריסטע, ווען דאס זיך נעריכט, אזוי:

„טייערינקע כיינע :—

„עס איז אויבער כיטשער אין דער מיר דעם עוסטן עזרליך!"

אין וויסער איז נעריכט א ריינסטע שיין:

„נעה שמילער, חיים הערצקוטשלאג און שלוים זיך שלא מיינע אלטען

(האוזרוי).

„דאן דיוסע איסט תיין לעצטער טאג. אזוי ריז ליגר ווייס לעצטען שטוונדען."

אין צים כליים:

„כיינע לעצטע פראבירען רא איז נעשטיגט וויינען ווענען דיר כיין טייער רעכט אויבערנעכענער צייטונג".

הויסט עס, אז נאר צוזען חרשים און פרעמד קיינען דיר שטענדיגער טאג, נאר אז נאכט—כיין טאטא ווען זיין מרים!

ווען איך כין יענעם טאג נעשטאנען אויפ'ן אינזלא, ווי אזוינער קליינער קעמפ איז נעווען, איז ארלינגען נעווען רער עריסקער צו באבערעען ווי מרעד לאך אנך כין.

—ווען איז נעשטאנען, עקס?—האס ער טיר נעפרעגט.—עפעס ביזטו כיר היינט ווהר לעבעריג.

האב איך אימה הערצהלט ווענען פאטאל. ווענען זיין יונגער אין רוס־לאנד, זיין לעבען אין אמעריקע, זיין פוליטישע אידיי־ען און זיין שלא קומפראמיס. אין ווייטער איז נעריכט א ריינסטע שיין:

„נעה שמילער, חיים הערצקוטשלאג און שלוים זיך שלא מיינע אלטען

(האוזרוי).

„דאן דיוסע איסט תיין לעצטער טאג. אזוי ריז ליגר ווייס לעצטען שטוונדען."

אין צים כליים:

„כיינע לעצטע פראבירען רא איז נעשטיגט וויינען ווענען דיר כיין טייער רעכט אויבערנעכענער צייטונג".

הויסט עס, אז נאר צוזען חרשים און פרעמד קיינען דיר פאטאל. ווענען זיין יונגער אין רוס־לאנד, זיין לעבען אין אמעריקע, זיין פוליטישע אידיי־ען און זיין שלא קומפראמיס. אין ווייטער איז נעריכט א ריינסטע שיין:

„עס איז איצטער כיטשער אין דער מיר דעם עוסטן עזרליך!"

אין וויס

90092XXXX

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

געשריבן פון אדר אירן

פון כ א ש ע ר ו ו י ם ש

(פארטזעצונג)

וויבלעך אין ציוויליזירטסטע קאנטרי
די וועלט וועגן דער סיסטעמ רעזי
גלייך דאס איבל אויסגעטראכט פאר
פאלקס-בילדונג, וויבאלד עס פארמא
סיזונגען. וואס האבען אונז, אין דער
אמעריקע, צוגעלאכט צו פארשטיי
פאלקאיזאציע, א כיסהדר פון דער. בצאי
וועלט אויסגעצייכנטע. דאס ערציאי
דעם וועלטבארימטע אינסטיטוציע
וויכטיג, אין כאלכעמצייט דאס בעשטע
פיזיאלעגיע. נאכדעם איז אינטערע
צען נעוואהרען א נעזעלשאפטליכעם, וואס
דאס אינטעלעקטועל צאלץ אין אונדז
אינטערעסען אין האנד זיינען.
דאס אינסטרוקטיוו צאלץ פון דעם
כאבען מעיר נעטאן. דאס עקזיסטיר
אפילו, ניט טייערען.)

דאך האבען אבער אינטערעסירט
ער א מאנאטען אין זיינעם, דאס ע
דאבער שטארק פון אידישקייט.
אויף אידישע פראגען. אין אלע
אידישע מאסן! נאר אידען אליין, או
דאבען זיין א פיינעקדיעה, ניט פ
טעאטער-דיעקאר. אלע אידי
השכלה שוין אין זאנטן, או נאר אידי
קיין אנדער אינטערעס. או ער
אין דא אין ער אידיש כים אינדע
נאסקוע. דאס אין נאכנו
אידישקייט אין דער וועלט
ענטי.

די נאכריכטען דאס זיי כים אינ
נעזעלשאפט, דאבען אינטערעסירט
אינטעס פון די ייסק. דאס זי נעפראגט
מאכען דאס פעלט אונז, אין דער
אמעריקע אין אידישע נעזעלשאפט
אין דעם אמעריקע אין אינטערעסע
אין דעם אמעריקע אין אינטערעסע
דעם נעזעלשאפט אין דעם אמעריקע
דעם נעזעלשאפט אין דעם אמעריקע
דעם נעזעלשאפט אין דעם אמעריק

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אדלר שליין

פון ס. שערשווימש

Copyright by Adler A. Engel, 1931

(פארטזעצונג)

אין כאטשאן האט רעד. ס'יוענטיעף פעטסטערי ק'ואב" פ סר נעשריבען צאר אלינעניעזען און רער נאוויכאוא. און איין די אינטערעסאלטונגען. וואס רעד האט נעמאכט לכבוד זיין. דאס איך נעטראכט פישעצאי פישעצאי רעש זוינער און אנדריע אנצוזעהענע פערזענליכיסיטען זוכ'ס האראשער אוניווערזיטעט. איך האב ראטעזן אויך נעטראפען צוי מרס. אלא נוי, וועריע האט צייטיג נעשריבען צאר כיוס צאר ארלינגטאן'ס סרופע. נייסטען ד'פעטעל ראל, רער איבערוועצער זון א כר רוסישער ווערק. רר. קאניפאי. און צענרליע אנדריע אנצוזעהענע פערזענליכקייטען זוי באסטאן.

אין שיקאגא איז רער ע'פאלק נעווען צאר נעטעבער. פאי אין די אסעריקאנער אידישקאיטשע קרייזען און פאי אין די אירישיזמישע ראריטעטע קרייזען ראס מען זיך פיס אלינעניע'ס צאר'טשעלענגעז ישראל אינסע'עסירט. און א ראנג רעם איז רער סטורידיקער פעאסער צעווען נעווען. פאי אפס ראס כען אין שיקאגא לכבוד ארלינגטאן'ס נעפאראטעז העטען. און איר האב סיס איהם נעכוזט זיין אייף יעדען באנקעט. שבער ניט קוי פערזונ ראריף וואס איך בין נעווען אזוי שטארק צאריטמען נעצוגען ציוען צו רעם אלטען לעבציטע און ארויפצוסטעל אויף אנדריע'ס פראפעסיאנעלן נעצוגענהייט. איך האב נעטראכט אז ס'וואלט ניט שוין ניט נעפאסט ווען איך וועל פון רעם אנהויבען צו ראנען פון ראס ווי איך בין נעקומען צו רעם ע'פאלק צאר ליטעראטור.

איך בין נישט נעווען קיין גרויסער לייענער פון ראמאנען. איך האב נאר נעלייענט ראס וואס איז מיר נעקומען אונטער ראנט. אין ראס האב איך נעפונען פיל אינטערעסאנטס. אבער ווען איך האב נעזען ראס ראמאן פון עמא גאלדמאן, האב איך נישט נעקענט ווידערשטיין ראס נעלוסט צו לייענען ראס בוך. איך האב נעוואוסט אז ראס וועט מיר נישט נעבן קיין רוה ביז איך וועל ראס נאנצע בוך נעלייענט האבען. איך האב נעוואוסט אז ראס וועט מיר נעבן פיל צו טראכטען. איך האב נעוואוסט אז ראס וועט מיר נעבן פיל צו פילען. איך האב נעוואוסט אז ראס וועט מיר נעבן פיל צו לייטען. איך האב נעוואוסט אז ראס וועט מיר נעבן פיל צו לעבען.

איך האב נישט נעטויישט. איך האב נעפונען אין ראס בוך אלץ וואס איך האב נעהאפט צו פינען. איך האב נעפונען אין ראס בוך אן אמת'ע פרוי. אן אמת'ע מענטש. אן אמת'ע רעוואלוציאנער. אן אמת'ע פרייהייט-ליבהאבער. אן אמת'ע פרייהייט-קעמפער. אן אמת'ע פרייהייט-מערטירער. אן אמת'ע פרייהייט-העלד.

איך האב נעפונען אין ראס בוך אן אמת'ע ליבע. אן אמת'ע פרייהייט. אן אמת'ע לעבען.

איך האב נעפונען אין ראס בוך אן אמת'ע פרוי. אן אמת'ע מענטש. אן אמת'ע רעוואלוציאנער. אן אמת'ע פרייהייט-ליבהאבער. אן אמת'ע פרייהייט-קעמפער. אן אמת'ע פרייהייט-מערטירער. אן אמת'ע פרייהייט-העלד.

איך האב נעפונען אין ראס בוך אן אמת'ע ליבע. אן אמת'ע פרייהייט. אן אמת'ע לעבען.

איך האב נעפונען אין ראס בוך אן אמת'ע פרוי. אן אמת'ע מענטש. אן אמת'ע רעוואלוציאנער. אן אמת'ע פרייהייט-ליבהאבער. אן אמת'ע פרייהייט-קעמפער. אן אמת'ע פרייהייט-מערטירער. אן אמת'ע פרייהייט-העלד.

איך האב נעפונען אין ראס בוך אן אמת'ע ליבע. אן אמת'ע פרייהייט. אן אמת'ע לעבען.

איך האב נעפונען אין ראס בוך אן אמת'ע פרוי. אן אמת'ע מענטש. אן אמת'ע רעוואלוציאנער. אן אמת'ע פרייהייט-ליבהאבער. אן אמת'ע פרייהייט-קעמפער. אן אמת'ע פרייהייט-מערטירער. אן אמת'ע פרייהייט-העלד.

די אומגליקליכע כלה פון מאפאלק סטריט

נעשריבען ספעציעל פאר "פארווערטס"

— פון —

איוו לאוארום

ר א מ א ן

פון איצטיגען אירישען לעבען אין אמעריקא

(פארטזעצונג פון נעכטען)

— איך ווייל אייך אויסריכטיג ראנקען צאר רי ביבער, וועלכע איהר האט מיר נעשיקט.—האט זי נערדרט אז נעדיכטע — איך אנערקענ ראס ווערק... אבער. צו וואס האט איהר עס נעטאן, מר. לאיכטאל? איהר האט זיך ראר נעראכטעס כאטיהען נעהאט עפטערא אין א בורלעסקעס!.... עס איז אבער ווערט צו: זען אויף... איך וועל די סתנה טעזאגן.

עטפעל ראט נערערט און עד האט נעטוינקען.

עד ראט נאר אייף איהר נעקוקט.

פים נרויסע צופעזטע אויגען נעקוקט.

עטפעל איז צוין נעווען כאפאלט פים זיין ראטעזוויך. זי ראט נעוויאוסט אז ראס איז א רעשלטאט פון זיין אפשלוסען נאר טשארף נאכצוראכטן. זי ווייס נישט ווען ראס איז נעשעהן. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס שטעטל. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס פאלק. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לאנד. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען.

אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען.

אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען.

אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען.

אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען.

אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען.

אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען.

אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען. אין איר אפשלוסען צו פארלאזען ראס לעבען.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ד אמאן

סון איצטינעז אירישען לעבען אין אמעריקע

נעפרינבעז אמעציעל סאר'ן „פארווערטס"

— פון —

אירוא לאוארום

(פארטועצונג פון נעכסטען)

— איר ווייל אייך אויסרוביטש דאנ־קען מאר די ביבער, וועלכע איהר האם מיר נעשיקט.—האם זי נערעדט און נע־ארבייט.—איך אנערקען דאם זעהר... אבער: צו וועם האם איהר עס נעטאן, סר. לאיע־טאל? איהר האם זיך דאר נעראהטם באם־יהען נעקען עפסטרא אין א בורי־נעפענבאם!.... עס איז אבער זעהר שווער צום אייך... איך וועל די סחנה טיעצען.

עפעד האם נערעדט און ער האם נע־שווינען.

ער־פאם נאר אייף איהר זעקוסט.

כיים נרויסע צופעסנטע אויגען נע־קיקט.

עפעל איז זיין נעווען באפאנט כיים זיין דאטינען־זיך. ו' האם נעוואוסט, אז ער איז א רעוואלוסיאנער און אז דאס איז א נוויינינרינער און אז דאס נאר שטארק כראנט זיין. ו' האם וועגען אייהם אחד נעוואוסט, אז יתן ער צר־רערם זיך, רערם ער נאר א סר.

שרער ער שווינען: איבוצער קען רע־דען צו אייהם א סטונרע נאבאנאנר, אוי ער קען שווינען: כשרע סיף, כשרע ארבעטערם שווינם ער; שרער ער רערם זיך אוי שאנארער, אז עם איז ישווער אויהם שאוסטאפען.

עפעל האם נעוואלם. אז ער זאל זיך באנארער־רערען.

ו' האם אייהם נעוואלם אויסטונרען אין עם האם זיך איהר נערוכט. אז ו' האם נעוואוסט, אז ער האם נאר נים וועלען. איז נעווען שווענשהרען נאר יוראב. אז האם זיך אויסנעהאלטען אין פארין, אין רער פאסילית. אוי ווייל איר כין אליין, אין סיר אוסנעסיכ. כין איר זעהר צופרידען, זעהר אוי זעהר צופרידען...

עפעל האם נים באריכטעט, אז זיינע נעהרערטע רייר זיינען א רעוואלם פון צופרידענהייט אין זיין קאפ. זיינע וואר־טער, האם ו' איינגעוואהנ, האבען א זין: זיי זיינען אבער נים קלאר אריבנע־כראנט. ו' האם פרובירט אירם עפעס־לעז סים א באפריגונג, אוי ראז האט עך טוין וויייטער נענוטען שווינען.

ו' האם שוין נעסוים רערט.

אוי־ו האם זיך ווירהאלם עסליבע כצל. סוי א כיסל קלערהייט רייר זיי־נע האם ו' אריבנענוסען. אז ער וואוינט אליין, וואוינט אין א קלאב, א ריייבע־אריסטאקראטישער קלאב אין רעם נע־נענד לעבען איכסטרעווער. וואס הייסט „טורהר סיטי".

רייוו האם נעוואוינם אין רעם קלאב. וויייל זיין סרוי ערנא, סיט וועסען זיין פאסילית האם אירם פארשליירט. וועך עך האם נאר נים נעהאם קיין אייגענעם ווינקעל. איז נעווען שענשהרען נאר יוראב. ו' האם זיך אויסנעהאלטען אין פארין, אין רער פאסילית לאוענטאל האם כען שוין נערערט, אז צוויייפען רייוולען און ערנא'ן וועם שוין קיין לע־בען קיינמאל נים זיין. ער האם איהר ־נעהאלטען רערווייסערט פון זיך אפילו אין רי ערשטע טעג זון וויער הייראם. אוי וויייר פארנעבונג האם אנגע־האלטען. ערנא האם א פאר טאל נע־וועלם אינאנצען אוועק פון אירם. פרופיסרינען א נס: אבער אוני ווי

נערערט וועגען זיך.—איך כין א פרייער כענש. אוי ראר בין איך נים קיין פרייער... עס הייסט. איך כין נים זיין קיין פרייער כענש, אבער איך כין כאר א צוויייר...

עפעל האם אירם אנגעקוקט.

ער האם פארשוועצט:

— איר כין פרוי, ווייל איך כין אליין... אין איך טאר נים זיין אליין. אוי ווייל איך כין אליין, אין מיר אוסעסיג. כין איך זעהר צופרידען, זעהר אוי זעהר צופרידען...

עפעל האם נים באריכטעט, אז זיינע נערערטע רייר זיינען א רעוואלם פון צופרידענהייט אין זיין קאפ. זיינע וואר־טער, האם ו' איינגעוואהנ, האבען א זין: זיי זיינען אבער נים קלאר אריבנע־כראנט. ו' האם פרובירט אירם עפעס־לעז סים א באפריגונג, אוי ראז האט עך טוין וויייטער נענוטען שווינען.

ו' האם שוין נעסוים רערט.

אוי־ו האם זיך ווירהאלם עסליבע כצל. סוי א כיסל קלערהייט רייר זיי־נע האם ו' אריבנענוסען. אז ער וואוינט אליין, וואוינט אין א קלאב, א רייבע־אריסטאקראטישער קלאב אין רעם נע־נענד לעבען איכסטרעווער. וואס הייסט „טורהר סיטי".

רייוו האם נעוואוינם אין רעם קלאב. וויייל זיין סרוי ערנא, סיט וועסען זיין פאסילית האם אירם פארשליירט. וועך עך האם נאר נים נעהאם קיין אייגענעם ווינקעל. איז נעווען שענשהרען נאר יוראב. ו' האם זיך אויסנעהאלטען אין פארין, אין רער פאסילית לאוענטאל האם כען שוין נערערט, אז צוויייפען רייוולען און ערנא'ן וועם שוין קיין לע־בען קיינמאל נים זיין. ער האם איהר ־נעהאלטען רערווייסערט פון זיך אפילו אין רי ערשטע טעג זון וויער הייראם. אוי וויייר פארנעבונג האם אנגע־האלטען. ערנא האם א פאר טאל נע־וועלם אינאנצען אוועק פון אירם. פרופיסרינען א נס: אבער אוני ווי

— איר ווייל אייך אויסרוביטש דאנ־קען מאר די ביבער, וועלכע איהר האם מיר נעשיקט.—האם זי נערעדט און נע־ארבייט.—איך אנערקען דאם זעהר. צו וועם האם איהר עס נעטאן, סר. לאיע־טאל? איהר האם זיך דאר נעראהטם באם־יהען נעקען עפסטרא אין א בורי־נעפענבאם!.... עס איז אבער זעהר שווער אין אייך... איך וועל די סחנה טיעצען.

עפעל האם נערערט און ער האם נע־שווינען.

ער־פאם נאר אייף איהר זעקוסט.

כיים נרויסע צופעסנטע אויגען נע־קיקט.

עפעל איז זיין נעווען באפאנט כיים זיין דאטינען־זיך. ו' האם נעוואוסט, אז ער איז א רעוואלוסיאנער און אז דאס נאר שטארק כראנט זיין. ו' האם וועגען אייהם אחד נעוואוסט, אז יתן ער צר־רערם זיך, רערם ער נאר א סר.

שרער ער שווינען: איבוצער קען רע־דען צו אייהם א סטונרע נאבאנאנר, אוי ער קען שווינען: כשרע סיף, כשרע ארבעטערם שווינם ער; שרער ער רערם זיך אוי שאנארער, אז עם איז ישווער אויהם שאוסטאפען.

עפעל האם נעוואלם. אז ער זאל זיך באנארער־רערען.

ו' האם אייהם נעוואלם אויסטונרען אין עם האם זיך איהר נערוכט. אז ו' האם נעוואוסט, אז ער האם נאר נים וועלען. איז נעווען שווענשהרען נאר יוראב. ו' האם זיך אויסנעהאלטען אין פארין, אין רער פאסילית לאוענטאל האם כען שוין נערערט, אז צוויייפען רייוולען און ערנא'ן וועם שוין קיין לע־בען קיינמאל נים זיין. ער האם איהר ־נעהאלטען רערווייסערט פון זיך אפילו אין רי ערשטע טעג זון וויער הייראם. אוי וויייר פארנעבונג האם אנגע־האלטען. ערנא האם א פאר טאל נע־וועלם אינאנצען אוועק פון אירם. פרופיסרינען א נס: אבער אוני ווי

"מיין שוירלי האָט ניט געוואָלט זיך פארלאָזען אויף מיר"..

"ווי האם סים איהר איינגער העמסלע אנגעשריבען דעם ארבעך פאר אן עקספרא באמעל כילך יעדען פאל, נעליך הי א האם פארשאכ קאקאמאלט. ווען ד' הערם אמאל קאפיצע פארשעץ איך איהר אז ו' ווקם מקאר נים קריגען איהר קאקאמאלט . . . דאם ווערקם הי א כיסוק!"

איילין קינדער ראטען איך די קקספרא נאפערבע דען קאקאמאלט, די פרעמיעם, קארבאורדעיסס, אין וויאסטן „די", פאר שמארק בייגעל אין עמסע ־ציטן. קאקאמאלט קומט אין באקוסטער שפדער פאקעטן. פרייס עך גוטן ערנם סים טיל, הייס שפיר קאלם. אך קינדער האבען אוני ליב דיזען מוזיק־דינען משקקאלאט פלעיווער שפיידערמאן!

קאָקאָמאַלט

מאכט מיך 70% מערער נאהרהאפט

■ נעמעסט אין אלע נאסטערי סטאנרם.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

הים? קיין אפעטיט?

פרובירט

די קיהלענדע

אויפוועקענדע שפיז

צו פאנטש הינט!

פאסט טאוסטיעס

די אויפוועקענדע שפיז

א סך מאר אייער געלד

A ProJuct of
GENERAL FOODS CORPORATION

פאר א יאהר

פון וועניגער ארבעט אין דער זעלבער צייט

BEST COPY AVAILABLE

90092000X1

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

GERBER & CO., Ltd.
Thun, Switzerland (Est. 1836)
Gerber & Co., Inc.
New York Office: 70 Harrison Street.

SWISS KNIGHT CHEESE

נאזימאווא זאגט,

„אד בין איבער 40 יאהר אלט!"

באריהמט ביהנם און סקרין מטאר מרקלערס, או די „אהרמן דארפען ניט אוופקרויבען פון אייך אידער יוגענר

לאקם מאלעץ זויף. 10

European Package Agency

POLICE FOUR FOR

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

געווען די ערשטע...
נעבן־בעז די עריטע

ווען מען די נאכמאכער אין נים
נעבן־בעז מיר אויסיטין דעם
אויסיטין־נעבן מעם אי

סווים נאיט קעז

GERBER & CO., Ltd.
Berne, Switzerland (Est. 1836)
Gerber & Co., Inc.
New York Office: 6 Harrison Street

SWISS KNIGHT CHEESE

BEST COPY AVAILABLE

900920000

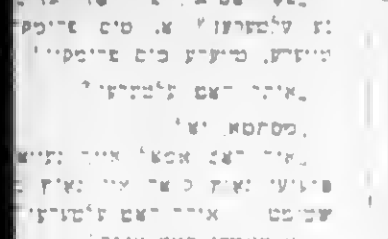
The Emma Goldman Papers

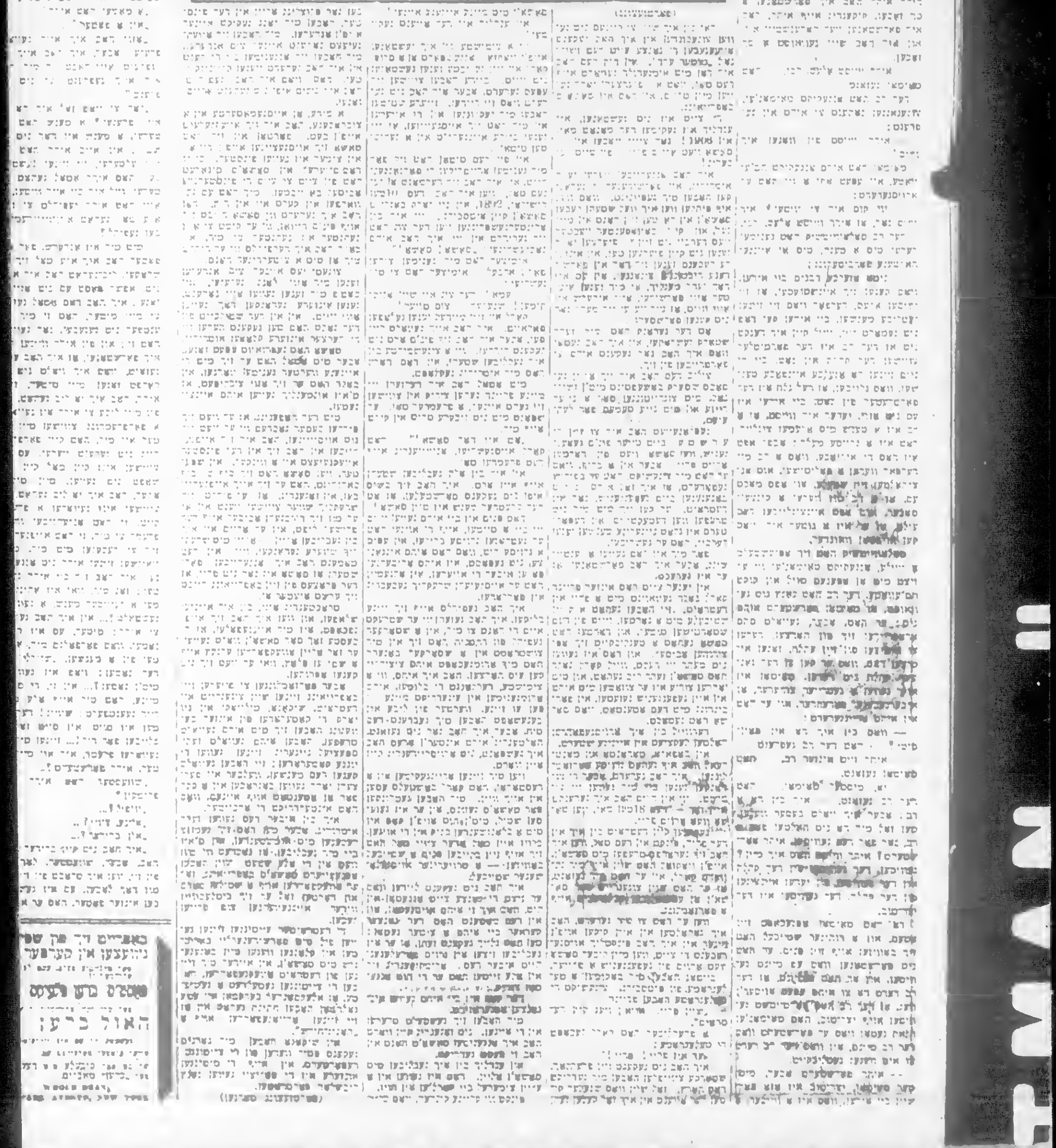
[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבעדיגע-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

פון זי. אלטערמאן
Copyright by Alma A. Goldman 1931

דאס לעבן איז אכער א חורבן

(פון אן ערשטער־קלאסיקער אמעריקע)

א שרעקליכע בעלעכטער

ויאדים ניט קיין
די קיסט וועמערע ברענט פאר
ווען מען קויפט קאם אין צו מאשע
די שטערקע — נעמט נישט א
פראפיט אויף צוויי מאלקומט
YUM יאם
אין פאברער אוז מאלקום מאדם
אין א"ל נאסר מאדעם
010 מסב. 000

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lehens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenax and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון איר אליין

פון ס. אשעראוויטש

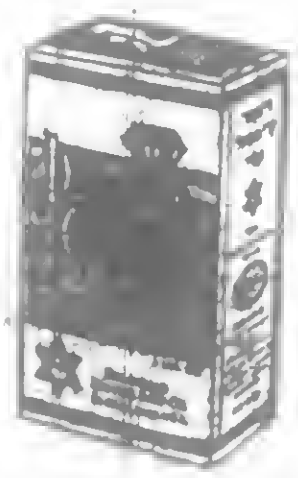
(פארזעצונג)

„כי חוק ליש

דיימאנד קו

כשר

BEST COPY AVAILABLE

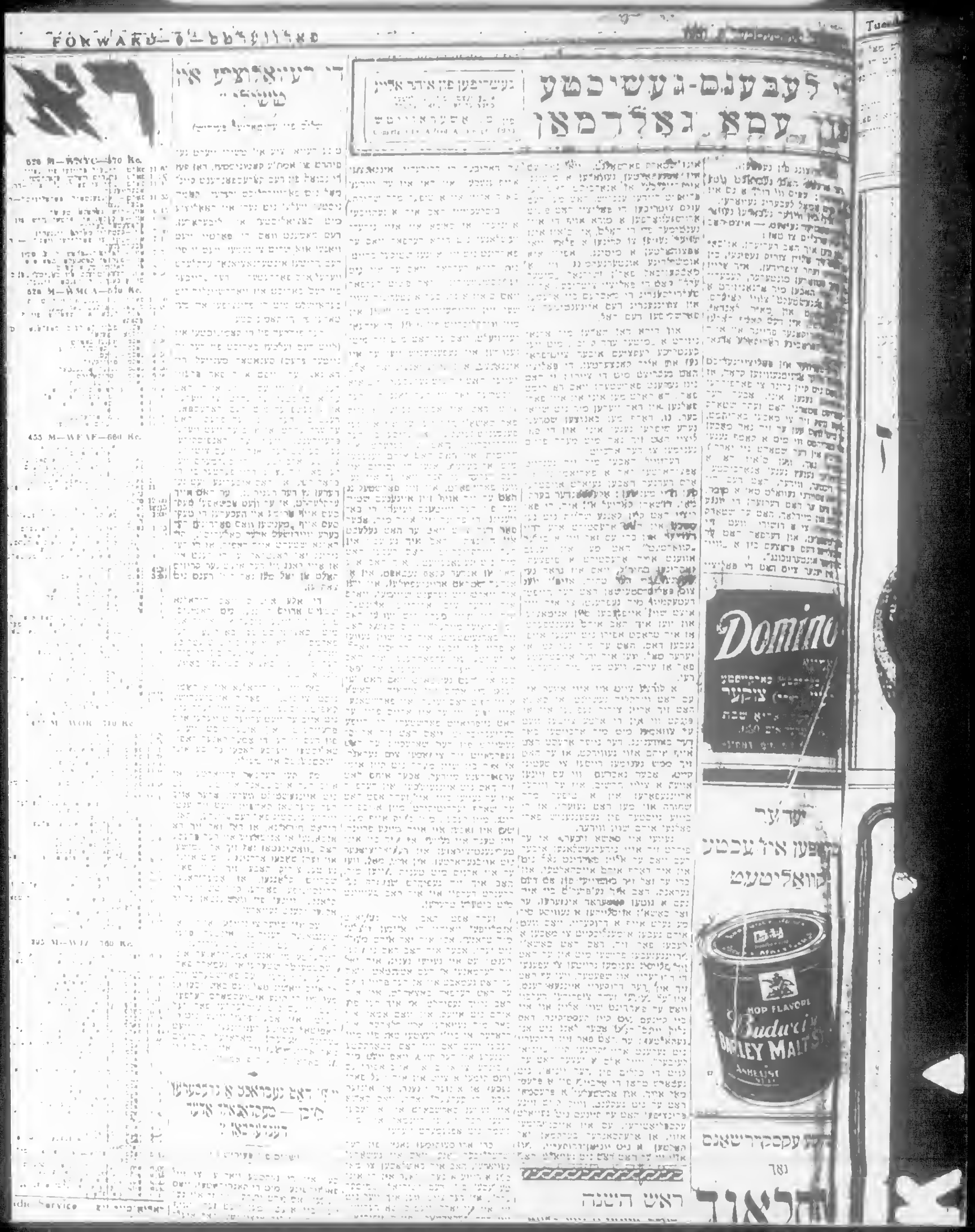
273

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

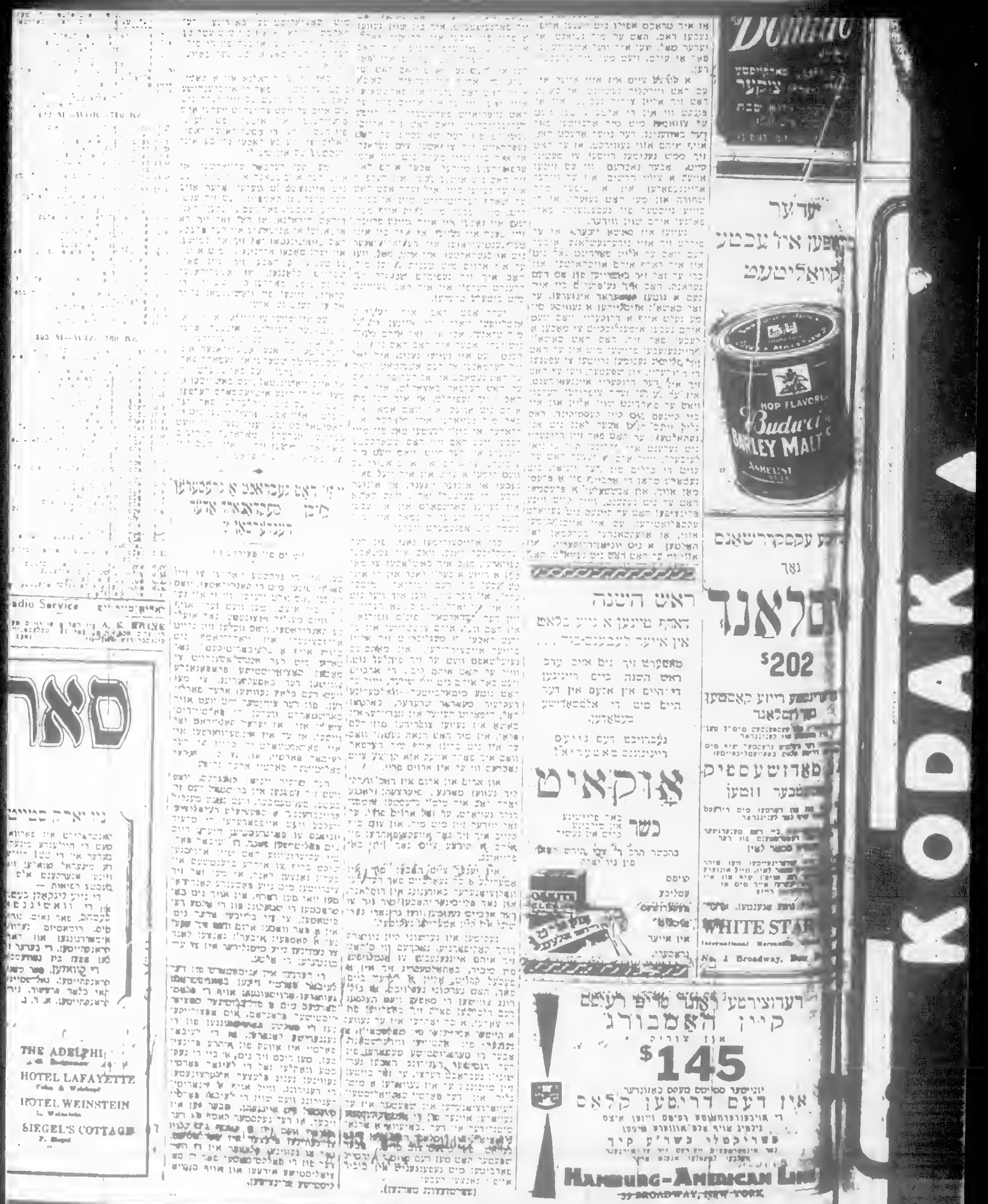
BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איר אַליין

פֿון ס. שעריאוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

אויפגעכוויטשט קליינע לעכלאך, ס'זשאַ־ריינפוסטן לופט. און זיי זיינען דאס נעזונט־רי וואס האבען אימס אין ס'מיר־קעל - פרוים סטראלשטס. סיס כאנייס־שעריגע האט נערשוני נשרשרט וחנענו יענע צוויי יונגע אנארכיסטען. ער איז נאר נים סיר נעזונערע לויבעריע זיי.

– פונקם אין יענער צייט האבען סיר זיך נעקלייבט מיטרינע רעם איז – ראַי־רינע יובילייאום סון אונזער שוהרגאל „סופער שרי". עס איז נעווען כבֿוים אומגלויבליך. וו א שוהרגאל. וואס פלעגט זיך אזוי, זאל נאר דערלעבען צו זיין נעפֿעליקט אזא יובילייאום. נייזל בין דאָך עשרים־יונג סון יערען איז נעווען סיר נעוואלטיג. אזוי האָט מען אים נערופען. אבער אין וועלט איז נישט נעווען קיין שוהרגאל, וועלכער האט נעהאלטען אזוי לאנג ווי ער. ער איז נעווען אַ ריזיג, וואס זאל זיך ציהען. זיין אטלאנטישער בויך איז אמעריקאנים.

אין דרי יאָהרען — פֿאַלופּכים, כאוליא און רעשטען — האָט זיך די פאריצי אייזענשטיין אין נים נע־כאפט אפאַלטען קיין סארגאלונגען. אבער האט האט סיר נים אַפּשטרעהונגען. און איך בין נעפאהרען וויי־טער.

אין אלערלע שטעדט האָב איך קיין סטעלונגען נים נעהאט, און אפילו די פאפּאלאריסטישע ציימונגען האבען מיס אכאַל נעציהען דעם שאַך אין נעשרייבען, וועלכע זיי זיינען כלום נים נעווען. אבער האט מען נעשרייבען וועגען סיר אין אַלע צייטונגען פון דער וועלט, וואס האָבען זיך נעזאַמלט צו מיר קומען. אַ סך פון זיי זיינען כלום נים נעווען אַנדערש ווי נייגעריג, אַבער אַנדערע זיינען נעווען אַ נאָר פון סיר נעקומען, כדי צו הערען מיין מיינונג וועגען אַלערליי ענינים. אַנדערע ווידער זיינען נעווען פֿאָרשער, וואס האָבען נעוואָלט מיר אַרויסציהען דאָס ווייניגסטע וואָס מיר האָבען נאָך נישט נעזאָגט. אַבער אַלע האָבען זיי נעהאַט אַ נאָר אַ ציל: זיי האָבען נעוואָלט מיר אַרויסציהען אַ ווערט־פֿולע מיינונג וועגען דעם אַמעריקאַנער לעבען, וואָס זיי האָבען נאָר נישט נעקענט פֿאַרשטיין.

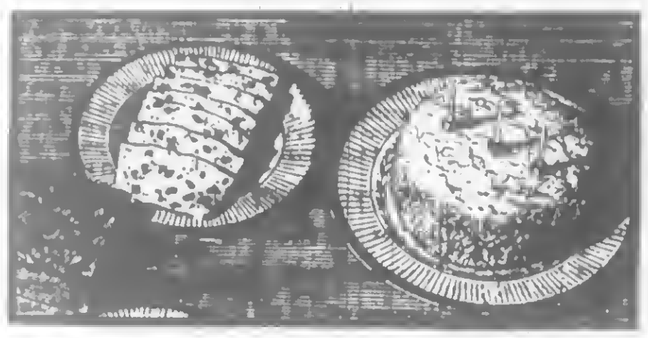
אַבער וועגן אַלע דעם וועל איך שפּעטער רעדען. אַלע מיינע באַזוכער האָבען נעהאַט אַ נוט אַפּעטיט, אַבער נים אַזאַ נוטן ווי מיין אַלטער פֿרײַנד אַלעקסאַנדער בערכמאַן, וועלכער האָט מיך נעבעטן אַז איך זאָל אים נים פֿאַרנעמען מיט מײַנע אַנדערע באַזוכער, ווײַל ער האָט נעוואָלט מיר אַלײן אַלץ דערציהלען וועגען זיך אַליין. ער האָט מיר נעזאָגט אַז ער וועט מיר נים שטערן, ווען איך וועל מיט אַנדערע נעשפּרעכען, ווײַל ער וועט מיר אַלע מאָל קענען אָפּכאַפּען, ווען איך האָב אַ פֿרײַע מינוט. ער האָט מיר אַפֿילו נעזאָגט, אַז ער וועט מיר אַלע מאָל נאָכלויפֿן אַרום דער וועלט, ווען איך וועל אַוועקפֿאָרען, כדי אַז ער זאָל מיר נים פֿאַרלירען.

אַלע מײַנע באַזוכער האָבען נעהאַט אַ נוטן אַפּעטיט, אַבער נים אַזאַ נוטן ווי מײַן אַלטער פֿרײַנד אַלעקסאַנדער בערכמאַן, וועלכער האָט מיך נעבעטן אַז איך זאָל אים נים פֿאַרנעמען מיט מײַנע אַנדערע באַזוכער, ווײַל ער וועט מיר אַלע מאָל קענען אָפּכאַפּען, ווען איך האָב אַ פֿרײַע מינוט. ער האָט מיר נעזאָגט אַז ער וועט מיר נים שטערן, ווען איך וועל מיט אַנדערע נעשפּרעכען, ווײַל ער וועט מיר אַלע מאָל נאָכלויפֿן אַרום דער וועלט, כדי אַז ער זאָל מיר נים פֿאַרלירען.

אַבער וועגן איר כּיין נעטראָגן ווערט קיין ליד נישט, דאָס איר מעמאָרי־נאָטעס, וועלכע איך האָב נעמאַכט אויף מײַנע רײַזעס איבער לאַנד, ווערען אַ נאָר אַ נרויסער הילף פֿאַר מיר ווען איך וועל אָנהייבן שרײַבן מײַן לעבנס־נעשיכטע. אַבער אַלע מײַנע באַזוכער האָבען נעהאַט אַ נוטן אַפּעטיט, אַבער נים אַזאַ נוטן ווי מײַן אַלטער פֿרײַנד אַלעקסאַנדער בערכמאַן, וועלכער האָט מיך נעבעטן אַז איך זאָל אים נים פֿאַרנעמען מיט מײַנע אַנדערע באַזוכער, ווײַל ער וועט מיר אַלע מאָל קענען אָפּכאַפּען, ווען איך האָב אַ פֿרײַע מינוט. ער האָט מיר נעזאָגט אַז ער וועט מיר נים שטערן, ווען איך וועל מיט אַנדערע נעשפּרעכען, ווײַל ער וועט מיר אַלע מאָל נאָכלויפֿן אַרום דער וועלט, כדי אַז ער זאָל מיר נים פֿאַרלירען.

אַבער וועגן איר כּיין נעטראָגן ווערט קיין ליד נישט, דאָס איר מעמאָרי־נאָטעס, וועלכע איך האָב נעמאַכט אויף מײַנע רײַזעס איבער לאַנד, ווערען אַ נאָר אַ נרויסער הילף פֿאַר מיר ווען איך וועל אָנהייבן שרײַבן מײַן לעבנס־נעשיכטע. אַבער

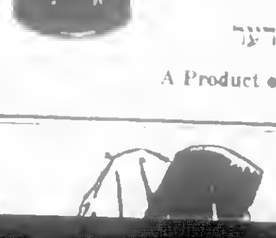
לאָזט קאַלומעט מאַכען זויערקוואַסיקס זיכער דעם ערפאָלג פון אייער קעיק לכבוד ראש השנה

קאַלומעט

די מאַגיש וויינסטיין ביים באַקען

A Product of General Foods Corporation

וואָס מען קען ערוואַרטען פון דעם נייעם פֿאַרהער וועגען די עלעקטריק פּריזען

(שיינס זען כוטשעל בריף פֿעריוס)

אין די אינטערעסאַנט זען רער אויסער באַשלאָסענע.

עס באַהויפּטעט ראָך רי שטאַטיסטי־קען רונג וועגען ווער עס רער רעכט צו פֿאָרהערונג. אין קיינער שלאָסען נים פֿאר סיס וועגן רי פֿאַקטען אין רי פֿאַל, ווי אַזוי עס איז פֿאָרגעקומען. אַבער אַלע רי פֿאַקטען זיינען נים נענוג. אַלע מען נעדענקט נאָך רי פֿאַרהער קעגן רי פֿאַרמער טאָמי ווילסאָן, וועלכער איז אָנגעקלאָגט נעווארן פֿון מאָרד, ווייל ער האָט אַליין נעשאָסען אַ מענטש, וועלכער האָט אים אָנגעפֿאַלן מיט אַ מעסער. ווילסאָן איז נעווען אַ נאָר פֿרײַ, ווייל ער האָט נעהאַט אַ נוטן אַדוואָקאַט, וועלכ

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אירר אליין

פון ס. שטערנזוימ

ראש השנה

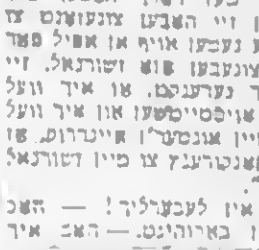
דערנעהנטערט זיך!

אבער — דאס איז נים קיין
ארואכץ זוערם באלעכאמ-
מים ואלען זיך איינבאטערן
בעסער ראש השנה כיים ריר
ניגען די חיים זען אלעס אין
תער היים כים די אלטפארישע
מעטאדען, געכרויכט דעם
נייעם רייניגונם פאזריאל

אוקאיט

כשר פאר שרויגינג אזן סיקנעס בייס אין נעשיר

טרכטער הרב ר' צבי הירש קצטן מון נוי יארק

שוים
שכליכע
פעכערשאפט
צ קאים
אין אייער
נראמפרי

א מולדינג ניי יאר

וחלם אידר ווין ויכער אז אידר
נים האפען כעקאנען אויף אייער

פילסבורי'ס

דר "באלאנסר

ווען איהר שיין חאבען א מו
רילית אויף שבת אין ים מכ
אפטימונג נעבעק אזן מילא א

"באלאנסירט" כשהי — פילסבורי'ס אוים
— אין עילסבורי'ס אוים
די פיינסטע ווייץ. פאכיונידט אזוי אז
ריים בעסם ואי ענסטאלטם די ריכטיגע
פראפענע. שייקייט אזן פיינהייט.
ריכטיגען כאליר אזן איינאפונם מעל
ואי אייר נים ריי.זן אין אלע שפיצען

עס אין נים קין אנדערע מעהל ווי
"באלאנסירט" פונקם אזוי אוים אזן —
הערשאר ווי כעקומען

פילסבורי'ס

"באלאנסירטע" פאר נער

לשנה טובה... תרצב

בעשליסם אז מעגרזן יאהר ווערם איהר ביזנעס מעהר
מישען ... בעשליסם יעצם אז אידער פאסם פאסם וועם

דעל מאנטע פ

דער פערפעקטער בלענד — פערפעקם אין יעד

אויב ראם היסט א
מחה'דיגער דעווילם"

ווייל ניכם פיהר זאכען ווי איהר דיים
צום ערשטען מאל פאריוכט

מינוט טאפיאקא

קיכער עסען אם פים ניהלם חשך
עם אין אפעראציע נאראנטיד

שרייבם פאר אינסטרוקציאנס-בוך רעסי-
פי בוך פאר פודינג, טאפיאקא
פאלמס, כיאין פרויט

MINUTE TAPIOCA,
150 PARK AVENUE, NEW YORK

באַרגעינם פאַר הערבסט!

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

„ויכערע, דויע־האפענע מיטי נעס", זאנט מרס. מ. אבראטאָ. פון ברוקלין

טיליאנעו נעבריכעו עס אין וואשטאב, וואש מאשין־און שיירעו

דער נראנולירטער זויף
Rinso
פאר וייסערע וועש

וואָרום דערגרייכט איין העלמאר אזוי פיעל ווי צווי גענוועהנליכע סיגארעטס ?

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג)

דרייזינדצער קאפיטל

רע׳ וויינטער סוף יאהר 1907 אדער 1908 א זעלטענער נאציאנאל אידישער קאנגרעס אין פיטסבורג. ער האט זיך אויסגעצייכנט דורכן אלץ גרויסן נחת וואס ער האט טויזנדער אידישע ארבייטער פרויען אין שטיוועדער ארבייטער אינדוסטריע פון אמעריקא פארשאפט. אין דעם קאנגרעס האבן מיר ערשט רעכט קענען קענען לערנען אונזערע אמעריקאנער ברידער. זיי זענען אלע סאציאליסטן, אבער אין דעם קאנגרעס האבן זיי אפגעזאגט צו מאכן קיין פראגע פון פאליטיק. זיי האבן זיך באשעפטיגט בלויז מיט דער ארבעט פון דער ארגאניזאציע. זיי האבן אויסגעקליבן אן אלגעמיינעם סעקרעטאר, וועלכער זאל אפמאכן מיט די פארשידענע לאקאלן וועגן דער ארגאניזאציע פון פרויען ארבייטער. דאס איז געווען דער ערשטער קאנגרעס אין וועלכן מען האט אנגענומען אן אפמאך, אז אלע פראפאגאנדיסטן זאלן ארבעטן אונטער דער קאנטראל פון דער ארגאניזאציע. דאס איז אויך געווען דער ערשטער קאנגרעס אין וועלכן מען האט אנגענומען אן אפמאך, אז אלע פראפאגאנדיסטן זאלן ארבעטן אונטער דער קאנטראל פון דער ארגאניזאציע. דאס איז אויך געווען דער ערשטער קאנגרעס אין וועלכן מען האט אנגענומען אן אפמאך, אז אלע פראפאגאנדיסטן זאלן ארבעטן אונטער דער קאנטראל פון דער ארגאניזאציע.

איך בין אויך נאכדעם קיין אויסטין, טעקסאס, יא. איך בין אויך בעסטאן, מאסאטשוסעטס. אין אלע דרייא סטעיטס האב איך פארברענגט מער... אין אלע סייכער סיטיס זיין איך אין.

— דייוו, בירקמאן...—האט די סיפור־דייוו׳ס טוסע׳. זיין העכער אכצין יאהר אלט. אין נעווען אויך נישט מער ווי א פאר יאהר. נעכטן האט זי נים נעקענט. ראליזירט. עס האט דייוו׳ן אזוי פיל גענומען זאל, אז זי טוסע׳ן אין סיטען זאל. עס האט דייוו׳ן אזוי ווי א שלאגינעם אויף דער אויגען. (פארטזעצונג פאלגט).

(פארטזעצונג)

דרייזינדצער קאפיטל

רע׳ וויינטער סוף יאהר 1907 אדער 1908 א זעלטענער נאציאנאל אידישער קאנגרעס אין שיקאגא. דאס איז געווען דער ערשטער א נרויסער ארבייטער ארגאניזאציע־קאנגרעס אין אלע נרויסע שטעט אין דער אמעריקאנישער רעפובליק. אין דעם קאנגרעס זענען נעווען דעלעגאטן פון אלע ארבייטער ארגאניזאציעס פון דער שניידער־אינדוסטריע. דער קאנגרעס האט זיך נעהאלטן אין דער אלגעמיינער ארבייטער הויפט־סאל אין שיקאגא. דאס איז נעווען דער ערשטער קאנגרעס אין וועלכן מען האט נעהאלטן א נרויסע דעמאנסטראציע פון ארבייטער.

צוויי טעג אדער אזוי בין אנגעקומען פון אין שיקאגא. דאס א רוסישער יונגערמאן. ווען דער פאליציי האט נעהאלטן אויף א דעמאנסטראציע פון ארבייטער־יונגען, זיך אריינגעדרייט צום שעף פון דער שיקאגאער פאליציי פיט־ל שיעל איהם צו טיפען. אזוי האבען די צייטונגען נעשריבען. ווער דער יונגערמען איז נעווען האב איך נים נעוואוסט. איך האב איהם נאר נים נעקענט. אבער נים קוקענדיג אויף דאס קורצע ראיזוף האט מען מיך נאר נעהאלטן פאר איינעם פון זיי אויך. אין אלע אויפרעגונג איז כין אנגעקומען צוין שיקאגא, כין איך נעווען איבערראשט פון דעם וואס אנשטאט די לייטערס האבען אויף מיר נאר נעווארפן צווי אדער דרי אויגען, האבען זיי מיר שטארק אנגעקוקט. איך האב מיר נישט ווייטער נים קענענ לערנען, ווייל איך האב נישט נעקענט קיין איינגליש. איך האב נאר נעקענט צו מיר צווי רוסישע אידישע מיידלעך, אייניג פון זיי איז נעווען דר. בעפי יאסטראלסקי, און זי האט מיך איינגלאדען צו זיך אהיים. כיי א הר אין הויז האב איך זיך נעזעצט מראצען פים וויל׳אם נאטשוואהל. א יונגען סטודענט, וועלכער איז אין יענער צייט נעווען מעטער אין דער אידישער מיטלשול. איינע

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

האַרעוועטניט בעפאַר דעם תענית!

יום כפור!... די היים אין אלעם אין דער היים פיזען פיגלען מיט ריינלעכקייט... פוירסמדריקען די האַפענונג, או די הינטערשפעליקייטען פון שלעכטן יאהר (ייעצן אפגעשטאַנען... פארשוואנדען. צו פיסבאריהטן א נלענצענדען אָנהויב פאַר, אבער קיין מיטיל, צו דערגיי־ען דעם יום כפור פיהלט (בעצטען) די פלעכט, די (אנדערשטע, די בעשטראַפט צו ווערען פון (אלמעכטיגען! כעשטראַפט צו ווערען פון (אלמעכטיגען! אבער פון דעם וועלט! דער ענגליסער פאַעטאַליזם (נאציאנאלער פאַעטן, רעשאַלט קיין פיגל, די באַריהמטע פיגל פון כהן־קרעשן: פרעמיער כהן־קרעשן, פיט אייבעל בעצראַנצלט; די פרוי פון נעוועזענעם פרעסיפענטיסט סער, פיט. באלדווין; די באריהמטע ווייס־לייקרין פרס. פאַנקהערסט (די פרוי פון באריהמטען (אוועליפס ב. פ. כעקסטערסאן); די כאַקאנטע כעצייכ־נעטע (אוועליסטין פיט עלזי שטרעם, אין נאר אין נאר אויבען פון דעם זעלבען־פיסען פון ענגלאנד אוון פון אויסלאנד — דאר וויין דער הרכשניק ליכער ראַזשער וואר וויינט פון קינדי־לירהאַל, ווייל דאַם אין נים אז אינסטי־טוציע וואם אדווערטייזט זיך. באַטש די

האַרעוועטניט בעפאַר דעם תענית!

יום כפור!... די היים אין אלעם אין דער היים פיזען פיגלען מיט ריינלעכקייט... פוירסמדריקען די האַפענונג, או די הינטערשפעליקייטען פון שלעכטן יאהר (ייעצן אפגעשטאַנען... פארשוואנדען. צו פיסבאריהטן א נלענצענדען אָנהויב פאַר, אבער קיין מיטיל, צו דערגיי־ען דעם יום כפור פיהלט (בעצטען) די פלעכט, די (אנדערשטע, די בעשטראַפט צו ווערען פון (אלמעכטיגען! כעשטראַפט צו ווערען פון (אלמעכטיגען! אבער פון דעם וועלט! דער ענגליסער פאַעטאַליזם (נאציאנאלער פאַעטן, רעשאַלט קיין פיגל, די באַריהמטע פיגל פון כהן־קרעשן: פרעמיער כהן־קרעשן, פיט אייבעל בעצראַנצלט; די פרוי פון נעוועזענעם פרעסיפענטיסט סער, פיט. באלדווין; די באריהמטע ווייס־לייקרין פרס. פאַנקהערסט (די פרוי פון באריהמטען (אוועליפס ב. פ. כעקסטערסאן); די באַריהמ

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אירר אליין
פון ס. אשערווינסקי

"צאטעניו, איך
האב נעיאנעו
6 פינט וינט
די ביוט
אייזנעפאדען"

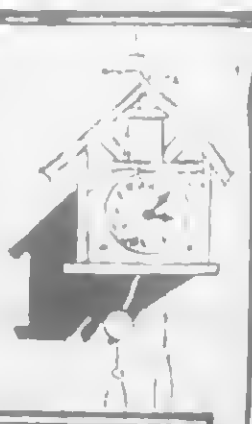

קאקאמאלט

מאכט מילך 70% מעהר נאהרהאפט

שלאף ניט געשטערט פון
דיזע מאדערנע קאפע

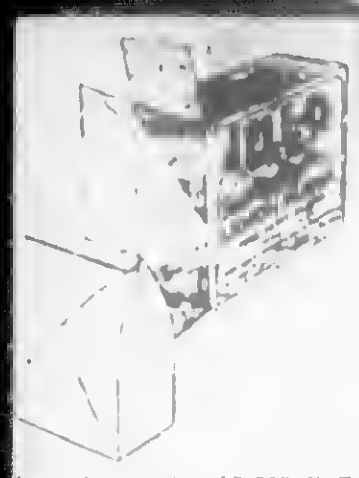
BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

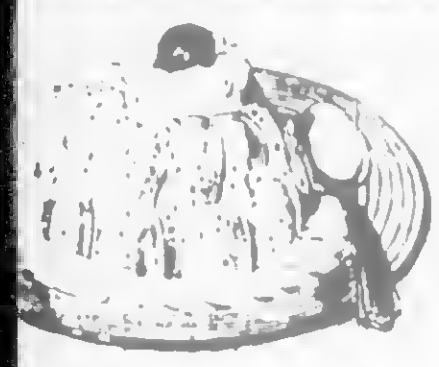
BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

פארעניגט די מיטצייטען
פון די לעצטע טעג יום טוב
אמת יום טובדיג . . .

מיט רושעל-אָ!

רושעל-אָ

אמעריקאַס באריהמטסטער נאכשפיין

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבן פון אירר שלין
מת ס. שערעזווסקי

פרעגרעס
WNYC—570 Kc.
WMCA—570 Kc.
WEAF—660 Kc.
WJZ—760 Kc.
WCAU—1210 Kc.

(פארזעצונג)

...ון דעם ווען ער האט סדר ...ן, איז אפשר סיר לעזען קלאר, ...ס ער ארויסגיט קיין ביכער. ...מעם משום דערשיר, ווייל ער האט ...שטענדיג נעערכיים צוגיעזען פרעסע ...ון ראקאסטרעם; מען ...שט אז ער שיקט נישט אפיר ...ליכע סיבות, ווי אויך ווייל ער ...ון דער אלטערנאטיוו האבען זיך ...סענדיג נעווארפען צו אירם, פר אלי זיי טון פאריוועניג צרות אויפשלי...אן. ווען זיי האבען נעווארפט, איז ער ...פרשטענדיג זיי, וו ער האט צו זיי, ...נטא באציהונג און קיפט נישט אויף זיי ...ון אויכען פרעסע; ער שליין איז ...ון דער אלטערנאטיוו אין ...זן אז ער שיקט נישט אפיר יעצט אפי...גליכיג סיבות, ווי אויף ווייל ער ...ון דער נעווארפען זיך אויף ווייל ער ...ון פאריוועניג פר אירם, פון סיבות ...שענען, דער פארטרעטער פון די חייס...לעווע, אבן די וואשבורנען, נאכדעם ...ון אין אלע שנורע מיט דער ...אלטערנאטיוו: צוליב דעם איז אירם ...דער שוין אויפגעפוסט צו קומען אין ...נהדענסער כאליפהדנג מיט דער פאלי...זיי, אין דערצו קען מען אירם ...ווי אין פאליס־דעפארטמענט.

— וויייטער נהדען נים פייגע פאר...כינהדנגען פים יענע לייט, — האט כען ...סיר נעוואגט. — אין איך בין זיך, אי...ד זאלסט סיר נעכען א נפלעגענהייט ...דאס צו באווייזען.

אין איך האב אירם נעגלויבט. וויייל ...ס אין אזעד סיר נעווען אינטערעסע...אוסטפלין אירם נישט צו גלויבען.

אירן־אין־דרייזינטסטער קאפיטעל

...ין דער צייט, ווען די פאליצייי האט ...סיר פארפאלגט אין שיקאגא. האט מע...שט אויך נהדאט נעטהן צרות מיט דער ...פאליצע אין דער אסט. אין עפליבע

אזוי טוט מען
נאכן טוט
POLICE FOOT POWDER
25¢
פוס פאודער
אין אפטיקעס פוס זייף
PURITY LABORATORIES

...ון דער אלטער קאנטרי, ווי אויך ...ון דער אלטער וועלט, האבען ...ון אלע צייטען פאליטישע ...ון אויפגעפירט אויף פארשיי...ענע ארטען. אין אלע פעלער ...ון זיי אויפגעפירט אויף ...ון פאליטישע ...ון אויפגעפירט אויף ...ון פאליטישע ...ון אויפגעפירט אויף ...ון פאליטישע ...ון

900920000I

The Emma Goldman Papers

{Living My Life. In Yiddish} Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

(פארזעצונג)

זייטס איהר

אז קעלנגס קארן פלייקם האבען א סאציעלען מעכערוש וואס איז אנדערש פון אלע אנדערע?

א שטייפער וואקס־פאפיר אינווענטמער זעקל פערפעקטירט אין מאטעמירט פון קעלנגס?

א שטייפער וואקס־פאפיר זעקל וואס איז מאקמיש פארזיגלט נעגען נעריכען. פייכטקייט אין שמוץ?

וואס ברייגט קעלנגס קארן פלייקם אויוועדפריש אין טעם־פערפעקט צו אייער משפּ

בלויז נאך אן אורזאכע וואהרם עס לוינט זיך אונזערשטייכען דעם נאמען קעלנגס וועז אויף קיטשן קארן פלייקם. איינע פון די עקאנאמישטע שפייזען.

באזונדערע אויפמערקזאמקייט וועלכע מיר שענקען אונזערע קונדען, ווערט אויסגעדריקט אין אונזערע פרייזען. מיר פארקויפען נישט קיין „סעקאנד קוואליטי" גוט. מיר פארקויפען נאר דאס בעסטע וואס מען קען מאכען פון דעם בעסטען מאטעריאל. אונזערע פרייזען זענען אזוי נידעריג ווי מען קען זיי מאכען פאר דעם בעסטען מאטעריאל.

מיר ווילען אז אלע פרויען זאלען וויסען וועגען אונזערע פראדוקטען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען אלע מינים פון בעקעריי פראדוקטען, אבער מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי בעסער ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי ריינער ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער זארגפעלטיקייט ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ליבשאפט ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ערלעכקייט ווי אנדערע מענטשען.

מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ריינקייט ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ליבשאפט ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ערלעכקייט ווי אנדערע מענטשען.

מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ריינקייט ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ליבשאפט ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ערלעכקייט ווי אנדערע מענטשען.

מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ריינקייט ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ליבשאפט ווי אנדערע מענטשען. מיר ווילען אז זיי זאלען וויסען אז מיר מאכען זיי מיט מער ערלעכקייט ווי אנדערע מענטשען.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

פֿרײַהײַט אידר

• • • אז קעלאָגגס קאָרן פלייקס האָבן אַ סאָנצייכן פֿון אויסגעצייכנטער קוואַליטעט אויף יעדן פּעקל. אַ גאַנץ אַנדער טעם אין מויל.

• • • אַ שמייסער וואָס־פֿאַר אינטערעסאַנטער זעקל פֿערזעקטירט אין פּאַטענטירט פֿון קעלאָגגס!

• • • אַ שמייסער וואָס־פֿאַר זעקל האָט אַ פּאָר שטיקלעך פֿון קעלאָגגס פֿאַר־גניגעלט קינדער צו זאַמלען. זיי וועלן עס ליב האָבן!

• • • וואָס ברייגט קעלאָגגס קאָרן פלייקס אַזוי־וועלכע אַנדערע פֿון טעם־פֿערפֿעקט צו אייער טיש?

בלויז נאָך אַן אויסכאַפּ וואַרעם מיט לויפֿט איר אַנטפֿלעקטשטיבן דעם גאַנצן קעלאָגגס וועג אידר קיסט קאָרן פלייקס. אייגע פֿון די עקאָנאָמישסטע שפּייזן.

פּחדתּיג טיט מיך אַרער קריעם אית פּרשטיט: ושער. וילקאָטען אית לאָנגט טיט פּרוכטען אַרער דאָגיג; אויסגעצייכנט פֿאַר דעם קינדערשן מאָגער אַרער פֿאַר אַ־שמעטען נאָש.

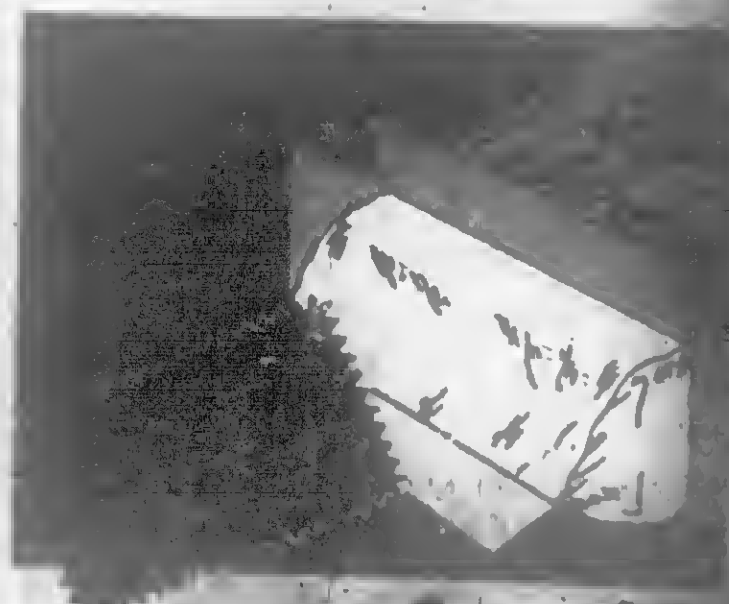
לייכט צו פֿאַרדייען. אימער גרייט צו סערווירן. קיינע שוועדינקיטען. קיינע ארבייט. טיט אַ וואַנערי־ טעם וואָס האָט נים קין גלייכען.

זוכט דעם רויטען־אַן־גריינעם פּעקעדש ביי אי־ער גראָסער. דאָס מיינט אמת׳ע קעלאָגגס—די אויגינעלע קאָרן פלייקס—דער וועלטס פֿאַמולער־מאָגער פֿערטיג־צום־עסן סדיעל!

שאלאָמ׳ס קאָרן פלייקס וויגען אַבסאָלוט כאָר אינאָשר דער חשגחה פֿון הרב מיכל ש. אויסשלסקי.

• • •

אידר וועט הנאה האָבן קעלאָגגס פֿאַמיליע מיוזיק. ברעקפֿאַסט איבער אַזש שטיציגע סטיישאָנס פֿון דער וועלט. בי. בי. סי. יעדען זונטאָג פֿרי פֿון 9:45, אויסער דעלילים סיזאָנע צייט.

Kellogg's
CORN FLAKES

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אירר אליין

פון ס. אשערוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf 1931

(פארטזעצונג)

השם ווירקליך הייבער נעי-
לעבען. ער האט כיר ארויס-
גען מיין ערשטע אינספיראציעס און ער האט
אינטערעסירט רעדנים און
הייבער תם ווען ער איז נישט-
גישטאנעבען אין אזוי פארשע
ר סכנה בשווערע זאכיען אין
פון קאנטרע מיין אויך אין פארי
ן קאליפארניען אין כ'וואלן
ים אויסקומען כאי
רישקיט. אין אים א נעריבסקר
ן סיר אויפצוטפקס אועלכע
זך די אלע אנדערע ואכען ווי
ליניק". און דאריוס האב איך אימס
נעקומען. כאשא איז מיי הער
ניט קיין ווייב, נאר א מאדס, אי
סיר רוהם ווי. או איר אין עי ונעו
ציאליסטישער יי הער פיאטער צווי
נעך אבער די דאזיגע איז אימס נים
קיין אבער די ראזיגע איז אימס נים
איבא. אי ווי ווייב. נאר א מאדס, אי
ן אויפגעקוי יי הער פיאטער צווי
נעך אבער די דאזיגע איז אימס נים
קיין אבער די ראזיגע איז אימס נים
איבא. אי ווי ווייב. נאר א מאדס, אי

טייער ראדסע: באצאהלען!

אי ס'האבי זיך טאקע שיין נע-
ווינע: סכנים, או איך ווע'ל ערשאי
סיער ראדסע: באצאהלען. אין די אי
נעגע ציימען האט סען נעגנוסע: קוקע
קרום ראדוף וואס איר האב זיך מאי
כונדרע סים בעי מאסמאל, חברים ראי
כען זיך צו אירם באצונגען שלעכט אירם
אין דאס נעווען ועהר אונאנגענעם. ער
האב נים נעקענט מאשטעהן מאי וואס
כיינגען. ייעלבע פיינדיגע פייטיי
ראיען הייבע כיים אויב אייגעם דער-
מאי ייאס ער האלט זיך נאטור זי אי
אנגעפם זיך בייי אי בעפעיער אירי
סיגע אין ער נעווען ייענער יאס יי
אירם אי ניט כיים ראיען אין ניי ייי
באצירען צו אירם אין אי זיי ייערי
קיינע אויב אונער ליבע דער ערי
מאשא! ווען ווען מאשא ואנען! "סיי
דיכם זיך. דאס ער אייגמאל נעוואנט.
או כאשא אין אין דיר אירען זיי א
דיכיק". און דאריוס האב איך אירם
נעענטפערט. "כאשא אין אי סיי הער
ניט דיכם זיי, נאר א מאדס, אי
סיר דיכם זיי. או איר אין עי ונעו
ציאליסטישער יי הער פיאטער צווי
נעך אבער די דאזיגע איז אימס נים
קיין אבער די ראזיגע איז אימס נים
איבא. אי ווי ווייב. נאר א מאדס, אי

(פארטזעצונג)

ן. דאס זיך כאניא אנגע
ייעלבע פיינדשאפט. איר דאב זיך
נעי אויב איר א ענגליש שרייבער
ן, אי איר ניט אין שטאנד צו
ן אין אייגענע מיטעל. אין ווען
אין ייער כאכען באגעגנעט. דאס איר
נעווארפן, אי ער כען ייעט אירם נים נעי
שריבען. אירער ניט ייעמיגע. ייען שאי
איר סיינער א ריכע ייעט ניט
ייאריגע.

יי א ייענגע שרייבערין, ייאס איז דאס
ייינשטע ווען איר ווילט ערשיינען
אבער דאי פראבלעם. אי כאשא ייעט
כען ער מאי־סטרי יי די אנדערע
אין אינדיגע איינגעם הייבער. אין ווען
אין ייער כאכען באגעגנעט. דאס איר
נעווארפן, אי ער כען ייעט אירם נים נעי
שריבען. אירער ניט ייעמיגע. ייען שאי
איר סיינער א ריכע ייעט ניט
ייאריגע.

יי א ייענגע שרייבערין, ייאס איז דאס
ייינשטע ווען איר ווילט ערשיינען
אבער דאי פראבלעם. אי כאשא ייעט
כען ער מאי־סטרי יי די אנדערע
אין אינדיגע איינגעם הייבער. אין ווען
אין ייער כאכען באגעגנעט. דאס איר
נעווארפן, אי ער כען ייעט אירם נים נעי
שריבען. אירער ניט ייעמיגע. ייען שאי
איר סיינער א ריכע ייעט ניט
ייאריגע.

וואס וועלען זיי?

ווי מיר ווייסען כרענגען כאס
ניסע ציי קענען רעקלאמירען סיי
ווי סאכאס אין צו סטאפען
אמעריקע — נעמען נלייך א
מיטעל אויך צווייי כאלעסטע

YUM

פאר פאוועך און סטובלעס סארס
פון אלע דרעסן סטארס
סטם, סטם, סטם

POLICE FOOT POWDER

פאר פאוועך
פאר פוסים פון דייך
PURITY LABORATORIES
1038 Broadway, Brooklyn

קאפשער נייער פארקעם פון
נאכבוש
75 East 7th Street
Telephone, DRydock 6-8616

וואס
העלמאר אזוי
צווייי
פיעל ווי
געווענליכע

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshlkhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעכטריבען פון אידן אלייז

(פארטזעצונג)

אין אם וואס ער האט מיר אין זיין ייִדיש דערצאלט:

עס איז גים אזא חשש אז מען טיר איינגעדענקט, אז ער האט גים ארויסגעגעבן דעם טיר, אז איך זעל דייטשן אויף דער אונטערהאלטונג: אין שיקאגא. אויף דער אונטערהאלטונג: סטילערזיר אפהענגיג: רינג אנארכיסטישע ליטעראטור אויף מיינע פארזאמלונגען. זון דעם ועלכען נעלם האט עד אויך ארונטערגעבוטן א חלק צו שיקען דער פאסטע. וויל ער האט זי דעמר ריב און עד סוג זי אוים האלטען. די תירוצים, וואס ער האט טיר די נאכצע צייט אנגעפרבען ותענען דעם וואס ער וועדט אויי פארזיואונדען, אסאר בייטאג און אכאל בייגאכט. זיי נעגן: "גים נעפטוינען און נייטש נעפרוי נעגן. ער אכת אין. אז אלע פאל, וען ער איז ערגעץ אוועק. האט ער פאר בראבט טים אנדערע סרויען און דער זין האט איהם גים אויסגעשלאפן, וויי ער האט זיך באפעגם טים נעגן: סיידער אייף ביינע פארזאמלונגען און אויי אן אנדערע ערטער. ויב נעדאכט יענע ארויי האט ער פאקע גים, אבער זיי זיינען איהם נאכ נעפעדרן און ער האט טיט זיי נעלעבט א טאכ. און ער פוז טיר זאכ נען, אז אזעלכע זאכען זיינען כיי אייטם קיין נאווייט: אזוי איז האט אלע כאר נעווען, אזוי איז האט איצטער אין אזוי מיט אין אידאי צטענדיג זיין. יענע ארט סריין זיינען איהם. אייזנשטלרט, גיט אינגאנגען. זיי האבען איהם נעריכט כלוין אויף א וויילע אן דערנאך האט ער אן זיי פארגעטען: ווער שפט האט ער אפילו גים נעוואוכט וויי זיי הייסען. אין די טיר חדשים, וואס ער האט נעלעבט טים טיר, איז ער אוך נעווען אינגיים טים אנדערע סריין. אבער ריבט נאראט האט ער אנדערשטיין. אבער נאר גים טיר. זין דער עריטער טינוט ואט ער האט טיר דערציהלט. האט ער טיר אננעהויבען ריב האבען. און זיין לייבע צו טיר איז ווען אכאל נעווארען אזוי שטארקי און שטארקער. איך בין דער עיקר אין זיי לאבען און טיין ארבייט אינטערעסירט איהם זעהר שטארק. און דאס קען ער כאוויהל אויב איך ווער אידם נאר גים אויסלעבן. אויב איך ווער אבער בייטאג און אכאל בייגאכט. זיי נעגן: "גים נעפטוינען און נייטש נעפרוי נעגן. ער אכת אין. אז אלע פאל, וו

900920000

The Emma Goldman Papers

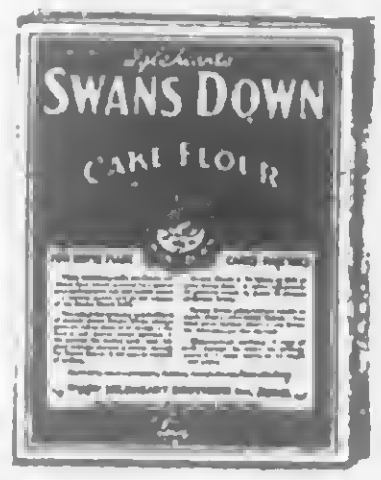
[Living My Life. In Yiddish] Di Lehens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

פּייערט סוכות — דעם הג האָסיף
— מיט דעם געשמאַקסטען פּראָדוקט
פון נאַטור'ס פּינסטע ווייז...

מהחידנען קעיק וואָס איהר מאַכט אליין מיט סוואַנס דאון קעיק מעהל

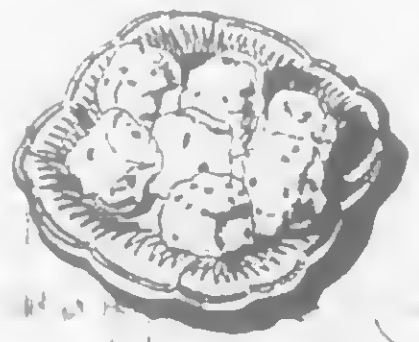

וואָס קעיק מאַכערם, נאָר דער אייגנקלי בעקער טייל פון דעם קעיקערעל פון דיעד סמעציעלער ווייץ ווערם געבראוכם. נער מאַלען 27 מאָל אזוי פיין זיי געווענליכע מעהל.

סוואַנס דאַון קעיק מעהל

„לייכט ווי א פערוף, שעהן ווי גאָלד"

א סוואַנס דאַון קעיק איז דאָרים דער פאַבינכמעער אַמילען מריים לבביד דעם יסיסוס פון נערעטענים, א קעיק סים וועלכען די באַלעכאַמע וועם באַסם קענען ווין שמאַלץ. קעיקם. קיבעלעך, כיסקוימס אזן פּעיסטרים נעמאַכם סים סוואַנס דאַון קעיק מעהל ווינען לייכם, פּיבקלע, נים אזן בעזונם אזן פּאַרעיכען וועניגער אייער אזן פּיטער.

קריגט סוואַנס דאַון קעיק מעהל אין אייער

A PRODUCT OF GENERAL FOODS CORPORATION

זוכ אזן פּאַרשפּריים רי „צוקונפט"

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נאך דרי שווערע
יום טוב'דיגע מאלציטען

מינוט
טאפיאקא

MINUTE TAPIOCA

"קיין פארשמערטער יום טוב
צוליב אומגעראטענע קעיק
זינט איך האב ענטדעקט קאלומעט"

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

טאפיאקא

„דין פארשמערטער יום טוב
צוליב אומגעראטענע קעיק
זינט איך האָב ענטדעקט קאלומעט"

אין אַ יאָר אין דער
— סוד —

קאלומעט'ס מאגיי־ווידאמקייט

קאלומעט

די מאגיי ווידאמע בייקינג פאודער

A PRODUCT OF GENERAL FOODS CORP.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

לעבעדיגע-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבענ פון איר אייגענ
פון פ. פארווערטס

Copyright by Forward Assn. 1931

אין סוכה

אין דער סוכה ווי אין

סערווירט די קאַפּע וואָס איז גאַראַנטירט

אַ דאנק די נייע וועיטאַ-פ

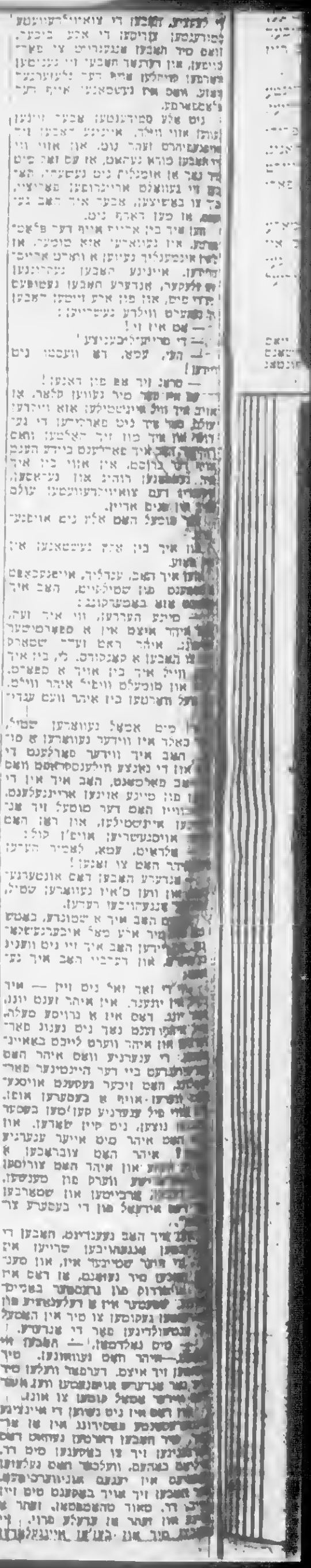
900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

אין סובח

אין דער סוכה זוי אין

סערוירט די קאָפּע וואָם איז גאַראַנטירט

אַ דאנק די נייע ווייסטאַ-פ

מאקסוועל ה

גוט ביז דעם לעצטען טראפען

אמת, דער יום טוב שֶׁל פֶּסַח איז נעמען, זאלדיגט אז אחד ואלם ברענגען צום טיש די פיינבטע קאָפּע מאָפּע וואם נעלר אין מיזרעניע וויבענשאפטליכן רעי־ גרייכונגען האבען עיסעלויכט.

לופט (אסידושען) דער שוא זון קאָפּע פלעיוואר יעצט פוישטענדיג צוויטיגט. אן אינפארמעציע וואס איז נעמאכט בשותפין אין אן אנגעוואנט אסמען אינזיידיעם האט פעקטעג־ שטעלט די זאלגענדע עיסטיינדע פאקטען:

1) לויט אדער בעג קאָפּע פארלירט אין משך פון 9 טעג צייט, נאכין ראוסטען 65% פון איהר פלעיוואר.

2) קאָפּע אין אלט־מאדישע קענט פארלירט אין משך פון 9 טעג נאכין ראוסטען 45% פון איהר פלעיוואר.

—דאס אלץ צוליב דער אטאקע פון אסידושען (זויער

אין מיטאדע פון פאכען האט ניט באזיצן אסידושען פוישטענדיג. אפילו "ה מאשינע" וואס איז א באדיטענדע אימפ איבער די אלט־מאדישע מעטאדען האט אי נעלאזט אין דער קען נעגיג אסידושען צו פא פאר־לוסט פון 25% אין פארדאבען.

ווייא־פרעש פראצעס אז די איניציע האט באזיצען אסידושען פוישטענדיג. אטאדיג האט קודעון אז קיין ניט ק אסידושען אין דער ווייא־פרעש קען נאכ קען. כאקסועל הויז אין בלויז כאקסוע איך דערפאר נארמאלדען לאזען מיט אסי פוישטענדיג.

צו אייער יום טובדיגע טישען כ־ענמ פ־עש כאקסועל הויז קאָפּע צו פא אייער עונג יום טוב אין פאר "כיבה" פ נעכט. אהר העט ענטערקען א נייעם נעגוס פייעלינג שפיזיטעפראנט.

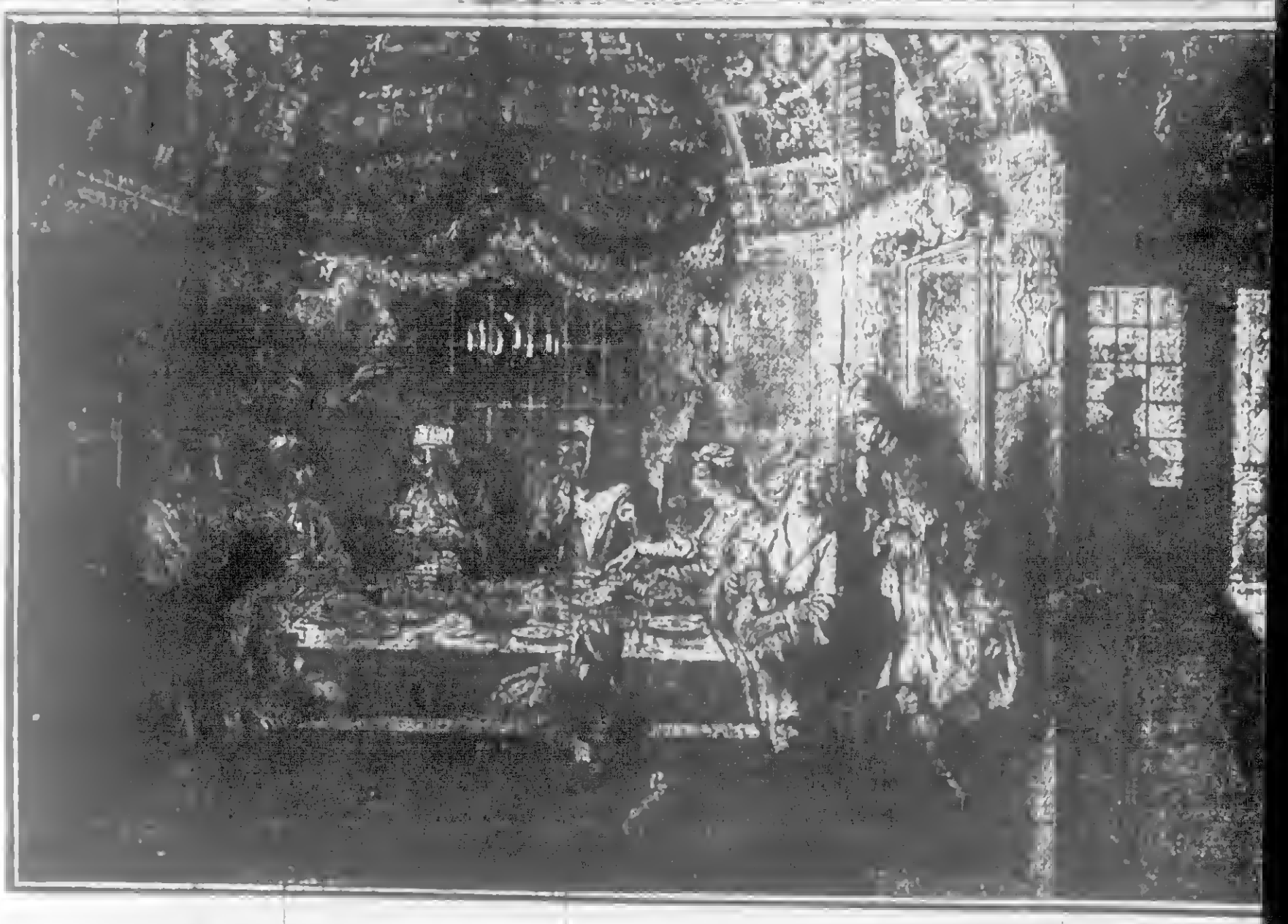
BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

(לויט א היסטארישע צייכענונג ביידל פון ישתר 6172)

אין סוכה

ר סוכה ווי אין הויז

קאָפע וואָם איז גאַראַנטירט צו זיין פאַלשטענדיג פריש

אָנק די ניע וויריטאַ-פרעש פּראָצעס

אין סעמאָדע אין אָבטן האָט ניט באַדויט צו באַדי- אין צייט צו נעמען, באַדיינט אז

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון אירר שליין

פון ע. א. שטערנוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

(פארזעצונג)

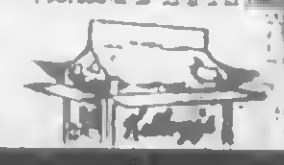
...ין מייך, זאלסטו האבן זיך ...נעריכם צו הערען ... פרסטו, ...ועהר ... ליבליכסט פון דאה ...ידליכע, איז די ווידי מעג ...ער אפגעז נשטאנו די נעפס ביי ...פס, האט די כאראם לאנדאן ...ים נעדוהם. ביזיוו נאכמיטאג ...ער אפטערנאץ אפיר א ...ארר צוויי, דריי קלייגלאר ...בילי, ווען די האט זיך נע... ...הענגען אויף דער וועלט.

...ענצעדלי זיך אליין א השבון ...דעוולאפמענט פון דער ייוגי, ...ער האט זוואנציג יום בעזוכן ...נעפמבט אירעלי לאנד, האט ...ם צונעגעבן, אז סיר האבען ...ם איזגעמאכ. בימעיזן ...אכען די כאכטראריג מיר נע... ...איז מיעג לעהציפם איבערלי ...אבער זיי "אבבע קיינמאל נים ...זיפוכען נאהעים מים נרעמפע ...אבער עולם, יעהי די פיהרפמע ...ען נעווען צופאמען מפאר ...איז זייער איכעלפאהע ...ען זיי האבען נאר נים נע... ...ארער נאם ווייבי נעפהרבפ ...עבראכען אבער ...ווען בעי האם נעווען ...מיוני לעקציעם אזן רייזעב, ...יר צונעפאהען, ביפ בייפפען ...ים איהם אויף יענער רייזע האב ...בם ויכען אזן דרייפפי פטעם ...אן ציאציפ פטאפיפי. איר ...אכמאפארם אין אוילבע קריעגי, ...פען האפם פריהער קיינמאל נים ...הענען אנאריכם איר האב ...הונדערם אין ציאציפ רעפי... ...אין נאפאכע זאכען. ווען מיר ...ענציג מוייענם כיינפטען האבען ...איפפריפפענפם, נים אריינ... ...ענצעדלם די נרויפע צאל ארייכע ...פטפם אזן צרבייפפאוי. יעהם מען ...האם פריהער קיינמאל אוכיהם. דערצו האב ...בם מיר נאר פארקויפט צעהן טויזענד ...ביכער אזן כאפארען, אזן צוקי מיר ...הם צופילם אוכיהם. וויכטיג אזן ...איך פעהר האם ווען אזיי דער רייזע ...אזן אזא אין אירגענ פטבעט אוי... ...פטאם צו פיר. לויט דיער מיר ...ען אויכ:נעפטבען, אז פ'איז נים ...אוי נים מאכט א בארראכ. ווען ...ען אפארכיכפבע, פאר ארעם פיט

אזרי

...ראפטען אזא יערען מאלציט - קעלאגנם
...אזן פייקם: פריהשטוק, מיטאג, נורפערי פאר
...פערם. אלם א נאם פארן שלאפען. אימער לייבם
...צו פארדייען. קיינע שחאיינפריבען צו פערדידען.
...חענג שפייזען זיינען אזיי באקוועם אזן

גוט

Kellogg's
CORN

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

„אין די

זיבען טעג

נאך די שווערע טעג

רוהיגער און לעבם א

זיך בים יום-טובדיגע

תורה אום שמחת הת

צו אלעם דעם נעחש

נים אן דער טיש ק

ליבם. אמת'ע ליבם.

נער אויף א שרעקע

W YORK

אזדי

וויסטען אזה יערען מאלציים — כעלליאנים
שטען פליקס: פריהשטוק, מיטאג, נורסערי סא-
פערס, אלם א נאש פארן שלאפען. אימער ליבם
צו מארדייען. קיינע שווערנקייטען צו סערווירען.
הענג שפייזען זיינען אזוי באקוועם אזן

גרט

Kellogg's
CORN
FLAKES

סערווירט כים מילך אדער קרים-
פרוכטען אדער האניג. נעמאכט פון
קעלליגג אין באטל קריק.

טרוגזש אופרעגבארע זוייבער!

BEST COPY AVAILABLE

9(0)92(0)(0)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

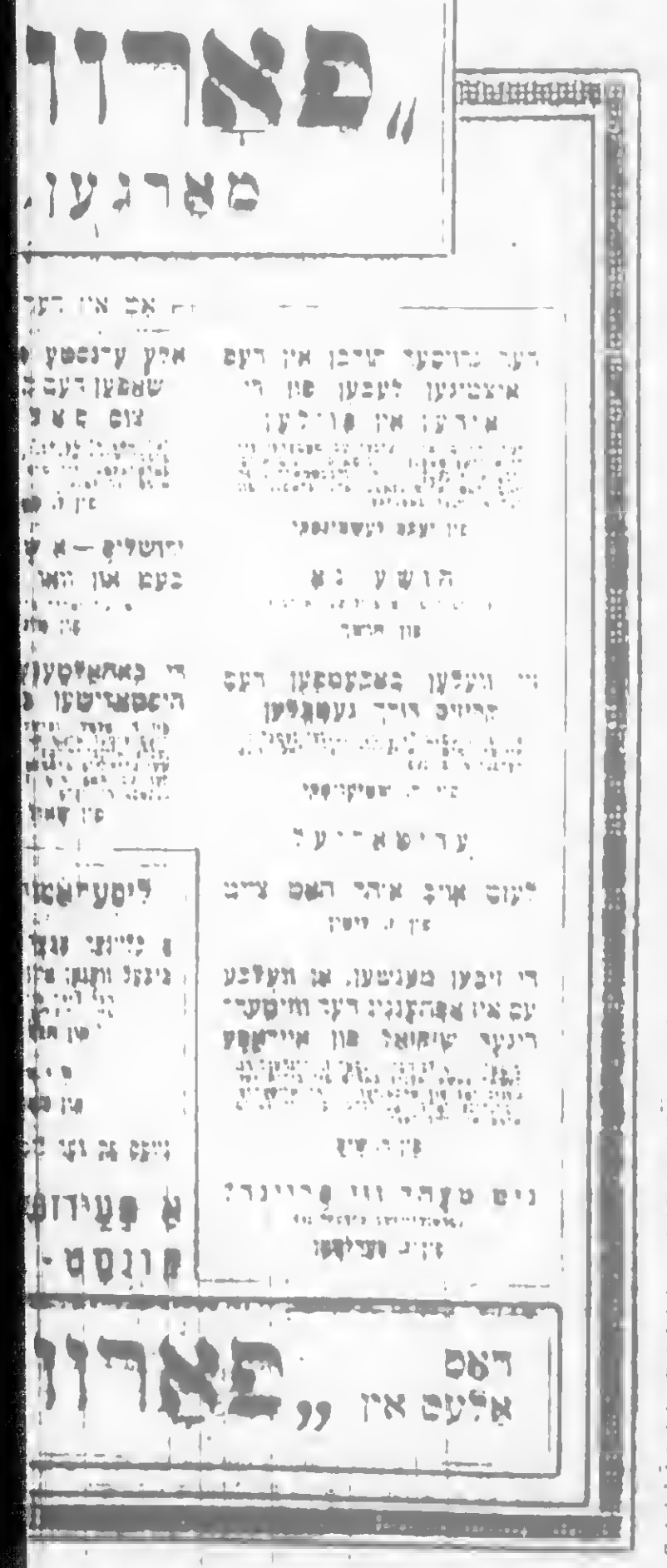
90092(000)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס־געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

נעקשיבט צן אהר אלין

פון ס. שטערנוויטש

Copyright by Alfred A. Knopf Inc.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lehens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איר אליין

אנדערע נאכשפיזען פאר
די לעצטע טעג יום טוב

מינוט טאפיאקא

MINUTE TAPIOCA

A PRODUCT OF GENERAL FOODS CORPORATION

MINUTE TAPIOCA COMPANY

Oh! You Lucky Tab!!

פייכטקייט-באשיצטע סעלאפעין

פאדינעלם פעסם — שטענדיג בעסם

דער אייגנארטיגער
יומידאר
פעקעדזש

א ציה—

און ס'איז אמת!

BEST COPY AVAILABLE

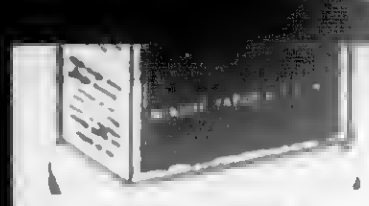
303

9(0)92(0)(0)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

A PRODUCT OF GENERAL FOODS CORPORATION

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Telephone
STagg 2-7080

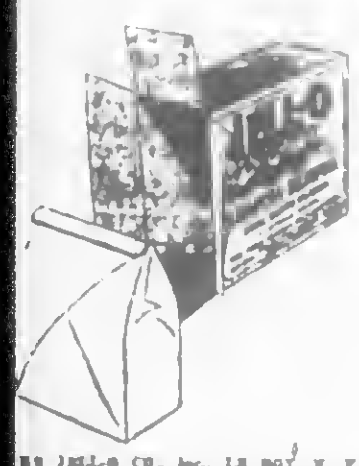
Schlaget
BREWING CO.

זאל מען נישט "שיסקי'ס" אין אייער נאראנסי אז דירט צווי פראוכטי וויבו די שיסקי וואס וויסען כוי פראדי ציהען אוי ניאס נעלר פון קוסיפון. וויס! וויבר צו הרינען די ריכטיגע — שיסקי'ס.

זאראנדיגט די מאלציטען
פון די ליצטע טעג יום טוב
אמת יום טובדיג...
מיט רושעל-אַ!

כיצעדי מאנדיס

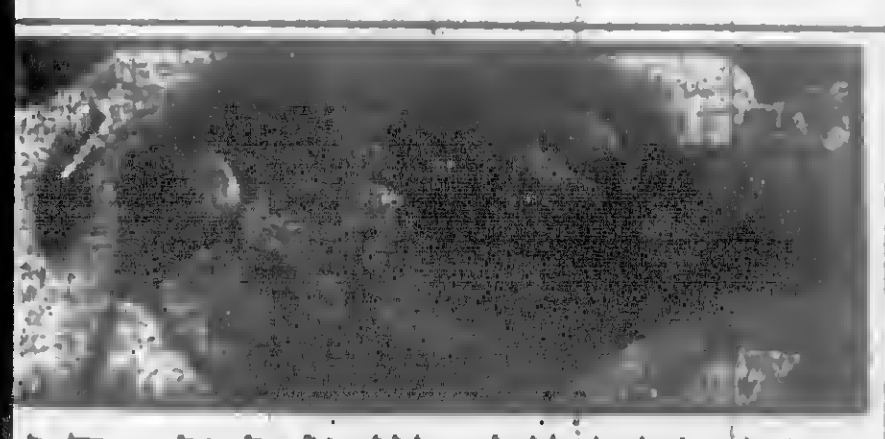

רושעל-אַ

אמעריקאס באריממטער נאכטשיין

ריכט אין 6 מחיה'דינע פרוכטסאלצוואסער
פרוכטיוא, לעכצן, פארדויקן, האפטקייט, פעקיי, לוים
צו באהאלטן אין אלע גלאכצלים.

A PRODUCT OF GENERAL FOODS CORPORATION

היינטיגען שמחת תו

BEST COPY AVAILABLE

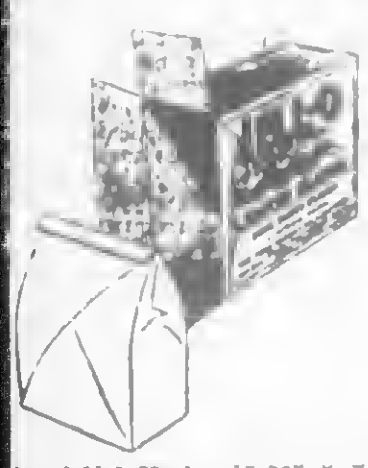
9(X)92(X)(X)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. – (May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

כשעדי באנדיש

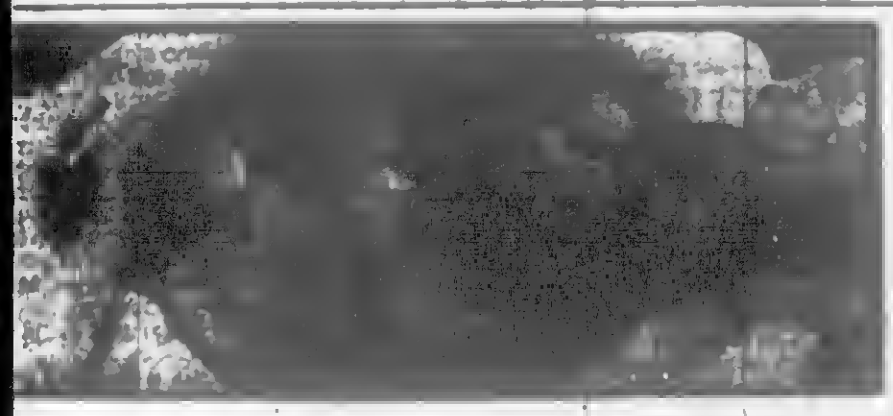
דזשעל-אַ

אמעריקאַס באריממטער נאכשפיז

ריכט אין 6 מינוטען סיגנס-סלייזאר

פרעזרוו, לעקאל, ספרעקלי, האפמעדי, מעקי, לאיס
צו באקומען אין אלע גראסעריס.

THE JELL-O CO., Inc., LE ROY, N. Y. A PRODUCT OF GENERAL FOODS CORPORATION

היינטיגען שמחת תו

וויזט אייער פאמיליע ווי
וואונדערבאר איר קענט באקען

איר'ס שלוין ווען איבערראשט פון'ם אפעדשיר אין צי-
ערט נעבעקס, קעיקס, קיסקס, ביסקס, וועלן איר נעבראכט

קאלומעט

די מאמע'ס ווירקזאמע ביקינג פאודער

„וו' קענען מסתמא זיין שווי פרוי-
לייכס—שווי קוקנע?" ווען איהר
זיך וואונדערט. „אוז קאלומעט
קעיקס, וואס מאכען זיי שווי מסתמא-דיין.
שווי נעשמעקט?"

וויסנשאפטלעכע גיט רעם ענטפער—קאלו-
מעט איהם צוהיי מעל, ניט בלויז אין
מעל. נוי, ליגט איבערגעס מאמליווידער
זאכסיים בריינעם רעם פרעמיום. „סאל"
ביים בעקען; אוז פוילשטענדיגליכען
פרעמד. אוז קאלומעט פריוט מסתמא
אפילו ניט קאלומעט זי נעבריכט איהר
נעגר וועלכע אנדערע ביקינג פאודער.

קאלומעט פרעמד ווירקזאמ פאגנט
זיך אז איז רעד פרעזולטאט. רעם פאגנט
זי רעם אויפגעהויבן. בישגאה. אין אלגעמיין,
פאגנט זיך אז די נאטיאן אויפגעהויבן. רעם
נעמט פאר רעם אויפגעהויבן. קוקט!—
תאכער!— אז ווען נאכגעמאכטע פוילע פרי-
פיט אז מיינט אוז לייכט כיי
אויפגעהויבן פון קאלומעט היינט.

A PRODUCT OF GENERAL FOODS CORPORATION.

כשער

ארויסהעלפען.

— ראס איז זעהר זיין סון אייך.— האב איך נעוואוסט. אבער איך קען ניט מארשטעהן פאר וואס איהר צוטרייכט ניט רעם הסון.

— רעם פענען מיר ניט.—האב דער כטיאר נעענטפערט.— די סענסיז איז רייסען זיינען שטארק צוריישט. אוז כל זמן איהר ווקט רא זיין, וועט זייער צוריינעטיגט נאר יאכצר טשיינען.

— איז וויסט איהר נאר וואס.— האב איר רעם מעיצר נעפאכט א פאר פלאי: — לאום מיר רייזען צו זיי, פאקע אס רא א. סטעהענדיג כיים סענסטר. ווען איר רייזען צו זיי. איך האב זייי א סר כאר איז מיין לעבען נארעטט פאר צוריצטע. אוז צוויי'דוועטע כענסען אוז ס'האס זיך כיר אלע פאל אייגע נעבען זיי אין אייגוסטילע.

רעם האס דער כיעיר ניט ענטיאיר

— הערם זיך איין, — האב איך זייער נערערם.—איך האב קיינבאל ניט ערלאוס רעדען. אז די פאליציי זאל מיר כאשיהען. אוז רא איז סאן רייגא ווען איך דערצו אויך ניט ערלאובט. אוז איך זאל איין קלאפ, אז איהר פלא ווען איך קיינבאל ניט ערלאובט. אז פאר כיר איז קלאר, אז איהר פלא ווענס איך איין קוינדעל טים די „ווירושילענסים".

רעז האב דער כיעיר ניט ענטיאיר ווען. אז איך זאל ניט ערלאובט. אוז ס'האס זיך כיר אלע פאל אייגע נעבען זיי אין אייגוסטילע.

רעם האס דער כיעיר ניט ענטיאיר

— הערם זיך איין, — האב איך זייער נערערם.—איך האב קיינבאל ניט ערלאוס רעדען. אז די פאליציי זאל מיר כאשיהען. אוז רא איז סאן רייגא ווען איך דערצו אויך ניט ערלאובט. אוז איך זאל אייך נעבען אסאך

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטועצונג)

...ווען איך האב שוין נאכגעלאזט ביים ארייגפאהן אין וואשא, האט איך סיי אפאל רעזהיגט פ' פיינדליי פון אפאר כשאלעלן אין פון דערשיסען זיבעצן זיך דערשראקן ווילדע ארבייטער. איך האל נאלויף דערשאסן, פ' ראס פארצען פון די ווילדע ארבייטער כיפר.

— שנעלער, שנעלער! — האט איר כיצעד צו כיר אויסגעשריען. — שנעלער צער ארבייט אין וואגאן!

אין נאר אויבער איך האב זיך נאר רוהיג. האט מען מיך נעמעכט א הויכי אויף אין דער וויסקע) אן כין ראס פון אריינגעטראגען אין וואגאן אין נייכי אדונטערצוציען. די פארשנאפר פון די שענקסער אין פארשאלט די טיר.

עריש ראן ווינען אנגעלאפען "זיבעשיסענסיפ". שרייענדיג אן פוסי דעקונג האבען זיי זיך נעדרעהט אויבער דער פ'שאטאגען אויסגעקוקט ראס אן אנדערער נפשיאוס אויפרעכען די טיר. אבער די כאנדיטשערי האבען דערצו נים דערלאזט.

איכ'ס נעשלאגען פון די וואלניע נעשיידען אין דער נים אויף.

אינצוואל האט זיך דער ערשטי אויף אן אנדער פסאצירט אפגעטאקט, אן אי ראס איז ערשער פסאצירט אייגיכט. ראס, ווייל איך האב נעראאט אן כיז ווען ראס איז פ'שאטען אויף מיר. אבער איך האב אים נים אי עריש נים נעשען.

אויך אין לעם אנדערצעלעם האב איך נים נעטרעפען. אין דאן איז איך מיר נעוואר, קלאר אן איכ'ס כאן דער ערשטר ראצאר, ראס מיר נעוואלט ראס אבער ווי ווען מען נעוואלט שטאר ווער ווי ווען מען נעוואלט ראס ווי ווען מען נעוואלט ראס

— ער איז טויט! — ראס איך נים נעוואלט, — ווי ראבער ר' בנימין!

איך האב נעפיהלט שטרייכען ראס איך נים נעטראפען, אבער ראס איך נים נעוואלט, נים פארשטיין, ראס איך נים נעוואלט, ווי ראס נעקומען איז, ראס איך נים נעוואלט, ווי ראס נעשען איז, ראס איך נים נעוואלט, ווי ראס נעשען איז, ראס איך נים נעוואלט, ווי ראס נעש

9(0)92(0)0(0)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דִי לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אירר זעלבסט

(פארטזעצונג)

כען אין נים נעווען רעכט אייגעזינער, וועכען די „ווידושילענסים" אין סאן ריעגא האבען שוין נעפיינינט. נאר אזוי ווי די אנדערע זיינען נים נעווען קיין פאפולערע מענשען, האבען די צוויי מוגנען וועגען רעם קיין וועזען נים נעמאכט. איצטער אבער אין נעווארען א סוכעל אן אייניגע אנגענעמענע ארבייטער פאר מיחדער אין אויך ישורנאלסטען זיינען צווישן קיין סאן ריעגא כאבען א שפעציעלע אינטערעסירונג וועגען רעם. רער נאווארנאר סון קאליפארניע האט כאשטימט רעם קוידנער ה. וואינסטאק אלס רעם הויפט סון רער אונטערזוכונג, און כאשט רער קוידנער איז נעווען ועהר א סארויכטינער סענש האט ער ראך ארויסנעצראכט אזעלכע סאקטען אין איינעציהייטען, או אפילו די כאנ־ סערוואטיווע עלעמענטען אין לאנד האר כען שוין כעהר נים נעקענט טוויינינען.

אין לאם אנדושעלעם זיינען אלע נעזיכטן טשארט אויסגעכאכט נעגען די „וידושילענסים". און א ראנק רעם האר כען אונזערע פאדואסלענגען נעציינען א נדויטען עולם. אין רעם אוועגס סון אונזער פרעסטטימיטינג האבען מיר ענרארפס דיידען אין צוויי האכן. מיר האבען נעדענקט אנפאקען נאך עסייבע ראלס, ווען מיר וואלטען זיי נאר נע־ רעכט מרינען או ווען מיר וואלטען נע־ האט נעזונג רערארפ.

אין כאר פראנסיסקא האבען מיר אויך נעציינען ועהר א נדויטען עולם. אונזערע רבריס האבען פארטשאלס צו ארבייטען שוויר. נאיל די „וידושילענס" מיכל האבען קיין פאדיפרעם אונזער „פאקסיבוק". אפילו רא־ ווען אויך ראס די הערצינ נעפראכט. רער „דער עיקר — איך וועל באשיצער ראס פנים!" —

אייך אוים" ווען צייכט ראס איך זיך די נאנצע צייט ראס פנים מאך שפעדס.

אזוי אייך פסיכיע פאדואסלענגען.

אין פאדואסלענגען זיינען אבער אייך מער כיזנעס. עס אין אין ערנינ נים נע־ ווען אפילו קיין סינסן סון פארשוועדער. ערשט פים עסטכע סטע „שפאסער" האבען אויך אנגעהויבען זיכען א תירוץ ראווים וואס איך בין נעווען אזוי נאר ריש זיך צו פארשטערען בייזען ראס פנים. נו, וויללקאם, פאר וואס אזוי איך זיך ווייכען פנים נעווארנס מעהר ווי איך ווייכען פנים נעווארנס פאר אזוי ווי ער איז נעווען אזוי נוט צו מיר? איך האב נעדאכט, אז אויב ער וועט מיר נים נוט זיין, וועל איך אים אויך נים נוט זיין. אבער ווען ער וועט מיר נוט זיין, וועל איך אים נוט זיין. אזוי האב איך נעטאן.

ווען איך האב זיך נע־ קליבען מאלטען א לעקציע, האט אימי־ צער איך האסטע פאר מיר איבערנעלא־ זען, או א פארשטעלונג בייזיטיג, או א פארשטעלונג איז נעמאכט ווייזען פיך צו ערלויבט איך נעווארען פיך איך וועל איינקויפען. וועגען מיט פיך מיטען.

ראס בריוועדע איז נים נעזיכען אוני פערנעפריבען.

כאבען רערצייל א יעזוען ראס איך נים נעווארט. אין וועגן מיין פרייונר ס. ו. קוק איז נעקומען סיך אפזיהרען איך האל, האב איך אים וועגען רעם בריי וועדע נאר נים נעזאגט: איך האב כלומי אויסנערדיגס רעם וואונס צו נעהן אליין, אהן א באגלייטער.

יסאנענדיג סוג'ס האטעל צום האל כין איך נעזוען ועהר רוהיג. רעזולטי ווי אלע כאר. און וועג איך בין שוין נעזיכט נים ווייס סון רער סיר, האב איך, אריין נים כאטערקענריג, וואס איך מו, א כאם נעמאן רעם נרויסען „פאקסי־ בוק", וואס איר האב שבענדיג נעטראנ־ נען. איך ראס זיך פארשטעלט ראס פנים.

אהן שטערונגען בין איך אריין אין רער אין האב זיך נעלאזט נעהן צו רער פראנסערסע. אין נעקענדיג אזוי, האב איך רי נאנצע ציים פארשטעלט ראס פנים פים". „פאקסיבוק". אפיהי ראס וועג איך ראס רי הערצינ נעפראכט. רער אין נים ווייס, וואס איך רי נאנצע ציים־נעפראכט וועג נען איך אאך.

„רער עיקר — איך וועל באשיצער ראס פנים!"

אייך אוים" וועג צייכט ראס איך זיך רי נאנצע צייט ראס פנים מאך שפעדס.

אזוי אייך פסיכיע פאדואסלענגען.

אין פאדואסלענגען זיינען אבער אייך מער כיזנעס. עס אין אין ערנינ נים נע־ ווען אפילו קיין סינסן סון פארשוועדער. ערשט פים עסטכע סטע „שפאסער" האבען אויך אנגעהויבען זיכען א תירוץ ראווים וואס איך בין נעווען אזוי נאר ריש זיך צו פארשטערען בייזען ראס פנים. נו, וויללקאם, פאר וואס אזוי איך זיך ווייכען פנים נעווארנס מעהר ווי איך ווייכען פנים נעווארנס פאר אזוי ווי ער איז נעווען אזוי נוט צו מיר? איך האב נעדאכט, אז אויב ער וועט מיר נים נוט זיין, וועל איך אים אויך נים נוט זיין. אבער ווען ער וועט מיר נוט זיין, וועל איך אים נוט זיין. אזוי האב איך נעטאן.

ווען איך האב זיך קליבען מאלטען א לעקציע, האט אימיצער איך האסטע פאר מיר איבערנעלא־ זען, או א פארשטעלונג איז נעמאכט ווייזען פיך צו ערלויבט איך נעווארען פיך איך וועל איינקויפען. וועגען מיט פיך מיטען.

ראס בריוועדע איז נים נעזיכען אוני פערנעפריבען.

כאבען רערצייל א יעזוען ראס איך נים נעווארט. אין וועגן מיין פרייונר ס. ו. קוק איז נעקומען סיך אפזיהרען איך האל, האב איך אים וועגען רעם בריי וועדע נאר נים נעזאגט: איך האב כלומי אויסנערדיגס רעם וואונס צו נעהן אליין, אהן א באגלייטער.

יסאנענדיג סוג'ס האטעל צום האל כין איך נעזוען ועהר רוהיג. רעזולטי ווי אלע כאר. און וועג איך בין שוין נעזיכט נים ווייס סון רער סיר, האב איך, אריין נים כאטערקענריג, וואס איך מו, א כאם נעמאן רעם נרויסען „פאקסי־ בוק", וואס איר האב שבענדיג נעטראנ־ נען. איך ראס זיך פארשטעלט ראס פנים.

אהן שטערונגען בין איך אריין אין רער אין האב זיך נעלאזט נעהן צו רער פראנסערסע. אין נעקענדיג אזוי, האב איך רי נאנצע ציים פארשטעלט ראס פנים פים". „פאקסיבוק". אפיהי ראס וועג איך ראס רי הערצינ נעפראכט. רער אין נים ווייס, וואס איך רי נאנצע צייט־נעפראכט וועג נען איך אאך.

„רער עיקר — איך וועל באשיצער ראס פנים!"

אייך אוים" וועג צייכט ראס איך זיך די נאנצע צייט ראס פנים מאך שפעדס.

אזוי אייך פסיכיע פאדואסלענגען.

אין פאדואסלענגען זיינען אבער אייך מער כיזנעס. עס אין אין ערנינ נים נע־ ווען אפילו קיין סינסן סון פארשוועדער. ערשט פים עסטכע סטע „שפאסער" האבען אויך אנגעהויבען זיכען א תירוץ ראווים וואס איך בין נעווען אזוי נאר ריש זיך צו פארשטערען בייזען ראס פנים. נו, וויללקאם, פאר וואס אזוי איך זיך ווייכען פנים נעווארנס מעהר ווי איך ווייכען פנים נעווארנס פאר אזוי ווי ער איז נעווען אזוי נוט צו מיר? איך האב נעדאכט, אז אויב ער וועט מיר נים נוט זיין, וועל איך אים אויך נים נוט זיין. אבער ווען ער וועט מיר נוט זיין, וועל איך אים נוט זיין. אזוי האב איך נעטאן.

ווען איך האב זיך קליבען מאלטען א לעקציע, האט אימיצער איך האסטע פאר מיר איבערנעלא־ זען, או א פארשטעלונג איז נעמאכט ווייזען פיך צו ערלויבט איך נעווארען פיך איך וועל איינקויפען. וועגען מיט פיך מיטען.

BEST COPY AVAILABLE

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any fomn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

איין פעקעל קאַלאַגן קאַרן פליט

באַטראַכט וואָס אידר קרינגט: פיעלע מיטל טיט מאַלצייטען. אָן דאָן קומט לאַנגע בעכער מון קעלאַגס מיט מילך אויפ־עסן טען אַרער האַניג?

דאָן, דער קינדערשער אויגעס באַלעבט זיינען אויסערגעוויהנלעך נעזונט אָן לייכט אָן פיעלע מענשען זיינען באַקאַנט מיט מהיהדינער אָן נעזונטער נאָס מאַרן פֿל

אימער נדיים צו פערווונדן. קיינע שׂ אַרער אַרבייט. קאַסט בלוי עסליכע פענ מון אלץ שפייזן וואָס אידר מיטאָס. זיינע קאַרן פליקס זיכער איינע מון די עכטע באַקוועמסטע. מיין וואַנדערע ניט וואָס זיי פּולערטער מאַרטוג־צום־עסן פרייל אין

קלוגע מיטערס שטעלען אידער קינד נאָכ אויף זייערע ניאַסטי לישטונג. קיין אי פליקס האַבען זיך קיינמאָל ניט נעקענט טיט דעם אָנגענעמלעכען טעם אין מיי לעקיים מון אמתיע קעלאַגס. אידער מענשען באַשטעלטינען עס יעדעי נאַכ קעלאַגס נאַרן פליקס.

וווכט דעם באַרימטען רושען־אין־מיל טיט דעם אינערלעך־מאַדוגלעכען שמיי סיר ראַפער וואָס האלט די פליקס רושלי נאַכרעם זיי אידער עפענט עס אידר. ראַ אידשלילובע קעלאַגס מעלה. נעמאַכט אין באַטטע־ קריק.

העלאָגס האַרן פליקס וועקט אָפּעצ אידער העמדער מון יעדן טאָג. ב

• • •

איהר וועט האַבען מעלה מון קעלאַגס בראַקפאַסטעס אידער wax אין פאַרקויפּסטע מון דער נאָך. כ. יעקען וואַסאָ אידעס איבערין העלפּיגן בוישען עסיי

איין פעקעל קאַלאַגס קאַרן פליקס

באַטראַכט וואָס אידר קרינגט: פיעלע מיטל טיט מאַלצייטען. אָן דאָן קומט לאַנגע בעכער מון קעלאַגס מיט מילך אויפ־עסן טען אַרער האַניג?

דאָן, דער קינדערשער אויגעס באַלעבט זיינען אויסערגעוויהנלעך נעזונט אָן לייכט אָן פיעלע מענשען זיינען באַקאַנט מיט מהיהדינער אָן נעזונטער נאָס מאַרן פֿל

אימער נדיים צו פערווונדן. קיינע שׂ אַרער אַרבייט. קאַסט בלוי עסליכע פענ מון אלץ שפייזן וואָס אידר מיטאָס. זיינע קאַרן פליקס זיכער איינע מון די עכטע באַקוועמסטע. מיין וואַנדערע ניט וואָס זיי פּולערטער מאַרטוג־צום־עסן פרייל אין

קלוגע מיטערס שטעלען אידער קינד נאָכ אויף זייערע ניאַסטי לישטונג. קיין אי פליקס האַבען זיך קיינמאָל ניט נעקענט טיט דעם אָנגענעמלעכען טעם אין מיי לעקיים מון אמתיע קעלאַגס. אידער מענשען באַשטעלטינען עס יעדעי נאַכ קעלאַגס נאַרן פליקס.

וווכט דעם באַרימטען רושען־אין־מיל טיט דעם אינערלעך־מאַדוגלעכען שמיי סיר ראַפער וואָס האלט די פליקס רושלי נאַכרעם זיי אידער עפענט עס אידר. ראַ אידשלילובע קעלאַגס מעלה. נעמאַכט אין באַטטע־ קריק.

העלאָגס האַרן פליקס וועקט אָפּעצ אידער העמדער מון יעדן טאָג. ב

• • •

איהר וועט האַבען מעלה מון קעלאַגס בראַקפאַסטעס אידער wax אין פאַרקויפּסטע מון דער נאָך. כ. יעקען וואַסאָ אידעס איבערין העלפּיגן בוישען עסיי

דאָס צו פּאַרלאַנקען אידר שׂכנה פּאַר לייכטער וואַשטעג

Rinso

סיליאַנען נעברויכען רינסאָ

שׂאַניוועט די וועט

אין דיזען נאָכען נעמען מיר נאָכאַמאָל אַרויף אונזער ספּעציעל אָנערביטונג פּאַר אַלע אונזערע לעזער. מיר ווילען אַז יעדער פּון אונז זאָל האָבען אַ פּאַרגנוגן אין דער אָנערביטונג. מיר ווילען אַז יעדער פּון אונז זאָל האָבען אַ פּאַרגנוגן אין דער אָנערביטונג. מיר ווילען אַז יעדער פּון אונז זאָל האָבען אַ פּאַרגנוגן אין דער אָנערביטונג.

אַן דיזען נאָכען נעמען מיר נאָכאַמאָל אַרויף אונזער ספּעציעל אָנערביטונג פּאַר אַלע אונזערע לעזער. מיר ווילען אַז יעדער פּון אונז זאָל האָבען אַ פּאַרגנוגן אין דער אָנערביטונג. מיר ווילען אַז יעדער פּון אונז זאָל האָבען אַ פּאַרגנוגן אין דער אָנערביטונג. מיר ווילען אַז יעדער פּון אונז זאָל האָבען אַ פּאַרגנוגן אין דער אָנערביטונג.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

BEST COPY AVAILABLE

9009200(X)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any fomn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Mme. ROSE
2000 וחיי עוטיאנ. כרעבטס
בעפייוס זיך סון קיפיד ניט־עצמן אין קערפער
פאמ'ס ברען פלעסם
WHOLE BRAN
240 Park Avenue, New York
יואכמענדע
אקמיוע קונדער
MINUTE TAPIOCA
MINUTE TAPIOCA COMPANY
A Product of General Foods Corporation.
פריהע שיפמענטס
און א קליינער קראפ
קאליפארניא זאפט גרייפס!

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

MINUTE TAPIOCA

MINUTE TAPIOCA COMPANY

A Product of General Foods Corporation.

פריהע שיפמענטס
און א קליינער קראפ

קאליפארניא זאפט גרייפס!

CALIFORNIA
FRUIT EXCHANGE

SACRAMENTO, CALIFORNIA

99 Hudson Street, New York City, N. Y.

Telephone; WAlker 5-6028 5-6029

KILL HIM

הרגיעט אים
און זיין נאנצע נעזינדיגע

J-O ROACH PASTE

JOLES OPITZ, INC., NEW YORK

POLICE FOUR POWDER

PURITY LABORATORIES

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

...ן לעבענס-געשיכטע
...ון עמא גאלדמאן

(פֿארטזעצונג)

...איכטל, ווען בעז האט מיר זעהר ...נטטען יאהרע איבער (יין מא... ...ן איך אין אמעריקע נעווען ...ען כאלה האב איך דערפֿיהלט, ...ס אין מיר קוימט אן צו קאכען ...ען. איך האב דערפֿיהלט א ...פֿארלאנג צו כאכען א סוף ...ן מען עפּעס צוזאמען, וואס זאל מיך ...אנצוי ארויסטרעטען רעם מיינ...

שען. וועמען נעליבט איר בין נעווען שווי פיל יאהרען. א בייזע, א צופֿאכטע האב איך נעמאכט א כאפּ א שטול און שטול האט נעמאכען א פּלוימ און אי...מאלען בעלוי צו די טיר, צוברעכען דיי ווי אין נאכצוי.

דאס האט בעלוי שפּאנק צופֿי מעלב. עד האט איך נעמאכען א לאז צו טיר: אבער באלד אין עד נעבליבען...

שטעהט און א קוק נעמאכן אויף מיר אן איבער־ראשטער אין א דערשראקענער. - נעמוי! - האב איך אויסנע...

שריעי בייז - איך האב שוין נעהאט נעמוי מין דיר און מין רער טאכטי...ן זייענר. ארוים פֿון דאנען! נעם דיר די מאכע און נעה שוין ארוים פון דאנען!

ער אין איינע, בים רייזענדיג א מוארט.

נאכדעם האט ער נעבליבען...

נעשריבען פֿון אידיש
פֿון ס. ש ע ר ע נ ו י ס ש
Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

באן אמי ריינט אן פאלירט אין דער וועלבער ציט

ריניגט פענסטער
קלאָר ווי קריסטאל...

באן אמי איז באריהמט איבער דער גאנצער וועלט אלס דער ריניגער, וועלכער פענסטער איז מאליהר עס ריניגט זיי מען קיין מאל, אויב אז אירר פעלט קיין באמפֿרעג. אי די ...ואס איז דאס דא? ריין שבירי קיין שרעק ...ייער! ...ער באן אמי איז א וויבער שטעלי...בעלי נעריבאלסי מאכערסי. ...ערבעי פיעלס קיינמאל ניט!

דאס ביידע פֿארבעלט דעם שמ... באן דעם ריינער בי דער האנד אירר מעגט זיי ביידע כאטש אלע צוזאמ...

באן אמי

„דאס באך ניט נעזיי־אצט"

א נייע אידעע אין מעהל פאַקונג וועלכע האַלט די מעהל אמת ריין

דער נייער באַנד - פֿאַרוינעלטער פּעקעדוש פון דעם באַרימטען גאַלד מעדאַל „זיך־אויספרוביר־טען" מעהל מאַכט דעם הויזישען באַקען ועהר אינפאַך.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

אייער קוים וועט ווי
פייש אין פייבט פיל

איב אירר באקט א

רמברנט
פייקינג פא

אבאאיב ז

בישר

צו באקומען אין אלע באקעריס

r Co., 595 Madison Ave., N. Y. C.

פארקיהלונגען

פלוטא
וואסער

סד

ווען נאסער אליין העלפט

צוק

אייער סטעדקיפער
וועט כים מאנאניום
אייך צושטעלן דעם
נויטיגשטן נוסער 25 סענט

...ן קרסמא

...אין באריכטט איבער דער נאציע... דער נויגשער, וועלכער פעטשער ניוגעשר דער. עס זייגען די כמש קהש' זוי קייבי ...א אויך קענט קיום באטשיקען, או די ...ראים הא! ... זייער בא ... קיין סיעק ... ! ... ווייל בא אבי איז א וייבער. שענער ...ענגראשעפט מאטשיניס. וועלכער כראטש ...ים!

... בייטע שארטען. דעם שטיב און יעם ... די דער האנד ... איבר קענט זיי בייטע ...אר טייערי ואנדי

ן אַמי

ע אין מעהל פּאַקונג וועלכע ... די מעהל אמת ריין

מרים סיף
נאריסטע אידיש
נאריסטפעדיע

אין אלע שרטקע אידיש מאכלים אין א חיטישע אייגען פינקט ווי אייער אייגענע. אין בלוין דער כראנכפארט מקהל, האט נים ני וועלכינע אינסטי נייכענסט רעזולטאטען אלע מאל. ווערם אריינגי שיקט צו אייך. אויב טוט אוין ווייס איהר ויבער צו האבען די וועלכינע נוסע רעזולטאטען יעדען מאל וואס איהר נעמט מעהל כאקען. קיין רייזיקע. קיין צוייפעל. באקען ווערט ריטשוינגער אייגפאר.

פרובירט נאדיסידאר קיין־אויספרובירען" מעהל אין דעם נייעם באנר־אידענטיפיצירטען פאקעדוש פאקע היינט. איהר קענט עס קריגען אין יעדער כראסערי סטאר אין אינדיאנע, אין יעדער וועלען באקעריעס, אין יעדער וועלכע נעמט אייער אידענטיפיצירטען באנר־פאקעדוש.

באַטראַכט די פיעלע נייע מעלות

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

רי לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון אירר אליין
מיטגעטיילט פון זענדונגען
פון ד. פארוואונדטע
Copyright by Alfred A. Knopf. 1931

(צאמטזעצונג)

כים דער זיבערקייט, או כאשם וועט ר' דאל פאסינסטער סקנים צו לעזען רי פארשריפטען פון טיין כור. און או סיטצי גם אויפגעטאן אונ'ן שפיס. השב ר' ערער נעפאנגע ארויסגעשריבען אויף א פאפיר'ן לאנגר. פיטצי השם זיך ר' זיין נישט נאר א שלחר אן ארבייטסלאטע. נאר אויך א בלייבר. א כיטיגע נשמה. וי זיך זאגר שטארק אויסגעדריקט איך ווייס ניט. אבער אויסגעדריקט אדער נישט. איך בין נישט קיין שרייבער. איך בין נאר א פשוטער מענש. וואס השט כיך נישט קיין שום ענגלישע ווערטער. אין עס השט כיך אויסגעלערנט אויף דרייצן יאר. אין דעם צייט האב איך נאר אויפגעהערט צו ארבייטן אין א פאבריק. כדי צו קענען לייענען ענגלישע בוכער. אין דעם צייט האב איך אויך אנגעהויבן צו שרייבן. איך האב אבער ניט געהאט קיין שום כוונה צו ווערן א שרייבער. איך האב נאר געוואלט לייענען ענגלישע בוכער. ווייל איך האב נישט גוט גערעדט ענגליש. האב איך נישט קענען לייענען ענגלישע בוכער. אין דעם צייט האב איך נאר אנגעהויבן צו שרייבן. כדי צו לערנען ענגליש. איך האב

900920000

The Emma Goldman Papers

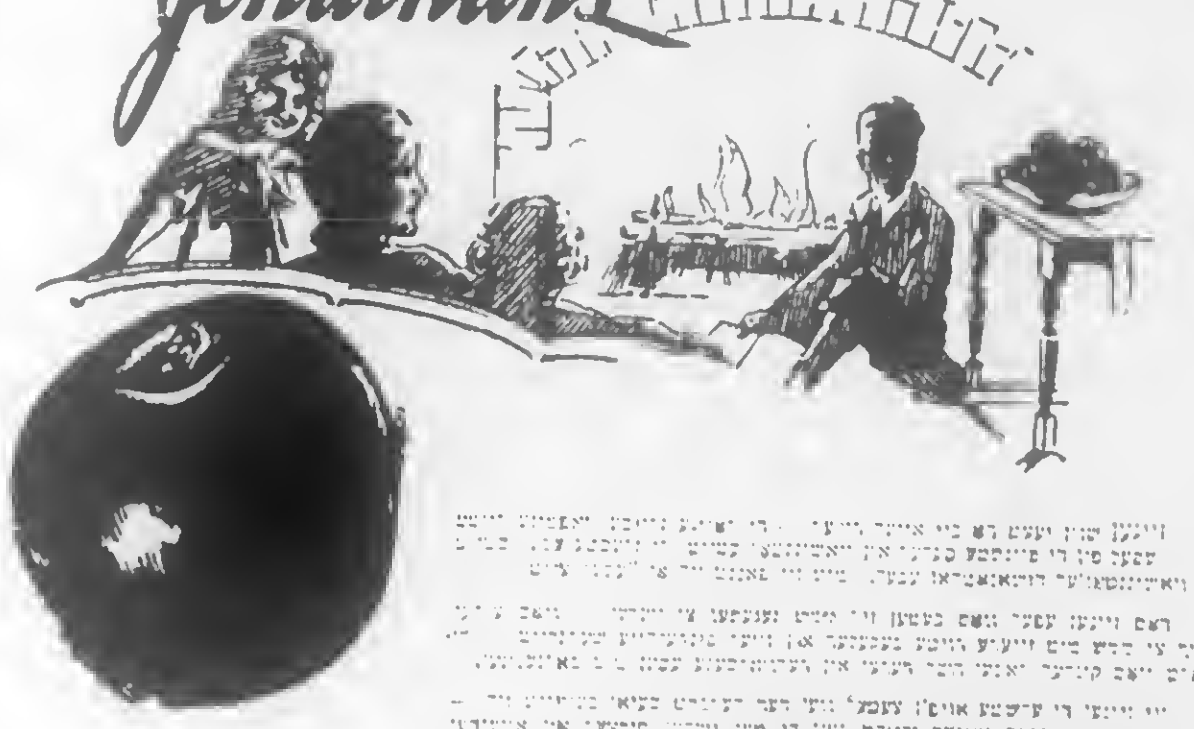
[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

סאַרדינס

יעצט איז די צייט צו עסען
דושאנאטהאן עפל
Jonathans

פרישע עפל, דינע
אם כאקטעו וויי מעסע
די פאלקעראדס

WASHINGTON BOXED APPLE BUREAU
809 Rooke Building
Seattle

BOXED APPLES from the State of WASHINGTON

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens · Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

בלויז די עכטע
אינדיא סהיעט
טראגט דיוע מאפע!

מוז-אַ-בעק
סאַרדינס

יעצט איז די צייט צו עסען
דושאנאטהאן עפעל

Jonathans

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

(פארטועצונג פארנעו)

עסליכע וואלטן אין מאיא נעווען אין קאליפארניא, וואו עד האט אזא נאטור: נעקעניעם. עס האט זיך אויפ־ גענומען שטארק נעוווילט זאהען קיין קאליפארניא ארויסצוהעלפען אין דער ארבייט סאר כאפיק. וועלכע האבען אין אם אנדערע נעשטעלט וועגען אים נעריכט אין אמעריקא: כיט רעם אויפ־ רוים אין נעבוידע פון דער „עמיסט". און פוליטיק אין איז שטענדיג אין שרעק פון פאליציי. אין נאכדעם וואס ער איז אריבער קיין קאליפארניא האט ער אנגעהויבן צו ארבעטן אין אן אפטיילונג פון דער קאמפאניע, דער אנדרי כיסט, דער הויפטמען פון דער עדעיפ־ טיי פארטי אין דער וועלט אזל נעבען זיין בירגה דער טיפעלסבער טהיסה אין אייראפא! אכער שפעטער האט זיך טאם. אריסגעשטעלט, אז קאמאסטען האט זיך נישטעלט אויף דער זייט פון די ערמאס, און אז ער האט כאדעכטיגם אלע מיטלען, וויל מען דערף דערייכט" כלי רעם „פרייהייטען כיידערייס".

נאר אונזער באשטענדיג אין קראפאט פון נשטענדיג צו דער כלחמה נעווען א טרייבער קראפט, סטעציעל נאר די, וואס האבען כראפאטקין'ס גוט נעקענט אין ליב נהאם. אכער די איבערצייגט פיין צום נרויסען לערער אין אונזער לוכע זו איהם האם ראר נים נעקענט בייטען אונזער איבערצייגונג. אדער עד דערפיר אונזער שטענדיג די דער כיהמה זיי נו א קאמף פון מיינונגען אין עהאנדעלונג אינטערעסען. האס האבען קיין שייכות נים מים די ארבייטער.

סיר האבען באשלאסטן נים צו דער כעגען זיך דערכים וואס אונזער נרוי סער רבי אין ארויס נאר דער סלחמה. און נים נלוי נעגען מיר אין דעם נים עזוזען אליין. א כי אנדערש האבען פשוטלבע נעפיהלט. כפרוימרקיניג דעכ נאמס וואס דער כיהמה. אכער אין מאר נלייך מים די סילואנע מעגשען. וואס ווינען נעזוזען שבור מון סלחמה. ווינען מיר נעזוזען בלויז א קליין הויפלע. דאר האבען מיר נעארבייט; אונזער איבער־ צאיגאלע ביזוה האס ארויסנענעבען א כוניסאס נעגען דער סלחמה. אין אויפ וויסיל עם אין נאר נעזוזען סענלידן האבען מיר מים אלע כחות נעארבייט ארויסצושטעלען נאר דער וועלט דעם מיליטאריזם אין זיין ריבסיגען ניד זיסאלט.

בריהער מון אלע האבען סיר אין אונזער שורצאל איבערצודרוקם קראר פצטיגלס בראשורע „פאציפיסלים אז קריג", וואו ער איז סייהער שארף ארויסנעשטעלט נעגען סלחמה. אויף אהן א שיעור סיפיגען אין פרעסטס פארוועלטונגען האבען סיר נערעדט פון דעם כלחמה, אין אין סייעע לעקציעס וועגען „בריידערנעם" האב איר כאר וויזען וויי שווערליך די סלחמה איז.

אחוועק חברים איבערן לאנד חאר כען נעזוזען וויי סען שלעפם אריין דאס אמעריקאנער טאלק אין דער סלחמה. און סים נלוק וועגען סיר אין דעם נים עזוזען אליין. א כי אנדערש האבען פשוטלבע נעפיהלט. כפרוימרקיניג דעכ נאמס וואס דער כיהמה. אכער אין מאר נלייך מים די סילואנע מעגשען. וואס ווינען נעזוזען שבור מון סלחמה. ווינען מיר נעזוזען בלויז א קליין הויפלע. דאר האבען מיר נעארבייט; אונזער איבער־ צאיגאלע ביזוה האס ארויסנענעבען א כוניסאס נעגען דער סלחמה. אין אויפ וויסיל עם אין נאר נעזוזען סענלידן האבען מיר מים אלע כחות נעארבייט ארויסצושטעלען נאר דער וועלט דעם מיליטאריזם אין זיין ריבסיגען ניד זיסאלט.

בריהער מון אלע האבען סיר אין אונזער שורצאל איבערצודרוקם קראר פצטיגלס בראשורע „פאציפיסלים אז קריג", וואו ער איז סייהער שארף ארויסנעשטעלט נעגען סלחמה. אויף אהן א שיעור סיפיגען אין פרעסטס פארוועלטונגען האבען סיר נערעדט פון דעם כלחמה, אין אין סייעע לעקציעס וועגען „בריידערנעם" האב איר כאר וויזען וויי שווערליך די סלחמה איז.

אחוועק חברים איבערן לאנד חאר כען נעזוזען וויי סען שלעפם אריין דאס אמעריקאנער טאלק אין דער סלחמה. און סים נלוק וועגען סיר אין דעם נים עזוזען אליין. א כי אנדערש האבען פשוטלבע נעפיהלט. כפרוימרקיניג דעכ נאמס וואס דער כיהמה. אכער אין מאר נלייך מים די סילואנע מעגשען. וואס ווינען נעזוזען שבור מון סלחמה. ווינען מיר נעזוזען בלויז א קליין הויפלע. דאר האבען מיר נעארבייט; אונזער איבער־ צאיגאלע ביזוה האס ארויסנענעבען א כוניסאס נעגען דער סלחמה. אין אויפ וויסיל עם אין נאר נעזוזען סענלידן האבען מיר מים אלע כחות נעארבייט ארויסצושטעלען נאר דער וועלט דעם מיליטאריזם אין זיין ריבסיגען ניד זיסאלט.

בריהער מון אלע האבען סיר אין אונזער שורצאל איבערצודרוקם קראר פצטיגלס בראשורע „פאציפיסלים אז קריג", וואו ער איז סייהער שארף ארויסנעשטעלט נעגען סלחמה. אויף אהן א שיעור סיפיגען אין פרעסטס פארוועלטונגען האבען סיר נערעדט פון דעם כלחמה, אין אין סייעע לעקציעס וועגען „בריידערנעם" האב איר כאר וויזען וויי שווערליך די סלחמה איז.

אחוועק חברים איבערן לאנד חאר כען נעזוזען וויי סען שלעפם אריין דאס אמעריקאנער טאלק אין דער סלחמה. און סים נלוק וועגען סיר אין דעם נים עזוזען אליין. א כי אנדערש האבען פשוטלבע נעפיהלט. כפרוימרקיניג דעכ נאמס וואס דער כיהמה. אכער אין מאר נלייך מים די סילואנע מעגשען. וואס ווינען נעזוזען שבור מון סלחמה. ווינען מיר נעזוזען בלויז א קליין הויפלע. דאר האבען מיר נעארבייט; אונזער איבער־ צאיגאלע ביזוה האס ארויסנענעבען א כוניסאס נעגען דער סלחמה. אין אויפ וויסיל עם אין נאר נעזוזען סענלידן האבען מיר מים אלע כחות נעארבייט ארויסצושטעלען נאר דער וועלט דעם מיליטאריזם אין זיין ריבסיגען ניד זיסאלט.

בריהער מון אלע האבען סיר אין אונזער שורצאל איבערצודרוקם קראר פצטיגלס בראשורע „פאציפיסלים אז קריג", וואו ער איז סייהער שארף ארויסנעשטעלט נעגען סלחמה. אויף אהן א שיעור סיפיגען אין פרעסטס פארוועלטונגען האבען סיר נערעדט פון דעם כלחמה, אין אין סייעע לעקציעס וועגען „בריידערנעם" האב איר כאר וויזען וויי שווערליך די סלחמה איז.

אחוועק חברים איבערן לאנד חאר כען נעזוזען וויי סען שלעפם אריין דאס אמעריקאנער טאלק אין דער סלחמה. און סים נלוק וועגען סיר אין דעם נים עזוזען אליין. א כי אנדערש האבען פשוטלבע נעפיהלט. כפרוימרקיניג דעכ נאמס וואס דער כיהמה. אכער אין מאר נלייך מים די סילואנע מעגשען. וואס ווינען נעזוזען שבור מון סלחמה. ווינען מיר נעזוזען בלויז א קליין הויפלע. דאר האבען מיר נעארבייט; אונזער איבער־ צאיגאלע ביזוה האס ארויסנענעבען א כוניסאס נעגען דער סלחמה. אין אויפ וויסיל עם אין נאר נעזוזען סענלידן האבען מיר מים אלע כחות נעארבייט ארויסצושטעלען נאר דער וועלט דעם מיליטאריזם אין זיין ריבסיגען ניד זיסאלט.

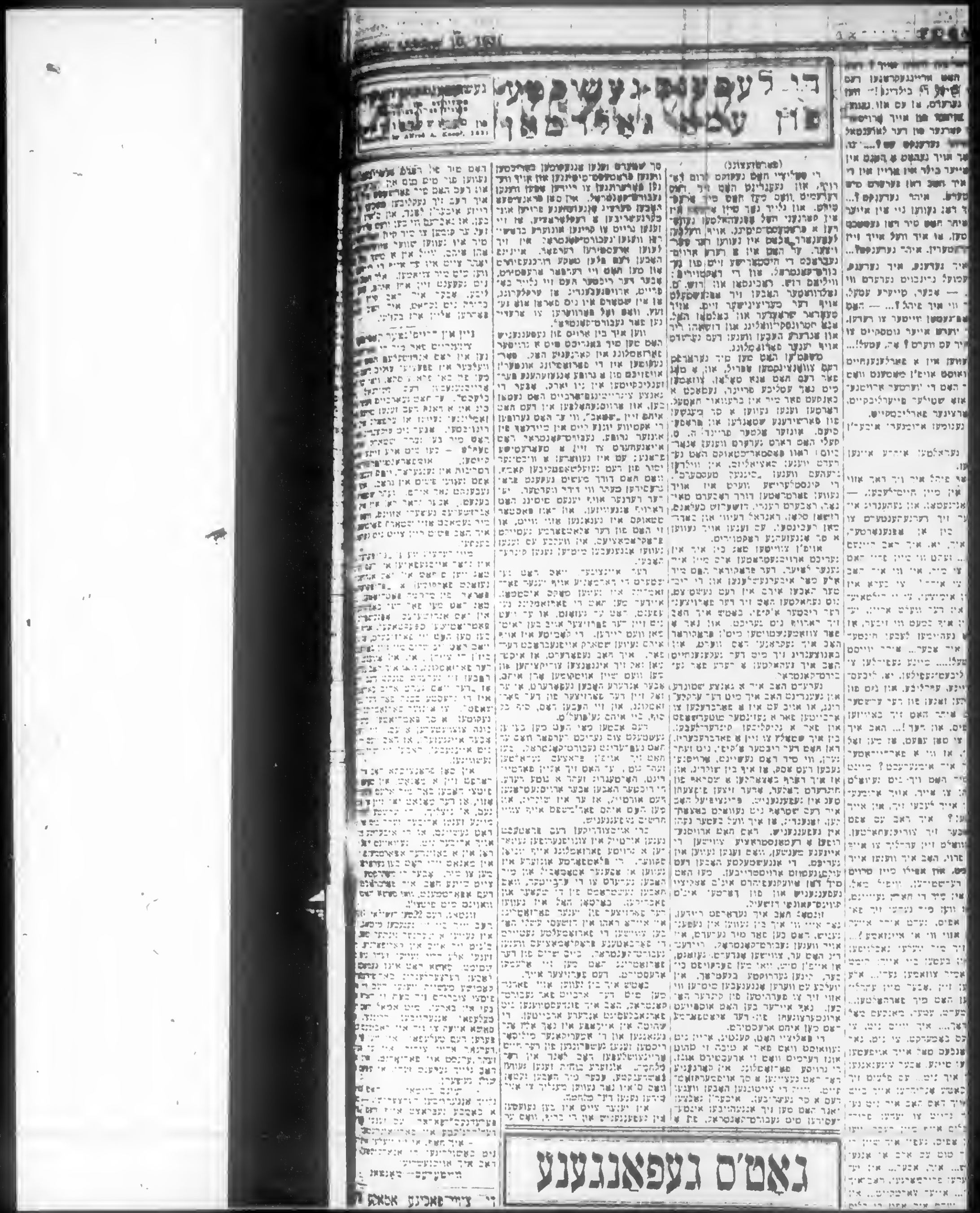
BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

נאט'ס געפאנגענע

BEST COPY AVAILABLE

9(X)92(X)(X)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

געשריבען פון אירר אליין

(פארטזעצונג)

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

קרובים אין רוסלאנד

שיט דאיארען פון קרייען, הייר און אנדערע אייזיקייטן -- שיפ די אן

AMALGAMATED BANK

11 UNION SQUARE NEW YORK, N. Y.

מענדעל בייליס

דיר נעשיכטע פון בייליס פראצעס $3.00

MENDEL BEILIS 107 Second Place Brooklyn, N. Y. Telephone Dickens 8 2000

צווינגט ניט די קונדער צו עסען מעהר אייפל ווי זיי ווילן

מינוט טאפיאקא

EC WYDE 3000

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

AMALGAMATED BANK
11 UNION SQUARE
NEW YORK, N. Y.

מענדעלי בייליס
MENDEL BAILIS
Telephone Dispensers

צווינגט ניט די קונדעס
צו עסען מאהר ייפיל ווי ס'הילפט
אבער עקעט אז די ליבעט באם שפייז זאל
זיי נעמען מעסיג, ווייל נעמען מעהר
מינוט טאפיאקא
איינשעציכענט ניט באד שפר ווייכליכאר ווייל נעמען אי ווייכשארייטיגע רעזולטאטן. באד אויך שאד א וויסט פאכטיס באד דער באנאנע פון מאכטיס באד דער באנאנע פון אויסער באד שעהר.
מאדטיג אין עסליכע מינוט פירעצ'ל באכטיג. מען באנוצט עס באד ווי מעהל. קען נעבראכט ווערען אין יעדע באקאנטע שפייז.
קרייגט מינוט טאפיאקא
דרייגט אין אייער בראנטש.
MINUTE TAPIOCA
A Product of General Foods

געווינענדיג אן עקסטרא פינקט
אין חנאה פון רויכערן . . .
ביעטש-נאט גאם
Beech-Nut Gum

BEST COPY AVAILABLE

9(0)920(0)(0)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

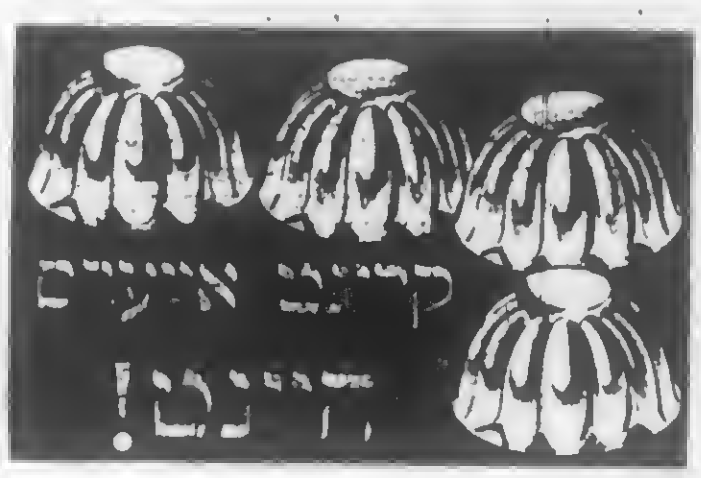
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

מען איז נישט פארגעסן
צו ווערן פארזיכערט אויף נעשטאָ
נישטע סטעג, סביבים האבען אויסגעצייכענט:

מעמטלי טהעג

רער כ'לעבר וואָס ענבליק
איך סיט איהר פחות'דיגע:
סעם אין אירשטען.

תייסט א מעכריע אין
נעשטערי אין וויע נע
וואהר וואס נוסע טיעג אין.

פרוי

אין אייער גראָסערי

4

אנציהענדע דושעק פראָסט פודמס אין 24־שעדוש יעסיכיבעל

בריי וועג איהר קויפט
עיקס בעריישעס דישעק

די בעריישעס וואס מאכט דיר אייסאר אין דעם רעכטן וועג דיר יאָגער מאַרקעט! בעקי הלעיישאר מיסיק אייסטים פיסקס — אין דעם וויקס זעלבסט מאכט אין יוניווערסאל באי — נייעס נעמט עיס האלטען א מוכטיק מאַרקיק יישקריא. סיב יוקי מיסקס דיסס א בעריישעס יישקריא! אדיק זייר — ווען אייהר קויפט ענדיק מעריקאנער יישקריא פאר דיק יוקי אין דיר. אדיק זעלבסט וואס מאכט דיר אייסאר אין דעם רעכטן וועג דיר יאָגער מאַרקעט! בעקי הלעיישאר מיסיק אייסטים פיסקס — אין דעם וויקס זעלבסט מאכט אין יוניווערסאל באי — נייעס נעמט עיס האלטען א מוכטיק מאַרקיק יישקריא. סיב יוקי מיסקס דיסס א בעריישעס יישקריא! אדיק זייר — ווען אייהר קויפט ענדיק מעריקאנער יישקריא פאר דיק יוקי אין דיר.

עקס סחיה'דינג פויר פייכס פרעיישקריא

סטראבעדי דאבבעדי טשעדי
אייעגדיש לאים לעמא

JELL-O

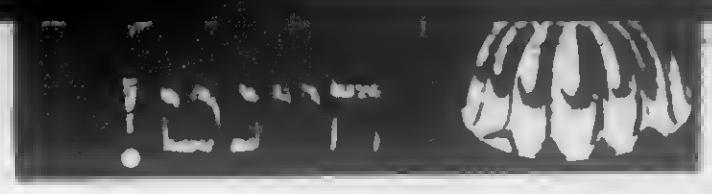
דער ליבלינג פון דער יוגענט פאר 40 יאָהר — „וואָס יאָר ניט נעדאַכט"

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. -- 45 cm. *In* Forward [New York]. -(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

4 אנציהענדע דושעלא פרעמס אין 24-פעידוש עסיפיביעל

JELL-O

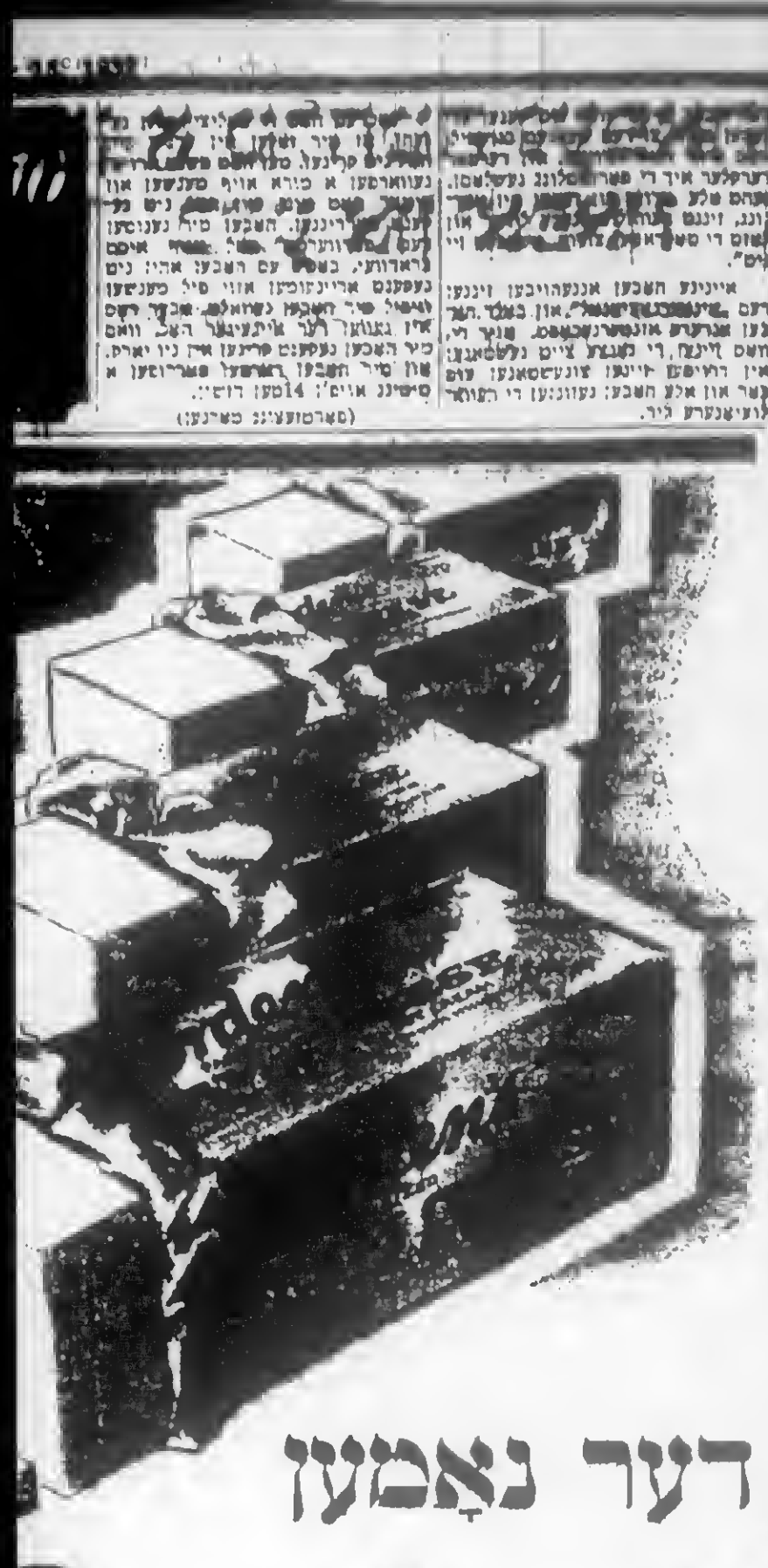
BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lehens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דער נאַמען Borden's

די לעבענס־געשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

„קיין בייסענדע אויפרעגענדע שטאפּעלן פאר לופּע

כ'בין א לאָקי אנהייננערין"

לינדערט אייערע נייערן — דאן וועט אידי שלאפען גוט!

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דער נאַמען

Borden's

א יבער פינף־און־זיבעציג יאָר אָן דע
באַרühmtע ווערט דערמאָנט אין דער
טישקויט אין יעדען ווינקעל פון די פאַראייניג
טען. ווען נאָר אימיצער מראכט פון מילך אָ
ביגע פּראָדוקטען, מראכט ער גלייך פון בא
באַרühmtע איז די גרעסטע קאַמפּאני פון מילכ
דוקטען אין דער וועלט. מיר זאָגען אייך אי
פארזיכען זייער ניי־עם געשמאקען באַרühmtע קר

ערפאַהרענע קעז מאכערס האבען אריינגעג
באַרühmtע קרים טשיז די מעלות ווָאס זיי האב
געפונען אין באַרלויף פון א גאנצען לעבען פו
קעז. באַרühmtע קרים טשיז ווען אויך בריינגע
מאכל. איהר ווען זיהלען א נייעם טעם אין קר

אין די גרויסע באַרדען מילכערייען ווו באַרüh
אלע זייערע קעזען, ווערט יעדע קוואַרט קר
שטענדיג אונטערזוכט. באַרühmtע קרים איז 100%

באַרühmtע קרים טשיז ווערט נעמאכט לויט
שליסליכען באַרדען פּראָצעס ווָאס איז דאָפּעלט
רוינע, פעמע פאַמערי קרים . . . דער פינע
פּרישסטער פון אלע קרים קעזען. פאַרגלייכט
אירגענד וועלכען אנדער סארט קרים טשיז וו
האָט ווען עס איז פּריהער פארזוכט אין איהר וו
דערפיהלען דעם אונטערשייד.

באַרühmtע קרים טשיז ווען אויך
אריוסווייזען אלס די גרעסטע
הנאה פאר אייער פאמיליע.
גיט עם די קינדער. זיי ווילען
עס גלייך לייב באמעזן. עס
האָט די גאנצע נאדרהאפטינ־
קיים ווָאס איז נוטיג צו בויען
שטארקע קערפערס.

זייט זיכער צו פרעגען פאר באַרühmtע. נעהמט
נאכגעמאכטע, ווען אז דער לעיבעל ואל טרי
נאמען באַרühmtע — אנדערש איז עס נים די

אידר שלאפען גוט!

SANTAL MIDY

„קיין בייסענדע
אויפרעגענדע
שטאפען פאר דופע
כ'בין א לאקי אנהייננערין"

Lupe Velez

"It's toasted"

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

נעשריבען פון איר אַיגן

פון ס. אשערוווּוּדס

Copyrighted by Alfred A. Knopf, 1931

(פארטזעצונג פאלגט).

דער פארפאסער טאג אין נעפונען, אין שטעט אמעריקע, וועלכע איז אונזער לאנד גענאנט, עוועריטעערס דאס נעפעס". איר נאמען איז עמא גאלדמאן. אין אונזער ייִדישער פּאוועל" האט עוועריטע צימער פּאר דער "שוועד" האט עוועריטע אויפצורעכענען אין דער שפּראך, וואס זי רעדט. אין אמעריקע איז דאס אויך אזוי, אבער אין אמעריקע איז דאס נאך נישט אזוי שלעכט, ווי אין אונדזערע לענדער. דאס איז דאס לאנד פון פרייהייט, וואו יעדער מענטש קען זאגן, וואס ער וויל, אויב ער שאדט נישט אנדערע מענטשן. אין אמעריקע איז אויך נישט אזוי שווער צו פארדינען פּאר צו לעבן, ווי אין אונדזערע לענדער. אין אמעריקע קען יעדער מענטש, וואס איז נישט פויל, פּאר זיך פארדינען גענוג צו עסן, צו טרינקען, צו קלייד זיך, צו האבן א דאך איבער דעם קאפּ, אן צו רעדן פון אנדערע זאכן, וואס מענטשן דארפן האבן אין לעבן. אין אמעריקע קען יעדער מענטש לעבן ווי א מענטש, אויב ער וויל עס.

אבער אמעריקע איז נישט קיין גן עדן. אין אמעריקע זענען אויך פיל מענטשן אומגליקלעך, ווייל זיי ווילן עפּעס האבן, וואס זיי קענען נישט האבן. אין אמעריקע זענען אויך פיל מענטשן אומגליקלעך, ווייל זיי ווילן נישט ארבעטן. אין אמעריקע זענען אויך פיל מענטשן אומגליקלעך, ווייל זיי ווילן נישט לעבן ווי אנדערע מענטשן. אין אמעריקע זענען אויך פיל מענטשן אומגליקלעך, ווייל זיי ווילן נישט פאלגן קיין רעגלעמענט. אין אמעריקע זענען אויך פיל מענטשן אומגליקלעך, ווייל זיי ווילן נישט ווערן ווי אלע אנדערע מענטשן

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens · Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג)

די פערזאן וועלכער דורכדרייט דאס צימער אונז ארומגעשטעלט די פאליציי אין סיר האבען געמאכט א מאריש רונג נעגען מיטשערייטער ליבסם". די נייטינר האבען אין דעם גיט מפריעט; ווען איך בין נאר מיטאג נעקומען צוריק אין נעריכט צו רעד צווייטער ויצוג. חאבען סיר איינעג נאהענטע פרייגר דערפאנגען בלומען אוז כתנות. אוז דאס האט סיר סיי נערהרט.

צו סיר האבען יא נעווארפן צו נייז; סיר האבען זיך נעמוזט באמילינען; אפטיוו אין אונזער איינצעלע פרצעצע. אוז סיר ביידע, כשיש אוז איך, האבען נעפונדען א נוסח נלעזעלחייט צו ווענז דאס סיר האבען נעהאלטן.

פאר די אכט אוז זעכצעג יאר וואס איך האב שוין נעזעסן אין קעפ נעפאנגענשאפט, האב איך נעוואוסט, אז עס פאר לויטז זיך קיינטשל נים אוז אז עס איז ווער ס פאטיינער אוז ווער ס פאטיינער נעפאנגענשאפט; שפער איך האב זיך. קיינמאל נים נעפונדען פערשטענדעז, אז עס קען זיין אזוי שווי נעטאר לאיבר. עס איז איינמאל נעווען צו צוואונדערן וויי עד נעפיז אויף ס פארהער די קאנדידאטען פאר דעם דזשוריי. שטונדען לאנג האב עד זי פארווארפען סיס פראגען אוז זיי האבען נעפראצעדעט אויפצי קוקן. אז איך האב אוז דאסזעלבע נעפראגט זיי. זיי האבען זיך נעקוקט אויפ איינאנדער אוז נעלאכט. "ער האט זיי נעפראגט צי זיי זענען פאריטיק, רעפיוביקאנער, נעזעלי אוז אזוי ווייטער. נעזאגט האבען אז נאר אזוי, אוז ער האט נעזאגט אז ער ווייס נאך נים צי ער וועל זיי נעבען דעם ווארט. אוז ער האט זיי נעפראגט צי זיי ווייסען וואס ער וועל טוען מיט זיי. נעזאגט האבען אז נאר אזוי, אוז ער האט נעזאגט אז

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

9(00)920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

19

ס׳גייט אן אויסגאבע פון דער ״פארווערטס״

ס׳לעבן פון עמא גאלדמאן

דערציילט פון איר אליין

ווי איך בין אנטלאפן פון קאנאדע

Kellogg's KAFFEE HAG COFFEE

יעצט פיל פארבעסערט פון קעלללאגג

Wheatsworth CRACKERS

Graham Style Whole Wheat

NATIONAL BISCUIT COMPANY

"Uneeda Bakers"

הגבירה בייטען איינער גרויסען יוגנט שאג, אוף פארייגענע וקנען — אבער זעהט, זי נאנצער ווייז זאל שמקהן איוף עייגער סיש, אין קרוקלבער, נאמיר ליכער נאך־האפטער סארכע —

וועניגער אייער ...

וועניגער פוטער ...

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Kellogg's KAFFEE HAG COFFEE
יעצט סיעל פארבעסערס
מון קעלאגג

הויבט בייטן אייערע גרידיסטן
יעדען טאג, אויף פארשידענע וועגען
אבער וועהם, אז נאנצער ווייז ואל שמעהן
אויף שייקר סיס, אין הקיזעלבער. נאטיר-
ליבער נאד-האסמער סארכע —

Wheatsworth
CRACKERS
Graham Style Whole Wheat
NATIONAL BISCUIT COMPANY
"Uneeda Bakers"

וועניגער אייער...
וועניגער פוטער...
בעסערע קעיק!

קיין נעהעריגיע מעהל
איך האם נים צוואנג, אבער
מאנם אקוראטם א קעיק מים

סוואנם דאון קעיק מעהל

„לייכט ווי א פעדער, שמעהן ווי נאלד"

SWANS DOWN

A PRODUCT OF GENERAL FOODS CORPORATION

BEST COPY AVAILABLE

90092000x

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג)

ערשט נאך איר אנקום איך שפּיטער אין אמעריקע, האב איך אנגעהויבן פאר־ שטיין וואס פיטסי האט נעפֿינטיקט פאר דער באמערקונג, אז אין נעפֿענגניש ווערט איר קאפּף ניט אזוי שנעל גרוי ווי אויף דער פֿרייַ. עס איז פּשוט נעזונט פֿאר נעפֿאנגענע, סתּם זאל איהם נוט קיינעמען אזוי אינם שפּיגעלצימער פֿאר שיינקייט קיין קאליפֿארניע. שוועלכע זאך כּען מיינען קיין נייעם נים, נעזונט איז שטרייק. עס איז נעזונט פֿאר, אז מען זאל נעזונט פֿלעגן א שטרייק טונען, וואס זאל נים רשלים־תּרי־רשעות, אז סתּם זאל מען שטרייקן צוליב שטרייק שלייכערס.

השבֿה מיר נליר צוגענעבראכט א נרויסע סכּיכה אין שוין צוגענעב־ יסטלעם א פֿרעם־קאמיטעט. דערנאך זאנען מיר איינגעלאדען די אריבייסער־ זיכערער פון די אירישע טעריטאריאלע־ נרופּעס פֿאר־אפֿיס־לונטש אין אפּנעהאל־ סטן נעווארען, אזוי ווי האט סתּם נע־ נרייפֿט אז אמעריקע איז אריבייסער צו ווערן אין אלע מיטוואך קאמיטעט־ זיצונגען פֿון דער קאמיטעט־פֿאר־ סערקעטער־שטעטווארע.

די פֿאראייניגטע אירישע נעזעלשאפֿ־ טען האבען זיך נעזוכט מים לייב און נעכּבֿוד. די פֿאראייניגטע אירישע נעזעלשאפֿ־ טען האבען אדוים־נעלאזט א שטארקען אפּוי צו אלע אמעריקאנער אריבייסער צו ווערען בעקאמאנט. די רעפּאזענ־ טאנט פון דער קאמיטאבערס וויגען האט באשלאסען צו סומך מען פּינע חוב דערם באשאפֿן. מיט א פֿארשפּרעכען צו נעבּען נאר. די רעפּאזענטאנט פון די אמעריקאנער אין אמעריקע, די אמעריקאנער כּראי־ דערהויר פֿון אייבנערעדט, די ווענדען ווייזען, נאכּאמאל, אז אנדערע אנגע־ זיוענע נאכּבֿרים פֿון אונדזער לאנד, זענען נים נוט נענוג אינפֿארמירט וועגן דעם וואס פֿאלט פֿאר אין אונדזער לאנד. אין דעם צוזאמענהאנג האבען מיר אויך נעהערט פֿון אונדזערע פֿרײַנד אין פּאלעסטינע, אז עס איז נוט נענוג אינפֿארמאציע וועגן דעם וואס פֿאלט פֿאר אין אונדזער לאנד.

שפּעטערהין פֿונם אל פֿונם טים רער נרעסטער נעזעהר אין סטשע רער נע־ וועז ווער קאליפֿארניע, אזוי ווער ווי צייט, אזן ס רשנ רעם השבֿה זיך אפּילו די נעזעצנעבערשאפֿטען נעזעלקטעם צו אירם; זיי השבֿען נעבּעטען, סתּם זאל זיי נעבּען לייענען זיין בוך אזן רערנאך השבֿען זיי אזוי נעזוכט וואס מער ס טיפֿען איינדרוק רער בוך האט אויף זיי נעמאכט. זיי השבֿען זיך צו סטשען מאראלטען ווער סיינדליך, אזן מיר זיינען סתּן רשם נעווען צופֿרידען.

כּים עכּווייז האט אונזער אריבּיי־ אונקוכּען כּדערנען זיכּ רעזולטאטען פֿון פֿארשיינטסע אירישע נעזעלשאפֿ־ טען השבֿען אדוים־נעלאזט א שטארקען אפּוי צו אלע אמעריקאנער אריבייסער צו ווערען בעקאמאנט. די רעפּאזענ־ טאנט פון דער קאמיטאבערס וויגען האט באשלאסען צו סומך מען פּינע חוב דערם באשאפֿן. מיט א פֿארשפּרעכען צו נעבּען נאר. די רעפּאזענטאנט פון די אמעריקאנער אין אמעריקע, די אמעריקאנער כּראי־ דערהויר פֿון אייבנערעדט, די ווענדען ווייזען, נאכּאמאל, אז אנדערע אנגע־ זיוענע נאכּבֿרים פֿון אונדזער לאנד, זענען נים נוט נענוג אינפֿארמירט וועגן דעם וואס פֿאלט פֿאר אין אונדזער לאנד. אין דעם צוזאמענהאנג האבען מיר אויך נעהערט פֿון אונדזערע פֿרײַנד אין פּאלעסטינע, אז עס איז נוט נענוג אינפֿארמאציע וועגן דעם וואס פֿאלט פֿאר אין אונדזער לאנד.

אויך פֿעלשטיין נעט נעזוכט צ האבען זיכערהייט צו קומען. פֿאקטיש איך האב נים נעהאט־דערפֿלם ווי אזוי ערשט צו מייקעד?

— יא, מן אשט'ער מייקר. — האב איך זיך מים איהם נים נעזוכּלם שפּא־ רען. — סיר ווילען אייך דערפֿאר מייק־ מען צ סטציילען ראקא.

שטעהענדיג פֿונם אל פֿונם טים רער נרעסטער נעזעהר אין סטשע רער נע־ וועז ווער קאליפֿארניע, אזוי ווער ווי צייט, אזן ס רשנ רעם השבֿה זיך אפּילו די נעזעצנעבערשאפֿטען צוגענעלפֿען צו אירם; זיי השבֿען נעבּעטען, סתּם זאל זיי נעבּען לייענען זיין בוך אזן רערנאך השבֿען זיי אזוי נעזוכט וואס מער ס טיפֿען איינדרוק רער בוך האט אויף זיי נעמאכט. זיי השבֿען זיך צו סטשען מאראלטען ווער סיינדליך, אזן מיר זיינען סתּן רשם נעווען צופֿרידען.

כּים עכּווייז האט אונזער אריבּיי־ אונקוכּען כּדערנען זיכּ רעזולטאטען פֿון פֿארשיינטסע אירישע נעזעלשאפֿ־ טען השבֿען אדוים־נעלאזט א שטארקען אפּוי צו אלע אמעריקאנער אריבייסער צו ווערען בעקאמאנט. די רעפּאזענ־ טאנט פון דער קאמיטאבערס וויגען האט באשלאסען צו סומך מען פּינע חוב דערם באשאפֿן. מיט א פֿארשפּרעכען צו נעבּען נאר. די רעפּאזענטאנט פון די אמעריקאנער אין אמעריקע, די אמעריקאנער כּראי־ דערהויר פֿון אייבנערעדט, די ווענדען ווייזען, נאכּאמאל, אז אנדערע אנגע־ זיוענע נאכּבֿרים פֿון אונדזער לאנד, זענען נים נוט נענוג אינפֿארמירט וועגן דעם וואס פֿאלט פֿאר אין אונדזער לאנד. אין דעם צוזאמענהאנג האבען מיר אויך נעהערט פֿון אונדזערע פֿרײַנד אין פּאלעסטינע, אז עס איז נוט נענוג אינפֿארמאציע וועגן דעם וואס פֿאלט פֿאר אין אונדזער לאנד.

אויך פֿעלשטיין נעט נעזוכט צ האבען זיכערהייט צו קומען. פֿאקטיש איך האב נים נעהאט־דערפֿלם ווי אזוי ערשט צו מייקעד?

— יא, מן אשט'ער מייקר. — האב איך זיך מים איהם נים נעזוכּלם שפּא־ רען. — סיר ווילען אייך דערפֿאר מייק־ מען צ סטציילען ראקא.

שטעהענדיג פֿונם אל פֿונם טים רער נרעסטער נעזעהר אין סטשע רער נע־ וועז ווער קאליפֿארניע, אזוי ווער ווי צייט, אזן ס רשנ רעם השבֿה זיך אפּילו די נעזעצנעבערשאפֿטען צוגענעלפֿען צו אירם; זיי השבֿען נעבּעטען, סתּם זאל זיי נעבּען לייענען זיין בוך אזן רערנאך השבֿען זיי אזוי נעזוכט וואס מער ס טיפֿען איינדרוק רער בוך האט אויף זיי נעמאכט. זיי השבֿען זיך צו סטשען מאראלטען ווער סיינדליך, אזן מיר זיינען סתּן רשם נעווען צופֿרידען.

כּים עכּווייז האט אונזער אריבּיי־ אונקוכּען כּדערנען זיכּ רעזולטאטען פֿון פֿארשיינטסע אירישע נעזעלשאפֿ־ טען השבֿען אדוים־נעלאזט א שטארקען אפּוי צו אלע אמעריקאנער אריבייסער צו ווערען בעקאמאנט. די רעפּאזענ־ טאנט פון דער קאמיטאבערס וויגען האט באשלאסען צו סומך מען פּינע חוב דערם באשאפֿן. מיט א פֿארשפּרעכען צו נעבּען נאר. די רעפּאזענטאנט פון די אמעריקאנער אין אמעריקע, די אמעריקאנער כּראי־ דערהויר פֿון אייבנערעדט, די ווענדען ווייזען, נאכּאמאל, אז אנדערע אנגע־ זיוענע נאכּבֿרים פֿון אונדזער לאנד, זענען נים נוט נענוג אינפֿארמירט וועגן דעם וואס פֿאלט פֿאר אין אונדזער לאנד. אין דעם צוזאמענהאנג האבען מיר אויך נעהערט פֿון אונדזערע פֿרײַנד אין פּאלעסטינע, אז עס איז נוט נענוג אינפֿארמאציע וועגן דעם וואס פֿאלט פֿאר אין אונדזער לאנד.

מיילען פון ברעג

זאלדם דער מאנטע אין זיין עיקר אויף אמעריקע, אזן ווי אזוי ס'איז נעקומען צו דער אידעע פֿון דער נרינדונג פֿון דער נייער וועלט. אין דעם אלעם האבּ איך נעזוכט צו נעבּען א בּיישפּיל פֿון דעם נרויסען אנטייל וואס דער אידישער נייסט האט נענומען אין דער נרינדונג פֿון אמעריקע.

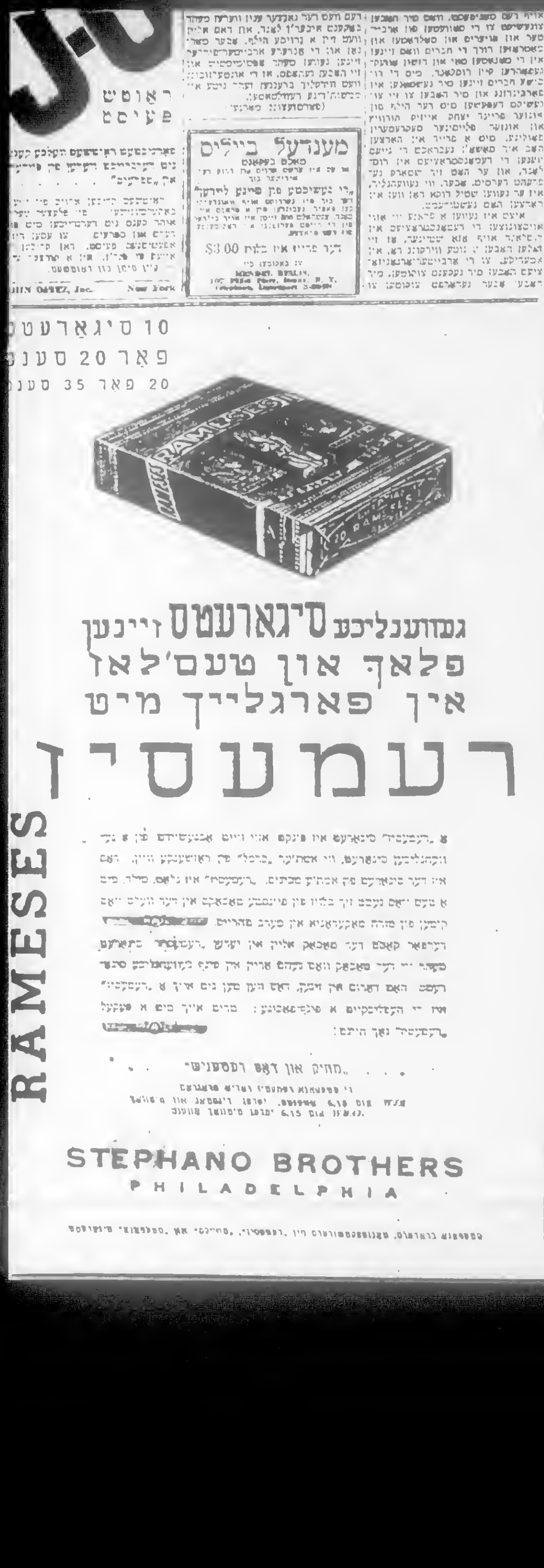
BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. – (May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-גאַשיכטע פון עמא גאָלדמאַן

(פארטשעצונג)

א פּויצע עיים נאָכדעם האבען סיי פון רוסלאַנד נעקומען נאָך (וויכטיגערע נייעס: אויף א נרויסער פּאַסאַזשיר־דאַמפּשיף אין קריג־צושטאַנד האבען די רוסישע סייטע פאַרנעמען פארעטלאַנען א רעזולטאַט פון אַ ווידערשפּראַך צווישען דעם פּרעזידענט פון דער רוסישער רעפובליק, קעראַנסקי, מיט דעם אויבערשטען קאָמאַנדירער פון דער רוסישער ארמיי, גענעראל קאָרנילאָוו. דער ערשטער האָט פארלאַנגט פון קאָרנילאָוו, אז ער זאל אים שיקען עטליכע טויזנט סאָלדאַטן, כּדי זיי זאלען אים באַשיצען קעגען דעם פּאָליטישען קאָמיטעט פון דער רעוואָלוציע, אז דער לעצטער האָט אים אָנגעזאָגט, אז ער האָט פאַרלוירען דאָס פאַרטרוען פון דער רעוואָלוציאָנערער דעמאָקראַטיע. קאָרנילאָוו האָט אָבער אָפּגעזאָגט צו שיקען אַזעלכע סאָלדאַטן, ווייל ער האָט אָנגענומען, אז דאָס וועט נאָר פאַרגרעסערן דעם כּאַאָס אין דער ארמיי. קעראַנסקי האָט דערויף אָפּגעזאָגט צו באַשיצען קאָרנילאָוון קעגען דעם פּאָליטישען קאָמיטעט, ווייל ער האָט אָנגענומען, אז דאָס וועט נאָר מאַכען דעם כּאַאָס נאָך גרעסער. אין דער נאַכט האָבען קאָרנילאָוו'ס סאָלדאַטן אָנגעהויבען צו מאַרשירען אויף פּעטראָגראַד, אָבער זיי זענען נישט אַוועק ווייט פון דער שטאָט, ווען זיי האָבען זיך שוין אָנגעהויבען צו צעלאָזען, ווייל זיי האָבען נישט געוואָלט קעמפען קעגען דער רעוואָלוציאָנערער דעמאָקראַטיע. דאָס האָט אָבער נישט אָפּגעהאַלטען קאָרנילאָוו פון אַרעסטירען קעראַנסקי'ן, וועלכער האָט אים אָבער אַנטלאָפען. קאָרנילאָוו איז אַרעסטירט געוואָרען, אָבער ער איז שוין נישט געווען דער אָבערשטער פון דער ארמיי, ווייל דער פּאָליטישער קאָמיטעט האָט שוין פאַרנומען זיין פּלאַץ. קאָרנילאָוו איז אַרעסטירט געוואָרען אין ברוסילאָוו, וואָס איז אַ אייזענבאַן־צענטער, וואו דער שטאַב פון דער ארמיי פּלעגט זיצען. דער שטאַב האָט אָבער נישט געוואָלט אָנערקענען דעם נייעם רעזשים, ווייל זיי האָבען נישט געוואָלט אָפּגעבען דעם כּוח אין זייערע הענט. דער שטאַב האָט אָנגעהויבען צו פאַרהאַנדלען מיט דער פּאָליטישער קאָמיטעט, וואָס האָט אָבער נישט געוואָלט אָנערקענען קיין פאַרהאַנדלונגען, ווען דער שטאַב וועט נישט אָפּגעבען דעם כּוח אין זייערע הענט. דער שטאַב האָט אָבער נישט געוואָלט אָפּגעבען דעם כּוח, ווייל ער האָט נישט געוואָלט אָנערקענען דעם נייעם רעזשים, ווייל ער האָט

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshlkhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. — 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

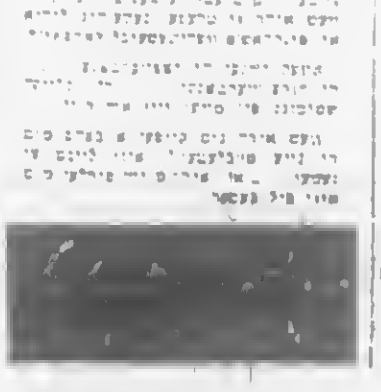

די פינעלדיקע צושטעלן זיך ווען די שניי

וי מאנצע אויך אין „שלעכטע מענ"

I. Rokeach & Sons, I
Brooklyn, N. Y.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

מיט שטאלן שטער
ציטערט הלוח צום

"באלאנס

פילסבו

מון - א - בעק
סאדינס

Wm. Underwood Co.
BOSTON, MASS.
E. A. Wheeler

ביטוין
דר.
עקטם
סלינע סיגארס

BEST COPY AVAILABLE

338

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshíkhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

מון - א - בעק
סאדינס

Wm. Underwood Co.
BOSTON, MASS.

F. A. Wheeler

פילסבו

פרובירט האוז נעמאקסע

זועדזשעטעריען - קיין

בימון
פון
עקטם
סליינע סיגארם

האם הגאה פון א גוטען
סיגאר — זען האם הגאר
פון דעם פריין

10 FOR 15¢

© P. Lorillard Co., Inc.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבענס-געשיכטע פון עמא גאלדמאן

געשריבען פון איהר אליין

Copyright by Alfred A. Knopf, 1931

10.

כ'זעה זאם כאי'ל נעזעגע א פר, ווען כ'האב אים צו ס'אנטי.

סון די אנציידיגקייטן, ווען כ'זעה האם כאי'ל נעזעגע, ווען כ'הער האם ער פאריטאנט, או ו' ניט ים קיי צו נהויבע באריכטן. ... פ'לעבט, ואל ער זי דיסקוטיר, די כוונה ניט נעבעי אי'ר די נעזעגנהייט אויס אפצוהאנגע' סאי האם, ווען ער האם סאי איך נעזאגט'.

כ'זעה האם אידם נעזאלמט אין אי'ר סיענע', ווען ו' קען טאי סאי אין או כאי'ר האם נעזאגט, או ער ניים ניט ים ו' ... ס, האם ו' יעזאגט, או ו' ניט ים ווייס...

אין נאר א קיינער ניטהינע, האם די נעפרעגט:

ואל כיבערי קומען צו אי'ר ים סער, אדער עך וועם קומען צו אי'ר האם איהר כערליכן ?...

סאו האם ווען כאי'ל נעזעגע, ווען כ'האב סיי נעזעגט, ווען כ'הער האם ער פאריטאנט, או ו' ניט ים קיי צו נהויבע באריכטן. ... פ'לעבט.

ואל ער ו' דיסקוטיר, די כוונה ניט נעבעי אי'ר די נעזעגנהייט אויס אפצוהאנגע' סאי האם, ווען ער האם סאי איך נעזאגט'.

כ'זעה האם אידם נעזאלמט אין אי'ר סיענע', ווען ו' קען טאי סאי אין או כאי'ר האם נעזאגט, או ער ניים ים ו' ... ס, האם ו' יעזאגט, או ו' ניים ים ווייס...

אין נאר א קיינער ניטהינע, האם די נעפרעגט:

ואל כיבערי קומען צו אי'ר ים סער, אדער עך וועם קומען צו אי'ר האם איהר כערליכן ?...

סאו האם ווען כאי'ל נעזעגע, ווען כ'האב סיי נעזעגט, ווען כ'הער האם ער פאריטאנט, או ו' ניט ים קיי צו נהויבע באריכטן. ... פ'לעבט.

ואל ער ו' דיסקוטיר, די כוונה ניט נעבעי אי'ר די נעזעגנהייט אויס אפצוהאנגע' סאי האם, ווען ער האם סאי איך נעזאגט'.

כ'זעה האם אידם נעזאלמט אין אי'ר סיענע', ווען ו' קען טאי סאי אין או כאי'ר האם נעזאגט, או ער ניים ים ו' ... ס, האם ו' יעזאגט, או ו' ניים ים ווייס...

אין נאר א קיינער ניטהינע, האם די נעפרעגט:

כ'זעה האם אידם נעזאלמט אין אי'ר סיענע', ווען ו' קען טאי סאי אין או כאי'ר האם נעזאגט, או ער ניים ים ו' ... ס, האם ו' יעזאגט, או ו' ניים ים ווייס...

אין נאר א קיינער ניטהינע, האם די נעפרעגט:

ואל כיבערי קומען צו אי'ר ים סער, אדער עך וועם קומען צו אי'ר האם איהר כערליכן ?...

סאו האם ווען כאי'ל נעזעגע, ווען כ'האב סיי נעזעגט, ווען כ'הער האם ער פאריטאנט, או ו' ניט ים קיי צו נהויבע באריכטן. ... פ'לעבט.

ואל ער ו' דיסקוטיר, די כוונה ניט נעבעי אי'ר די נעזעגנהייט אויס אפצוהאנגע' סאי האם, ווען ער האם סאי איך נעזאגט'.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.– 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

דו לעבענס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

9(X)92(X)(X)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די לעבנס-געשיכטע
פון עמא גאלדמאן

(פארטזעצונג)

אבער ס'האט לאנג נים גערישרט אין מיין שוועסטער העלענס האס איך אידער פארמאגט צו איהר נדיסען אפשטאלן, האס זי האס צוגעלויפן שוא גשריבן נעם ויהן אין רער פלאסט. מיין ואך האס נים נעהאלפען — איהר לעבען איז צו כראכטן. שוין האס זי שטענדיג נעוואנט, שו וואס ראדף זי לעבען, שו איהר דור'ל אין סיט? זי ווייל נים לאנ כען, האס זי נ'טענקט'עס. זי האט כאשטן אוף איך מעל פוועו איהר זין האס שרויסהעלפען!

עס איז נים שותף קיין איין מאל, או זי זאל סיר נים בעטען. איך זאל משבען א טוף צו איהר לעבען. אוז וואס איך האב זיך פון רעם אפנעוואנט, האס זי צו סיר נעהאלפען מענטן. או איך האב קיין רחמנות נים אויף איהר אין איך כין נים אויסנעהאלטען. האב איך רען נים שטענדיג נעהאלפען, או ידערר מענט האס א רעכט צו מען סיט זיין איינען לעבען וואס ער ווייל אוז או אויב א מענש ליידעט פון א קראנקהייט, וואס כען קען נים אויסהיילן, טאר מען איהם נים צווינגען צו לעבען? אוז ראר ווייל איך מאר איהר נים מאז רעם וואס איך וואלט נעמאז אפילו מאר א ערשר מער חיה. שוין האס העלענא נ'טענקט'ס.

רעם איז נעווען וואהרהיים. אוז רעד האב איך נעזיהאט, או העלענא איז נע רעכט. נו, נעווים, איך כין נים אויסנע העלטען. אלץ וען וויי זי שטארכט שא ביסלאכווייז, ווי זי רייסט זיך אלץ שא מען'ס לעבען, אוז ס'וואלט ראר סארם נעווען סאגאליך איך זאל איהר העלפען משלכען א טוף. קוים'ן שכל איז כיי סיר אויסנעפאסען, או שוין רערף מען האנר לען, אוז אלץ פאל, ותן זי איז צו סיר צוגעסטאנען סים טענות, האב איך זי איז רעכט,

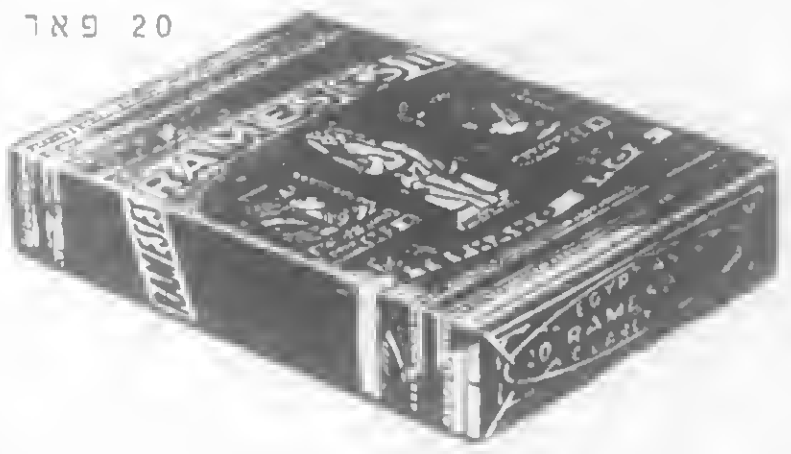
900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

רעמ'עסיס

10 סיגאַרעט
פאַר 20 סענ
20 פאַר 35 סענ

RAMESES

דער קלאסישער
סיגארעט

דער סעם פון א „רעמעסיס" איז קלאסיש ... אן אסת'עטישער אריסטאקראט
פון די סיינסטע סיגארעטס! קיין אנדער סיגארעט קען אייך נים געבן
די סילדקייט אין רייכקייט פון א „רעמעסיס". ... ווייל דער טאבאק אליין
אין אין רעמעסיס סיגארעט קאסט מעהר ווי דער טאבאק פון פינף
נעוועהנליכע סיגארעטס.

דיזער סטייטמענט
קרקלערט אייך אולטימעטיוו דעם סיסטעם פון „רעמעסיס" קיינמאל
מנקם אזוי ווי אייער ערשטער „פארציה" סים א רעמעסיס ווערט אייך
נעכטן א גייעם באגריף ווערען דעם סארנעגיען פון רויכערען דאראם
ווערט איהר סים אזוי איינסטימען, דאס סי לויט אייער איינדרוק
נעשמעק, אזן סי אלס פשוט'ער סאקס:

"מחיק און דאס רעמעסיס" . . .

די סטעפאנא'סטעפין ראזיא פראנסעס

שאו אוס 6.10 אטעפוס, יעדען דינסטאג אזן פרייטאג
ז.ש.ז.א. אוס 6.15 יעדען מיטוואך אוועס

STEPHANO BROTHERS
PHILADELPHIA

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

9009200001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

די נעמט?

זאָגט נים אז איך אַרט נים וואָס זיי זאָגן
ווייל אז מיזאָל ד'ערדן גוט וועגן איהר נאַטס
איהר מבינות אויך שפּיז־אַרטיקלען אָן נעמ
כאָטע איז מאַראַנטערעסירט אז די נעמט
זאָגן וועגן איהר טיש.

זעהט אז צוליעב אזא קליינינקייט וויי א נלעזע
וויליען דער פיינער איינרוק וואָס די סעודה
זעהט אז צו די נעבעק וואָס איהר סערזירט
א ליעבלינג נעמראַנק . . . זעהט אז עס זאָל

מעמלי

דער מהותדינער טעם אין דער ענטציקענד
נעפֿעלעו. עס איז די פיינטע מחעץ וואָ
אייער טיש ; דער גרויסאַרטיגסטער "כ'ענד
ויאַזן פון אלע מבינים.

טעמי מהעץ איז א "כ'ענד" פון די נעקלי
צעילאן אין איגריא ; נהר די מאָטע פיינס
בהיכם : אין דער "כ'ענד" איז צוואמענג
אין מאַמבינירט מהעכ'עמ'אך אזוי
פיינסטען מעט.

אייב איהר האָט נאָך נים נעמרונקען טעמ'י
ויאָס אין אמת'ע נים נ'עזע? מחעץ בערייט.

טעמי מהעץ א
עקאָנאָמישער נ
העבער 250 נלעז
יעצם. וועז די ק
ייען עם מאַנגען
נע־מם שוין זידר
איהר ראַרם וע
נעבען אמת'ע ה
פריידנשטע'ען ה
אייער נראַבער מא
נאַסען... אין וערם

טעטלי טעא

טהעע טעמעס בעסט

אנטע קאַפע

כאָטע לעיבע? איז אייער וועטוייזער איז
נעסטענפע וועדושעיבעלס. מאר הויפּט
נען סעם . . . אזוי אויך איז קאַפע ראַרף
ויזער מאר סאלכשטענפע נענוס מיז אייער
סויסם כיס ויכערקייט וועז איהר סויסם

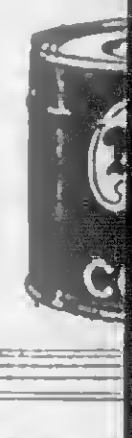
ע "כ'ענר" בעשטעהט מיז די סייערסטע
ין די סיינסטע קאַפע פלאַנטאציעס פון דער
ערייס הויך די סאַרטנסטע מאשינערי לויס
כטרעז פון קאַפע ראוסטען. "סופּערוועקיום
ם עס זו אייער טיש אזוי מערפעקט וויי די
ל איז ארויסגעזוכלט נעזוארען. א שטראם
ם כענדענט אייך וועז איהר עפענט אויף
ניט אכשטאנד נעז פון וואז איהר קויפּט עס.

העכסטע דערנרייכונג אין קאַפע טעם און
כיים נאכצו אין שייער נראכערי.

CALIFORNIA PACKING CO

ערפאקינג

דער כאָפע קאַפע פֿעם זי אייך לויפֿ
אלע פּרעפּעראַטן אין א פאַרטיק פּאַקעט
פּעקעדזשער פּרער פּרישער ראַר פּעקט
ראַר אין דער פּאַל פֿים די "כ'ענד"
רעם. דער פּאַלגער וויפֿ אייער
אַרפּאַקעדזשעס כראַנד קאַפע־אלסא
ועקעדזשעס כראַנד קאַפע־אלסא. כאַפער
פּעקעדזשעס כראַנד קאַפע־אלסא. כאַפער
אַלס אין אַרערע כאַפע־אלסא. דער דעל
כאַפע־אלסא כראַנד קאַפע־אלסא אייך

FOOD PRODUCTS

דעל מאַנטע שפּיין פּראַדוקטס
אן אויסוואהל פון
איבער 100 סתית'דינג פּאַראַנט

ה קרעקערס קענען ניט
ען דעם וואַרט כשר

וועז איהר קויפֿט מאַנשיין כשר קרעקערס, איז דער וואָרט „כשר"
אויפֿן פּעקעדזש אייער נארַנטי פּאר כשרות אין דער נאַטען
„מאַנשיין" איז אייער נארַנטי פּאר קוואַליטעט. א כשר וועד
דושעמייכעל „שרמענטג" וועלכע נעכרויכט. שלם נשך א נא־
ראַנטי. נעפֿינט זיך אימער א רב אין דער בעקערייי שלם משגיח.
דאס מאַכט זיכער, אז דיוע קנאַקעדיג־קרוכלע קרעקערס ויינען
אכסאלום כשר אין פּערקוט. זיי ויינען א סחיה סים וום, סיי
פליש אין שלערלי סילכינע נעריכטען.

שמענדיג אויסקרוכלע אין דעם האַקרשאַפּיר רעפּער.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ענם-געשיכטע
מא גאלדמאן

איהר ניט קויפן
ארמאכטע אויגען

לעיבעל אז אייער
תער פאר פערטעקטע קאפע

אנטע קאפע

מאכטע לעיבעל אין אייער וועטוייער אין
ון נעפענטע וועדושעיבעלס. פאר הויבע
יגען טעם . . . אזוי אויך אין קאפע ראדי
ייזער פאר פאלכטשטעם נענוס זין אייער
עוים כים ויכערקיים וועו איהר פויסס

כאפע "באענר" בעשטעהם פון די פייערסטע
אין די פיינסטע קאפע פאבריקאציעס פון דער
בערייס דורך די פארערנסטע מאשינערי לויט
פעפארעו פון קאפע ראוסטעו. "סופערוועיסים
נגם עם צו אייער טיש אזוי פערפעקט וויי די
בעל איז ארויסצוזינעלס נעוועהרט. א שטארק
פאפע בענגענעם אייך וועו איהר עפענט אויף
ר, ניט אכטפארע נעוואהון וועו איהר טרינקס עס.

ר קעפסטע דערנרייכונג אין קאפע כעם און
נם ניים נאכטן אין אייער גרעסערי.

CALIFORNIA PACKING COR

פערפאקונג

FOOD PRODUCTS

ייל מאכט עפיו פראדוקטס

אי אויסוואהל פון
איבער 100 פתיח'רינג פארמס

וואָס זאָגען די נעסט?

זאגעם ניט אז אייך אארט ניט וואס זיי זאגען
ווייל אז מ'זאל הערען גוט וועגען איהר נאסט
איהר מבינה אוים שפיל־ארטיקלען אוו נעס
באסטע אין פאראינטערעסירט או די נעסט
זאגען וועגען איהר מיט.

זעהט או צוזיעב אוא קליינינקיים ווי א גלעז
וועהרן דער פיינער איינדרוק וואס די סעוד
זעהט או צו די נעבעק וואס איהר סערוירט
א ליבלינג נעמראנג . . . זעהט או עס זאל

מעטלי

דער מחהדינער טעם אוו דער ענטוויקע
נעפעליען. עס אוו די פיינסטע מחעק וו
אייער טיש; דער נרוסאדטינסטער "בלענ
ויאוי" פון אלע מבינים.

טעמלי מהעק אוו א "בלענד" פון די נעקל
ציילאן אוו אינדיא; נור די מאטע פיין

BEST COPY AVAILABLE

9(0)92(0)(0)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

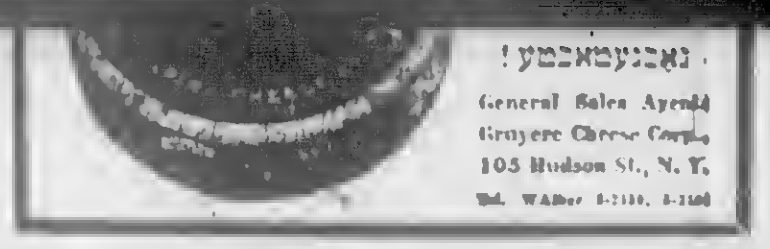
BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens · Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

נאבגעמאכט!

General Sales Agents
Gruyere Cheese Corp.
105 Hudson St., N. Y.
Tel. WAlker 4-2110, 4-2164

אויצט...

קענט אידר באלאנדען אייער מאיציעה, מיט מעדר הנאה און בעסערע נעווונד פאר אייער נאנצער פאמיליע!

אינסאם טהיים, קאנטינד יעדען טאג, צו יעדען מאהלצייט, די באריהמטע

פיעק פריעזס

אלוהויעט

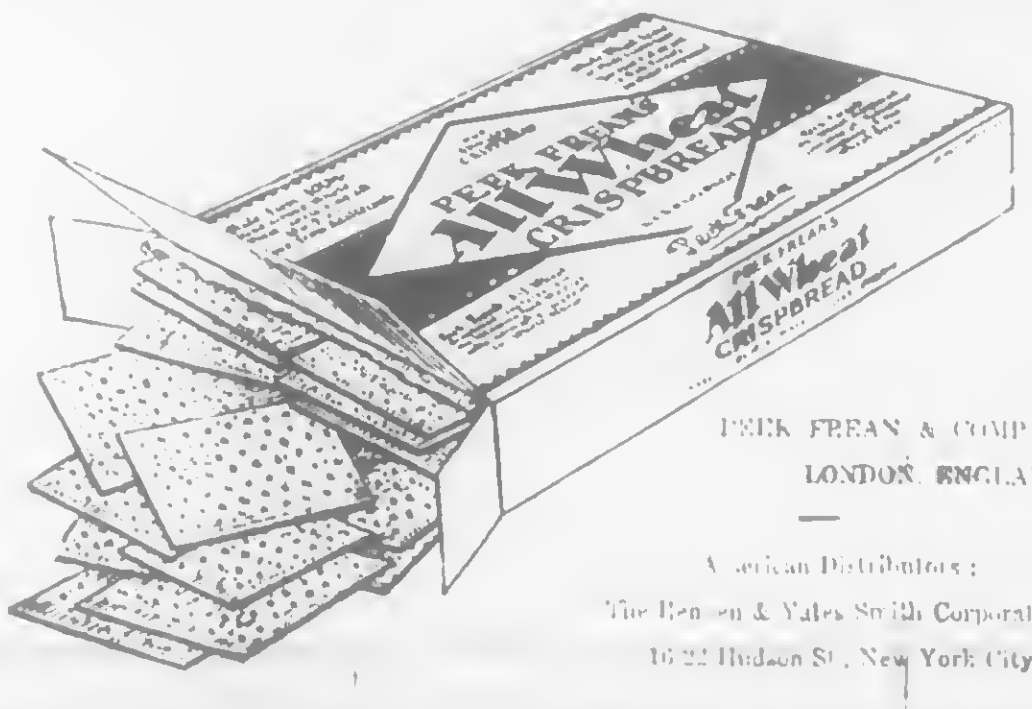
קרים־פברעד

נעמאכט פון 100% מישטין־נעמאלענע נאנצע ווייץ. דייך אין לעבענסמיטעל ווייזאטינען אין אמעריק וויכטיג שפיין־עלעמענטען. מהיהידיג קדוב"ק.

"בטען" נאם אין נייטיג צו באהטען די בוכשטאבען אין אידר נאמען אין די אפהיסטען אידר באריהמטען מאהלצייט אין אידר נאם אין אפהיסטען דיעסטאפפען. עס איז גענוג נאר אייך א הונק צו שרייבען אין עס אי איין קיסטען או עס אין א פאהקעטכען מיט די קעפען — נאר נעם די ציפען די באהקעטכען ניאנ וויי האבען נעטיג צו האלטען נעזיגי אין בוכשטאבען.

אלוהויעט קריספברעד וועט איך האלטען פרעזעה, פרישען, אין שמאק, אין אידר קידער נעזונד וואלטען אין בידטען דעזיגן. עס איז נאריכ'ס בעכטען כפיין סאר ווי אין נאר איך אין אפטעריק או קיים פאהקעטכען כען עס אידר נאמען אין ענגליש אין ווייטערע פאהקעטכען.

עכטע אייזן אין אידר ניאכערי היינם. וזהם רעם קידערס אין שיאין נאריכטען באקט. פאהקעט א קוכטען בוכשטאב. נעהט מיט אן באק אלוהויעט קריספברעד אדיבס. עכטע ווי די ייכען עק. נור ידעלי מיטנוד פון דעד פאבריק עס עכטע. פ'אי נוט!

PEEK FREAN & COMPANY LTD.
LONDON, ENGLAND

American Distributors:
The Benson & Yates Smith Corporation
16-22 Hudson St., New York City

BEST COPY AVAILABLE

900920001

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman. – 45 cm. *In* Forward [New York]. –(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

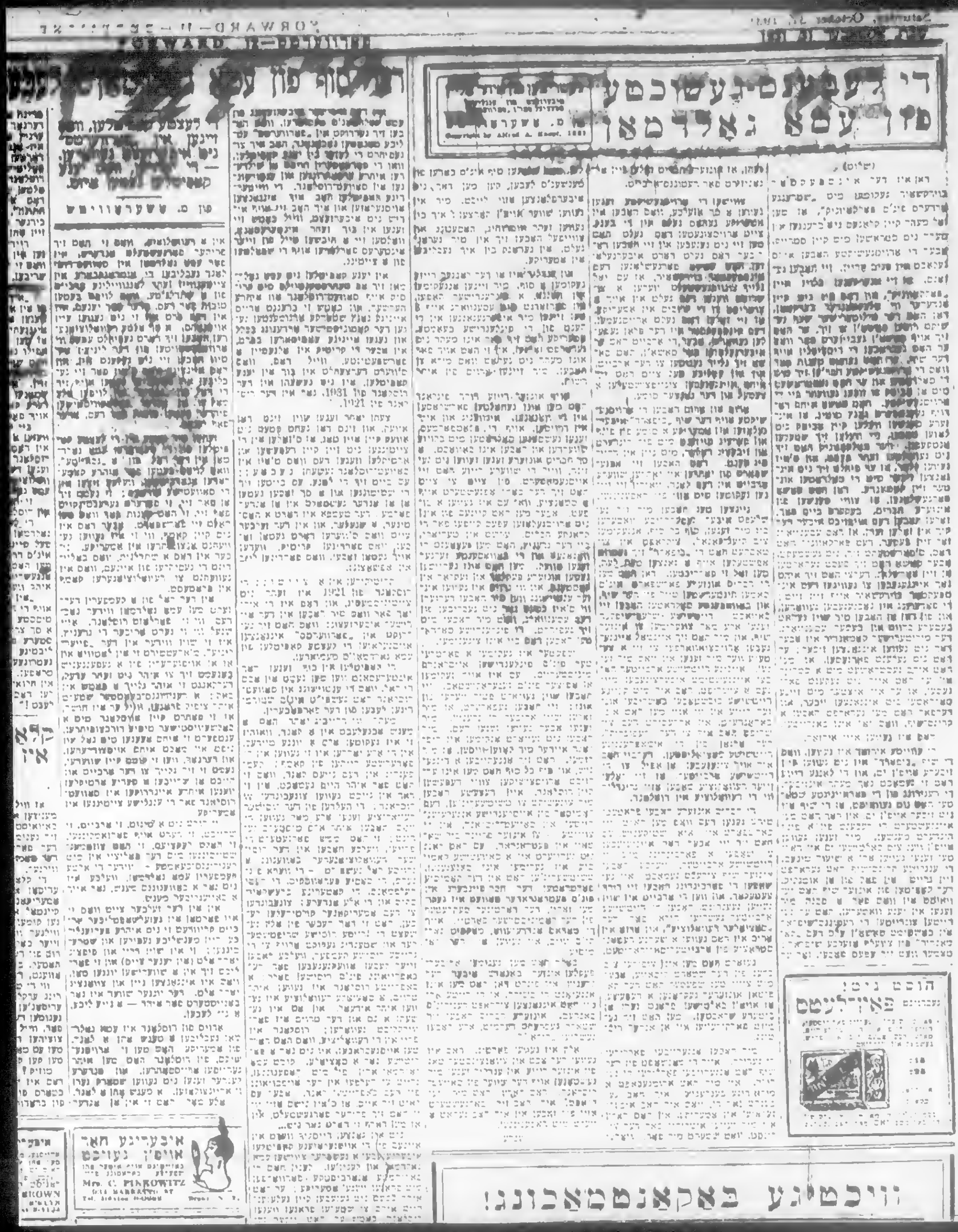
BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

9(0)92(0)(0)(0)

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ע באקאנטמאבונג!

ווייספראָט

טע בעדער

ם. ניקאָלאס באטהם

Saratoga Mud B

At St. Nicholas B

111th Stre

Ladies' Dept.

BEST COPY AVAILABLE

900920000

The Emma Goldman Papers

[Living My Life. In Yiddish] Di Lebens - Geshikhte fun Emma Goldman / Emma Goldman.— 45 cm. *In* Forward [New York]. —(May 30-Oct. 31, 1931, serial).

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

880621018

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Thanks U.S. for Her Deportation / Emma Goldman.—10 cm. *In* The Rochester Times-Union. —(July 21, 1931).

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

Emma Goldman Thanks U. S. For Her Deportation

Rochester Courier
R. T. U. July 21, 1931

Paris (U.P.)—From her little white cottage near Saint Tropez, with a garden running down to the blue Mediterranean, Emma Goldman, 61, deported anarchist, looks over the dozen years since she was shipped with 147 other "Reds" from New York to Finland and exile and is really grateful to Uncle Sam for having sent her abroad.

"I have not the slightest desire to see America before I die," said Mrs. Goldman-Colton — her real name since her marriage to a Scot—"and I would not trade my little cottage and its sunshine for anything in New York."

Despite her 61 years, Emma Goldman takes her daily plunge in the Mediterranean and has spent 10 hours a day over many months completing the autoblography to be published in New York next autumn, so lengthy is it, it will appear in two large volumes.

Except for occasional rheumatic attacks, Mrs. Goldman is in perfect health. She is in constant communication, by mail, with her family in Rochester, N. Y., and still considers herself an American, despite her British citizenship by marriage and her British passport.

The autoblography will start with her life in Russia, her job as seamstress in a Rochester corset factory, her introduction to anarchism at the time of the Haymarket hangings in Chicago, when Emma became a crusader for the 8-hour working day; through her arrest and imprisonment for two years for opposing the draft-law in 1917; her deportation on the Buford—"Red cargo" ship—and her stay in Russia.

Her criticism of Bolshevism makes an interesting chapter, particularly when she attacks Bolshevism as being too "tame."

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman.— 1931 Sept., draft.— 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

11422

8 pt 12 pt

EDITOR "DEMOCRAT",
JOHNSTOWN, PENNSYLVANIA

DEAR SIR:

~~Through the courtesy of the "American Mercury" I received a clipping from your edition of July 24, bearing the generous heading "Emma Goldman Slanders"~~ ... You take me to task for my accusation of Henry George for his shameful betrayal of the Anarchists murdered by the State of Illinois in November 1887. You point out ~~in your editorial~~ that "Emma Goldman once repeated this slander in a letter to Dan Kiefer". He had "set her right on the matter and she acknowledged the correction, admitting she might not have had all the facts". This by way of proof that my charge of treachery against Henry George had no historic foundation and that it was deliberate slander of the man, caused by my "resentment against his disciple, Louis F. Post".

You are right, Mister Editor, in reference to my correspondence with my good friend Dan Kiefer. At that time I did not have all the facts. I had not them, nor until last year, seen or read the "STANDARD", Henry George's own mouthpiece. And I was only too willing to concede that I "might have been mistaken".

The facts, together with other material I needed for my Autobiography were supplied me by friends in America. These facts left no doubt in my mind that Dan Kiefer allowed loyalty to his teacher to excuse and minimize the sorry role played by Henry George in the Haymarket drama.

Loyalty to an ideal and to its prophets is an admirable

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman.– 1931 Sept., draft.– 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

-2-

trait. But if that loyalty refuses to see the feet of clay of one's deity it becomes a cloak for a multitude of sins. This is exactly what has happened to many Single Taxers in regard to the moral somersault of their master, Henry George, in the cases of the Chicago Anarchists judicially murdered November 11th, 1887.

Lest you have forgotten Henry George's editorials in the "STANDARD" of January 15 and October 8, 1887, and that your readers may be able to judge whether your charge of slander against me is correct, I hereby reproduce the editorials in questions:

JANUARY 15, 1887

LAW AND ORDER

The Anarchists' cases have proved that while organized workingmen are, as a class, in favor of due administration of law, the society saving class is at heart a lawless class. Spies and his associates were convicted by a jury chosen in a manner so shamelessly illegal that it would be charity to suspect the judge of incompetency.

The accusation was murder by an explosive thrown by an unknown person between whom and the defendants no connection was shown. The meeting at which it was thrown was peaceable and lawful. The mayor so declared it; and although the chief of police agreed with him, hardly was the mayor out of sight when the chief at the head of a squad of policemen, ordered it to disperse. Then the explosive was thrown.

The only evidence against the defendants in connection with this meeting was that they were present and that some of them spoke. Yet this jury, many of whom confessed to fixed opinions against the accused, found a verdict of murder.

Upon this the labor organizations, although opposed in opinion to the defendants, raised a fund to vindicate the law. How different the position of the "better classes". No well informed lawyer can defend the conviction upon legal grounds. Laymen may think the proceeding lawful because outward forms of law were observed, but the lawyers who defend it do so solely on the ground that "anarchy" and "communism" and "socialism" must be stamped out. They concede that it was a mere subterfuge to punish men for opinions' sake, but urged that the opinions are dangerous to society; and when a layman is confronted with the truth that this trial was a legal farce, he falls back upon the same plea, an opinion more dangerous to society than that men who teach unpopular doctrines may be silenced by illegal convictions of infamous crimes could hardly be conceived.

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman. – 1931 Sept., draft. – 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

-3-

Which them is the law and order class - the class that demands a lawful trial for victims of popular hate and fear, and out of its slender means contributes to that end, or the class that uses the machinery of the law to mangle the law itself in an endeavor to silence doctrinal adversaries?

Separating sheet — January 15th 1887.

OCTOBER 8, 1887

There is no ground for asking executive clemency in behalf of the Chicago anarchists as a matter of right. An unlawful and murderous deed was committed in Chicago the penalty of which, by the laws of the State of Illinois, is death. Seven men were tried on the charge of being accessory to the crim, and, after a long trial, were convicted. The case was appealed to the supreme court of the State of Illinois, and that body, composed of seven judges, removed, both in time and place from the excitement which may have been supposed to have affected public opinion in Chicago during the first trial, have, after an elaborate examination of the evidence and the law, unanimously confirmed the sentence.

That seven judges of the highest court of Illinois, men accustomed to weigh evidence and to pass upon judicial rulings, should, after a full examination of the testimony and the record, and with the responsibility of life and death resting upon them, unanimously sustain the verdict and the sentence, is inconsistent with the idea that the Chicago Anarchists were condemned on insufficient evidence.

Separating sheet — October 8th 1887.

Let me also call your attention to the fact that as late as July 4th, 1887, Henry George had written the doomed Anarchists in the Cook County jail assuring them of his sympathy and pledging he would do everything in his power to secure justice for them. While I do not have this historic document at hand, I do have the letter of Mr. Aldon A. Huling written to Henry George on January 23, 1888. Mr. Aldon A. Huling was a single Taxer and one of George's staunchest admirers and active supporters. The spiritual fall of Henry George from the heights of a fiery crusader against the impending crime of the State of Illinois into the abyss of an apologist of that crime was more than Mr. Huling could stand. Hence his burning protest which Henry George conveniently ignored. To this day Mr. Huling's arraignment of the part played in the Anarchists' cases by his former hero has remained almost the

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman.– 1931 Sept., draft.– 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

only brave gesture among Single Taxers. The rest continue blind to the share of Henry George in the execution of Parsons, Spies, Fischer and Engle, the suicide of Lingg and the imprisonment of Fielden, Schwab and Neebe.

The contention of some of my Single Tax friends that Henry George was induced to change his mind as a result of the letter of his friend Judge Maguire, does not hold water. That letter was written on November 2, 1887, three weeks after the recantation of Henry George.

Single Taxers, to a man, have condemned the unmistakable terms the craven role of Judge Thayer in the Sacco-Vanzetti case. Yet even this noble pillar of legal justice said nothing more scurrilous and false against Sacco and Vanzetti than did Judge Maguire against the Chicago Anarchists in his letter of November 2, 1887. By acclaiming the Maguire "argument" as an extenuating circumstance in the reversal of Henry George's stand regarding the Chicago Anarchists, Single Taxers are ill-serving the memory of their master, rather they are placing him in the category of Governor Fuller and his commission. These worthies had at least never pretended that in the Sacco-Vanzetti trials "the machinery of law had been used to mangle the law itself". True to the gang spirit, they had stood by the infamy of Judge Thayer and the State of Massachusetts. It was therefore a foregone conclusion that they would send Sacco and Vanzetti to the electric chair. It was unthinkable that Henry George should allow the perversion of facts in the Maguire letter to send the Chicago anarchists to the gallows! Besides, he had

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman.– 1931 Sept., draft.– 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

changed his bold front before the Maguire scrap of paper had rea[illegible] on him.

You, Mister Editor, advance another excuse for the failure of Henry George to stand by his original convictions. You will have it that "he, like [illegible] many American citizens, had more faith in the court than they deserved". But Henry George was not one of the "too many American citizens" he was a social rebel; and he had written a scathing indictment of our socio-economic evils. He had shown no faith whatever in the decisions of the lower courts. On the contrary, he had flayed the procedures at the trial of Spies, Parsons and their comrades; he had denounced the jury as hand picked and branded the judge as incompetent. He knew that an atmosphere of venom and hate had permeated the trial of the Anarchists, he knew of the perjured testimony and he realized that the extermination of the accused had been decided by the powers that be long before their trial. Henry George cried out against the cruel farce. "Yes", say you, that was "before the seven judges of the Illinois Supreme Court had spoken". Quite—but that is just the crux of the matter. The seven judges had merely rehearsed the findings of the judge whom George had branded as incompetent. In other words, the great Henry George - author of PROGRESS AND POVERTY - the prophet of a new social order had - according to your claim, Mister Editor, set aside his own conviction for the superior wisdom of incompetency multiplied by seven.

In referring to the heroic act of Governor John P. Altgeld in pardoning Fielden, Schwab and Neebe in 1893, you say that the evidence he advanced was lacking in 1887. You thereby admit that there had been no new evidence before the Supreme Court, no new

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman.– 1931 Sept., draft.– 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

testimony to impeach the innocence of the men to whom Henry George had pledged to do everything to secure their release. Nevertheless, you, and other Single Taxers advance the utterly absurd explanation that the decision of the Supreme Court had turned Henry George from the defender to the accuser of the victims of vengeance and fury.

Your sentiments for your dead teacher do you honor, but they cannot eradicate historic facts. And the historic facts prove that Henry George, the social iconoclast, the lover of freedom and justice, had been slain by Henry George the politician, the candidate for the position of Secretary of State for New York. He even refused to sign the petition to the Governor of Illinois demanding the pardon of the convicted men on the ground of the unfairness of their trial. With characteristic weakness he wrote a private letter to the Governor asking "commutation of the sentences". The champion of justice asking for milder punishment of the men whose conviction was "a mere subterfuge to punish them for opinion's sake' and whose trial George had condemned as "a legal farce". What a calamity to befall Henry George!

A similar calamity had befallen his disciple Louis F. Post. He, too, had for many years proclaimed liberty and justice. Directly he landed in the unholy political fold, his former clarion voice became inaudible. But, then, "his position was a difficult one", as you say. Permit me to call your attention to the eternal truism that the test of character and intellectual integrity never was and never will be the easy and comfortable. It was, is and will always be the difficult. Governor John P. Altgeld is a case in point. His position was infinitely more difficult than that of either Henry George or Louis F. Post. His

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman.– 1931 Sept., draft.– 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

(-7-)

11428

thorough analysis of the Haymarket tragedy convinced him that Parsons and his comrades had been convicted on perjured testimony by a "shamelessly chosen jury" and sentenced to die by a grossly partial judge. Altgeld must have known the cost to him if he [redacted] exposed this heinous crime of the State of Illinois whose highest official he was in 1893. Certainly a most "difficult position", a test of fire. Did he stop to consider anything except his duty to the truth? Did he hesitate or bow to the superior wisdome of the reviewing court?

John P. Altgeld emerged from the crucible a politically ruined man, [redacted] his health broken, but his spirit remained unscathed. His name and his deed are graven in the annals of American history, a shining example of a brave heart and an indomitable will. Compared to John P. Altgeld, Henry George and Louis F. Post make a poor showing indeed. They simply did not have it in them to stand the test.

EMMA GOLDMAN
ST. TROPEZ FRANCE
SEPTEMBER 1931

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman.– 1931 Sept., draft.– 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the July issue of the American Mercury Emma Goldman ennumerated some of
eekable events of the deportation hysteria that plunged America into a
orn inquisition. In this article she took occasion to mention the treason
Henry George anent the Haymarket affair. The Johnstown, Pa., "Democrat"
k her to task in a six column editorial entitled "Emma Goldman Slanders."
t which follows is her reply, which of course, was sadly abbreviated in an
n subsequently brought out by the "Democrat". It is quite appropriate that
s matter should appear in this issue of the Road to Freedom on the 45th
niversary of the legal murder of the Chicago comrades: moreover, it is also
nly at the moment in that her elaborate autobiography "Living My Life"
s just been issued in this country by Alfred A.Knopf wherein the Haymarket
fair and its effect on the labor movement in America is portrayed at length.

Ed.)

BEST COPY AVAILABLE

870919050

The Emma Goldman Papers

To the Editor, "Democrat", Johnston Pa. / Emma Goldman. – 1931 Sept., draft. – 9 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN DEFENDS HER ATTACK ON HENRY GEORGE.

In the July issue of the American Mercury Emma Goldman ennumerated some of 11429
unspeakable events of the deportation hysteria that plunged America into a modern inquisition. In this article she took occasion to mention the treason of Henry George anent the Haymarket affair. The Johnstown, Pa., "Democrat" took her to task in a six column editorial entitled "Emma Goldman Slanders." That which follows is her reply, which of course, was sadly abbreviated in an item subsequently brought out by the "Democrat". It is quite appropriate that this matter should appear in this issue of the Road to Freedom on the ~~first~~ 44th. anniversary of the legal murder of the Chicago comrades: moreover, it is also timely at the moment in that her elaborate autobiography "Living My Life" has just been issued in this country by Alfred A.Knopf wherein the Haymarket affair and its effect on the labor movement in America is portrayed at length.

(As. Ed.)

8 pt
single leads

BEST COPY AVAILABLE

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

220 WEST 19th ST., NEW YORK
Tel. Chelsea 8860

THIS CLIPPING FROM
AM. MERCURY

SEP - 1931

2473

THE ASSASSINATION OF McKINLEY

BY EMMA GOLDMAN

On September 5, 1901, I came to St. Louis for the purpose of selling a new kind of album, which my friend Ed Brady had invented in collaboration with another man, his partner in the venture. The following day, September 6, I canvassed every important stationery and novelty store in the city for orders for Ed's firm, but I failed to interest anyone in my samples. Only in one store was I told to call the next day to see the boss. As I stood at a street-corner wearily waiting for a car, I heard a newsboy cry: "Extra! Extra! President McKinley shot!" I bought a paper, but the car was so jammed that it was impossible to read. Around me people were talking about the shooting of the President.

Carl Nold, who had done so much for my dear Sasha (Alexander Berkman), had arrived at my house before me. He had already read the account. The President had been shot at the Exposition grounds in Buffalo by a young man by the name of Leon Czolgosz. "I never heard the name," Carl said, "have you?"

"No, never," I replied.

"It is fortunate that you are here and not in Buffalo," he continued. "As usual, the papers will connect you with this act."

"Nonsense!" I said. "The American press is fantastic enough, but it would hardly concoct such a crazy story."

The next morning I went to the stationery store to see the owner. After considerable persuasion I succeeded in getting an order amounting to a thousand dollars, the largest I had ever secured. Naturally I was very happy over it. While I was waiting for the man to fill out his order, I caught the headline of the newspaper lying on his desk: "Assassin of President McKinley an anarchist. Confesses to having been incited by Emma Goldman. Woman anarchist wanted."

By great effort I strove to preserve my composure, completed the business, and walked out of the store. At the next corner I bought several papers and went to a restaurant to read them. They were filled with the details of the tragedy, reporting also the police raid of the Isaak house in Chicago and the arrest of everyone found there. Isaak was then editor of the anarchistic *Free Society*. The authorities were going to hold the prisoners until Emma Goldman was found, the papers stated. Already two hundred detectives had been sent out throughout the country to track down Emma Goldman.

On the inside page of one of the papers was a picture of McKinley's slayer. "Why, that's Nieman!" I gasped. The same Nieman who had asked me for anarchistic literature some time ago at one of my lectures in Cleveland!

When I was through with the papers, it became clear to me that I must immediately go to Chicago. The Isaak family, Hippolyte Havel, our old comrade Jay Fox, a most active man in the labor movement, and a number of others were being

BEST COPY AVAILABLE

364

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2475 476

held without bail until I should be found. It was plainly my duty to surrender myself. I knew there was neither reason nor the least proof to connect me with the shooting. I would go to Chicago.

Stepping into the street, I bumped into V., the "rich man from New Mexico" who had managed my lecture in Los Angeles some years before. The moment he saw me he turned white with fear.

"For God's sake, Emma, what are you doing here?" he cried in a quavering voice. "Don't you know the police of the whole country are looking for you?"

While he was speaking, his eyes roved uneasily over the street. It was evident he was panicky. I had to make sure that he would not disclose my presence in the city. Familiarly I took his arm and whispered: "Let's go to some quiet place."

Sitting in a corner, away from possible eavesdroppers, I said to him: "Once you assured me of your undying love. You even made me an offer of marriage. It was only four years ago. Is anything left of that affection? If so, will you give me your word of honor that you will not breathe to anybody that you have seen me here? I do not want to be arrested in St. Louis—I intend to give Chicago that honor. Tell me quickly if I can depend on you to keep silent." He promised solemnly.

When we reached the street, he walked away in great haste. I was sure he would keep his word, but I knew that my former devotee was no hero.

When I told Carl I was going to Chicago, he said that I must be out of my senses. He pleaded with me to give up the idea, but I remained adamant. He left me to gather up a few trusted friends, whose opinion he knew I valued, hoping they would be able to persuade me not to surrender myself. They argued with me for hours, but they failed to change my decision. I told them jokingly that they had better give me a good send-off, as we probably should never again have an opportunity for a jolly evening together. They engaged a private dining-room at a restaurant, where we were treated to a Lucullan meal, and then they accompanied me to the Wabash Station, Carl having secured a sleeper for me.

In the morning the car was agog with the Buffalo tragedy, Czolgosz and Emma Goldman. "A beast, a bloodthirsty monster!" I heard someone say. "She should have been locked up long ago." "Locked up nothing!" another retorted. "She should be strung up to the first lamppost."

I listened to the good Christians while resting in my berth. I chuckled to myself at the thought of how they would look if I were to step out and announce: "Here, ladies and gentlemen, true followers of the gentle Jesus, here is Emma Goldman!" But I did not have the heart to cause them such a shock and I remained behind my curtain.

Half an hour before the train pulled into the station I got dressed. I wore a small sailor hat with a bright blue veil, much in style then. I left my glasses off and pulled the veil over my face. The platform was jammed with people, among them several men who looked like detectives. I asked a fellow passenger to be kind enough to keep an eye on my two suitcases while I went in search of a porter. I finally got one, walking the whole length of the platform to my luggage, then back again with the porter to the check-room. Securing my receipt, I left the station.

The only person in Chicago who knew of my coming was my good friend Max Baginski, to whom I had sent a cautious wire. I caught sight of him before he saw

BEST COPY AVAILABLE

365

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

me. Passing him slowly, I whispered: "Walk toward the next street. I'll do the same." No one seemed to follow me. After some zigzagging with Max and changing half a dozen street-cars we reached the apartment where he and Millie ("Puck") lived. Both of them expressed the greatest anxiety about my safety, Max insisting that it was insanity to have come to Chicago. The situation, he said, was a repetition of 1887; the press and the police were thirsty for blood. "It's *your* blood they want," he repeated, while he and Millie implored me to leave the country.

I was determined to remain in Chicago. I realized that I could not stay at their home, nor with any other foreign comrades. I had, however, American friends who were not known as anarchists. Max notified Mr. and Mrs. N., who I knew were very fond of me, of my presence and they came at once. They also were worried about me, but they thought I would be safe with them. It was to be only for two days, as I was planning to give myself up to the police as quickly as possible.

Mr. N., the son of a wealthy preacher, lived in a fashionable neighborhood. "Imagine anybody believing I would shelter Emma Goldman!" he said when we had arrived in his house. Late in the afternoon, on Monday, when Mr. N. returned from his office, he informed me that there was a chance to get five thousand dollars from the Chicago *Tribune* for a scoop on an interview. "Fine!" I replied. "We shall need money to fight my case." We agreed that Mr. N. should bring the newspaper representative to his apartment the next morning, and then the three of us would ride down to police headquarters together. In the evening Max and Millie arrived. I had never before seen my friends in such a state of nervous excitement. Max reiterated that I must get away, else I was putting my head in the noose. "If you go to the police, you will never come out alive," he warned me. "It will be the same as with Albert Parsons. You must let us get you over to Canada."

Millie took me aside. "Since Friday," she said, "Max has not slept or taken food. He walks the floor all night and keeps on saying: 'Emma is lost; they will kill her.'" She begged me to soothe Max by promising him that I would escape to Canada, even if I did not intend doing so. I consented and asked Max to make the necessary arrangements to get me away. Overjoyed, he clasped me in his arms. We arranged for Max and Millie to come the next morning with an outfit of clothes to disguise me.

I spent the greater part of the night tearing up letters and papers and destroying what was likely to involve my friends. All preparations completed, I went to sleep. In the morning Mrs. N. left for her office, while her husband went to the Chicago *Tribune*. We agreed that if anyone called, I was to pretend to be the maid.

II

About nine o'clock, while taking a bath, I heard a sound as if someone were scratching on the window-sill. I paid no attention to it at first. I finished my bath leisurely and began to dress. Then came a crash of glass. I threw my kimono over me and went into the dining-room to investigate. A man was clutching the window-sill with one hand while holding a gun in the other. We were on the third floor and there was no fire-escape. I called out: "Look out, you'll break your neck!"

"Why the hell don't you open the door? Are you deaf?"

He swung through the window and was in the room. I walked over to the

BEST COPY AVAILABLE

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

entrance and unlocked it. Twelve men, led by a giant, crowded into the apartment. The leader grabbed me by the arm, bellowing: "Who are you?"

"I not speak English. Swedish servant-girl."

He released his hold and ordered his men to search the place. Turning to me, he yelled: "Stand back! We're looking for Emma Goldman." Then he held up a photograph to me. "See this? We want this woman. Where is she?"

I pointed my finger at the picture and said: "This woman I not see here. This woman big—you look in those small boxes will not find her—she too big."

"Oh, shut up!" he bawled. "You can't tell what them anarchists will do."

After they had searched the house, turning everything upside down, the giant walked over to the book-shelves. "Hell, this is a reg'lar preacher's house," he remarked. "Look at them books. I don't think Emma Goldman would be here." They were about to leave when one of the detectives suddenly called: "Here, Captain Schuettler, what about this?" It was my fountain pen, a gift from a friend, with my name on it. I had overlooked it. "By golly, that's a find!" cried the captain. "She must have been here and she may come back." He ordered two of his men to remain behind.

I saw that the game was up. There was no sign of Mr. N. or the *Tribune* man, and it could serve no purpose to keep the farce up longer.

"I am Emma Goldman," I announced.

For a moment Schuettler and his men stood there as if petrified. Then the captain roared: "Well, I'll be damned! You're the shrewdest crook I ever met! Take her, quick!"

When I stepped into the cab waiting at the curb, I saw N. approaching in company of the *Tribune* man. It was too late for the scoop, and I did not want my host recognized. I pretended not to see them.

I had often heard of the third degree used by the police in various American cities to extort confessions, but I myself had never been subjected to it. I had been arrested a number of times since 1893; no violence, however, had ever been practised on me. On the day of my arrest, which was September 10, I was kept at police headquarters in a stifling room and grilled to exhaustion from 10.30 A.M. till 7 P.M. At least fifty detectives passed me, each shaking his fist in my face and threatening me with the direst things. One yelled: "You was with Czolgosz in Buffalo! I saw you myself, right in front of Convention Hall. Better confess, d'you hear?" Another: "Look here, Goldman, I seen you with that son of a b— at the fair! Don't you lie now—I seen you, I tell you!" Again: "You've faked enough—you keep this up and sure's you're born you'll get the chair. Your lover has confessed. He said it was your speech made him shoot the President." I knew they were lying: I knew I had not been with Czolgosz except for a few minutes in Cleveland on May 5, and for half an hour in Chicago on July 12. Schuettler was most ferocious. His massive bulk towered above me, bellowing: "If you don't confess, you'll go the way of those bastard Haymarket anarchists."

I reiterated the story I had told them when first brought to police headquarters, explaining where I had been and with whom. But they would not believe me and kept on bullying and abusing me. My head throbbed, my throat and lips felt parched. A large pitcher of water stood on the table before me, but every time I stretched out my hand for it, a detective would say: "You can drink all you want,

BEST COPY AVAILABLE

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2475

but first answer me. Where were you with Czolgosz the day he shot the President?" The torture continued for hours. Finally I was taken to the Harrison street police-station and locked in a barred enclosure, exposed to view from every side.

Presently the matron came to inquire if I wanted supper. "No, but water," I said, "and something for my head." She returned with a tin pitcher of tepid water, which I gulped down. She could give me nothing for my head except a cold compress. It proved very soothing, and I soon fell asleep.

I woke up with a burning sensation. A plain-clothes man held a reflector in front of me, close to my eyes. I leaped up and pushed him away with all my strength, crying: "You're burning my eyes!" "We'll burn more before we get through with you!" he retorted. With short intermissions this was repeated during three nights. On the third night several detectives entered my cell. "We've got the right dope on you now," they announced. "It was you who financed Czolgosz and you got the money from Dr. Kaplan in Buffalo. We have him all right, and he's confessed everything. Now what you got to say?"

"Nothing more than I have already said," I repeated. "I know nothing about the act."

Since my arrest I had had no word from my friends, nor had anyone come to see me. I realized that I was being kept *incommunicado*. I did get letters, however, most of them unsigned. "You damn bitch of an anarchist," one of them read, "I wish I could get at you. I would tear your heart out and feed it to my dog." "Murderous Emma Goldman," another wrote, "you will burn in hell-fire for your treachery to our country." A third cheerfully promised: "We will cut your tongue out, soak your carcass in oil, and burn you alive."

On the fifth day after my arrest I received a wire. It was from Ed, promising the backing of his firm. "Do not hesitate to use our name. We stand by you to the last." I was glad of the assurance, because it relieved me of the need of keeping silent about my movements on business for Ed's house.

The same evening Chief of Police O'Neill of Chicago came to my cell. He informed me that he would like to have a quiet talk with me. "I have no wish to bully or coerce you," he said. "Perhaps I can help you."

"It would indeed be a strange experience to have help from a chief of police," I replied, "but I am quite willing to answer your questions."

He asked me to give him a detailed account of my movements from May 5, when I had first met Czolgosz, until the day of my arrest in Chicago. I gave him the requested information, but without mentioning my visit to Sasha or the names of the comrades who had been my hosts. As there was no longer any need of shielding Dr. Kaplan, the Isaaks, or Hippolyte, I was in a position to give practically a complete account. When I concluded—what I said being taken down in shorthand—Chief O'Neill remarked: "Unless you're a very clever actress, you are certainly innocent. I think *you* are innocent, and I am going to do my part to help you out." I was too amazed to thank him; I had never before heard such a tone from a police officer. At the same time I was skeptical of the success of his efforts, even if he should try to do something for me.

Immediately following my conference with the chief I became aware of a decided change in my treatment. My cell

BEST COPY AVAILABLE

368

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

door was left unlocked day and night, and I was told by the matron that I could stay in the large room, use the rocking-chair and the table there, order my own food and papers, receive and send out mail. I began at once to lead the life of a society lady, receiving callers all day long, mostly newspaper people who came not so much for interviews as to talk, smoke, and relate funny stories. Others, again, came out of curiosity. Some women reporters brought gifts of books and toilet articles. Most attentive was Katherine Leckie of the Hearst papers. She possessed a better intellect than Nelly Bly, who used to visit me in the Tombs in 1893, and had a much finer social feeling. A strong and ardent feminist, she was at the same time devoted to the cause of labor. Katherine Leckie was the first to take my story of the third degree. She became so outraged at hearing it that she undertook to canvass the various women's organizations in order to induce them to take the matter up.

One day a representative of the *Arbeiter Zeitung* was announced. With joy I saw Max, who whispered to me that he could secure admission only in that capacity. He informed me that he had received a letter from Ed with the news that Hearst had sent a representative to Justus Schwab, whose saloon was then one of the most celebrated meeting places for radicals in New York, with an offer of twenty thousand dollars if I would come to New York and give him an exclusive interview. The money would be deposited in a bank acceptable to Justus and Ed. Both of them were convinced, Max said, that Hearst would spend any amount to railroad me. "He needs it to whitewash himself of the charge of having incited Czolgosz to shoot McKinley," he explained.

The Republican papers of the country had been carrying front-page stories connecting Hearst with Czolgosz, because all through the McKinley administration the Hearst press had violently attacked the President. One of the newspapers had cartooned the publisher standing behind Czolgosz, handing him a match to light the fuse of a bomb. Now Hearst was among the loudest of those demanding the extermination of the anarchists.

"Twenty thousand dollars!" I exclaimed. "What a pity Ed's letter arrived too late! I certainly would have accepted the proposal. Think of the fight we could have made and the propaganda!"

"It is well you still keep your sense of humor," Max remarked, "but I am happy the letter came too late. Your situation is serious enough without Mr. Hearst to make it worse."

Another visitor was a lawyer from Clarence Darrow's office. He had come to warn me that I was hurting my case by my persistent defence of Czolgosz; the man was crazy and I should admit it. "No prominent attorney will accept your defence if you ally yourself with the assassin of the President," he assured me. "In fact, you stand in imminent danger of being held as an accessory to the crime."

I demanded to know why Mr. Darrow himself did not come if he was so concerned, but his representative was evasive. He continued to paint my case in sinister colors. My chances of escape were few at best, it seemed, too few for me to allow any sentimentality to aggravate it. Czolgosz was insane, the man insisted; everybody could see it, and, besides, he was a bad sort to have involved me, a coward hiding behind a woman's skirts. His talk was repugnant to me. I informed him that I was not willing to swear away the reason, character, or life of a defenceless human being and that I wanted no assistance from his chief.

BEST COPY AVAILABLE

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman. – pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. – (Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

THE ASSASSINATION OF McKINLEY

2475 59

The country was in a panic. Judging by the press, I was sure that it was the people of the United States and not Czolgosz that had gone mad. Not since 1887 had there been evidenced such lust for blood, such savagery of vengeance. "Anarchists must be exterminated!" the papers raved. "They should be dumped into the sea; there is no place for the vultures under our flag. Emma Goldman has been allowed to ply her trade of murder too long. She should be forced to share the fate of her dupes."

It was a repetition of the dark Chicago days. Fourteen years, years of painful growth, yet fascinating and fruitful years. And now the end! The end? I was only thirty-two and there was yet so much, so very much, undone. And the boy in Buffalo—his life had scarce begun. What was his life, I wondered; what the forces that drove him to this doom? "I did it for the working people," he was reported to have said. The people! Sasha also had tried to do something for the people in his attempt on Frick's life; and our brave Chicago martyrs, and the others in every land and time. But the people are asleep; they remain indifferent. They forge their own chains and do the bidding of their masters to crucify their Christs.

III

Buffalo was pressing for my extradition, but Chicago asked for authentic data on the case. I had already been given several hearings in court, and on each occasion the district attorney from Buffalo had presented much circumstantial evidence to induce the State of Illinois to surrender me. But Illinois demanded direct proofs. There was a hitch somewhere. I thought it likely that Chief of Police O'Neill was behind the matter.

The chief's attitude toward me had changed the behavior of every officer in the Harrison street police-station. The matron and the two policemen assigned to watch my cell began to lavish attentions on me. The officer on night duty now often appeared with his arms full of parcels, containing fruit, candy, and drinks stronger than grape-juice. "From a friend who keeps a saloon round the corner," he would say, "an admirer of yours." A matron presented me with flowers from the same unknown. One day she brought me the message that he was going to send a grand supper for the coming Sunday.

"Who is the man and why should he admire me?" I inquired.

"Well, we're all Democrats, and McKinley is a Republican," she replied.

"You don't mean you're glad McKinley was shot?" I exclaimed.

"Not glad exactly, but not sorry, neither," she said. "We have to pretend, you know, but we're none of us excited about it."

"I didn't want McKinley killed," I told her.

"We know that," she smiled, "but you're standing up for the boy."

I wondered how many more people in America were pretending the same kind of sympathy with the stricken President as my friends in the station-house.

Buffalo failed to produce evidence to justify my extradition. Chicago was getting weary of the game of hide-and-seek. The authorities would not turn me over to Buffalo, yet at the same time they did not feel like letting me go entirely free. By way of compromise I was put under twenty-thousand-dollar bail. The Isaak group had been put under fifteen-thousand-dollar bail. I knew that it would be almost impossible for our people to raise a total of thirty-five thousand dollars

BEST COPY AVAILABLE

370

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

within a few days. I insisted on the others' being bailed out first. Thereupon I was transferred to the Cook county jail.

The night before my transfer was Sunday. My saloon-keeper admirer kept his word; he sent over a huge tray filled with numerous goodies: a big turkey, with all the trimmings, including wine and flowers. A note came with it informing me that he was willing to put up five thousand dollars toward my bail.

"A strange saloon-keeper!" I remarked.

"Not at all," the matron replied. "He's the ward heeler and he hates the Republicans worse than the Devil."

I invited her, my two policemen, and several other officers present to join me in the celebration. They assured me that nothing like it had ever before happened to them—a prisoner playing host to her keepers. "You mean a dangerous anarchist having as guests the guardians of law and order," I corrected. When everybody had left, I noticed that my day watchman lingered behind. I inquired whether he had been changed to night duty. "No," he replied, "I just wanted to tell you that you are not the first anarchist I've been assigned to watch. I was on duty when Parsons and his comrades were in here."

Peculiar and inexplicable the ways of life, intricate the chain of events! Here I was, the spiritual child of those men, imprisoned in the city that had taken their lives, in the same jail, even under the guardianship of the very man who had kept watch in their silent hours. Tomorrow I should be taken to the Cook county jail, within whose walls Parsons, Spies, Engel, and Fischer had been hanged. Strange, indeed, the complex forces that had bound me to those martyrs through all my socially conscious years! And now events were bringing me nearer and nearer—perhaps to a similar end?

The newspapers had published rumors about mobs ready to attack the Harrison street station and planning violence to Emma Goldman before she could be taken to the Cook county jail. Monday morning, flanked by a heavily armed guard, I was led out of the station-house. There were not a dozen people in sight, mostly curiosity-seekers. As usual, the press had deliberately tried to incite a riot.

Ahead of me were two handcuffed prisoners roughly hustled about by the officers. When we reached the patrol wagon, surrounded by more police, their guns ready for action, I found myself close to the two men. Their features could not be distinguished: their heads were bound up in bandages, leaving only their eyes free. As they stepped to the patrol wagon a policeman hit one of them on the head with his club, at the same time pushing the other prisoner violently into the wagon. They fell over each other, one of them shrieking with pain. I got in next, then turned to the officer. "You brute," I said, "how dare you beat that helpless fellow?" The next thing I knew, I was sent reeling to the floor. He had landed his fist on my jaw, knocking out a tooth and covering my face with blood. Then he pulled me up, shoved me into the seat, and yelled: "Another word from you, you damned anarchist, and I'll break every bone in your body!"

I arrived at the office of the county jail with my waist and skirt covered with blood, my face aching fearfully. No one showed the slightest interest or bothered to ask how I came to be in such a battered condition. They did not even give me water to wash up. For two hours I was kept in a room in the middle of which stood a long table. Finally a woman arrived who informed me that I would have to be searched. "All right, go ahead,"

BEST COPY AVAILABLE

371

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

I said. "Strip and get on the table," she ordered. I had been repeatedly searched, but I had never before been offered such an insult.

"You'll have to kill me first, or get your keepers to put me on the table by force," I declared. "You'll never get me to do it otherwise."

She hurried out, and I remained alone. After a long wait another woman came in and led me upstairs, where the matron of the tier took charge of me. She was the first to inquire what was the matter with me. After assigning me to a cell she brought a hot-water bottle and suggested that I lie down and get some rest.

The following afternoon Katherine Leckie visited me. I was taken into a room provided with a double wire screen. It was semi-dark, but as soon as Katherine saw me, she cried: "What on God's earth has happened to you? Your face is all twisted!" No mirror, not even of the smallest size, being allowed in the jail, I was not aware how I looked, though my eyes and lips felt queer to the touch. I told Katherine of my encounter with the policeman's fist. She left swearing vengeance and promising to return after seeing Chief O'Neill.

Toward evening she came back to let me know that the chief had assured her the officer would be punished if I would identify him among the guards of the transport. I refused. I had hardly looked at the man's face and I was not sure I could recognize him. Moreover, I told Katherine, much to her disappointment, that the dismissal of the officer would not restore my tooth; neither would it do away with police brutality. "It is the system I am fighting, my dear Katherine, not the particular offender," I said. But she was not convinced; she wanted something done to arouse popular indignation against such savagery. "Dismissing wouldn't be enough," she persisted. "He should be tried for assault."

Poor Katherine was not aware that I knew she could do nothing. She was not even in a position to speak through her own paper: her story about the third degree had been suppressed. She promptly replied by resigning; she would no longer be connected with such a cowardly journal, she had told the editor. Yet not a word had she breathed to me of her trouble. I learned the story from a reporter of another Chicago daily.

IV

One evening, while engrossed in a book, I was surprised by several detectives and reporters. "The President has just died," they announced. "How do you feel about it? Aren't you sorry?"

"Is it possible," I asked, "that in the entire United States only the President passed away on this day? Surely many others have also died at the same time, perhaps in poverty and destitution, leaving helpless dependents behind. Why do you expect me to feel more regret over the death of McKinley than of the rest?"

The pencils went flying. "My compassion has always been with the living," I continued. "The dead no longer need it. No doubt that is the reason why you all feel so sympathetic to the dead. You know that you'll never be called upon to make good your protestations."

"Damned good copy," a young reporter exclaimed, "but I think you're crazy."

I was glad when they left. My thoughts were with the boy in Buffalo, whose fate was now sealed. What tortures of mind and body were still to be his before he would be allowed to breathe his last! How would he meet the supreme moment?

BEST COPY AVAILABLE

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"I did it for the people," he had said. I paced my cell trying to analyse the probable motives that had decided his purpose.

Suddenly a thought flitted through my mind—that notice by Isaak in *Free Society*!—the charge of "spy" against Nieman because he had "asked suspicious questions and tried to get into the anarchist ranks." I had written Isaak at the time, demanding proofs for the outrageous accusation. As a result of my protest *Free Society* printed a retraction to the effect that a mistake had been made. It had relieved me and I had given the matter no further thought.

Now the whole situation appeared in a new light, clear and terrible. Czolgosz must have read the charge; it must have hurt him to the quick to be so cruelly misjudged by the very people to whom he had come for inspiration. I recalled his eagerness to secure the right kind of books. It was apparent that he had sought in anarchism a solution of the wrongs he saw everywhere about him. No doubt it was that which had induced him to call on me and later on the Isaaks. Instead of finding help the poor youth saw himself attacked. Was it that experience, fearfully wounding his spirit, that had led to his act? There must also have been other causes, but perhaps his great urge had been to prove that he was sincere, that he felt with the oppressed, that he was no spy.

But why had he chosen the President rather than some more direct representative of the system of economic oppression and misery? Was it because he saw in McKinley the willing tool of Wall Street and of the new American imperialism that flowered under his administration? One of its first steps had been the annexation of the Philippines, an act of treachery to the people whom America had pledged to set free during the Spanish War. McKinley also typified a hostile and reactionary attitude to labor: he had repeatedly sided with the masters by sending troops into strike regions. All these circumstances, I felt, must have exerted a decisive influence upon poor Leon.

Throughout the night thoughts of the unfortunate boy kept crowding in my mind. In vain I sought to divest myself of the harassing reflections by reading. The dawning day still found me pacing my cell, Leon's beautiful face, pale and haunted, before me.

Again I was taken to court for a hearing and again the Buffalo authorities failed to produce evidence to connect me with Czolgosz's act. The Buffalo representative and the Chicago judge sitting on the case kept up a verbal fight for two hours, at the end of which Buffalo was robbed of its prey. I was set free.

Ever since my arrest the press of the country had been continually denouncing me as the instigator of Czolgosz's act, but after my discharge the newspapers published only a few lines in an inconspicuous corner to the effect that "after a month's detention Emma Goldman was found not to have been in complicity with the assassin of President McKinley."

Upon my release I was met by Max, Hippolyte, and other friends, with whom I went to the Isaak home. The charges against the comrades arrested in the Chicago raids had also been dismissed. Everyone was in high spirits over my escape from an apparently fatal situation.

"We can be grateful to whatever gods watch over you, Emma," said Isaak, "that you were arrested here and not in New York."

"The gods in this case must have been Chief of Police O'Neill," I said laughingly.

BEST COPY AVAILABLE

373

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"Chief O'Neill!" my friends exclaimed. "What did he have to do with it?"

I told them about my interview with him and his promise of help. Jonathan Crane, a journalist friend of ours present, broke out into uproarious laughter. "You are more naïve than I should have expected, Emma Goldman," he said. "It wasn't you O'Neill cared a damn about! It was his own schemes. Being on the *Tribune*, I happen to know the inside story of the feud in the police department." Crane then related the efforts of Chief O'Neill to put several captains in the penitentiary for perjury and bribery. "Nothing could have come more opportunely for those blackguards than the cry of anarchy," he explained. "They seized upon it as the police did in 1887; it was their chance to pose as saviors of the country and incidentally to whitewash themselves. But it wasn't to O'Neill's interest to let those birds pose as heroes and get back into the department. That's why he worked for you. He's a shrewd Irishman. Just the same, we may be glad that the quarrel brought us back our Emma."

I asked my friends their opinion as to how the idea of connecting my name with Czolgosz had originated. "I refuse to believe that the boy made any kind of a confession or involved me in any way," I stated. "I cannot think that he was capable of inventing something which he must have known might mean my death. I'm convinced that no one with such a frank face could be so craven. It must have come from some other source."

"It did!" Hippolyte declared emphatically. "The whole dastardly story was started by a *Daily News* reporter who used to hang round here pretending to sympathize with our ideas. Late in the afternoon of September 6 he came to the house. He wanted to know all about a certain Czolgosz or Nieman. Had we associated with him? Was he an anarchist? And so forth. Well, you know what I think of reporters—I wouldn't give him any information. But unfortunately Isaak did."

"What was there to hide?" Isaak interrupted. "Everybody about here knew that we had met the man through Emma, and that he used to visit us. Beside, how was I to know that the reporter was going to fabricate such a lying story?"

V

I urged the Chicago comrades to consider what could be done for the boy in the Buffalo jail. We could not save his life, but we could at least try to explain his act to the world and we should attempt to communicate with him, so that he might feel that he was not forsaken by us. Max doubted the possibility of reaching Czolgosz. He had received a note from a comrade in Buffalo informing him that no one was permitted to see Leon. I suggested that we secure an attorney. Without legal aid Czolgosz would be gagged and railroaded, as Sasha had been in the Frick case.

Isaak advised that a lawyer be engaged in the State of New York, and I decided to leave immediately for the East. My friends argued that it would be folly to do so; I should surely be arrested the moment I reached the city, and turned over to Buffalo, my fate sealed. But it was unthinkable to me to leave Czolgosz to his doom without making an effort in his behalf. No considerations of personal safety should influence us in the matter, I told my friends, adding that I would remain in Chicago for the public meeting that must be organized to explain our attitude to Czolgosz and his *attentat*.

BEST COPY AVAILABLE

374

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2475

On the evening of the meeting one could not get within a block of Brand's Hall, where it was to be held. Strong detachments of police were dispersing the people by force. We tried to hire another hall, but the police had terrorized the hall-keepers. Our efforts to hold a meeting being frustrated, I resolved to state my position in *Free Society*.

"Leon Czolgosz and other men of his type," I wrote in my article, entitled, "The Tragedy of Buffalo,"

> far from being depraved creatures of low instincts are in reality supersensitive beings unable to bear up under too great social stress. They are driven to some violent expression, even at the sacrifice of their own lives, because they cannot supinely witness the misery and suffering of their fellows. The blame for such acts must be laid at the door of those who are responsible for the injustice and inhumanity which dominate the world.

After pointing out the social causes for such acts as that of Czolgosz, I concluded:

> As I write, my thoughts wander to the young man with the girlish face about to be put to death, pacing his cell, followed by cruel eyes:
>
> "Who watch him when he tries to weep
> And when he tries to pray,
> Who watch him lest himself should rob
> The prison of its prey."
>
> My heart goes out to him in deep sympathy, as it goes out to all the victims of oppression and misery, to the martyrs past and future that die, the forerunners of a better and nobler life.

I turned the article over to Isaak, who promised to have it set up at once.

The police and the press were continuing their hunt for anarchists throughout the country. Meetings were broken up and innocent people arrested. In various places persons suspected of being anarchists were subjected to violence. In Pittsburgh our good friend Harry Gordon was dragged out into the street and nearly lynched. A rope already around his neck, he was saved at the last moment by some bystanders who were touched by the pleading of Mrs. Gordon and her two children. In New York the office of the *Freie Arbeiter Stimme* was attacked by a mob, the furniture demolished, and the type destroyed.

In no case did the police interfere with the doings of the patriotic ruffians. Johann Most was arrested for an article in the *Freiheit* reproducing an essay on political violence by Karl Heinzen, the famous '48 revolutionist, then dead many years. Most was out on bail awaiting his trial. The German comrades in Chicago arranged an affair to raise funds for his defence and invited me to speak. I gladly consented.

Returning to the Isaak home after the meeting, I found the proofs of my article. Looking them over, I was surprised by a paragraph that changed the entire meaning of my statement. It was, I was sure, no other than Isaak, the editor, who was responsible for the change. I confronted him, demanding an explanation. He readily admitted that he had written the little paragraph, "to tone down the article," he explained, "in order to save *Free Society*."

"And incidentally your skin!" I retorted hotly. "For years you've been denouncing people as cowards who could not meet a dangerous situation. Now that you yourself are face to face with one, you draw in your horns. At least you should have asked my permission to make the change."

It required a long discussion to alter Isaak's attitude. He saw that my view was sustained by the rest of the group—his son Abe, Hippolyte, and several others—whereupon he declared that he renounced all responsibility in the matter. My article

BEST COPY AVAILABLE

375

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

finally appeared in its original form. Nothing happened to *Free Society*. But my faith in Isaak was shaken.

On my way back to New York I stopped off in Rochester. Arriving in the evening, I walked to my sister Helena's place in order to avoid recognition. A policeman was stationed at the house, but he did not know me. Everyone gasped when I made my appearance.

"How did you get by?" Helena cried. "Didn't you see the officer at the door?"

"Indeed I saw him, but he evidently didn't see me," I laughed. "Don't you folks worry about any policeman; better give me a bath," I cried lightly. My nonchalance dispelled the family's nervous tension. Everybody laughed and Helena clung to me in unchanged love.

All through my incarceration my family had been very devoted to me. They had sent me telegrams and letters, offering money for my defence and any other help I might need. Not a word had they written about the persecution they had been subjected to on my account. They had been pestered to distraction by reporters and kept under surveillance by the authorities. My father had been ostracized by his neighbors and had lost many customers at his little furniture store. At the same time he had also been excommunicated from the synagogue.

My sister Lena, though in poor health, had also been given no peace. She had been terrorized by the police ordering her daughter Stella to appear at headquarters, where they had kept the child the whole day, plying her with questions about her aunt Emma Goldman. Stella had bravely refused to answer, defiantly proclaiming her pride and faith in her *Tante* Emma. Her courage, combined with her youth and beauty, had won general admiration, Helena said.

Even more cruel had been the teachers and pupils of the public school. "Your aunt Emma Goldman is a murderess," they had taunted our children. School was turned to a hideous nightmare for them. My nephews Saxe and Harry had suffered most. Harry's grief over the violent death of his hero was more real than with most of the adults in the country. He deeply felt the disgrace that his own mother's sister should be charged with responsibility for it. Worse yet, his schoolmates denounced him as an anarchist and criminal. The persecution aggravated his misery and completely alienated him from me.

Saxe's unhappiness, on the other hand, resulted from his strong feeling of loyalty to me. His mother and Aunt Helena loved Emma and they had told him she was innocent. They must know better than his schoolmates. Their boisterous aggressiveness had always repelled him; now more than ever he avoided them. My unexpected appearance and outwitting the officer on guard must have quickened Saxe's imagination and increased his admiration for me. His flushed face and shining eyes were eloquent of his emotion. He hovered near me all evening.

It was balm to my bruised spirit to find such a haven of love and peace in the circle of my family. Even my sister Lena, who had often in the past disapproved of my life, now showed warmest affection. Brother Herman and his gentle wife lavished attentions upon me. The imminent danger I had faced, which still threatened me, had served to establish a bond between my family and me stronger than we had ever felt before. I wanted to prolong my happy stay in Rochester to recuperate from the ordeal of Chicago. But the thought of Czolgosz tormented me. I knew that in New York I could make some effort in his behalf.

BEST COPY AVAILABLE

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

At the Grand Central Station I was met by my brother Yegor and the two chnms who had spent that wonderful month with us in Rochester long before the Czolgosz misery. Yegor looked distressed; he had tried hard to find a place for me, but had failed. No one would rent even a furnished room to Emma Goldman. Our friends who happened to have a vacant room would not run the risk of my staying with them for fear of being evicted. One of the boys offered to let me have his room for a few nights. "No need to worry," I comforted Yegor. "I am taken care of for the present, and in the meantime I will find an apartment."

After a long search for a flat I realized that my brother had not been exaggerating. No one would have me. I went to see a young prostitute I had once nursed. "Sure, kid, stay right here!" she welcomed me. "I'm tickled to death to have you. I'll bunk with a girl friend for a while."

VI

The encouraging telegram I had received in Chicago from Ed had been followed by a number of letters assnring me that I could count on him for whatever I might need: money, help and advice, and, above all, his friendship. It was good to know that Ed remained so staunch. When we met upon my return to New York, he offered me the use of his apartment while he and his family would be staying with friends. "You won't find much changed in my place," he remarked, "all your things are intact in the room that is my sanctum, where I often dream of our life together." I thanked him, but I could not accept his generous proposal. He was too tactful to press the matter, except to inform me that his firm owed me several hundred dollars in commission.

"I need the mnney badly," I confided to Ed, "to send somebody to Buffalo to see Czolgosz. Possibly something can be done for him. We also ought to organize a mass meeting at once." He stared at me in bewilderment.

"My dear," he said, shaking his head, "you are evidently not aware of the panic in the city. No hall in New York can be had and no one except yourself would be willing to speak for Czolgosz."

"But no one is expected to eulogize his act!" I argued. "Surely there must be a few people in the radical ranks who are capable of sympathy for a doomed human being."

"Capable perhaps," he said doubtfully, "but not brave enough to voice it at this time."

"You may he right," I admitted, "but I intend to make sure of it."

A trusted person was dispatched to Buffalo, but he soon returned without having been able to visit Czolgosz. He reported that no one was permitted to see him. A sympathetic guard had disclosed to our messenger that Leon had repeatedly been beaten into unconsciousness. His physical appearance was such that no outsider was admitted, and for the same reason he could not be taken to court. My friend further reported that, notwithstanding all the torture, Czolgosz had made no confession whatever and had involved no one in his act. A note had been sent in to Leon through the friendly guard.

I learned that an effort had been made in Buffalo to obtain an attorney for Czolgosz, but no one would accept his defence. That made me even more determined tn raise my voice in hehalf of the poor unfortunate, denied and forsaken hy everyone. Before long, hnwever, I became cnnvinced that Ed had been right. No one

BEST COPY AVAILABLE

377

861027208

The Emma Goldman Papers

The Assassination of McKinley / Emma Goldman.– pp. 53-67 ; 22 cm *In* The American Mercury [New York]. –(Sept. 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

among the English-speaking radical groups could be induced to participate in a meeting to discuss the act of Leon Czolgosz. Many were willing to protest against my arrest, to condemn the third degree and the treatment I had received. But they would have nothing to do with the Buffalo case. Czolgosz was not an anarchist, his deed had done the movement an irreparable injury, our American comrades insisted.

Most of the Jewish anarchists, even, expressed similar views. Yanofsky, editor of the *Freie Arbeiter Stimme*, went still further. He kept up a campaign against Czolgosz, also denouncing me as an irresponsible person and declaring that he would never again speak from the same platform with me. The only ones who had not lost their heads were of the Latin groups, the Italian, Spanish, and French anarchists. Their publications had reprinted my article on Czolgosz that had appeared in *Free Society*. They wrote sympathetically of Leon, interpreting his act as a direct result of the increasing imperialism and reaction in this country. The Latin comrades were anxious to help with anything I might suggest, and it was a great comfort to know that at least some anarchists had preserved their judgment and courage in the madhouse of fury and cowardice. Unfortunately, the foreign groups could not reach the American public.

In desperation I clung to the hope that by perseverance and appeals I should be able to rally some public-spirited Americans to express ordinary human sympathy for Leon Czolgosz, even if they felt that they must repudiate his act. Every day brought more disappointment and heartache. I was compelled to face the fact that I had been fighting against an epidemic of abject fear that could not be overcome.

The tragedy in Buffalo was nearing its end. Leon Czolgosz, still ill from the maltreatment he had endured, his face disfigured and head bandaged, was supported in court by two policemen. In its all-embracing justice and mercy the Buffalo court had assigned two lawyers to his defence. What if they did declare publicly that they were sorry to have to plead the case of such a depraved criminal as the assassin of "our beloved" President? They would do their duty just the same! They would see to it that the rights of the defendant were protected in court.

The last act was staged in Auburn prison. It was early dawn, October 29, 1901. The condemned man sat strapped to the electric chair. The executioner stood with his hand on the switch, awaiting the signal. A warden, impelled by Christian mercy, makes a last effort to save the sinner's soul, to induce him to confess. Tenderly he says: "Leon, my boy, why do you shield that bad woman, Emma Goldman? She is not your friend. She has denounced you as a loafer, too lazy to work. She said you had always begged money from her. Emma Goldman has betrayed you, Leon. Why should you shield her?"

Breathless silence, seconds of endless time. It fills the death chamber, creeps into the hearts of the spectators. At last a muffled sound, an almost inaudible voice from under the black mask.

"It doesn't matter what Emma Goldman has said about me. She had nothing to do with my act. I did it alone. I did it for the American people."

A silence more terrible than the first. A sizzling sound—the smell of burnt flesh—a final agonized twitch of life.

BEST COPY AVAILABLE

861027168

The Emma Goldman Papers

Emma Goldman Replies / Emma Goldman.— 21 cm. *In* Democrat [Johnstown, Pa]. —(Sept. 30, 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN REPLIES

Whare is Emma Goldman—leader of lost causes and champion of every person, good, bad or indigerent, accused of either constructive or destructive anarchism? Emma Goldman—now Mrs. E. G. Colton—is living in Bon Spirit, St. Tropez, Ver, France. Moreover, ahe is very much on the job—still writes in slashing fashion—carrying every battle into the very midst of the enemy. We are reminded of Emma Goldman's vigorous existsoce by the following letter from her:

> Eoclosed please flod the reply to your editorial hraoding me as a slanderer for my discossion Heory Georgs. I hope you will have the courtesy to hring it in your paper and to allow yoor readers to judge for themselves. May I ask yon to send me a copy of your paper containing toy article? With the same mail I am aending e copy of the article to the American Mercury aod to the Baltimore Evening Sun. The latter contained e leiter by Mr. Whidden Grahem referring to yonr attack on me. Inasmuch as these two puhlications are being charged with unfairness I feel it hat just that they shoold get the historio fact in the Henry George case.

That's fair enoogh. Mrs. Colton'e (Emma Goldman) communication is a bit lengthy for these columns, hut since we took the first rap at her the emiahle old anarchist is entitled to her rejoinder. In any event, here is what she writes:

Throogh the courtesy of the American Mercury I received a clipping from your edition of July 14, bearing the generous heading "Emma Goldman Slanders." You take me to task for my accusation of Henry George for his shamefol betrayal of the anerchists murdered by the state of Illinois in November, 1887. You point oot in yoor editorial that "Emma Goldman once repeated this slaoder in a letter to Dan Kiefer." He had "set her right on the matter and she acknowledged the correction, admitting she might not have had all the facts." This by way of proof that my charge of treachery against Henry George had no historio fonndation aod that it was deliherate slaoder of the man accnsed hy my "resentment against his disciple, Louis F. Post."

You are right, Mistar Editor, in reference to my correspondeoce with my good friend Dan Kiefer. At that time I did not heve all the facts. I hed not then, nor until last year, seen or read the STANDARD, Henry George's own mouthpiece. And I was only too willing to concede that I "might have been mistaken."

The facts together with other materisl I needed for my autohiography were supplied me hy friends in America. These facts left no doobt in my mind that Dan Kiefar allowed loyalty to his teacher to excuse and minimiss the sorry role played hy Henry George in the Haymarkat drama.

Loyalty to an ideal and to its prophets is an admirahle trait. But if that loyalty refuses to see the feet of clay of one's daity it becomes a cloak for a multitnde of sins. This is exactly what has happened to many single taxers in regard to the moral somersanlt of their mastar, Heory Georgs, in the cases of the Chicago anarchists judicially murdered November 11, 1887.

Lest yon have forgottse Henry George's editorials in the STANDARD of January 15 and October 8, 1887, and that your readers may be ahle to jndge whether yonr charge of slander against me is correct, I hereby reprodnce the editorials in qnestion.

BEST COPY AVAILABLE

821015490
The Emma Goldman Papers
Emma Goldman Defends Her Attack on Henry George / Emma Goldman. – p. 5 ; 26 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 8, no. 3 (Nov. 1931).
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Vol. VIII – No. 3

Emma Goldman Defends Her Attack On Henry George

(In the July issue of the *American Mercury*, Emma Goldman ennumerated some of the unspeakable events of the deportation hysteria that plunged America into a modern inquisition. In this article she took occasion to mention the treason of Henry George, anent the Haymarket affair. The Johnstown, Pa., *"Democrat,"* took her to task in a six column editorial entitled "Emma Goldman Slanders." That which follows is her reply, which of course, was sadly abbreviated in an item subsequently brought out by the *"Democrat."* It is quite appropriate that this matter should appear in this issue of the ROAD TO FREEDOM on the 44th anniversary of the legal murder of the Chicago comrades; moreover, it is also timely at the moment in that her elaborate autobiography "Living My Life" has just been issued in this country by Alfred A. Knopf, wherein the Haymarket affair and its effect on the labor movement in America is portrayed at length. As. Ed.)

Editor *"Democrat,"* Johnstown, Pennsylvania:—

"You take me to task for my accusation of Henry George for his shameful betrayal of the Anarchists murdered by the State of Illinois in November, 1887. You point out that "Emma Goldman once repeated this slander in a letter to Dan Kiefer." He had "set her right on the matter and she acknowledged the correction, admitting she might not have had all the facts." This by way of proof that my charge of treachery against Henry George had no historic foundation and that it was deliberate slander of the man, caused by my "resentment against his disciple, Louis F. Post."

You are right, Mister Editor, in reference to my correspondence with my good friend Dan Kiefer. At that time I did not have all the facts. I had not then, nor until last year, seen or read the *"Standard,"* Henry George's own mouthpiece. And I was only too willing to concede that I "might have been mistaken."

The facts, together with other material I needed for my Autobiography were supplied me by friends in America. These facts left no doubt in my mind that Dan Kiefer allowed loyalty to his teacher to excuse and minimize the sorry role played by Henry George in the Haymarket drama.

Loyalty to an ideal and to its prophets is an admirable trait. But if that loyalty refuses to see the feet of clay of one's deity it becomes a cloak for a multitude of sins. This is exactly what has happened to many Single Taxers in regard to the moral somersault of their master, Henry George, in the cases of the Chicago Anarchists judicially murdered November 11th, 1887.

Lest you have forgotten Henry George's editorials in the *"Standard"* of January 15 and October 8, 1887, and that your readers may be able to judge for themselves, I shall quote from them. Here is what Henry George wrote in the issue of October 8th, 1887:

> The Chicago Anarchists are not murderers. They are not even accessories to murder. They are victims of a mistaken theory, but victims who have shown a spirit and a courage that challenge admiration. Murder is murder, and the murderer should suffer the penalty of murder, whether he be a Cronin or a Haymarket bomb thrower. But the killing of Haymarket police was not murder. It was the killing of men in the line of duty, and in the fair fight between the police and the mob. Those who threw the bombs were not cowardly assassins, but men who risked their own lives in the effort to defend what they believed to be the right. Their act was not murder, but the slaying of enemies in battle.
>
> Whether the Haymarket bomb was thrown by a police spy, as Anarchists believe, or by a Socialist, as the police believe, or by an Anarchist, as the court believed, is a matter of little consequence. The bomb was thrown in the midst of a police force that was acting unlawfully, and that had just killed and wounded citizens who were exercising their constitutional rights. The throwing of the bomb was a blow struck in defense of those rights, and the striker of that blow, whoever he was, deserves no punishment.
>
> The Anarchists were not on trial for throwing the bomb. They were on trial for their opinions. They were convicted because they were Anarchists, and because the jury believed that their opinions had led to the throwing of the bomb. Their conviction was a mere subterfuge to punish them for opinion's sake. Their trial was a legal farce.
>
> The Anarchists are not murderers. They are not even accessories to murder. They are victims of a mistaken theory, but victims who have shown a spirit and a courage that challenge admiration. Murder is murder, and the murderer should suffer the penalty of murder, whether he be a Cronin or a Haymarket bomb thrower. But the killing of Haymarket police was not murder. It was the killing of men in the line of duty, and in the fair fight between the police and the mob. Those who threw the bombs were not cowardly assassins, but men who risked their own lives in the effort to defend what they believed to be the right. Their act was not murder, but the slaying of enemies in battle.
>
> Whether the Haymarket bomb was thrown by a police spy, as Anarchists believe, or by a Socialist, as the police believe, or by an Anarchist, as the court believed, is a matter of little consequence. The bomb was thrown in the midst of a police force that was acting unlawfully, and that had just killed and wounded citizens who were exercising their constitutional rights. The throwing of the bomb was a blow struck in defense of those rights, and the striker of that blow, whoever he was, deserves no punishment.
>
> The Anarchists were not on trial for throwing the bomb. They were on trial for their opinions. They were convicted because they were Anarchists, and because the jury believed that their opinions had led to the throwing of the bomb. Their conviction was a mere subterfuge to punish them for opinion's sake. Their trial was a legal farce.

Is this not clear enough? Is it not explicit enough? Is it not unequivocal enough? Is it not sufficiently outspoken? Is it not sufficiently courageous? Is it not sufficiently loyal to the principles of justice and truth? Is it not sufficiently loyal to the principles of justice and truth? Is it not sufficiently loyal to the principles of justice and truth

821015490

The Emma Goldman Papers

Emma Goldman Defends Her Attack on Henry George / Emma Goldman. – p. 5 ; 26 cm. *In* The Road to Freedom [New York]. –Vol. 8, no. 3 (Nov. 1931).
Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Loyalty to an ideal and to its prophets is an admirable trait. But if that loyalty refuses to see the feet of clay of one's deity it becomes a cloak for a multitude of sins. This is exactly what has happened to many Single Taxers in regard to the moral somersault of their master, Henry George, in the cases of the Chicago Anarchists judicially murdered November 11th, 1887.

Lest you have forgotten Henry George's editorials in the *"Standard"* of January 15 and October 8, 1887, and that your readers may be able to judge whether your charge of slander against me is correct, I hereby reproduce the editorials in question.

LAW AND ORDER

The Anarchists' cases have proved that while organized workingmen are, as a class, in favor of due administration of Law, the society-saving class is at heart a lawless class. Spies and his associates were convicted by a jury chosen in a manner so shamelessly illegal that it would be charity to suspect the judge of incompetency.

The accusation was murder by an explosive thrown by an unknown person, between whom and the defendants no connection was shown. The meeting at which it was thrown was peaceable and lawful. The mayor so declared it; and although the chief of police agreed with him, hardly was the mayor out of sight when the chief at the head of a squad of policemen, ordered it to disperse. Then the explosive was thrown.

The only evidence against the defendants in connection with this meeting was that they were present and that some of them spoke. Yet this jury, many of whom confessed to fixed opinions against the accused, found a verdict of murder.

Upon this the labor organization, although opposed in opinion to the defendants, raised a fund to vindicate the law. How different the position of the "better classes." No well-informed lawyer can defend the conviction upon legal grounds. Laymen may think the proceeding lawful because outward forms of law were observed, but the lawyers who defend it do so solely on the ground that "anarchy" and "communism" and "socialism" must be stamped out. They concede that it was a mere subterfuge to punish men for opinions' sake, but urged that the opinions are dangerous to society; and when a layman is confronted with the truth that this trial was a legal farce, he falls back upon the same plea, an opinion more dangerous to society than that men who teach unpopular doctrines may be silenced by illegal convictions of infamous crimes could hardly be conceived.

Which then is the law and order class—the class that demands a lawful trial for victims of popular hate and fear, and out of its slender means contribute to that end, or the class that uses the machinery of the law to mangle the law itself in an endeavor to silence doctrinal adversaries?

January 15th, 1887.

There is no ground for asking executive clemency in behalf of the Chicago Anarchists as a matter of justice. [illegible] Single Tax Menus that Henry George was induced to change his mind as a result of the letter of his friend Judge Maguire, does not hold water. That letter was written on November 2, 1887, three weeks after the recantation of Henry George.

Single Taxers, to a man, have condemned in unmistakable terms the craven role of Judge Thayer in the Sacco-Vanzetti case. Yet even this noble pillar of legal justice said nothing more scurrilous and false against Sacco and Vanzetti than did Judge Maguire against the Chicago Anarchists in his letter of November 2, 1887. By acclaiming the Maguire "argument" as an extenuating circumstance in the reversal of Henry George's stand regarding the Chicago Anarchists, Single Taxers are ill-serving the memory of their master, rather they are placing him in the catagory of Governor Fuller and his commission. These worthies had at least never pretended that in the Sacco-Vanzetti trials "the machinery of law had been used to mangle the law itself." True to the gang spirit, they had stood by the infamy of Judge Thayer and the State of Massachusetts. It was therefore, a foregone conclusion that they would send Sacco and Vanzetti to the electric chair. It was unthinkable that Henry George should allow the perversion of facts in the Maguire letter to send the Chicago Anarchists to the gallows! Besides, he had changed his bold front before the Maguire scrap of paper had reached him.

You, Mister Editor, advance another excuse for the failure of Henry George to stand by his original convictions. You will have it that "he, like many American citizens, had more faith in the court than they deserved." But Henry George was not one of the "too many American citizens" he was a social rebel; and he had written a scatching indictment of our socio-economic evils. He had shown no faith whatever in the decisions of the lower courts. On the contrary, he had flayed the procedures at the trial of Spies, Parsons and their comrades; he had denounced the jury as hand-picked and branded the judge as incompetent. He knew that an atmosphere of venom and heat had permeated the trial of the Anarchists, he knew of the perjured testimony and he realized that the extermination of the accused had been decided by the powers that be long before their trial. Henry George cried out against the cruel farce. "Yes," say you, that was "before the seven judges of the Illinois Supreme Court had spoken." Quite—but that is just the crux of the matter. The seven judges had merely rehearsed the findings of the judge whom George had branded as incompetent. In other words, the great Henry George—author of *Progress and Poverty*—the prophet of a new social order had, according to your claim, Mister Editor, set aside his own conviction for the superior wisdom of incompetency multiplied by seven.

In referring to the heroic act of Governor John P. Altgelt in pardoning Fieldon, Schwab and Neebe in 1893, you say that the evidence he advanced was lacking in 1887. You thereby admit that there had been no new evidence before the Supreme Court, no new testimony to impeach the innocence of the men [illegible] spirit remained unscathed. His name and his deed are graven in the annals of American history, a shining example of a brave heart and an indomitable will. Compared to John P. Altgeld, Henry George and Louis F. Post make a poor showing indeed. They simply did not have it in them to stand the test.

EMMA GOLDMAN, St. Tropez, France, Sept., 1931.

INTERNATIONAL ANARCHIST DAY AT STELTON

SUNDAY, October 18th, will long be remembered by the natives of the Colony that was established to commemorate the name of F. Ferrer and to perpetrate the ideas for which he met his martyred death.

As Bus loads and Truck loads of enthusiastic comrades poured over its rock-ribbed roads the spirit of enthusiasm ran rampant until the atmosphere itself become permeated and the Anarchist International Day became an historical fact.

The School House was taxed to its utmost capacity to accomodate those who enjoyed a dinner prepared by the untiring efforts of the Stelton cullinary experts—who without question deserved the honors of the day.

After dinner speeches were made on behalf of the English, Spanish, Jewish and Italian Anarchist papers, Abe Winokour acting as Master of Ceremonies, outlined the purpose of the Day. Walter Starrett, former Editor of The Road to Freedom was the opening speaker followed by J. Cohen, Editor of F. A. S., M. Ricco, Váleria, Salvador Espi, Anna Sasnofsky, a Spanish comrade, A. Turner of *Road to Freedom*.

The Dinner was followed by a concert which was enjoyed by all.

The receipts of the affair will be divided among the four Anarchist papers.

Come and Make Merry at the

ROAD TO FREEDOM BALL

Thanksgiving Eve

at Webstor Manor

860721501

The Emma Goldman Papers

Ways of the World: Two Versions of a Scene... / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The San Francisco News. –(Nov. 11, 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

HENRY ROMEIKE THE ORIGINAL NEW YORK
PRESS CLIPPING BUREAU
In Connection with any other NEWSPAPER
220 WEST 19th ST., NEW YORK
Tel. Chelsea 8860
THIS CLIPPING FROM
SAN FRANCISCO, CAL.
NEWS
2472
NOV 11 1931

Ways of the World

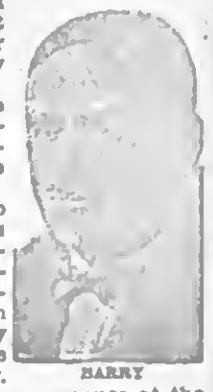
TWO VERSIONS OF A SCENE: How Emma Goldman Described One of Her Triumphs. Shocked Theologians Who Were Not Present, Fictionol Qualities in Most Autobiographies.

BY JOHN D. BARRY

(Tomorrow evening at 7:30, in the University Extension Building, 540 Powell st., Mr. Barry will start his new course in Extemporaneous Public Speaking. His first lecture, free to the public, will be on "Anyone Can Be a Public Speaker.")

(Mr. Barry gives a 15-minute talk on World Events over KYA on Monday, Wednesday and Friday evenings at 9:15. This evening he will discuss "Lessons of Armistice Day.")

THE other night when I published an article about the way Emma Goldman behaved at her debate on religion with Rabbi Nieto I didn't know she'd mentioned the occasion in her book, "Living My Life." In the index I had looked it up. But I'd found no reference to it there. Like many another index, this one was badly done.

BARRY

I read the first volume through. I found it absorbing. In an early chapter of the second volume I met this passage:

"The San Francisco Exposition was at its height, and the population of the city had almost doubled. Our meetings, totaling 40 within one month, successfully competed with the gate receipts of the big show. The great event was my appearance at the Congress of Religious Philosophies. The astonishing thing was made possible by Mr. Power, who was in charge of the sessions of the congress. He had known me in the east, and when he learned of my presence in San Francisco, he invited me to speak.

"The public conclave of the religious philosophers took place in the Civic Auditorium, one of the largest halls in the west. The place of the chairman, a reverend gentleman who suddenly fell ill when he heard that I was to speak, was taken by a member of the newspaper fraternity. I was thus between the devil and the deep sea, and I began my talk on atheism by saying so. My introduction put the audience in a light mood. Surrounded on the platform by gentlemen of the cloth of every known denomination, I needed all my humor to rise to the solemnity of the occasion.

"Atheism is rather a delicate subject to handle under such circumstances, but somehow I managed to pull through. I saw consternation on the faces of the theologians, who protested that my treatment of religion was scandalous. But the vast audience evidently enjoyed it, for its hilarious approval came perilously near breaking up the congress when I got through. I was followed by a rabbi, who began by saying that 'in spite of all Miss Goldman has said against religion, she is the most religious person I know'."

* * *

BY SAYING that the population of San Francisco had almost doubled Miss Goldman probably meant it had doubled since her visit here some years before.

Her meetings must have been extraordinarily successful to compete with the gate receipts of the big show. When I read the words I wondered if they could be accurate.

I don't remember whether the debate had anything to do with a "Congress of Religious Philosophies." If Rabbi Nieto were alive I'd call him up and find out.

The meeting took place in the Civic Auditorium, to be sure. But it didn't take place in the main hall, "one of the largest halls in the west." It was in one of the other halls, of good size, to be sure, but small by comparison.

I think Miss Goldman is mistaken when she intimates that a clergyman had been asked to act as chairman. I don't believe Mr. Power, whose idea it was to have the meeting, would in the circumstances have wanted a clergyman to preside. Besides, if he had asked a clergyman to preside he would have explained that Miss Goldman was to be one of the two debaters. He made the explanation to me when he asked if I would serve. And he made it some time before the meeting.

THE other night when I published an article about the way Emma Goldman behaved at her debate on religion with Rabbi Nieto I didn't know she'd mentioned the occasion in her book, "Living My Life." In the index I had looked it up. But I'd found no reference to it there. Like many another index, this one was badly done.

I read the first volume through. I found it absorbing. In an early chapter of the second volume I met this passage:

"The San Francisco Exposition was at its height, and the population of the city had almost doubled. Our meetings, totaling 40 within one month, successfully competed with the gate receipts of the big show. The great event was my appearance at the Congress of Religious Philosophies. The astonishing thing was made possible by Mr. Power, who was in charge of the sessions of the congress. He had known me in the east, and when he learned of my presence in San Francisco, he invited me to speak.

"The public conclave of the religious philosophers took place in the Civic Auditorium, one of the largest halls in the west. The place of the chairman, a reverend gentleman who suddenly fell ill when he heard that I was to speak, was taken by a member of the newspaper fraternity. I was thus between the devil and the deep sea, and I began my talk on atheism by saying so. My introduction put the audience in a light mood. Surrounded on the platform by gentlemen of the cloth of every known denomination, I needed all my humor to rise to the solemnity of the occasion.

"Atheism is rather a delicate subject to handle under such circumstances, but somehow I managed to pull through. I saw consternation on the faces of the theologians, who protested that my treatment of religion was scandalous. But the vast audience evidently enjoyed it, for its hilarious approval came perilously near breaking up the congress when I got through. I was followed by a rabbi, who began by saying that 'in spite of all Miss Goldman has said against religion, she is the most religious person I know'."

* * *

BY SAYING that the population of San Francisco had almost doubled Miss Goldman probably meant it had doubled since her visit here some years before.

Her meetings must have been extraordinarily successful to compete with the gate receipts of the big show. When I read the words I wondered if they could be accurate.

I don't remember whether the debate had anything to do with a "Congress of Religious Philosophies." If Rabbi Nieto were alive I'd call him up and find out.

The meeting took place in the Civic Auditorium, to be sure. But it didn't take place in the main hall, "one of the largest halls in the west." It was in one of the other halls, of good size, to be sure, but small by comparison.

I think Miss Goldman is mistaken when she intimates that a clergyman had been asked to act as chairman. I don't believe Mr. Power, whose idea it was to have the meeting, would in the circumstances have wanted a clergyman to preside. Besides, if he had asked a clergyman to preside he would have explained that Miss Goldman was to be one of the two debaters. He made the explanation to me when he asked if I would serve. And he made it some time before the meeting.

* * *

WHAT Miss Goldman meant by writing that she "was thus between the devil and the deep sea" I don't know. I wonder if she knows.

It may be that she began her talk according to her description and that she put the audience in a light mood. I don't remember. But I do remember that she was not "surrounded on the platform by gentlemen of the cloth of every known denomination." The only people on the platform were Miss Goldman, Rabbi Nieto and myself.

As the theologians were not on the platform, as they were not at the meeting, I can't imagine how Miss Goldman saw consternation on their faces. And as they were not at the meeting I can't see how they could have protested that her treatment of religion was scandalous.

She addressed a big audience. But to call it vast would be misleading.

Many of her listeners did enjoy her onslaught on religion. Their response was hilarious, at times wildly enthusiastic. But I don't think the talk "came perilously near breaking up the congress" or anything of the kind.

By leaving as soon as she got through Miss Goldman, the first speaker in the debate, took away just half the audience, as I explained in my article. She didn't stay even to hear Rabbi Nieto begin his reply. I didn't introduce the rabbi till she and her followers were gone and those who were left had time to gather in the first half of the rows.

What Nieto said was probably reported to her. Her inconsiderate treatment he responded to with forbearance and kindness.

What interested me most in the description of the scene given by Miss Goldman was her reference to the scandalous effect she claimed she'd made on clergymen who weren't present. I was struck, too, by what she left out.

I wonder if most autobiographies aren't largely fictional.

BEST COPY AVAILABLE

860721313

The Emma Goldman Papers

Emma Goldman Found U.W. Interested in Social Work / Emma Goldman. – 21 cm.
In Capital Times [Madison]. –(Nov. 13, 1931).
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

MADISON, WIS.
CAPITAL TIMES
NOV 13 1931

Emma Goldman Found U. W. Interested in Social Work

Memoirs Tell of Democrats' Opposition to Her Speech Here

STUDENTS at the University of Wisconsin are more informed on the great issues of their country and more sympathetic with the masses than those of any other American university.

Book of Memoirs

This finding is reported by Emma Goldman, formerly an active anarchist leader in the United States, in her recently published book of memoirs, "Living My Life."

An excerpt from the book follows:

"In my travels through the United States I had always found university towns the most indifferent to the social struggle. American student bodies were ignorant of the great issues of their native land and lacked sympathy with the masses. I was therefore not enthusiastic when Ben suggested (in 1909) our invading Madison, Wis.

"Great was my surprise when I discovered an entirely new note in the University of Wisconsin. I found the professors and pupils vitally interested in social ideas, and a library containing the best selection of books, papers and magazines. Profs. Ross, Commons, Jastrow and several others proved to be exceptions to the average American educator. They were progressives, alive to the problems of the world and modern in their interpretation of their subjects.

"A group of students invited us to lecture in the Y. M. C. A. hall on the campus. Ben spoke on the relation between education and agitation and I discussed the difference between Russian and American college men. It was news to our hearers to learn that the Russian intelligentsia saw in education not a mere means to a career but something to enable them to understand life and the people, so that they could teach and help them. American students, on the other hand, were interested mostly in their diplomas.

"As to the social struggle, American university men knew little about it and cared still less. Our talks on this occasion were followed by spirited discussions and proved to us that our audience had become very much aware of their relation to the masses and of their debt to the workers who produced wealth.

"The trustees of the Y. M. C. A. building could think of nothing wiser than to refuse the hall for our further gatherings. It was, of course, the best advertising for our meetings. It brought scores of students to the hall we had secured in town and made them more eager than ever to hear us speak. Subsequently I learned from the librarian that there had been a greater demand for books on anarchism since I had come to the city than during the entire previous existence of the library.

"The excitement my presence in Madison created and the large attendance at our meetings were too much for the conservative townsfolk. Their spokesman, the Democrat, sounded the alarm against 'the spirit of anarchy and the revolution rampant in college.' The editor chose as his special target Prof. Ross, who had been my host and who had also advised the students to go to my lectures and had even attended them himself. The newspaper almost caused the dismissal of the professor.

"Fortunately he had left on a long planned trip to China shortly after my visit. The ravings of the Democrat soon died out and when Dr. Ross returned from the orient he was able to take up his work without further molestation."

860721397

The Emma Goldman Papers

How Poverty Breeds Crime / Emma Goldman.– 8 cm. *In* The Gazette [St. Joseph, Mo.]. –(Dec. 20, 1931).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

HOW POVERTY BREEDS CRIME.

[From "Living My Life," by Emma Goldman.]

My three weeks in the Tombs had given me ample proof that the revolutionary contention that crime is the result of poverty is based on fact. Most of the defendants who were awaiting trial came from the lowest strata of society, men and women without friends, often even without a home. Unfortunate, ignorant creatures they were, but still with hope in their hearts, because they had not yet been convicted.

In the penitentiary despair possessed almost all of the prisoners. It served to unveil the mental darkness, fear and superstition which held them in bondage. Among the seventy inmates there were no more than half a dozen who showed any intelligence whatever. The rest were outcasts without the least social consciousness.

Their personal misfortunes filled their thoughts; they could not understand that they were victims, links in an endless chain of injustice and inequality. From early childhood they had known nothing but poverty, squalor and want, and the same conditions were awaiting them on their release.

891128005

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Frauengestalten der russischen Revolution [Heroic women of the Russian revolution. In German] / Emma Goldman.— 24 cm. *In* Zeitung. —[(1932?)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Frauengestalten der russischen Revolution.

Eine in der internationalen revolutionären Arbeiterbewegung bekannte, in Rußland und Amerika aktiv tätige Schriftstellerin, Emma Goldmann sprach gestern abend im Rahmen der „Gilde Freiheitlicher Bücherfreunde" Ortsgruppe Heilbronn über das Thema „Frauengestalten der russischen Revolution. Aus eigenem Fühlen und Erleben heraus speiste die Rednerin ihre fesselnden Ausführungen, die aus den Hunderten von Frauengestalten, die schon seit 1905 im Kampf der revolutionären Bewegung eine Rolle spielten, einige besonders interessanten herausheben. Immer wieder dasselbe: Mädchen, Frauen aller Stände, erfüllt von tiefer, leidenschaftlicher Liebe zum blutenden und leidenden Rußland, helfend, tröstend, Licht sendend in die machtvolle Finsternis, setzen sie mutig ihre Freiheit, ja ihr Leben ein.

Das beginnt mit Vera Sabulitsch, die als Achtzehnjährige den tyrannischen Generalgouverneur erschießt und damit in tausenden jungen Herzen ein Echo weckt und Anna Jakimova, die nach Sibirien muß. Der Hungerstreik und Tod von Helena Sigida erreicht eine etwas bessere Behandlung politischer Gefangener. Zu den ganz großen Gestalten, die nie an sich, nur für die armen Entrechteten lebten, wirkten, träumten und ein Leben lang litten, gehören Katharina Kritschkowskaja und Vera Figener (Geschichte ihres Lebens in „Nacht über Rußland"), die heute achtzigjährig, noch ihren Idealen treu ist. Während ihrer Gefangenschaft bedeutete ihr Lubmilla Frankenstein Licht und Lebensduft.

Die Rednerin schloß mit einem kurzen Ueberblick über die Verhältnisse nach der Revolution 1917, die zunächst die Erfüllung jahrzehntelangen Kampfes heroischer Frauen und Männer brachte und den politischen Märtyrern die Tore der Gefängnisse öffnete. Heute gähnt eine Kluft zwischen den Revolutionären und der Masse. Viele der ehrlichsten Kämpfer und Kämpferinnen werden heute von dem herrschenden Sowjetregiment schlimmer behandelt als einst unter zaristischer Herrschaft, seufzen in Gefängnissen oder in Sibirien, wie einst. So ist der Dornenweg wahrer Revolutionäre, die für die Freiheit kämpfen, nie zu Ende — immer geht er weiter — lange, bis in die Ewigkeit!

K.

5 Würfel (1 Stange) nur

16601

BEST COPY AVAILABLE

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

11864

EDUCATIONAL EXPERIMENTS IN GERMANY.

The German system of education under the old regime is not a matter of mere theory to me. In my youth I experienced four years of its brutal discipline and deadly routine; I felt its crushing effect upon the mind and spirit of the child. Fortunately it lasted only four years, but these years helped me later to understand the nature of Prussian militarism. I realised that it was the culminating expression of the drill and coercion prevalent in German educational institutions.

Most writers on Prussian militarism have completely ignored the relation between that educational system and the formidable machine dreaded by the whole world. Equally near-sighted are those who still describe Germany as a continued military menace, while ignoring the changing spirit of education. To them the sabre-rattling of the reactionaries is the strongest indication of a growing military spirit. Yet it is not that which will decide whether Germany is again to be under the iron hoof of Junkerdom, or to grow in breadth and vision. The decision will finally rest with the changing modes of education.

Two distinct educational tendencies are now at work along these lines, the Decisive School Reform movement (Die Entschiedene Schule Reform) and the Experimental Schools (Die Versuchs Schule). The Decisive School Reform movement embraces teachers and educators who work within the folds of the old school, but who strive to enlarge the scope of education by various reforms along modern lines. How difficult

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

their task is can be judged from the fact that in Prussia especially the schools are still under the police regulations and restrictions of fifty years ago. Astriking example of the antiquated conditions in the Berlin schools was given me by Professor Paul Oestreich, a leading pedagogue and head of the Society for Decisive School Reform. A school teacher in one of the public schools in Berlin attempted a closer rapport with the children in his classroom by doing away with the traditional arrangement of the benches. The schod authorities compelled the teacher to replace the benches in their former position at his own expense, for as the Germans so fondly say, "Order must be."

The school reformers see in this kind of order a paralyzing factor upon the mind and body of the child. Their efforts are directed to freeing the school from the dead past by educational methods that will develop the child and its character. Some of the results of their work so far can best be seen in the types of young students in the trade schools which exist specially for the continued education of apprentices. It must be mentioned that the employers look with disfavor upon these schools because they take the young workers away from the job for a number of hours during the week. But as it is obligatory upon them to permit their employees to attend, they must submit. However, they leave nothing undone to frustrate the efforts of the reformers.

Recently I was present at a public meeting of the Society. The students spoke of their conception of the function of the schools and teachers. Several prominent

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

members of the Ministry of Education were there, but that did not deter the girls and boys from voicing their grievances, and presenting their ideas upon the relation of pupil and teacher in a manner that showed a remarkable degree of intelligence, logical thinking, and independent spirit. The bearing of these students was most refreshing - refreshing even to the conservative school heads present. Thus, one of the latter during the discussion remarked that he had been school principal for twenty-five years, but had never understood his living material as he was made to understand it that evening.

Undoubtedly the efforts of Professor Oestreich and his colleagues are slowly bearing a harvest of a <u>new</u> young generation - one that is not likely to fit into the straight-jacket of Prussianism.

The originators of the Experimental Schools do not deprecate the value of the work done by the reformers. They contend, however, that too much energy is being expended in fighting the obstacles and traditions of the old regime. The teacher has neither strength nor energy left to devote himself to his main task of reaching the child. For this reason they have created a new field - the experimental school - emancipated from the superfluous ballast of the past. Nearly every large city in Germany now has such schools. Hamburg has twelve. Stuttgart, Leipzig, Frankfort, Bremen have them. They are to be found even in some remote countrysides. Thuringen and the Hars have a chain of

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

country homes (Landheime), based on the ideas underlying this experimental educational work. The limited space of my article will not permit of treating many of these ventures. I have therefore chosen two outstanding experimental schools, both located in Saxony: Hellerau and Dresden.

Hellerau is half an hour's ride from Dresden, a small settlement organised by a venturesome artisan fifteen years ago. He established a workshop of artistic furniture and gathered round him people of advanced ideas. Later, artistic metal work was added. Hellerau is not unknown to American readers. In fact, it has become famous through the Dalcroze School of Rhythmic Dancing. But my concern at present is not with that institution. It is with the experimental public school which has an attendance of 600 children.

That school, while of pre-war origin, did not begin its constructive work along modern lines until 1921. It was then that a group of young teachers, inspired with new educational values, essayed to apply them to life. Their guiding principle is the recognition of the inner life of the child and the development of its latent powers. To them the child is the starting point - education the medium to create the proper background and atmosphere that will bring the child in close rapport to life and the work of the world. As their school journal expresses it: "Not the traditional methods or dead routine within the classroom will prepare the child for its place and work in society, but life itself - life, with its varied and pulsating events and interests." It is their conception that the supreme

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

mission of the teacher i. to learn to understand the nature of the child, to win and hold its confidence, and never to lose faith in its innate goodness. They seek to create a new relationship between teacher and pupil. The forme r is no longer the authority, the dreaded judge and jailer. He is the friend, counsellor, and comrade. Not external power, but confidence and love now determine the attitude of the child toward the teacher and the latter's influence upon the pupils.

The daily experience of the Hellerau teachers seems to bear out this point of view. In my interview with the Director, Mr. Max Nitzsche, I learned of numerous examples. A particularly interesting experience is that of a young teacher who had not yet adjusted himself to his class. One morning he had prepared a lesson on geography. East Africa was to be the subject. Just as the c lass assembled, a child ran in, newspaper in hand, breathlessly announcing an earthquake in Chili. At once the whole classroom was in commotion, and the well-laid plan of the young teacher was destroyed by the events of life.

" 'The map ! Let's find Chili,' shouted all in one chorus. All the heads were glued to the map and everything else was forgotten. 'There. I have it ... America ... South America ... The west coast.' At once the far-away people and their sufferings became vivid to the children. 'They live across the big sea. They are the same as we. Their children go to school as we do. They feel joy and pain as we. They are our brothers.' For a long time the class would have nothing but Chili, and in the end they mastered

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the subject as no amount of lessons on geography could have accomplished."

"Where the breath of actual life is permitted in the school, one event follows another. The interest of the children carries them "from Greenland to Africa, from Germany to India, and even a jump to the moon may be ventured." Using life as the source of education, the experimentalists lead the children out of the school into life. Class-room work is not abolished, but it is used as a laboratory for the impressions received in contact with life. The children are taken on long trips through the country, through forests, fields, across mountains and valleys, and everywhere they are introduced to the forces of nature. One week's tramp gives them more of the fundamentals in geography, geology, natural history, and botony, than months of class-room instruction. The first impulse to reading, writing, and arithmetic is also gained on these trips. "Rail-road plans, train schedules have to be read, the distances between stations figured out, postcards written home and to friends." As a result the smaller children begin to feel the need of being initiated into these "mysteries." The out-of-door life does more. It develops healthy bodies, litheness of movement, and independence. It cultivates the power of orientation and absorption, and increases the eagerness of the children to learn more of the rudiments of knowledge picked up during the tramp. Back in the school, they begin feverishly to classify, elaborate, to deepen the information thus gained.

The journeys into nature are varied by excursions to museums, stores,

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

other places of human effort. Here the children learn the origin and purpose of raw material, the processes and values of various forms of labor. Here, too, they come face to face with the underlying principle of human helpfulness back of all production.

The experimentalists hold that "in our sordid age, guided by the precept 'Each for himself and the devil take the hindmost', mutual helpfulness is particularly needed." The spirit of cooperation in the daily life and work of the school is fostered beginning with the lowest grade. The results are "most beneficial inasmuch as it gives strong and talented children a large scope for expression, while the weaker and backward ones thus find encouragement and confidence." The practice of mutual helpfulness creates an atmosphere of comradeship and sympathy unknown in the old school. The Hellerau and Dresden experimental schools feed several hundred of the poorer children, the greater part of the food and labor being contributed by the other children and their parents.

Hellerau, a small community, populated by an advanced element, may not be an appropriate criterion for the larger, more difficult world. Therefore I also visited the Dresden school to study the application of modern methods in a large city. It is situated in the very heart of Dresden and is attended by 550 children from every condition of life. While attendance at this school is not obligatory, children come from remote districts, preferring it to the old, which speaks in favor of this experimental endeavour.

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

From the annual report which gives the aims, practices, and experience of the teaching staff, I learned that the actual modern attempts were begun in 1920, though the school is in existence since 1913. A group of Dresden teachers, comprising six women and sixteen men, joined the experimental school in that year. The salaries of these teachers as well as those of Hellerau are paid by the State, while the buildings in both places are supplied by the community. Dresden also contibuted substantial sums toward furnishing the equipment of the school. Its main support, however, in money and labor, comes from the parents. "The Parents," Mr. Minkert, the School Director, said to me, "are a most essential part of the work. They contribute the element which makes of our school a true and vital community center." by actively interesting the parents in the school and its efforts the experimentalists have developed a remarkable degree of understanding between parents and children - not only their own, but all children.

A striking feature of the schools in Hellerau and Dresden is the novel arrangement of the class-rooms. The old austerity is gone; gone also the torturous military benches and desks. Instead one beholds cheerful living rooms, with comfortable tables and chairs, the walls ornamented with warm color designs, lamps covered with lovely shades. Nearly everything in these rooms is the collective work of children and parents, and speaks of their devotion and love to the school. Mr. Minkert emphasised again and again the soothing effect of the tables and chairs on the children, their conduct and work. The new arrangement

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

makes it possible for them to collect in groups, drawn together by temperament and mutual interest, a circumstance which has raised the morals of the class-room and has almost entirely done away with the necessity of outer discipline. Unfortunately lack of funds compel both schools to still retain the old arrangements in several class-rooms, to the evident detriment of harmony.

As concerns discipline, Mr. Minkert said that the greatest obstacle to its entire abolition are those parents who are still steeped in the old idea of coercion and punishment. The children who first come to the experimental school from the old institutions are also imbued with the same spirit. "My father said unruly children must be thrashed," such a child remarked to the teacher. The latter replied: "But I'm not the judge here or the policeman. I am your friend. Would you do injury to your friend ?" "No," replied the youngsters, "of course, not to our friends." "Well, then, what is to be done to keep order ?" The children deliberated for a number of days, and finally decided that they would have to keep order themselves.

In the higher grades the encouragement to free initiative and self-reliance has proven an aid to self-discipline, and has developed a strong sense of responsibility within the different groups. A teacher related to me the case of a boy who had pilfered a piece of carving wood from the workroom. He was discovered. His classmates discussed the kind of punishment to be meted out. One boy suggested arrest. That was hotly resented by the rest as likely to throw a stigma on the school and to cause great sorrow to the

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

boy's parents. Another one said, "I do not defend the act, but I do not blame him so much because his parents are at work all day, and he has no one to help him." Another boy advised that the graduation papers of the culprit should state that he has committed a crime. That also was repudiated because, "it would bar him from all sporting clubs and would queer him with every employer should he begin his apprenticeship." After a long discussion the class came to the decision that the offender be induced to restore the loss out of his earnings at odd jobs. The old method of terrorising, humiliating, and often marring first offenders, was replaced by the appeal to the sense of responsibility of the child.

The Dresden experimenters stress the great importance of impressions derived outside of the class-room. "By introducing the child to the larger outside life, he gradually learns to appreciate that all progress and labor are based upon mutual effort. This does not always create social consciousness, but it paves the way for social feeling and activity." In illustration they related the children's experience with a plot of land presented to the school. Some of the children wanted a portion allotted to them as their private own. Their desire was satisfied by a small patch which was given to each one. Others preferred to work their land in common. Before long "the property owners" realised that they had made a bad bargain, but they continued their work undismayed. When the community lot yielded fresh, lovely vegetables while the individual patches grew very little, the children announced that mutual effort was superior, and that they wished their part to be included with the rest.

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The new educational methods afford the teachers opportunity to learn to understand the psychology of the child and its reactions. The art instructor, for instance, discerns four distinct types among his pupils; the inventive - rich in new ideas but never taking time to elaborate them; the adaptive - who avail themselves of the new ideas, adapt them to their own needs, andapply them with great care; the imitiave - who appropriate the successful efforts of others, simplify and reduce them to generalisation; these are the numerous bearers of tradition; finally,the dull kind - who are the onlookers until some day they suddenly awake and fall in with the third class. At work these types again subdivide into four categories. The variators concentrate more on diversity of form: no house at the feudal market place is like any other. no two workers on the railroad track are dressed alike. The decorators absorb themselves wholly in color and ornamentation. The imitators constantly repeat themselves; their houses and people are the same whether depicting Dresden or South Africa. Then there are the prosaic ones who content themselves with sober representation of essentials.

The serious contact with life is not permitted to dull the capacity for joy and play. Quite the contrary. All learning is acquired through play. Thus reading and writing are gotten more easily by interest in acting and mimicry than by the primer. The theatre holds a very important place in the life of the experimental schools, as does music, rhythmic dancing, and various games. Not only the mind, but the body and spirit find untrammelled ex-

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

pression in the experimental school. In summing up an essay on the place of the child in the school, one of the teachers writes: "The child should not be stuffed with educational twaddle. Rather should it be brought close to the wonders of its surroundings. Not sated is the child to leave the school, but imbued with yearning to add to his knowledge by independent pursuit."

In the light of the educational experiments carried on in America, the efforts at Hellerau and Dresden may not appear very novel. But it must not be forgotten that with us the educational ventures are almost entirely of a private nature, on a small scale, and accessible only to children whose parents can afford the luxury of modern education. Moreover, in the United States the municipalities take very little interest in the experimental schools; they are, as a matter of fact, usually antagonistic to them.

In Germany, on the other hand, the educational experiments are on a wide scale, embrace large numbers of children and their parents. The two ventures I have described represent communities of nearly three thousand people. One of the vital forces pertaining to the schools is the official interest and support they receive from their communities.

In trying to get at the correct estimate of changes taking place in a given country, it is a mistake to compare it with any other country where every condition of life is radically different. Say Germany and America. To appreciate the radical

397

870919238

The Emma Goldman Papers

Educational Experiments in Germany / Emma Goldman.– [1932, draft].– 13 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

changes in educational standards achieved by the experimental schools in Germany, one must compare them with the German schools of pre-war times, or even with the Prussian schools of today. Only then can one realise their value and effect upon the future of the country. The former barrack, torture-chamber and grinding mill, the cradle of bureaucracy and militarism, turned into a playhouse and workshop for the free development of a new generation is an attempt surely worth knowing and watching.

Emma Goldman

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

VOLTAIRINE DE CLEYRE

THE first time I met her -- this most gifted and brilliant Anarchist woman America ever produced -- was in Philadelphia, in August, 1895. I had come to that city to address the unemployed during the great crisis of that year, and I was eager to visit Voltairine of whose exceptional ability as a lecturer I had heard while in New York. I found her ill in bed, her head packed in ice, her face drawn with pain. I learned that this experience repeated itself with Voltairine after her every public appearance: she would be bed-ridden for days, in constant agony from some disease of the nervous system which she had developed in early childhood and which continued to grow worse with the years. I did not remain long on this first visit owing to the evident suffering of my hostess, though she was bravely trying to hide her pain from me. But fate plays strange pranks. In the evening of the same day, Voltairine de Cleyre was called upon to drag her frail, suffering body to a densely-packed, stuffy hall, to speak in my stead. At the request of the New York authorities, the protectors of law and disorder in Philadelphia captured me as I was about to enter the Hall and led me off to the Police Station of the City of Brotherly Love.

The next time I saw Voltairine was at Blackwells' Island Penitentiary. She had come to New York to deliver her masterly address, "In Defense of Emma Goldman and Free Speech", and she visited me in prison. From that time until her end our lives and work were frequently thrown together, often meeting harmoniously and sometimes drifting apart, but always with Voltairine standing out in my eyes as a forceful personality, a brilliant mind, a fervent idealist, an unflinching fighter, a devoted and loyal comrade. But her strongest characteristic was her extraordinary capacity to conquer physical disability -- a trait which won for her the respect even of her enemies and the love and admiration of her friends. A key to this power in so frail a body is to be found in Voltairine's illuminating essay, "The Dominant Idea":

> "In everything that lives," she writes there, "if one looks searchingly, is limned the shadow-line of an idea -- an idea, dead or living, sometimes stronger when dead, with rigid, unswerving lines that mark the living embodiment with stern, immobile cast of the non-living. Daily we move among these unyielding shadows,

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

> less piercable, more enduring than granite, with the blackness of ajee in them, dominating living, changing bodies, with dead, unchanging souls. And we meet also, living souls dominating dying bodies -- living ideas regnant over decay and death. Do not imagine that I speak of human life alone. The stamp of persistent or of shifting Will is visible in the grass-blade rooted in its clod of earth, as in the gossamer web of being that floats and swims far over our heads in the free world of air."

As an illustration of persistant Will, Voltairine relates the story of the morning-glory vines that trellised over the window of her room and "every day they blew and curled in the wind, their white, purple-dashed faces winking at the sun, radiant with climbing life.. .... Then, all at once, some mischance happened, -- some cut-worm or some mischievous child tore one vine off below, the finest and most ambitious one, of course. In a few hours the leaves hung limp, the sappy stem wilted and began to wither; in a day it was dead, -- all but the top, which still clung longingly to its support, with bright head lifted. I mourned a little for the buds that could never open now, and pitied that proud vine whose work in the world was lost. But the next night there was a storm, a heavy, driving storm with beating rain and blinding lightning. I rose to watch the flashes, and lo! the wonder of the world! In the blackness of the mid-Night, in the fury of wind and rain, the dead vine had flowered. Five white, moon-faced blossoms blew gayly round the skeleton vine, shining back triumphant at the red lightning.... But every day for three days, the dead vine bloomed; and even a week after, when every leaf was dry and brown .... one last bud, dwarfed, weak, a very baby of a blossom, but still white and delicate, with five purple flecks, like those on the live vine beside it, opened and waved at the stars, and waited for the early sun. Over death and decay, the Dominant Idea smiled: the vine was in the world to bloom, to bear white trumpet blossoms, dashed with purple; and it held its will beyond death."

The Dominant Idea was the <u>Leitmotif</u> throughout Voltairine de Cleyre's remarkable life. Though she was constantly harassed by ill-health, which held her body captive and killed her in the end, the Dominant Idea energised Voltairine to ever greater intellectual efforts, raised her to the supreme heights of an exalted ideal, and steeled her Will to conquer every handicap and obstacle in her tortured life. Again and again, in days of excruciating physical torment, in periods of despair and spiritual doubt, the Dominant Idea gave wings to the

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

spirit of this woman -- wings to rise above the immediate, to behold a radiant vision of humanity and to dedicate herself to it with all the fervour of her intense soul. The suffering and misery that were hers during the whole of her life we can glimpsefrom her writings, particularly in her haunting story, "The Sorrows of the Body":

> "I have never wanted anything more than the wild creatures have," she relates, "a broad waft of clean air, a day to lie on the grass at times, with nothing to do but to slip the blades through my fingers, and look as long as I pleased at the whole blue arch, and the screens of green and white between; leave for a month to float and float along the salt crests and among the foam, or roll with my naked skin over a clean long stretch of sunshiny sand; food that I liked, straight from the cool ground, and time to taste its sweetness, and time to rest after tasting; sleep when it came, and stillness, that the sleep might leave me when it would, not sooner -- ..... This is what I wanted, -- this, and free contact with my fellows; -- not to love and lie, and be ashamed, but to love and say I love, and be glad of it; to feel the currents of ten thousand years of passion flooding me, body to body, as the wild things meet. I have asked no more.
>
> "But I have not received. Over me there sits that pitiless tyrant, the Soul; and I am nothing. It has driven me to the city, where the air is fever and fire, and said, 'breathe this'; -- I would learn; I cannot learn in the empty fields; temples are here, -- stay.' '. And when my poor, stifled lungs have panted till it seemed my chest must burst, the soul has said, 'I will allow you, then, an hour or two; we will ride, and I will take my book and read meanwhile.'
>
> "And when my eyes have cried out the tears of pain for the brief vision of freedom drifting by, only for leave to look at the great green and blue an hour, after the long, dull-red horror of walls, the soul has said, 'I cannot waste the time altogether; I must know! read'. And when my ears have plead for the singing of the crickets and the music of the night, the soul has answered, 'No; gongs and whistles and shrieks are unpleasant if you listen; but school yourself to hearken to the spiritual voice, and it will not matter'.....
>
> "When I have looked upon my kind, and longed to embrace them, hungered wildly for the press of arms and lips, the soul has commanded sternly, 'cease, wild creature of fleshly lusts! Eternal reproach! Will you for ever shame me with your beastliness!'
>
> "And I have always yielded, mute, joyless, fettered, I have trod the world of the soul's choosing..... Now I am broken before my time; bloodless, sleepless, breathless,-- half blind, racked at every joint, trembling with every leaf."

Yet though racked and wrecked, her life empty of the music, the glory of sky and sun, and ther body ~~was~~ in daily revolt against the tyrannical master, it was Voltairine's soul that conquered, ~~that~~ — the Dominant Idea which gave her strength to go on and on to the last.

Voltairine de Cleyre was born November 17, 1866, in the town of Leslie, Michigan. Her ancestry on her father's side was French-American, on her mother's puritan ~~s~~ok. She came to her revolutionary tendencies by inheritance, both her

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

grand-father and father having been imbued with the ideas of the Revolution of 1848. But while her grand-father remained true to these early influences, even in late life helping in the underground railroad for fugitive slaves, her father, Auguste de Cleyre, who had begun as a freethinker and Communist, in later life returned to the fold of the Catholic Church and became as passionate a devotee of it, as he had been against it in his younger days. So great had been his free-thought zeal that when his daug hter was born he named her Voltairine, in honour of the revered Voltaire. But when he recanted, he became obsessed by the notion that his daughter must become a nun. A contributory factor may also have been the poverty of the de Cleyre's, as the result of which the early years of little Voltairine were anything but happy. But even in her childhood she showed little concern in ~~extraneous~~ external things, being almost entirely absorbed in her own fancies. School held a great fascination for her and when refused admission because of her extreme youth, she wept bitter tears.

However, she soon had her way. and at the age of twelve she graduated from the Grammar School with honours and would very likely have outstripped most women of her time in scholarship and learning, had not the first great tragedy come into her life, a tragedy which broke her body and left a lasting scar upon her soul. She was placed in a monastery, much against the will of her mother who, as a member of the Presbyterian Church, fought ~~valiantly~~ - in vain - against her husband's decision. At the Convent of Our Lady of Lake Huron, at Sarnia, Ontario, Canada, began the four-years' calvary of the future rebel against religious superstition. In her essay on "The Making of an Anarchist" she vividly describes the terrible ordeal of those years:

> "How I pity myself now, when I remember it, poor lonesome little soul, battling solitary in the murk of religious superstition, unable to believe and yet in hourly fear of damnation, hot, savage, and eternal, if I do not instantly confess and profess; how well I recall the bitter energy with which I repelled my teacher's enjoinder, when I told her I did not wish to apologise for an adjudged fault as I could not see that I had been wrong and would not <u>feel</u> my words. 'It is not necessary', said she, 'that we should feel what we say, but it is always necessary that we obey our superiors'. 'I will not lie', I answered hotly, and at the same time trembled, lest my disobedience had finally consigned me to torment..... It had been like the Valley of the Shadow of Death, and there are white scars on my soul, where Ignorance and Superstition burnt me with their hell fire in those stifling days. Am I blasphemous? It is their word, not mine. Beside that battle of my young days all others have been easy, for whatever was without, within my own Will was supreme. It has owed no allegiance, and never shall; it has moved steadily in one direction, the knowledge and the asser-

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.
Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

tion of its own liberty, with all the responsibility falling thereon."

Her endurance at an end, Voltairine made an attempt to escape from the hateful place. She crossed the river to Port Huron and tramped seventeen miles, but her home was still far away. Hungry and exhausted, she had to turn back to seek refuge in a house of an acquaintance of the family. These sent for her father who took the girl back to the Convent.

Voltairine never spoke of the penance meted out to her, but it must have been harrowing, because as a result of her monastic life her health broke down completely when she had hardly reached the age of sixteen. But she remained in the Convent school to finish her studies: rigid self-discipline and perseverance, which so strongly characterised her personality, were already dominant in Voltairine's girlhood. But when she finally graduated from her ghastly prison, she was changed not only physically, but spiritually as well. "I struggled my way out at last", she writes, "and was a freethinker when I x left the institution, though I had never seen a book or heard a word to help me in my loneliness".

Once out of her living tomb she buried her false gods. In her fine poem, "The Burial of my Dead Past" she sings:

"And now, Humanity, I turn to you;
I consecrate my service to the world!
Perish the old love, welcome to the new --
Broad as the space-aisles where the stars are whirled!"

Hungrily she devoted herself to the study of freethought literature, her alert mind absorbing everything with ease. Presently she joined the secular movement and becams oneof its outstanding figures. Her lectures, always carefully prepared, (Voltairine scorned extemporaneous speaking) were richly studded with original thought and were brilliant in form and presentation. Her address on Thomas Paine, for instance, excelled similar efforts of Robert Ingersoll in all his flowery oratory.

During a Paine memorial convention, in some town in Pensylvania, Voltairine de Cleyre chanced to hear Clarence Darrow on Socialism. It was the first time the economic side of life and the Socialist schemes of a future society were presented to her. That there is injustice in the world she knew, of course, from her own experience. But here was one who could analyse in such masterly manner the causes of economic slavery, with all its degrading effects upon the masses;

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

moreover, one who could also clearly delineate a definite plan of reconstruction. Darrow's lecture was manna to the spiritually famished young girl. "I ran to it" she wrote later, "as one who has been turning about in darkness runs to the light. I smile now at how quickly I adopted the label 'Socialism' and how quickly I cast it aside".

She cast it aside, because she realised how little she knew of the historic and economic back-ground of Socialism. Her intellectual integrity led her to my stop lecturing on the subject and to begin delving into the mysteries of sociology and political economy. But, as the earnest study of Socialism inevitably brings one to the more advanced ideas of Anarchism, Voltairine's inherent love of liberty could not make peace with State-ridden notions of Socialism. She discovered, she wrote at this time, that "Liberty is not the daughter but the mother of order".

During a period of several years she believed to have found an answer to her quest for liberty in the Individualist-Anarchist school represented by Benjamin R. Tucker's publication "Liberty", and the works of Proudhon, Herbert Spencer, and other social thinkers. But later she dropped all economic labels, calling herself simply an Anarchist, because she felt that "Liberty and experiment alone can determine the best economic forms of Society".

The first impulse towards Anarchism was awakened in Voltairine de Cleyre by the tragic event in Chicago, on the 11th of November, 1887. In sending the Anarchists to the gallows, the State of Illinois stupidly boasted that it had also killed the ideal for which the men died. What a senseless mistake, constantly repeated by those who sit on the thrones of the mighty! The bodies of Parsons, Spies, Fisher x , Engel and Lingg were barely cold when already new life was born to proclaim their ideals.

Voltairine, like the majority of the people of America, poisoned by the perversion of facts in the press of the time, at first joined in the cry, "They ought to be hanged!" But hers was a searching mind, not of the kind that could long be content with mere surface appearances. She soon came to regret her haste. In her first address, on the occasion of the anniversary of the 11th of November 1887, Voltairine, always scrupulously honest with herself, publicly declared how

404

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

deeply she regretted having joined in the cry of "They ought tobe hanged!" which, coming from one who at that time no longer believed in capital punishment, seemed doubly cruel.

> "For that ignorant, outrageous, blood-thirsty sentence I shall never forgive myself," she said, "though I know the dead men would have forgiven me, though I know those who love them forgive me. But my own voice, as it sounded that night, will sound so in my ears till I die, — a bitter reproach and shame".

Out of the heroic death in Chicago a heroic life emerged, a life consecrated to the ideas for which the men were put to death. From that day until her end, Voltairine de Cleyre used her powerful pen, her great mastery of speech in behalf of the ideal which had come to mean to her the only raison d'être of her life .

Voltairine de Cleyre was unusually gifted; as poet, writer, lecturer and linguist, she could have easily gained for herself a high position in her country and the renown it implies. But she was not one to market her talents for the flesh-pots of Egypt. She would not even accept the simplest comforts from her activities in the various social movements she had devoted herself to during her life. She insisted on arranging her life consistently with her ideas, on living among the people whom she sought to teach and inspire with human worth, with a passionate longing for freedom and a strength to strive for it. This revolutionary vestal lived as the poorest of the poor, amongst dreary and wretched surroundings, taxing her body to the utmost, ignoring externals, sustained only by the dominant idea which led her on.

As a teacher of languages in the ghettoes of Philadelphia, New York and Chicago, Voltairine eked out a miserable existence, yet out of her meagre earnings she supported her mother, managed to buy a piano on the instalment plan (she loved music passionately and was an artist of no small measure) and to help others more able physically than she was. How she ever did it not even her nearest friends could explain. Neither could anyone fathom the miracle of energy which enabled her, inspite of a weakened condition and constant physical torture, to give lessons for fourteen hours, seven days of the week, contribute to numerous magazines and papers, write poetry and sketches, prepare and deliver lectures which for lucidity and beauty were master-pieces. A short tour through England and Scotland in 1897, was the only relief from her daily drudgery. It

405

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

id certain that she could not have survived such an ordeal for so many years but for the Dominant Idea that steeled her persistent Will.

In 1902, a demented youth who had once been Voltairine's pupil and who somehow developed the peculiar aberration that she was an anti-semite (she who had devoted most of her life to the education of Jews!) waylaid her while she was returning from a music lesson. As she approached him, unaware of impending danger, he fired several bullets into her body. Voltairine's life was saved, but the effects of the shock and her wounds marked the beginning of a frightful physical purgatory. She became afflicted with a maddening, ever-present din in her ears. She used to say that the most awful noises in New York were harmony compared to the deafening pounding in her ear. Advised by her physicians that a change of climate might help her, she went to Norway. She returned apparently improved, but not for long. Illness led her from hospital to hospital, involving several operations, without bringing relief. It must have been in one of these moments of despair that Voltairine de Cleyre contemplated suicide.

Among her letters a young friend of hers in Chicago found, long after her death, a short note in Voltairine's hand-writing, addressed to no one in particular, containing the desperate resolve:

> "I am going to do to-night that which I have always intended to do, should those circumstances arise which have now arisen in my life. I grieve only that in my spiritual weakness I failed to act on my personal convictions long ago, and allowed myself to be advised, and misadvised by others. It would have saved me a year of unintermittant suffering and my friends a burden which, however kindly they have borne it, was still a useless one.
>
> "In accordance with my beliefs concerning life and its objects, I hold it to be the simple duty of anyone afflicted with an incurable disease to cut his agonies short. Had any of my physicians told me when I asked them the truth of the matter, a long and hopeless tragedy might have been saved. But, obeying what they call 'medical ethics', they chose to promise the impossible (recovery), in order to keep me on the rack of life. Such action let them account to themselves, for I hold it to be one of the chief crimes of the medical profession that they tell these lies.
>
> "That no one be unjustly charged, I wish it understood that my disease is chronic catarrh of the head, afflicting my ears with incessant sound for a year past. It has nothing whatever to do with the shooting of two years ago, and no one is in any way to blame.
>
> "I wish my body to be given to the Hahnemann College to be used for dissection; I hope Dr. H.L.Northrop will take it in charge. I want no ceremonies, nor speeches over it. I die, as I have lived, a free spirit, and Anarchist, owing no allegiance to rulers, heavenly or earthly. Though I sorrow for the work I wished to do, which time and loss of health prevented, I am glad I lived no useless life (save this one last year) and hope that the work I did will live and grew with my pupils' lives and by them be passed on to others, even as I passed on what I had received.

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"If my comrades wish to do ought for my memory, let them print my poems, the MSS of which is in possession of N.N. , to whom I leave this last task of carrying out my few wishes.

VOLTAIRINE de CLEYRE

My dying thoughts are on the vision of a free world, without pverty and its pain, over ascending to sublimer knowledge".

There is no indication anywhere, why Voltairine, usually so determined, failed to carry out her intention. No doubt, it was again the Dominant Idea: her Will to life was too strong.

In the note revealing her decision of ending her life, Voltairine asserts that her malady had nothing to do with the shooting which occurred two years prior. She was moved to exonorate her assailiant by her boundless human compassion, as she was moved by it, when she appealed to her comrades for funds to help the youth and when she refused to have him prosecuted by "due process of law". She knew better than the judges the cause and effect of crime and punishment. And she knew that in any event the boy was irresponsible. But the chariot of law rolled on. The assailiant was sentenced to seven years prison, where soon he lost his mind altogether, dying in an insane asylum two years later. Voltairine's attitude towrds criminals and her view of the barbarous futility of punishment are incorporated in her brilliant treatise on "Crime and Punishment". After a penetrating analysis of the causes of crime, she asked:

> "Have you ever watched it coming in, -- the sea? when the wind comes roaring out of the mist and a great bellowing thunders up from the water? Have you watched the white lions chasing each other towards the walls, and leaping up with foaming anger, as they strike, and turn and chase each other along the black bars of their cage in rage to devour each other? And tear back? And leap in again? Have you ever wondered in the midst of it all, <u>which particular drops of water would strike the wall</u>? If one could know all the facts one might calculate even that. But who can know them all? Of one thing only we are sure: <u>some must strike it</u>.
>
> "They are the criminals, those drops of water pitching against that silly wall and broken. Just why it was these particular ones we cannot know; but some had to go. Do not curse them; you have cursed them enough....." She closes her wonderful expose of criminology with this appeal: "Let us have done with this savage idea of punishment, which is without wisdom. Let us work for the freedom of man from the oppression which makes criminals, and for the enlightened treatment of the sick".

Voltairine de Cleyre began her public career as a pacifist, and for many years she sternly set her face against revolutionary methods. But the events in

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Europe during the latter years of her life, the Russian Revolution of 1905, the rapid development of Capitalism in her own country, with all its resultant ~~its~~ ~~ugly~~ cruelty, violence and injustice, and particularly the Mexican Revolution changed her view of methods. As always when, after an inner struggle, Voltairine saw cause for change, her large nature would compel her to admit error freely and bravely stand up for the new. She did so in her able essays on "Direct Action" and "The Mexican Revolution". She did more: she fervently took up the fight of the Mexican people who threw off their yoke; she wrote, she lectured, she collected funds for the Mexican cause. She even grew impatient with some of her comrades because they saw in the events across the American border only one phase of the social struggle and not the all-absorbing issue to which everything else should be subordinated. I was among the severely criticised and so was "Mother Earth", a magazine I published. But I had often been censured by Voltairine for my "waste" of effort to reach the American intelligentsia rather than to consecrate all my efforts to the workers, as she did so ardently. But, knowing her deep sincerity, the religious zeal which stamped everything she did, no one minded her censorship: we went on loving and admiring her just the same. How deeply she felt the wrongs of Mexico can best be seen from the fact that she began to study Spanish and had actually planned to go to Mexico to live and work among the Yaqui Indians and to become an active force in the Revolution.

In 1910, Voltairine de Cleyre moved from Philadelphia to Chicago, where she again took up teaching of immigrants; at the same Time she lectured, worked on a history of the so-called Haymarket Riot, translated from French the Life of Louise Michel, the priestess of pity and vengeance, as W.T.Stead had named the French Anarchist, and other works dealing with Anarchism by foreign writers. Constantly in the throes of her terrible affliction, she knew but too well that the disease will speedily bring her to the grave. But she endured her pain stoically, without letting her friends know the inroads her illness was making upon her constitution. Bravely she fought for life with infinite patience and pains, but in vain. The infection gradually penetrated deeper and, finally, there developed a mastoid which necessitated an immediate operation. She might have recovered from it had not the poison spread to the brain. The first operation impaired her memory: she could recollect no names, even of the closest

408

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

friends who watched over her. It was reasonably certain that a second operation, if she could have survived it, would have left her without the capacity for speech. Soon grim Death made all scientific experiment on the much-tortured body of Voltairine de Cleyre unnecessary. She died on June 6th, 1912. In Waldheim cemetry, near the grave of the Chicago Anarchists, lies at rest Voltairine de Cleyre, and every year large masses journey there to pay homage to the memory of America's first Anarchist martyrs, and they lovingly remember Voltairine de Cleyre.

The bare physical facts in the life of this unique woman are not difficult to record. But they are not enough to clarify the traits that combined in her character, the contradictions in her soul , the emotional tragedies in her life. For, unlike other great social rebels, Voltairine's public career was not very rich in events. True, she had some conflicts with the powers that be, she was forcibly removed from the platform on several occasions, she was arrested and tried on others, but never convicted. On the whole, her activities went on comparatively smooth and undisturbed. Her struggles were of a psychologic nature, her bitter disappointments having their roots in her own strange being. To understand the tragedy of her life, one must try to trace its inherent causes.

Voltairine herself has given us the key to her nature and inner conflicts. In several of her essays and, specifically, in her auto-biographical sketches, In "The Making of an Anarchist" we learn, for instance, that if she were to attempt to explain her Anarchism by the ancestrial vein of rebellion , she would be, even though at bottom convictions are temperamental, "a bewildering error in logic; for, by early influences and education I should have been a nun, and spent my life glorifying Authority in its most concentrated form".

There is no doubt that the years in the Convent had not only undermined her physique but had also a lasting effect upon her spirit: they killed the mainsprings of joy and of gaiety in her. Yet there must have been an inherent tendency to asceticism, because even four years in the living tomb could not have laid such a crushing hand upon her entire life. Her whole nature was that of an ascetic. Her approach to life and ideals was that of the old-time saints who flagellised their bodies and tortured their souls for the glory of God.

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.
Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Figuretively speaking, Voltairine also flagellised herself, as if in penance for our Social Sins: her poor body was covered with ungainly clothes and she denied herself even the simplest joys, not only because of lack of means, but because to do otherwise would have been against her principles.

Every social and ethical movement has had itsascetics of course. The difference between them and Voltairine was that they worshipped no other gods and had no need of any, excepting their particular ideal. Not so Voltairine. With all her devotion to her social ideals, she had another god -- the god of Beauty. Her life was a ceaseless struggle between the two: the ascetic determinedly stifling her longing for beauty, but the poet in her as determinedly yearning for it, worshipping it in utter abandonment, only to be dragged back by the ascetic to the other deity, her social ideal, her devotion to humanity. It was not given to Voltairine to combine them both; hence her inner lacerating struggle.

Nature had been very generous towards Voltairine, endowing her with a singularly brilliant mind, with a rich and sensitive soul. But physical beauty and feminine attraction were withheld from her, their lack made more apparent by ill-health and her abhorrence of artifice. No one felt this more poignantly than she did herself. Anguish over her lack of physical charms speak in her hauntingly auto-biographic sketch, "The Reward of an Apostate":

> ".....Oh, that my god will none of me? That is an old sorrow! My god was Beauty, and I am all unbeautiful, and ever was. There is no grace in these harsh limbs of mine, nor was at any time. I, to whom the glory of a lit eye was as the shining of stars in a deep well, have only dull and faded eyes, and always had; the chiselled lip and chin wereover runs the radiance of life in bubbling gleams, the cup of living wine was never mine to taste or kiss. I am earth-coloured and from for my own ugliness sit in the shadows, that the sunlight may not see me, nor the beloved of my god. But, once, in my hidden corner, behind a curtain of shadows, I blinked at the glory of the world, and had such joy of it as only the ugly know, sitting silent and worshipping, forgetting themselves and forgotten. Here in my brain it glowed, the shimmering of the dying sun upon the shore, the long world line between the sand and sea, where the sliding foam caught fire and burned to death.....
>
> "Here in my brain, my silent unrevealing brain, where the eyes I loved, the lips I dared not kiss, the sculptured heads and tendrilled hair. They were here always in my wonder-house, my house of Beauty. The temple of my god. I shut the door on common life and worshipped here. And no bright, living, flying thing in whose body beauty dwells as guest can guess the ecstatic joy of a brown, silent creature, a toad-thing, squatting on the shadowed ground, self-blotted, motionless, thrilling with the presence of All-Beauty, though it has no part therein".

410

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

This is complemented by a description of her other god, the god of physical strength, the maker and breaker of things, the re-moulder of the world. How she followed him and would have run abreast because she loved him so, --

> "not with that still ecstacy of plodding joy wherewith my own god filled me of old, but with impetuous, eager fires, that burned and beat through all the blood-threads of me. 'I love you, love me back', I cried, and would have flung myself upon his neck. Then he turned on me with a ruthless blow, and fled away over the world, leaving me crippled, stricken, powerless, a fierce pain driving through my veins -- gusts of pain! -- and I crept back into my own cavern, stumbling, blind and deaf, only for the haunting vision of my shame and the rushing sound of fevered blood....."

I quoted at length because this sketch is symbolic of Voltairine's emotional tragedies and singularly self-revealing of the struggles silently fought against the fates that gave her so little of what she craved most. Yet, Voltairine had her own peculiar charm which showed itself most pleasingly when she was roused over some wrong, or when her pale face lit up with the inner fire of her ideal. But the men who came into her life rarely felt it: they were too overawed by her intellectual superiority, which held them for a time. But the famished soul of Voltairine de Cleyre craved for more than mere admiration which the men had either not the capacity or the grace to give. Each in his own way "turned on her with a ruthless blow", and left her desolate, solitary, heart-hungry.

Voltairine's emotional defeat is not an exceptional case; it is the tragedy of many intellectual women. Physical attraction always has been, and no doubt always will be, a decisive factor in the love-lif of two persons. Sex-relationship among modern people has certainly lost much of its former crudeness and vulgarity. Yet it remains a fact to-day, as it has been for ages, that men are chiefly attracted not by a woman's brain or talents, but by her physical charm. That does not necessarily imply that they prefer woman to be stupid. It does imply, however, that most men prefer beauty to brains, perhaps because in true male fashion they flatter themselves that they have no need of the former in their own physical make-up and that they have sufficient of the latter not to seek for it in their wives. At any rate, therein has been the tragedy of many intellsctual women.

There was one man in Voltairine's life who cherished her for the beauty of her spirit and the quality of her mind, and who remained a vital force in her

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldnan Archive.

life until his own sad end. This man was Dyer D. Lum, the comrade of Albert Parsons and his co-editor on "The Alarm" -- the Anarchist paper published in Chicago before the death of Parsons. How much their friendship meant to Voltairine we learn from her beautiful tribute to Dyer D. Lum in her poem "In Memoriam" from which ~~I~~ I quote the last stanza:

"Oh, Life, I love you for the love of him
Who showed me all your glory and your pain!
'Unto Nirvana' -- so the deep tones sing --
And there -- and there -- we shall -- be -- one -- again".

Measured by the ordinary yard-stick, Voltairine de Cleyre was anything but normal in her feelings and reactions. Fortunately, the great of the world cannot be weighed in numbers and scale: their worth lies in the meaning and purpose they give to existence, and Voltairine has undoubtedly enriched life with meaning and given sublime idealism as its purpose. But, as a study of human complexities she offers rich material.

The woman who consecrated herself to the service of the submerged, actually experiencing a poignant ~~sufi~~ agony at the sight of suffering, whether of children or dumb animals (she was obsessed by love for the latter and would give shelter and nourishment to every stray cat and dog, even to the extent of breaking with a friend because she objected to her cats invading every corner of the house), the woman who loved her mother devotedly, maintaining her at the cost of her own needs,-- this generous comrade whose heart went out to all who were in pain or sorrow, was almost entirely lacking in the mother instinct. Perhaps it never had a chance to assert itself in an atmosphere of freedom and harmony. The one child she brought into the world had not been wanted. Voltairine was deathly ill the whole period of pregnancy, the birth of her child nearly costing the mother's life. Her situation was aggravated by the serious rift that took place at this time in her relationship with the father of this child. The stifling puritan atmosphere in which the two lived did not serve to improve matters. All of it resulted in the little one being frequently changed from place to place and later even used by the father as a bait to compel her, Voltairine's, return to him. Subsequently, deprived of opportunity to see her child, kept in ignorance even of its whereabouts, she gradually grew away from him. Many years passed before she saw the boy again and he was then seventeen years of age. Her efforts to improve his much-neglected

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

education met with failure. They were strangers to each other. Quite naturally, perhaps, her male child felt like most men in her life; he, too, was overawed by her intellect, repelled by her austere mode of living. He went his way. He is to-day, probably, one of the 100 o/o Americans; commonplace and dull.

Yet Voltairine de Cleyre loved youth and understood it as few grown people do Characteristically, she wrote to a young friend who was deaf and with whom it was difficult to converse orally:

> "Why do you say you are drifting farther and farther from those dear to you? I do not think your experience in that respect is due to your deafness; but to the swell of life in you. All young creatures feel the time come when a new surge of life overcomes them drives them onward, they know not where. And they loose hold on the cradles of life, and parental love, and they almost suffocate with the pressure of forces in themselves. And even if they hear, they feel so vague, restless, looking for some definite thing to come.
>
> "It seems to you it is your deafness; but while that is a terrible thing, you mustn't think it would solve the problem of loneliness if you could hear. I know how your soul must fight against the inevitability of your deprivation; I, too, could never be satisfied and resigned to the "Inevitable". I fought it when there was no use and no hope. But the main cause of loneliness is, as I say: the surge of life, which in time will find its own expression".

Full well she knew "the surge of life", and the tragedy of vain seeking for an outlet, for in her it has been suppressed so long that she was rarely able to give vent to it, except in her writings. She dreaded "company" and crowds, though she was at home on the platform: proximity she shrank from. Her reserve and isolation, her inability to break through the wall raised by years of silence in the Convent and years of illness are disclosed in a letter to her young correspondent:

> "Most of the time I shrink away from people and talk -- especially talk. With the exception of a few -- a very few people, I hate to sit in people's company. You see I have (for a number of reasons I cannot explain to anybody) had to go away from the home and friends where I lived for twenty years. And no matter how good other people are to me, I never feel at home anywhere. I feel like a lost or wandering creature that has no place, and cannot find anything to be at home with. And that's why I don't talk much to you, nor to others (excepting the two or three that I knew in the east). I am always far away. I cannot help it; I am too old to learn to like new corners. Even at home I never talked much, with but one or two persons. I'm sorry for it. It's not because I want to be morose, but I can't bear company. Haven't you noticed that I never like to sit at table when there are strangers? And it gets worse all the time. Don't mind it".

Only on rare occasions could Voltairine de Cleyre freely communicate herself,

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldnan Archive.

give out of her rich soul to those who loved and understood her. She was a keen observer of man and his ways, quickly detecting sham and able to separate the wheat from the chaff. Her comments on such occasions were full of penetration, interspersed with a quiet, rippling humor. She used to tell an interesting anecdote about some detectives who had come to arrest her. It was in 1907, in Philadelphia, when the guardians of law descended upon her home. They were much surprised to find that Voltairine did not look like the traditional newspaper Anarchist. They seemed sorry to arrest her, but "them's orders", they apologetically declared. They made a search of her appartment, scattering her papers and books and, finally, discovering a volume of her Revolutionary poems entitled "The Worm Turns". With contempt they threw it aside. "Hell, it's only about worms", they remarked.

They were rare moments when Voltairine could overcome her shyness and reserve and really feel at home with a few selected friends. Ordinarily, her natural disposition, aggravated by constant physical pain, and the deafening roar in her ears, made her taciturn and extremely uncommunicative. She was sombre, the woes of the world weighing heavily upon her. She saw life mostly in greys and blacks and painted it accordingly. It is this which prevented Voltairine from becoming one of the greatest writers of her time.

But no one who can appreciate literary quality and musical prose will deny Voltairine de Cleyre greatness after reading the stories and sketches already mentioned and the others contained in her collected works (*). Particularly, her "Chain Gang" picturing the negro convicts slaving on the highways of the south, is for beauty of style, feeling and descriptive power a literary gem that has few equals in English literature. Her essays are most forceful, of extreme clarity of thought and original expression. And even her poems, though somewhat old-fashioned in form, rank higher than much that now passes for poetry.

(*) "Selected Works" by Voltairine de Cleyre. Mother Earth Publ. Assn. New York, 1914.

414

890720012

The Emma Goldman Papers

Voltairine de Cleyre / [Emma Goldman]. – [1932, draft]. – 17 p. ; 29 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

However, Voltairine did not believe in "art for art's sake". To her art was the means and the vehicle to voice life in its ebb and flow, in all its stern aspects for those who toil and suffer, who dream of freedom and dedicate their lives to its achievement. Yet more significant than her art was Voltairine de Cleyre's life itself, a supreme heroism moved and urged on by her ever-present Dominant Idea.

The prophet is alien in his own land. Most alien is the American prophet. Ask any 100-percentero what he knows of the truly great men and women of his country, the superior souls that give life inspiration and beauty, the teachers of new values. He will not be able to name them. Now, then, should he know of the wonderful spirit that was born in some obscure town in the State of Michigan, and who lived in poverty all her life, but who by sheer force of will pulled herself out of a living grave, cleared her mind from the darkness of superstition, -- turned her face to the sun, perceived a great ideal and determinedly carried it to every corner of her native land? The 100-percentors feel more comfortable when there is no one to disturb their drabness. But the few who themselves are souls in pain, who long for breadth and vision -- they need to know about Voltairine de Cleyre. They need to know that American soil sometimes does bring forth exquisite plants. Such consciousness will be encouraging. It is for them that this sketch is written, for them that Voltairine de Cleyre, whose body lies in Waldheim, is being spiritually resurrected - as it were - as the poet-rebel, the liberty-loving artist, the greatest woman-Anarchist of America. But more graphically than any description of mine, her own words in the closing chapter of "The Making of an Anarchist" express the true personality of Voltairine de Cleyre:

> "Good-natured satyrists often remark that 'the best way to cure an Anarchist is to give him a fortune'. Substituting 'corrupt' for 'cure', I would subscribe to this; and believing myself to be no better than the rest of mortals, I earnestly hope that as so far it has been my luck to work, and work hard, and for no fortune, so I may continue to the end; for let me keep the integrity of my soul, with all the limitations of my material conditions, rather than become the spine-less and ideal-less creation of material needs. My reward is that I live with the young; I keep step with my comrades; I shall die in the harness with my face to the east -- the East and the Light".

890327016

The Emma Goldman Papers

America by Comparison / Emma Goldman.– pp. 176-182 ; 22 cm. *In* Americans Abroad: An Anthology / edited by Peter Neagoe – The Hague : The Servire Press, 1932.
Obtained from the Library, California State University, Los Angeles.

AMERICA BY COMPARISON

by

Emma Goldman

I have been asked to write about the "good points" of America as seen by me through my European experience. Surely the United States must appear "better" to me now — I am told — than when I was in that country.

It may be true that those who have grasped the remote may be better equipped to understand the near; and if that be so, my twelve years' travel through foreign lands ougbt to enable me to see botb the good and the evil of America in much sharper outline than before.

In my childhood I was taught that people are imbued with two conflicting impulses: one which makes for good, the other for evil, and that he who is strong enough to overcome "evil" is good. In that conception the saints and holy men were good, for wbich they were rewarded — if not on eartb then surely in beaven. The others were bad and would suffer dire punishment.

In later years I realised tbat the impulses that move the individual as well as the masses are not quite so simple and easily defined as I had been led to believe by my well-intentioned parents and teachers. I found that there is no straight and clearly marked line between good and evil. Both are interwoven and overlap each other. Surely neither good or evil can be chosen by one's mere "free will". I have found that good and evil are terms for human actions conditioned by various forces outside of man. Their meaning and content are subject to modifications and development in accordance with the changes constantly going on in the social and ethical values at various periods of human life.

The most important lesson, however, that life bas taught me is the relativity of things. Every institution, be it ever so evil, may yet become worse. On the other hand, the best in man and society can become better. That is the law of evolution and growtb without which life would decay and society become extinct. In this sense every saint was also a sinner, and the greatest sinner has the making of a saint in bim.

Now, I cheerfully admit that America is a very great sinner indeed. For this very reason I find much in the United States tbat has "saintly" qualities. My faith in the fine potentialities of tbe country has not been dimmed or lessened by my European vantage

ground. On the contrary, it has been strengthened. But similarly has also grown my realisation of the evil things in America, and the need of speaking out frankly and fearlessly against them.

I tbink I can best characterise both sides of the American make-up by contrasting that country with Europe. Since the "generous" treatment accorded me by my erstwhile adopted land I had occasion to pitch my tent in various countries in Europe, including Russia, Lettland, Sweden, Germany, Holland, England, and now also France. In some of those countries I lived long enough to make a thorough study of the forces that have made for the mental and spiritual quality of their people, the structure of their social, political and economic institutions. Other countries I knew from my previous visits there and from my familiarity with their literature and the political and economic struggles of the masses. Everywhere I found that the fundamental difference between them and America is mostly a difference of age. The difference between juvenility and maturity, with all tbe special traits and characteristics that represent the two stages of human and social development.

Most of the European countries I found not only mature but well nigh ancient in their life and civilisation. Overcautious, conservative, set and not easily moved. But centuries of struggle for political and economic freedom, for ethical ideals, for cultural and artistic values have created there certain traditions more binding than any man-made laws. Among those traditions the most potent is the realisation that "man does not live by bread alone". In consequence the achievements of Europe are much more of the spirit than of the flesh. This, more than any other factor, has established certain values that even the great war has not been able to destroy altogether.

To illustrate. The rich of Europe, even as their American brothers, have gotten their wealth at the expense of their fellowmen. Yet the exploitation of the masses is nowhere in Europe quite so intensive as in the United States. Neither are the rich as arbitrary and brazen as with us. To be sure, the line of demarcation between the classes and the masses is more distinct in Europe, the barriers more definite. The millionaire of Europe is not the poor man's son of yesterday. As a general rule, wealth has been handed down from generation to generation. Not having personally experienced the struggle for wealth, the rich man of Europe is less prone to

416

890327016

The Emma Goldman Papers

America by Comparison / Emma Goldman.– pp. 176-182 ; 22 cm. *In* Americans Abroad: An Anthology / edited by Peter Neagoe – The Hague : The Servire Press, 1932.
Obtained from the Library, California State University, Los Angeles.

flaunt it in the face of his victims, or to use it to bribe, corrupt and prostitute the sources that aid him in increasing and keeping his fortune.

The political rights established through age-long struggle have solidified into traditions which the plutocracy of Europe cannot so easily and brutally set aside for its convenience and benefit as is done in the United States. To be sure, most democratic liberties are mere makeshifts, a cloak the better to blindfold the exploited masses, a whip to keep them in check. Strange as it may seem, this is even much more true of European democracies and republics than of some monarchies. I have found more freedom of speech, press and assembly, and greater individual rights in monarchical Sweden, Holland and England than in France or in the newer republics of Lettland, Esthonia and Germany. Still it must not be forgotten that the German revolution, superficial though it was, has established certain liberties far beyond anything known under the Wilhelm regime.

However, every government grants only as much liberty and opportunity in social, economic and cultural fields as it considers "good" for the soul of the masses. Yet irrespective of the wishes of the powers that be, the political traditions of Europe have given the social idealist and the political protestant a certain status, which the enemy is willy-nilly bound to recognise. That explains, for instance, the difference in the treatment of politicals in Europe and America. In Europe they are looked upon as the spokesmen of new social ideals or of the class struggle. The accused often becomes the accuser, and the Court is compelled to listen to his social indictment. Nowhere in Europe, except in England, are the politicals considered criminals or treated as such. They enjoy certain rights and privileges in prison, and their protests, in the form of hunger strikes and obstruction tactics, are formidable weapons in the fight for improvement in the prison regime and treatment, and even for political amnesty.

All this is entirely lacking in America because the revolutionary and political traditions are lacking there. In the United States the political and labor prisoners are considered fools and impractical dreamers, even worse than criminals.

But tradition, like everything else, may work for good as well as for evil. While the traditions I have referred to are the very backbone of what is worth while in Europe, it is also tradition

that serves to support the conservative, stationary and enslaving tendencies. Such tradition is the paralysing hand of the dead upon the living. Mature countries, like mature people, are prone to walk in the accustomed groove. Having passed their *Sturm und Drang* period, they resent the adventurous spirit of youth. Having had their "fling", the mature generally cling to respectability. Having lost faith in the coming better day, they dwell in the past. Their lives and their thoughts crystalise into hard moulds.

Still, new forces are ever at work, particularly among the young generation, which the old in mind and spirit lament and resent as immoral and disintegrating. Yet in them is the sole hope of Europe if it is not to die of decay. But for the present most European countries are still ruled by old moralists, old statesmen, old habits, and old traditions.

In comparison with Europe America is unpleasantly young. Indeed, it is almost infantile, with all the good and the evil, the generous impulses and the crude, savage outbursts of extreme youth. The best proof of America's juvenility is its resentment of criticism. Youth is arrogant, self-centred, cocksure and impatient of censure. It is blind in its hate as in its love. It lacks the capacity to understand that love with open eyes is infinitely difficult and more enduring. Or that blind hate is ferocious and never settles anything. Time and growth are necessary to comprehend the "human, all-too-human". Youthful countries, like young people, are not troubled by time: they have no yesterday, they live only in today. That alone enables them to plunge forward, head foremost, without any regard to consequences to themselves or to others. Yet it is well that this is so, for it is youth and not old age that is the harbinger of new ideas and fundamental changes.

That which is evil in America is due not only to its adolescent crudity and heartlessness. It is due also to the fact that as a pioneer country it was and still is concerned more with material values than with the achievements of the spirit. Of America it can be justly said that it lives by bread alone, and hence its worship of material things, its love of quantity, of bulk, its adoration of the golden calf. In quest of things of the body, America has rushed on at a terrific speed, sweeping everything in its way.

It is conceded that America stands foremost in material development. But in culture, in all that fills the longing of the human heart and spirit for beauty, for art and idealism, America lags

417

890327016

The Emma Goldman Papers

America by Comparison / Emma Goldman.– pp. 176-182 ; 22 cm. *In* Americans Abroad: An Anthology / edited by Peter Neagoe – The Hague : The Servire Press, 1932.
Obtained from the Library, California State University, Los Angeles.

behind Europe. There is still almost no understanding in the United States of social ideals and their exponents, no conception of the forces that irrevocably divide the classes, no contact with the vital issues of social life. Robust, exuberant, overflowing with physical energy, America considers cultural values as so much waste. It has no patience with the social pioneer. It treats him with scorn, contempt and bitter opposition. And as America can do nothing by halves, it outdoes Europe in crude suppression, draconic laws and savage persecution of everything which has its being outside of the purely material pursuits of the average man.

Examples are legion, but a few will suffice. In Europe Anarchism, Syndicalism and other revolutionary social philosophies are accepted by tens of thousands of people and recognised as potent social factors in the struggle of the classes. The exponents of new theories and ideas have their legitimate being, their press, their meetings, the right of propaganda. I do not mean, of course, that those ideas are approved of by the governments. No, fortunately, not: their advocates are fought and persecuted. Yet they have a certain political status, generally recognised. It is left to the cruelty of American immaturity to enact "Criminal Anarchy" and anti-Syndicalist laws, carrying with them punishment as high as twenty years' imprisonment. The mad Red raids during and since the war, the deportation of hundreds of radicals, the judicial murder of Sacco and Vanzetti for opinions' sake, the continuing incarceration of Mooney and Billings in spite of proven innocence, the impending slaughter of eight young negroes condemned to death by race hatred, and all the other innumerable horrors in the United States are the direct result of the spirit of savagery and intolerance so often characteristic of adolescence, individual as national.

Reaction is rampant everywhere in the world today, and every country has its quantum of fascism. But nothing can compare with the stupidity and cruelty of American fascism, with its Ku Klux Klan and its barbarous attitude and treatment of those who dare have their own independent thought or being. There is Fascism in Europe, but it is repudiated and fought by the progressive elements of every country. America alone has given fascism social standing and recognition.

Take Prohibition, for instance. Is there any other country where prohibition has created such evils, such corruption and has assumed such ridiculous aspects? Yet, instead of recognising the measure

as a vile farce, America goes on increasing its army of special agents and detectives to cope with the evergrowing host of bootleggers *made* by Prohibition. Can any intelligent person claim that America *with* Prohibition is "better" than Europe without it? Europe's sane attitude toward temperance makes drinking a means of good fellowship rather than of drunkenness. But America can do nothing by halves. That is its vice as well as its virtue. Because the very elements of adolescence, intolerance and impatience, which have so far made for the destructive side of American life, can and will, if imbued with some spiritual urge, make for new humane forms of expression, for new cultural values.

I did not have to go to Europe to realise this character of American life and its possibilities for constructiveness. I knew it better perhaps than most hundred percent Americans. For thirty-five years I kept proclaiming the bad and the good through the length and breadth of my erstwhile country. But mine was a voice in the wilderness.

Facts are, however, more convincing than theories. The post-war political corruption, the increase in crime, the denial of almost all civil liberties and finally the collapse of the much-boasted American prosperity have become too glaringly obvious to ignore. The few protesting voices but faintly audible in the not very distant past have now grown in number and volume. They are socially conscious voices coming from every stratum in the United States. Ominous voices presaging the funeral dirge of the old order of things.

The youth of America will no longer be kept tied by the appron strings of their elders. The women of the United States are daily growing more aware of the contribution they can and should make to the world's work. The American intelligentsia, so long confined in the academic straight-jacket, is emerging to a deeper understanding of the true meaning and purpose of education and culture.

More important still is the awakening of a goodly part of the masses to the social abyss which separates the classes, and which no amount of palliatives can bridge. All these factors, seeking expression in the struggle of militant labor, in educational and cultural efforts, in literature, the drama and the theater, are to me refreshing and encouraging signs. They are the signs of changing spiritual values that must always precede fundamental social changes.

418

890327016

The Emma Goldman Papers

America by Comparison / Emma Goldman.– pp. 176-182 ; 22 cm. *In* Americans Abroad: An Anthology / edited by Peter Neagoe – The Hague : The Servire Press, 1932.
Obtained from the Library, California State University, Los Angeles.

Governments come and governments go, iniquitous societies are born and die an ignominious death; reactionary institutions rise and fall, but the Spirit of Life, of growth, of innovation and ideals goes on forever. I have always pinned my faith to that spirit which is slowly coming into its own in America.

ERNEST HEMINGWAY

Biography:

Born Oak Park, Ill., July 21, 1898.

Bibliography:

THREE STORIES AND TEN POEMS, 1923; IN OUR TIME, 1924; THE TORRENTS OR SPRING, 1926; THE SUN ALSO RISES, 1926; MEN WITHOUT WOMEN, 1927; A FAREWELL TO ARMS, 1929. Contributed to Scribner's, Atlantic Monthy, New Republic, *transition*, etc.

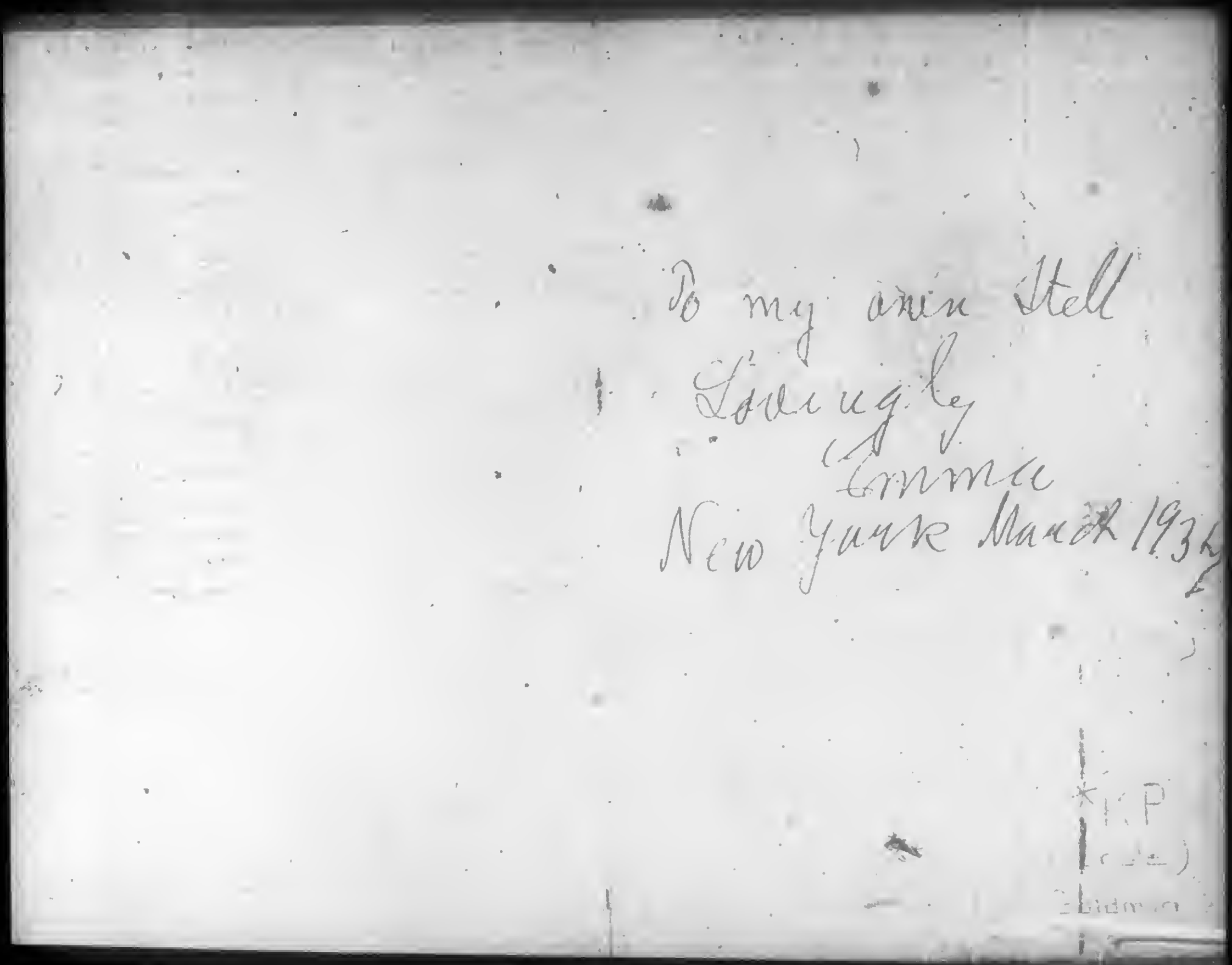
419

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

BEST COPY AVAILABLE

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

VOLTAIRINE DE CLEYRE

BY

EMMA GOLDMAN

PUBLISHED PRIVATELY BY THE ORIOLE PRESS

BERKELEY HEIGHTS, NEW JERSEY

MCMXXXII

BEST COPY AVAILABLE

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

Edition limited to two-hundred copies of which fifty are printed on Nuremberg deckle-edge paper for private distribution with the compliments of the publisher

(COPY NUMBER
Fourteen)

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

WRITTEN IN RED

Bear it aloft, O roaring flame!
Skyward aloft, where all may see.
Slaves of the world! our cause is the same;
One is the immemorial shame;
One is the struggle, and in One name—
Manhood—we battle to set men free.

VOLTAIRINE DE CLEYRE

40X607

BEST COPY AVAILABLE

422

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

VOLTAIRINE DE CLEYRE

THE FIRST TIME I MET HER—THIS MOST GIFTED AND BRILLIANT ANARCHIST WOMAN AMERICA EVER PRODUCED—was in Philadelphia, in August 1893. I had come to that city to address the unemployed during the great crisis of that year, and I was eager to visit Voltairine of whose exceptional ability as a lecturer I had heard while in New York. I found her ill in bed, her head packed in ice, her face drawn with pain. I learned that this experience repeated itself with Voltairine after her every public appearance: she would be bed-ridden for days, in constant agony from some disease of the nervous system which she had developed in early childhood and which continued to grow worse with the years. I did not remain long on this first visit, owing

BEST COPY AVAILABLE

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

to the evident suffering of my hostess, though she was bravely trying to hide her pain from me. But fate plays strange pranks. In the evening of the same day, Voltairine de Cleyre was called upon to drag her frail, suffering body to a densely packed, stuffy hall, to speak in my stead. At the request of the New York authorities, the protectors of law and disorder in Philadelphia captured me as I was about to enter the Hall and led me off to the Police Station of the City of Brotherly Love.

¶ The next time I saw Voltairine was at Blackwell's Island Penitentiary. She had come to New York to deliver her masterly address, IN DEFENSE OF EMMA GOLDMAN AND FREE SPEECH, and she visited me in prison. From that time until her end our lives and work were frequently thrown together, often meeting harmoniously and sometimes drifting apart, but always with Voltairine standing out in my eyes as a forceful personality, a brilliant mind, a fervent idealist, an unflinching fighter, a devoted and loyal comrade. But her strongest characteristic was her extraordinary capacity to conquer physical disability – a trait which

won for her the respect even of her enemies and the love and admiration of her friends. A key to this power in so frail a body is to be found in Voltairine's illuminating essay, THE DOMINANT IDEA.

"In everything that lives," she writes there, "if one looks searchingly, is limned to the shadow-line of an idea — an idea, dead or living, sometimes stronger when dead, with rigid, unswerving lines that mark the living embodiment with stern, immobile, cast of the non-living. Daily we move among these unyielding shadows, less pierceable, more enduring than granite, with the blackness of ages in them, dominating living, changing bodies, with dead, unchanging souls. And we meet also, living souls dominating dying bodies — living ideas regnant over decay and death. Do not imagine that I speak of human life alone. The stamp of persistent or of shifting Will is visible in the grass-blade rooted in its clod of earth, as in the gossamer web of being that floats and swims far over our heads in the free world of air."

¶ As an illustration of persistent Will, Voltairine relates the story of the morning-glory vines that trellised over the window of her room, and "every day they blew and curled in the wind, their white, purple-dashed faces winking at the sun, radiant with climbing life. . . Then, all at once, some mischance happened, — some cut-worm or some mischievous child tore one vine off below, the finest and most ambitious one, of course. In a few hours, the leaves hung limp, the sappy stem wilted and began

BEST COPY AVAILABLE

424

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

to wither; in a day it was dead, — all but the top, which still clung longingly to its support, with bright head lifted. I mourned a little for the buds that could never open now, and pitied that proud vine whose work in the world was lost. But the next night there was a storm, a heavy, driving storm, with beating rain and blinding lightning. I rose to watch the flashes, and lo! the wonder of the world! In the blackness of the mid-night, in the fury of wind and rain, the dead vine had flowered. Five white, moon-faced blossoms blew gayly round the skeleton vine, shining back triumphant at the red lightning . . . But every day, for three days, the dead vine bloomed; and even a week after, when every leaf was dry and brown . . . one last bud, dwarfed, weak, a very baby of a blossom, but still white and delicate, with five purple flecks, like those on the live vine beside it, opened and waved at the stars, and waited for the early sun. Over death and decay, the Dominant Idea smiled; the vine was in the world to bloom, to bear white trumpet blossoms, dashed with purple; and it held its will beyond death."

¶ The Dominant Idea was the *Leitmotif* throughout Voltairine de Cleyre's remarkable life. Though she was constantly harassed by ill-health, which held her body captive and killed her at the end, the Dominant Idea energized Voltairine to ever greater intellectual efforts raised her to the supreme heights of an exalted ideal; and steeled her Will to conquer every handicap and obstacle in her tortured life. Again and again, in

days of excruciating physical torment, in periods of despair and spiritual doubt, the Dominant Idea gave wings to the spirit of this woman — wings to rise above the immediate, to behold a radiant vision of humanity and to dedicate herself to it with all the fervor of her intense soul. The suffering and misery that were hers during the whole of her life we can glimpse from her writings, particularly in her haunting story,

THE SORROWS OF THE BODY:

"I have never wanted anything more than the wild creatures have," she relates, "a broad waft of clean air, a day to lie on the grass at times, with nothing to do but to slip the blades through my fingers, and look as long as I pleased at the whole blue arch, and the screens of green and white between; leave for a month to float and float along the salt crests and among the foam, or roll with my naked skin over a clean long stretch of sunshiny sand; food that I liked, straight from the cool ground, and time to taste its sweetness, and time to rest after tasting; sleep when it came, and stillness, that the sleep might leave me when it would, not sooner . . . This is what I wanted, — this, and free contact with my fellows . . . not to love and lie, and be ashamed, but to love and say I love, and be glad of it; to feel the currents of ten thousand years of passion flooding me, body to body, as the wild things meet. I have asked no more.

¶ But I have not received. Over me there sits that pitiless tyrant, the Soul; and I am nothing. It has driven me to the city, where the

BEST COPY AVAILABLE

425

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

air is fever and fire, and said, 'breathe this';—I would learn; I cannot learn in the empty fields; remples are here,— stay.' And when my poor, stifled lungs have panted till it seemed my chest must burst, the soul has said, 'I will allow you then, an hour or two; we will ride, and I will take my book and read meanwhile.'

¶ And when my eyes have cried out the tears of pain for the brief vision of freedom drifting by, only for leave to look at the great green end blue an hour, after the long, dull-red horror of walls, the soul has said, 'I cannot waste the time altogether; I must know! read.' And when my ears have plead for the singing of the crickets and the music of the night, the soul has answered, 'No, gongs and whistles and shrieks are unpleasant if you listen; but school yourself to hearken to the spiritual voice, and it will not matter . . .'

¶ When I have looked upon my kind, and longed to embrace them, hungered wildly for the press of arms and lips, the soul has commanded sternly, 'cease, wild creature of fleshly lusts! Eternal reproach! Will you for ever shame me with your beastliness?'

¶ And I have always yielded, mute, joyless, fettered, I have trod the world of the soul's choosing . . . Now I am broken before my time; bloodless, sleepless, breathless,— half blind, racked at every joint, trembling with every leaf."

¶ Yet though racked and wrecked, her life empty of the music, the glory of sky and sun, and her body rose in daily revolt against the tyrannical master, it was Voltairine's soul that conquered — the Dominant Idea

which gave her strength to go on and on to the last.

¶ Voltairine de Cleyre was born in Nov. 17, 1866, in the town of Leslie, Michigan. Her ancestry on her father's side was French-American, on her mother's Puritan stock. She came to her revolutionary tendencies by inheritance, both her grand-father and father having been imbued with the ideas of the Revolution of 1848. But while her grand-father remained true to the early influences, even in late life helping in the underground railroad for fugitive slaves, her father, August deCleyre, who had begun as a freethinker and Communist, in later life, returned to the fold of the Catholic Church and became as passionate a devotee of it, as he had been against it in his younger days. So great had been his free thought zeal that when his daughter was born he named her Voltairine, in honor of the reveted Voltaire. But when he recanted, he became obsessed by the notion that his daughter must become a nun. A contributory factor may also have been the poverty of the de Cleyres, as the result of which the early years of little Voltairine were anything

BEST COPY AVAILABLE

426

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

but happy. But even in her childhood she showed little concern in external things, being almost entirely absorbed in her own fancies. School held a great fascination for her and when refused admission because of her extreme youth, she wept bitter tears.

¶ However, she soon had her way, and at the age of twelve she graduated from the Grammar School with honors and would very likely have outstripped most women of her time in scholarship and learning, had not the first great tragedy come into her life, a tragedy which broke her body and left a lasting scar upon her soul. She was placed in a monastery, much against the will of her mother who, as a member of the Presbyterian Church, fought—in vain—against her husband's decision. At the Convent of Our Lady of Lake Huron, at Sarnia, Ontario, Canada, began the four-years' calvary of the future rebel against religious superstition. In her essay on THE MAKING OF AN ANARCHIST she vividly describes the terrible ordeal of those years:

"How I pity myself now, when I remember it, poor lonesome little soul, battling solitary in the murk of religious superstition, unable

to believe and yet in hourly fear of damnation, hot, savage, and eternal, if I do not instantly confess and profess; how well I recall the bitter energy with which I repelled my teacher's enjoinder, when I told her I did not wish to apologize for an adjudged fault as I could not see that I had been wrong and would not *feel* my words. 'It is not necessary', said she, 'that we should feel what we say, but it is always necessary that we obey our superiors.' 'I will not lie', I answered hotly, and at the same time trembled, lest my disobedience had finally consigned me to torment. . . it had been like the Valley of the Shadow of Death, and there are white scars on my soul, where ignorance and superstition burnt me with their hell fire in those stifling days. Am I blasphemous? It is their word, not mine. Beside that battle of my young days all others have been easy, for whatever was without, within my own Will was supreme. It has owed no allegiance, and never shall; it has moved steadily in one direction, the knowledge and the assertion of its own liberty, with all the responsibility falling thereon."

¶ Her endurance at an end, Voltairine made an attempt to escape from the hateful place. She crossed the river to Port Huron and trampled seventeen miles, but her home was still far away. Hungry and exhausted, she had to turn back to seek refuge in a house of an acquaintance of the family. These sent for her father who took the girl back to the Convent.

¶ Voltairine never spoke of the penance meted out to

BEST COPY AVAILABLE

427

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

her, but it must have been harrowing, because as a result of her monastic life her health broke down completely when she had hardly reached the age of sixteen. But she remained in the Convent school to finish her studies: rigid self-discipline and persevetance, which so strongly characterised her personality, were already dominant in Voltairine's girlhood. But when she finally graduated from her ghastly prison, she was changed not only physically, but spiritually as well. "I struggled my way out at last", she writes, "and was a freethinker when I left the institution, though I had never seen a book or heard a word to help me in my loneliness."

¶ Once out of her living tomb she buried her false god. In her fine poem, THE BURIAL OF MY DEAD PAST, she sings:

"And now, Humanity, I turn to you;
I consecrate my service to the world!
Perish the old love, welcome to the new —
Broad as the space-aisles where the stars are whirled!"

¶ Hungrily she devoted herself to the study of free-thought literature, her alert mind absorbing everything with ease. Presently she joined the secular movement and became one of its outstanding figures. Her lectures, always carefully prepared, (Voltairine scorned extemporaneous speaking) were richly studded with original thought and were brilliant in form and presentation. Her address on Thomas Paine, for instance, excelled similar efforts of Robert Ingersoll in all his flowery oratory.

¶ During a Paine memorial convention, in some town in Pennsylvania, Voltairine de Cleyre chanced to hear Clarence Darrow on Socialism. It was the first time the economic side of life and the Socialist scheme of a future society were presented to her. That there is injustice in the world she knew, of course, from her own experience. But here was one who could analyse in such masterly manner the causes of economic slavery, with all its degrading effects upon the masses; moreover, one who could also clearly delineate a definite plan of reconstruction. Darrow's lecture was

BEST COPY AVAILABLE

428

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

manna to the spiritually famished young girl. "I ran to it" she wrote later, "as one who has been turning abour in darkness runs to the light, I smile now at how quickly I adopted the label 'Socialism' and how quickly I casted aside."

¶ She cast it aside, because she realised how little she knew of the historic and economic back-gtound of Socialism. Her intellectual integrity led her to stop lecturing on the subject and to begin delving into the mysteries of sociology and political economy. But, as the earnest study of Socialism inevitably brings one to the more advanced ideas of Anarchism, Voltairine's inherent love of liberty could not make peace with State-ridden notions of Socialism. She discovered, she wrote at this time, that "Liberty is not the daughter but the mother of order."

¶ During a period of several years she believed to have found an answer to her quest for liberty in the Individualist-Anarchist school represented by Benjamin R. Tucker's publication *Liberty*, and the works of Proudhon, Herbert Spencer, and other social think-

ers. But later she dropped all economic labels, calling herself simply an Anarchist, because she felt that "Liberty and experiment alone can determine the best economic forms of Society."

¶ The first impulse towards Anarchism was awakened in Voltairine de Cleyre by the tragic event in Chicago, on the 11th of November, 1887. In sending the Anarchists to the gallows, the State of Illinois stupidly boasted that it had also killed the ideal for which the men died. What a senseless mistake, constantly repeated by those who sit on the thrones of the mighty! The bodies of Parsons, Spies, Fisher, Engel and Lingg were barely cold when already new life was born to proclaim their ideals.

¶ Voltairine, like the majority of the people of America, poisoned by the perversion of facts in the press of the time, at first joined in the cry, "They ought to be hanged!" But hers was a searching mind, not of the kind that could long be content with mere surface appearances. She soon came to regret her haste. In her first address, on the occasion of the anniversary of the

BEST COPY AVAILABLE

429

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

11th of November 1887, Voltairine, always scrupulously honest with herself, publicly declared how deeply she regretted having joined in the cry of "They ought to be hanged!" which, coming from one who at that time no longer believed in capital punishment, seemed doubly cruel.

"For that ignorant, outrageous, blood-thirsty sentence I shall never forgive myself," she said, "though I know the dead men would have forgiven me. But my own voice, as it sounded that night, will sound so in my ears till I die, — a bitter reproach and shame."

¶ Out of the heroic death in Chicago a heroic life emerged, a life consecrated to the ideas for which the men were put to death. From that day until her end, Voltairine de Cleyre used her powerful pen and her great mastery of speech in behalf of the ideal which had come to mean to her the only *raison d'être* of her life.

¶ Voltairine de Cleyre was unusually gifted: as poet, writer, lecturer and linguist, she could have easily gained for herself a high position in her country and the renown it implies. But she was not one to market her

talents for the flesh-pots of Egypt. She would not even accept the simplest comforts from her activities in the various social movements she had devoted herself to during her life. She insisted on arranging her life consistently with her *ideas*, on living among the people whom she sought to teach and inspire with human worth, with a passionate longing for freedom and a strength to strive for it. This revolutionary vestal lived as the poorest of the poor, amongst dreary and wretched surroundings, taxing her body to the utmost, ignoring externals, sustained only by the Dominant Idea which led her on.

¶ As a teacher of languages in the ghettoes of Philadelphia, New York and Chicago, Voltairine eked out a miserable existence, yet out of her meagre earnings she supported her mother, managed to buy a piano on the installment plan (she loved music passionately and was an artist of no small measure) and to help others more able physically than she was. How she ever did it not even her nearest friends could explain. Neither could anyone fathom the miracle of energy

BEST COPY AVAILABLE

430

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

which enabled her, in spite of a weakened condition and constant physical torture, to give lessons for 14 hours, seven days of the week, contribute to numerous magazines and papers, write poetry and sketches, prepare and deliver lectures which for lucidity and beauty were master-pieces. A short tour through England and Scotland in 1897, was the only relief from her daily drudgery. It is certain that she could not have survived such an ordeal for so many years but for the Dominant Idea that steeled her persistent Will.

¶ In 1902, a demented youth who had once been Voltairine's pupil and who somehow developed the peculiar aberration that she was an anti-Semite (she who had devoted most of her life to the education of Jews!) waylaid her while she was returning from a music lesson. As she approached him, unaware of impending danger, he fired several bullets into her body. Voltairine's life was saved, but the effects of the shock and her wounds marked the beginning of a frightful physical purgatory. She became afflicted with a maddening, ever-present din in her ears. She used to say that the

most awful noises in New York were harmony compared to the deafening pounding in her ears. Advised by her physicians that a change of climate might help her, she went to Norway. She returned apparently improved, but not for long. Illness led her from hospital to hospital, involving several operations, without bringing relief. It must have been in one of these moments of despair that Voltairine de Cleyre contemplated suicide. Among her letters, a young friend of hers in Chicago found, long after her death, a short note in Voltairine's hand-writing, addressed to no one in particular, containing the desperate resolve :

"I am going to do tonight that which I have always intended to do should those circumstances arise which have now arisen in my life. I grieve only that in my spiritual weakness I failed to act on my personal convictions long ago, and allowed myself to be advised, and misadvised by others. It would have saved me a year of unintermittant suffering and my friends a burden which, however kindly they have borne it, was still a useless one.

¶ In accordance with my beliefs concerning life and its objects, I hold it to be the simple duty of anyone afflicted with an incurable disease to cut his agonies short. Had any of my physicians told me when I asked them the truth of the matter, a long and hopeless tragedy might have been saved. But, obeying what they call 'medical

BEST COPY AVAILABLE

431

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

ethics', they chose to promise the impossible (recovery), in order to keep me on the rack of life. Such action let them account for themselves, for I hold it to be one of the chief crimes of the medical profession that they tell these lies.

¶ That no one be unjustly charged, I wish it understood that my disease is chronic catarrh of the head, afflicting my ears with incessant sound for a year past. It has nothing whatever to do with the shooting of two years ago, and no one is in any way to blame.

¶ I wish my body to be given to the Hahnemann College to be used for dissection; I hope Dr. H. L. Northrop will take it in charge. I want no ceremonies, nor speeches over it. I die, as I have lived, a free spirit, an Anarchist, owing no allegiance to rulers, heavenly or earthly. Though I sorrow for the work I wished to do, which time and loss of health prevented, I am glad I lived no useless life (save this one last year) and hope that the work I did will live and grow with my pupils' lives and by them be passed on to others, even as I passed on what I had received.

¶ If my comrades wish to do aught for my memory, let them print my poems, the MSS. of which is in possession of N. N., to whom I leave this last task of carrying out my few wishes.

¶ My dying thoughts are on the vision of a free world, without poverty and its pain, ever ascending to sublimer knowledge.

VOLTAIRINE DE CLEYRE"

¶ There is no indication anywhere, why Voltairine, usually so determined, failed to carry out her inten-

tion. No doubt it was again the Dominant Idea; her Will to life was too strong.

¶ In the note revealing her decision of ending her life, Voltairine asserts that her malady had nothing to do with the shooting which occured two years prior. She was moved to exonerate her assailant by her boundless human compassion, as she was moved by it, when she appealed to her comrades for funds to help the youth and when she refused to have him prosecuted by "due process of law". She knew better than the judges the cause and effect of crime and punishment. And she knew that in any event the boy was irresponsible. But the chariot of law rolled on. The assailant was sentenced to seven years prison, where soon he lost his mind altogether, dying in an insane asylum two years later. Voltairine's attitude towards criminals and her view of the barbarous futility of punishment are incorporated in her brilliant treatise on CRIME AND PUNISHMENT. After a penetrating analysis of the causes of crime, she asked:

"Have you ever watched it coming in, — the sea? When the wind

BEST COPY AVAILABLE

432

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

comes roaring out of the mist and a great bellowing thunders up from the water? Have you watched the white lions chasing each other towards the walls, and leaping up with foaming anger, as they strike, and turn and chase each other along the black bars of their cage in rage to devour each other? And tear back? And leap in again? Have you ever wondered in the midst of it all, *which particular drops of water would strike the wall?* If one could know all the facts one might calculate even that. But who can know them all? Of one thing only we are sure; *some must strike it.*

¶ They are the criminals, those drops of water pitching against that silly wall and broken. Just why it was those particular ones we cannot know; but some had to go. Do not curse them; you have cursed them enough . . ." She closes her wonderful exposé of criminology with this appeal: "Let us have done with this savage idea of punishment, which is without wisdom. Let us work for the freedom of man from the oppression which makes criminals, and for the enlightened treatment of the sick."

¶ Voltairine de Cleyre began her public career as pacifist; and for many years she sternly set her face against revolutionary methods. But the events in Europe during the latter years of her life, the Russian Revolution of 1905, the rapid development of Capitalism in her own country, with all its resultant cruelty, violence and injustice, and particularly the Mexican Revolution changed her view of methods. As always when, after

an inner struggle, Voltairine saw cause for change, her large natute would compel her to admit error freely and bravely stand up for the new. She did so in her able essays on DIRECT ACTION and THE MEXICAN REVOLUTION. She did more; she fervently took up the fight of the Mexican people who threw off their yoke; she wrote, she lectured, she collected funds for the Mexican cause. She even grew impatient with some of her comrades because they saw in the events across the American border only one phase of the social struggle and not the all-absorbing issue to which everything else should be subordinated. I was among the severely criticised and so was *Mother Earth*, a magazine I published. But I had often been censured by Voltairine for my "waste" of effort to reach the American intelligentzia rather than to consecrate all my efforts to the workers, as she did so ardently. But, knowing her deep sincerity, the religious zeal which stamped everything she did, no one minded her censorship: we went on loving and admiring her just the same. How deeply she felt the wrongs of Mexico can

BEST COPY AVAILABLE

433

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

best be seen from the fact that she began to study Spanish and had actually planned ro go to Mexico to live and work among the Yaqui Indians and to become an active force in the Revolution.

¶In 1910, Voltairine de Cleyre moved from Philadelphia to Chicago, where she again took up teaching of immigrants; at the same time she lectured, worked on a history of the so-called Haymarket Riot, translated from French the life of Louise Michel, the priestess of pity and vengeance, as W.T. Stead had named the French Anarchist, and other works dealing with Anarchism by foreign writers. Constantly in the throes of her terrible affliction, she knew but too well that the disease would speedily bring her to the grave. But she endured her pain stoically, without letting her friends know the inroads her illness was making upon her constitution. Bravely she fought for life with infinite patience and pains, but in vain. The infection gradually penetrated deeper and, finally, there developed a mastoid which necessitated an immediate operation. She might have recovered from it had not the poison spread to the

brain. The first opetation impaired her memory; she could recollect no names, even of the closest friends who watched over her. It was reasonably certain that a second operation, if she could have survived it, would have left her without the capacity for speech. Soon grim Death made all scienrific experiment on the much-tortured body of Voltairine de Cleyre unnecessary. She died on June 6th, 1912. In Waldheim cemetery, near the grave of the Chicago Anarchists, lies at rest Voltairine de Cleyre, and every year large masses journey there to pay homage to the memory of America's first Anarchist martyrs, and they lovingly remember Voltairine de Cleyre.

¶ The bare physical facts in the life of this unique woman are not difficult to record. But they are nor enough to clarify the traits thar combined in her character, the contradictions in her soul, the emotional tragedies in her life. For, unlike other great social rebels, Voltairine's public career was not very rich in events. True, she had some conflicts with the powers that be, she was forcibly removed from the platform

BEST COPY AVAILABLE

434

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

on several occasions, she was arrested and tried on others, but never convicted. On the whole, her activities went on comparatively smoothly and undisturbed. Her struggles were of psychologic nature, her bitter disappointments having their roots in her own strange being. To understand the tragedy of her life, one must try to trace its inherent causes.

¶ Voltairine herself has given us the key to her nature and inner conflicts. In several of her essays and, specifically, in her autobiographical sketches. In THE MAKING OF AN ANARCHIST we learn, for instance, that if she were to attempt to explain her Anarchism by the ancestral vein of rebellion, she would be, even though at bottom convictions are temperamental, "a bewildering error in logic; for, by early influences and education I should have been a nun, and spent my life glorifying Authority in its most concentrated form."

¶ There is no doubt that the years in the Convent had not only undermined her physique but had also a lasting effect upon her spirit; they killed the mainsprings of joy and of gaiety in her. Yet there must have been

an inherent tendency to asceticism, because even four years in the living tomb could not have laid such a crushing hand upon her entire life. Her whole nature was that of an ascetic. Her approach to life and ideals was that of the old-time saints who flagellated their bodies and tortured their souls for the glory of God. Figuratively speaking, Voltairine also flagellated herself, as if in penance for our Social Sins; her poor body was covered with ungainly clothes and she denied herself even the simplest joys, not only because of lack of means, but because to do otherwise would have been against her principles.

¶ Every social and ethical movement had had its ascetics, of course, the difference between them and Voltairine was that they worshipped no other gods and had no need of any, excepting their particular ideal. Not so Voltairine. With all her devotion to her social ideals, she had another god—the god of Beauty. Her life was a ceaseless struggle between the two; the ascetic determinedly stifling her longing for beauty, but the poet in her as determinedly yearning for it, wor-

BEST COPY AVAILABLE

435

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

shipping it in utter abandonment, only to be dragged back by the ascetic to the other deity, her social ideal, her devotion to humanity. It was not given to Voltairine to combine them both; hence the inner lacerating struggle.

¶ Nature has been very generous towards Voltairine, endowing her with a singularly brilliant mind, with a rich and sensitive soul. But physical beauty and feminine attraction were witheld from her, their lack made more appatent by ill-health and her abhorrence of artifice. No one felt this more poignantly than she did herself. Anguish over her lack of physical charm speak in her hauntingly autobiographic sketch, THE REWARD OF AN APOSTATE:

"... Oh, that my god will none of me! That is an old sorrow! My god was Beauty, and I am all unbeautiful, and ever was. There is no grace in these harsh limbs of mine, nor was at any time. I, to whom the glory of a lit eye was as the shining of stars in a deep well, have only dull and faded eyes, and always had; the chiselled lip and chin whereover runs the radiance of life in bubbling gleams, the cup of living wine was never mine to taste or kiss. I am earth-colored and for my own ugliness sit in the shadows, that the sunlight may not see me, nor the beloved of my god. But, once, in my hidden cor-

ner, behind a curtain of shadows, I blinked at the glory of the world, and had such joy of it as only the ugly know, sitting silent and worshipping, forgetting themselves and forgotten. Here in my brain it glowed, the shimmering of the dying sun upon the shore, the long world line between the sand and sea, where the sliding foam caught fire and burned to death ...

¶ Here in my brain, my silent unrevealing brain, were the eyes I loved, the lips I dared not kiss, the sculptured head and tendrilled hair. They were here always in my wonder-house, my house of Beauty. The temple of my god. I shut the door on common life and worshipped here. And no bright, living, flying thing in whose body beauty dwells as guest can guess the ecstatic joy of a brown, silent creature, a toad-thing, squatting on the shadowed ground, self-blotted, motionless, thrilling with the presence of All-Beauty, though it has no part therein."

¶ This is complemented by a description of her other god, the god of physical strength, the maker and breaker of things, the re-moulder of the world. Now she followed him and would have run abreast because she loved him so, —

"not with that still ecstacy of plodding joy wherewith my own god filled me of old, but with impetuous, eager fires, that burned and beat through all the blood-threads of me. 'I love you, love me back', I cried, and would have flung myself upon his neck. Then he turned on me with a ruthless blow, and fled away over the world, leaving me crippled, stricken, powerless, a fierce pain driving through my veins — gusts of pain! — and I crept back into my own cavern,

BEST COPY AVAILABLE

436

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

stumbling, blind and deaf, only for the haunting vision of my shame and the rushing sound of fevered blood . . ."

¶ I quoted at length because this sketch is symbolic of Voltairine's emotional tragedies and singularly self-revealing of the struggles silently fought against the fates that gave her so little of what she craved most. Yet, Voltairine had her own peculiar charm which showed itself most pleasingly when she was roused over some wrong, or when her pale face lit up with the inner fire of her ideal. But the men who came into her life rarely felt it; they were too overawed by her intellectual superiority, which held them for a time. But the famished soul of Voltairine de Cleyre craved for more than mere admiration which the men had either not the capacity or the grace to give. Each in his own way "turned on her with a ruthless blow", and left her desolate, solitary, heart-hungry.

¶ Voltairine's emotional defeat is not an exceptional case; it is the tragedy of many intellectual women. Physical attraction always has been, and no doubt always will be, a decisive factor in the love-life of two

persons. Sex-relationship among modern peoples has certainly lost much of its former crudeness and vulgarity. Yet it remains a fact today, as it has been for ages, that men are chiefly attracted not by a woman's brain or talents, but by her physical charm. That does not necessarily imply that they prefer woman to be stupid. It does imply, however, most men prefer beauty to brains, perhaps because in true male fashion they flatter themselves that they have no need of the former in their own physical make-up and that they have sufficient of the latter not to seek for it in their wives. At any rate, therein has been the tragedy of many intellectual women.

¶ There was one man in Voltairine's life who cherished her for the beauty of her spitit and the quality of her mind, and who remained a vital force in her life until his own sad end. This man was Dyer D. Lum, the comrade of Albert Parsons and his co-editor on *The Alarm* — the Anatchist paper published in Chicago before the death of Patsons. How much their friendship meant to Voltairine we learn from her beautiful

BEST COPY AVAILABLE

437

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

tribute to Dyer D. Lum in her poem IN MEMORIAM from which I quote the last stanza:

"Oh, Life, I love you for the love of him
Who showed me all your glory and your pain!
'Into Nirvana'— so the deep tones sing—
And there—and there—we shall—be—one—again".

¶ Measured by the ordinary yard-stick, Voltairine de Cleyre was anything but normal in her feelings and reactions. Fortunately, the grear of the world cannot be weighed in numbers and scales; their worth lies in the meaning and purpose they give to existence, and Voltairine has undoubtedly enriched life with meaning and given sublime idealism as its purpose. But, as a study of human complexities she offers rich material. ¶ The woman who consecrated herself to the service of the submerged, actually experiencing poignant agony at the sight of suffering, whether of children or dumb animals (she was obsessed by love for the latter and would give shelter and nourishment to every stray cat and dog, even ro the extent of breaking with a friend because she objected to her cats invading every

corner of the house), the woman who loved her mother devotedly, maintaining her at the cost of her own needs, —this generous comrade whose heart went out to all who were in pain or sorrow, was almost entirely lacking in the mother instinct. Perhaps it never had a chance to assert itself in an atmosphere of freedom and harmony. The one child she brought into the world had not been wanted. Voltairine was deathly ill the whole period of pregnancy, the birth of her child nearly costing the mother's life, Her situation was aggravated by the serious rift that took place at this time in her relationship with the father of this child. The stifling Puritan atmosphere in which the two lived did not serve to improve matters. All of it resulted in the little one being frequently changed from place to place and later even used by the father as a bait to compel Voltairine to return to him. Subsequently, deprived of opportunity to see her child, kept in ignorance even of its whereabouts, she gradually grew away from him. Many years passed before she saw the boy again and he was then seventeen years of age. Her efforts to improve his much-

BEST COPY AVAILABLE

438

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

neglected education met with failure. They were strangers to each other. Quite naturally perhaps, her male child felt like most men in her life; he, too, was overawed by her intellect, repelled by her austere mode of living. He went his way. He is today probably, one of the 100% Americans, commonplace and dull.

¶ Yet Voltairine de Cleyre loved youth and understood it as few grown people do. Characteristically, she wrote to a young friend who was deaf and with whom it was difficult to converse orally :

"Why do you say you are drifting farther and farther from those dear to you? I do not think your experience in that respect is due to your deafness; but to the swell of life in you. All young creatures feel the time come when a new surge of life overcomes them, drives them onward, they know not where. And they lose hold on the cradles of life, and parental love, and they almost suffocate with the pressure of forces in themselves. And even *if they hear* they feel so vague, restless, looking for some definite thing to come.

¶ It seems to you it is your deafness; but while that is a terrible thing, you mustn't think it would solve the problem of loneliness if you could hear. I know how your soul must fight against the inevitability of your deprivation; I, too, could never be satisfied and resigned to the 'inevitable'. I fought it when there was no use and

no hope. But the main cause of loneliness is, as I say, the surge of life, which in time will find its own expression.

¶ Full well she knew "the surge of life", and the tragedy of vain seeking for an outlet, for in her it had been suppressed so long that she was rarely able to give vent to it, except in her writings. She dreaded "company" and crowds, though she was at home on the platform; proximity she shrank from. Her reserve and isolation, her inability to break through the wall raised by years of silence in the Convent and years of illness are disclosed in a letter to her young correspondent :

"Most of the time I shrink away from people and talk — especially talk. With the exception of a few—a very few people, I hate to sit in people's company. You see I have (for a number of reasons I cannot explain to anybody) had to go away from the home and friends where I lived for twenty years. And no matter how good other people are to me, I never feel at home anywhere. I feel like a lost or wandering creature that has no place, and cannot find anything to be at home with. And that's why I don't talk much to you, nor to others (excepting the two or three that I knew in the east). I am always far away. I cannot help it. I am too old to learn to like new comers. Even at home I never talked much, with but one or two persons. I'm sorry. It's not because I want to be morose, but I can't bear company. Haven't you noticed that I never like to sit at table when

BEST COPY AVAILABLE

439

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

there are strangers? And it gets worse all the time. Don't mind it."

¶ Only on rare occasions could Voltairine de Cleyre freely communicate herself, give out of her rich soul to those who loved and understood her. She was a keen observer of man and his ways, quickly detecting sham and able to separate the wheat from the chaff. Her comments on such occasions were full of penetration, interspersed with a quiet, rippling humor. She used to tell an interesting anecdote about some detectives who had come to arrest her. It was in 1907, in Philadelphia, when the guardians of law descended upon her home. They were much surprised to find that Voltairine did not look like the traditional newspaper Anarchist. They seemed sorry to arrest her, but "them's ordets", they apologetically declared. They made a search of her appartment, scattering her papers and books and, finally, discovering a copy of her revolutionary poems entitled: THE WORM TURNS. With contempt they threw it aside. "Hell, it's only about worms", they remarked.

¶ They were rare moments when Voltairine could o-

vercome her shyness and reserve, and really feel at home with a few selected friends. Ordinarily, her natural disposition, aggravated by constant physical pain, and the deafening roar in her ears, made her taciturn and extremely uncommunicative. She was sombre, the woes of the world weighing heavily upon her. She saw life mostly in greys and blacks and painted it accordingly. It is this which prevented Voltairine from becoming one of the greatest writers of her time.

¶ But no one who can appreciate literary quality and musical prose will deny Voltairine de Cleyre's greatness after reading the stories and sketches already mentioned and the others contained in her collected works* Particularly, her CHAIN GANG, picturing the negro convicts slaving on the highways of the south, is for beauty of style, feeling and descriptive power, a literary gem that has few equals in English literature. Her essays are most forceful, of extreme clarity of thought and original expression. And even her poems, though

* SELECTED WORKS by Voltairine de Cleyre; published by Mother Earth Publishing Association, New York, 1914.

7544538

BEST COPY AVAILABLE

440

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.– Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.– 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

somewhat old-fashioned in form, rank higher than much that now passes for poetry.

¶ However, Voltairine did not believe in "art for art's sake". To her art was the means and the vehicle to voice life in its ebb and flow, in all its stern aspects for those who toil and suffer, who dream of freedom and dedicate their lives to its achievement. Yet more significant than her art was Voltairine de Cleyre's *life* itself, a supreme heroism moved and urged on by her ever-present Dominant Idea.

¶ The prophet is alien in his own land. Most alien is the American prophet. Ask any 100-percenter what he knows of the truly great men and women of his country, the superior souls that give life inspiration and beauty, the teachers of new values. He will not be able ro name them. How, then, should he know of the wonderful spirit that was born in some obscure town in the State of Michigan, and who lived in poverty all her life, but who by sheer force of will pulled herself out of a living grave, cleared her mind from the darkness of superstition, — turned her face to the

sun, perceived a great ideal and determinedly carried it to every corner of her native land? The 100-percenters feel more comfortable when there is no one to disturb their drabness. But the few who themselves are souls in pain, who long for breadth and vision—they need to know about Voltairine de Cleyre. They need to know that American soil sometimes does bring forth exquisite plants. Such consciousness will be encouraging. It is for them that this sketch is written, for them that Voltairine de Cleyre, whose body lies in Waldheim, is being spiritually resurrected — as it were—as the poet-rebel, the liberty-loving artist, the greatest woman-Anarchist of America. But more graphically than any description of mine, her own words in the closing chapter of THE MAKING OF AN ANARCHIST express the true personality of Voltairine de Cleyre: —

"Good-natured satirists often remark that 'the best way to cure an Anarchist is to give him a fortune'. Substituting 'corrupt' for 'cure', I would subscribe to this; and believing myself to be no better than the rest of morals, I earnestly hope that as so far it has been my luck to work, and work hard, and for no fortune, so I may con-

BEST COPY AVAILABLE

441

900926002

The Emma Goldman Papers

Voltairine De Cleyre / Emma Goldman.— Berkeley Heights [New Jersey] : Oriole Press, 1932.— 23 p. ; 18 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Rare Books and Manuscripts Division.

tinue to the end; for let me keep the integrity of my soul, with all the limitations of my material conditions, rather than become the spine-less and ideal-less creation of material needs. My reward is that I live with the young, I keep step with my comrades; I shall die in the harness with my face to the east—the East and the Light."

HERE CONCLUDES THE ESSAY ON VOLTAIRINE DE CLEYRE BY EMMA GOLDMAN, PRINTED FOR THE FIRST TIME FROM AN UNPUBLISHED MS. THE COMPOSITION WAS HAND-SET WITH THE GARAMOND TYPE; NO PLATES WERE MADE AS THE PRINTED FORMS WERE DISTRIBUTED.

COMPLETED IN JANUARY MCMXXXII

BEST COPY AVAILABLE

890707014

The Emma Goldman Papers

[Interview] Jesuiter [Jesuits. In Danish]] / Emma Goldman.– 24 cm. *In* Dagens Nyheder [Copenhagen]. –(Feb. 13, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Jesuiter –

Emma Goldmann, den tysk-russisk-jødisk-amerikanske Anarkist, der taler i Aften i Studenterforeningen.

Emma Goldmanns taler. Anarchismus — Bolsjevismus — Socialismus. Alle Sprogenes Hvislelyde farer igennem Luften som Granater imod Maalet. Maalet er en lyshaaret, ung Mand, der vil vide Besked om Anarkistens Syn paa Verden. Hun maa tiltusinde Gange have hørt de samme Spørgsmaal og de samme Indvendinger, og fra mere fanatiske og velfunderede Modstandere, i Saloner, paa Tribuner, i fattige Værelser og i stilfulde Receptionslokaler som nu her paa Angleterre, men hun ser ud, som om ingen Modstander er hende for lille, naar det gælder om at overbevise eller knuse ham. Hun taler og taler. Selv *Herdis Bergstrøm* giver op og vedgaar det; og Dr. *Lembcke* og hendes øvrige danske Venner og Beundrere, der er kommet for at byde hende velkommen til Danmark, udsætter det og arrangerer Programmet for hendes Ophold her, medens hun taler.

Emma Goldmann, tegnet af Ellen Gabriel.

10—12 Linier — 1000 Sider.

Emma Goldmann taler paa Tysk og slaar nu og da over i Engelsk. Hun er tysk-russisk-amerikansk, Jødinde og engelsk Borger. Hun har levet 40 Aar i Amerika, i evig Agitation for sine Idéer og evig Kamp imod det, der for hende er Uret.

— Fortæl i 10—12 Linier om Deres Liv, siger den unge Mand. Hendes danske Beundrerkreds ser forfærdet paa ham: Hendes Erindringer, som nylig er udkommet paa Engelsk, er paa 1000 Sider.

— Det kan De maaske gøre, som er saa ung. Mit Liv har været saa langt. Vi vilde aldrig blive færdige, hvis vi begyndte paa det. Læs „Living my Life", der staar det hele.

Værterne.

At det blev Studenterforeningen og ikke Studentersamfundet, der i Aften skal være Vært for Emma Goldmann, er en Historie for sig. Her ved Modtagelsen er det tilsyneladende Studentersamfundet, der er Vært. Studenterforeningen havde ønsket, at hun i Aften skulde tale om sine Erfaringer fra Rusland, men hun har i Stedet for valgt at tale om Diktator-Politik. Nu ved Modtagelsen kommer hun ind paa sin Hjemkomst til Rusland i 1920, to Aar efter Revolutionen.

Vi haabede, troede, ventede i to Aar.

— Vi var de første politiske Emigranter, der vendte tilbage dertil fra Amerika. Vi kom i den største Begejstring og blev modtaget med Begejstring. Vi kastede os straks ud i Arbejdet, for os stod Revolutionen som det første Skridt paa den direkte Vej mod det anarkistiske Samfund. I Rusland var alle Betingelserne til et virkeligt socialt Eksperiment, Massernes sociale Bevidsthed, Organisationen. Vi ventede, troede, haabede, igennem to Aar. Saa indsaa vi, at det var umuligt.

— Hvorfor?

— Fordi der er en frygtelig Forskel imellem, hvad den russiske Revolution lovede, og Bolsjevismen holdt. Fordi Bolsjevismen allerede da havde kvalt den russiske Revolution til Diktatur, fordi Bureaukratisme og Diktatur knuste alt Initiativ, fordi intet Menneske kan leve og virke der uden at være Medlem af det kommunistiske Parti, fordi Bolsjevikerne har ladet Midlerne skubbe Maalet af Syne. Bolsjevismen er i Socialismen, hvad Jesuiterne er i den katholske Kirke. De vidste, hvad de vilde i 1918, det vil sige, *Lenin* vidste det, de andre ikke.

Realiteter eller Skygger.

Teen bliver kold. Herdis Bergstrøm, der slet ikke gør Forsøg paa at se anarkistisk ud, sender øye Forsyninger af Sandwiches over paa Fru Goldmanns Tallerken, hvor Papirservietten stadig ligger; der kommer Pressefotografer ind imellem, de smaa Glimt fra deres Magnesiumsbomber falder helt naturligt ind i den sprængstoffyldte Atmosfære.

— De er Anarkist! hører man den udrættelige unge Mand sige.

— Ja, siger hun med Stolthed, jeg er Anarkist!

— Kæmper Anarkismen ikke imod Realiteterne?

— Hvad De kalder Realiteter, er kun Skygger. Ingen kan i Dag profetere, hvornaar Anarkismen vil sejre, om det vil blive om 10 eller 100 Aar.

— Men Vejen til den....

— Vejen til den vil gaa igennem Verdenarevolutionen, der danner et nyt Verdenssamfund uden Diktatur, uden Stat.

— — —

Hele hendes Liv har jo været en Kamp for alt det der, forklarer Herdis Bergstrøm lavmælt, men hun er ikke alene saadan. Hun er god og glad, og det elskeligste Menneske. „Socialismus — Anarkismus — Revolution". Men den unge Mands Stemme hører man ikke mere. Han er knust. Slaget er endt. Men en anden har sat sig paa hans Stol. Der er Tid til at begynde et nyt.

Skilsmisseskilt.

Det nyeste er Skilsmisseringe. Amerikanerinderne, der jo har et praktisk Syn paa Sagerne, synes, at det kan være godt nok med Forlovelses- og Giftering, men at det kan være lige saa praktisk at have et Skilsmisseskilt. De vælger altid en *sort* Ring til Skilsmisseringe, af Onyx eller Emaille: den maa da være tilstrækkelig lejnefaldende, mener de.

Konce

Emmi Le

Der er over Emmi L
Stolthed og en Skønhed
egen Art. Hun ejer de
og den stille Poesi hvorfra
og Stemmen klinger med
synes født af Nattens d
milde Stjernere Skin.

Da hun i Aftes sang
Sal, var denne mærkel
Pladz, og Aftenens ig
hverens fangen af de
te. Sange af Beethov
„Fraueliebe und L
vægtige første Afde
de endda Emmi Le
Det vilde være m
i, at Vejrtrækn
Emmis anstrengt
at hun synes
at trække lang
dreven langsom
flere af Schu
Undertegnede
Gengæld blev
ægte Inderlig
Sange af Brah
sin største Hi
næppe synge
Dalila-Arier
Foredrag sig
Virkning.

Victor Schi
perligt og ku
Part af det s
med den stor

Kr
i
Det er For
blive i Fan p
hundrede
mere mat
tog et Fa
Hemikrani
almindelig
men et fo
de medfø
kun paa
KEA
ORYSI
An
Annon
hele
De
Brell

PAA ALT ALT

LANG HOS ZES NDØR

TIORE

sel

1797.

11 | St. Matthæus [illegible] Olsen, A. M. Jørgensen Toldbod. 12 | Elimforsamlingen

890707016

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] En Anarkists Dom over Diktaturet [An anarchist's judgment of dictatorship. In Danish] / Emma Goldman. – (Feb. 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book). – 1 p. ; 28 × 15 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

En Anarkists Dom over Diktaturet

Emma Goldmanns Foredrag i Aftes i Studenterforeningen.

Den russiske Diktatur er ikke Proletariatets Diktatur, men Diktaturet over Proletariatet og Resultatet er dér som i Italien en forfærdende Fordummelse af de vildførte Masser.

Skulde Verden troede alt gaa *fremad*? Er Menneskene dog blevet bare en gaahe lille bitte Smule mere frisindede? Man fristes til at spørge, naar man alder og venter paa et hvert den *trygtede*, bekæmpede, forhaanede Anarkist *Emma Goldman* i den konservative Studenterforening.

Anarkisten Side om Side med Kongen i den gyldne Bog.

Mens Salen fyldes af forventningsfulde unge Studenter tager Senioretet imod Emma Goldmann. Man beder hende prente sit berømte Navn i Foreningens gyldne Gæstebog. Han slaar den

Emma Goldmann.
(Tegning af Emil Opffer).

op og skriver det med hastige energiske Træk ... lige under *Kongens*.

Efter denne effektfulde Optakt kunde Aftenen begynde.

En lille, gammel Dame gaar med korte, hurtige Skridt op mod Talerstolen. Bag de trætte Træk, der er modeleret stærke og haarde som hos Mennesker, der har lidt meget og levet rigt, aner man Ungdommens Skønhed, vel ikke den som beundres i Nizza, men den, der sejrer ved Aand og Ild. Bag Brilleglassene flammer det endnu, og den ydre Ro er Aarenes Afklarethed, ikke Sindets Ro.

Da et voldsomt Velkomstbifald er forstummet, begynder Emma Goldmann at tale:

De amerikanske Studenter slaar med Sten, naar Emma Goldmann taler.

— Jeg gratulerer Studenterforeningen til det Mod den har vist ved at indbyde mig til i Aften at være dens Gæst. Det kunde aldrig være sket i Amerika. Der plejer Studenterne at bringe Sten med, naar de skal høre mig, for at vise, hvor villige de er til at høre andre Meninger. For mig er det derfor en særlig Glæde at staa her blandt unge Mennesker, der ikke er bange for at høre andet end det, som passer dem.

Roligt, men med dyb Alvor se I....

Drømmeren Lenin som blev Rusiands Gud.

Vi tror nu til Dags paa Historiens Mission, som man tidligere troede paa Skæbnen. Diktaturet er kommet til Verden skiftende med at have en historisk Mission. Det gjælder lige saa vel Hitler som Mussolini og Lenin.

Lenin er Diktaturets Ophavsmand; fra ham udgaar det moderne Diktatur — Lenin havde en *Idé*. Han vilde frigøre Masserne fra politisk og økonomisk Tvang. For denne Idé levede han, kæmpede han og arbejdede han atten Timer i Døgnet. Han var Idealist, og hans Maal var at give Masserne en Chance for at faa Lykken ved eget Arbejde. Lenin var den store *Drømmer*, *Profeten*, og *Resultatet er*, at *Lenin i Dag er Rusiands Gud*. Ikonerne er afskaffet, men Lenins Billede har indtaget deres Plads.

Uden Lenin var Mussolini kun en tiende Rangs Reporter.

Man ser Mussolini? *Mussolini har ingen Idé — kun en fiks Idé*, nemlig den, at han er en Reinkarnation af den store Cæsar. Uden Lenin vilde Mussolini i Dag være en tiende Rangs Reporter ved en socialdemokratisk Avis.

Er saaledes Forudsætningerne for Mussolini og Lenin forskellige, saa er Resultatet lige forkasteligt og lige saa foragteligt som Hitlers Tyskland. I Rusland taler man om Proletariatets Diktatur. Men det russiske Diktatur er Diktaturet over Proletariatet. Det er ikke en Klasse, men en Mand som regerer, og det maa være saadan, fordi Diktatur ifølge sit Begreb altid er én Person. I Rusland forsøgte Trotski, Kamenef og Sinovjef at danne et Trimvirat efter Lenins Død, men de endte der, hvor de plejer at sende andre hen — i Landflygtighed, og nu er det russiske Regimente igen kun én: Stalin.

Diktaturet har i Rusland ødelagt enhver Mulighed for selvstændig Tænkning baade politisk og økonomisk, fordi man har dræbt Masernes Initiativ. Den russiske Arbejder har i Dag mindre at sige end nogen Sinde under Tsarens Regime. Han kan ikke vælge sit Arbejde selv, han kan ikke vælge, hvor han vil leve, ikke hvad han vil læse, ikke hvad han vil mene. Og nøjagtig det samme gælder Italien. . *Mussolini har gjort det Land som skabte en Michelangelo til det slaveds og dumeste i Verden.* En tankeløs Masse stirrer op imod én Mand, som skal tænke, handle og bestemme alt for alle. Under saadanne Betingelser dør Aanden.

Materialismen har gjort os alle til Tiggere.

Og dog ser vi overalt i Verden Mennesker stirre magtstjaalne hinimod Rusland som Landet hvorfra Frelsen skal komme. Den vil aldrig komme derfra. Det er ikke mange Uger siden, at de russiske Kommunistførere selv ved den store Partikongres indrømmede, at Femaarsplanen ikke var blevet Succes. Den hev-

Rusland er Sjælenes Lourdes.

Og dog ser Tusinder og atter Tusinder af Mennesker i Rusland Begyndelsen til det tredje Riges Idealtilstande. Menneskene kan nemlig ikke leve uden Tro, og naar Mennesker har nægtet Grænsen af deres Produktionsevne og dog aldrig faar et Glimt af Lykken at se, saa opdjder de mod de nye Haab, som stiger frem i Eventyrlandets Horisont. De bygge rejser til Lourdes — og mange af dem kommer sig jo ogsaa, fordi de *tror* paa de helbredende Kilders Magt. Paa samme Maade er mange blevet helbredt paa Sjælen ved et Blik ind i det nye Rusland. *De nægter nemlig Øjet af se den skrøbne Overflade og rejste sig, inden de havde fundet ud, Aand den gemte.*

Nej Diktaturet er af i Gaar og ikke af i Morgen, og mange tror da ogsaa paa Redningen gennem Demokratiet. Men man kan ikke helbrede en Syg ved stadig at tappe ham for Blod. Det er det, Demokratiet gør i Stedet for at tilføre nyt, frisk, livgivende Blod. Man kan ikke plukke Roser af en Kaktus, man maa plante Rosenbuskene i Jordbunden. Men vor Jord er blevet gold af Diktatur og misforstaaet Demokrati, og der gror ingen Roser mere.

Det frie Samarbejde mellem Mænd og Kvinder skal skabe Fremtidens Samfund.

— Mine Venner, sluttede Emma Goldmann, min Drøm om Fremtiden er et Samfund, hvor Idealisme og Individualitet ikke længer betragtes som foragtelig Sentimentalitet, at Samfund, der fremelsker det frieste Samarbejde og den frieste Forening af store Mænd og Kvinder, som har Vilje til at arbejde for Samfundet. Derfor vil jeg til min sidste Blodsdraabe bekæmpe Diktaturet, hvor og naar jeg ser det rejse sit Hoved.

Studenterne brød ud i stormende Jubel, og med et lille lykkeligt Smil om Munden gik Emma Goldmann atter op paa Talerstolen: — Jeg er ikke god i Rollen som Primadonna, sagde hun, men jeg er glad for Deres Bifald, og jeg takker Dem.

Hendes Foredrag havde været som en Dialektik med en usynlig Modpart, virkningsfuldere i ei-e Angreb end i det positive. Men enig eller uenig med denne Taler, der i Fortrin og Mangler holt var Kvinde, forlod man Salen i Følelsen af at have mødt en Personlighed, der er født med og til sin sidste Stund vil have sine Meningers Mod.

Merete.

Dødsfald i Provinsen

Fhv. Borgmester Grevsen, Korsør.

Korsør, Lørdag.
POLITIKEN, PRIVAT

Efter længere Tids Svagelighed er Socialdemokratiets betydeligste Skikkelse i Korsør, fhv. Borgmester, Redaktør *Aug. Grevsen* i Eftermiddag død i sit Hjem, 57 Aar gammel. Han var folkevalgt Borgmester fra 1917 til 1930, da han trak sig tilbage paa Grund af Sygdom. Ved sin Død var han Formand for Forligskommissionen, Medlem af Skatteraadet og anden Suppleant til Landstinget.

Skoleinspektør Chr. K. Christensen, Kertemindo.

Kertemindo, Lørdag (M. B.)

Skoleinspektør ved Kertemindo Kommuneskole *Chr. K. Christensen*, Kertemindo, er i Eftermiddag Kl. 1[illegible] i Mo...

890707001

The Emma Goldman Papers

["Den Personlige Friheds Værn". The society "For the defense of personal freedom"... In Swedish] / Emma Goldman.– 6 cm. *In* Politiken [Copenhagen]. – [(April 10?, 1932, advertisement)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

skriver den 1. 1931

Fru Emma Goldman.

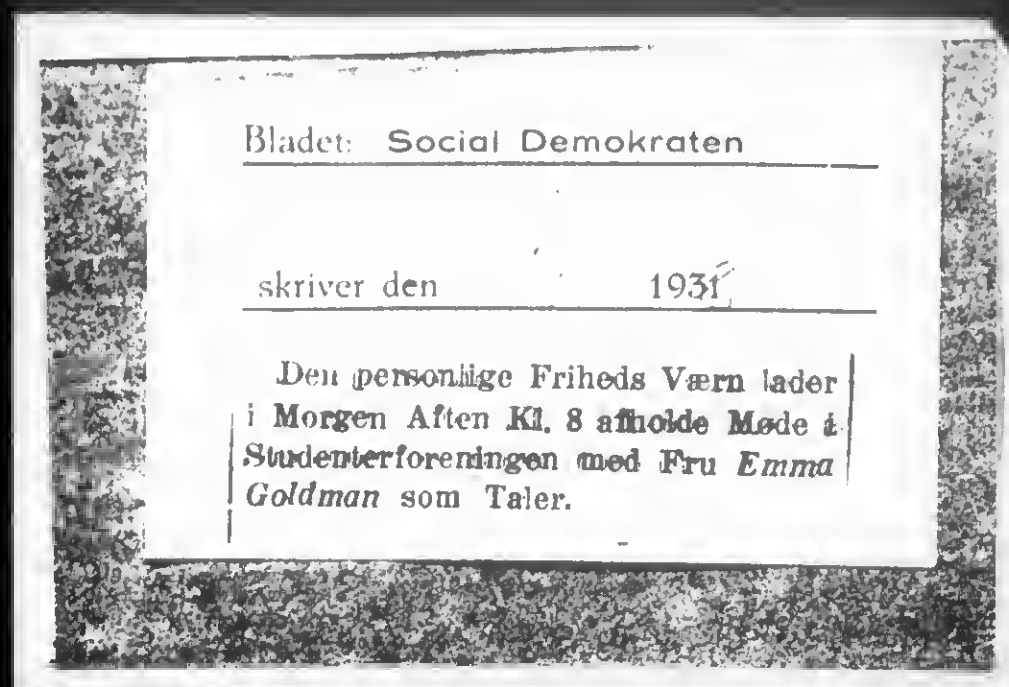
„Den personlige Friheds Værn" har indbudt den internationale Taler, Anarkisten Fru Emma Goldman til at være Foreningens Gæst paa Mandag Aften og tale ved et offentligt Møde i Studenterforeningens Sal om „Det sociale Problem i Nutidsbelysning". Adgangen til Mødet er gratis. Fru Herdis Bergstrøm vil under Foredraget, der holdes paa Tysk, som Tolk gengive dette i Hovedtrækkene.

890707002

The Emma Goldman Papers

[Den Personlige Friheds Værn... The society "For the defense of personal freedom"... In Danish] / Emma Goldman. – 6 cm. *In* Social Demokraten. –[(April 10?, 1932, advertisement)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Bladet: Social Demokraten

skriver den 1931

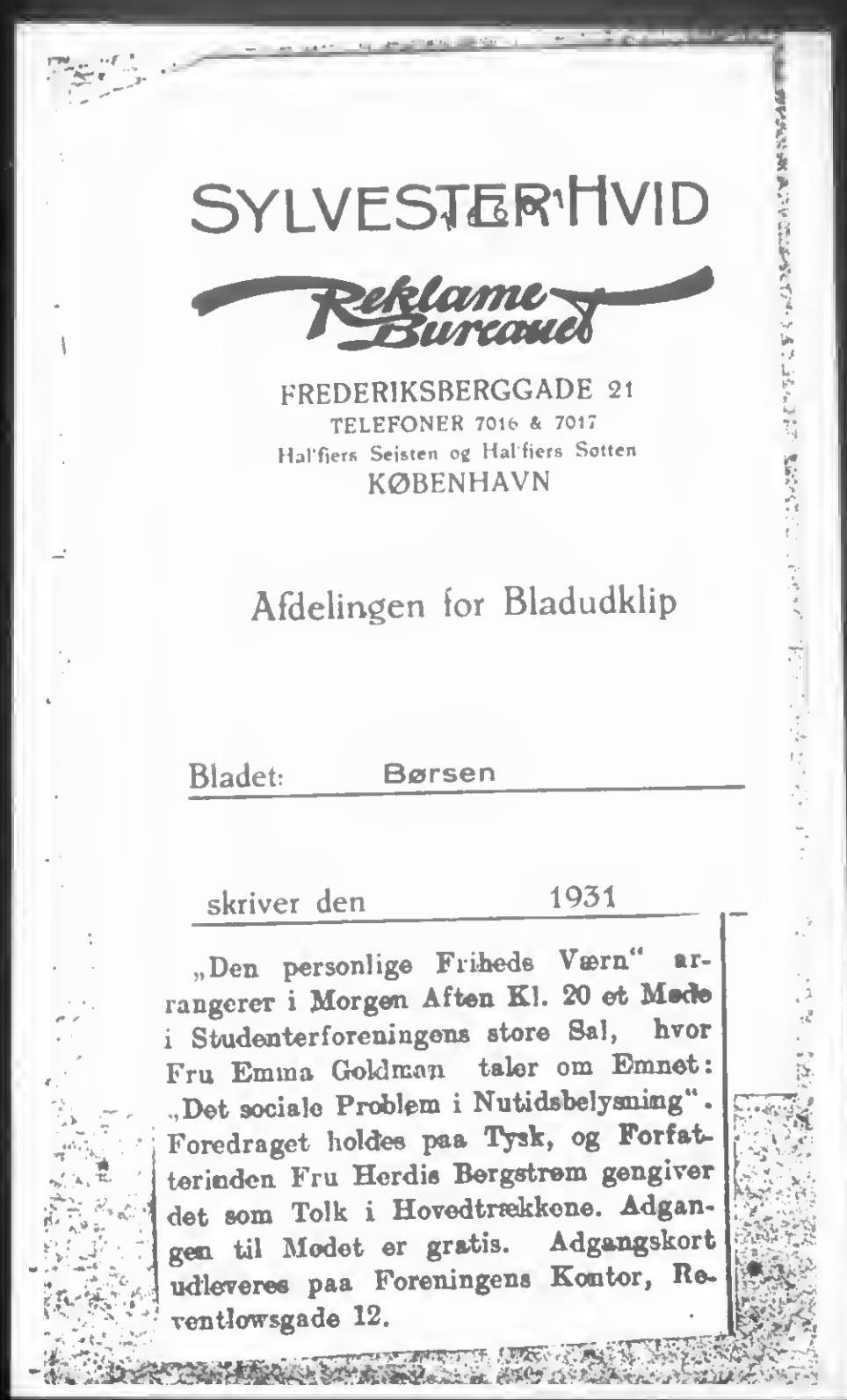
Den personlige Friheds Værn lader i Morgen Aften Kl. 8 afholde Møde i Studenterforeningen med Fru *Emma Goldman* som Taler.

900124008

The Emma Goldman Papers

["Den personlige Friheds Værn".... The society "For the defence of personal freedom... In Danish] / Emma Goldman.– 15 cm. *In* Børsen [Copenhagen]. –(April 10, 1932, advertisement).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

SYLVESTER HVID

Reklame Bureauet

FREDERIKSBERGGADE 21
TELEFONER 7016 & 7017
Hal'fiers Seisten og Hal'fiers Sotten
KØBENHAVN

Afdelingen for Bladudklip

Bladet: Børsen

skriver den 1931

„Den personlige Friheds Værn" arrangerer i Morgen Aften Kl. 20 et Møde i Studenterforeningens store Sal, hvor Fru Emma Goldman taler om Emnet: „Det sociale Problem i Nutidsbelysning". Foredraget holdes paa Tysk, og Forfatterinden Fru Herdis Bergstrøm gengiver det som Tolk i Hovedtrækkene. Adgangen til Mødet er gratis. Adgangskort udleveres paa Foreningens Kontor, Reventlowsgade 12.

891211002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman om Personlig Frihed: I Frankrig trives den bedst. Amerika har lagt den i Spændetrøjen [Emma Goldman on personal liberty. In Danish] / Emma Goldman. – p. 4 ; 42 cm. *In* Ekstrabladet [Copenhagen]. –(April 11, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket I. afdeling, Copenhagen, Denmark.

EKSTRABLADET

EINAR NIELSEN APPELLERER

Hans Sagfører bekræfter, at Dommen skal prøves ved Landsretten

UMIDDELBART efter, at den sønderknusende Dom var afsagt over Einar Nielsen, udtalte hans Modstander, Kommunelærer Carstensen til EKSTRABLADET, at Nielsen uden Tvivl vilde appellere Dommen til Landsretten, og at han efter Sigende allerede var i Færd med hos sine Tilhængere at indsamle Midler til at føre Processen videre for.

I Dag har Einar Nielsens Sagfører, Hr. Overretssagfører Espersen, bekræftet, at Dommen bliver indanket for Landsretten.

Der vil rimeligvis hengaa et Stykke Tid, inden Domsforhandlingen kan finde Sted.

KVÆSTET UNDER ET GRAVMONUMENT

Stenhuggermesteren dømt til at betale Erstatning i Anledning af en Ulykke paa Bispebjerg Kirkegaard.

Da Enkefru *Elisabeth Wilde* den 13. Juli i Fjor paa Bispebjerg Kirkegaard var i Færd med at pynte sin Mands Gravsted, væltede pludselig et Gravmonument fra Nabograven ned over hende og kvæstede hendes ene Ben alvorligt.

I Dag blev der af Landsretten afsagt en Dom i en Erstatningssag, som Enkefru Wilde i Anledning af Ulykkestilfældet havde anlagt mod Stenhuggermester *Thorvald Petersen* samt mod Enkefru *Ellen Pring*, hvem Graven med Monumentet tilhører.

Stenhuggermesteren dømtes til at betale 500 Kr. til Sagsøgerinden og 75 Kr. i Sagsomkostninger, medens Enkefru Pring blev frifundet og fik tilkendt Sagens Omkostninger med 75 Kr.

VALUTA-KURSER

11. April 1932.	Pct.-Diskonto	København 9	København 11
London	3½	18 20	18 20
New York	3	484 00	480 00
Berlin	6	115 00	115 00
Paris	2½	19 20	19 20
Antwerpen	3½	67 75	67 75
Zürich	2	94 40	94 40
Rom	6	25 10	25 10
Madrid	6	37 00	37 00
Amsterdam	3	196 50	196 50
Stockholm	5	95 50	94 25
Oslo	5	95 65	95 00
Helsingfors	7	8 55	8 55
Prag	6	14 60	14 50
Wien	10	—	—

København 5 pCt. Diskonto.

MOD ROTTER OG MUS
TIN

EMMA GOLDMAN OM PERSONLIG FRIHED

I Frankrig trives den bedst

Amerika har lagt den i Spændetrøjen

EMMA GOLDMAN, den verdenskendte Anarkist og Forfatterinde, Agitator og Fribedsforkæmper, er atter i Staden, og denne Gang skal den berømte Dame tale i „Den personlige Fribeds Værn", en „Ønske-Opgave for en Anarkist".

Paa „Domus Medicas Hotel" træffer vi Emma Goldman, som en alem Forkølelse tiltrods er ufortrøden, villig til at tale om det, hvorom alting er: Den personlige Frihed.

Emma Goldman.

Frankrig — Frihedens Land.

— Eksisterer den personlige Frihed i vor Tid? begynder vi.

— Ikke helt og ubeskaaret, siger Emma Goldman, men efter megen Søgen er jeg kommet til den Overbevisning, at det Sted, hvor den personlige Frihed har de største Muligheder, er i Frankrig. Derfor har jeg nu bosat mig dér i den lille Fiskerby San Tropz ved Middelhavskysten i Provinsen Arles.

Der pulserer Livet om Sommeren voldsomt, Folk fra Alverdens Kanter søger did. De gaar klædt — eller afklædt — ganske som de vil, lever som det passer dem, og Franskmændene lader alle være i Fred. Dette bunder igen ud i, at Franskmænd aldeles ikke interesserer sig for deres Naboer, er komplet ugæstfrie — en logisk Følge af denne Ligegyldighed over for andre — og paa den Maade faar den personlige Frihed Lov at florere. Politisk set er man ikke fri i Frankrig; blander en Udlænding sig i Politik, saa udvises han omgaaende, men ellers er man sin egen Herre.

vet derfra formedelst religiøs Forfølgelse. Disse Puritanere slog sig ned i det nye Land — og begyndte snart at forfølge alle andre, der ikke tænkte som de. Forbudet er jo et direkte Udslag af Puritanismens Overdrev. I Amerika griber man hvert Sekund paa Dagen hindrende ind over for Individets Frihed. Hvor Industrien dominerer, som i U. S. A., bliver Individet mekaniseret, tvinges til at udføre kedsommeligt ensartet Arbejde; der er ingen Slippen uden om.

Af det onde —

— Censuren, hvor det gælder Litteratur, Teater og Film i U. S. A., forhindrer enhver Form for Initiativ, og da Censuren er overgivet i Politiets Hænder, er det ikke engang nogenlunde intelligente og fornuftige Mennesker, som agerer Censorer. Politiet i Amerika er, som bekendt, taget fra Samfundets værste Klasser; ingen Mand med Selvrespekt vil tilhøre Politiet i U. S. A., og derfor er det muligt for Korruption, Forbrydelse og Fordærv at slaa saa dybe Rødder.

— Her igen er det Forbudet, som har virket saa ødelæggende. Blev det afskaffet i Morgen, vilde man samtidig være 97 pCt. af alle de Forbrydelser, som nu finder Sted, kvit, men indtil da kan intet standse det herskende Kaos. Politiet er jo *Racketeerernes* Medarbejdere.

Racketeering defineres.

— Hvad er egentlig en Racketeer?

— Ja, Ordet er jo nu optaget i alle Sprog, men skal jeg definere det, vil jeg sige, at Racketeering betyder, at man *under Udøvelse af Tvang formaar andre Mennesker til at handle efter Ens Vilje*. Husk vel paa, at denne Trafik ingenlunde er af ny Dato. De Banditter, som nu huserer i Staterne, driver Spritsmugling, forøver Overfald og dyrker Pengeafpresning under Tusinder af Former, er „legitime Børn" af de første Racheteers, som *Ida Tarbel*, en fremragende amerikansk Kvindesagsdame, afslører i sine Bøger. De første til at indføre Racketeering var saamænd ingen andre end *Gould, Rockefeller* og de andre Mangemillionærer. De lagde Grunden til deres kolossale Rigdom ved, saa snart de sad inde med tilstrækkelig Magt, at misbruge denne til tvinge deres mindre Konkurrenter til at overgive sig paa Lykke og Fromme.

Her gjaldt kun den rige Mands Vilje; de andre blev ruineret, gik neden om og hjem, enten de adlød eller ej. Saaledes lagdes Grunden til Racketeering. Men mens denne onde Magt fra Begyndelsen af blev udøvet af kloge Hoveder, saa dyrkes den nu af Nationens Udskud, Bandeførerne, der udøver Rædselsherredømme i New York, Chicago og

SIDSTI LINDY

Pengene i Gu

Hopeweſl, i

LINDBERGH ønsker at indle Forhandlinger med Barner og skal være villig til at erstatt gesedlerne med Guld, da de forn Bortførere nu ikke kan bruge Se hvis Numre er blevet offentlig

R.B.

GREV REWENTL MODTAGET KONG GUSTA

I Tiltrædelsesavdie med 4 Heste for Vogn

Stockholm, i
Privat for Ekstrabl

I Dag til Formi[illegible] modte Gustaf paa Slottet i Stockholm marks nye Gesandt i Sverige, G *Rewentlow*, i højtidelig Avdiens. blev afhentet i sin Lejlighed af F *Louis de Geer* og kørte i Gallavog spændt med 4 Heste, op til Slotte

Efter at Ministeren havde ov ret sine Akkreditiver til Kongen ne havde ført en lille Samtale me blev han ført tilbage til sin Bop samme højtidelige Maade ledsaget herre de Geer.

AFRUSTNING KONFERENCE TAGER FAT IG

Genève, i

Efter 3 Ugers Pavse har ningskonferencen genoptaget si bejder i Dag. Konferencens Ho valg træder sammen i Efterm

R.B.

BØRSE

Obligationsmarkedet afsva Sterlingkursen uforandr

Optakten til den nye Børsuge v andet end lystelig. Samtlige Oblig dalede, og det blev i de fleste T ½ til ¾ Points, et Par enkelte dalede endog 1 Point. I alt o 557,000 Kr. De Kreditindskrænkn vedblivende er stramme, sælger F res Obligationer for at faa likvid ler til deres Virksomheder.

891211002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman om Personlig Frihed: I Frankrig trives den bedst. Amerika har lagt den i Spændetrøjen [Emma Goldman on personal liberty. In Danish] / Emma Goldman. – p. 4 ; 42 cm. *In* Ekstrabladet [Copenhagen]. –(April 11, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket 1. afdeling, Copenhagen, Denmark.

r at Nykøbingtilfældet havde anlagt
ister Thorvald Petersen mødt
Fring, hvem Grøven med
t tilhører.
mesteren dømtes til at betale
Sagsomkostninger og 75 Kr. i Bøder.
Fring blev frifk tilkendt Sagens Omkostninger.

LUTA-KURSER

1932.	Gir.-Dis-konto	Kiøbenhavn 9	Kiøbenhavn 11
	5½	19 30	18 30
	6	114 00	113 00
	6	115 00	115 00
	5½	19 20	19 20
	5½	67 75	67 75
		94 40	94 40
		25 10	25 10
		37 00	37 00
	5	196 50	196 50
	5	94 25	94 25
	5	95 00	95 00
	7	8 55	8 55
	6	14 50	14 50
	10	—	—

ava 5 pCt. Diskonto.

TTER OG MUS
IN
TELF. 3662-14362

Udryddelse af Rotter og Mus
lang Tilbud.

PILSNER
Tiden?

Smag den ved først givne Lejlighed. —
De vil give os Ret:

Stjernen's Lys Pilsner
er en Øhest for sig —
en virkelig Nyhed!

Frankrig — Frihedens Land.

— Eksisterer den personlige Frihed i vor Tid? begynder vi.

— Ikke helt og ubeskaaret, siger Emma Goldman, men efter megen Søgen er jeg kommet til den Overbevisning, at det Sted, hvor den personlige Frihed har de største Muligheder, er i Frankrig. Derfor har jeg nu bosat mig dér i den lille Fiskerby San Tropz ved Middelhavskysten i Provinsen Arles.

Der pulserer Livet om Sommeren voldsomt, Folk fra Alverdens Kanter søger did. De gaar klædt — eller afklædt — ganske som de vil, lever som det passer dem, og Franskmændene lader alle være i Fred. Dette bunder igen ud i, at Franskmænd aldeles ikke interesserer sig for deres Naboer, er komplet ugæstfrie — en logisk Følge af denne Ligegyldighed over for andre — og paa den Maade faar den personlige Frihed Lov at florere. Politisk set er man ikke fri i Frankrig; blander en Udlænding sig i Politik, saa udvises han omgaaende, men ellers er man sin egen Herre.

I Rusland og Skandinavien.

— Og hvordan med den personlige Frihed i andre Lande?

— I Rusland eksisterer der ingen personlig Frihed ud over det, at man kan gaa klædt, som man vil. Ellers leves Livet under Tvang. Da jeg dybt skuffet og nedbrudt forlod Rusland, opholdt jeg mig tre og en halv Maaned i Stockholm, men særlig talt, jeg var saa melankolsk og fortvivlet, at jeg ikke var mig mine Omgivelser bevidst. Jeg kan ikke udtale mig om den personlige Frihed i Skandinavien, kun véd jeg, at Danskerne er lige saa gæstfri, som Franskmændene er det modsatte, og da jeg jo ikke skal bo her, er denne Gæstfrihed for mig vidunderlig, den virker som Solskin lige ind i Sjælen.

— I Tyskland, hvor jeg netop kommer fra, er det smaat bevendt med den personlige Frihed, selv om denne dog er langt større nu end under Kejserdømmet. Jeg tror imidlertid, at alle de Verboten-Skilte og -Opslag, Tyskland nu bruger som Vaaben over for Hitler og Nazisterne, forfejler Maalet, blot griber alt for hæmmende ind, hvor det gælder Individets Frihed.

My House is my Castle!

— I England, hvor man roser sig af at respektere Individets personlige Ret, og hvor man ogsaa til en vis Grad gør det, kan det dog alligevel ikke siges, at den personlige Frihed er særlig stor; der er det Traditionerne og saa meget andet, som staar i Vejen.

— Men, fortsætter Emma Goldman og gør en lille Pavse, for at det paafølgende skal virke særlig stærkt, det er dog hos os ovre i Amerika, at den personlige Frihed har fundet den værste Medfart, ja, i U. S. A. er den egentlig helt elimineret. Dette er saa meget des mere trist, som de Mennesker, der for 300 Aar siden udvandrede til Amerika fra den gamle Verden, netop var fordrevne af Tvang formaar andre Mennesker til at handle efter Sin Vilje. Husk vel paa, at denne Trafik ingenlunde er af ny Dato. De Banditter, som nu huserer i Staterne, driver Spritsmugling, forøver Overfald og dyrker Pengeafpresning under Tusinder af Former, er „legitime Børn" af de første Racheteers, som *Ida Tarbel*, en fremragende amerikansk Kvindeagitatorinde, afslører i sine Bøger. De første til at indføre Racheteering var sammesmed ingen andre end *Gould, Rockefeller* og de andre Mangemillionærer. De lagde Grunden til deres kolossale Rigdom ved, saa snart de saa fandt med tilstrækkelig Magt, at misbruge denne til tvinge deres mindre Konkurrenter til at overgive sig paa *Lykke og Fromme*.

Her gjaldt kun den rige Mands Ville: de andre blev ruineret, gik nedad om og hjem, enten de adlød eller ej. Saaledes lagdes Grunden til Racheteering. Men mens denne onde Magt fra Begyndelsen af blev udøvet af kloge Hoveder, saa dyrkes den nu af Nationens Udskud. Bandeførerne, der udøver Rædselsherredømme i New York, Chicago og andre store Byer.

Er Politiet med.

— Lad os sige, en Bande ejer Vaskerier; den henvender sig til de store Hoteller, tvinger disse til at lade vaske paa Bandens Vaskerier. Hvis ikke, og hvis der knyes over Prisen, saa kommer man med Maskingeværerne, *og Politiet er med i Komplottet*, saa der er ingen Udvej. Man giver efter eller bliver skudt ned.

— *Se nu Lindy's stakkels Baby, som er Fjerbold for konkurrerende Bander. Man har før i Tiden hørt om Bortførelse med Løsepenge til Hensigt i U. S. A., men det gjaldt sjælden eller aldrig Børn. Nu er seks Børn blevet bortført, siden Lindy's Barn forsvandt. Om det skriver Bladene ikke meget; det er for skamfuldt, for ogsaa dér maa Politiet være med paa Banditternes Side, ellers kunde Sagen aldrig have faaet dette Omfang.*

Hvorfor Lindy's Barn valgtes.

— Man véd, at Oberst *Lindbergh* vil ofre sin sidste Øre for at faa Barnet tilbage, derfor valgte man netop hans Barn, og han kommer sikkert ogsaa til at bede dyrt. Bag dette Barnerov ligger Amerikanernes Eventyrlyst, den der drev de gamle Søroverе frem. Alt dette er nu udartet til en sygelig Trang til at gøre sig bemærket, stor Avisomtale og saa naturligvis til samtidig at blive rig paa en hurtig og let Maner.

Under Krigen saa Folk, hvorledes selv Regeringens Øverste formaaede at mele deres egen Kage, blive rige paa en Nat, og nu vil de ukultiverede Masser gøre det samme. Midlerne er blot andre — men lige forkastelige.

Bruz.

ORDENSDEKORATION

Formand for Dansk Svømme- og Livredningsforbund, Direktør C. V. Pedersen er blevet udnævnt til Ridder af Dannebrog.

AFRUSTNINGS-KONFERENCEN TAGER FAT IGEN

Genève, i Dag.

Efter 3 Ugers Pavse har Afrustningskonferencen genoptaget sine Arbejder i Dag. Konferencens Hovedudvalg træder sammen i Eftermiddag.
R.B.

BØRSEN

Obligationsmarkedet afsvækket. Sterlingkursen uforandret.

Optakten til den nye Børsuge var alt andet end lystelig. Samtlige Obligationer dalede, og det blev i de fleste Tilfælde ½ til ¾ Points, et Par enkelte Serier dalede endog 1 Point. I alt omsattes 557,000 Kr. Da Kreditindskrænkningerne vedblivende er stramme, sælger Folk deres Obligationer for at faa likvide Midler til deres Virksomheder.

De største Omsætninger fandt i Dag Sted i Kreditkassen for Landejendomme 6. Serie 4½ pCt. (16,000 ÷ ¾), i samme Papir 6. Serie 5 pCt. (56,000 ÷ 1), i Vest-sønderjysk Kreditforening 7. Serie 4½ pCt. (80,000 ÷ 1), og i Østifternes Kreditforening 11. Serie 4½ pCt. (28,000)

Valutakurserne omsattes kun for svenske Kroner (÷ 125 Øre Kurs 94,25) og norske Kroner (÷ 65 Øre Kurs 95,00). Alt det øvrige blev uforandret.

Aktiemarkedet laa som sædvanlig meget stille med smaa Omsætninger og ligesaa smaa Kursforskydninger.

AKTIE-KUI

Papirernes Navne	3 Aars Udb.	Gjo
Nationalbank	10.10.8	—
Privatbank	6.6.6	80½
Handelsbank	8.8.6	82½
Haandværkerbanken	5.5.5	—
Folkebanken	—.6.6	87
Fyens Discontobank	10.10.10	—
Aarhuus Privatbank	8.8.6	83½—
Aalborg Discontobank	10.8.6	—
Investor	6.6.3½	—
Store nord. Telegrafselskab	20.20.20	250½—
Holding Co.	20.20.20	240½—
Københavns Telefonselskab	8.8.8	112
Jysk Telefonselskab	8.8.8	105
Lolland-Falsters Telefon	7.7.6	—
Lolland-Falsters Jernbane	4.4.4	—
Frederiksberg Sporvej	5½.5½.5½	—
Københavns Frihavn	7.6.6	—
Alm. Brandassurance A	34.34.33	—
Alm. Brandassurance B	44.44.43	—
Dansmidth	7.8.8	—
Dansk Kulkompagni	5.6.6	—
Christianshelms Fabriker	6.5.5	—
Crone & Goldschmidt	4.5.5	—
Ostasiatisk Industri og Plantage	10.5.0	—
Ostasiatisk Kompagni	10.8.0	—
Forenede Dampskibsselskab	6.6.6	36
Dampskibsselskabet Norden	10.8.5	—
— Dannebrog	5.8.0	—
— Helmdal	20.10.8	—
— Orient	8.5.0	—
— Myren	8.4.0	34½
— Torm	30.30.15	—
— Vendila	8.0.0	40
— Progress	8.0.0	—
Dansk-fransk Dampskibsselskab	7.0.0	—
Dampskibsselskabet Orion	0.0.0	—
Burmeister & Wain	8.8.0	26 —
Helsingørs Skibsværft	10.10.8	—
Danske Sukkerfabriker	11.10.6	183½—
Forenede Bryggerier	17.17.15	206½—
Østjyske Bryggerier	9.10.10	—
Danske Spritfabriker	12.12.12	—
Danske Cikoriefabriker	12.12.12	—
Dansk Mælkekompagni	7.8.5	—
Dansk Vin- & Konservesfabrik	12.11.10	—
Brødfabriker	8.8.8	135 —
[illegible] & Søn	0.0.0	47½
[illegible] & Lyngsø	10.12.11	143 —
Nordisk Fjerindustri	10.7.8	96½
Fabrik [illegible]	[illegible]	—
Kastrup Silkevæv	10.12½.12½	—
Kongelig Porcelænsfabrik	15.15.15	—
Forenede Papirfabriker	4.4.0	—
Gyldendal	10.10.10	—
Schønning & Arvé	10.10.8	—
	4.6.6	—

ALFRED HORWITZ & CO., Ved

8911011008

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Anarkistinden [A woman anarchist. In Danish] / Emma Goldman.— 28 cm. *In* Extrabladet [Copenhagen]. —[(April 11, 1932, fragment)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ANARKISTINDEN: Den stilfærdige og elskværdige Anarkistinde *Emma Goldman blev i Aftes fejret* ved en privat Fest, som Brødrene Ivan og Emil Opffer havde arrangeret i Malerinden Annette Houths smukke Hjem i Amaliegade. Til Stede ved Festen var en lille Skare af vore allerblodtørstigste Anarkister herhjemme, saasom Digteren Hans Ahlmann, Red. Bertil Bing, Fru Herdis Bergstrøm, Fru Inger Magnussen, Mar. Kalckar og hans yndige Døtre Nina og Jytte, Maleren Kay Christensen og Frue, Malerinden Astrid Holm, Aage Fønss og Fru Kylle . . . .

I stens Genstand, som i Aften skal tale i „Den personlige Friheds Værn", var, takket være det vaade skandinaviske Klima, forkølet — men erklærede for øvrigt at befinde sig udmærket her i Norden. Dog, føjede Emma Goldman til, Vejret i San Tropez er behageligere i det lange Løb.

Jeg havde Lejlighed til at veksle en Del Ord med den berømte Dame, som bl. a. fortalte mig, at efter at hun for længst har opgivet sit russiske Borgerskab, erhvervet og atter mistet sit amerikanske, er hun nu endt som Hs. britiske Majestæts Undersaat. — Vi talte ogsaa lidt om den af Hr. Jul. Bomholt saa ivrigt forfægtede Opfattelse af „social Litteratur", og her fremsatte Fru Goldman den fornuftige Teori, at al værdifuld Litteratur har en social Kerne, men at det er den kunstneriske Behandling af Stoffet, der giver Litteraturen Værd.

Erna Goldman er en overmaade hyggelig Dame at være sammen med.

BEST COPY AVAILABLE

900124010

The Emma Goldman Papers

[Fru Emma Goldman. Mrs. Emma Goldman. In Danish] / Emma Goldman. – 15 cm.
In Dagens Nyheder [Copenhagen]. –(April 11, 1932, advertisement).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16601

SYLVESTER HVID

Reklame Bureauet

FREDERIKSBERGGADE 21
TELEFONER 701e & 7017
Halfjers Seisten og Halfjers Sotten
KØBENHAVN

Afdelingen for Bladudklip

Bladet: Dagens Nyheder

skriver den 1931

Det er i Aften Kl. 20, at Fru *Emma Goldman* taler i Studenterforeningen ved Den personlige Friheds Værns Møde om „Det sociale Problem i Nutidsbelysning". Der kan endnu paa Foreningens Kontor afhentes gratis Adgangskort.

451

891101002

The Emma Goldman Papers

Kendt kvindelig Revolutionær paa Besøg [Well-known revolutionary woman on a visit. In Danish] / Emma Goldman.— 27 cm. In Berlingske Tidene [Copenhagen]. — [(April 12?, 1932, advertisement)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

...ll for-
...talt. I
...g stor
...entval-
...ed, om
...laturen
...te blive
...nødven-

...ade det
..., skønt
Raads-
...nte, at
...d Ons-
...nt ikke
... længe

det som
...man paa
...adsrodet.
...d be-
...dmen
... for
... til
om

S

en
...r-
...i
...al

...Kinesiske Overgreb ... Betydning, med-
der anden Lyd ... nogen Tvivl om,
at Konsulerne betragter den japanske Ma-
rines Optræden som uberettiget.

M. van B.

Kendt kvindelig Revolutionær paa Besøg.

Emma Goldman, Verdens-Agitatoren, kommer til København.

Taler Lørdag i Studenter-Foreningen.

Emma Goldman.

I Morgen, Onsdag, kommer den bekendte kvindelige Revolutionære, Forfatterinden *Emma Goldman* her til København, hvor hun tager Ophold paa Angleterre; Lørdag Aften taler Emma Goldman i Studenterforeningen om „Diktatur-Politik".

Emma Goldman bor nu i Sydfrankrig i et lille Hus, som hendes Venner, med Bernard Shaw og Frank Harris i Spidsen, har skænket hende. Hun er

891101002

The Emma Goldman Papers

Kendt kvindelig Revolutionær paa Besøg [Well-known revolutionary woman on a visit. In Danish] / Emma Goldman.– 27 cm. In Berlingske Tidene [Copenhagen]. – [(April 12?, 1932, advertisement)].

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Enma Goldman Archive.

Emma Goldman.

I Morgen, Onsdag, kommer den bekendte kvindelige Revolutionære, Forfatterinden *Emma Goldman* her til Københavh, hvor hun tager Ophold paa Angleterre; Lørdag Aften taler Emma Goldman i Studenterforeningen om „Diktator-Politik".

Emma Goldman bor nu i Sydfrankrig i et lille Hus, som hendes Venner, med Bernard Shaw og Frank Harris i Spidsen, har skænket hende. Hun er født i Amerika, men russisk Jøde af Oprindelse; hendes Liv har været Kampen for Bedring af de Underkuedes Kaar, og hun har siden hun første Gang — det var i 1895 — modte frem som Agitator i Amerika, utrættelig viet alle sine Kræfter til almenmenneskelige, idealistisk prægede Samfundsopgaver. I mange Aar virkede hun som Sygeplejerske og Jordemoder i New Yorks Ghetto. Hun blev i sin Tid arresteret som Medskyldig i Attentatet paa Præsident *McKinley*, men blev dog frikendt for denne Beskyldning. Det var Emma Goldman der samlede de amerikanske Arbejdere til en Generalstrejke som Protest mod Mooneys og Billings Dødsdomme efter et Bombeattentat uden for et konservativt Blad i San Francisco, og endelig var det Emma Goldman, der efter Amerikas Indtræden i Verdenskrigen maatte vandre to Aar i Fængsel, fordi hun havde agiteret imod Værnepligten. Hun blev forvist og rejste til Rusland, der modtog hende med aabne Arme. Men snart blev hun uenig med Magthaverne og bosatte sig saa, efter en Foredragstournée, i Sydfrankrig, hvor hun skrev sine verdensbekendte Memoirer „Living my life".

Emma Goldman har til sin Københavnsrejse valgt Luftbefordringen, og kor ner her til Byen via Kastrup Lufthavn.

16601

891101009

The Emma Goldman Papers

Fru Emma Goldman i "Den Personlige Friheds Værn" [Mrs. Emma Goldman on "The protection of personal freedom. In Danish] / Emma Goldman.– (April 12, 1932, advertisement, Emma Goldman Scrap Book).– 1 p. ; 29 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Bladet:

skriver den 1932

Fru Emma Goldman i „Den personlige Friheds Værn".

—o—

Et Møde paa Onsdag.

—

Da den store internationale Taler og Agitator. Fru Emma Goldmann for to Maaneder siden under meget stor Opmærksomhed fra Offentlighedens Side talte i Studenterforeningen i København for en akademisk Forsamling, der havde fyldt den store Sal til sidste Plads, var det naturligvis kun et ringe Antal af de mange, som ønskede at høre og stifte Bekendtskab med denne interessante og verdenskendte Personlighed, der her fik deres Ønske opfyldt.

For at gøre en større Kreds herhjemme delagtig i den Oplevelse, det er at høre et Foredrag af Emma Goldman, og til at gøre sig bekendt med hendes gennem et langt og bevæget Liv i den sociale Propagandas Tjeneste erhvervede Syn paa de nuværende Samfundsforhold, har Foreningen Den personlige Friheds Værn formaaet Fruen til som Foreningens Gæst at holde Foredrag i København, Odense og Aarhus, og Onsdag d. 13. April taler Fru Emma Goldman paa et stort offentligt Møde i Haandværkerforeningens store Sal om „Det sociale Problem i Nutidsbelysning" med særligt Hensyn paa Alkoholspørgsmaalet og Forbudet som Ædruelighedsfaktor.

Hr. Kunsthandler Jørgen Jensen vil under Foredraget, der holdes paa Tysk, som Tolk gengive dette i Hovedtrækkene.

Studenterforeningen, Arbejdernes Oplysningsudvalg, Lægeforeningen og fl. a. Foreninger og Institutioner er indbudt.

Adgangen til Mødet er gratis for alle.

Vi anbefaler vore Læsere at benytte denne eneste Lejlighed til at høre Fru Emma Goldman, som hvorledes man end vil stille sig til hendes politiske Idéer, dog er et Navn i Verdensformat. En af Verdens syv mest berømte Kvinder, har et toneangivende New Yorker Dagblad fornylig kaldt hende.

BEST COPY AVAILABLE

454

891211001

The Emma Goldman Papers

[Interview] Personlig Frihed—og hvad den er [Civil liberty—what it is. In Danish] / Emma Goldman.— 29 cm. *In* Fyens Stiftstidende [Odense]. —(April 12, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket 1. afdeling, Copenhagen, Denmark.

Tirsdag 12 April

Fyens Stiftstidende 12 April 1932

INTERVIEW

Personlig Frihed —og hvad den er

Lille Ordvekslet med Emma Goldman, Forkæmperinden, Anarkisten og Frihedsherolden, som holder taler her i Odense.

Emma Goldman.

Emma Goldman, et literært Verdensnavn, en gammel Anarkist og altid den glødende Forkæmper for Begrebet „den personlig Frihed" gæster i disse Dage Danmark. Ialfes talte den berømte internationale Taler i København, og ialten taler Emma Goldman ved „Den personlige Friheds Værn"s store offentlige Møde paa Industripalæet, hvor kgl. Translatør Maack-Frees, som Tolk, i Hovedtrækkene vil gengive Foredraget, der holdes paa Tysk.

Dagen idag har Emma Goldman benyttet til Besøg paa Nyborg Statsfængsel, og vi havde her Lejlighed til at veksle et Par Ord med Forfatterinden, en meget hvidhaaret Dame, der trods en lettere Forkølelse alligevel vil tale til Odenseanerne ialten.

Amerika er ikke Frihedens Land!

Den personlige Frihed er et af Tidens mest misbrugte Begreber, og det er naturligt at spørge Emma Goldman, om personlig Frihed endnu findes i vort moderne, overorganiserede Samfund.

— Aaja, svarer hun. Den findes — vel ikke i den Forstand, at enhver kan gøre, hvad han vil, naar han vil, hvor han vil; men personlig Frihed i moderne Forstand findes endnu, selvom den maa bøjes ind under visse rent samfundsmæssige Krav.

— Og hvor er den mindst . . . i den gamle Verden eller . . . ?

— I den nye vil De spørge . . . ubetinget i den nye, i Amerika. Det er egentlig en skrækkelig Behandling, man hos os i Amerika har gjort den personlige Frihed. Den findes egentlig slet ikke . . .

— Man betegner ellers Amerika som Frihedens Land.

— Det er ikke rigtigt. Vi kender ikke den personlige Frihed paa nogen Maade. Aarsagerne ligger langt tilbage. Amerika befolkedes oprindelig fra Europa af engelske Udvandrere, Puritanere eller Kvækere, der udvandrede for at faa Lov at tro, som de ville . . . men ret snart gik de strengt i Rette med alle andersdes tænkende og dannede kom . . . den store industrielle Udvikling.

— Ber for den den personlige Frihed i . . . paa Fr . . . ell . . . kan det vel næ . . . gal . . . Ber . . . i . . . Irland o. . . .

Bagmændene til Stenderup-Urolighederne fundet

Det viser sig, at det er de sønderjyske Nazister, der har sat den sidste Tids voldsomme Begivenheder i scene og ikke Landbrugernes Sammenslutning.

GRAASTEN, Mandag.
Fra vor Korrespondent.

Kriminalpolitiet i Graasten har haft et meget omfattende Arbejde med at udrede Traadene i den sidste Tids voldsomme Begivenheder her i Landsdelen. Der er af Justitsministeriet begæret Efterforskning i Sagen ang. Uroligheder i Stenderup, og det gælder ikke blot selve Tumulterne, i Forbindelse med hvilke man søger efter dem, der opfordrede til at gøre Modstand mod Politiet og smed med Sten, men det gælder navnlig Anstiftelsen af hele Affæren. Opfattelsen at den Plakat paa Jørgen Nissens Ejendom der opfordrede til Boykott mod den ny Ejer, og endelig de oprørske Taler der blev holdt ved Mødet i Tirsdags.

Politiet er kommen saa vidt i sine Undersøgelser at der allerede kan fastslaas visse Kendsgerninger, som stiller Sagen i et noget andet Lys. Det har jo været den almindelige Antagelse, at Demonstrationerne er anstiftede af L. S. eller af Landmænd, der staar denne Bevægelse nær. Denne Opfattelse maa man nu revidere. Det er snarere de sønderjyske Nazister, der er Affærens Bagmænd, og det ser ogsaa ud til, at de har haft en Finger med i Spillet ved tidligere Demonstrationer. Der har været brugt Benævnelser som „Aktionsudvalget" og „Landsudvalget til Tvangsauktionernes Bekæmpelse". Men de Mænd, der sidder i disse Udvalg, der vel forøvrigt nærmest er fingerede, er enten Nazister eller staar Nazisterne nær, og i Realiteten er de kun Kamouflage for Nazisterne.

Stenderup-Plakaten førte til Opdagelsen.

Det var Stenderup-Plakaten, der førte til Opdagelsen af det rette Sammenhæng i denne Sag. Den var i sig selv strafbar efter Tugthuslovens, da den opfordrede direkte til Boykott, men den havde den yderligere Interesse, at Politiet maatte mene igennem den at kunne finde frem til de egentlig Anstiftere. Plakaterne blev opslaaet paa den omstridte Gaard den 1. April om Morgenen af nogle lokale Folk, der ikke vidste, hvor de kom fra. Alle Plakaterne manglede Trykkersteds-Angivelse. Denne var skaaret ud. Da Politiet besatte Gaarden om Mandagen beslaglagde det disse Plakater, og trods Mangelen af Trykkerstedet er det lykkedes at finde Bogtrykkeren, der har fremstillet dem.

Man kunde af Plakaterne se, at de var trykt her i Landsdelen antageligt paa et mindre Trykkeri med ikke alt for moderne Materiel. Paa en af Plakaterne fandtes der nederst paa Bagsiden svage Tegn af nogle trykte Bogstaver, som det dog var umuligt at læse. Man takserede dem til at være Papirgranskerens Firmamærke men det var noget helt andet

Det viste det sig nemlig et Trykkesteds-mærke. En Politimand lagde nemlig Mærke til en ganske speciel Trykfejl. Ordet Politi var stavet saaledes Riotio. Den Stavemaade havde han set før dels i et Ugeblad, der udgaar i Toftlund og i Nazisternes Blad, der trykkes samme Sted hos Bogtrykker Axel Lyngby Petersen. Saa kunde man pludseligt læse de ulæselige Bogstaver. Det var en Trykkesteds-Angivelse omvendt, d. v. s. at denne specielle Plakat havde ligget ovenpaa en anden Plakat, mens denne endnu var vaad og havde laaet et svagt Aftryk af Trykkerstedet paa Bagsiden. Naar man læste de utydelige Bogstaver i Spejl, saa stod der: Toftlund Bogtrykkeri, Axel Lyngby Petersen.

Bogtrykkeren er idag bleven afhørt og har indrømmet at have trykt Plakaterne, der er bleven bestilt af den meget omtalte Ord. Kylling. Der er samtidig idag foretaget en Række Afhøringer af andre Personligheder, der maa betragtes som implicerede. Der har kunnet spores en Forbindelse til Nazisterne ad anden Vej. Det var paafaldende, at alle Talerne ved Protestmødet i Stenderup paa nær W. Deichgræber var forsynet med maskinskrevet Manuskript. Og disse Taler var efter hvad der forlyder, skrevet paa samme Maskine. Det er konstateret, at der om Lørdagen holdtes et Møde hos Nazisternes Fører, Læge Frits Clausen i Bovrup, hvor Slagplanen blev lagt. Her var mødt en Del af Nazisternes ledende Mænd og dem, der stod som Indbydere til Mødet.

L. S. leverede Kanonlode.

Det er altsaa ikke Landbrugernes Sammenslutning som saadan, der har foranstaltet Demonstrationerne. Det er heller ikke noget spontant Udslag af Forbitrelse, men synes at være en slet og ret Provokering fra Nazisternes Side, troligt b staaet af Kommunisterne, der ogsaa vilde fiske i rørte Vande, og havde samme Interesse som Nazisterne i at vække Uro og skabe Misstemning mod de danske offentlige Institutioner. L. S. har nærmest ladet sig trække om ved Næsen og har kun gaaet de yderligtgaaende politisk Retningers Ærinde samt leveret Kanonlode under de Tumulter, der landt Sted.

Spektaklerne foran Jørgen Nissens Gaard synes at være fremkaldt af nogle kommunistiske Skraalhalse, der forstod at dække sig, da Politiet huggede ind, mens Bønderne, hvis man maa bruge det Udtryk i den Forbindelse, var i „god Tro", fik Kloene. Dette Kompagniskab med Nazister og Kommunister har vakt ikke saa lidt Betænkelighed i vide Kredse indenfor L. S., hvor man forstaar, at disse Retningers Interesse for Bøndernes Sag ikke skyldes Kærlighed til Bønderne, men politiske Hensyn og Ønsket om at faa sat Demonstrationer i Gang mod de bestaaende Tilstande. Der afholdes imorgen et meget vigtigt Møde paa Folkehjemet i Aabenraa af samtlige Bestyrelsesmedlemmer indenfor L. S. her i Landsdelen, hvor man kommer til at

Fr. A. Petersen vil senere blive . . . i Forbindelse med Landbrugerraadets Erklæring, men der vil ikke blive af . . . ligere Møder ved Frederiksberg Ride . . . Sagen synes at være fuldt . . .

Imidlertid er Sagen Ber. Tid . . . blive indsendt til Statsadvokaten . . . skal træffe Bestemmelse om, . . . hvorvidt Dommen skal afsiges ved et Nævningeting eller ej. Bliver det en Nævningesag vil den formentlig komme til Behandling ved det nordøstsjællandske Ting i Slutningen af næste Maaned.

HANDEL

Odense Handelsstandsforenings Kursnoter.
Den 12 April 1932.
Kød 1931.

Hvide, 127 Pd., hollt. . . . . 12 Kr. 50 Øre
Rye, 2 r. 110 Pd., hollt. . . 12 Kr. 75 Øre
Herre, 88 Pd., hollt. . . . . 13 Kr. 00 Øre
Alle r. 100 kr. leveret Odense.

Fyns Amdes Fjerkræslagteri i Svendborg
afregner i Uger fra 11.—16. April:

Høns, ekstra	1.10 pr. kg.
— 1. Kl.	00 —
— 2. Kl.	70 —
Kyllinger, 1. Kl.	2.70 —
— 2. Kl.	2.20 —
Ænder 1. Kl.	2.10 —
Gæs 1. Kl.	1.40 —

Privatslagteriernes Notering.

Herning, 11. April (R. B.):
Privatslagteriernes Notering ved direkte Levering er i kommende Uge for prima Svin, slagtet Vægt 60—70 kg:
71 Øre
plus 6 Øre Overpris for turmerket Svin, slagtet Vægt 62—67 kg.

Bomuldsberetning.

Liverpool, den 11. April. Bomuldsberetning. Indført 2.000 Ballr., deraf 1000 Ballr. amer. Uplands Standard Middl. 4.54.

Gartnernes Salgsforening, Odense.

De anførte Priser gælder for Kvalliteterne „Extra" og „I" og er pr. 100 kg. 100 Stk. eller 100 Bdt.

Agurker pr. 100 Stk.	23,00—40,00
Champignons pr. 100 kg	400—470.
Gulerødder pr. 100 kg	6,30—12,71
Jordbær pr. 100 kg	540,00—840,00
Kaal, Grøn pr. 100 Stk.	2,00—7,00
Kaal, hvid pr. 100 kg	7,60—11,10.
Kartofler pr. 100 kg	4,80—12,50
Kørvel pr. 100 Bdt.	2,30—3,00

Københavns F

Den 12. A

Aktier.

Nationalbank . . .
Privatbank . . .
Handelsbank . . .
Haandværkerbank . . .
Folkebanken . . .
Fyens Disconto Kasse . . .
Aarhus Privatbank . . .
Aalborg Discontobank . . .
Investor . . .
Store Nordiske Telegraf . . .
Holding Comp. . . .
Telefon . . .
Jydsk Telefon . . .
Lolland-Falster Telefon . . .
Lolland-Falsters Jernbaner . . .
Frederiksberg Sporvej . . .
Kjøbenhavns Forbavn . . .
Alm. Brandassurance A . . .
— — B . . .
Dansmidths Trust Comp. . . .
Danske Kulkompagni . . .
Christianshavns Fabriker . . .
Grome & Goldschmidt . . .
Østasiatisk Industri & Plantage . . .
Østasiatisk Kompagni . . .
Forenede Dampskibsselskab . . .
Dampskibsselskabet „Norden" . . .
— „Thor" . . .
— „Ulla" . . .
— „Vega" . . .
— „Ydun" . . .

BEST COPY AVAILABLE

891211001

The Emma Goldman Papers

[Interview] Personlig Frihed—og hvad den er [Civil liberty—what it is. In Danish] / Emma Goldman.— 29 cm. *In* Fyens Stiftstidende [Odense]. —(April 12, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket 1. afdeling, Copenhagen, Denmark.

…ikningen har det
…t at lade Barnet
…ste Lejlighed, d…
…ler eller højst et
…Byerne er Tenden-
…Retning at at vente
…uligt: det ældste
…vaccineret ligge før
…kyndelse. Otte lod
…amtidig de yngre
…re for at faa „det
…n Gang".
…ye Vaccinationslov
…lev en Række For-
…dersøgt. Aarsagen
… der i England og
…aadt visse Nerve-
… Det at de vaccine-
…er i nogle Tilfælde
… Hjernebetændelse,
… Døden til Følge,
…ske Sundhedsmini-
…nission, hvis Be-
… London i 1924 og
…324 Sider. Ogsaa
…kyglejmske Komité
…erligt Udvalg, der
… kyndigste Folk fra
…rt at udrede Vak-
…ne paa en bred

…rede Ministeren for
…ndgørelsen klar-
…nes derfor i Efter-
…ig, hvori den sær-
…tel. Der formule-
… Spørgsmaal, som
…tage Stilling til;
…ens og selve Vak-
…ik, Ønskeligheden
… de gældende Lov-

…nationslov indehol-
…m en bestemt Vak-
…mfor de første syv
…rdig med Lovens
…ndelse Sundheds-
…ens Aviserne og
…Embedsmændene, at *lade*
… i Alderen mellem
…r. Det var særlig
…dlandet, der her
…rel vi herhjemme
…aft yderst faa Til-
…delser og lign. som
…on. Det viser sig,
…m Kirtelsvulsten i
…mertefulde Spænd-
…dningsstedet og
…gn paa Hidtil befin-
… almindelige hos
…inge Grad gør sig
…n under to Aar.
…ne Alder praktisk
…er indtræder Hjer-
…Følge af Vaccina-
… Komplikation —
…gland og Holland
…ra de større Børn.
… er de samme
…ndet: I Sverrig
…nationen i det før-
…dand er den paa-
…lyder to Aar.
…er den *absolutte*
…n langt op i Bar-
…kciationen fore-
…ens dette bør der
… til. Thi den, der
…vakcineret, er dog
… alt Held vil Syg-
…rlig meget mildt.
…pidemi bliver der
…rt Revakcination.
…ikke betænke sig
…e vaccinere saa
…ndigheden tilla-
…rvaar.

Dr. C.

Amerika er ikke Frihedens Land!

Den personlige Frihed … …
…rst mærkede Begrebet … det er na-
…rligt at spørge: Hvem i Verden …
…ning har Indbyggerne … …
… … Samfund?

… … … … … …
… … … … … …

— … … … … … …

— Den … … … Amerika. Der er egentlig …
… … Behandling maa … …
… Amerika har givet den personlige …
…hed. Den andres egentlig slet ikke …

— Man betragter ofte Amerika som …
Frihedens Land …

— Det er ikke … … Man kender ikke …
…den personlige Frihed paa nogen Maade. …
Aarsagerne ligger langt tilbage. …
Amerika befolkedes oprindelig fra Europa af engelske Udvandrere, Puritanerne eller Kvækerne, der udvandrede for at faa Lov at tro, som de ville . . . men ret snart gik de strengt i Rette med alle anderledes tænkende, og derefter kom hele den store industrielle Udvikling …

— Berører den den personlige Frihed?

— I højeste Grad. Med den storindustrielle Udvikling følger en Mekanisering af Individet . . . det henvises til ganske bestemte Opgaver, ganske bestemte Bevægelser Time efter Time, Døgnet igennem uden Mulighed for personlig Indsats eller Udvikling …

— Men i Aandslivet behøver dette dog ikke spille nogen Rolle?

— Maaske ikke direkte Mekaniseringen, men andre Forhold — saaledes den amerikanske Censur. Den rammer Teater, Literatur, Film . . .

— Men Censur kan dog ogsaa øves paa en formuftig Maade.

— Hos Dem maaske, ikke hos os. Det kræver nemlig Aandsfrihed og Aandsoverlegenhed hos Censurens Udøvere, og det findes ikke i Amerika. Her udøves Censuren af Politiet, og det amerikanske-Politi er meget slet rekruteret. Her hos Dem har jeg set, at Politibetjentene og Embedsmændene er pæne Mænd, gode Borgere — det er anderledes i Amerika, hvor ingen Mand med Selvrespekt gaar i Politiets Tjeneste. Det er ikke velanset at være i Politiets Tjeneste, og dette er en af Aarsagerne til den amerikanske Korruption, Bestikkelses-Affærerne og meget andet . . . . Pointet er selv med i det og derfor er det saa svært at faa Ram paa det . . . naturligvis spiller Forbudet ogsaa ind her. Uden det vilde Amerikas Forbrydelser tage mærkbart af.

Lykkelige Europa —?

— De mener altsaa, at Europa trods alt er lykkeligt?

— Nej — set paa Baggrund af Amerika, men ellers kan det vel være galt nok her. Har De været i Tyskland og set de politiske Skilte med Verboten? Det fremmer ikke Individets personlige Udvikling. Eller i England.

— Der respekterer man dog Individets personlige Ret.

— Teoretisk ja, lovgivningsmæssigt ja . . . men Englænderne er saa uhyre traditionsbundne, at den personlige Udvikling føres ind i ganske bestemte Baner og naturligvis kan man tale om personlig Frihed indenfor disse Baners Rammer, men ellers ikke . . . Rusland — det er en Tvang . . . nej, Friheden finder man egentlig mest i Frankrig. Der boer jeg nu i Provinsen Arles ved Middelhavet, thi der føler jeg mig friest. Vi oversvømmes om Sommeren af Badegæster og Turister, der teer sig ganske som de vil . . . men ingen tager Anstød derat, blot fordi Franskmændene overhovedet ikke interesserer sig for, hvad andre foretager sig. De er ganske ligegyldige overfor andre, ganske ugæstfri og beskæftiger sig slet ikke med Fremmede. Derfor kan enhver gøre, som han vil i Frankrig — blot ikke blande sig i Politik — og derfor mener jeg, at den personlige Frihed, saaledes som man opfatter den i moderne Forstand, trives bedst i Frankrig.

— Og herhjemme?

— Det er saa svært for mig at sige. Jeg har ikke opholdt mig saa længe i Danmark, at jeg har kunnet lære Folkekarakteren at kende. De er modsat Franskmændene saa velsignet gæstfri — logisk skulde man maaske deraf slutte, at Friheden ikke er stor. Det vil jeg nu ikke"— Jeg ved det ikke, og jeg er, da jeg kun er her som Gæst, kun glad ved Gæstfriheden.

Stenderup-Plakaten førte til Opdagelsen.

Det var Stenderup-Plakaten der førte til Opdagelsen af det rette Sammenhæng i denne Sag. Den var jo ogsaa strøbar eller Lygthusbrændt da den oprindrede dirkte til Politiet men den havde den yderligere Interesse at Politiet maatte igennem den at kunne finde frem til de egentlig Anstiftere. Plakaterne blev opsnaaet paa den mindre stridte Maade den 1 April om Morgenen af nogle lokale Folk, der ikke vidste hvor de kom fra. Alle Plakaterne manglede Trykkersteds-Angivelse. Denne var skaaret ud. Da Politiet besatte Gaarden om Mandagen beslaglagde det disse Plakater, og Pudsigheden af det hele var det lykkedes at finde Bogtrykkeren der har fremstillet dem.

Man kunde af Plakaterne se, at de var trykt her i Landsdelen antagelig paa et mindre Trykkeri med ikke alt for moderne Materiel. Paa en af Plakaterne fandtes der nederst paa Bagsiden svage Tegn af nogle trykte Bogstaver, som det dog var umuligt at læse. Man takserede dem til at være Papirgrossererens Firmamærke, men det var noget helt andet

---

L. S. hverede Kanonføde

Det er altsaa ikke Langt fra … Sammenstødene som saadan … har fremkaldt. Dem mener … Det er helt ikke noget spontant Udslag af Forbitrelse, men synes at være en sluttet Reaktion fra Nazisternes Side til Trods for at Kommunisterne der igaar ville ikke have Vande og havde samme Interesse som Nazisterne i at skabe Uro og skabe Misstemning mod de danske parlamentariske Institutioner. L. S. har nærmest ladet sig trække om ved Næsen og har kun gaaet de yderligtgaaende politiske Retningers Ærinde samt leveret Kanonføde under de Tumulter der fandt Sted.

Sprækkerne hos Jørgen Nissens Gaard synes at være fremkaldt af nogle Kommunistiske Skraalhalse der havde sat sig paa at dække sig da Politiet huggede ind, mens Bønderne hvis man maa bruge det Udtryk — der Forbindelse, var i god Tro, ikke Kloene. Dette Kompagniskab med Nazister og Kommunister har vakt ikke saa lidt Betænkelighed i vide Kredse indenfor L. S., hvor man forstaar, at disse Retningers Interesse for Bøndernes Sag ikke skyldes Kærlighed til Bønderne, men politiske Hensyn og Ønsket om at faa sat Demonstrationer i Gang mod de bestaaende Tilstande. Der afholdes imorgen et meget vigtigt Møde paa Folkehjem i Aabenraa at samtlige Bestyrelser indenfor L. S. her i Landsdelen, hvor man kommer til at beskæftige sig med disse Forhold. Der er forøvrigt ved at ske en Spaltning indenfor Organisationen, idet en meget stor Gruppe har vendt sig skarpt imod Demonstrationerne baade i Stenderup og andre Steder, men andre ønsker denne Form for direkte Aktion fortsat. Antagelig vil denne Spaltning udjævnes, naar det bliver klart for alle, hvorledes disse Begivenheder er sat i Scene.

Tiltale mod Kylling og Niasen?

Uafhængigt af denne Undersøgelse har der været foretaget en Række Undersøgelser angaaende de tidligere Demonstrationer, og efter de Resultater, der nu foreligger, er der stærk Udsigt til, at der rejses Tiltale mod Kylling og K. Niasen, Ellum, som dem, der opfordrede til at gaa i Optog til Kreditforeningen i Haderslev. Det ser i det hele taget ud til, at Myndighederne efter Ordre fra København vil gaa haandfast til Værks mod Deltagerne i alle disse Demonstrationer.

Retslægeraadet har Ordet.

Politimester *Parker* har nu indsendt Akterne i Sagen mod Fru *Else Wille-Bang* til Retslægeraadet, for at dette kan udtale sig om hele Sagen, om Aandens og Moderens Sindstilstand, Fru Pantoppen og Berg, andre Ting.

Københavns

Den 12

Aktier.

…Bankerne …
…Privatbanken …
…Handelsbanken …
…Handelsforeningen …
…Folkebanken …
…Provinsbanken …
…Aarhus Privatbank …
…Aalborg Discontobank …
…Iversen …
…Store Nordiske Telegraf …
…Holding Comp. …
…Telefon …
…Dansk Telefon …
…Lolland-Falsters Telefon …
…Lolland-Falsters Jernbaner …
…Frederiksberg Sporvej …
…Kjøbenhavns Forbrænd …
…Alm. Brandassurance A …
— — B …
…Dampskibs Trust Comp. …
…Dansk Kulkompagni …
…Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbygger-Aktieselskab …
…Forenede Dampskibs-Selskab …
…Det østasiatiske Kompagni …
…Ørsted & Goldschmidt …
…Aktieselskabet Industri & Handel …
…Dansk-Asiatisk Kompagni …
…Forenede Dampskibs-Selskab …
…Dampskibsselskabet „Norden" …
— „Hafnia" …
— „Hermes" …
— „…" …
— „Mercur" …
— „Neptun" …
— „Phønix" …
…Dansk-fransk Dampskibsselskab …
…Orion …
…Forenede Bogtrykkerier …

…Burmeister & Wain …
…Helsingør Skibsværft …
…Danske Sukkerfabriker …
…Forenede Bryggerier …
…Østasiatiske Bryggerier …
…Danske Spritfabriker …
…Danske Cikoriefabriker …
…Dansk Mælkekompagni …
…Danske Vin- og Konservesfabriker …
…Kjøbenhavns Boldklub …
…Moderweg …
…Henriques & Løvengreen …
…Nordisk Fjerfabrik …
…Frederiksholm Tegl- & Kalkværk …
…Paae Kalkbrud …
…Kastrup Glasværk …
…Den kgl. Porcelænsfabrik …
…Hallins Sønner & Hertz …
…Forenede Papirfabriker …
…Gyldendalske Forlag, Nordisk Forlag …
…Schønning & Arvé …
…Dansk Galoche- & Gummifabrik …
…Carl Lunds Fabriker …
…Titan …
…Vølund …
…Glud & Marstrand …
…Nielsen & Winther …
…Nordisk Metal …
…Nordisk Kabelfabrik …
…Forenede Jernstøberier …
…Atlas …
…Ford Motor Co. …
…Danske Ølermalter …
…Aarhus Øllebryggeri …
…Schous Sæbefabriker …
…Gjøbech & Co. …
…Dansk Svovlsyre …
— — Præference …
…Provst …

Robert Mortensen.

Køb og Salg af Aktier o.

Overgade 14 ODENSE

Fyens Stiftstidende 12 April 1932

BEST COPY AVAILABLE

900124009

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman [In Danish] / Emma Goldman.– (April 12, 1932, newsclipping).– 1 p. ; 28 × 8 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Bladet: _____

skriver den _____ 1932

Emma Goldman.

—o—

Frihedens Forkæmper taler Onsdag den 13. April Kl. 8 i Haandværkerforeningens store Sal i Aarhus.

Særlig Retsstatsfolk bør benytte sig af denne enestaaende Lejlighed til at høre denne ypperlige Taler.

For Retsstatsfolk vil det være en Oplevelse at høre et 100 pCt.s Frihedsmenneskes Stilling til nogle af de Spørgsmaal, som ogsaa vi er optaget af. Man lade sig ikke forskrække, fordi E. G. er Anarkist. Der garanteres for, at hun ingen Bomber medfører undtagen event. intelektuelle.

New York Times har ved en tidligere Lejlighed givet E. G. Prædikatet: at være blandt Verdens 10 betydeligste Kvinder. Prædikatet har hun vundet derved, at hun i et langt, eventyrligt og kampfyldt Liv har agiteret, ja i Virkeligheden kæmpet forFrihed og Sandhed mod Tvang og Bedrag.

Dette baade i økonomisk, politisk, religiøs, pædagogisk og enhver anden Retning.

Hvor fristende det end vilde være at beskrive E. G.s Levnedsløb og hendes Syn paa mange forskellige Spørgsmaal, vil jeg dog nøjes med at understrege, at det kun er ved specielle Forhold, at det er slumpet sig, at vi her i Danmark, nu Aarhus, faar Lejlighed til at høre denne blændende Taler.

Især vil hun være glad ved at tale til Arbejdets Sønner og indbyder særlig disse.

Foredraget holdes paa Tysk, men oversættes; det er gratis; Emnet: Sociale Problemer i Nutidsbelysning.

H. Rasmussen,
Kongsvang.

BEST COPY AVAILABLE

8911011005

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman om Amerika [Emma Goldman on America. In Danish] / Emma Goldman.– 30 cm. In Berlingske Tidene. –[(April 12, 1932)].

Pennission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

GSKE TIDENDE

n Lo-
. ikke,
og vi
længe
,ker og
'r Vid-

d Køb-
for Bi-

er maa
og der
ter fra
le være
agen er
ancen".
, at Bi-
foran
om Se-
idevejs-

en

aavende
insmed

saa vi
menes
farlige.
i Bæk-

. siddet

vi ved
Tozet
ter fra
es helt
is Kon-
en Bilist
et Vogn
t. oz den
maaske
den. Der

paa Vejen.
dre Klein-
ter fra To-

Emma Goldman om Amerika.

Et Land, hvor Personligheden holdes kunstigt oppe.

Emma Goldmann.

STUDENTERFORENINGENS Festsal var omtrent fuld i Aftes, da Formanden for Den personlige Friheds Værn, Professor, Dr. phil. *A. Mentz*, bød Velkommen til Forsamlingen og til Aftenens Gæst, den meget omtalte Fru *Emma Goldman*.

Fru Goldman talte om „Det sociale Problem i Nutidsbelysning", og i sin Udvikling holdt hun sig udelukkende til Nutidens Nordamerika. Ud fra et 40 Aars Ophold i Staterne, der havde lært hende at kende Amerikanerne bedre, end de kendte sig selv, fældede hun en overmaade skarp Dom over Tilstandene i Nordamerika, saaledes som de former sig i vore Dage. Derovre har Personligheden ophørt at eksistere; hvor den findes endnu, er den kunstig opretholdt.

Forbudet var et Punkt, som Fru Goldman opholdt sig længe ved. Hun resumerede Forbudets Resultater deri, at for drak Mændene i Amerika, men nu drikker alle, Mænd, Kvinder og Børn. Det offentlige og private Liv er fuldkommen forgiftet af Forbudet, og der har hidtil ikke været noget at stille op med at komme det til Livs. Politiet arbejder officielt *mod* Forbudet, men bag Kulisserne hjælper de Smuglerne.

Professor Mentz bragte Fruen en varm Tak for det livfulde Foredrag, efter at Forsamlingen havde takket med et langt Bifald. Fru *Herdis Bergstrom* gav derefter paa Dansk meget underholdende et Resumé af Foredraget.

P.

Hvord
Krin
I

Hvad er e

DER skr
Krimir
umuligt for I
Bøger, der k
man gaar ind
købe en ny K
keligheden L
god eller daar

Englænderne
„Crime Club"
Maaned udp
romaner, og
med et Omsl
er en Crime

Det koster
af „Crime C
tusinder af
Universitetsla
retningsfolk
Blandt Med
Pundit), tr
samt to Pr

Alle disse
delelse om
har udvalg
Paa denne
for, at de

Mange
Detektivr
der overl
Bogen fø
han gør
Timer. M
friskend
være, li
en daar

I M
„Berlin
lace's
det er

En V
Bog p
hed for
minalro
sere til

G

891311004

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman om Amerika [Emma Goldman on America. In Danish] / Emma Goldman.– p. 4 ; 30 cm. *In* Fyns Social Demokrat [Odense]. – (April 13, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket 1. afdeling, Copenhagen, Denmark.

16601

SYLVESTER HVID

Reklame Bureauet

FREDERIKSBERGGADE 21
TELEFONER 7016 & 7017
Halfiers Seisten og Halfiers Sotten
KØBENHAVN

Afdelingen for Bladudklip

Bladet: Politiken

skriver den 1931

Emma Goldman om Amerika

Et personlighedspræget Foredrag i Den personlige Friheds Værn.

Endnu en Gang har den berømte og forkætrede amerikanske Talerske *Emma Goldman*, der for nylig talte i Studenterforeningen, lagt Vejen om ad København — og i Aftes holdt hun i „Den personlige Friheds Værn" et Foredrag om *„Det sociale Problem i Nutidsbelysning."*

Tilfredsstiller Emma Goldman et dansk Publikum? Her i Landet kan man jo uden at tabe Besindelsen paahøre en Taler at en hvilken som helst politisk Opfattelse, men Aarsagen hertil er blandt andet en Oplysning og Dannelse, der samtidig udvider Kravet til det Stof der lydes paa — og er det for meget sagt, at selv den jævneste jævne Dansker har godt Rede paa, hvordan det forholder sig med *Forbudstilstandene i Amerika?* Om disse drejede Emma Goldmans Foredrag sig væsentligst og uden at føje nye Træk til de kendte, men naar hun alligevel virkede stærk og mærkelig var det fordi hun med sin kludelige hæse Røst ligesom indefra samlede sig t[illeb B] tema, over det Amerika, der [rihebe] Menneskelighedens og Personli[ghed] Industrialismens Kværu. Mar[ked] fordi man forstod at hendes eg[en] Fald var ånakt.

Det delikata Ma

BEST COPY AVAILABLE

459

891311003

The Emma Goldman Papers

[Interview] Hun lider ikke Tvang Og Banditter [She doesn't take to gangsters. In Danish] / Emma Goldman.– 40 cm. *In* Odense Avis [Odense]. –(April 13, 1932).
Obtained from the Universitetsbiblioteket 1. afdeling, Copenhagen, Denmark.

Hun lider ikke Tvang og Banditter.

Emma Goldman.

Emma Goldman, den verdenskendte Anarkist og Forfatterinde, Agitator og Frihedsforkæmper, er i Odense. Hun har ogsaa været i København, hvor hun til „Ekstrabl." fortæller, at hun nu har bosat sig i en lille Fiskerby i Frankrig.

Der pulserer Livet om Sommeren voldsomt, Folk fra Alverdens Kanter søger did. De gaar klædt — eller afklædt — ganske som de vil, lever som det passer dem, og Franskmændene lader alle være i Fred. Dette bunder igen ud i, at Franskmænd aldeles ikke interesserer sig for deres Naboer, er komplet ugæstfrie — en logisk Følge af denne Ligegyldighed over for andre — og paa den Maade faar den personlige Frihed Lov at florere. Politisk set er man ikke fri i Frankrig; blander en Udlænding sig i Politik, saa udvises han omgaaende, men ellers er man sin egen Herre.

I Rusland og Skandinavien.

— Og hvordan med den personlige Frihed i andre Lande?

— I Rusland eksisterer der ingen personlig Frihed ud over det, at man kan gaa klædt, som man vil. Ellers leves Livet under Tvang. Da jeg dybt skuffet og nedbrudt forlod Rusland, ophold jeg mig tre Maaneder i Stockholm, men ærlig talt, var jeg saa melankolsk og fortvivlet, at jeg ikke var mig mine Omgivelser bevidst. Jeg kan ikke udtale mig om den personlige Frihed i Skandinavien, kun ved jeg, at Danskerne er lige saa gæstfri som Franskmændene er det modsatte. og da jeg jo ikke skal bo her, er denne Gæstfrihed for mig vidunderlig, den virker som Solskin lige ind i Sjælen.

— I Tyskland, hvor jeg netop kommer fra, er det smaat bevendt med den personlige Frihed, selv om denne dog er langt større nu end under Kejserdømmet. Jeg tror imidlertid, at alle de Verboten!-Skilte og -Opslag, Tyskland nu bruger som Vaaben overfor Hitler og Nazisterne, forfejler Maalet, blot griber alt for hæmmende ind, hvor det gælder Individets Frihed.

My House is my Castle!

— I England, hvor man roser sig af at respektere Individets personlige Ret, og hvor man ogsaa til en vis Grad gør det, kan det dog alligevel ikke siges, at den personlige Frihed er særlig stor; der er det Traditionerne og saa meget andet, som staar i Vejen.

— Men fortsætter Emma Goldman og gør en lille Pavse, for at det nedfølgende skal virke særlig stærkt, det er dog hos os ovre i Amerika, at den personlige Frihed har faaet den værste Medfart, ja, i U. S. A. er den egentlig helt elimineret. Dette er saa meget des mere trist, som de Mennesker, der for 300 Aar siden udvandrede til Amerika fra den gamle Verden, netop var forfulgt derfra formedelst religiøs Forfølgelse. Disse Puritanere slog sig ned i det nye Land — og begyndte snart at forfølge alle andre, der ikke tænkte som de. Forbudet er jo et direkte Udslag af Puritanismens Overdrev. I Amerika griber man hvert Sekund paa Dagen hindrende ind over for dette Individets Frihed. Hvor Industrien dominerer, som i U. S. A., bliver Individet mekaniseret, tvinges til at udføre kedsommeligt ensartet Arbejde; der er ingen Slippen uden om.

Af det onde —

— Censuren, hvor det gælder Litteratur, Theater og Film i U. S. A., forhindrer enhver Form for Initiativ, og da Censuren er overgivet i Politiets Hænder, er det ikke engang nogenlunde intelligente og fornuftige Mennesker, som agerer Censorer. Politiet i Amerika er, som bekendt, taget fra Samfundets værste Klasser; ingen Mand med Selvrespekt vil tilhøre Politiet i U. S. A., og derfor er det muligt for Korruption, Forbrydelse og Fordærv at slaa saa dybe Rødder.

— Iler igen er det Forbudet, som har virket saa ødelæggende. Blev det afskaffet i Morgen, vilde man samtidig være 97 pCt. af alle de Forbrydelser kvit som nu finder Sted, men indtil da kan intet standse det herskende Kaos. Politiet er jo Racketeerernes Medarbejdere.

Racketeering defineres.

— Hvad er egentlig en Racketeer?

— Ja, Ordet er jo nu optaget i alle Sprog, men skal jeg definere det, vil jeg sige, at Racketeering betyder, at man under Udøvelse af Tvang formaar andre Mennesker til at handle efter Ens Vilje. Husk vel paa, at denne Trafik ingenlunde er af ny Dato. De Banditter, som nu huserer i Staterne, driver Spritsmugling, forøver Overfald og dyrker Pengeafpresning under Tusinder af Former, er „legitime Børn" af de første Racketteers, som Ida Tarbel, en fremragende amerikansk Kvindesagsdame, afslører i sine Bøger. De første til at indføre Racketeering var saamænd ingen andre end Gould, Rockefeller og de andre Mangemillionærer. De lagde Grunden til deres kolossale Rigdom ved, saasnart de sad inde med tilstrækkelig Magt, at misbruge denne til at tvinge deres mindre Konkurrenter til at overgive sig paa Lykke og Fromme.

Her gjaldt kun den rige Mands Vilje; de andre blev ruineret, gik neden om og hjem, enten de adlød eller ej. Saaledes lagdes Grunden til Racketeering. Men mens denne onde Magt fra Begyndelsen af blev udøvet af kloge Hoveder, saa dyrkes den nu af Nationens Udskud. Bandeførerne, der udøver Rædselsherredømme i New York, Chicago og andre store Byer.

Autoriserede
Skarnkasser.
Amerikanske
Vridemaskiner.
Kødhakkemaskiner,
Brødskærer
m. m. m.
F. L. Augustinus,
Fabrik og Lager: Gravene 4.
Telefon 1064.

Er Politiet med?

— Lad os sige, en Bande ejer Vaskerier; den henvender sig til de store Hoteller, tvinger disse til at lade vaske paa Bandens Vaskerier. Hvis ikke, og hvis der knyes over Prisen, saa kommer man med Maskingeværerne, og Politiet er med i Komplottet, saa der er ingen Udvej. Man giver efter eller bliver skudt end.

— Se nu Lindy's stakkels Baby, som er Fjerbold for konkurrerende Bander. Man har før i Tiden hørt om Bortførelse med Løsepenge til Hensigt i U. S. A., men det gjaldt sjælden eller aldrig Børn. Nu er seks Børn blevet bortført, siden Lindy's Barn forsvandt. Om det skriver Bladene ikke meget; det er for skamfuldt, for ogsaa der maa Politiet være med paa Banditternes Side, ellers kunde Sagen aldrig have faaet dette Omfang.

Hvorfor Lindy's Barn valgtes.

— Man ved, at Oberst Lindbergh vil ofre sin sidste Øre for at faa Barnet tilbage, derfor valg-

KONTROLLEREDE
STAGA
SÆBESPAANER
GIVER FULDKOMMEN SIKKERHED
FREMSTILLET UNDER KONTROL AF STATSAUTORISERET LABORATORIUM
N. P. BENNEBAADTS FABRIKER
GRUNDLAGT 1835 ODENSE

Fyn i Automobilernes Tegn
fra 19.—24. April afholdes

Stor Automobil- og Motorcycle-Udstilling
paa Fyns Forsamlingshus, Odense

AUTOMOBILER:
Chrysler Imperial Eight
Chrysler Eight
Chrysler Six
Dodge Eight
Dodge Six
Chrysler-Plymouth
DeSoto Eight
DeSoto Six
Chrysler-Dodge-Federal Lastvogne
RENAULT Personen- og Lastvogne
MOTORCYCLER:
A. J. S.
MATCHLESS
NORTON
CALTHORPE
F. N.
VICTORIA
JOHNSON & ELTO Outboard Motors

Udstillingen har international Karakter og omfatter de mest moderne Automobiler og Motorcycler fra: ENGLAND, FRANKRIG, BELGIEN, TYSKLAND, U. S. A.

Storslaaet Præsentation af Verdens højest udviklede Automobilserie:

CHRYSLER - DODGE - De SOTO - PLYMOUTH
med
„Flydende Kraft"
Sensationen, som hele Verden taler om.

Helautomatisk Kobling. — Constant Mesh Gear. Friløb — Dobbelt forsænket „X" Ramme m. m.

VERDENS FØRENDE MOTORCYCLER!

Entre 50 Øre. Koncert hver Dag.

Køb ikke
AUTOMOBIL
eller
MOTORCYCLE
førend De har
set denne
UDSTILLING!

Gratis
Demonstration
og
Prøvekørsel
hver Dag.

460

891311003

The Emma Goldman Papers

[Interview] Hun lider ikke Tvang Og Banditter [She doesn't take to gangsters. In Danish] / Emma Goldman. – 40 cm. *In* Odense Avis [Odense]. –(April 13, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket 1. afdeling, Copenhagen, Denmark.

te man netop hans Barn, og han kommer sikkert ogsaa til at bede dyrt. Bag dette Barnerov ligger Amerikanernes Eventyrlyst, den, der drev de gamle Sørøvere frem. Alt dette er nu udartet til en sygelig Trang til at gøre sig bemærket, stor Avisomtale og saa naturligvis til samtidig at blive rig paa en hurtig og let Maade.

Under Krigen saa Folk, hvorledes selv Regeringens Øverste formaaede at mele deres egen Kage, blive rige paa en Nat, og nu vil de ukultiverede Masser gøre det samme. Midlerne er blot andre — men lige forkastelige.

I MIDDAGSPAUSEN

From for Liberia.

Med den fra Lillebæltsbroen kendte Ingeniør Axel Monberg som Formand er der stiftet et dansk Syndikat af Ingeniører, Forretningsmænd og Finansfolk, som hele Søndagen forhandlede med en diplomatisk Udsending, Buchanan, fra Regeringsrepublikken Liberia i Vestafrika om en kæmpemæssig Plan til Liberias Civilisation ved danske Ingeniørers Hjælp mod, at det danske Syndikat faar Udnyttelsen af Liberias store Rigdomskilder.

Tanken er, at det danske Ingeniørfirma Monberg & Thorsen i Kompagni med et stort tysk Ingeniørfirma skal anlægge et moderne Vejnet i Negerlandet, der som bekendt er en demokratisk Republik efter amerikansk Mønster. Det skal, hedder det, være den liberiske Regerings Ønske, at faa et lille Land som Danmark interesseret fremfor et Land som Frankrig eller England, som befrygtes at gøre den forholdsvis svage Stat til sin Vasal.

Som Betaling for det store Vejarbejde bydes som nævnt Udnyttelsen af Landets naturlige Rigdomme. Og disse er uhyre. I Liberia dyrkes megen Kaffe, og desuden er der rige Plantager med Olie-, Kautsjuk- og Raffiapalmer; endelig rummer Landet gode Tømmer. Paa Udnyttelsen af alt dette vil det danske Firma altsaa faa Koncession, saafremt Planen gaar i Orden. Dette er dog endnu ikke endelig sket, men Forhandlingerne igaar bragte dem ret godt paa Vej.

I det danske Syndikat sidder foruden Monberg & Thorsen en hamborgsk Forretningsmand ved Navn Resch og Repræsentanter for det interesserede tyske Ingeniørfirma, samt en københavnsk Forretningsmand Franck-Rasmussen, der har opholdt sig i Troperne.

•

OP MED HONORARET.

Der er i den senere Tid gaaet Rygter om, at Greta Garbo forlader Hollywood og drager hjem til Sverige. Det truer hun ogsaa med at gøre, hvis hun ikke bliver garanteret et Honorar paa 2½ Mill. Kr. om Aaret, og det paastaas nu, at Greta har faaet sin Vilje og er blevet garanteret alle de rare Penge for at blive i Hollywood.

•

Det er Pensioner.

I disse Dage, hvor Spørgsmaalet Pension og Ministerpension har været saa stærkt paa Tale, kan det have sin Interesse at se, hvad en Række tidligere Ministre har I Pension i Henhold til forskellige Love, Resolutioner o. s. v. I Pensionen er medregnet særlige Tillæg, hvor saadanne forekommer.

Jensen-Sønderup 6000 Kr.
Joh. Hansen 1560 Kr.
T. C. Larsen 7800 Kr.
E. J. C. Scavenius 9000 Kr.
W. H. C. Weimann, 3726 Kr.
J. J. Jensen, Onsted, 1560 Kr.
F. T. Bülow 7800 Kr.
Ove Rode 9000 Kr.
J. Hassing-Jørgensen 9000 Kr.
F. V. Poulsen 9000 Kr.
H. P. Hansen 9000 Kr.
N. Neergaard 9000 Kr.
M. N. Slebsager 9000 Kr.
Th. Madsen-Mygdal 9000 Kr.

Disse sidste to Pensioner sikrede de to Ministre sig ved kgl. Resolution efter knapt to Aars Ministertid. Dr. Krag faar derimod 9000 Kr. i Pension fra Staten efter Tjenestemandsloven, men har foretrukket at stille sin Arbejdskraft i det private Erhvervs Tjeneste fremfor i Statens.

Endvidere har følgende tidligere Venstreministre ved deres Afgang faaet 8000 Kr. i Ventepenge i tre Aar: S. Brorsen, L. J. Moltesen, J. Byskov og I. P. Stensballe. Naar de tre Aar er gaaet, træder Pensionen i Kraft.

Hvad Riis-Hansens Pension angaar, saa vilde han, hvis han i 1920 havde stillet sine Krav, have faaet en Embedspension paa 9000 Kr. aarligt fra den Dag, han udtraadte af Statens Tjeneste, ganske uanset sin Løn som Direktør for Landmandsbanken, og ganske paa samme Maade som f. Eks. Dr. Krag oppebærer sin Pension uanset sin Løn som Kreditforeningsdirektør.

•

ALEXANDRA MONUMENTET.

Vi har tidligere omtalt, at London skal have sit første Monument over Dronning Alexandra. For seks Aar siden blev der startet en Indsamling til et Dronning Alexandra-Mindefond, som omsat i danske Penge indbragte henved 4½ Million Kr., der skal anvendes til Pensionering af gamle Sygeplejersker, men for en lille Del af Pengene besluttede man at rejse et Monument for den danske Kongedatter, der blev en af Englands mest elskede Dronninger.

Monumentet, der bliver støbt i Bronce, symboliserer Tro, Haab og Kærlighed, og skal anbringes i Muren til Marlborough House, hvor Dronning Alexandra levede sin Enketid. Paa Alexandra-Rose-Dagen, den 8. Juni, vil Kong Georg afsløre Mindesmærket. Det skyldes Billedhuggeren Alfred Gilbert, der ogsaa har skabt den berømte „Eros" paa Piccadilly Circus.

•

Cyklelygten tændes Kl. 7,30.

Kehliste-Fabriken

FREM,

Vesterbro 7.

L. Hansen

Ejendomme af enhver Art

anvises og tages i Kommission til hurtigt Bortsalg. Bekendt med Assistance.

C. B. Jensen, Karen Brahesvej 10, St.

Dansk Kirke i Flensborg.

Det var et lykkeligt Greb, D. K. U. gjorde, da man begyndte Arbejdet i Flensborg og Omegn som Genforeningen og derved i Gerning viste, at Ordet var sandt: „I skal ikke blive glemte", og, stor Velsignelse har hvilet over Gerningen. De to danskuddannede og danskindede Præster, Noack og Petersen, samt Kordegnen lempes gennem D. K. U., mens Menigheden ellers er selvunderholdende og for Tiden yder 8000 Mark aarlig.

Der er ikke alene Arbejde igang i Flensborg By udfra den gamle danske Kirke, hvor der holdes regelmæssige Søndagsgudstjenester, og udfra Helligaandshuset „Anegar", der er Midtpunktet for Arbejdet. (Den store danske Skole i Flensborg virker naturligvis ogsaa i høj Grad støttende i Arbejdet).

Men der holdes ogsaa regelmæssige Gudstjenester i 5 Annekser, deriblandt Slesvig By.

Foruden disse faste Gudstjenester afholdes der mindre Møder i private Hjem, hvor Folk ønsker det, og stiller Hjemmene til Raadighed, ofte under saare beskedne Former, men der hersker en egen Stemning over disse smaa Forsamlinger. Om alt dette vil Pastor Petersen fra Flensborg fortælle ved en Gudstjeneste i St. Hans Kirke Torsdag den 14. April Kl. 8. Jeg vil paa det varmeste anbefale og tilskynde Menigheden i Odense og Omegn til at overvære denne Gudstjeneste for selv at berige og vise Kærlighed og Interesse overfor dette stilfærdige, men saare gavnlige Arbejde, der kristeligt og nationalt gøres af

— 128 —

Alt blev fremsat koldt og formelt. Ikke med en Stavelse berørtes det nære Forhold, hvori Doktor Sokio indtil for nylig havde staaet til Familien. En vildfremmed Mand krævede af gamle Halmer, at han skulde betale sin Kæmpegæld til ham.

Harry regnede Dag og Nat, men Facit var stadig det samme: De fik intet tilovers. Ikke andet end en ganske lille Sum, akkurat stor nok til, at han og Faderen kunde naa over til Amerika.

Hvad de skulde leve af derovre, var ham foreløbig ligemeget, blot de kom bort fra de mange Ydmygelser her. Da han meddelte Faderen Resultatet af sine Beregninger, nikkede den gamle træt:

„Du har Ret, Harry, lad os bare komme bort. Alt andet er ligegyldigt."

Gemytterne var endnu ikke faldet til Ro efter Begravelsen, da Joachim Ege en Dag modtog et Telegram fra Johanneshospitalet, hvori han opfordredes til at indfinde sig paa nævnte Hospital saa hurtigt som overhovedet muligt. Hvert Minut var kostbart, stod der.

Han satte sig øjeblikkelig i sin Bil og kørte alt, hvad han kunde. Ængstelsen drev ham fremad. Han havde ingen Anelse om, hvad der ventede ham.

Endelig stod han i Hospitalets Vestibule. Portneren førte ham straks op til Plejemoderen, hvor han blev forestillet for to Læger og et Par andre Herrer, der viste sig at være Sagførere.

— 129 —

„Det er et sørgeligt Anliggende, der har foranlediget os til at bidkalde Dem, Hr. Ege. Den unge Mand, som efter al Sandsynlighed er Fruen Hulmers Morder, ligger for Døden. Med Opbydelsen af al sin Kraft har han forlangt, at vi skulde sende Bud efter Dem. Han vil gøre Dem en Tilstaaelse."

Joachim blev ilde til Mode. En Tilstaaelse ...? Skulde han mon for anden Gang uden fjerneste Skyld indblandes i en Kriminalsag?

„Her er ingen Tid at spilde. Maa jeg bede Herrerne om at følge med," sagde Overlægen og gik selv i Spidsen.

I en lille Enestue laa Borislaw Sabinsky og droges med Døden. Hans store, mørke Øjne var stift rettet mod Døren. Da han mellem de indtrædende Herrer fik Øje paa Godsejer Ege, gik der et lyst Skær over hans Ansigt.

Da alle havde taget Opstilling omkring Sengen, begyndte Sabinsky at tale — ganske sagte og med stort Besvær.

Alle de Lidelser, Isabella havde tilføjet ham, fortalte han om.

„Og jeg hadede Dem, Hr. Ege, fordi jeg troede, De havde taget hende fra mig. Men en Dag gik det op for mig, at saaledes forholdt det sig ikke. De brød Dem jo slet ikke om hende. Til Tak vil jeg nu meddele Dem, hvem der tog Livet af Deres Hustru ..."

870924712

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman-Aftenen [The Emma Goldman evening] / Emma Goldman. – (April 13, 1932, newsclipping).– 1 p. ; 30 × 8 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

TELEFONER 7916 & 7917
Halfdan Seistens og Halfdan Sotten
KØBENHAVN

Afdelingen for Bladudklip

Bladet: [illegible]

skriver den [illegible] 1932

Emma Goldman-Aftenen.

En interessant Aften iaftes i „Den personlige Friheds Værn".

Kun omkring Hundrede Mennesker var mødt til „personlige Friheds Værn"s Møde iaftes paa Industripalæet med den berømte intrenationale Taler, Fru Emma Goldman, som Foredragsholder. Tilslutningen burde have været større. Det blev nemlig en meget interessant Aften.

I Formandens, Direktør Bakkekildes Sted bød Ingeniør H. Friis velkommen til Fru Goldman, der under Bifald besteg Talerstolen. Hvad angaar selve Begrebet „den personlige Frihed" udtalte Fru Goldman sig i Lighed med de Udtalelser, Fruen fremsatte i et Interview her i Bladet iaftes. Derimod beskæftigede hun sig meget indgaaende med Forholdene i U. S. A., hvor Industrialisering og Forbud er ensbetydende med en Frihedsberøvelse, som ikke kendes andre Steder i Verden, og hvor der i det demoraliserende Forbuds Fodspor er fulgt Korruption, Bande-Terror, kort sagt: en Svøbe, under hvis ubarmhjærtige Slag den mægtige nye Verden vrider sig i Smerte. Man mener derfor, at Forbudets Opretholdelse nu kun er et Tidsspørgsmaal, og i hvert Fald har den øvrige Verden lært meget af de Tilstande, Forbudet har skabt i U. S. A.

Ing. Friis takkede for det interessante Foredrag, der hilstes med Bifald, og kgl. Translatør Maack-Frees, der fungerede som tysk Tolk, gengav i store Træk Fruens Udtalelser. En af Tilhørerne, en Herre ved Navn Jensen, der for 8 Dage siden er kommet fra 26 Aars Ophold i U. S. A., understregede meget kraftigt og ved Hjælp af mange Eksempler Rigtigheden af Fru Goldmans Syn paa Forbudet i U. S. A. Maleren Knud Aage Larsen spurgte, hvorfor Fru Goldman ikke anviste en Vej udaf Forbuds-Uføret; men Fruen vilde ikke ind paa en Diskussion herom og udtalte, at Tiden kun tillod hende at holde sig til sit Emne: „den personlige Frihed". En anden Tilhører ved Navn Christiansen spurgte, om personlig Frihed overhovedet kan eksistere i [illegible]

BEST COPY AVAILABLE

870924713

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldmans Foredrag [Emma Goldman's lecture. In Danish] / Emma Goldman.– 28 cm. *In* Fyns Tidende [Odense]. –(April 13, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldmans Foredrag.

En lidt blandet Forsamling paa godt et Hundrede Mennesker overværede i Aftes det Foredrag af Fru Emma Goldman, som Foreningen Den personlige Frihеds Værn havde arrangeret. De der var kommet af Nysgerrighed, blev vist nok skuffet, for de fik ikke noget stærkt Indtryk af den lidenskabelige Anarkist, som Emma Goldman i hvert Fald har været. Dertil var Foredraget for teoretisk og for tamt holdt, selv om det naturligvis indeholdt nogle ameri. kanske Overdrivelser.

Ingenior H. Friis bød velkommen og gav Ordet til Fru Goldman, hvis Foredrag handlede om den personlige Frihed, som Fruen mener er opbørt at eksistere, ogsaa i de demokratiske Lande. Hun henviste navnlig til Amerikas forenede Stater, som hun kender fra 40 Aars Ophold. I Amerika er, sagde hun, al Personligbed og al personlig Frihed død, fordi Industrialiseringen kræver, at det enkelte Menneske slet og ret er en lillebitte Del af Maskinen. Den dybeste Aarsag til denne Forkrøblen af Menneskетilværelsen saa hun i Puritanismen.

En stor Del af Foredraget beskæftigede sig med Forbudet i Amerika og de Følger, det har haft i Retning af Korruption, Handel med Spiritus og Bande-Terrorisering. Forbudet er kun et Onde og har ikke en eneste god Side. Alle andre Lande bør tage ved Lære af Eksemplet fra Amerika og aldrig lade sig føre ud i en Daarskab som Forbudet.

Translatør Maack-Frees oversatte Foredraget i Hovedtræk, og derefter blev der givet Anledning til at stille Forespørgsler. Nogle lokale Kommunister, som formodentlig ikke deler Fru Goldmans daarlige Mening om Systemet i Sovjetrusland, søgte at udæske Fruen til en Debat om de kommunistiske Principper, men Fruen holdt sig klogt til sit Foredrags Emne.

891101011

The Emma Goldman Papers

En mærkelig Kvinde [An unusual woman. In Danish] / Emma Goldman.– [(April 13, 1932?, advertisement, Emma Goldman Scrap Book)].– 2 p. ; 25 × 10 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16601

SYLVESTER HVID

Reklame Bureauet

FREDERIKSBERGGADE 21
TELEFONER 7016 & 7017
Halfjers Sejsten og Halfjers Sotten
KØBENHAVN

Afdelingen for Bladudklip

Bladet:

skriver den 1932

En mærkelig Kvinde.

Emma Goldmann.

Paa Onsdag Aften taler den berømte kvindelige Anarkist Emma Goldmann efter Indbydelse af Den personlige Friheds Værn i Haandværkerforeningen i Aarhus om »Det sociale Problem i Nutidsbelysning«. Det er en af de ejendommeligste nulevende Kvinder, man her kommer til at stifte Bekendtskab med. Emma Goldmann er født i usle Kaar paa Landet i Nær-

BEST COPY AVAILABLE

891101011

The Emma Goldman Papers

En mærkelig Kvinde [An unusual woman. In Danish] / Emma Goldman.– [(April 13, 1932?, advertisement, Emma Goldman Scrap Book)].– 2 p. ; 25 × 10 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldmann.

Paa Onsdag Aften taler den berømte kvindelige Anarkist Emma Goldmann efter Indbydelse af Den personlige Friheds Værn i Haandværkerforeningen i Aarhus om »Det sociale Problem i Nutidsbelysning«. Det er en af de ejendommeligste nulevende Kvinder, man her kommer til at stifte Bekendtskab med. Emma Goldmann er født i usle Kaar paa Landet i Nærheden af Kønigsberg. Som tolvaarig følger hun sine Forældre til Rusland, hvor hun maa arbejde strengt i en Fabrik og hun faar en middelmaadig Skolegang, men til Gengæld sultes, prygles og voldtages. I 16 Aars Alderen udvandrer hun til Amerika, hvor hendes Kaar er lige saa elendige. Saa er det, at hun i Slutningen af Firserne lærer Anarkisterne Johan Most og Alexander Berkman at kende, og siden har hendes Livsgerning været viet Arbejdet for Samfundets Stedbørn. Hun uddanner sig som Taler, viser sig at være en blændende oratorisk Begavelse og udvikler sig til Folkefører. Da Mooney kastes i Fængsel, er Emma Goldmann blandt dem, der ivrigt arbejder for hans Befrielse. Nu rejser hun Europa rundt og holder Foredrag, og overalt flokkes man om hendes Taleratol. Hvorledes man end politisk er indstillet overfor hende, vil det paa Onsdag være en Oplevelse at være i Sal sammen med denne betydelige Kvinde.

BEST COPY AVAILABLE

890707010

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Mennesket gaar til Grunde i Teknik! [Man is ruined by technology. In Danish] / Emma Goldman.– [(April 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book)].– 1 p. ; 28 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Mennesket gaar til Grunde i Teknik!

Forfatterinden, Fru Emma Goldmans Foredrag i Aarhus i Aftes.

Fru Emma Goldman.

Efter Indbydelse af »Den personlige Friheds Værn« talte den tysk-amerikanske Forfatterinde Fru *Emma Goldman* i Aftes i Aarhus om: det sociale Problem i Nutidsbelysning. Skønt Adgangen til Mødet var gratis og Studenterforeningen, Arbejdernes Oplysningsudvalg og flere andre Foreninger og Institutioners Medlemmer var indbudt, var Haandværkerforeningens Festsal dog kun halvt fyldt, da den berømte Dame besteg Talerstolen.

Fru Goldman viste sig at være en fremragende oratorisk Begavelse, som — skønt hun talte paa Tysk — hurtigt kom i Kontakt med Forsamlingen. Hendes Sprog var prunkløst og aldeles frit for lyriske Billeder. Som Øksehug faldt hendes Sætninger: korte, klare og saglige. Foredragskunst af 1932.

U.S.A. — der en Gang var Verdens mest demokratiske Land!

Foredragets Indhold dækkedes kun delvis af Foredragets Titel. Emnet, udtalte Fruen, rummer paa én Gang Arbejdsløshedsproblemet, Arbejdsløshedsproblemet, Hjemlesespørgsmaalet, Alkoholtrafik, Socialhygiejne o. m. m., som det vil være umuligt at behandle i et enkelt Foredrag. Fru Goldman nøjedes derfor med i første Afsnit af sit Foredrag at stille Spørgsmaalet: Er Mennesket stadig en Personlighed, eller er Personligheden reduceret til et Nul under den stadig fremadskridende Teknik og Mekanisering af Arbejdet?

Svaret gav Foredragsholderen ved en pessimistisk Henvisning til Amerika — det Land, som en Gang kunde rose sig af at have Verdens frieste og mest demokratiske Forfatning, men som efter Fruens Opfattelse nu var kemisk ren for Talefrihed, Pressefrihed og akademisk Frihed. »Alt kan i Dag købes for Penge i U. S. A.«, hævdede Taleren. Selv Dommerstolene er afhængige af Storkapitalen. Man ser, hvorledes Millionær-Sønner, der har begaaet et overlagt Mord, kan slippe med faa Aars Fængsel, medens et Par Slyngere som Sacco og Vanzetti, hvis Skyldighed ikke har kunnet bevises, men hvis Uskyld stod de fleste klar, efter snarlange Fængselslidelser maatte i den elektriske Stol. Det er det, man kalder det mest demokratiske Land i Verden!

Maskinen har gjort Mennesket overflødigt.

Man har ment, at jo højere Industriens Teknik udvikledes, des mere kunde der produceres og des lettere vilde det være at mætte alle Munde paa Kloden. Men Resultatet er blevet det ellers modsatte. Maskinen har gjort Mennesket overflødigt. Med Uret i Haanden staar Bedriftslederen og passer paa, at Maskinens Energi omsættes til at ganske bestemt Antal gyldne Dollars i Minuttet. Og samtidig gaar det individuelle Menneske helt og aldeles til Grunde. Kong Ford har i den Grad mekaniseret og specialiseret sine Arbejdeslaver, at de ikke længere har en personlig Tanke i deres Hjerne. De tænker i Millimeter, Mattriker, Stempelringe eller Kanttraad. Da bor i Fords Huse, kører i Fords Biler og besøger Fords Kirkehuse. Under en patriarkalsk Maske har Ford fuldkommengjort Slaveriet!

Et harmdirrende Angreb paa Forbuds-Svindelen.

Men ligesom Industri-Fyrsterne i U. S. A. har Hals- og Haanderet over, hvordan Arbejdstempoet skal være, og i hvilken Udstrækning Arbejderne skal gøres til en Maskindel, saaledes er det ogsaa et Fatal af Mennesker, der bestemmer, hvad Amerikanerne maa æde og drikke — samt, hvad de ikke maa drikke.

Ud fra denne Betragtning rettede Fru Goldman et harmdirrende Angreb paa »den amerikanske Forbudsavindel«, som hun benævnede Spiritus-Forbudets Opretholdelse.

— I 40 Aar har jeg opholdt mig i U. S. A., udtalte hun. Og jeg véd af Erfaring, at før Forbudets Indførelse i 1920 var der adskillige amerikanske Mænd, der drak, men dog langtfra alle. I Dag drikker ikke alene alle Mænd i U. S. A., men tillige ogsaa alle Kvinder. Ja, de nøjes ikke med at drikke. De ligefrem tyller Spiritus i sig. Selv 14-15aarige Skoledrenge betragter det som en Sport at trække Snapsen op af et hemmeligt Rum i Skoletasken og indtage en »Forfriskning« til Frokosten.

Hvorfor kan Forbudet ikke hæves?

Utallige Importører og Bootleggere med Al Capone i Spidsen driver en aabenlys illegitim Spiritus-Trafik i U. S. A. Al Capone omsætter aarlig i sin omfattende Smugler-Virksomhed for 100 Millioner Dollars ulovlig Spiritus. Og det betyder intet, at han for Tiden er optaget af et Par Aars Fængsel. For Forretningen er glimrende organiseret og gaar uden hans personlige Nærværelse. Politi, Retsvæsen og Kirkelede faar ad mere eller mindre aabenlys Vej Andel i hans enorme Fortjenester. Man arresterer og dømmer aarlig Hundredtusinder af Borgere for Smaaforseelser paa Forbudslovgivningens Omraade. Men de rigtige Folk, der staar bagved og trækker i Traadene, faar man ikke fat i.

Men hvordan kan dette Forbud da stadig opretholdes, naar man ved, at 84 pCt. af den amerikanske Befolkning i Virkeligheden er imod det? Simpelthen fordi Forbudet har økonomisk Interesse for adskillige betydende Privatpersoner og Selskaber. Og disse Interessenter er saa kapitalstærke, at de er i Stand til at holde Forbudsstemningen kunstigt oppe gennem Bestikkelse.

— Derfor, sluttede Fru Goldman, bør Forbuds-Svindlen hjemsøges i al sin negne Styghed, saa den skamløse Lov, der befordrer Umoralitet og Hykleri, kan blive ophævet hurtigst muligt. Og jeg vil snakke for det danske Folk, der i Dag kun kender Fuldskaben af Navn, at det altid maa kunne klare sig i Frihed ved Selvkontrollens Hjælp og kan blive forskaanet for Politimyndighedens Barnepige-Tjeneste.

Foredraget bilates med stærkt Bifald, hvorpaa Kunsthandler Jørgen Jansen gav en kort Oversigt over Foredragets Indhold paa Dansk.

J. L.

890707012

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Hvor Friheden er dræbt og Korruptionen hersker [Where freedom is killed and corruption rules. In Danish] / Emma Goldman. – [(April 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book)]. – 3 p. ; 27 × 14 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Afdelingen for Bladudklip

Bladet:

skriver den 1932

Hvor Friheden er dræbt og Korruptionen hersker.

Anarkisten Emma Goldmanns Foredrag i Aathus. – En ubarmhjertig Afsløring [illegible]ene i Amerika,

EMMA GOLDMANN.

Den berømte Agitator, Anarkisten Fru *Emma Goldmann*, talte i Aftes ved et offentligt Møde i Haandværkerforeningens Festsaal i Aarhus. — Mødet, der var arrangeret af »Den personlige Frihed« Værn«, havde kun samlet knap et Par Hundrede Tilhørere. Den intelligente Kvindes udmærkede Foredrag havde ellers fortjent at blive hørt af mange flere.

Fru Goldmann viste sig at være en ganske lille graahaaret Dame; men hun havde en stor Stemme og forstod at gøre indtryk paa sine Tilhørere.

Emnet for Fru Goldmanns Foredrag var »De sociale Problemer i Nutidsbelysning«.

Hun erklærede straks, at det var umuligt for hende paa en enkelt Aften at komme ind paa de vigtige Spørgsmaal: Privatøkonomiens Sammenbrud, Arbejdsløsheden og Krigstaren; men hun vilde trække et Problem frem som var Basis for alle andre, og det var

Menneskets Stilling i Samfundet,

og hun vilde til Belysning af dette Spørgsmaal øse af sine Erfaringer fra U. S. A., hvor hun havde boet i 40 Aar.

— Hvis det er rigtigt, sagde Em[illegible]

paa Prøve, og hver Gang det kom til mig, havde det Pisken med.

Amerikas Forfatning var sikkert en af de frieste, og der har sikkert været Perioder, hvor den politiske Indretning anerkendte Menneskets Personlighed; men den Tid er længst forbi.

I Dag er der paa det politiske Omraade ingen Frihed, og for de Mennesker, der ikke blot spiser og sover, men ogsaa tænker, gives der overhovedet ingen Frihed.

Talefrihed har alle, der intet har at fortælle, men de, der træder ind for Menneskehedens Sag, har ingen Ret, og de risikerer at blive idømt Fængsel. Med Pressefriheden ser det saaledes ud, at den Presse, der vil belyse den politiske Korruption og hævde, at Forfatningen er blevet et Stykke Papir, bliver beslaglagt, og Redaktørerne bliver spærret inde.

Om akademisk Frihed er der ikke Tale. Det sker ofte, at Professorer faar deres Afsked, fordi de taler om Forholdene, som de virkelig er, og ikke fortæller de Legender, som man har udbredt i Aartier. Vore Professorer og Lærere er afhængige af Staten, og da de forskellige Statsanstalter ogsaa understøttes af Repræsentanter for Storkapitalen, er det klart, at man vogter paa, at ingen ny Tanke gaar gennem de tykke Skolemure.

Ligheden for Loven er en Frase.

Man paastaar, at i Amerika har alle Lighed for Loven. Det er naturligvis ogsaa Svindel. For nogle Aar siden dræbte en Millionærsøn en af vore største Arkitekter. Han spenderede flotte Middage paa Politi og Dommere, og ved ren Bestikkelse slap han med et Par Aars Tugthus. Men for to Aar siden dræbte Myndighederne to uskyldige Mennesker, som tre Fjerdedele af Amerikas Befolkning krævede fri, Sacco og Vanzetti. De havde den Ulykke at være Indvandrede, og de var Sønner af fattige Mennesker. Man holdt dem i syv lange Aar i Fængsel, mens Beviserne for deres Uskyld hobede sig op mod Himlen. Alle Appeller fra frihedselskende Mennesker hjalp ikke, de to Mænd maatte afgive deres Liv — de havde ingen Ret.

Millionæren Sinclair bedrog den amerikanske Forbundsregering for Millioner af Dollars, hvorfor han fik et Aars Fængsel, som han ikke en Gang udstod.

Men to Mennesker sidder paa 10 Aar i Fængsel, skønt man ved, de er uskyldige, — Mooney og Billings, hvis Forbrydelse bestaar i, at de trofast har deltaget i Arbejderklassens Kamp. Deres Uskyldighed er ikke blot hævdet fra radikal Side, fra Ar[illegible]

[illegible] raada er der levnet Borgerne megen Frihed. Repræsentanter for Kirke og Moral vil bestemme Folks Levevis.

Før 1920 havde 18 Stater indført Forbud; her blev der drukket mere end alle andre Steder. Der opstod

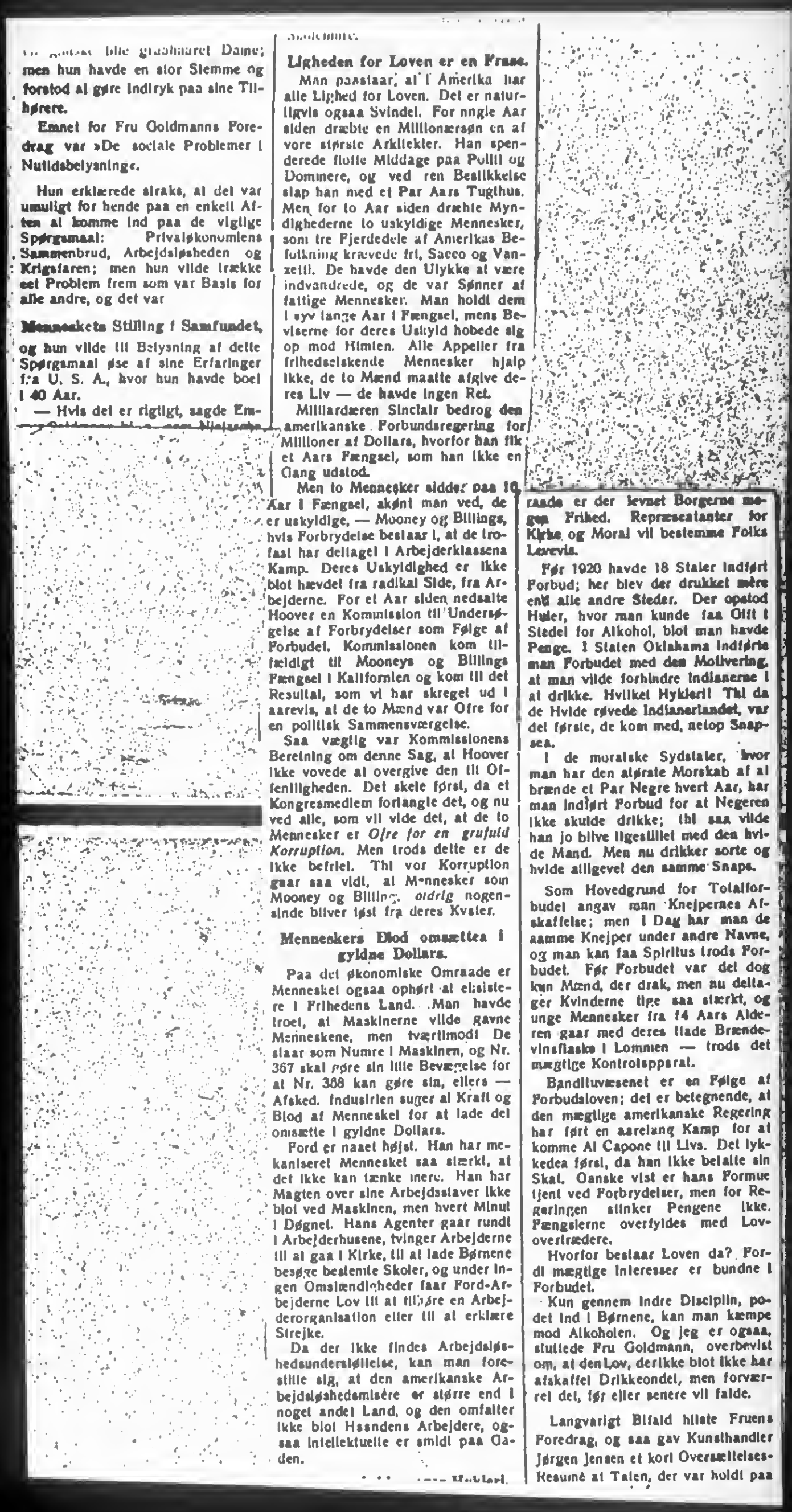
BEST COPY AVAILABLE

890707012

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Hvor Friheden er dræbt og Korruptionen hersker [Where freedom is killed and corruption rules. In Danish] / Emma Goldman. – [(April 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book)]. – 3 p. ; 27 × 14 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

... en yndig lille graahaaret Dame; men hun havde en stor Stemme og forstod at gøre Indtryk paa sine Tilhørere.

Emnet for Fru Goldmanns Foredrag var »De sociale Problemer i Nutidsbelysning«.

Hun erklærede straks, at det var umuligt for hende paa en enkelt Aften at komme ind paa de vigtige Spørgsmaal: Privatøkonomiens Sammenbrud, Arbejdsløsheden og Krigsfaren; men hun vilde trække eet Problem frem som var Basis for alle andre, og det var

Menneskets Stilling i Samfundet,

og hun vilde til Belysning af dette Spørgsmaal øse af sine Erfaringer fra U. S. A., hvor hun havde boet i 40 Aar.

— Hvis det er rigtigt, sagde Emma Goldman blandt andet, at Nietzsche

Ligheden for Loven er en Frase.

Man paastaar, at i Amerika har alle Lighed for Loven. Det er naturligvis ogsaa Svindel. For nogle Aar siden dræbte en Millionærsøn en af vore største Arkitekter. Han spenderede flotte Middage paa Politi og Dommere, og ved ren Bestikkelse slap han med et Par Aars Tugthus. Men for to Aar siden dræbte Myndighederne to uskyldige Mennesker, som tre Fjerdedele af Amerikas Befolkning krævede fri, Sacco og Vanzetti. De havde den Ulykke at være indvandrede, og de var Sønner af fattige Mennesker. Man holdt dem i syv lange Aar i Fængsel, mens Beviserne for deres Uskyld hobede sig op mod Himlen. Alle Appeller fra frihedselskende Mennesker hjalp ikke, de to Mænd maatte afgive deres Liv — de havde ingen Ret.

Milliardæren Sinclair bedrog den amerikanske Forbundsregering for Millioner af Dollars, hvorfor han fik et Aars Fængsel, som han ikke en Gang udstod.

Men to Mennesker sidder paa 16 Aar i Fængsel, skønt man ved, de er uskyldige, — Mooney og Billings, hvis Forbrydelse bestaar i, at de trofast har deltaget i Arbejderklassens Kamp. Deres Uskyldighed er ikke blot hævdet fra radikal Side, fra Arbejderne. For et Aar siden nedsatte Hoover en Kommission til Undersøgelse af Forbrydelser som Følge af Forbudet. Kommissionen kom tilfældigt til Mooneys og Billings Fængsel i Kalifornien og kom til det Resultat, som vi har skrevet ud i aarevis, at de to Mænd var Ofre for en politisk Sammensværgelse.

Saa vægtig var Kommissionens Beretning om denne Sag, at Hoover ikke vovede at overgive den til Offentligheden. Det skete først, da et Kongresmedlem forlangte det, og nu ved alle, som vil vide det, at de to Mennesker er *Ofre for en grufuld Korruption.* Men trods dette er de ikke befriet. Thi vor Korruption gaar saa vidt, at Mennesker som Mooney og Billings *aldrig* nogensinde bliver løst fra deres Kvaler.

Menneskers Blod omsættes i gyldne Dollars.

Paa det økonomiske Omraade er Mennesket ogsaa ophørt at eksistere i Frihedens Land. Man havde troet, at Maskinerne vilde gavne Menneskene, men tværtimod! De staar som Numre i Maskinen, og Nr. 367 skal gøre sin lille Bevægelse for at Nr. 368 kan gøre sin, ellers — Afsked. Industrien suger al Kraft og Blod af Mennesket for at lade det omsætte i gyldne Dollars.

Ford er naaet højst. Han har mekaniseret Mennesket saa stærkt, at det ikke kan tænke mere. Han har Magten over sine Arbejdsslaver ikke blot ved Maskinen, men hvert Minut i Døgnet. Hans Agenter gaar rundt i Arbejderhusene, tvinger Arbejderne til at gaa i Kirke, til at lade Børnene besøge bestemte Skoler, og under ingen Omstændigheder faar Ford-Arbejderne Lov til at tilskære en Arbejderorganisation eller til at erklære Strejke.

Da der ikke findes Arbejdsløshedsunderstøttelse, kan man forestille sig, at den amerikanske Arbejdsløshedsmisère er større end i noget andet Land, og den omfatter ikke blot Hændens Arbejdere, ogsaa Intellektuelle er smidt paa Gaden.

... Maaned ...

... raade er der levnet Borgerne megen Frihed. Repræsentanter for Kirke og Moral vil bestemme Folks Levevis.

Før 1920 havde 18 Stater indført Forbud; her blev der drukket mere end alle andre Steder. Der opstod Huler, hvor man kunde faa Gift i Stedet for Alkohol, blot man havde Penge. I Staten Oklahama indførte man Forbudet med den Motivering, at man vilde forhindre Indianerne i at drikke. Hvilket Hykleri! Thi da de Hvide røvede Indianerlandet, var det første, de kom med, netop Snapsen.

I de moralske Sydstater, hvor man har den største Morskab af at brænde et Par Negre hvert Aar, har man indført Forbud for at Negeren ikke skulde drikke; thi saa vilde han jo blive ligestillet med den hvide Mand. Men nu drikker sorte og hvide alligevel den samme Snaps.

Som Hovedgrund for Totalforbudet angav man Knejpernes Afskaffelse; men i Dag har man de samme Knejper under andre Navne, og man kan faa Spiritus trods Forbudet. Før Forbudet var det dog kun Mænd, der drak, men nu deltager Kvinderne lige saa stærkt, og unge Mennesker fra 14 Aars Alderen gaar med deres lade Brændevinsflaske i Lommen — trods det mægtige Kontrolapparat.

Banditvæsenet er en Følge af Forbudsloven; det er betegnende, at den mægtige amerikanske Regering har ført en aarelang Kamp for at komme Al Capone til Livs. Det lykkedes først, da han ikke betalte sin Skat. Dansk vist er hans Formue tjent ved Forbrydelser, men for Regeringen stinker Pengene ikke. Fængslerne overfyldes med Lovovertrædere.

Hvorfor bestaar Loven da? Fordi mægtige Interesser er bundne i Forbudet.

Kun gennem indre Disciplin, podet ind i Børnene, kan man kæmpe mod Alkoholen. Og jeg er ogsaa, sluttede Fru Goldmann, overbevist om, at den Lov, derikke blot ikke har afskaffet Drikkeondet, men forværret det, før eller senere vil falde.

Langvarigt Bifald hilste Fruens Foredrag, og saa gav Kunsthandler Jørgen Jensen et kort Oversættelses-Resumé af Talen, der var holdt paa

BEST COPY AVAILABLE

890707012

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Hvor Friheden er dræbt og Korruptionen hersker [Where freedom is killed and corruption rules. In Danish] / Emma Goldman. – [(April 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book)]. – 3 p. ; 27 × 14 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Men to Mennesker sidder paa 10 Aar i Fængsel, skønt man ved, de er uskyldige, — Mooney og Billings, hvis Forbrydelse bestaar i, at de trofast har deltaget i Arbejderklassens Kamp. Deres Uskyldighed er ikke blot hævdet fra radikal Side, fra Arbejderne. For et Aar siden nedsatte Hoover en Kommission til Undersøgelse af Forbrydelser som Følge af Forbudet. Kommissionen kom tilfældigt til Mooneys og Billings Fængsel i Kalifornien og kom til det Resultat, som vi har skreget ud i aarevis, at de to Mænd var Ofre for en politisk Sammensværgelse.

Saa vægtig var Kommissionens Beretning om denne Sag, at Hoover ikke vovede at overgive den til Offentligheden. Det skete først, da et Kongresmedlem forlangte det, og nu ved alle, som vil vide det, at de to Mennesker er *Ofre for en grufuld Korruption*. Men trods dette er de ikke befriet. Thi vor Korruption gaar saa vidt, at Mennesker som Mooney og Billings *aldrig* nogensinde bliver løst fra deres Kvaler.

Menneskers Blod omsættes i gyldne Dollars.

Paa det økonomiske Omraade er Mennesket ogsaa ophørt at eksistere i Frihedens Land. Man havde troet, at Maskinerne vilde gavne Menneskene, men tværtimod! De staar som Numre i Maskinen, og Nr. 367 skal *gøre* sin lille Bevægelse for at Nr. 368 kan gøre sin, ellers — Afsked. Industrien suger al Kraft og Blod af Mennesket for at lade det omsætte i gyldne Dollars.

Ford er naaet højst. Han har mekaniseret Mennesket saa slærkt, at det ikke kan tænke mere. Han har Magten over sine Arbejdsslaver ikke blot ved Maskinen, men hvert Minut i Døgnet. Hans Agenter gaar rundt i Arbejderhusene, tvinger Arbejderne til at gaa i Kirke, til at lade Børnene besøge bestemte Skoler, og under ingen Omstændigheder faar Ford-Arbejderne Lov til at tilhøre en Arbejderorganisation eller til at erklære Strejke.

Da der ikke findes Arbejdsløshedsunderstøttelse, kan man forestille sig, at den amerikanske Arbejdsløshedsmisére er større end i noget andet Land, og den omfatter ikke blot Haandens Arbejdere, ogsaa Intellektuelle er smidt paa Gaden.

Forbudet dækker over Hykleri.

Heller ikke paa det sociale Omraade er der levnet Borgerne megen Frihed. Repræsentanter for Kirke og Moral vil bestemme Folks Levevis.

Før 1920 havde 18 Stater indført Forbud; her blev der drukket mere end alle andre Steder. Der opstod Huler, hvor man kunde faa Gift i Stedet for Alkohol, blot man havde Penge. I Staten Oklahama indførte man Forbudet med den Motivering, at man vilde forhindre Indianerne i at drikke. Hvilket Hykleri! Thi da de Hvide røvede Indianerlandet, var det første, de kom med, nefop Snapsen.

I de moralske Sydstater, hvor man har den største Morskab af at brænde et Par Negre hvert Aar, har man indført Forbud for at Negeren ikke skulde drikke; thi saa vilde han jo blive ligestillet med den hvide Mand. Men nu drikker sorte og hvide alligevel den samme Snaps.

Som Hovedgrund for Totalforbudet angav man Knejpernes Afskaffelse; men i Dag har man de samme Knejper under andre Navne, og man kan faa Spiritus trods Forbudet. Før Forbudet var det dog kun Mænd, der drak, men nu deltager Kvinderne lige saa stærkt, og unge Mennesker fra 14 Aars Alderen gaar med deres fladе Brændevinsflaske i Lommen — trods det mægtige Kontrolapparat.

Banditvæsenet er en Følge af Forbudsloven; det er betegnende, at den mægtige amerikanske Regering har ført en aarelang Kamp for at komme Al Capone til Livs. Det lykkedes først, da han ikke betalte sin Skat. Ganske vist er hans Formue tjent ved Forbrydelser, men for Regeringen stinker Pengene ikke. Fængslerne overfyldes med Lovovertrædere.

Hvorfor bestaar Loven da? Fordi mægtige Interesser er bundne i Forbudet.

Kun gennem indre Disciplin, podet ind i Børnene, kan man kæmpe mod Alkoholen. Og jeg er ogsaa, sluttede Fru Goldmann, overbevist om, at den Lov, der ikke blot ikke har afskaffet Drikkeondet, men forværret det, før eller senere vil falde.

Langvarigt Bifald hilste Fruens Foredrag, og saa gav Kunsthandler Jørgen Jensen et kort Overssættelses-Resumé af Talen, der var holdt paa Tysk. 1660

BEST COPY AVAILABLE

870924495

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Frihedens Land – Forbudets Land [Land of liberty—land of prohibition. In Danish] / Emma Goldman. – 26 cm. *In* Aarhusposten [Aarhus]. –(April 14, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

1690

14-4-1932

Frihedens Land — Forbudets Land.

I USA er der ikke Lov og Ret kun Pengene regerer.

Emma Goldmans Foredrag i Aften.

Det var kun en lille Forsamling, der i Aften benyttede Lejligheden til at høre Forfatterinden Fru Emma Goldmann, der var indbudt til at tale af Den personlige Friheds Værn.

Fru Goldmann rettede en Række Anklager mod de Forenede Stater, hvor hun nu havde boet i over 10 Aar. Der gives ingen Frihed mere – hverken i Politik, Tale eller Presse – Arbejderne er Slaver.

Ligesaa lidt som en politisk gives en akademisk Frihed. Vil Lærerne love paa Virkeligheden og ikke i Legender, bortvises de. Pressen er afhængig af Penge og Annoncer, af Storkapitalen. Ingen nye Tanker kan faa Lov at komme frem. Som man stopper Studenterne fuld med Løgn og Svindel, fylder man ogsaa Avislæserne. Her er lukket af for al Frihed. Enkelte Forfattere kan tillade sig lidt, men meget bliver det ikke.

Ingen er lige for Loven.

Heller ikke Loven er lige for alle. Millionærer kan begaa de argeste Forbrydelser og dog gaa fri eller blive benaadede efter kort Tids Forløb. Men et Par Mænd som Sacco og Vanzetti lider uforskyldt Døden – blot fordi de er fattige — fordi de tilhører Arbejderklassen. Den politiske Korruption og Pengene arbejder Haand i Haand — og Rødderne gaar dybt ned.

Personligheden gaar tabt.

Arbejderne er fordømt til at være et ubetydeligt Led, en Skrue i den drivende Proces, de industrielle Maskiner, der udsuger Menneskets Kraft og omsætter den i gyldne Dollar. Her er Personligheden fuldstændig gaaet til Grunde. Ford har mekaniseret Mennesker til overhovedet ikke mere at kunne tænke selvstændigt. Han har Magten over sine Slaver hvert eneste Minut, ikke alene under Arbejdet, men i deres Hjem, i Skolerne, i Butikerne, hvor de er tvunget til at handle. Hans Agenter følger dem i alle Enkeltheder, passer endog, at Børnene kommer i Søndagsskole og Forældrene i Kirke. Og alle større industrielle Foretagender følger dette

Emma Goldmann.

System efter, der degraderer Mennesket til et Nul.

Landet har ingen Understøttelser, ingen Forsikringer, men Arbejdsløshedsproblemet er langt, langt alvorligere end andre Steder. Til Eksempel gaar ikke mindre end 12,000 Musikere paa Gaden — de anar ikke, hvorfra de skal skaffe Brødet til deres Familier -- mange Gange véd de knap nok, hvor de kan sove – og saadan gaar det Tusinder og atter Tusinder.

Forbudets Virkninger.

Dertil kommer saa Forbudet, der er endnu et Forsøg paa at gøre Friheden mindre. Det daglige Liv er forpestet af Forbudsorganisationen, der har medført en moralsk Fordærvelse uden Lige med de Tusinder af giftige Drikke.

Vi skulde afskaffe vore saloons, der sandelig vår uappetitlige nok, men vi lik lige saa mange eller flere spøgelses-saloons i Stedet. Før drak kun Mænd. Kvinder aldrig. Nu drikker alle Mænd, mange Kvinder og Ungdommen i Skolerne allerede fra 14 Aars Alderen. Hvis der ikke serveres cocktails, kommer man ikke i Selskaber, og man drikker cocktails fra Kl. 7 til Midnat, først da har man faaet Appetit til det egentlige Gold. Drikkeriet er slæbt ind i Familierne, nu drikker man hjemme og i det skjulte.

Landet er oversvømmet af Smuglerbander og Spritfabrikanter. De store Kapitaler øges, medens de Fattige bliver endnu fattigere. Al Capone var en saadan Spritfabrikant, som Øvrigheden ikke kunde ramme, fordi den selv var med i hele Svindelen.

Lad der aldrig blive Forbud i Danmark.

Da man endelig fik Al Capone fat, gjaldt det manglende Skatt. Forbudet har forgiftet Landet og Sindene, overfyldt Fængslerne, ført til Forbrydelser i stor Stil, Drab. Og Bagmændene griber man ikke. Bestikkelsessystemet fejrer Triumfer.

Der er kun én Vej ud: Udvikling af Disciplin, og Oplysning om den menneskelige Natur — hvad den kan tåle og hvad ikke. Forbudets Følger spores overalt, og de er frygtelige. I det Land, som i Tider, der forlængst er svundet, med Stolthed kaldte sig det frieste og mest demokratiske, er Mennesket knægtet, dets Personligheds frie Udfoldelse nedlukket, dets Stilling reduceret til Nullets. Lad det aldrig komme saa vidt hos Dem, lad der aldrig blive Forbud i Danmark!

Forsamlingen hilste Foredraget med livligt Bifald, hvorefter Kunsthandler Jørgen Jensen oversatte.

BEST COPY AVAILABLE

891101010

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman i Aarhus [Emma Goldman in Aarhus. In Danish] / Emma Goldman.– (April 14, 1932, Emma Goldman Scrap Book).– 1 p. ; 30 × 7 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

KØBENHAVN

16601

Afdelingen for Bladudklip

Bladet:

skriver den 1932

Emma Goldman i Aarhus.

—o—

Efter Indbydelse af »Den personlige Friheds Værn« var op mod et Par Hundrede Tilhørere mødt i Haandværkerforeningen i Aftes for at høre Forfatterinden Fru Emma Goldmann tale om »Det sociale Problem i Nutidsbelysning«. Fru Goldmann var forkølet, men det hindrede ikke, at hun talte sig varm og harm og gav Tilhørerne et stærkt Indtryk af, hvilken dygtig og uforfærdet Agitator, hun er. Det lynede fra de tyktslebne Linser i hendes Briller, og med livlige Haandbevægelser understregede hun sine Anklager

Hun rettede sine Anklager mod det korrupte Amerika, hvor al Frihed er knægtet, hvor Talefrihed, politisk Frihed og Pressefrihed er en Frase, vor Konstitutionen — som i mange andreLande — er at anse som en Lap Papir.

Loven er det vilkaarligste af alt. Uskyldige Mennesker sendes iFængsel og henrettes,mens Millionærsønner frikendes for de værste Forbrydelser.

Paa det økonomiske Omraade er det ligesaa.Arbejderne er blevet et Led i Maskinerne paa Bekostning af Personligheden. Fords Arbejdere er hans Slaver, hans Agenter bevogter dem altid.

Ogsaa Forbudet i Amerika omtalte Fru Goldmann udførligt og skildrede de forfærdelige Tilstande, det har affødt, idet der over hele Landet er spundet et Net af Smuglerbander.

Ud af dette er der kun en Vej: Udvikling af den indre Disciplin i Frihed, sluttedeFru Goldmann

891101003

The Emma Goldman Papers

En Anarkists Erindringer [Memories of an anarchist. In Danish] / Emma Goldman.— (April 14, 1932, advertisement, Emma Goldman Scrap Book).— 1 p. ; 20 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16591

En Anarkists Erindringer

Fru Emma Goldman, der i Aften taler i „Politiken"s Foredragssal.

Ingen Verdenskrigens Afslutning vilde det være blevet utænkeligt, at Statsforfatningen skulde have indbudt en anarkist til Aftenstund at holde Foredrag for sine Medborgere. Men meget har forandret sig i Verden. Den, der i Ukene efter Fredsslutningen havde sagt, at i Dag vilde Gud skabe en Stemning blandt Folkene, der kunde føre Stormagtsdiplomaterne paa Fredskonferencen til at indse, at Mac Donald i Dag er den rette i Spidsen for en engelsk Konservativ, reaktionær Regering, vilde nogen have betegnet alvorlig. Og nu er det Fru *Emma Goldman*, den berømte amerikanske Anarkist, der taler i Studenterforeningen og i Aften i *Politikens* Foredragssal.

Blandt Anarkismens Forkæmpere har der været adskillige store Idealister, af hvilke de bedst kendte er Proudhon og Krapotkin og her i Skandinavien Hans Jæger. Ogsaa Tolstoi var en Slags Anarkist paa kristeligt Grundlag. Mange Tilhængere har denne Lære aldrig haft — i 1906 anslog *Times* deres Antal hele Verden over til ca. 40,000 Mennesker — og efter Krigen er Udviklingen gaaet i kommunistisk og fascistisk Retning, lige modsat Anarkismen. Naar Anarkisterne er kommet paa den sorte Tavle, skyldes det ikke selve deres Lære, men den navnlig af Bakunin anbefalede „Handlingens Propaganda", der i forrige Aarhundrede førte til saa mange Voldsgerninger og blodige Handlinger, der virkede stik imod deres Hensigt. Mange Lande saa sig nødsaget til at vedtage Undtagelseslove mod Anarkisterne, og dette førte til, at mange baade skyldige og uskyldige Idealister maatte lade Livet. Blandt de uskyldige var utvivlsomt Sacco og Vanzetti, der ved en Retsvillfarelse blev dømt til Døden i Boston.

Fru Emma Goldman har hele sit Liv deltaget i den tilsyneladende haabløse Kamp for Anarkiet, har tilbragt adskillige Aar i Fængsel og er blevet udvist af en Række Lande, bl. a. Sovjet. I Aften giver hun en Skildring af sine mærkelige Oplevelser. Foredraget, der indledes Kl. 20,30, holdes paa Tysk uden Tolk.

Clauson-Kaas beholdt sit Flyvercertifikat

Idømt 200 Kr. i Bøde ved Retten i Grenaa.

Clauson-Kaas faar dog ikke Ret til at flyve med betalende Passagerer!

Kriminel T… Brinck E…

Statsadvokat Gammeltoft … lægen for uterligt Fo…

Sagen skal behandles ved Vestr… af Navn…

Endnu inden Højesterets Afgørelse i Overlæge *Brinck Eliassens* Injuriesag mod Premierløjtnant *Erichsen* var faldet, indgav Overlægen selv en Anmodning til *Rigsadvokaten* om, at der maatte blive rejst *kriminel* Undersøgelse imod ham i Anledning af de Beskyldninger, der var fremkommet under Injuriesagen. Rigsadvoka…

Overlæge Brinck Eliassen.

BEST COPY AVAILABLE

870924711

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman Foredrag i Aftes [Emma Goldman's lecture last night. In Danish] / Emma Goldman.– 30 cm. *In* Politiken [Copenhagen]. –(April 15, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

TELEFONER [illegible]
Hal'nere Selsten og Hal'nere Sotten
KØBENHAVN

Afdelingen for Bladudklip

Bladet: Politiken

skriver den 1931.

Emma Goldmans Foredrag i Aftes

Et bevæget Liv.

Fru *Emma Goldman* fortalte i Aftes i *Politikens* Foredragssal interessante Enkeltheder fra sit lange Liv som Agitator for anarkistiske Idéer.

Det, der satte hende i Gang, var den Retssag, der i Aaret 1886 fandt Sted efter det store Bombeattentat paa Haymarket i Chicago. Arbejderførernes Dødsdom blev hendes aandelige Fødsel, og hun indledede sin Karrière som anarkistisk Taler. Senere blev Kropotkin og inden for Psykologien Freud hendes Lærere. Efter McKinley-Attentatet blev hun af Politiet underkastet „3. Grads Forhør", d. v. s. Forhør under Tortur. Man maatte dog omsider løslade hende, og hun var til Stede i San Francisco, da Mooney og Billings uskyldigt blev kastet i Fængsel, hvor de endnu hensidder. Under Krigen blev hendes amerikanske Borgerskab taget fra hende, og hun og andre Anarkister blev bragt om Bord i et næsten synkefærdigt Skib, der bragte dem til Sovjet-Rusland. Men her opdagede hun, at den russiske Revolution var gaaet til Grunde under Bolsjevikernes Rædselsherredømme. Hun blev efter to Aars Forløb udvist og maatte gaa Tiggergang fra Land til Land for at faa Lov til at slippe ind.

„Mange Gange har jeg været i Fængsel," sagde hun, „men det er ikke saa let at ombringe en Revolutionær og Idealist. Muligvis kommer jeg ikke til at opleve Anarkismens Sejr; men dens Spirer findes overalt i det aandelige og kunstneriske Liv. Jeg har det ligesom den Mand, der planter et Træ, som først vil bære Frugt om 50 Aar. Han gør det for sine Børneberns Skyld."

Publikum takkede med stærkt Bifald for det med stor Kraft og Fantasi holdte Foredrag.

870924677

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman i härnad mot diktaturens maktspråk [Emma Goldman at war against the language of dictatorship. In Swedish] / Emma Goldman.—pp. 1,7 ; 30 cm. *In* Lunds Dagblad [Lund]. —(April 16, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from Universitetsbiblioteket i Lund (University of Lund).

n kontona mellan
nger & Toll. Garanta
de Tändsticksbolaget.
r upplysts, att intet
nnat giva stöd för att
en realitet.
dciats har fr. o. m
ticksbolagets böcker
ka icke influtit utan
inger & Toll. Dessa
gå till sammanlagt
med vilken summa
nster ökats. De av
a ränteposterna ut-
28 tillsammans över
s. vilket belopp till-
Match varigenom det
er ökades.

ktionerna vis-à-
en.

ka kontraktet.
ers rum i Trädgårds-
fats en på engelska
ttning av kontrakt,
n Primo Rivera å
vägnar och Ivar
l Investments väg-
ts huvudpunkter är,
r sig att i rater un-
betala sammanlagt i
till spanska rege-
ren av lånet skulle
rån ett monopol, som
tålla 1927. I kassa-
en icke bestyrkt
kat, underskrivet av
spanska regeringens
bekräftar, att Conti-
mmans 105 milj. pe-

ank, som aldrig
någon rörelse.

har upplyst, att han
bildat Neederland-
ndinavischen Handel,
bank aldrig bedrivit
der av Kreuger har
tecknats inkomster
panska kontraktet.
okförts som utbe-
Toll för Continen-
erkliga betalningar

, att i Continen-
, kallat »spanska
det ha blivit ut-
weizerfrancs och
rka 122 miljoner
pgives vara upp-
als böcker synas
an 122 miljoner
80 milj. schwei-
av Nederlandsche
Kreuger & Toll och
A.-B. Russia, vill-

Fortsättning på sid. 7 —

Hugo.

16601

Emma Goldman

i härnad mot diktaturens maktspråk.

Bolsjevism, fascism, nazism angripna på studentafton.

Intresset för att se och höra Emma Goldman som talarinna från Akademiska Föreningens talarstol vid studentaftonen i går tog sig bl. a. uttryck i en enorm publiktillströmning, så att det nära nog närmade sig rekord. Bland publiken fanns ett synnerligen stort inslag av akademiska lärare, och den kvinnliga delen av publiken var ingalunda den minsta. Det blev också en alltigenom värdefull och intressant studentafton — en av de bästa denna termin— präglad av Emma Goldmans livliga temperament och övertygelsetrogna glöd samt buren upp av hennes djupa humanism.

Studentaftonutskottets ordförande, fil. mag. Tage Ahldén, hälsade Emma Goldman på elegant tyska välkommen.

Tal. yttrade inledningsvis samma ord, med vilka hon för någon tid sedan vänt sig till de danska studenterna. Hon tackade nämligen studenterna, att de velat höra en talarinna och lyssna till hennes idéer, om vilka de i varje fall inte förut hört något gott sägas. Hon skildrade, hur hon i Amerika en gång talat till studenter, som kommit till ett möte med avsikt att spränga och fördärva detsamma. Studenterna där blevo sedan hennes bästa vänner. Hon hoppades, att Lunds studenter, som kommit för att höra henne, efter hennes föredrag inte skulle bli hennes fiender.

Människan skapar historien.

Efter att ha erinrat om, att vi numera inte tro på ett Guds finger eller övernaturliga krafter, utan att det är människan eller människorna, som skapa historia, framhöll tal., att det i varje tid funnits människor, demagoger och statsmän, som inbillat andra, att de bäst visste, vad som hörde till människornas bästa.

I vår tid ha vi att göra med ett annat [illegible], diktaturen, som

naden mellan diktaturen i Ryssland, fascismen i Italien eller Hitler i Tyskland är egentligen endast en i färg och schattering. Mussolini drömmer om en ny cesarism, och Hitler vill ha en ny Wilhelm Imperator. Det är folk, som inte ha några ideal för ögonen som endast vilja härska och gå egna intressen.

Tal. gav därpå en skildring av diktaturens karaktär och dess verkningar. Diktaturen kan blott äga bestånd inom ramen av en liten grupp. I Ryssland har inte kommunismen någon makt. Så länge Lenin levde var det han, som härskade, sedan gick makten över i ett triumvirat, för att sedan efterträdas av Stalin. I dag är Trotski kontrarevolutionär och hans anhängare i Sibirien eller i fängelse. Diktaturen kan ej tåla skarpa huvuden och självständiga människor. Så är förhållandet i Italien. Sibirien där heter Lepardi, och detsamma kommer att ske i Tyskland, om Hitler kommer till makten. Nazis löpa omkring som vilda horder dag och natt på Berlins gator, och tal. fann det egendomligt, att något sådant som nazismen skulle uppstå i en republik. Med Hitler vid makten skulle gatorna flyta av blod och progromerna bli rikliga.

Ett land kan ej byggas upp med diktatur.

Diktaturen medför i vilken form den än uppträder terror. Proletariatets diktatur existerar ej i Ryssland, diktaturen står över proletariatet. Sedan tal. framhållit 5-årsplanens bankrutt och att det inte skulle gå bättre med den nya, andra 5-årsplanen, betonade hon, att ett land ej kan uppbyggas genom diktatur. Det kan endast ske genom folkets samlade krafter, intresse och hängivenhet. G. P. U. har blivit en stat i staten, men ett land som Ryssland med dess slumrande krafter kan ej tvingas in i kollektiviseringens diktatur.

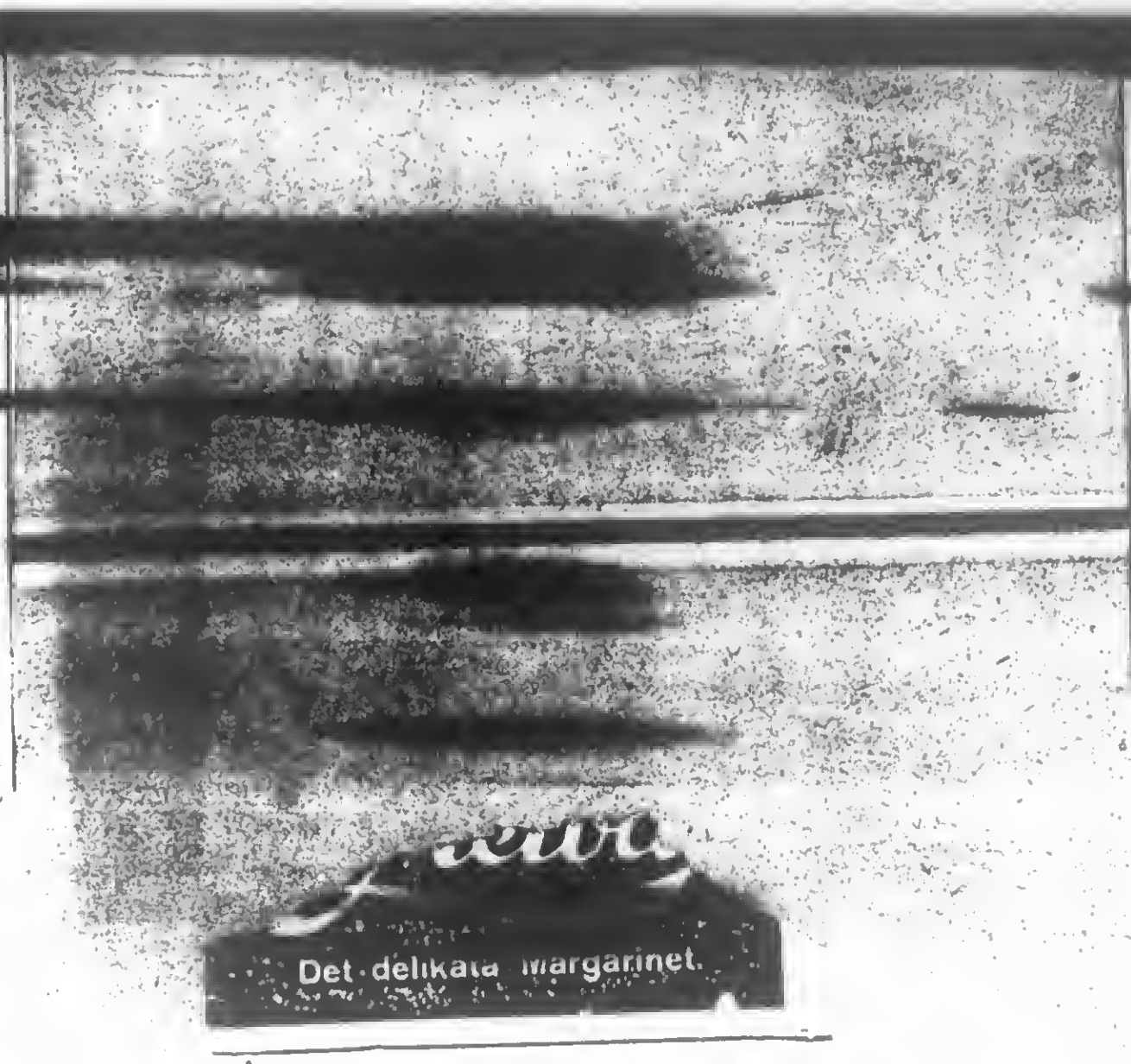
BEST COPY AVAILABLE

870924677

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman i härnad mot diktaturens maktspråk [Emma Goldman at war against the language of dictatorship. In Swedish] / Emma Goldman.—pp. 1,7 ; 30 cm. *In* Lunds Dagblad [Lund]. —(April 16, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from Universitetsbiblioteket i Lund (University of Lund).

16601

Studentaftonen.

— Forts. från sid. 1. —

Diktaturen är kulturellt skadlig. Den uppfostrar till schabloner och blinda anhängare. Ryssland gör ungdomen till soldater. Ungdomen är också Mussolinis stöd. Diktaturen förkväver litterär alstring. Det skall dröja länge innan Ryssland får en Tolstoj, en Turgenjev, en Dostojevski. Ty hur kan en skriftställare arbeta efter befallning. Det finns ingen Dante nu i Italien. Han lever på Lepardi. Diktaturen är en fara för kultur och framsteg varhelst och hur den än visar sig. Den må vara ett modernt fenomen men den sätter oss minst hundra år tillbaka. Det är en svår sjukdom, för vilken mänskligheten måste botas.

En applådåska följde på Emma Goldmans anförande och mag. Ahldén avtackade henne och utbragte för henne ett »Lebe hoch».

Ny direktör för l[illegible]

BEST COPY AVAILABLE

870924479

The Emma Goldman Papers

[Interview] Russik Revolujonær Fordømmer Bolsjevikernesom Slavedrivere [Russian revolutionary condemns the Bolsheviks as slaves drivers. In Norwegian] / Emma Goldman.– pp. 1,6 ; 24 cm. *In* Oslo Aftenavis. –(April 16, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16580

OSLO AFTENAVIS

TIDENS TEGN's AFTENUTGAVE

Nr. 87 | Lørdag 16. april | 1932

Nürnberger Hof (ved Bristol)
Oslos populæreste restaurant.
Spisesalen åpen til kl. 1. Dans.
2 orkestre daglig. Klubb- og selskapslokaler.
GEORG W. DØBLER.

Vær nøie med klippningen
Prøv
Cecil Barbersalong
Sverre Poulsen
Værutsikter: Pent

Svindelgeniets fantastiske trans aksjoner

Stockholms-politiet nedsetter en særskilt Kreuger-kommisjon.

Direktør Huldt er saksøkt for 1,6 million som Kreuger har fått!

Noe forhør over de arresterte har ikke funnet sted, men så snart det er mulig vil undersøkelsene bli tatt op av assessor G. Sandstrøm som allerede er utsett til å overta saken og senere kommer til å fungere som aktor.

Utredningen av denne kjempemessige sak som uten tvil representerer en verdensrekord innen politivesenet kommer naturligvis til i lang tid frem over å legge beslag på Stockholmspolitiets arbeidskraft i stor utstrekning. Det vil antagelig bli konstituert en særlig Kreuger kommisjon innen politiet som helt skal beskjeftige sig med Kreugers rettslige epilog.

Den arresterte bankdirektør

Emma Goldman, tilhører, dukkes velkommen til Oslo av professor Ellen Gleditsch.

Russisk revolusjonær fordømmer bolsjevikernes slavedrivere

Rentebeløp som „glemmes“ debitert.

16 % rente på det spanske lån.

144 „forsvundne“ millioner.

67 millioner overført til Kreugers privatkonto.

Falske depositumbeviser for 400 millioner francs.

Vi gjengir fortsettelsen av det promemoria som lå til grunn for anmeldelsen på direktørene Lange. Huldt og Holm.

I morgennummeret blev omtalt det hollandske selskaps Garanta's forhold til International Match og Svenska Tändstick.

Kontraktene med Polen.

I kassahvelvet i Kreugers rum i Tändstickbolaget er funnet en på engelsk foretatt oversettelse av en i 1925 i Varsjava oprettet kontrakt

skudd på 17 millioner dollars den 1. oktober 1925 og 8 millioner den 1. juli 1926. Disse forskudd skulde løpe med 24 prosent årlig rente. Selskapets aktiva skulde amortiseres før året 1945. Skulde Garanta ikke få tilstrekkelig utbytte til å betale renter og amortisasjon til International Match skulde underskuddet dekkes av intektene fra det polske sprit- og tobakksmonopol.

Den virkelige monopolkontrakt (angående fyrstikksalget) avsluttedes 19.9.1925 og undertegnedes for

476

870924479

The Emma Goldman Papers

[Interview] Russik Revolujonær Fordømmer Bolsjevikernesom Slavedrivere [Russian revolutionary condemns the Bolsheviks as slaves drivers. In Norwegian] / Emma Goldman.— pp. 1,6 ; 24 cm. *In* Oslo Aftenavis. —(April 16, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

senterer eu verdensrekord innen politivesenet kommer naturligvis til i lang tid frem over å legge beslag på Stockholmspolitiets arbeidskraft i stor utstrekning. Det vil antagelig bli konstituert en særlig Kreuger kommisjon innen politiet som helt skal beskjeftige sig med Kreugers rettslige epilog.

Den arresterte bankdirektør Huldt figurerer for øieblikket i en prosess ved byretten hvor han av bankierfirmaet Einar Berg er krevet for betaling av et gjeldsbevis på 1,660,000 kroner.

Huldt gjør gjeldende at han har undertegnet beviset for å gjøre Kreuger en tjeneste. Huldt hadde aldri fått noen valuta for den, men denne er inngått til Kreuger & Toll eller Kreuger.

Kongen har idag igtt foretrede for fru Marie Gjerlew Berg, Svolvær.

Grünewald og Skald blir professorer.

Stockholm, 16. april.

Malerne Isaac Grünewald og Otto Skald er igår utnevnt til professorer ved Kunstakademiet.

Hoover vil innføre 5 dages arbeidsuke

Syns forøvrig at forretningslandet er ugrunnet pessimistisk.

Washington, idag.

President Hoover er av den mening at det er nødvendig å innføre arbeid bare fem dager i uken innen enkelte grener av industrien for å komme over den nuværende vanskelige situasjon. Presidenten mener forøvrig at det i den siste uke er blitt vist en ugrunnet pessimisme i forretningskretser.

Sørlandslagets store møte i Aulaen holdes imorgen aften — ikke aften som det fellaktig stod i „Tidens Tegn" imorges.

Emma Goldman, tilhører, dunkas velkommen til Oslo av professor Ellen Gleditsch.

Russisk revolusjonær fordømmer bolsjevikerne som slavedrivere.

EMMA GOLDMANN forteller „Oslo Aftenavis" om de russiske arbeideres tragedie.

Studentersamfundet torde ikke høre hennes foredrag.

— Tvers igjenenm all livets realitet har jeg bevart min tro på kjærligheten mellem to mennesker!

Ordene lyder som en fanfare, uttalt på tysk av den britiska statsborger Emma Goldman som er født i Russland og har levet i Amerika og nu bar sitt livs store kjærlighet, den i tolv år fengslede Aleksander Goldman — det er forøvrig en annen mann hun er gift med — i Syd-Frankrike, mens hun selv streifer om i de land som ennu gir henne asylrett.

Det klare, blågrå blikket bak honnes kraftige, buede brilleglass er rettet like mot en, det delvis grånede hår bølger tilbake, munnen er stor og former ordene med voldsom intensitet, der en sterk åndsmakt over denne lille tette skikkelsen, over dette mennesket som gjennem et langt liv har vært trofast mot sine idealer, og enten vi er enige med benne eller ikke, tar vi hatten dypt av for Emma Goldman.

Anarkismen er vel i og for sig den fornemste lære om menneskehetens og individets frihet som hittil er utformet, og som i to tusen to hundre år har spekt i mange sinn. Vi har her i landet hatt en

(Forts. side 6).

VAARFLOM I OSLO

Vårt påtrevsel er konservativt i det minste i en retning: det innvarsler ikke den varme årstid for tidlig. Klok av erfaring setter man ikke ut benkene ved det første solstreif over Karl Johan, og fontenene får ikke kaste vinterhabitten for man kan være sikker på at de ikke skal fryse istykker. Men nu er det sagtens idag er de stygge plankeveggene fjernet og vannspruten står omkring lekende småroll'nger. Vart billede er tatt på St. Olavs plass, hvor den lille sprutende engel innvier sommerens gyldne tid.

I morgennummeret blev omtalt det hollandske selskaps Garanta's forhold til International Match og Svenska Tändstick.

Kontrakten med Polen.

I kassahvelvet i Kreugers rum i Tändstickbolaget er funnet en på engelsk foretatt oversettelse av en i 1925 i Varsjava oprettet kontrakt mellem dr. Marjan Blowocki „department director" i det polske finansdepartement på den polske stats vegne samt International Match Corporation gjennem Ivar Kreuger. Kontrakten inneholder i det vesentlige følgende:

Til å drive detaljsalget av fyrstikker i Polen skal det dannes et bollandsk selskap. International Match skulde finansiere dette selskap (Garanta) ved å gi det et for-

skaper aktiva. Skulde Garanta ikke få tilstrekkelig utbytte til å betale renter og amortisa jon til International Match skulde underskuddet dekkes av intektene fra det polske sprit- og tobakksmonopol.

Den virkelige monopolkontrakt (angående fyrstikksalget) avsluttedes 19/9 1925 og undertegnedes for Tändstickbolagets regning av generalkonsul Torsten Kreuger.

Mr. Seatree har meddelt at Tändstickbolagets boker synes å vise at renten av Garantas gjeld til og med mars 1928 er inngått kontant eller gjennem forskjellige banker mens derefter renten er dekket gjennem en debitering av Kreuger & Toll.

Hvorfra har International Match fått sine renter?

Mr. Seatree fremholder at han ikke for øieblikket er istand til å meddele hvorfra de til og med mars 1928 innløpne renter skriver sig. Efter alt å dømme stemte kontiene mellem Continental og Kreuger & Toll sjelden overens. På sin side krediterte Garanta Tändstickbolaget og International Match for renten og debiterte Kreuger. På Tändstickbolaget er opplyst at det ikke er inntruffet noget som skulle kunde støtte den opfatning at Garantakontrakten er en realitet.

Fiktive utbytter: 9 mill. dollars i Tändstick og 15 mill. i Int. Match.

Som ovenfor nevnt er det fra og med juli 1928 i Tändstickbolagets boker optatt renter fra Garanta som ikke er kommet inn, men bare er debitert Kreuger & Toll. Disse posteringer utgjør ialt over 9 millioner dollars, med hvilken sum Tändstickbolagets utbytte er øket.

De av Continental Inveatment bokførte renteposter utgjorde fra februar 1928 ialt over 15 millioner dollars, hvilket beløp er tilført International Match, hvormed altså det sistnevnte selskaps uthytte er øket.

Den spanske kontrakt: 16 pst. renter på lanet til Primo.

I kassahvelvet i Kreuger & Tolls rum er funnet en på engelsk avfattet overseettelse av kontrakt oprettet i 1925 mellem Primo de

1550

BEST COPY AVAILABLE

477

870924479

The Emma Goldman Papers

[Interview] Russik Revolujonær Fordømmer Bolsjevikernesom Slavedrivere [Russian revolutionary condemns the Bolsheviks as slaves drivers. In Norwegian] / Emma Goldman.– pp. 1,6 ; 24 cm. *In* Oslo Aftenavis. –(April 16, 1932).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16580

Bisam-Huset
Buntmaker Nils O. Nilsen. Pelshandel
12 Grensen 12
mag. B. Storsgt. Tlf. 34652
Sølv Blå Rev Rød Kors Farvet
Bisamhuset

O. A. S.
LØRDAG

M. T. Moe 1ste kl. Skrædderi og Kunststopperi 8 TORVET 8 14546

Flere hadde mistanke

til de „italienske“ obligasjoner.

Italia skulde bruke lånet til å gjennemføre sin flåteplan.

Trykkplatene til dokumentene funnet i Kreugers private jernskap.

Malmo, 16. april.

Efter hvad Sydsvenska Dagbladet Snällposten har fått oplyst fra autoritativt hold skulde den nominelle verdi av de falske italienske papirer utgjore 9 millioner pund sterling. Disse papirer skulde allerede tidligere ha gitt anledning til tvilsspørsmål på visse hold innen konsernet og det meddeles med bestemthet at en av konsernets revisorer har stillet sig tvilende overfor visse fiktive verdier. Ivar Kreuger skulde derfor ha latt vedkommende gjennemgå de italienske papirer og forklart ham at denne transakejon måtte hemmeligholdes av den grunn at Italia hadde fått lån for å gjennemføre sin flåteplan. Fikk Frankrike rede på at Sverige finansierte denne plan vilde sikkert Sverige komme i en uheldig stilling.

Kreuger hadde også forklart at han personlig skulde innbetale kupongene for at ikke Italias navn skulde forekomme i konsernes regnskaper. Det oplyses videre at en av Ivar Kreugers eldste venner i Paris direkte hadde rettet spørs-

Russisk revolusjonær fordømmer.

(Forts. fra side 1).

av retningens mærkeligste profeter i Hans Jæger. Anarkismen vil kverke staten, og derfor har staten vedtatt mange lover mot den. Norge er så vidt vi vet, et av de få land som ikke har nogen særlov mot anarkistene. Nu er anarkistene ikke lenger aktuelle.

— Men det er en misforståelse å tro at vår tid ikke har anarkistiske tendenser, sier Emma Goldman, da „Oslo Aftenavis“ i formiddag taler med henne like efter ankomsten til Oslo. Se for eksempel på opdragelsen. Den frihet man nu lar barna utvikle sig i, er i sin ånd anarkistisk.

Det er et hisart tilfelle at Det norske studentersamfund som i sin borgerlige periode sikkert vilde ha hilst også den revolusjonære kvinne Emma Goldman velkommen på sin talerstol, nu har nektet henne den, fordi hun har uttalt sig mot Lenins og Stalins form for revolusjon. De unge skal værsågod beholde de skylapper man finner for godt å sette på dem. Emma Goldman vendte hjem til Russland da bolsjevikene hadde tatt makten. Endelig var fedrelandet igjen åpent for henne. Det endte med at hun flyktet fra paradiset.

— Det var jo bare en legende at Russland var blitt en arbeiderstat, sier Emma Goldman. Arbeiderne har i virkeligheten meget mindre å si enn i de kapitalistiske land. I Russland hersker absolutt deepoti. Ja, selv det kommunistiske parti er

Overlæge Dale fotografert for Oslo Aftenavis idag.

RIKSHOSPITALET TRENGER en ny røntgen- og radium-avdeling.

Vi har moderne apparater, men umulige plassforhold, sier den nye overlæge.

oket med 1000 pr. år, ifjor hadde vi 6000 personer til fotografering. Dertil kommer at vi har en mengde til røntgenbehandling. — vi har et apparat som går uavbrutt tolv timer om dagen!

På Radiumavdelingen er det bare 13 senger, (vi håper den siste heter 12 h!) og selv om det blir anderledes når det store Radiumhospital kommer igang, trenger vi en moderne avdeling ved Rikshospitalet. Det er jo mange andre sykdommer enn kreft som krever radium- og røntgenbehandling, og der trenges en avdeling med senger. De sykdommer vi særlig diagnostiserer og behandler er kreft og blod-

24 fraværende i Odelstinget i formiddag.

De gjaldt de politiske bevillingsnektelser.

Vil arbeiderpartiet og forbudsfolket velte brennevinsloven?

Odelstinget skulde i formiddag behandle lagtingets anmerkninger til odelstingets besluting om forandringer i brennevinsloven.

Som man vil erindre, gjaldt det nu spesielt de politiske bevillingsnektelser, som et flertall i lagtinget, av arbeiderpartiet og de fleste avholdsrepresentanter, hadde erklært for å være lovlige.

Djupvik (v.) fra Nordland foreslo saken utsatt, da både komiteens formann, J. Bergersen, og sakens ordforer, Norem, var fraværende.

Garnes (b.), Magnussen (a.) og Olsen-Hagen (a.) talte mot utsettelse, da saken var grundig behandlet for.

Lykke (h.) anbefalte Djupvika forslag. Lagtingets anmerkninger gjaldt meget vesentlige punkter, som man vanskelig kunde behandle, uten at formann og ordforer fikk redegjøre for sitt standpunkt.

Mowinekel (v.) stottet også forslaget om utsettelse. I et tilfelle som dette måtte utsettelse være en helt kurant affære.

Ameln (h.) synes ikke [illegible]

BEST COPY AVAILABLE

478

870924479

The Emma Goldman Papers

[Interview] Russik Revolujonær Fordømmer Bolsjevikernesom Slavedrivere [Russian revolutionary condemns the Bolsheviks as slaves drivers. In Norwegian] / Emma Goldman.– pp. 1,6 ; 24 cm. *In* Oslo Aftenavis. –(April 16, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

de sikkert Sverige komme i en uheldig stilling.

Kreuger hadde også forklart at han personlig skulde innbetale kupongene for at ikke Italias navn skulde forekomme i "konsernets regnskaper. Det opplyses videre at en av Ivar Kreugers eldste venner i Paris direkte hadde rettet spørsmål til ham om ektheten av de italienske papirer. Kreuger skulde ved den anledning ha svart ja, men åpenbart senere forstått at en oppdagelse av den rette sammenheng var nær forestående.

„Dagens Nyheter" meddeler at det igår blev konstatert at de italienske statsobligasjoner er trykt på Børtzells trykkeri i Stockholm og at det ved hjelp av skriftesperter er konstatert at de håndskrevne navn på de forskjellige obligasjoner er skrevet av Ivar Kreuger personlig. I Kreugers hemmelige hvelv har man dessuten, forteller bladet, funnet de i utlandet fremstillede trykkplater. De er gravert av en italiensk gravor.

Efter hvad bladet meddeler å ha erfaret på autoritativt hold skal den italienske legasjon idag ha til hensikt å rette en henvendelse til utenriksdepartementet i anledning av obligasjonsfalskneriet.

Får Island legasjon i London?

Reykjavik, 16. april.

Ved tredje gangs behandling av budgettet i altingets møte idag vil det bli fremsatt forslag fra professor Einar Arnersson om bevilgning til opprettelse av en islandsk legasjon i London.

Bergensfjord ventes til Oslo kl. 19.30 idag.

Størst ass. utvalg i: FRESORTER & FINEER, MØBELPLATER, SNEKKERFURU, KRYSSFINEER, PARKETT m. m.

ENERETT

Jens Frang

Ring 81820

delig var fedrelandet igjen åpent for henne. Det endte med at han flyktet fra paradiset.

— Det var jo bare en lek nda at Russland var blitt en arbeiderstat, sier Emma Goldman. Arbeiderne har i virkeligheten meget mindre å si enn i de kapitalistiske land. I Russland hersker absolutt despoti. Ja, selv det kommunistiske parti er nu ordnet slik at altsammen be-

En Bjørnson-medalje.

Bjørnson-medaljen.

Justermester E. Eriksen, Kongsberg har i disse dager komponert og forarbeidet en 17. mai medalje med henblikk på Bjørnson-jubileet. Medaljen, som preges ved Den kgl. Mynt, hører på forsiden Bjørnstjerne Bjørnsons graftige profil, hans navn og årstallene 1832—1932. På den annen side ser vi et typisk norsk landskap innrammet av to kraftige furustammer. Det vellykkede relieff er utmerket samstemt med teksten „Ja, vi elsker dette landet" — 17. mai 1932.

stemmes av en enkelt mann, — før Lenin, nu Stalin. Arbeiderne er absolutte slaver, de får ikke arbeide hvor de vil, og med hvad de vil, de er hele sitt liv bøiet under pisken. Hvor ganske anderledes kunde ikke utviklingen i Russland ha blitt hvis landet fritt hadde fått utforme de samfundsmessige muligheter som tidsrummet mellom marsrevolusjonen og novemberrevolusjonen 1917 hadde lagt til rette. Her hadde man chansen til å skape et kooperativt samfund.

— De er altså fremdeles like troende anarkist som før?

— Mer enn nogen gang. Statens og især de kapitalistiske staters forfall åpner muligheter for at de bevisste arbeidermasser skal kunne skape et frivillig organisert samfund.

— Men fascismen har da lagt den første grunnvoll til et kooperativt samfund.

— Også det er bare legende. Mussolini har ikke en selvstendig tanke. Alt det han har gjort er å ape efter Lenin, erklærer Emma Goldman med den henrivende overbevisning som klær henne så godt selv når hun er ført på villspor av sitt brennende hat til staten som atat.

— Kan det tenkes at den økonomiske krise i U. S. A. fører til en revolusjonær bevegelse?

— Absolutt ikke. De amerikanske arbeidere er altfor borgerlige til det. Men krisen kommer til å få dype virkninger derover. Flrti millioner sultende mennesker, et helt folk som plutselig merker at dets rikdom, dets herskerstilling, dets stolte og sikre vei mot stadig større materielle fordeler, dets evne til å kunne gi sine barn den beste utdannelse, at alt dette som de trodde på, i virkeligheten er en fiksjon, et slikt folk vil miste sin abnorme arroganse, det vil lære seg ydmyghet, og det som nu skjer i Amerika, er for så vidt en renselsesprosess av den største betydning. Men man må jo si at den har kostet adskillig.

Emma Goldman taler videre om staten som det store onde, men det må være uhyggelig for henne å merke hvordan anarkismens evangelium i vår tid går inn det ene øret og ut det andre. Er det allerede fortid? Eller er det en fjern fremtid da vi alle skal leve fordragelig sammen uten statens samlende myndighet over oss? Hverken Emma Goldman eller nogen av oss nulevende vil komme til å oplevе svaret.

m.

avdeling.

Vi har moderne apparater, men umulige plassforhold, sier den nye overlæge.

6000 patienter røntgenfotografert ifjor.

I en meddelelse fra statsråd igår heter det at dosent Torleif Bjarne Dale er beskikket som overlæge ved Rikshospitalets Radium- og Røntgeninstitutt fra 1. april. Hvorfor man har valgt akkurat denne datum er litt av en gåte, for dosenten har vært konstituert i stillingen fra februar ifjor da overlæge Heyerdahl fratrådte.

— Hvad er det mest aktuelle innen Deres fag nu?

— Det er å få en tidsmessig avdeling. Både overlæge Heyerdahl og direktør Wefring har arbeidet meget iherdig for det, og vi håper på stortingets bevilgning nu i disse dager. Her oppe er det helt provisorisk nu. vi har riktignok helt moderne apparater, men plassen og antallet av apparater er utilstrekkelig. I de siste tre årene har antallet av røntgenfotograferinger hospital kommer igang, trenger vi en moderne avdeling ved Rikshospitalet. Det er jo mange andre sykdommer enn kreft som krever radium- og røntgenbehandling, og der trengea en avdeling med senger. De sykdommer vi særlig diagnostiserer og behandler er kreft og blodsykdommer og svulster av annen art. Den nye avdelingen er planlagt med 30 senger.

— Er det fremdeles like store fremskritt innen røntgenologien?

— Ja det er sikkert, røntgendiagnostikken spiller en større og større rolle som undersøkelsesmetode, og det beste uttrykk for det er den økende strøm av patienter. Den skal jo først og fremst være et hjelpemiddel for indremedisinen og kirurgien, og de aller fleste patienter som innlegges på Rikshospitalet kommer først til oss. Avdelingen er derfor faktisk sprengt. Ved den nye avdeling vil man dessuten opnå den fordel at man slipper den forferdelige transport av de syke som nu må bæres ute i alslags vær.

Lørdagen er en forholdsvis stille dag ved avdelingen, sier overlægen tilslutt, men selv nu er hele forhallen stuvende full av bårer, og en utvidelse er uomgjengelig nødvendig.

som man vanskelig kunde behandle, uten at formann og ordfører fikk redegjøre for sitt standpunkt.

Mowinckel (v.) støttet også forslaget om utsettelse. I et tilfelle som dette måtte utsettelse være en helt kurant affære.

Ameln (h.) syntes ikke, at det vildo være i overensstemmelse med god skikk å forcere frem en sak som denne.

Maastad (h.) fra Østfold var enig i forslaget om utsettelse.

Utsettelsesforslaget blev derpå hifalt med 46 mot 42 stemmer.

Der var altså 24 representanter fraværende. Og det var denne omstendighet, som arbeiderpartiet og forhudsfolket spekulerte i, når de satte så meget inn på å få loven behandlet idag.

Det sies forøvrig, at hvis arbeiderpartiet og forhudsfolket ikke får godtatt de politiske bevillingsnektelser som lovlige, vil de ved annen gangs behandling i lagtinget velte hele loven.

Vær og varsel.

Ubetydelig nedbør i Oslo siste døgn, siste 30 døgn 39 mm. (norm. 38 mm.). Lufttrykk kl. 8 1028.0 mb. (771.1 mm.). Maks.temp. igår 12.7 gr., min.temp. natt 1.4 gr., morgentemp. idag 5.2 gr. (norm. 3.7 gr.). Morgentemp. på Tryvannshøda 2.1 gr. C.

Det er SW bris med regn eller sludd i Nord-Norge. I Syd-Norge er der svak vind eller bris omkring E og pent vær.

Over Mellem-Europa går der nu en østlig luftstrøm som såvidt berører landet. I Norskehavet har der dannet sig et lavtrykk som dirigerer luft fra vest inn mot Nord-Norge. Syd-Norge blir liggende i en overgangssone mellem de to luftstrømmer og får fortsatt pent vær helt op til Nord-Trøndelag.

Værvarsler gjeldende inntil søndag eftermiddag. Oslo: Svak vind, pent vær.

Nyheter i Halskleder ankommer daglig.

Se vår vindusutstilling.

Nordiska Magasin

Karl Johansgt. 21.

BEST COPY AVAILABLE

479

890720010

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman i Oslo [Emma Goldman in Oslo. In Norwegian] / Emma Goldman. – 22 cm. *In* Arbeiderbladet [Oslo]. – (April 16, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Oslo Industri- og Handelsbank

Opretlet 1920. Hovedkontor: Fiskergate 2. Filial: Grønland.

Modtar indskudd og utforer vanlige bankforretninger.

Farlig brann ved Bergen.

Et stort sjøhus ved petroleumskompaniets tankanlegg nedbrent.

BERGEN, 16. april.

Fra Skinnevik meldes til Gula Tidend at et sjøhus, som bare stod 150 meter fra Vestlandske Petroleumscompagnies tankanlegg, er nedbrent idagmorges.

N. T. Bs Vestlandskontor har henvendt sig til Vestlandske Petroleumscompagnie, som oplyser at det er tømmermannsverkstedet som er brent.

Det var en tre-etasjes trebygning med materiallager og maskinverksted.

Brannen begynte ved 5.30-tiden, og arbeiderne blev straks alarmert av nattevakten. Man gikk straks igang med å redde kontorbygningen, som ligger 10—15 meter fra den brente bygning.

Ved hjelp av presenninger og ved stadig å øse vann på, fikk man efter et iherdig arbeid reddet kontorbygningen, men den ene vegg blev en del svidd.

Bergens brannvesen blev varslet og en av sjødampsprøitene blev sendt utover.

Da brannstedet ligger vel en times reise fra Bergen, kom sjødampsprøiten for sent til å redde den brennende bygning, men den hjalp til ved efterslukningen og ydet assistanse ved reduingen av de andre bygninger.

Den bygning som er brent ligger på selve anlegget — bare mellom 120 og 150 meter fra tankene.

Agitasjonen utenbys

Idag taler:

Høybråten: Jon Andraa.
Sundar: Olav Oksvik.

Søndag taler:

Sem: Olav Oksvik.
Sandvika: Jon Andraa.

Kreuger-svindleriene.

(Forts. fra 1. side).

ocnterer en verdensrekord innen politivesenet kommer asturligvis til i lang tid fremover å legge beslag på Stockholmspolitiets arbeidskraft i stor utstrekning. Det vil antagelig bli konstituert en særlig Kreuger-kommisjon innen politiet som helt skal beskjeftige sig med Kreugers rettslige epilog.

Den arresterte bankdirektør Huldt figurerer for øieblikket i en process ved byretten hvor haa av banklerfirmaet Einar Berg er krevet for betaling av et gjeldsbevis på 1,660,000 kroner. Huldt gjør gjeldende at haa har undertegnet beviset for å gjøre Kreuger en tjeneste. Huldt hadde aldri fått noen valuta for den, men denne er inngått til Kreuger & Toll eller Kreuger.

De falske italienske papirer har en verdi av 9 millioner pund sterling.

MALMØ, 16. april.

Efter hvad Sydsvenska Dagbladet Snällposten har fått oplyst fra autorativt hold skulde den nominelle verdi av de falske italienske papirer utgjøre 9 millioner pund sterling. Disse papirer skulde allerede tidligere ha gitt anledning til tvilsspørsmål på visse hold innen konsernet og det meddeles med bestemthet at en av konsernets revisorer har stillet sig tvilende overfor visse fiktive verdier. Ivar Kreuger skulde derfor ha latt vedkommende gjennemgå de italienske pa-

dem tos, fordi han ventet at det skulde bli leven. Han vilde ikke ha noe

Emma Goldman i Oslo.

Et par ord med den berømte anarkist.

Sovjetunionen en skuffelse. Anarko-syndikalismen er utveien.

Med utenlandstoget idag kom Emma Goldman til Oslo.

Hun blev på stasjonen mottatt av sekretær Haakon Meyer, sekretær Einar Gerhardsen og sin gode veninde professor Ellen Gleditsch.

Like efter ankomsten hadde en av «Arbeiderbladet»s medarbeidere en samtale med den kjente anarkist, som var i et strålende humør og uttrykte sin glede over endelig å være kommet til Oslo, som for henne først og fremst er Henrik Ibsens by.

Hun forteller at det er omtrent 30 år siden hun forsøkte å komme hit for å hilse på Ibsen, men munistisk eller sosialdemokratisk. Den må avskaffes.

— Hvor ser De da utveien av den nuværende krise?

— Det blir ingen endring før de bevisste arbeidere tar makten og organiserer samfundet på anarko-syndikalistisk grunnlag.

Ut fra denne sin anarkistiske opfatning er hun da også en bestemt motstander av det nuværende styre i Sovjetunionen.

— Sovjetunionen er ingen arbeiderstat, sier hun, for arbeiderne har mindre å si der enn i de kapitalistiske stater. Det hersker der borte et absolutt despoti.

— Men innvender vi, de russi-

Agenter ansettes hvor ikke tidligere representert.

Kjøbmanns-konflikten i Kristiansund.

Arbeidsgiverne på tilbaketog.

Den konflikt som man står foran i Kristiansund, viser hvad man kan komme op i når man treffer på stelle og hårdnakkede arbeidsgivere som befinner sig så langt bakom sin tid at de betrakter det å oprette tariffavtale med fagorganisasjonen som en slik risikabel affære at de for enhver pris mener å måtte motsette sig det. Der forlangte handels- og kontorfunksjonærenes organisasjon oprettet tariffavtale med Olaus B. Gulla. Dette motsatte han sig og fikk støtte for sitt avlegse standpunkt hos kjøbmannsforeningen og handelstandsforeningen, som erklærte lockout overfor de organiserte funksjonærer i en rekke forretninger. Lockouten skulde hryte ut den 22. april.

Nu er det jo blitt en gansake almindelig og blandt alle fornuftige mennesker anerkjent måte å ordne arbeidsvilkårene på, at det opretes tariffavtaler. Det offentlige har endog gjennem sin lovgivning — som det ellers kan være adskillig å si på — anerkjent dette forhold. Selvsagt kunde ikke funksjonærene i Kristiansund mere enn andre steder finne sig i en blank avvisning på dette punkt. De gikk til opsigelse av plassene og fikk de øvrige organisasjoners støtte, idet det blev erklært sympatistreik av et betydelig omfang. Det blev

Valget av fylkesutvalg.

Justisdepartementet stiller sig imot de foreslåtte forandringer.

Som bekjent fremsatte våre partifeller Nordanger og Haavardstad på vegne av arbeiderpartiets by- og herredslag lovforslag for odelstinget om forandring i landskommunelovens § 57 vedkommende valg av medlemmer av fylkesutvalgene. Forslaget gikk ut på at paragrafen blev endret derhen at fylkesutvalgene blev valgt av det første (ordinære) fylkesting i perioden, *innen fylkestinget skifter midte* og for 3 års perioden.

Efter den nugjeldende lov kan fylkesutvalget velges av fylkestingets «egen midte eller blandt an-

BEST COPY AVAILABLE

480

890720010

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman i Oslo [Emma Goldman in Oslo. In Norwegian] / Emma Goldman. – 22 cm. *In* Arbeiderbladet [Oslo]. – (April 16, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Agitasjonen utenbys

Idag taler:
Bjørkåsen: Jon Andraa.
Skandar: Olav Oksvik.

Søndag taler:
Spjm.: Olav Oksvik.
Skandvika: Jon Andraa.

---

dem ha, fordi han vantet at det skulde bli leven. Han vilde ikke ha noe ugreie, og forsøkte bare å få dem til å gå. Han blev slått både gul og blå og ropte på «Hjelpe og «Politi». En dame kom til stede, og da hadde vidnet ropt «De har dere slått mig så mangt, så dere ikke godt kan slå mig ihjel.»

Forsv.: Har De invitert dem ut tidligere?

— Nei.

Tiltalte: Jo, jeg har vært ute hos hem før.

Derefter avhørtes en rekke politibetjenter som tegnet et nøyaktig billede av tiltalte og nattelivet på Karl Johan.

Politimannen som kom til stede på pensjonatet, forklarte at han kjente fjerne fra Karl Johan og tenkte sig at det var foregått noe mystisk. Inspektøren tilstod da at han hadde hatt med dem å gjøre før. Politiet brutet fjerne til av sengen og arresterte dem.

En annen politimann forklarte at tiltalte hadde hatt tilhold ved kiosken ved Grand hver disse fjerne hadde sin «fest». Tiltalte som ofte var beruset hadde manøvrer som en kvinne og som vekket opmerksomhet. Det blev ofte uttalelser når som skjenket bemerkninger til ham. Vidnet hadde en gang hørt ham snakke sammen med en mann på en benk omkring hvem for kompetyveri.

En tredje konstabel hadde sett ham nå å ni hver natt til morgenen på strykbrett og ham var godt kjent av hele politistyrken i Vika. Ham hadde en gang arrestert ham to ganger på samme dag for bersalos.

En fjerde konstabel karakteriserte tiltaltes optreden som egnet til å vekke forargelse i høi grad, bl. a. ved høne forskjellige optreden.

Tiltalte blev funnet skyldig og idømt 75 dagers fengsel. Påtalemyndigheten fikk dessuten beskyldningen til å anbringe ham i tvangsarbeid, men besluttet å sette ham på prøve så han kunde få reise hjem.

ER DOG DEN BESTE

Eksforbryterisk autoritativt hold skulde gi falske papirer

Eksforbryteren Ivar Kreuger skulde ifølge en meddelelse i «Dagens Nyheter» ha latt trykke falske italienske statsobligasjoner for 9 millioner pund sterling. Disse papirer skulde ifølge meddelelsen ha vært tiltenkt som sikkerhet for lån. Kreuger skulde ha latt trykke papirene i Stockholm og ved hjelp av skriftsakkyndige skulde det være konstatert at de underskrifter som var på papirene var forfalsket.

Det er nu blitt kjent at Kreuger i 1930 var i Paris og der forhandlet med den franske regjering om et lån på 1 milliard francs. Som sikkerhet for lånet skulde Kreuger ha stillet de falske italienske statsobligasjoner. Det er videre blitt kjent at Kreuger i Paris hadde en samtale med den franske finansminister Flandin, som skulde ha sagt Kreuger at han personlig ikke hadde noe imot lånet, men at det måtte godkjennes av parlamentet. Kreuger skulde da ha sagt at han personlig skulde innbetale kupongene for at ikke Italias navn skulde forekomme i koncernens regnskaper. Det opplyses videre at en av Ivar Kreugers eldste venner i Paris direkte hadde rettet spørsmål til ham om ektheten av de italienske papirer. Kreuger skulde ved den anledning ha svart ja, men åpenbart senere forstått at en opdagelse av den rette sammenheng var nær forestående.

«Dagens Nyheter» meddeler at det igår blev konstatert at de italienske statsobligasjoner er trykt på Børtzells trykkeri i Stockholm og at det ved hjelp av skriftsakkyndige er konstatert at de håndskrevne navn på de forskjellige obligasjoner er skrevet av Ivar Kreuger personlig. I Kreugers hemmelige kveln har man dessuten, forteller bladet, funnet de i utlandet fremstillede trykkplater. De er gravert av en italiensk gravør.

Efter hvad bladet meddeler å ha erfart autoritativt hold skal den italienske legasjon idag ha til hensikt å rette en henvendelse til ateriksdepartementet i anledning av obligasjonsfalskneriet.

Falske papirer beslut i Frankrike.

BERLIN, 16. april.

(A.F.) Man kar opfattet det slik at Frankrike skulde ha vært utenfor de Kreugerske affærer, men dette viser sig ikke å holde stikk. Ifølge en meddelelse til herværende aviser viser det sig nemlig at en av storbankene i Frankrike var sterkt engasjert i Kreugerselskapene og skal ke bragt i umiddelbar statsobligasjoner for ikke mindre enn 3 milliarder svenske kroner. Forutsn den nevnte storbank skal flere mindre banker være interessert i samme affære.

I et Paris-telegram til Stockholmsaftenposten — Stockholms Dagblad meddeles det i forbindelse med Kreugeraffæren at banker og bankierer i Paris i stor utstrekning har fått falske obligasjoner som sikkerhet for lån. Således skulde, meddeles det, de Krengerpapirer til et beløp av 20 millioner francs som backier Hagmane belånte hos Paris-backieren Barranit være falske.

Damer!

Er De i tvil hvor De får den beste permanent, besøk mig. — Spesialsystem for tynt og kraftløst hår. — Obs.: Jeg utfører all permanent selv. ½ års garanti. Meget rimelige priser.

Bjarne Hanssen
Thv. Meyersgt. 53, II.
Ved Nybroen. Tlf. 73118.

Sovjetunionen er ingen arbeiderstat, sier Emma Goldman

Emma Goldman er kommet til Oslo og organiserer samfundet på anarko-syndikalistisk grunnlag.

Ut fra denne sin anarkistiske oppfatning er hun da også en bestemt motstander av det nuværende styre i Sovjetunionen.

— Sovjetunionen er ingen arbeiderstat, sier hun, for arbeiderne har mindre å si der enn i de kapitalistiske stater. Det hersker der borte et absolutt despoti.

— Men innvender vi, de russiske arbeidere har jo store økonomiske fordeler, en bedre levestandard enn før, ingen arbeidsledighet, ingen krise.

Emma Goldman benekter at de har det så godt. Og selv om så var, tilføier hun, det faktum at de er slever, er for mig nok til å fordømme Sovjetstaten.

Fra disse høipolitiske emner kommer samtalen inn på det evig-menneskelige problem om kjærlighet og ekteskap.

— Kjærligheten er det eneste bindeledd mellem to mennesker, sier Emma Goldman. Hvis kjærligheten er ophørt, er ekteskapet urent og forkastelig. Jeg tror på kjærligheten, legger hun til.

Til slutt kommer vi inn på krisen i Amerika. Der er faktisk nu 40 millioner arbeidsledige og kostarbeiders, forteller hun. Krisen har gitt Amerika et knekk. Amerikanernes lyse optimisme, deres tro på den stadige fremgang, og den derav følgende selvsikre arroganse har fått et knekk. Krisen er en intringsprosess for Amerika. Riktignok er prisen høi, man likevel — — legger hun tankefullt til.

— Blir Hoover gjenvalgt?

— Nei, han har split fullstendig fallitt. Han er helt knekket. De har Smith bedre chanser. Men for øvrig spiller det ingen rolle. Amerikanerne selv pleier å si at presidentene lover dem himmelen og gir dem helvete. Det er ikke Det hvite hus, det er Wallstreet som regjerer.

Og således sluttet vår lille samtale med den samme anarkistiske trosbekjennelse som den var begynt med. Vi snakket bare med den berømte anarkist i en halv times tid, men det var nok til å fortså at vi her satt overfor en rik og rakrygget personlighet, som har noe å si enhver, man være så uenig med henne som man være vil.

•

Emma Goldman vil i Arbeidersamfundet i kveld tale om sitt liv som lærende anarkist. Imorgen kl. 12 holder hun foredrag i Folkets hus' store sal om «Amerikansk justis».

Endelig taler hun mandag kl. 20 i Arbeiderpartiets studentergruppe om «Min anarkists liv».

Emma Goldman i studentergruppen mandag.

Arbeiderpartiets studentergruppe arrangerer mandag kveld kl. 20.30 i Studentersamfundet, Uranienborgveien 11, åpent møte med den russisk-amerikanske anarkist Emma Goldman som taler. Hun taler over emnet «En anarkists liv». Ella Quist Nielsen leser op. Entré 25 øre.

Ekstraordinært landsmøte i Arbeiderpartiet

Det ekstraordinære landsmøte i Arbeiderpartiet som skal behandle spørsmålet om forandring i kommunelovens § 57 vedkommende valg av medlemmer av fylkesutvalgene, begynner i dag kl. 10 i Arbeidernes Ungdomshus.

Det er 120 delegerte til landsmøtet, som ventes å ville vare 2 dager.

Det er som bekjent Arbeiderpartiets gruppe i Stortinget som har fremmet forslag om at § 57 i kommuneloven skal endres slik at det ikke skal være nødvendig å velge fylkesutvalgene etter forholdstallsvalg, men at det skal være adgang til å velge dem etter flertallsvalg

870924580

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] En Anarkists Erindringer [Memories of an anarchist. In Norwegian] / Emma Goldman.– p. 8 ; 31 cm. *In* Arbeiderbladet [Oslo]. –(April 17, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Arbeiderbladet

En anarkists erindringer.

Emma Goldman forteller om et liv i kamp for arbeidernes sak.

Et interessant møte i Oslo Arbeidersamfund.

Oslo arbeidersamfunds møte forleden dag var usedvanlig godt besøkt. En mengde av medlemmene og en rekke andre interesserte var møtt frem for å høre Emma Goldman fortelle om sitt liv i kamp og strid for arbeidernes sak.

På Oslo arbeidersamfunds vegne ønsket formannen, Helga Karlsen, Emma Goldman velkommen til Oslo arbeidersamfund, til landets fri este talerstol.

Selv om hun ikke forstår det jeg sier og vi ikke det hun sier, før det blir oversatt, uttalte Helga Karlsen, så er jeg sikker på at hun føler at alle vi, vi føler som hende, vi kjemper for å få uretten bort og nå frem til arbeiderklassens frigjørelse.

Arbeidere og arbeiderker, begynte Emma Goldman, jeg er meget glad over å få anledning til å få tale for norske arbeidere.

Det er vanskelig å tale om sitt eget liv, særlig når det i første år var en intens kamp.

Likevel vil jeg bare tale om noen episoder fra min virksomhet i Amerika.

Jeg vet ikke hvor mange av dere har lest romanen Tomas hytte. I denne bok er en liten pike, Topsy, som når hun blir spurt om hun er født vrarer ned. Jeg er vokset op.

Det samme er tilfelle med mig.

Allerede som barn reagerte jeg mot urettferdigheten. Jeg kunde ikke forstå hvorfor hvorfor hvorfor de sterke behandlet de svakere så urettferdig.

Mine foreldre hadde et stort vertshus og en skyss-stasjon i Kurland i Russland.

Hvert år kom der til oss høiere offiserer for å innrullere rekrutter. De brutale scener som jeg da var vidne til og foreldrenes sorg når sønnene blev revet fra dem, gjorde et uutslettelig utrykk på mig.

Særlig husker jeg en gang da en offiser oparbeidet en ung rekrutt i mavren. Min eldre søster som ellers var helt passiv og en stille natur, fløi da løs på ham og ga til ham i ansiktet.

Det var et farlig stag. Det kunde bragt hende selv og hele vår familie til Sibiria. Men saken blev ordnet i mindelighet.

Det var begynnelsen til mitt had mot uretferdigheten. Jeg kunde ikke forstå hvorfor hvorfor de sterke behandlet de svakere så urettferdig.

Mine foreldre hadde et stort vertshus og en skyss-stasjon i Kurland i Russland.

Hvert år kom der til oss høiere offiserer for å innrullere rekrutter. De brutale scener som jeg da var vidne til og foreldrenes sorg når sønnene blev revet fra dem, gjorde et uutslettelig utrykk på mig.

Særlig husker jeg en gang da en offiser opøv

870924580

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] En Anarkists Erindringer [Memories of an anarchist. In Norwegian] / Emma Goldman.– p. 8 ; 31 cm. *In* Arbeiderbladet [Oslo]. –(April 17, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

...fra denne forbi et uutslettelig inntrykk på mig.

Særlig husker jeg en gang da en offiser sparket en ung rekrutt i maven. Min eldre søster som ellers var helt passiv og en stille natur, fløi da løs på ham og slo til ham i ansiktet.

Det var et farlig slag. Det kunde bragt hende selv og hele vår familie til Sibiria. Men ...ekken blev ordnet i min...delighet.

Det var begynnelsen til mitt hat mot militarismen, og til en grenseløs beundring for min mor. Jeg lovet mig selv å gjøre det samme når jeg blev stor.

En annen opplevelse fra barndommen gjorde et uutslettelig inntrykk på mig. Min far var ...engs ordfører i vår landsbykommune. En gang var jeg med ham da det skulde være valg. Bøndene var så fulle som jeg aldri hadde sett dem. Min far blev ikke gjenvalgt. Jeg spurte ham hvorfor. Fordi den andre har gitt dem mere snaps enn mig, var svaret...

Senere i Amerika så jeg at der også blev de valgt som kunde gi most comapss. Allerede da fikk jeg et ...lesbemmelig inntrykk av parlamentarismen, et inntrykk som senere bare er blitt befestet.

Imidlertid tapte min far sine penger. Jeg måtte begynne å arbeide og lærte for første gang de russiske arbeideres mot og utholdighet å kjenne.

Så reiste familien til Amerika. Der arbeidet jeg i en kjøpefabrikk. Arbeidertimene blev utrolig lange og mange ganger over 14 timer om dagen.

Da jeg en dag ...ørte mig om å be...fenne lukseværelse for å ha om kolerne igjen, fordi, sa jeg, jeg kan så vidt betale mitt værelse og min mat. Jeg kan ikke gå i teater, kan ikke kjøpe en bok. Men kjære frøken, svarte eieren til å være en fabrikkpike har De for store krav.

Min anarkistiske dåp fant sted i 1887 efter henrettelsen av de mot uskyldig var anklaget for bombeattentatet på haymarket i Chicago.

Disse mennene døde som min revolusjonære fødsel. Da lovet jeg å vie mig den revolusjonære bevegelse. Men først i 1889 kom jeg til New York, med sytti dollars i lommen.

FRISK

VED DE RØDE KORS SKOLE

Vi har et valgt lager med alle nyester på fotballområdet: Baller, støvler, strømper, drakter o.s. Kom innom

God sport med Grønvigs utstyr!

GRØNVIG
SKOLEGATEN 20

...fødsel i Russland ...ørte i mot Goldman.

Hun sluttet med en appell for anarkismen, den frie sosialisme som står i motsetning til tvangskommunismen.

En revolusjon kan nødvendigvis ikke gå pyntelig for sig. Men den behøver ikke bli blodig, hvis man bygger på massenes skapende kraft, gjør man det, er det ikke nødvendig å bruke makt. Vil man ikke operere en av sted, et godt stalsapparat, så behøver man heller ikke tvang og vold.

Jeg vet ikke, sa Emma Goldman til slutt, når anarkismen blir gjennomført, men det vet jeg, at ingen annen samfunnsform kan rydde bort fengslene, tvangen, diktaturet, som netop den anarkistiske

Den ildfulle leverandør som var påhørt i stillhet av den store forsamling, blev hilst med voldsomt bifall som gjentok sig efter overrekkelsen.

For han overmatte foredraget oplyste Håkon Meyer at det var pleiet forhandlinger med Studentersamfundet om at det skulde være med på å få Emma Goldman hit op for at hun kunde tale i Studentersamfundet, som nu har et kommunistisk, middagistisk styre.

Men Studentersamfundet som så ofte innbyr borgerlige talere, det vilde ikke ha anarkisten Emma Goldman på grunn av hennes moralske anskuelser. Arbeidersamfundets talerstol er for tiden åpenbart friere enn Studentersamfundets.

...dreps vei 12 Mathilde Hansen Schleppegrells gate 18 Kirk Nicol Jens Bjelkes gate 1.

Suppleanter. Ole Halvorsen, Hegdehaugsveien 11 Emma Sundby, Jens Bjelkes gate 6 Julius Arnesen Jens Bjelkes gate 1 Annie Berlie, Jens Bjelkes gate 1. Karl Hermes, Markveien 28. Kristian Bergstrøm, Selidukagaten 10. Elise Kristiansen, Helgesens gate 11. Sverre Aarhus, Osteborggaten 5. Amelie Olsen, Birkelundsgaten 2. Albert Andersen, Stensrudgate 19. Thora Bergmann, Thv. Meyers gate 48. Aagoth Pedersen, Thv. Meyers gate 66. David Pettersen, Helmdalsgaten 2. Johan Snekvik, Øvre Foss 1. Bergliot Arnesen, Dalsenengaten 1 b. opg. 18. Marie Ekstrøm, Langgaten 22.

Østre krets

Representanter: Ingø Kreutz, Nordberhovegaten 7. Jens Tvigen, Bryn. Eugen Larsen, Ingeborggaten 8. Aksel Lynne, Haakons gate 12. P. Danielsky, Tøyengaten 47. Ole J. Strøm, Jens Bjelkes gate 79. Johan Norum, Jens Bjelkes gate 74. Ragna Eriksen, Ryenbergveien 39. Hans Jansen, Jordalsgaten 4. Anna Dokken, Jens Bjelkes gate 47. Kr. Strøm, Magnus gate 1. Marthine Andersen, Schweigaards gate 61 b. Henrik Dahl, Danmarksgaten 58. Kolbjørn Frisk, Islandsgaten 6. Andrea Johansen, Lakkegaten 43. Kristiane Kleng, Nedremarksgaten 11. Karl Svendsen, Ryenbergveien 48. Georg Hansen, Grønvold bolig 13. Anna Jansen, Nordberhovegaten 34. Oskar Johansen Rita, Hurdalsgaten 7. Oline Gaplen, Nordberhovegaten 11. Sigurd Hansen, Vålerengagaten 11. Marie Pedersen, Ryenbergveien 39. Nils Iversen, Schweigaards gate 62. Gunnar Dissenaaen, Urtegaten 3 b III, h.h. Ole Haraldsen, Jordalsgaten 16.

...ans Johnsen ved...

...at ogsaa ...gamlesamfunnet blir gjenstand samme behandling. Jeg overlater Dem samtidig det materiale

Suppleanter: Josefine Hansen, Vålerengaten 21. J. P. Kjøstas, Jens Bjelkes gate 91. Olaf Halvorsen, Chr. Krogbs gate 39. Hilda Hammer, Tøiengaten 41. Edvard Lindahn, Kolstadgaten 16. Amalie Hansen, Jens Bjelkes gate 42. Aagot Thoresen, Platougaten 4 Halvdan Wigaard, Seilgaten 41. Sara Nilsen, Nordberhovegaten 30 .. Henrik Pettersen, Erika gate 8. Kristiane Engebretsen, Ryenbergveien 26. Edvard Bakke, Brodtgt. 29. Fru Aaslund, Grønvold bolig 8. Sverre Olsen, Sveriges gate 17. Ole Moe, Erik Rodes vei 22 b. Gunda Nilsen, Ragnhild 19. Aksel Gulbrandsen, Elverumsgaten 8. Fru Antonie Halvorsen.

Sagene krets.

Representanter: Emma Amundsen, Bjølsengaten 17. Elin Jensen, Ervald Rygha gate 8. Augusta Bech, Sarpsborggaten 3 b. O. M. Fjeld, Kjørboens gate 1. P. N. Nordlie, Maasagaten 2. Josef Larsson, Jutulveien 24. Petra Odegaard, Bjølsengaten 17. Cari Soderstrøm, Uelands gate 52. Alfr. Amundsen, Stenkjærhus gate 42. Hans Gulbrandsen, Maridalsveien 82. Anette Pettersen, Sarpsborggaten 14. Ragna Johansen, Colletts gate 77. Lina Bernhardsen, Thorvaldsens gate 16. Borghild Torgrimsen, Maridalsveien 220. Bernt Myrvi, Jutulveien 24. Oskar Bakke, Stenkjærhus gate 42, II. Elmer Nilsen, Maridalsveien 208. Josefine Andersen, Bjølsengaten 11. Borghild Andersen, Uelandsgaten 42.

Suppleanter: R. Amundsen, Dampskipsveien 7, IV. Elisabeth Lykke, Stenkjærhus gate 24. Hilmar Nordlie, Sagveien 28. Anna Svendsen, Maridalsveien 180. Joh. P. Myhre, Maridalsveien 218. Bernt Bernsen, Thorvaldsens gate 6. O. P. Sørensen, Maasagaten 4. Karl Kristiansen, Maridalsveien 208. Ludvik Lagnes, Bjølsens gate 24, 4. opg. II. Ragna Vold, Sarpsborggaten 22. Borghild Andersen, Bjølsengaten 24. Ragnhild Nilsen, Gamlebyens gate 3. Karoline Berntsen, Colletts gate 12. Fru Tronrud, Akersveien 6.

Imorgen kveld holder nemntstående ...møte i samvirkelagets representantskap.

Berlins første arbeidsløsekoloni.

I Tyskland forsøker man som bekjent å gi de arbeidsløse understøttelse ved å oprette store havekolonier, hvor de arbeidsløse får hus og en liten jordflekk. Her ser man forarbeidene til den første koloni utenfor Berlin.

16598

BEST COPY AVAILABLE

483

870924583

The Emma Goldman Papers

[Interview] Berømt anarkist på Norgebesøk [Famous anarchist on a visit in Norway. In Norwegian] / Emma Goldman. – 47 cm. *In* Tiden Tegn [Oslo]. –(April 18, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Tidens Tegn April 18, 1932

Nr. 69

Herredet med 34 pst. i kommuneskatt.

De pauvreste må skaffe 70,000 kroner for skattebønne kan ikke betale mer enn 18 prosent.

[illegible]

Kan det bygningen i Oslo forenkles og bli billigere?

Administrasjonen og kommunen vil bli omkalfatret.

Resultatet av forenklingskommisjonens reise.

Som tidligere omtalt har Oslo kommune besluttet å sende sin spare- og forenklingskommisjon til de nordiske lands større byer for å få erfaringer om hvad der er gjort i anledning av krisen. Kommisjonens medlemmer, ordfører advokat Getz, inspektør Hvidsten og rekrutter Halo kom lørdag tilbake efter sin reise. De øvrige medlemmer av delegasjonen, journalist Anmot og borgerrepresentant Hartmann var blitt syke og hadde ikke kunnet delta i studiereisen.

Ordfører Getz og inspektør Hvidsten forteller at de har hatt et betydelig utbytte av studiereisen.

Hr. Hvidsten forteller, at i Stockholm blev der holdt et foredrag for forenklingskommisjonen av borgerråd Yngve Larson. Han talte om Stockholms kommunes forvaltning og det fremgikk tydelig at den svenske hovedstads organisasjon er enklere enn hos oss. Det samme kan sies om forvaltningen av Kjøbenhavn.

Ordfører Getz uttaler at især spørsmålet om boligbygningen i de store nordiske byer har interesert kommisjonen og vi har på dette område fått stor erfaring som vi ikke kunne kunnet få ved korrespondanse.

— Vi er også blitt opmerksom på adskillige forenklinger som må kunne gjennemføres i Oslo, særlig på boligbyggenes område, som jo koster kommunen mange penger.

Det vil ta litt tid for forenklingskommisjonen kommer med forslag, men disse vil komme og de vil praktisk bli belyst ved den reise vi har foretatt.

Fiskekutter gått til bunns.

Mannskapet reddet sig men lasten gikk tapt.

Molde, 16. april.

Natt er motorkutteren „Vest“, [illegible]

Berømt anarkist på Norgesbesøk.

De anarkistiske ideer er fremdeles ikke aktuelle, sier Emma Goldmann.

Oslo har i disse dager besøk av en av statens farligste fiender, en samfundsstormer som mange land har stengt sine grenser for, — den berømte russiske anarkistiske anarkist Emma Goldmann. Hun kom hit søndag for å holde sitt første foredrag her, forsøg kvad hun i Oslo Arbeidersamfund og går i Folkets Hus om natt liv som anarkist.

Emma Goldmann [illegible] har kjempet på anarkistens ytterste fløi, og enda den dag idag er hun like god i stand på sin kampplass. Hun har [illegible] mange år i forg. I Rusland og da forlangte kvinnen ikke til møtene, hev hun utvist og får ikke mere betre sitt fedrelands jord. Siden har hun fortsatt sin store gjerning og har nu i flere år levd i Amerika.

— Jeg har aldri vært i Norge før, sier hun under en samtale med oss idet jeg er glad for at jeg endelig nu på mine gamle dage får se Norges Rigets land. Mens I hører lever, forsøkte jeg mange gange å komme hit for å møte hem, som jeg betrakter som den største dramatiker og den strengeste retter av staten og samfundet. Men det likkedes meg aldri. I 1922 skulde jeg også ha vært her, men da fikk jeg ikke visum. Nu gikk det endelig greit.

— Har ikke anarkismen en mission å fylle?

— Nei, på ingen måte. De anarkistiske ideer er ikke aktuelle nu som nogensinne. All utvikling har vist at folkenes frigjørelse kan skjøres ved at statens makt og autoritet knekkes. Alle formasjoner må organisere sammenhold på fritt grunnlag. Staten er den største hindring som enn vi har. Se bare på Russland hvor man har satt makten i arbeidernes navn. Intet sted er arbeiderne mere utsatt, de er jo likefrem slaver under det bolsjevistiske regime.

[illegible]

Interessant ballett i Casino.

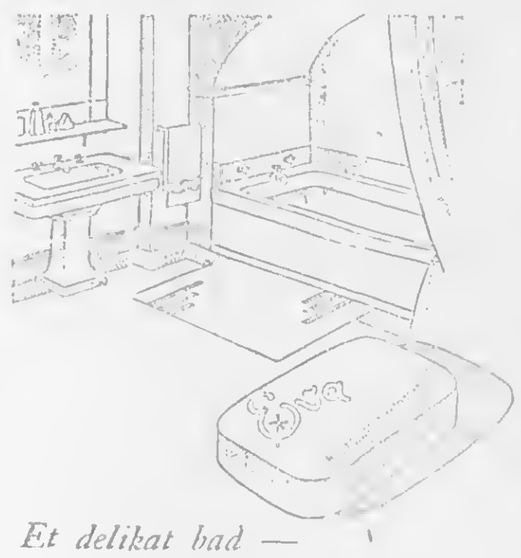
Alhild Grimsgaard og Per Aabel med sine elever.

[illegible]

Bør kvinnelige studenter utestengt fra Handelsgymnasiet?

[illegible]

DRIKK
FARRIS
En kilde til sundhet

Et delikat bad —

og en delikat sepe!

Få mennesker kan bade daglig i så delikate omgivelser som dette! Men *alle* kan fryde sig over den friske duft og det delikate skum som *Eva*-sepen gir. For den koster bare 50 øre stykket til tross for den helt igjennem gode kvalitet.

Bare utsøkte foredlede oljer og særlig utvelgte balsamiske stoffer benyttes til fabrikasjonen av denne nye norske toilettsepen. *Tilleborg garanterer kvaliteten.* De kan derfor trygt overlate den daglige hudpleie til *Eva*-sepen.

La dens rike, smidige skum trenge inn i porene og rense og styrke huden *Eva*-sepen er

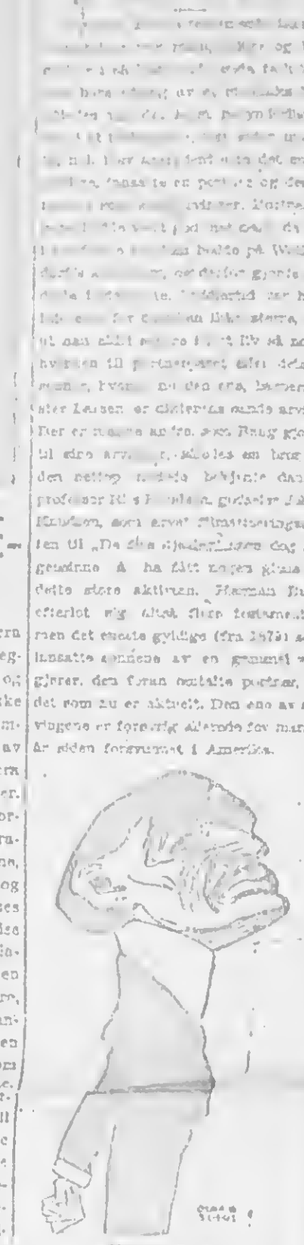
"Balsam for huden"

EVA
SEPEN

EVANGELIEMANNEN.

Ethvert tiltak i retning av opera i Oslo vil alltid kunne gjøre regning på å bli møtt med interesse og velvilje. Ihvertfall så lenge vi ikke har nogen fast scene. Og når kommer den? Det er imidlertid litt av et farlig eksperiment å gi opera i et lokale som Bøndernes teater. Det er et spørsmål om sådanne forsøk i det lange løp gavner operasaken. Operaen fordrer stor scene, vingefang, et vidt perspektiv og fremforalt god akustikk. Bøndernes teater kan dessverre ikke fremvise nogen av disse egenskaper: miniatyrscene, miniatyrorkester og en akustikk, som istedetfor å befordre, heller ribber tonen for dens skjønnhet. Publikum vil lett kunne få en galjonstilling overfor operaen som helhet som kunstart på denne måte. Disse innvendinger tatt i betraktning kan man imidlertid med full anerkjennelse motta de sympatiske kunstnere og deres like tiltalende tiltak igår da de opførte „Evangeliemannen“. Wilhelm Kienzl's opera er en folkeopera i god betydning. Den appellerer til det brede publikums instinkter uten å henfalle til banalitet og flathet. Den er i musikalsk henseende ikke særlig original, men bygget op med sans for scenisk kontrast: en folkelig humoristisk første akt, en rørende, lett sentimental annen og en dramatisk tredje. Man hadde med de for hånden værende midler fått istand en god opførelse. Særlig annen akt vil jeg betegne som meget smukk og vellykket. Første akt var scenisk sett mere problematisk og i siste blev rammen delvis sprengt av Wagnermotiven. Hovedrollerne var godt besatt. Dagny Nilsens sopran kom utmerket til sin rett i Martha's parti. Sangerinnen viste også så megen scenisk talent, at man med interesse imøteser henne i en rolle som later bedre tilrette for henne. Fanny Ellstad fant ekte og inderlige uttrykk for Magdalena. Hennes samspill og sang med evangeliemannen i annen akt måtte hat opp. Hans Brodal var både sikker og sympatisk som Mathias og sang godt, når partiet ikke lå for høit. Einar Isaksen Johansen var virkningsfull i kontrastrende, i siste akt dog noget overdrevet. Vellrutne typer var også Wedtwahg og Duelund. Dirigenten Emil Thommessen hvad han kunde ut av det lille dyktige ensemble. Selv virket han meget sikker og ruiniert. Forestillingen blev meget godt mottatt av publikum. Fremkallelser og [illegible] etablert.

Thorvald Torjussen.

Hermann Bang.

Hermann Bangs svinger er motormeier.

Om [illegible] til konstnärinnan [illegible] bord ikke [illegible] overskudd.

[illegible]

[illegible] Hermann Bang efterlot sig ikke flere testamenter, men det endte gyldige (fra 1879) som innsatte arvingene av en gammel velgjører, den forun omtalte portrær, er det som nu er aktuelt. Den ene av arvingene er forøvrig allerede for mange år siden forsvunnet i Amerika.

På sine mange sykeleier, som alle av Bang selv blev anset for det store overlot han gjerne sine jordiske efterlatenskaper til en venn — snart en, snart en annen — og da Bang ikke eide gods eller gull, kunde arvingen kun dreie sig om eiendomsretten til [illegible] noveller og romaner.

Bang hadde en glimrende hukommelse og visste nøie, hvem han sist hadde betenkt i sitt testamente som merkverdig nok lot det til at man helt hadde glemt por personlige fra Waldemarsvei hellerman. Dette [illegible] omtalte han aldri. Hadde han glemt det? Eller trodde han å ha [illegible] gjort det? Ingen vet det. Bang tok hemmeligheten med og i graven.

Efter [illegible] forhandlinger og sakkamål, ved hvilke der også dukket op en dame, som påstod å være en uekte datter av Bang, har testamentet nu gått efter dokterens dog forlengst for gyldig og turbet Hans Larsen beredte sig til å møte de arvinger, som efter at gjelden var betalt, måtte komme inn til bost ved salg av forlagsretten til utlandet, filmrettsmogreiten og lignende. Retten til utgivelse av Bangs produksjon i Skandinavia hadde direkten selv forlengst solgt til Gyldendal for 30,000 kroner.

Bang døde den 29. januar 1912, og siden har [illegible] arbeidet, som på utvelgt var kommet i [illegible] av en formuelet [illegible] ellers vakt på [illegible] side 31.

[illegible]

[illegible] efterlot

[illegible] Kristiania

[illegible]

BEST COPY AVAILABLE

484

870924497

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Amerikansk Justis [American justice. In Norwegian] / Emma Goldman. — [(April 18, 1932?, Emma Goldman Scrap Book)]. — 1 p. ; 21 × 28 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

RØDT BÅND: MILDERE
UTEN " KRAFTIGERE

KARVET BLÅD

Amerikansk justis.

16594

Landet hvor arbeiderne ikke har noen rettssikkerhet. Fengslene hvor det brukes middelalderske torturredskaper.

Emma Goldmans foredrag igår.

Hadde Emma Goldman samlet fullt hus til sitt foredrag i Arbeidersamfundet, så var det enda større tilstrømning til hennes foredrag søndag eftermiddag.

På tross av det strålende vær, som man kunde frykte for skulde bli en slem konkurrent til den berømte taler, var Folkets hus' store sal fylt lenge før tiden, og folk strømmet stadig til i store masser, så de til slutt stod langt ut i gangen.

Pa vegne av Oslo arbeiderparti ønsket Einar Gerhardsen den store forsamling vel møtt.

Han onsket samtidig Emma Goldman velkommen til dette møte med Oslo-arbeiderne. De norske arbeidere står for tiden ikke direkt, internasjonalt organisert. Men de undlater aldri a gi uttrykk for sin internasjonale solidaritet i handling.

Vi undlater aldri når anledningen byr sig, a få kjente arbeiderforere til a holde foredrag her, for at vi skal bli orientert og holde kontakten ved like.

Emma Goldman er anarkist. Hun deler ikke vart syn pa klassekampen og dens sluttmål. Men hun er med i arbeidernes kamp for sin frigjørelse.

Vi forstar å sette pris på den innsats Emma Goldman har gjort i klassekampen, og vi takker henne for at hun har villet komme hit op.

Emma Goldman besteg sa talerstolen, hilst av forsamlingens begeistrede bifall.

— Dostojewski skrev i 1849 pa veggen av sin celle en historie om djevelen som skulde vise en prest helvede, begynte hun.

Djevelen trakk presten med i en fabrikk. Presten innrømmet det var et helvede og vilde ga. Men djevelen trakk ham ut på landet blandt de arbeidende bønder. Presten vilde gå. Nei, sa djevelen. Kom med. Og han førte ham til arbeidernes boliger. Det er helvede, sa presten. Men djevelen førte ham videre til fengslene. Dette er helvede, sa presten. Men hvorfor reiser du da rundt og skremmer menneskene med ditt snakk om et helvede hinsides. Helvede er her på jorden.

Dette var skrevet i 1849, men fengselsvesenet er næsten like slett idag.

Jeg kan snakke om det amerikanske fengselsvesen av personlig erfaring, fortsatte Emma Goldman. I dette fengselsvesen har det ikke funnet sted noen fremgang. Beviset er de talrike mytterier i den siste tid.

I et fengsel i Ohio blev 300 fanger brent levende ved en ildebrann, fordi slutterne ikke hadde lov til a apne cellene uten direktorens tillatelse.

I et fengsel i Illinois var forholdene så slette, at fangene selv tendte fengslet i brann for a henlede opmerksomheten på sin fortvilede stilling.

I Amerika er hver arbeider domt, når han først er kommet i politiets klor. For revolusjonære arbeidere gis det ingen nade.

Oljemillionæren Sinclair som bedrog staten for flere millioner, blev domt til et par maneders fengsel.

En kvinne som stjal lite gram, blev domt til livsvarig fengsel. Hun var fattig og svanger. Men amerikansk justis spor aldri efter årsaker og menneskelighet.

Det kommer derav at i Amerika er all politikk helt igjennem korrupt, en eneste sump av korrupsjon. Og denne korrupsjon gjennemsyrer alle, like fra den laveste politibetjent til den høieste dommer. Politikken har korrumpert alle i Amerika. Den som ikke kan kjøpe sig fri, må betale dyrt for det.

Det er ikke til å tro hvilke midler man i Amerika benytter sig av. De trosser enhver beskrivelse. Efter loven kan man bare sperre fangene inne i en mørkecelle 24 timer.

Jeg har sett at man har sperret en kvinne inne i mørkecelle 27 dager, så man måtte bære henne ut. Næste dag dode hun.

Eller man putter en slange i munnen på fangene og pumper dem fulle med vann, så de holder på å kveles. Eller man klemmer dem inn i en jernjakke, hvor de ikke kan røre sig.

Siden 1920 har forbrydernes antall vokset kolossalt i Amerika. Borgerlige statistikkere har regnet ut at det nu er 2½ million forbrytere i Amerika.

Det må skattyderne betale. Fengslene er overfylt. Staten Pensylvania har bevilget 12 millioner dollar til et nytt fengsel, i en tid da man regner med 40 millioner arbeidsledige og kostarbeidere.

Behandlingen av de almindelige forbrytere er barbarisk. Men det er intet i forhold til behandlingen av de politiske forbrytere. I Amerika pastar man at det i et demokrati ikke kan gis politiske forbrytere.

Det er umulig i et kort foredrag å fortelle hele lidelseshistorien om de politiske fanger i Amerika. Jeg må bare nevne de mest oprørende tilfelle.

Vi har de som blev domt til doden for bombeattentatet på Haymarket i Chikago i 1886. Deres eneste synd var at de var klassebevisste arbeidere, revolusjonære idealister. De fikk organisert 1 million arbeidere og satt i gang en generalstreik for 8-timersdagen. Derfor måtte disse mennesker gjøres umulige.

Ved en stor demonstrasjon på Haymarket styrtet politiet løs på mengden. I det øieblikk sprang en bombe. Syv politibetjenter blev drept. Ved en razzia efterpa blev syv arbeiderledere arrestert. En annen, Parsons, var i sikkerhet, men overgav sig selv til politiet.

Enskjønt alle tenkende mennesker visste at de var uskyldige, blev fem av dem domt til doden og henrettet. De tre andre blev domt til livsvarig fengsel. En senere guvernør satte dem på frifot, idet han påviste at de var uskyldige. De var alle blitt domt fordi dommerne var kjøpt.

Siden har det funnet sted så mange slike justismord i Amerika, at de amerikanske arbeidere har vennet sig til denne form for justis.

I Chikago sitter to arbeidere, Sreher og Fore, i fengsel. Deres eneste forbrytelse er at de har organisert en streik.

I Washington sitter 60 medlemmer av den kjente amerikanske arbeiderorganisasjon I. W. W. i fengsel, bare fordi de forsvarte sig mot drukne soldater som trengte inn i deres lokale.

I Kentucky raser for tiden en grubestreik, som har vart i flere år. Grubeelerne har sitt eget politi, sine sploner, sine egne våbenlager. Arbeidere blev skutt ned.

Flere kjente forfattere som Theodore Dreiser og John Dos Passos, reiste til Kentucky for a undersøke forholdene, og de offentliggjorde en beretning om alt det grufulle de hadde sett.

De er nu anklaget for kriminell syndikalisme.

Men i Kentucky sitter dessuten nu 48 personer arrestert, anklaget for mord, enskjønt det er politiet som har begått det.

Det avhenger av den internasjonale arbeiderklasses solidaritet om disse arbeidere skal bli revet ut av den amerikanske justis klor.

Alle kjenner Sacco og Vanzetti-affæren. To uskyldige mennesker blev henrettet. De visste selv at de måtte do. „For vi er arbeidere!"

Den amerikanske intelligens, de tunvandrede arbeidere gjorde alt for å redde dem. Men de amerikanske arbeidere gjorde ingen ting.

Nu har vi Mooney—Billings-saken. Om denne sak kan jeg ikke bare tale teoretisk, jeg kjenner den av praktisk erfaring, sa Emma Goldman. Begge to, Mooney og Billings, var langt fra det sted hvor bomben blev kastet. Likevel blev de arrestert og underkastet et grusomt forhør. Ingen fikk tale med dem, noen advokat fikk man ikke. Det var umulig a få landsorganisasjonens ledere til a ga inn for dem. Fordi noen arbeidere tidligere hadde tilstått en forbrytelse, vilde ingen tro at Mooney var uskyldig. Men anarkistene tok kampen op. Berkmann reiste rundt, og det lyktes ham a reise en opinion blandt arbeiderne til fordel for Mooney. Billings var allerede domt.

Til slutt blev president Wilson gjort opmerksom på saken, og det skyldtes bare hans intervensjon at Mooney fremdeles er i live.

Idag er en mengde deputerte, mange statsadvokater og 11 medlemmer av juryen på Mooneys side.

Og den store Wickersham-kommisjon som skulde undersøke hele rettsvesenet i Amerika, har også innsett at Mooney og Billinga er uskyldig, at vidnene mot dem var kjøpt, at statsadvokaten var kjøpt, at jernbaneselskapet lot sin egen detektiv vidne mot Mooney fordi han var forer for transportarbeiderne.

Hele Amerika vet nu at Mooney og Billings er uskyldig. Men presidenten Hoover underslo beretningen i 3 maneder, inntil han blev tvunget til a offentliggjøre den.

Men allikevel sitter Mooney og Billings ennu i fengsel. Fordi hele rettsvesenet er korrumpert. Fordi man vet at de to er revolusjonære arbeidere.

Ingen arbeider i verden er så borgerlig som den amerikanske. Man innbilte ham under krigen at han kunde bli kapitalist, stadig heve sig oppover. Men nu er hele illusionen brutt sammen.

Fordi arbeiderne tenkte sa borgerlig, har de intet gjort for Mooney og Billings. Men den nuværende krise i Amerika vil bidra mektig til a utvikle klassebevisstheten i Amerika. Krisen vil få den amerikanske arbeider til a forstå at for a vinne frem må han gå sammen med sine klassefeller og overvinne den kapitalistiske samfundsordning.

Det ypperlig fremforte foredrag blev hilst med voldsomt bifall. Det blev utmerket oversatt av Haakon Meyer.

Einar Gerhardsen rettet til slutt en hjertelig takk til foredragsholder og oversetter. Måtte dette foredrag bidra til å vekke den ekte forargelse over den behandling borgerskapet lar arbeidernes fremste forkjempere bli til del.

Ikke bare i Amerika, også her i Norge sitter arbeidere i fengsel. La oss med fornyet kraft ta op kampen for a få dem loslatt.

Med avsyngelsen av «Internasjonalen» sluttet det vellykkede møte.

Reumatisme, Smerter i Muskler og Ledd

opireder ved Værforandring.

Disse sygdomstilfeller står forøvrig i nær forbindelse med forkjølelse, til utbruddet paskyndes i almindelighet ved at man opholder sig i trekk, ved våte føtter, hurtig avkjøling efter svedning o. l. — I disse tilfeller er de populære Togal-tabletter av uvurderlig verdi, da de like sikkert som hurtig virker lægende såvel på forkjølelsen som på de akute smerter i muskler og ledd. Togal borttar urinsyren fra legemet og er uskadelig for mave, hjerte og nyrer.

Ha derfor alltid Togal ved nanden straks de minste symptomer merkes. Togal anbefales av mange læger. Fæs på alle apotek til kr. 2.50 og 1.00 pr. glass

Skinnjakker,
og vester med ærmer, samt turnsko selges billig.
Savolainen & Co.,
Storgt. 8, II etsj.

ER DOG DEN BESTE

890707018

The Emma Goldman Papers

[Interview] Anarkisten Goldmann anser att Stalin har førfuskat revolutionen [The anarchist Goldman feels that Stalin has botched the revolution. In Swedish] / Emma Goldman.— 21 cm. *In* Aftonbladet [Stockholm]. —(April 20, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

33

...fribetens ...rige kan ...n saken ...ens skull ...nsar av ...l under- ...par och ...ssma av ...ringspro- ...med extra ...upper. ...anpass- ...et är av ...natur. ...t när fri- ...r i varje ...andelspoli- ...unkt bety- ...de U. S. A. ...heten att ...dock är av ...betydelse- ...t att denna ...t med tull- ...

...a riket gäl- ...räkna med ...för imperist ...ora fördelar ...tillsvarande ...och oviset. ...n kort möj- ...för längre ...det väldiga ...till detta i ...ytterligare ...tiska mark- ...ekt beroende ...rgentina och ...svensk syn- ...nligare. ...måhända att ...av principiella ...rdentligt bekla- ...lskyddspolitiken ...mma att betyda ...ett förnuftigare ...plan. Den han- ...mens trånghet ...kan eventuellt ...r det yttre mot- ...nde framma och ...skapandet av ...tioner — U. S. ...entral- och Öst-

Framkallning
och kopiering bäst hos PETERS, Stureplan 4.

KONUNGEN kommer att övervara aftonens föreställning av Aida på Operan med gästspel av Karin Branzell.

VID KRIGSVETENSKAPSAKADEMIENS sammankomst på tisdagen valdes till föredragande i avd. VI (kart- och kommunikationsväsendet) major N. G. K. Bildt. Till andre styresman omvaldes konteramiral O. E. Lybeck och till ledamöter av förvaltningsutskottet generallöjtnant H. L. de Champs och överintendenten A. Lagrelius.

Ansvarsfrihet beviljades akademiens förvaltningsutskott.

Till ledamöter av 2:a klassen valdes major G. T. Jakobson, kaptenen frih. K. Gyllenstierna, kaptenen T. W. Carlswärd, kommendörkaptenen av 2:a gr. E. Bouveng och major N. G. K. Bildt.

Victoria
VÄXT-MARGARIN
margarinet med de rätta egenskaperna. De utsökta råvarorna, den hygieniska tillvarkningen och den stränga kontrollen ha gjort Victoria Växt så ofantligt omtyckt över hela landet.
...är och förblir bäst

Bo billigt och prisvärt på Hotell Örnsköld, Ny regim. Drottningg. 32. Stockholm. Tel. Norr 3290.

Vid köp och försäljning av böcker vänd Eder till
Klemmings Antikvariat,
Malmskillnadsgatan 26, Stockholm.
Tel. (10)1070, Norr (20)6730.

16601

Anarkisten Goldmann anser att Stalin har förfuskat revolutionen.

Den politiska diktaturen ligger i luften, och Hitlers kommer.

FRANKRIKE KLARAR KRISEN.

Parlamentarismen kommer aldrig att lösa tidens stora problem.

Emma Goldmann — anarkisten — anlände i morse med Oslotåget till Stockholm, där hon i afton håller föredrag om Mooney och Billings, de två förmenta amerikanska martyrerna, som sedan femton år tillbaka befinna sig i fängelse på grund av en alltför hårdhänt kollision med den amerikanska rättvisan. Orättvisan mena somliga.

Anarkister utan bomber äro trevliga anarkister. Och Emma Goldmann, som för övrigt tog in på Hotell Continental, är en anarkist, som man utan omedelbar livsfara kan byta tanker med. Utan trival och intelligent och

bolsjevikiska Ryssland, där fader Lenin då förde spiran.

— Stalin talade ingen om på den tiden, tillägger hon leende. Han verkade mera i bakgrunden. Lenin var den store ledaren.

Det framgår snart, att Emma Goldmann älskar kommunisterna ungefär lika mycket som kapitalisterna, vilka hon under vårt samtal ger en slängom för den finansiella krisen och elländet ute i världen. Bolsjevikerna ha förfuskat revolutionen, säger hon. Kommunismen själv skäll men tala tyst om, massorna likaså — de ha ingenting att säga till om — det är blott

beryförena själva inbilla sig. Parlamenten komma aldrig till rätta med tidens problem. De enskilda parlamentarikerna icke heller. Vad förhållandet mellan Frankrike och Tyskland beträffar, så lät mig öppet säga, att franzmännen äro decideret tyskfientliga. Några samförståndskänsla existerar icke. De många vackra talen gittar jag ej ens höra på. Det är bara tomma ord, som svinna lika fort som de sägas. Folkmassan är i Frankrike mycket labil. Politikerna kunna prata den fram och tillbaka, och det är ju möjligt, att den kan sätta sig i gång åt att eller annat håll na igen. Men världens lopp blir nog detsamma som förut. Man skapar icke historia

genom att välja. Epokerna röstas icke fram i tiden. De bara komma.

Under samtalets gång säger Emma Goldmann, att hon numera är bosatt i Frankrike vid Medelhavskusten, där hon i Saint Tropez vid Golfe de Saint Tropez drömmer om nyare och lyckligare tider. Givetvis först och främst ur anarkistisk synpunkt, men man får väl hoppas, att hon även har ett gott hjärta för oss andra, som fortfarande envisas att dragas oss fram utan de ryskliga bomberna. Jag tror, uppriktigt sagt, att anarkisten Goldmann har det. Bolsjevikerna är bestämt bara förtal.

Sir V.

Vid så gott som alla Sveriges postanstalter finnas året runt lästa prenumeranter å
AFTONBLADETS
trenne upplagor.

Inflamma och förkylningar förekommas och botas bäst med chinin. Den verksammaste och billigaste formen är Chinin-palvar-pillar. Dessa äro lätt löslige i magen och sakna chinindets bittra smak. Säljas utan prisförhöjning å alla apotek i aluminiumrör à 50 sockrade piller. Pris 1:— kr. Bruksanvisning medföljer. Fråga Eder läkare!
(Annons)

Det har länge ansetts vara banalt

och obehagligt att höra talas om arbetsamhet och sparsamhet såsom den enda säkra grundvalen för det enskilda hushållet såväl som för folkhushållet, anmärker *S. D. S.* och fortsätter:

Det har varit så under illusionernas dagar. Alla kretsar inom vårt folk borde i närvarande stund vara så där nämligen illusionsfria och det är möjligt, att de gamla sanningarna på nytt kunna komma till sin rätt. Det är inte värt att man förklarar, att man icke kan spara. Den allmänna levnadsstandarden har i vårt land drivits upp till en höjd, som man för endast en generation tillbaka skulle ha ansett vara otänkbar. Vi ha skaffat oss behov och last oss till med vanor, som icke kunna sitta särskilt djupt, därför att de äro spritt nya. Vad vi i våra dagar betrakta såsom tillhörande livets nödtorft uppfattades av våra föräldrar såsom lyx. Det är konsumtionen, som måste nedbringas, vanorna, som måste förenklas, anspråken som måste nedprutas. Endast härigenom kan nytt kapital skapas och en från dagskonsumtionen tvingjord köpkraft uppstå. Men endast härigenom går vägen till ökad kapitalbildning och ökad sysselsättning.

Lars Oftedals frånfälle.

Såsom ett kort telegram i gårdagsnumret omtalade, har i d. månadskifte chefredaktör *Lars Oftedal* avlidit i sin hemstad Stavanger. Döden kom icke oväntat. För ett halvt år sedan konstaterade läkaren en obotlig kräftsjukdom, som alltjämt grep omkring sig och till slut ändade hans liv.

Med Oftedal bortgick en av de främsta förgrundsgestalterna i norsk politik och press. Hans frånfälle beklagas i lika hög grad inom alla Norges politiska partier och i alla tidningar utan hänsyn till partifärg. Hans inställning var radikal, men hans radikalism var kontrollerad och behärskad av hans sunda omdöme och praktiska kynne. I regeringen Mowinckel var Lars Oftedal den mysdigaste och mest framträdande mannen vid sidan av regeringschefen. Som handelsminister gjorde hans fiska initiativ och stora administrativa förmågor sig starkt gällande.

890707018

The Emma Goldman Papers

[Interview] Anarkisten Goldmann anser att Stalin har førfuskat revolutionen [The anarchist Goldman feels that Stalin has botched the revolution. In Swedish] / Emma Goldman.— 21 cm. *In* Aftonbladet [Stockholm]. —(April 20, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

…måhända att
…av principiella
…denligt bekla-
…lskyddspolitiken
…mma allt betyda
…tt förnuftigare
…deln. Den han-
…mens trångbet
… kan eventuellt
…r det yttre mot-
…nde frammarsch
…n skapandet av
…tioner — U. S.
…entral- och Öst-
…ran den nu lam-
…måhända ånyo
…anna möjligheten
…fibringande flöda
…folkens intressen.

…och …mhet.

…håll har sven-
…llen, att arbete
…de enda medlen
…ekonomiskt på
…ärligt, och man
…spekjnta att sät-
…la slagord och
…de gryna kun-
…ärigenom vålla

…både människor
… dessa tider ha
…igt ägna sig åt
…av samlande på
… och företag sak-
…a, men de läng-
… att sätta arbeten
…n blir det något
…andet av parollen
…et, i det ena genom
… i det andra ofrivil-

…a att få något positivt
…de ut ur maningen till
…samhet, då måste de, som
…ter kunna spara, tillhanda-
…åt dem, som vilja arbeta.
…när man komma överens om
…et går, dock med undvikande
…satering. Arbete och sparsam-
…sålunda i många lägen två oli-
…aktorer, som kunna åstadkomma
…produktivt endast genom samver-
Att varje individ, som har arbete,
…r spara på ett förnuftigt vis, blir i
…gens och många dagars situation en
…jälvklar sak.

Emma Goldmann — anarkisten — anlände i morse med Oslotåget till Stockholm, där hon i afton håller föredrag om Mooney och Billings, de två förmenta amerikanska martyrerna, som nyligen femton år tillbaka befunno sig i fängelse på grund av en alltför hårdhänt kollision med den amerikanska rättvisan. Orättvisan mene somliga.

Anarkistor utan bomber äro trevliga anarkister. Och Emma Goldmann, som för övrigt tog in på Hotell Continental, är en anarkist, som man utan omedelbar livsfara kan byta tanker med. Utan tvivel en intelligent och vaken kvinna, som helt gått upp i en

Emma Goldmann, då hon i dag anlände till Stockholm.

idé, men även her öppen blick för livets realiteter. Mutter Emma talar själv om, ett hon är antiparlamentariker. Tillhör ej heller det kommunistiska partiet, som man på sina håll velat göra troligt. Hon kom tidigt till Förenta staterna, där hon hade medborgarskap, då världskriget bröt ut. Antimilitarist till liv och själ agiterade hon våldsamt mot Amerikas indragande i kriget samt häktades, när myndigheterna tyckte, att det gick för långt. I fängelset fick hon stanna i två år, varpå hon 1919, lysten på revolutionen, emigrerade till det bolsjevikiska Ryssland, där fader Lenin då förde spiran.

— Stalin talade ingen om på den tiden, tillägger hon leende. Han verkade mest i bakgrunden. Lenin var den store ledaren.

Det framgår snart, att Emma Goldmann älskar kommunisterna ungefär lika mycket som kapitalisterna, vilka hon under vårt samtal ger en släng för den finansiella krisen och eländet ute i världen. Bolsjevikerna ha förfuskat revolutionen, säger hon. Kommunismen själv skäll men tala tyst om, massorna likaså — de ha ingenting att säga till om — det är blott Stalin och männen kring honom, som regera. Det råder politisk diktatur. Italien och Ryssland kunna tagas varandra i hand. Principerna äro desamma. Det är bara färgen, som skiljer.

— Skall jag säga, att diktaturen är ett efterkrigsfenomen? Jag tror det, och jag tror också, att Hitler och nationalisterna komma att taga makten i Tyskland. Tiden är sådan. Men om det i längden går att dirigera massorna på det viset, det få vi se. Framtiden har nog åtskilligt i beredskap.

— Ni menar...

— Jag menar — anarkisten Goldmann gör en konstpaus — att det gick för sig i det gamla Grekland att bygga upp en antik kultur med överklass och slavar. Men tiderna äro annorlunda nu. Folket vill icke längre vara slavar. Det gamla Grekland är slut. Det är en ny tid, som randas.

Samtalet glider nu in på andra ämnen. Världskrisen är en kapitalistisk kris, som anarkisterna ingenting ha med att göra. De ha i varje fall ej frambesvurit den. Frankrike har nu dragits med i depressionsvirveln, säger hon, men man tror allmänt, att det skall lyckas finansmännen att snart nog få fast mark under fötterna igen. Den värsta krisen kan alkarligen övervinnas, ty det franska folket är ett sparsamt släkte. Arbetslösheten är icke heller så tryckande som på andra håll i Europa, mycket beroende på det kända förhållandet, att finansmännen i sina företag nyss sålla så mycken onödig personal. Där an tysk eller amerikansk företagare sätter två man, placerar finansmannen fyra eller fem, och på det viset slippa de svälta ihjäl. Även om anspråken givetvis icke få vara så stora.

— Det blir val nu i Frankrike...

— Det blir det ja... men det spelar nog icke så stor roll, som partiet...

Skriv- & Räknemaskiner repareras. Auktoriserade verkstäder för Facit, Halda, Continental, Corona, Remington, Underwood, Halda, Continental, Corona, Remington, Underwood, Halda, Continental, Corona, Remington, Underwood

890720008

The Emma Goldman Papers

[Interview] Mrs. Goldman gisslar U.S.A. och förbudet [Mrs. Goldman lashes out at the U.S. and the ban. In Swedish] / Emma Goldman.– 27 cm. *In* Social Demokraten [Stockholm]. –(April 20, 1932, Emma Goldman Scrap Book).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Social-

Nr 107 Uppl. A: Stockholmsupplagan

Mrs Goldman gisslar U.S.A. och förbudet.

Mooney och Billings trogna vapendragare.

Prosperity och moral begrepp på stadig avskrivning.

En liten gnällig dam bräkar vackert genom ett par amerikanska goggles och ber Soc.-Dem. försöka taga parti i en praxstrid. När man sett henne för första gången, ser man inte kunna tro att denna lätt borgerligt-amerikanska uppenbarelse är en ärkesmäts kart lysande [illegible], nämligen Emma Goldman från U. S. A. Hon ser så snäll och moderlig ut, dagdrar [illegible] och svarar på näsvisa frågor, medan man marker genast skärpan i hennes tal och intellektets livlighet, när hon obesvärat hoppar över från det ena språket till det andra och flitigt öser ur minnets brunn.

— Om jag vet något nytt om Mooney och Billings? säger hon. Ja, det mesta om de båda olyckliga offren för klassjustisen i Amerika och det korrumperade ämbetsverket kämmer ju arbetarklassen själv igenom sin press. Men det är förvånligt många som inte [illegible]

(Forts. sjätte sidan)

Emma Goldman.

Engelbrekts ...staty klar.

Engelbrektsmonumentet kommer att högtidligen invigas på Engelbrekts dödsdag 27 april kl. 5 e. m. Stockholms arbetaresångförening sjunger med ackompanjemang av Engelbrekts folkskolas musikkår. Professor Ahnlund talar över Engelbrektsminnet och stadsfullmäktiges ordförande om monumentets tillkomst.

Vid högtidligheten komma att närvara bl. a. släktingar till donatorn, stadsfullmäktige, överståthållaren, kommunala chefstjänstemän och arbetare. Allmänheten äger tillträde.

Flera på ve Kreug

Manipulat redan förs

SVINDEL

Det tycks inte finnas någon h sensationerna rörande Kreugers i lationer. Bulletinerna från den t kommissionen förtälja om förfa gar, raderingar och brott i olik tioner och ryktet att Kreuger fo de är i livet håller, trots sin u orimlighet, i sig. Hemlighets kring Kreuger och hans död är full gång. Soc.-D. återkomm kelns fortsättning till dessa ry teorier.

Under tiden som pressen som utlandet är sysselsatt med cera de mest otroliga saker, utredningen i Stockholm i r po. Den särskilda kommiss assessor Sandström i spet om den tilltrasslade härva installerat sig i de förhyrd Agnegatan, där förhör hålls anhållna direktörerna. Or ingenting nytt framkom

BEST COPY AVAILABLE

488

890720008

The Emma Goldman Papers

[Interview] Mrs. Goldman gisslar U.S.A. och förbudet [Mrs. Goldman lashes out at the U.S. and the ban. In Swedish] / Emma Goldman.— 27 cm. *In* Social Demokraten [Stockholm]. —(April 20, 1932, Emma Goldman Scrap Book).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

MUSLINER
Vårnyheter i ylle och bomull
AXEL HINDERSONS EFTR.
KUNGSGATAN 48

Soc

16601

Tri
ny

Mrs Goldman gisslar U. S. A. och förbudet.

(Forts. från första sidan.)

aning om denna skandal, och därför befinner jag mig på resa från land till land för att draga en lans för de båda oskyldiga arbetarledarna. Trots Wickershamrapporten och opinionen ute i världen sitta de fortfarande sedan 1916 i fängelse, anklagade och dömda för ett attentat som de aldrig begått.

Kalifornien, filmparadiset och solskenslandet, skildras av mrs Goldman i mörka färger.

— Ingenstans i Amerika florerar korruptionen så som där, säger hon. Hon talar om anarkisternas och de radikalas strävanden, hon nämner om de båda anarkister som 1910 sprängde Los Angeles Times i luften, vilket på sin tid väckte enormt uppseende. Inte mindre än 22 människor omkommo i ruinerna.

— Cärningsmännen voro omedvetna om detta förhållande, säger mrs Goldman, och de fullföljde enligt sin mening ett ädelt syfte. För att riktigt förstå det oerhörda rättsbrottet mot Mooney och Billings måste man nämligen ha kännedom om de händelser som föregått deras häktande, man måste veta vilka stridigheter som utkämpats mellan de radikala å ena sidan, och kapitalisttrusterna och det genomruttna samhällsmaskineriet å den andra.

Det skulle föra för långt att i en kort intervju gå in på allt detta, hur lockande det än må vara. Så mycket är emellertid säkert, att så länge Mooney och Billings ha denne i anden brinnande lilla dam som förespråkerska, kommer deras öde inte att förgätas.

svårt arbete det var att värva kvinnor för organisationerna. De ansågo det under sin värdighet att vara medlemmar i någon organisation och hade endast en önskan: att få inrätta sitt liv som de filmstjärnor ur de "högre" klasserna, vilka de ständigt hade för ögonen på biografduken.

Prrsperity och moral i utförsbacke.

— Nu är vårt sammanbrott ett faktum, och prosperity-begreppet tillhör det förflutna. 18 miljoner arbetslösa gå med händerna i fickorna, och det finns ungefär sammanlagt 40 miljoner människor som dels äro fullständigt utan försörjningsmöjligheter, dels arbeta med reducerad arbetstid.

Vi ha ingen arbetslöshetsförsäkring i Amerika. Vår ständigt växande arbetslöshetshär måste leva som fåglarna under himmelen.

— Har den amerikanske arbetslöse då inga möjligheter till försörjning? fråga vi.

— Jo, det utövas på en del håll privat välgörenhet, på sina håll en ganska storslagen sådan, men den är ju i alla fall, jämfört med nödläget, som en droppe i havet. De arbetslösa få frysa och svälta bäst de vilja i kapitalismens och gudstrons land.

Prosperity och moral skola i väg utför en brant backe, förklarar mrs Goldman. Kapitalismen går sin undergång till mötes i föregångslandet, och drar småfolket med sig. Kruscherna i Wall Street ha ruinerat en oerhörd mängd lottagare, som under goda tider nedlagt sitt sparade kapital i aktier och värdepapper. Det är inte bara storfinansiärerna som sjunga på sista versen.

Efter denna amerikanska svartmålning känna vi ett absolut behov av att fråga mrs Goldman om något neutralt, ett länderna hade

Sjuk krigare får undvara uppassning.

(Forts. från första sidan.)

sjukhus är väl främst renlighet i största möjliga utsträckning, tycker — och det med rätta — den värnpliktige. Men dessutom borde det finnas så pass utbildad sjukvårdspersonal, att den vid ett akut sjukdomsfall kunde konstatera detta så att icke en patient, som den i lunginflammation nu avlidne, får ligga över hela natten tills på förmiddagen, då läkaren anländer och gör ronden.

Utom den timma på förmiddagen, då läkaren gör ronden, ligger sjukhuset i händerna på en sjukvårdsfurir som under sig har två korpraler. Det kan nog beteckna som ansvarslöshet, att lämna så många sjuka i händerna på sådan personal. Visserligen skall läkaren tillkallas, när det är fråga om allvarligare fall, men det är fråga vårt om en sjukvårdsfurir kan avgöra, när ett fall är allvarligt, särskilt med hänsyn tagen till den misstänksamhet, som denna sjukvårdsbetjäning alltid hyser mot en värnpliktig, som säger sig vara sjuk.

Den indignation med vilken de klagande berättar om förhållandena på regementets sjukavdelning är fullt begriplig, om de ej sett genom allt för farliga glas. Detta vill emellertid läkaren vid regemeutet, d r Robert Hybbinette göra gällande samtidigt som han inbjuder till ett besök.

Mycket att göra på sjukhuset under influensaperioden.

mig lunginflamma-

Stugor

Strax ovanför Iris' o
lika kolonlområden vi
vägen ligger Stockh
gårdskoloni, Riksby.
diga stugor. Områ
och ligger avskilt f
dena genom den
Härute har man
spaden i jorden
ordna sina kolon
och annan kolo
förande, men
blivelse har n
gamla kolonis
nya plats. I

BEST COPY AVAILABLE

890720008

The Emma Goldman Papers

[Interview] Mrs. Goldman gisslar U.S.A. och förbudet [Mrs. Goldman lashes out at the U.S. and the ban. In Swedish] / Emma Goldman.— 27 cm. *In* Social Demokraten [Stockholm]. —(April 20, 1932, Emma Goldman Scrap Book).

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

— Ingenstans i Amerika [illegible] korrumptionen så som där, säger hon. Hon talar om anarkisternas och de radikalas strävanden, hon nämner om de båda anarkister som 1910 sprängde Los Angeles Times i luften, vilket på ain tid väckte enormt uppseende. Inte mindre än 22 människor omkommo i ruinerna.

— Gärningsmännen voro omedvetna om detta förhållande, säger mrs Goldman, och de fullföljde enligt sin mening ett ädelt syfte. För att riktigt förstå det oerhörda rättsbrottet mot Mooney och Billings måste man nämligen ha känendom om de händelser som föregått deraa häktande, man måste veta vilka stridigheter som utkämpats mellan de radikala å ena sidan, och kapitalisttrusterna och det genomruttna samhällsmaskineriet å den andra.

Det skulle föra för långt att i en kort intervju gå in på allt detta, hur lockande det än må vara. Så mycket är emellertid säkert, att så länge Mooney och Billings ha denna i anden brinnande lilla dam som förespråkerska, kommer deras öde inte att förgätas.

Förbudet en förbannelse för U. S. A., anser Emma Goldman.

Vi passa på och fråga mrs Goldman om andra amerikanska aktualiteter och finna att hon är en absolut motståndare till det amerikanska förbudet, som hon karakteriserar som en olycka för landet.

— Ni kunna aldrig föreställa eder i Europa, yttrar hon och hamrar in orden med eftertryck i intervjuaren, hur mycket elände och smuts som detta olycksaliga förbud dragit över oss. Förbudet är skuld till att fängelserna äro överfyllda. De ständigt fängelsemyterierna bero på trångboddheten, och man måste nu bygga nya fängelser för miljontals dollars. Kriminaliteten har stigit in absurdum. Två och en halv miljoner förbrytare befolka de amerikanska fängelserna, och det är inte minst förbudets skuld. Spriten flödar trots allt, bootleggers och gangsters förtjäna miljoner, polisen är korrumperad och gör gemensam sak med förbrytarpacket, och hela nationen demoraliseras så småningom av detta förbud, som måste bort. Ju förr detta sker desto bättre är det, och den dagen nalkas, var säkor om det. Mrs Goldman eldar upp sig i helig vrede.

— Hyckleriet inom rättsväsendet är ju världsbekant. Vad sägas om den 32 åriga kvinna som för tre år sedan fick livstids fängelse för stöld. Hon hade

Amerika. Vår ständigt växande arbetslöshetshär måste leva som fåglarna under himmelen.

— Har den amerikanske arbetslöse då inga möjligheter till försörjning? fråga vi.

— Jo, det utövas ju en del privat välgörenhet, på sina håll en ganska storslagen sådan, men den är ju i alla fall, jämfört med nödläget, som en droppe i havet. De arbetslösa få frysa och svälta bäst de gitta i kapitalismens och guds eget land.

Prosperity och moral skena i väg utför en brant backe, förklarar mrs Goldman. Kapitalismen går sin undergång till mötes i föregångslandet, och drar småfolket med sig. Krascherna i Wall Street ha ruinerat en oerhörd mängd löntagare, som under goda tider nedlagt sitt sparado kapital i aktier och värdepapper. Det är inte bara storfinansiärerna som sjunga på sista versen.

Efter denna amerikanska svartmålning känna vi ett absolut behov av att fråga mrs Goldman om något neutralt, om Lindberghs baby.

— Finne det några utsikter till att barnarövarna skola återlämna byte'?

— Ja, det tror jag visst det, blir svaret. Det hela är en penningfråga. När Lindbergh betalt tillräckligt, han är ju gift med en miljonärska, så kommer nog pojken att lämnas ut igen. Men vad som inte är så bekant här, är kanske att ytterligare sex barnungar bortrövats sedan det Lindberghska rovet. Det har emellertid avfärdats med petitnotiser i tidningarna. Det är inte alla som äro nationalhjältar.

Audiensen är slut. Nya plågoandar vänta, nya föredrag och nytt arbete. Mrs Goldmans kamp mot kapitalistsamhället U. S. A. Myggans strid med elefanten.

På onsdagskvällen talade Emma Goldman i Folkets hus' A-sal över ämnet Amerikansk rättvisa.

Riksdagsman påkörd av buss och skadad i benet.

Olycka vid 12 Mästersamuelsgatan onsdag morgon.

Vid 9-tiden på onsdagsmorgonen inträffade en olycka utanför Mästersamuelsgatan 12. Riksdagsman Ernst [illegible]

läkaren gor[illegible] i händerna på en sjukvårdsfurir som under sig har två korpraler. Det kan nog beteoknas som ansvarslöshet, att lämna så många sjuka i händerna på sådan personal. Visserligen skall läkaren tillkallas, när det är fråga om allvarligare fall, men det är fråga värt om en sjukvårdsfurir kan avgöra, när ett fall är allvarligt, särskilt med hänsyn tagen till den misstänksamhet, som denna sjukvårdsbetjäning alltid hyser mot en värnpliktig, som säger sig vara sjuk.

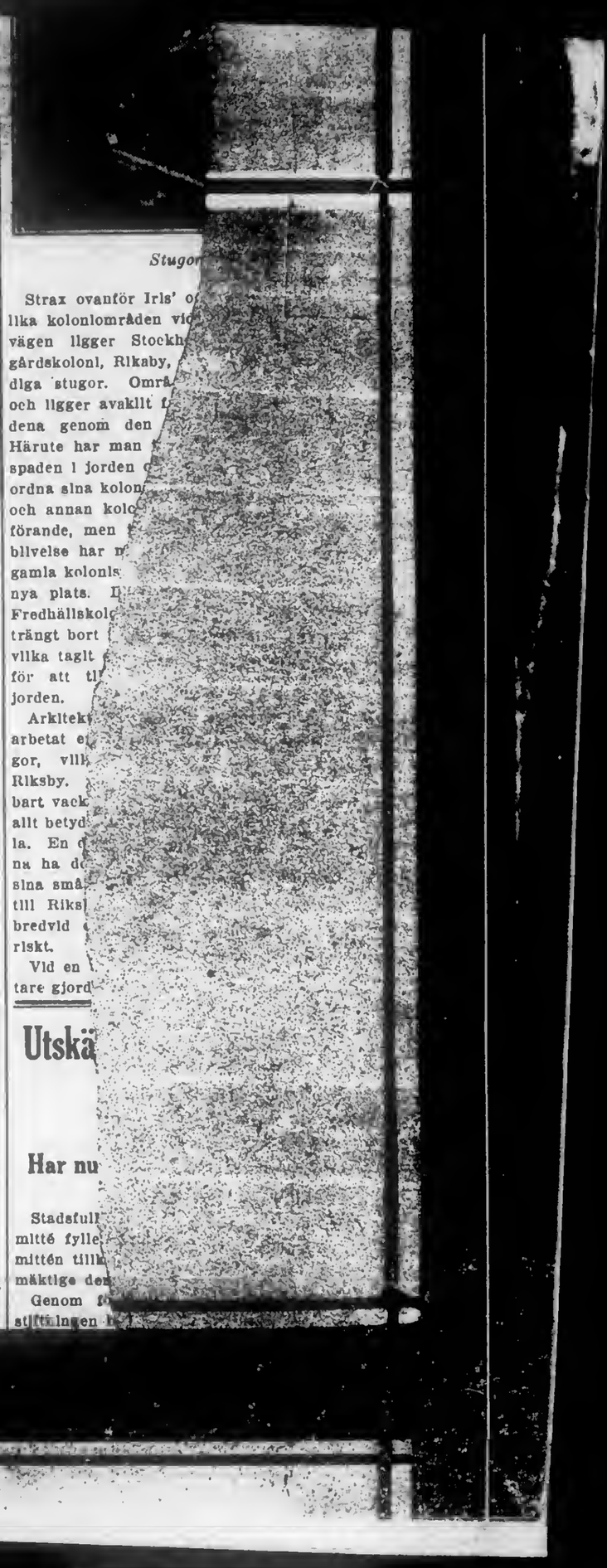
Den indignation med vilken de klagande berättar om förhållandena på regementets sjukavdelning är fullt berättigad om de ej sett genom allt för färgnt glas. Detta vill emellertid läkaren vid regementet, dr Robert Hybbinette göra gällande samtidigt som han inbjuder till ett besök.

Mycket att göra på sjukhuset under influensaperioden.

— Jag erinrar mig lung.nflammationsfallet mycket väl, säger dr Hybbinette. Det tråkigaste fallet vi haft på länge. Men saken var den, att pojken hade gått mycket länge, innan han sökte upp sjukhuset, och det är ej heller riktigt, att han skulle legat nära ett dygn innan han undersöktes. Hur det förhåller sig med bäddningen av sängen kan jag inte yttra mig om, men det kan ju vara möjligt, att han själv fick göra det. Under alla förhållanden torde detta icke betyda någonting, om den sjuke själv får bädda sängen innan han kryper ner.

— Såväl utom som inom regementena har jn influensan härjat rätt kraftigt, fortsätter dr Hybbinette, och det har varit rasande myoket att göra på sjukhusavdelningen. Jag har emellertid inte hört några klagomål, men jag skall noga undersöka om det brustit i vården på något sätt. Så mycket kan jag emellertid säga gentemot de klagande, att det alltid finns både pulver och bröstdroppar till hands. Deras uppgifter i det avseendet äro åtminstone felaktiga. Däremot kan det ju hända, att de inte alltid fått dessa medikamenter omedelbart då de begärts, men man kan ju inte dela nt sådana både i tid och otid.

— Likaså boträffande renligheten. Pojkarna överdriva nog också i det fallet. Varje kärl och instrument kokas innan det användes av mig. Jag

Stugor

Strax ovanför Irls' o[illegible] lika kolonlområden vi[illegible] vägen ligger Stockh[illegible] gårdskolonl, Rikaby, [illegible] dliga stugor. Områ[illegible] och ligger avskilt f[illegible] dena genom den [illegible] Härute har man [illegible] spaden i jorden [illegible] ordna sina kolon[illegible] och annan kolo[illegible] förande, men [illegible] bllvelse har n[illegible] gamla kolonis[illegible] nya plats. I[illegible] Fredhällskol[illegible] trängt bort [illegible] vilka tagit [illegible] för att til[illegible] jorden.

Arkitekt[illegible] arbetat e[illegible] gor, vill[illegible] Riksby. [illegible] bart vack[illegible] allt betyd[illegible] la. En [illegible] na ha d[illegible] sina små[illegible] till Riks[illegible] bredvid [illegible] riskt.

Vid en [illegible] tare gjord[illegible]

Utskä[illegible]

Har nu[illegible]

Stadsfull[illegible] mitté fylle[illegible] mitten till[illegible] mäktige de[illegible]

Genom f[illegible] stiftningen [illegible]

BEST COPY AVAILABLE

490

890720008

The Emma Goldman Papers

[Interview] Mrs. Goldman gisslar U.S.A. och förbudet [Mrs. Goldman lashes out at the U.S. and the ban. In Swedish] / Emma Goldman.– 27 cm. *In* Social Demokraten [Stockholm]. –(April 20, 1932, Emma Goldman Scrap Book).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

stigit in absurdum. Två och en halv miljoner förbrytare befolka de amerikanska fängelserna, och det är inte minst förbudets skuld. Spriten flödar trots allt, bootleggers och gangsters förtjäna miljoner, polisen är korrumperad och gör gemensam sak med förbrytarpackot, och hela nationen demoraliseras så småningom av detta förbud, som måste hort. Ju förr detta sker desto bättre är det, och den dagen nalkas, var säker om det. Mrs Goldman eldar upp sig i helig vrede.

— Hyckleriet inom rättsväsendet är ju världshekant. Vad säges om den 32-åriga kvinna som för tre år sedan fick livstids fängelse för stöld. Hon hade gift sig vid femton års ålder och givit livet åt elva barn. Strax före varje nedkomst ansattes hon av kleptomaniinstinkter och gjorde sig skyldig till snatterier, men endast då. I stället för att begripa att kvinnan var psykiskt sjuk spärrade man in henne för hela hennes återstående liv.

En annan kvinna, moder till sju barn, hade försökt klara sitt och barnens uppehälle genom att sälja öl, som naturligtvis är förbjudet överallt, utom i staten Wisconsin, där det är tillåtet. Även hon fick livstids fängelse, medan tusentals storförbrytare och yrkessmugglare gå fria från straff genom sina polisförbindelser.

Väldig arbetslöshetshär.

— I Amerika är allting möjligt, bara man har pengar, säger mrs Goldman med förtrytelse. Se bara på gruvbaronerna i Kentucky. Där äro arbetarna fullkomligt utlämnnde åt företagarnas godtycke. De hålla sig nämligen med egen polis, med egen militär, och utöva ett fullständigt privat herrnvälde över befolkningen. Sant är det visserligen ntt arbetarna ha stor andel i denna utveckling. Man har inte gärna velat organisera sig eller deltaga i det politiska arbetet. Förr var organisationen ett övergående stadium. De allra flesta väntade bara på att få klättra upp mot miljonärsvärdigheten, men de tiderna äro förbi nu. Och jag sörjer dem inte.

Så länge amerikanarnas prosperity var en självklar och naturlig sak, gick det knappast att ändra på den mentaliteten. Jag vet bäst själv vilket enormt

Riksdagsman påkörd av buss och skadad i benet.

Olycka vid 12 Mästersamuelsgatan onsdag morgon.

Vid 9-tiden på onsdagsmorgonen inträffade en olycka utanför Mästersamuelsgatan 12. Riksdagsman Ernst Karl Aronson skulle gå över gatan, men observernde icke en buss på linje 66, som kom i riktning mot Birgerjarlsgatan. Han stöttes till av stänkskärmen och kastades i gatan. Därvid fick han ena benet under vänstra framhjulet. I en droskbil färdes han till Serafimerlasarettet, där man konstaterade att han fått ett brott på högra nnderbenet.

Motorcyklist kolliderar med lastbil och bryter ena benet.

I korsningen mellan Rånövägen och Drottningholmsvägen kolliderade på onsdagsmorgonen en av Konsums lasthilar med en motorcykel.

Motorcyklisten, lanthrukare Karl Gustafsson från Riksätra gård på Svartsjölandet, kastades omknll och hröt i fallet högra benet.

Han fördes i ambulans till Serafimerlasarettet.

Tolvåringen kantrade med sin kanot i ån och drunknade.

UDDEVALLA onsdag. (T. T.)

En tolvårig pojke Alf Bandgren, son till en handlande i Färgelanda drunknade på tisdagseftermiddagen. Han hade rott ut på en å i en kanot, som plotsligt kantrade.

Olyckan observerades av ett par småpojkar på stranden, men dessa blevo så förskräckta att de sprungo från platsen, och forst på kvällen blev gossens lik funnet.

Äldre dam påkörd av lastbil.

I hörnet av Drottninggatan och Fredsgatan inträffade vid 11-tiden på onsda-

skall noga undersöka om det brustit i vården på något sätt. Så mycket kan jag emellertid säga gentemot de klagande, att det alltid finns både pulver och bröstdroppar till hands. Deras uppgifter i det avseendet äro åtminstone felaktiga. Däremot kan det ju hända, att de inte alltid fått dessa medikamenter omedelbart då de begärts, men man kan ju inte dela ut sådana både i tid och otid.

— Likaså beträffande renligheten. Pojkarna överdriva nog också i det fallet. Varje kärl och instrument kokas innan det användes av mig. Jag skall emellertid undersöka det berättigade i de klagomål, som framkommit.

gens förmiddag en trafikolycka, varvid en äldre dam blev påkörd och kullstött av en lastbil. Denna kom från Drottninggatan och skulle svänga in på Fredsgatan, då damen kom i vägen. I droskbil 'ördes hon till sjukhus.

Utskä

Har nu

Stadsfull
mitté fylle
mittén tillk
mäktige da
Genom fö
stiftningen h
holm numera
ståthållarämb
mande ansök
drycker klas
ningskommitt
förbereda d
har i detta
genom inspel
tiv åt kaféid
träde den 22
ledamöter a
mitterade: I
son, grosshä

Ford

demor

I DAG 21 APRIL Stocksund, Järn
Djursholm, Re
Viggbyholm, J

I MORGON 22 APRIL Han
Tu
Ny
Fil

1660

890720008

The Emma Goldman Papers

[Interview] Mrs. Goldman gisslar U.S.A. och förbudet [Mrs. Goldman lashes out at the U.S. and the ban. In Swedish] / Emma Goldman.– 27 cm. *In* Social Demokraten [Stockholm]. –(April 20, 1932, Emma Goldman Scrap Book).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

deras [illegible] veta vilka stridigheter som utkämpats mellan de radikala å ena sidan, och kapitalisttrusterna och det genomaruttna samhällsmaskineriet å den andra.

Det skulle föra för långt att i en kort intervju gå in på allt detta, hur lockande det än må vara. Så mycket är emellertid säkert, att så länge Mooney och Billings ha denna i anden brinnande lilla dam som förespråkerska, kommer deras öde inte att förgätas.

Förbudet en förbannelse för U. S. A., anser Emma Goldman.

Vi passa på och fråga mrs Goldman om andra amerikanska aktualiteter och finna att hon är en absolut motståndare till det amerikanska förbudet, som hon karakteriserar som en olycka för landet.

— Ni kunna aldrig föreställa eder i Europa, yttrar hon och hamrar in orden med eftertryck i intervjuaren, hur mycket elände och smuts som detta olycksaliga förbud dragit över oss. Förbudet är skuld till att fängelserna äro överfyllda. De stundiga fängelsemyterierna bero på trångboddheten, och man måste nu bygga nya fängelser för miljontals dollars. Kriminaliteten har stigit in absurdum. Två och en halv miljoner förbrytare befolka de amerikanska fängelserna, och det är inte minst förbudets skuld. Spriten flödar trots allt. bootleggers och gangsters förtjäna miljoner, polisen är korrumperad och gör gemensam sak med förbrytarpacket, och hela nationen demoraliseras så småningom av detta förbud, som måste bort. Ju förr detta sker desto bättre är det, och den dagen nalkas, var säker om det, — Mrs Goldman eldar upp sig i helig vrede.

— Hyckleriet inom rättsväsendet är ju världsbekant. Vad säges om den 32-åriga kvinna som för tre år sedan fick livstids fängelse för stöld. Hon hade gift sig vid femton års ålder och givit livet åt elva barn. Strax före varje nedkomst ansattes hon av kleptomanniinstinkter och gjorde sig skyldig till snatterier, men endast då. I stället för att begripa att kvinnan var psykiskt sjuk spärrade man in henne för hela hennes återstående liv.

En annan kvinna, moder till sju barn, hade försökt klara sitt och barnens uppehälle genom [illegible] [illegible] [illegible]

891101001

The Emma Goldman Papers

[The Mooney and Billings drama. In Swedish] "Mooney och Billings-dramat" / Emma Goldman.– 28 cm. *In* Arbetaren [Stockholm]. –(April 20, 1932, advertisement).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Eftermiddagen ordnades i Gästabudssalen

Obs.! Lördag kl. 5 e. m. Obs.!
Extra Barnföreställning.

Biljetter till Lör- och Söndagens föreställn. fr. o. m. Torsdagen i staden.

Köp biljetter i tid!

Biljetter utan förköp till dagens för ställn. å vanliga försäljningsställen i staden samt från kl. 5 e. m. i Cirkus biljettkont. Norr 55.

"Mooney och Billings-dramat"

Över detta ämne talar den internationellt berömda

EMMA GOLDMAN

i Folkets Hus Aeal

I kväll kl. 8.

MUSIK. Entré 50 öre.

Mooney och Billings Försvarskommitté.

Kooperativt årsmöte i Västerås.

Framgångar och medlemsökning trots depressionen.

Västerås kooperativa bostadsförening höll i tisdags kväll möte i Folketshus under ordförandeskap av herr Axel Tengberg. Styrelsens och revisorernas berättelser godkändes utan debatt, och styrelsen tillerkändes enhälligt av revisorerne föreslagen full och tacksam ansvarsfrihet för det gångna årets förvaltning. Medlemsantalet hade under det förflutna året ökats med 46 och utgjorde vid årets slut 711. Omsättningen utgjorde kronor 276,200:07, varav [illegible] till överskott

Västerås Kooperativa mjölkförenings styrelse för sin del godkänner av de båda föreningarnas styrelser träffad överenskommelse, efter inköp av mjölkföreningens lager och inventarier, övertaga och fortsätta den av mjölkföreningen bedrivna handelsrörelsen.

De avgående styrelseledamöterna hrr Ang. Johansson, Ludvig Larsson och O. W. Skantz återvaldes, med hr F. V. Fridell och fru Anna Johansson som suppleanter. Till revisorer omvaldes hrr Gustav Schön och Ivar Hultman, med hrr C. J. Carlsson och Oscar Sunnerdahl som suppleanter.

Sedan mötesdeltagarna bjudits på kaffe, varunder en trio ur Folkans orkester underhöll med musik, vilket livligt uppskattades, avslöts mötet av ordf., som under hänvisning till de för rörelsen viktiga beslut som fattats av mötet, utbringade ett fyrfaldigt leve för den kooperativa handelsföreningens fortsatta framgång och utveckling. Sedan som avslutning visats den kooperativa filmen "Luma", en film om ljuset, där åskådarna [illegible] följa de olika fasernn i [illegible] tillverkning, var det i [illegible] mötet slut och de talrika [illegible] begåvo sig hemåt med sin dag.

Tragiskt slut på Atlantfärden.

SAVONNO, tisdag. (TT.)

En ung mor med tre unga barn ombord, vilka hade för avsikt att med fartyget taga sig över Atlanten till Newyork, har gått under vid en Gorgona. Vid ekorrsbrottet omkom färdledaren.

Fascisterna representerade vid arbetskonferencen.

GENÈVE, tisdag. (TT. via Berlin).

Internationella arbetskonferensen avgjorde på måndagen frågan om den fascistiska arbetsorganisationens [illegible] vilken för gan [illegible] upprepade tillfällen varit uppe till behandling vid konferensen, utan att något avgörande kunnat träffas. Konferensen antog nu en resolution, som innebär att den fascistiske representanten icke erkännes som likaberättigad medlem av konferensen. För resolutionen röstade arbetsgivarerepresentanterna och ett stort antal regeringar, under det att arbetarerepresentanterna i slutan trupp röstade mot densamma.

Beslut fattat vid fullt besökt möte i Klara Folkets hus.

Konflikten vid A. K:s arbete Dalarövägen behandlades i går stort arbetarmöte i Klara Folket varvid efter en grundlig disk beslöts att hänvända sig till holms L. S. och Grov- och Fa avd. 36 i Stockholm med begäran dessa organisationer skulle vi åtgärder för att anlingen göra kaden fullt effektiv eller också ga striden ur världen. I sam härmed beslöts att fem representa för nödhjälpsarbetarna — tre re senterande de strejkande arbet och två de kontantunderstödda arb lösa — tillsammans med represen ter för ovannämnda fackligt-ek mtska organisationer skulle förha la och överlägga om vilka åtgär som lämpligen böra vidtagas.

Möteslokalen, stora salen i Kl Folkets hus, var till trängsel fulls av arbetslösa som nu stå i tur att hänvisade till Arbetslöshetskommi sionens arbeten. Även några av strejkande vid Dalarövägen hade f funnit sig, och dessutom repres tanter för ett par, tre fackligt-eko miska organisationer, däribland Direktör [illegible] stads arbetslöshetskommitté var så inbjuden, men hade med sin f våra.

Ordföranden i Nödhjälpsarbet förening [illegible] kort redogörelse för strejkens konst och utveckling. Därefte [illegible] på [illegible] jöshetskommissionens politik [illegible] Mot Nödhjälpsarb [illegible] vies kritik i det det ansåg [illegible] sationerna i Stockholm i striden igångsattes. Lik rades, att man inte gått avskaffande utan endas bättringar på arbetsp var man dock enig mot A. K. nu måste vår och — med ett u ledes enas om att d

16601

BEST COPY AVAILABLE

493

870924629

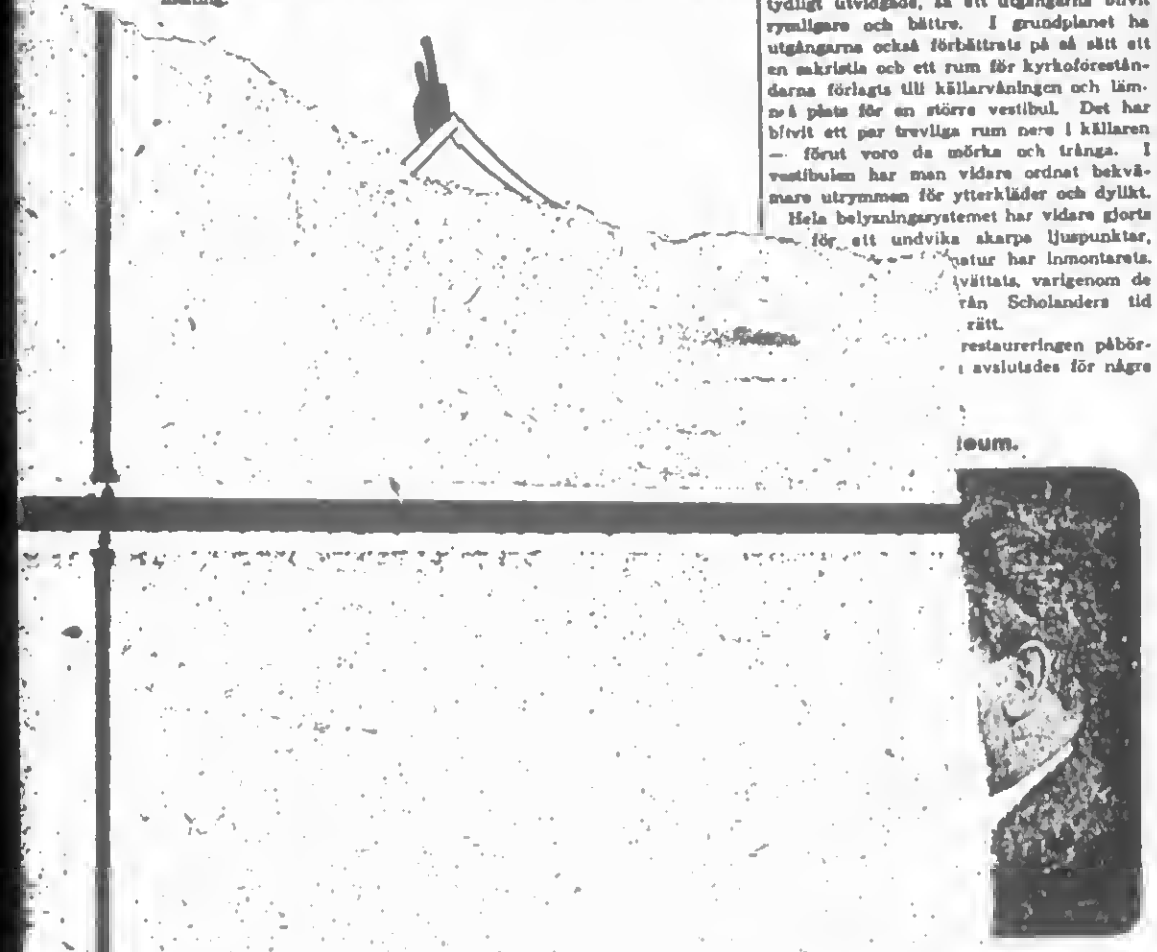
The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Ljus I Mooney-affären [Light on the Mooney's affair. In Swedish] / Emma Goldman.– 19 cm. *In* Dagens Nyheter [Stockholm]. –(April 21, 1932, fragment).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Sång till Sången.

I kristider som stunda finns det enligt uppgift och postens förmenande dock en förströelse som vi kunna hänga om åt och som inte kostar det allra minsta. Ararat hyser dock en avvikande mening.

Synagogan förskönad.

Stockholms synagoga har blivit restaurerad och delvis ombyggd av vår specielle kyrkoarkitekt, professor L. I. Wahlman, och invigdes i sitt nya skick på onsdagskvällen. Genom ombyggnaderna har templet fått de två trapporna från läktaren betydligt utvidgade, så att utgångarna blivit rymligare och bättre. I grundplanet ha utgångarna också förbättrats på så sätt att en sakristia och ett rum för kyrkoföreståndarna förlagts till källarvåningen och lämna plats för en större vestibul. Det har blivit ett par trevliga rum mere i källaren — förut voro de mörka och trånga. I vestibulen har man vidare ordnat bekvämare utrymmen för ytterkläder och dylikt.

Hela belysningssystemet har vidare gjorts — för att undvika skarpa ljuspunkter, natur har inmontarets. tvättats, varigenom de rån Scholanders tid rätt.

restaureringen påbör- avslutades för några

leum.

Kraftiska sällnde.

estår av gamla umentmakaren 600 grundada -årsjubileum. del för den n har till lade, man ndervis- andra n.

Ljus i Mooney-affären.

Emma Goldman.

Stockholm gästades på onsdagen av Emma Goldman, den internationellt kända författarinnan och anarkisten, som höll föredrag i Folkets hus om "Mooney och Billings-dramat", d. v. s. historien om de kaliforniska arbetare som sedan sexton år sitta i fängelse såsom förmenta deltagare i ett attentat och för vilkas frigivning resta en stark opinion i snart sagt hela världen.

— Utsiktarna för upprättelse åt Mooney och Billings, säger fru Goldman vid en intervju för Dagens Nyheter, tyckas ha ljusnat något genom att en officiell amerikansk kommitté blivit övertygad om deras oskuld och avgivit en berättelse om sina rön. Denna kommitté var inte tillsatt för Mooney-affärens skull, utan hade till uppgift att undersöka orsakerna till den ökning av kriminaliteten som visat sig i Amerika på senare år. Under sitt arbete besökte kommittén Kalifornien och stannade där i beröring med Mooney-saken, studerade den grundligt och kom till det nämnda resultatet. Redogörelsen överlämnades till presidenten Hoover, och sedan denne ingo och väl, åtta månader, legat på beställningarna, förmåddes han äntligen att låta offentliggöra kommitténs framställning.

Det är att märka att Mooney inte var anarkist, men han var motståndare till de reformistiska arbetarledarna emedan han fann dem beroende av en mycken politiska hänsyn. Dessa arbetarledare ha funnit det synnerligen bekvämt att ha Mooney och hans kamrater inom lås och bom. Man bör vidare minnas att huvudvittnet mot Mooney var en privatdetektiv, anställd hos Southern Pacific-banan, således samma bolag vars arbetare ett par år före attentatet leddes av Mooney i en framgångsrik strejk.

Men tiderna ha förändrats. Flera av de domare som voro med och dömde Mooney

God mat

fordrar bästa krydda.

Tag världens finaste och renaste bordsalt — klimpar aldrig —

DIAMOND CRYSTAL

FLING SALT

Hos Er hemma.

TAKY

Den charmante
LORETTA YOUNG
skulle icke vara så intagande,
om hon ej kände till TAKY.

TAKY

870924628

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman gästspelar [Emma Goldman's visit. In Swedish] / Emma Goldman.– 30 cm. *In* Stockholms Daghlad. –(April 21, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

...ö för
...re.

En stor knippa blåsippor i en vas på ett bord. Flödande vårsol genom fönstren. En ungdomligt vital, smärt vithärig gestalt kommer emot mig med utsträckt hand och ett leende på läpparna.

— Vad jag är glad att vara i Sverige, i Stockholm igen! Mina vänner sade till mig: Varför resa i Sverige? Varför inte till Italien, till England? Nej, svarade jag. Sverige ligger mig, näst mitt eget fosterland, varmast om hjärtat. Svenskarna har jag levat hos under världskrigets hårda år och det är inget som för så tillsammans som gemensamma bekymmer.

Det är förre amerikanske ministern i Stockholm, Sverigevännen och Sverigeberundraren Ira Nelson Morris, som talar. Han har kommit till Sverige för att få vårt land anslutet till sin storslagna idé, International Radio Forum. Det är ett försök att bringa Amerika och Europa närmare varandra.

— Vad vet t. ex. Jim Smith någonstans i Wisconsin om Sverige, om er Sven Hedin, er Verner von Heidenstam, Gustaf Dalén och andra framstående svenskar? Det är knappast, att han vet något om Europa överhuvudtaget. Den intellektuelle amerikanen, medlemmarna av senaten och andra veta det. Men Jim Smith avger sin röst till senaten, hnn som andra, och senaten föreslår av goda skäl icke saker, som icke folket förstår. Visste gemene man runt i Ameriks litet mer om Europa, om edra kulturpersonligheter, om land och folk, skulle herrarna i Washington få det oändligt mycket lättare att handla i det gemensamma intresset. Jag blev den 14 juli förra året ombedd att hålla till amerikanska lyssnare ett anförande i radio från Paris, där jag då vistades. Skulle, tänkte jag, icke radion kunna skapa någon förhindelselänk mellan länderna på bägge sidorna om Atlanten, mellan alla länder och världsdelar?. Jag satte genast mina tanker i verket. Jng sökte upp intreaserade fransmän och det bildades en kommitté, i vilken bl. a. sitta hertig de Broglie, förre ambassadören J. J. Jusserand, Paul Painlevé m. fl. I Tyskland har det bildats en liknande kommitté med dr Hugo Eckener, prof. Einstein, Gerhart Hauptmann och andra. Och nu är jag här för att bilda en sådan sammanslutning i Sverige också. Se... [illegible] till ... och andra länder. Min plan är att låta kända män och kvinnor tala för Amerikas trettio miljoner lyssnare om sina verksamhetsområden, om olika aktuella spörsmål o. s. v. Med andra ord skapa ett internationellt "Radioforum". Radiotalandningarna till Amerika kosta givetvis oerhört med pengar, men finansieras på så sätt, att respektive stater göra utsändningen möjlig till ...

...vller 25 år.

...ankningskommitté

Kommittén skall ...ll stadsfullmäktige ...kommande ansök... Stockholm utsträr...

...ommittéledamöterna ...erbetsmannen direk...

...abrinör Josef Lund. ...rande och fick till ...som under en lång ...mmitténs "allt i allo". ...e för några av sedan ...ungerat borgarrådet ...irektör Sven Falk ...llärare Edvin Pål...

...hänger förklara ...och låt ...ningen få ...ll det liks... ...ll förklarin... ...krets. Frå... ...g, om medi... ...område som ...pularisera an... ...mara förebygg... psykoanalyti...

...andes röst.

—

få icke något för sitt besvär. Då går det ihop. Utsändningarna ha redan debuterat. Söndagen den 10 april talade från Paris Jusserand, som 22 år var fransk ambassadör i Washington, den 16 april höll rikshankapresident Schacht från Berlin ett föredrag om världens ekonomiska problem och dagen därpå hilkungen Citroën från Paris. Nu är jag här och hoppas kunna få ordna en utsändning härifrån inom kort.

Big Ben.

Emma Goldmann gästspelar.

Stockholmsanarkisterna ha fått storfrämmande. Emma Goldmann, världens i denna stund kanske mest bekanta förfäktare av de anarkistiska tänkesätten, har kommit på besök. I går talade den celebra damen i Folkets hus om Mooney och Billings, "dollarlandets klassmartyrer".

Emma Goldmann.

Man konstaterar att åren gjort Emma Goldmann åtskilligt mildare än man kunnat vänta av förhandareklassen. Bolsjevismen och fascismen äro precis lika dåliga, båda två, säger hon i en intervju för St. T. D. De hugsera sin eventuella framgång på diktatoriskt våld. Och sådant vill Emma Goldmann inte godkäuna. Monopolistiskt tvång över tanken hör inte samman med hennes uppfattning av världspolitiken. Men när det kommer till kritan ha alla partier någon gång gjort sig skyldiga till övergrepp; t. o. m. anarkismen, erkänner hon.

Emma Goldmann avslutar samtalet med att erinra om de allvarliga dagar, då hon blev utvisad från Ryssland på grund av sin inställning till bolsjevismen. När hon sökte efter ett land, som ville ge henne asylrätt för en tid, fann hon endast ett.. Det var Sverige. Sedan dess har hon hunnit med en hel del, bl. a. att bli utvisad från Amerika. Och hans majestät konungen av England har välvilligt låtit göra mig till en av sina undersåtar, säger hon och ler vid tanken på detta märkliga sakförhållande.

Fransysk visit.

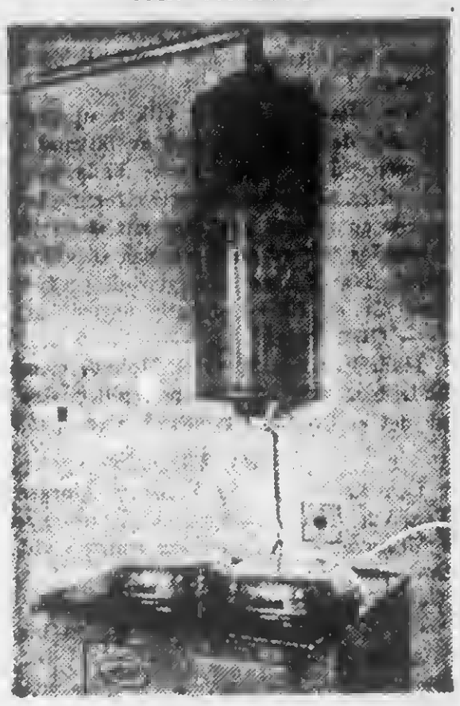
André Rivollet.

Om måndag har Alliance Française årsmöte på Grand Hôtel. M. André Rivollet [illegible] författare och med arbetare i tidningen [illegible] aftonen före... som får ... poètes et la danse i Ämnet har föranlett att ägna program... mets andra av... ning åt den koreografiska konsten.

Fröken Emmy Wilk — [illegible] en internationellt betonad ung sockietsdam...

Agatank ger bad för 5 öre.

Dr Dalén gör ny sinnrik uppfinning. — Agaspisen har hausse.

Dr Gustaf Daléns nya uppfinning.

Mitt i den ntåt stegrade oron arbetas det i våra fahriker och laboratorier, arbetas outtröttligt och intensivt på kvalitetsuppgifter, som åt den svenska exporten med tiden skola säkra vunnen terräng och öppna nya möjligheter. För dagen är ännn en genialisk nppfinning av dr Gustaf Dalén klar att föras ut i marknaden: varmvattenberedaren, som skall komplettera Agaspisen. Denna artikel tenderar f. ö. att hli en nationsvara i atil med dem, som förut gått ut över världen från vårt land: i stället för depression kan man tala om, att försäljningen under de gångna tre månaderna på det här året atigit med 63 procent och att man i England ser framåt med stark optimism.

Varmvattenberedaren är, som så mycket annat, en produkt av behovet. Alla innehavare av Agaspisar skriva till fahriken · mest är det beröm — och berätta sina [illegible]. Nu hade en Norrköpingsbo n... [illegible] i Agaspisen inbyggda cist... för varmvatten genom en enkel an... kunde ntyttjna i större utsträckn... man från början tänkt sig. Detta ... [illegible] ytterligare förl... [illegible] serie förraskande tan... [illegible] Dalén sina ... med direktiv för konstruktione... nell varmvattenberedare. De

...som när de togo fr... det sig, att de teori... bestodo provet med glan...

Vi skola här inte ge... klara apparaten: den ... som och ger betydligt ... ter än vad spisen fö... bränslekostnaderna ... ökas. Man beräkna...

PUBs UTSÖKTA NYHE...

...Musikaliska ...monien — ... [illegible] ... [illegible] ...mer och ser utföra proce... [illegible] ... [illegible] ... [illegible]

900124003

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman [In Swedish] / Emma Goldman.– 32 cm. *In* Folkets Dagblad [Stockholm]. –(April 21, 1932, fragment).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

OLKETS DAGBLAD

Torsdagen den 21 april 1932

1660

Dagligen

och allestädes agiteras för FOLKETS DAGBLAD

Alla deltaga i arbetet för Folkets Dagblads framgång

itlers plan.

—

anden

Väntat bergras inträffar

—

Krigsmolnet över Östern.

—

Attentatsplaner mot folkförbundets kommission.

T.)
r pressens repre-
det kan komma
ända nya trupp-
lsjuriet, om lä-
istern torde. här-
å de ryskjapan-
dsjuriet utan på

:lett förhandlin-
t om ett lån på
kande av de mi-
ghai och Mand-
juni 1932—mars

gton Koo?
regeringens för-
an ansvara för
Wellingtons sä-
lande till B. Z.
. den internatio-
ssionen tillsam-
..oo avrest till
regeringen har
legaten särskilt
tentat planeras

. håll ansåg man
en att till följd
att förhållandet
h Japan spänts
ka, att situatio-
riktning.
le till Agence-
; har man på
enisin anhållit
n uppgift hade
järnvägsbro i
folkförbundets
förhör lär den
1,000 rebeller
till oroligheter
kförbundskom-

eiska utrikes-
, att kinesiska
n det resolu-
s av folkför-

FORTS. FRÅN SID. 1

Emma Goldman

amerikanska arbetarklassens långa kamp mot den kapitalistdirigerade amerikanska rättvisan. Hur revolutionära arbetare pådiktats brott och dömts till döden eller långa tukthusstraff. Hon påvisade hur köpta menedare och förrädare inom de egna leden medverkar till att ge domarna laglig prägel. Emma Goldman föredrog på basis av denna inledning en ingående redogörelse över fallet Mooney—Billings. Hur Mooney — som hon var personligt bekant med — först dömdes till döden, men att detta genom hans kamraters ingripande förhindrades och hans straff "mildrades" till livstids fängelse.

Hon talade vidare om hur hon och några kamrater till henne startade den proteströrelse, som nu växt och blivit världsomfattande. Emma Goldman slutade sitt föredrag med en förhoppning att denna världsopinion måtte kunna öppna fängelseportarna för de klasskämpar, som i över 15 år försmäktat i de amerikanska fängelserna.

Föredraget mottogs med stormande applåder. Emma Goldman har — trots sin ålder — den där eldiga glimten i ögonen och den flammande begeistringen i rösten, som varsnar om en för sin klass hängiven och uppoffrande själ. Hon har därtill den framställningskonst, som rycker med sig publiken.

Det var bara synd att den som översatte hennes anförande inte var vuxen sin uppgift.

Det är emellertid att hoppas att Emma Goldmans ord ej klingar ohörda utan att proteststormen för Mooney—Billings växer och blir stark nog att frita dem.

Mötet öppnades med Internationalen och slöts med Arbetets söner. En resolution mot den amerikanska 'rättvisan" och för Mooney och Billings antogs enhälligt.

891023006

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman om "rättvisan" i dollarlandet [Emma Goldman on "justice" in the land of the dollar. In Swedish] / Emma Goldman. – pp. 1, 6 ; 30 cm. *In* Arbetaren [Stockholm]. –(April 21, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket i Lund, Sweden.

ARBETA

Organ för Sveriges Arbetares Cen

Ansluten till Internationella Arbetar

...ga A 16601 TORSDAGEN 21 APRIL

...en
...icke
...blåst.

...pprätthålla
...kad.

...eredda till
...å avtalet
...at.

...egslitna Möre-
...melser om att
...agna gifta och
...knlle beredas
...ber 1931; att
...na arbetare
...vid behov av
...rklarade sig
...samr'd med
...ch 2 arbe-
...2 medverka
...dragna ar-

...nu gällan-
... och fort-
...tämmelse
... aj heller
...ata hand
...o i kon-
...rna.
... oc, att
...tgärder
... a som
...", men
...ges för
...dragna
...ålla en
...ikande.
...ken ha
...tan re-
...är icke
...an har
...köpare.
...tarsför-
...d nöd-
...stöd åt
...skaden
... Möre,
...orter.
...melsen
...ll, åm-
...enligt
...tadom-
...t före-
... Södra

Emma Goldman i talarstolen.

Emma Goldman
om »rättvisan» i dollarlandet.

Lyckat A-salsmöte i går kväll.

Mooney - Billingsaffären ställdes in i sitt rätta historiska sammanhang.

Det torde vara rätt länge sedan Stockholms arbetarvärld hade ett så celebert besök som i går. Den svenske Mooney-Billingsaffären ställdes in i sitt rätta historiska sammanhang. Ryssland över till Sverge. Vid den tidpunkten fanns det knappast något an-

Be
för

Nazi
bär
föl

Nytt

Blodsdok
samr

DARMSTAD
Enligt at
utgivet offi
hland det
samband
upplöaning,
som torde
nppklarand
füren. Av
ren till B
till partilad
tember 19
kumenten
vatarbete,
påstått, nt
gare dela
partiledni
hl. a.: "V
seförlopp
ringena
manhrot
nnderstö
att tilla
Vi drag
för att
lokala k
velsen h
är förh
och ska
niskorna
slagtaga
vändaa

BEST COPY AVAILABLE

891023006

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman om "rättvisan" i dollarlandet [Emma Goldman on "justice" in the land of the dollar. In Swedish] / Emma Goldman. – pp. 1, 6 ; 30 cm. *In* Arbetaren [Stockholm]. –(April 21, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket i Lund, Sweden.

Emma Goldman i talarstolen.

Emma Goldman
om »rättvisan» i dollarlandet.

Lyckat A-salsmöte i går kväll.

Mooney - Billingsaffären ställdes in i sitt rätta historiska sammanhang.

Det torde vara rätt länge sedan Stockholms arbetarvärld hade ett så celebert besök som i går. Den svenska Mooney och Billingakommittén hade nämligen lyckats övertala den internationellt kände agitatorn och frihetskämpen, fru Emma Goldman, som sedan en tid tillbaka varit på en föredragsturné i Tyskland och Danmark, att tala om Mooney och Billingsfallet i Folkets hus i Stockholm.

Man hade väntat ett salen skulle ha varit packad, men det ser ut, som om depressionen även inverkar på arbetarmötena.

Sedan musiken spelat ett par nummer hälsade rod. Björklund fru Goldman och publiken välkommen, samt redogjorde i korta drag för Mooneys och Billings försvarskommittés verksamhet, varefter ordet överlämnades till kvällens föredragshållare.

Fru Goldman erinrade om att hon icke precis var en främling här i Sverge. För omkring 10 år sedan kom hon, Alexander Berkman och Alexander Shapiro från Ryssland över till Sverge. Vid den tidpunkten fanns det knappast något annat land i vilket de fingo stanna och det var tack vare den Brantingska regeringen, som de för en tid kunde få en fristad här i landet.

När man går att skildra Mooney och Billingsfallet, så kunna knappast arbetarna i de europeiska länderna förstå detta, om man ej först ger en resumé över den amerikanska arbetarrörelsen och en del av de strider, som de amerikanska arbetarna tvingats föra. Mooney och Billings äro icke de första arbetare i Amerika, som dömts till döden eller till årslånga fängelsestraff. Fru Goldman redogjorde då först för Chicagotragedin 1886, när fem arbetare dömdes till döden för en bombexplosion, vilken senare bevisats vara en polisprovokation. Några andra anarkister dömdes för samma brott till långa fängelsestraff, men dessa frigåvos sex år senare av staten Illinois dåvarande guvernör, enär han övertygats om att de voro oskyldiga. De som mördats kunde dock icke väckas till liv igen. De föllo i arbetarklassens kamp för 8-timmarsdagen.

I fortsättningen skildrade fru Goldman justitiemordet på Joe Hill, livstidsdomarna över Ford och Suhr, vilka försökte organisera humleplockarna i norra California och dömdes för ett mord som polisen begick under ett strejktumult. Hela världen vet också, att Sacco och Vanzetti voro oskyldiga till det brott för vilket de anklagades, men kapitalisterna hade funnit dem misshagliga därför att de agiterade för kamp mot otsogningen. De hade beslutat att de skulle dö, och mot hela världens protester brändes de i den elektriska stolen. Under 30 års tid hade byggnadstrusten i Amerika fört en blodig kamp för att slå ned arbetarnes organisationer. Hundratals arbetare ha kastats i fängelserna på grund av denes strid för föreningsrätten, en strid som till sist kulminerade i bomberplosionen i Los Angeles Times byggnad, för vilken provokation sedermera bröderna Mc Namara dömdes till livstida fängelse. Detta var 1911 och en av dessa män sitter fortfarande fängslad.

Mooney och Billings-dramat är därför icke en enskild företeelse, utan endast ett av de många övergrepp och våldsdåd, som begåtts mot de organiserade arbetarne i Amerika. Bombattentatet mot "beredskapsdemonstrationen" i California

(Forts. på sista sid.)

Nothin för Geddesyxan åt Hamrin.

Regeringen har tillsatt besparingskommitté.

Statsverkspropositionen till nästa års riksdag skall underkastas en extra granskning i syfte att nedskära utgifterna, och denne granskning skall utföras av en kommitté på tre man i samarbete med vederbörande departement och verkschefer. I konseljen på tisdagen fattades beslut härom på finansminister Hamrins föredragning och samtidigt utsågos generaldirektörerna T. Nothin och E. Stridsberg samt statssekreterare K. Bergendahl att verkställa ifrågavarande granskning, vilken givetvis är motiverad av den ekonomiska situationen.

16601

BEST COPY AVAILABLE

498

891023006

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman om "rättvisan" i dollarlandet [Emma Goldman on "justice" in the land of the dollar. In Swedish] / Emma Goldman. – pp. 1, 6 ; 30 cm. *In* Arbetaren [Stockholm]. – (April 21, 1932).
Obtained from the Universitetsbiblioteket i Lund, Sweden.

harmoniskt
kaffe från
konsum

ARBETAREN

Torsdagen 21 April 1932

FORTS. FR. SID. 1

Bluffsiffror som ingen nu vill vidkännas.

Då Jönköpings och Vulcans tändsticks A.-B. år 1903 kom till stånd, skedde det genom en fusion, varigenom ej mindre än nju stycken fabriker sammanslogos: Volcans fabrik i Tidaholm, fabrikerna i Jönköping, Uddevalla, Anneberg, Västervik, Jönköpings Västra fabrik, Lövenadlers samt Junehro fabriker i Jönköping. Fusionen företogs genom att aktierna i de smärre företagen överlämnades till moderbolaget mot viss tikvid.

Det är nu ådagalagt att Jönköping och Vulcan är så inkapslat i tändstickstrusten att ett fallissemang på ena hållet måste draga det andra företaget med sig. Man frågar sig då, om det är Ivar Kreugers hand, som hållit i olyckspennan på båda hållen. Kreuger var till sin död verkställande direktör i trusten samt De Förenade Tändsticksaktiebolagen, men sj i Jönköping och Vulcan. Dess verkställande direktör är F. A. Hörlin och styrelsens ordföranda är Berndt Hay, som beklädor samma sysslo även i trustens styrelse, en man med nästan samma makt och myndighet som den Kreuger innehade i sina många bolag. Ansvaret för vad som inträffat i Jönköping och Volcao måste nålnoda falla på Hay. Trots sin ställning som en "kongens förtroendeman" har han farit fram på ett sätt som måste betecknas med ett fult epitet. Och lika noochalant bar han handlat mot de nämnda bestämmelserna i bolagsordningeo, vilka synas vara ämnade som ett skydd för Jönköping och Vulcan. Trusten äger nämligen 5,994 stamaktier i Jönköping och Vulcao, nominellt 1,000 kronor styoket, vilka aktier äga *en röst* pr aktie, medan preferensaktierna äga blott 1/1000 röst. De oförsynta svindlarsmetoderna avslöjas därav, att trusten upptar dessa aktier till 34,964,976 kronor i sin balansräkning för 1930, i stället för postens nominella värde, 5,994,000 kronor. Skulla aktieposten upptagas enligt den nu gällande börsnoteringen, omkring 500 kronor, utgör dess värde blott 2,997,C00 kronor. Enligt liknande grunder upptagas 152,496 aktier i Förenade Tändsticksfabriker, nom. 100 kronor, till 35,075,000, i stället för 15: 2 miljooer.

Haru mycket ds till 163 miljoner upptagna aktierna i Internationel Match Corporation kan vara värda sedan detta dotterbolag nu gått i konkurs, kan ej angivas. Naturligtvis blir där en betydanda avskrivning eller rättare "bortskrivning" nödvändig. Oenom de nämnda metoderna för aktievärdenas bokförande bar Hay kommit upp till ett bokfört aktievärde av 297,5 miljoner i trustens böcker, men horu stort är *det verkliga värdet* för närvarande?

Beträffande kabinettskammarherre Hay må endast för kuriositetens skull nämnas, att han är riddare av en sådan massa ordnar, att han med lätthet torde kunna kläda sig fin som en julgran — båda fram och bak.

En revisor i Kreuger & Toll i polisförvar.

Resultaten av kriminalpolisens utredning i Kreugeraffären låta ännu vänta på sig. Utom hrr Lange, Hnlm och Hnldt har polisen haft i förhör en revisor i Kreuger & Toll som kallades till polishuset på tisdagen. Förhöreu med denne revisor ha blivit långvariga och han fick stanna kvar på kriminalstationen över natten till onsdagen. Han höres särskilt nm vissa bokföringstransaktioner och särskilt gäller det de senaste årens bokslut. Den revisor det gäller är saktoriserade revisorn A. Wendler, vilken sedan

ningen, även vara beroende av Rydbecks förhaodlingar. Under förbandlingarna med de pariniska storbankerna ha dessa uttryckt sina misstankar, att de säkerheter, som ds för lombardkrediter erhållit av Kreuger, kunde vara förfalskade. Enligt förljndande har dock Rydbeck varit i stånd att skingra alla sådana misstankar. Bankdirektör Rydbeck bar vidare till Paris medfört en reorganisationsplan föi da produktiva företagen inom Kreugerkoncernen. Enligt denna plan skola nya driftsmedel anskaffns för Tändstickbolaget och L. M. Eriesson. Rydbeck håller nu på att sondera terrängen i Paris för att nlröaa under vilka förutsättningar Parisbankerna kunde vara villiga att deltaga i anskaffandet av dessa medel. Han har framhållit, att man genom att rädda de prodoktiva företagen, kan återhämta en del av ile genom Krengerkatastrofen uppkomna förlnsterna, av vilka även Frankrike drabbas i icke obetydlig utsträckniog.

Rydbeck hada på tisdagen ea överläggniag med polska nänistern i Paris. I välunderrättada finanskretsar antager man att dessa förhandlingar gällt en reorganisation av det polska tändstieksmooopolet, i vilket icka endast drn avenska koncernen utan även de franska storbankerna äru intresserade.

Överläggningar med framstående bankmän.

PARIS, onsdag. (TT.)

Enligt vad tidningen Intransigeant meddelar, har baokdirektör Rydbeck vägrat göra något som helst uttalande angående aitt besök här, men av de överläggningar, som han på onsdagen hade med ett antal framstående bankmän, torde det framgå, att han avgivit försäkringar, vilka äro ägnada att återupp väcka nya förhoppningar beträffande vissa av Kreugerkoocernen kontrollerada företag.

Det vill synas, som om ds franska sparares skulla ha drabbats i betydligt mindre omfattning än vad man från början antagit.

Vad ligger bakom International Match konkurs?

Betydelsen av den konkursansökan, som International Match ingivit, låter sig för dagen sj med full säkerhet överblicka. Det förmodas på en del håll, att ds amerikanska tändstickintressenterna genom konkursansökan endast velat förskaffa sig ett förmånligara utgångsläge för de fortsatta förhandlingarna meil svenskarna. Det anses, att amerikanerna ej vilja någon brytoing med svenskarna utan en överenskommelse om samarbete. Svenska tändsticksbolagets innehav av stamaktierna i Internatiooal Match betraktas emellertid som ett tyngande engagemang, och för att hli kvitt detta bar man valt utvägen med en konkurs. Även om Svenska tändsticksaktiebolaget kommer att bestå, anses dst sannolikt att den stora tändstickstrusten kommer att upplösas i två delar, dea amerikanska och den svenska, vilka sedan i samarbeta skulle fortsätta att behärska världsmarknaden. Helst torda dock amerikanerna se att de fingo bli ensamma om den saken, ocb det kanske heller ej är oberättigat, att i åtgärden med International Mateb se en strävan i den riktoingen.

Kreugeraffären får politiska konsekvenser?

PARIS i april.

Kreugeraffären anses få diplomatiska förändringar i Paris i släptåg, enligt vad La Libertés redaktör, Camille Aymard antydsr. Samtidigt som detta bestämda rykto publiceras, kommenteras det i La Liberté med ett bleklagaode. Sverges minister i Paris bar alltid varit föremål för sympatisr i Frankrike, beter det, men hans tjänstvillighst i samband med en oförlåtlig okunoighet om Krengeraffärens hemlighe måste tyvärr också få

FORTS. FR. SID. 1

Emma Goldman om "rättvisan" . . .

den 22 juli 1916 gav de maktägande ett länge väntat tillfälla att oskadliggöra ytterligare några radikala arbetere, som blivit misshagliga för dem. Efter denna händelse lanebölle borgartidningarna dagligen betsartiklar, i vilka da propagerade för att alla anarkister och radikala arbetara skulla utrotas. Allting preparerades väl. En vacker dag arresterades Mooney, hans fru Rena, Warren Billiogs, Nolan och Wlenberg och anklagades för detta attentat. Dessa underkastades alla de kvsl som tredja graden innebär, och vad det vill säga vet jag av egen erfarenhet, sads talarinnan.

Fullständig skräckstämning rådde i San Franeisco. Moonsy och Billings hade varit anställda som organisatörer för den Gompereka organisationen, men na togo arbetarledarna i staden avstånd ifrån dem, da insinnerade t. o. m. att de bäktada voro skyldiga. Ingen advokat vågads åtaga sig deras sak, inga pengar kunde de få till sitt försvar och inga tidniogar vågade opponera sig mot dem som krävde dessa arbetarea liv. Frn Goldman lyckadea för sin del alatligen intressera en del radikala arbetara för saken, huvudsakligast medlemmar av I. W. W. samt en del andra revolutionära kamrater. Berkman reste till New York och där lyckades ban också anskaffa en advokat, som var villig att åtaga sig målet. Föraveret bada hela berg av bevis för Mooneye oeb Billiogs oskuld. (De övriga blevn aldrig rannsakade), men detta fick icke framförss, men i stället hada åklageren fria händer och han anskaffade menedare, som svuro på att da sett Mooney nch Billings föröva attentatet. Dessa vittnen voro huvudsakligast prostitnerada och poliskunder, vilka polinen kunde tvinga att säga ved helst den önskade. Mooney dömdes till dödea oeb Billings till livstids fängelse. Någon starkare proteströrelse förekom doek icke i Amerika, detta torde huvudsakligast bern på da korrumperade, konservativa arbetarledarna oom själva ville bli ntav med dem som ville an radikalare kamp inom rörelsea. Det var föral när arbetarna i Ryssland dsmonstrerade mot domarna, aom prsaident Wilson bemställda till guvernören i California att han skulle uppskjuta Mooneys avrättning, eoär dst kunde betvivlaa att rättvisa skipats. Sedan föräodrades Mooneys straff till livstida fängelse.

Under da år som dessa arbetare suttit i fängelse, har vid flera tillfällen försök gjorts att få resning i målet. Da bevis som tidigare funnits för Mooneys nch Billings oskuld, ha undar årens lopp mångdubblats, genom bakännelser som åklagarvittnena gjort om att da begått msoed samt andra avslöjandsn. Trots detta ha ds icke fått upprättelse. Dollarkapitalisterna ha beslutat att dessa två arbetare skola rnttna i fängelset ocb de förrådiska arbetarledarna inom den Gomperska organisationen stå i deras sold. Da äro förresten köpta på så sätt, att ds tilldelats feta politiska sysslor, och för dem skulle Mooneye oeb Billings frigivniog vara synnerligen ovälkommen, eoär ds då skulle bli fullständigt avslöjade, som de förrädare da äro.

Den domare, som dömde dessa män, jnryledamöterna och an hel del av polistjänstemänaeo ha förklarat att ds nu äro övertygada om att Moonay och Billings blivit oskyldigt dömda. Offi-

Kamratmöte med Sundsvallskretsen av S. A. C.

Protestuttalande mot klassdomarna.

Krav på Mooney och Billings frigivande ur amerikanska "rättvisans" klor.

Sundsvallskretseo av S. A. C. höll kamratmöte i söndags i Finska Godtemplarlokal, Skönvik, med början kl. 1,30 em. Till ordf. valdes Olla Larsson, Skönsberg, till sekr. Edström, Sundsvall. Till justeringsmän för protokollet voldes David Karlsson nch Oskar Sandberg, Sundsvall.

Så upplästes revisionsberättalse över kamratmöteskommitténs räkenskaper för tiden den 1/1—31/12 1931. Efter en del anmärkningar på grund av att kamratmöteskommittén i gemenskap med Suodsvalls L. S. ordoat en julfest, godkändes berättelsen och beslutades att kommittén för framtiden icka skall beblanda sig med L. S. för ordnando av fester.

Föredrogs och juateradea protokollet från föregående kamratmöte.

Härefter var mötet redo att övergå till dagens huvudfråga:

Representation till S. A. C:s kongress.

Efter en stunds diskusslon beslutadea att frågan om gemensam representation för kretseoa L. S. vid S. A. C:a kongress skall utsändaa till omröstnlog och att L. S. i samband därmed skall nominara kandidater. Vidare beslutades att propositlon om 2 eller 3 ombud skall bifogas omröstnlogen, samt, för den händelse att resultatet för omröstningen utfaller till förmån för gamanaam representation, kostnaderna för densamma skola uttagas i proportlon till L. S. madlemsaotal.

Det baslutades att ett möte skall sammankallas för diskussion av motionerna till kongressen, en tid efter seslan motionsbäftet kommit da olika L. S. tillhanda. Detta möta skall vara sammansatt av ombud för de olika L. S.

At Sundsvalls L. S. uppdrogs att handha omröstnlngeo angående representationen till kongressen och att sammankalla det möte som skall behandla motionerna.

Sedao några smärre frågor av mera intern natur avgjorts, antog mötet följanda protestresolution:

Protest mot de senaste Ådalsdomarna.

Sundsvallskretsens L. S. av S. A. C., representerande 600 arbetare, samlada till kamratmöte i Skönvik söodagen den 17 april 1932, uttala härmed sin skarpaste protest mot den rättsskipning som i och med da nu avkunnada domarna mot de ansvariga för Ådalshändelserna fått ett mlost sagt förvanlig rättskänsla kränkande uttryck. De differensar som komma till uttryck i domarna mot en del arbetära och sådaos som uttalat sin harm mot klassamhällets mördaraaktion förlidet år och de domar som nu avkunnats, ga att klart och tydligt belägg för att

Militären v… ha fj… i …

Ark. Hammarén… vinner …

Anläggningen av … Stockholm på bombf… intresse, framhåller … ett på onsdagen til… nistern avgivet ytt… Hammarénas tunnelp… ning är dock, att … även fjärrtrafiken, … tåg kunna framför… ntan att delas.

Generalen på… arna och vladakten … strand och Klara … järnvägsförbindelsen … Södermanland. Av… järnvägsförbindelsen … vid Kvicksund — … av sin stora betyd… skulle järnvägsbro… krig bli ett begär… Förstörandet av … besvärliga rnb… na och militära traf…

Väldigt berg… dal…

Raset har … flera…

KOCHEM, onsdag.

Vid 11-tiden på … fade det sedan … stora bergraset vid … der ett fruktansv… kring 10,000 kbm. … i dalen, delvis ända… intilliggande vin… förstörts, och väga… otrafikabla, betä… lager av jord och … sedan en långre tid … man vidtagit omfatt… der för att förhin… några dagar sedan … ning på platsen, var… tjänst inrättades. … icka omkommit. E… tan av berget begra… sorna. Ånon på nnsd… satte sten- och jord… i dalen. Man väntar …

Bilolyckan …

Poliantredningen … Jarlaplan tisdag kv… dalsförloppet var … från början antog. … Blomqvist åkte bak … vilkan stötte samm… fick vänstra benet … föran Oskar Lind… lindrigare slag, och … kvällen lämna Sab… båda förta. Motor… an personbil, som … släppa fram lasthil… onndvikllg mellan … cykeln, vilken förd… ker.

Motorcykelföraren … svårare skador. I … bilarna och motor… väja för varandra, … kom gående över ga… ligen av lasthilan.

BEST COPY AVAILABLE

891023006

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman om "rättvisan" i dollarlandet [Emma Goldman on "justice" in the land of the dollar. In Swedish] / Emma Goldman. – pp. 1, 6 ; 30 cm. *In* Arbetaren [Stockholm]. –(April 21, 1932).

Obtained from the Universitetsbiblioteket i Lund, Sweden.

se, en man med nästan samma makt och myndighet som den Kreuger innehade i sina många bolag. Ansvaret för vad som inträffat i Jönköping och Vulcan måste således falla på Hay. Trots sin ställning som en "trugens förtroendeman" har han farit fram på ett sätt som måste betecknas med ett fult epitet. Och lika motsbalant har han handlat mot de nämnda bestämmelserna i bolagsordningen, vilka synas vara ämnade som ett skydd för Jönköping och Vulcan. Trusten äger nämligen 5,994 stamaktier i Jönköping och Vulcan, nominellt 1,000 kronor stycket, vilka aktier äga *en röst* pr aktie, medan preferensaktierna äga blott 1/1000 röst. De oförsynta svindlaremetoderna avslöjas därav, att trusten upptar dessa aktier till 34,964,976 kronor i sin balansräkning för 1930, i stället för postens nominella värde, 5,994,000 kronor. Skulla aktieposten upptagas enligt den nu gällande börsnoteringen, omkring 500 kronor, utgör dess värde blott 2,997,000 kronor. Enligt liknande grunder upptagas 152,496 aktier i Förenade Tändsticksfabriker, nom. 100 kronor, till 35,075,000, i stället för 15:2 miljoner. Hurn mycket de till 163 miljoner upptagna aktierna i International Match Corporation kan vara värda sedan detta dotterbolag nu gått i konkurs, kan ej angivas. Naturligtvis blir där en betydande avskrivning eller rättare "bortskrivning" nödvändig. Genom de nämnda metoderna för aktievärdenas bokförande har Hay kommit upp till ett bokfört aktievärde av 297,5 miljoner i trustens böcker, men hurn stort är *det verkliga värdet* för närvarande?

Beträffande kabinettskammarherre Hay må endast för kuriositetens skull nämnas, att han är riddare av en sådan massa ordnar, att han med lätthet torde kunna klädа sig fin som en julgran — både fram och bak.

En revisor i Kreuger & Toll i polisförvar.

Resultaten av kriminalpolisens utredning i Kreugeraffären låta ännu vänta på sig. Utom hrr Lange, Holm och Huldt har polisen haft i förhör en revisor i Kreuger & Toll som kallades till polishuset på tisdagen. Förhören med denne revisor ha blivit långvariga och han fick stanna kvar på kriminalstationen över natten till onsdagen. Han höres särskilt om vissa bokföringstransaktioner och särskilt gäller det de senaste årens bokslut. Den revisor det gäller är auktoriserade revisorn A. Wendler, vilken sedan 1939 jämte byrådirektör G. C. A. Lindencrona och kapten Ernst Bergenström är av bolagsstämman utsedd revisor. Tidigare voro hrr Lindencrona och Bergenström ensamma revisorer, men vid 1930 års stämma ökades revisorernas antal från 2 till 3, varvid hr Wendler nyvaldes.

Fortsatta polisförhör.

Polisens Kreugerkommission fortsatte på onsdagen förhören med de tre anhållna direktörerna och dessutom hördes revisor Wendler. För övrigt var man strängt sysselsatt med att genomgå detaljerna i det omfattande materialet. Revisor Wendler var på onsdagskvällen fortfarande kvar hos polisen, och enligt vad intendent Zetterquist på förfrågan meddelar, får han stanna hos polisen tills vidare.

Dir. Rydbeck medförde reorganisationsplan till Paris.

BERLIN, onsdag. (TT.)

Bankdirektör Rybecks förhandlingar i Paris ha enligt vad Berliner Börsenzeitung erfarit, flera syften. Rydbeck har av undersökningskommissionen i Stockholm fått i uppdrag att klarlägga Banque de Suèdes ställning. Detta finansinstitut, som förmedlade Kreugers kreditaffärer på den franska marknaden, har löpande engagemang i de franska bankerna, vilka uppskattas till omkring 100 miljoner francs. Rydbeck söker nu förmå de franska fordringsägarna att kvarhålla sina fordringar hos Kreugerkoncernen och Banque de Suède tills koncernens läge fullständigt klarlagts. Banque de Suèdes framtida öde torde, enligt tidframstående bankmän.

PARIS, onsdag. (TT.)

Enligt vad tidningen Intransigeant meddelar, har bankdirektör Rydbeck vägrat göra något som helst uttalande angående sitt besök här, men av de överläggningar, som han på onsdagen hade med ett antal framstående bankmän, torde det framgå, att han avgivit försäkringar, vilka äro ägnade att återupprätta nya förhoppningar beträffande vissa av Kreugerkoncernen kontrollerade företag.

Det vill synas, som om de franska spekulanterna skulle ha drabbats i betydligt mindre omfattning än vad man från början antagit.

Vad ligger bakom International Match konkurs?

Betydelsen av den konkursansökan, som International Match ingivit, låter sig för dagen ej med full säkerhet överblickas. Det förmodas på en del håll, att de amerikanska tändsticksintressenterna genom konkursansökan endast velat förskaffa sig ett förmånligare utgångsläge för de fortsatta förhandlingarna med svenskarna. Det anses, att amerikanerna ej vilja någon brytning med svenskarna utan en överenskommelse om samarbete. Svenska tändsticksbolagets innehav av stamaktierna i International Match betraktas emellertid som ett tyngande engagemang, och för att bli kvitt detta har man valt utvägen med en konkurs. Även om Svenska tändsticksaktiebolaget kommer att bestå, anses det sannolikt att den stora tändstickstrusten kommer att upplösas i två delar, den amerikanska och den svenska, vilka sedan i samarbete skulle fortsätta att behärska världsmarknaden. Helst torde dock amerikanerna se att de fingo bli ensamma om den saken, och det kanske heller ej är oberättigat, att i åtgärden med International Match se en strävan i den riktningen.

Kreugeraffären får politiska konsekvenser?

PARIS i april.

Kreugeraffären anses få diplomatiska förändringar i Paris i släptåg, enligt vad La Libertés redaktör, Camille Aymard antyder. Samtidigt som detta bestämda rykte publiceras, kommenteras det i La Liberté med ett bleklagende. Sveriges ministers i Paris har alltid varit föremål för sympatier i Frankrike, heter det, men hans tjänstvilligbet i samband med en oförlåtlig okunnighet om Kreugeraffärernas karaktär, måste tyvärr också få sina konsekvenser.

Det har tidigare i Parispressen antytts, att svenska ministern i sin goda tro på Ivar Kreugers hederlighet och Kreugerkoncernens styrka, låtit förleda sig till alltför betydelsefulla förord för Kreuger hos Tardieu m. fl. Dessa framställningar ha givit anledningen till inte alltför finputsade betraktelser.

Kreugerskandalen stjälper franska finansmän.

Det anses med säkerhet bli fallet, att åtskilliga kända franska finansmän komma att stupa genom Kreugerkraschen. Tidningen Aux Ecoutes uppger, att direktör Masson i Crédit Lyonnais tvingats avgå på grund av sina förbindelser med Ivar Kreuger.

Skärpt engelsk kontroll på utländska börspapper.

Kreugerskandalen anses bli orsaken till att utländska aktier få mindre lätt tillgång till Londons börs i fortsättningen. Skarpare kontroll över utländska börspapper har längre påyrkats av Daily Heralds ekonomiske medarbetare och samma krav reses på nytt från det hållet under hänvisning till Kreugerskandalen.

Det tredje brevets gåta

"Det tredje brevet", som Ivar Kreuger efterlämnade vid sin död, har varit föremål för ett stort antal gissningar. Brevet var, som bekant, adresserat till direktör Sune Sehéele, Kreugers ombud i London. Denne meddelar nu med anledning av de många förfrågningar, som gjorts, att brevet är av helt privat natur och att han visat brevet för en medlem i Kreugerkoncernens undersökningskommitté.

Litauen vägrar uppskov.

RIGA, onsdag. (TT.)

Rigasche Rundschau meddelar från Kannas, att ing. Karlberg i Svenska Tändsticksaktiebolaget i dagarna vistats i Kannas och där förhandlat med ministerpresident Tubelis om utbetalningen av de återstående två miljonerna dollar på det till Litauen lämnade lånet. Enligt förljudande har ing. Carlberg hos litauiska regeringen begärt ytterligare uppskov med utbetalningen av dessa två miljoner dollar. I affärskretsar i Kannas har man börjat fråga sig, om det med hänsyn till de nu upptäckta bedrägerierna inom Kreugerföretagen är någon idé att giva förnyat uppskov. Då de första 1,2 milj. dollar skulle betalas redan den 1 maj, måste frågan om ytterligare uppskov eller tillsättande av en skiljedomstol för att annullera monopolfördraget avgöras inom de närmaste dagarna.

sak, inga pengar kunde de få till sitt försvar och inga tidningar vågade opponera sig mot dem som krävde deras arbetares liv. Fru Goldman lyckades för sin del slutligen intressera en del radikala arbetare för saken, huvudsakligast medlemmar av I. W. W. samt en del andra revolutionära kamrater. Berkman reste till New York och där lyckades han också anskaffa an advokat, som var villig att åtaga sig målet. Försvaret hade hela berg av bevis för Mooneys och Billings oskuld. (De övriga blevn aldrig rannsakade), men detta fick icke framföras, men i stället hade åklagaren fria händer och han anskaffade meineedare, som avuro på att de sett Mooney och Billings förröva attentatet. Dessa vittnen voro huvudsakligast prostituerade och poliskunder, vilka polisen kunde tvinga att säga vad helst den önskade. Mooney dömdes till döden och Billings till livstids fängelse. Någon starkare proteströrelse förekom dock icke i Amerika, detta torde huvudsakligast bero på de korrumperade, konservativa arbetarledarna som själva ville bli utav med dem som vilte an radikalare kamp inom rörelsen. Det var först när arbetarna i Ryssland demonstrerade mot domerna, som president Wilson hemställde till guvernören i Californien att han skulle uppskjuta Mooneys avrättning, enär det kunde betvivlas att rättvise skipats. Sedan förändrades Mooneys straff till livstids fängelse.

Under de år som dessa arbetare suttit i fängelse, har vid flera tillfällen försök gjorts att få resning i målet. De bevis som tidigare funnits för Mooneys och Billings oskuld, ha under årens lopp mångdubblats, genom bekännelser som åklagarvittnena gjort om att de begått mened samt andra avslöjanden. Trots detta ha de icke fått upprättelse. Dollarkapitalisterna ha beslutat att dessa två arbetare skola ruttna i fängelset och de förrädiska arbetarledarna inom den Gompersska organisationen stå i deras sold. De äro förresten köpta på så sätt, att de tilldelats feta politiska sysslor, och för dem skulle Mooneys och Billings frigivning vara synnerligen ovälkommen, enär de då skulle bli fullständigt avslöjade, som de förrädare de äro.

Den domare, som dömde dessa män, juryledamöterna och en hel del av polistjänstemännen ha förklarat att de nu äro övertygade om att Mooney och Billings blivit oskyldigt dömda. Officiella kommissionen har vid flera tillfällen undersökt fallet och även dessa ha kommit till samma resultat. Men dollarkapitalismen är starkare än rättvisan och politikerna och dometolarna äro endast dess verktyg. Om Mooney och Billings någonsin skola bli fria så måste detta ske genom påtryckning från den organiserade arbetarklassen.

Jag är glad, sade fru Goldman, att få medverka till att svetsa samman den internationella solidaritet, som jag hoppas en gång skall lyckas återbörda

[illegible] för tiden [illegible]

Efter en del anmärkningar på grund av att kamratmöteskommittén i gemenskap med Sundsvalls L. S. ordnat en julfest, godkändes berättelsen och beslutades att kommittén för framtiden icke skall befatta sig med L. S. för ordnande av fester.

Föredrogs och justerades protokollet från föregående kamratmöte.

Härefter var mötet redo att övergå till dagens huvudfråga:

Representation till S. A. C:s kongress.

Efter en stunds diskussion beslutades att frågan om gemensam representation för kretsens L. S. vid S. A. C:s kongress skall utsändas till omröstning och att L. S. i samband därmed skall nominera kandidater. Vidare beslutades att proposition om 2 eller 3 ombud skall bifogas omröstningen, samt, för den händelse att resultatet för omröstningen utfaller till förmån för gemensam representation, kostnaderna för densamma skola utgöras i proportion till L. S. medlemsantal.

Det beslutades att ett möte skall sammankallas för diskussion av motionerna till kongressen, en tid efter sedan motionshäftet kommit de olika L. S. tillhande. Detta möte skall vara sammansatt av ombud för de olika L. S.

At Sundsvalls L. S. uppdrogs att handha omröstningen angående representationen till kongressen och att sammankalla det möte som skall behandla motionerna.

Sedan några smärre frågor av mera intern natur avgjorts, antog mötet följande protestresolution:

Protest mot de senaste Ådalsdomarna.

Sundsvallskretsens L. S. av S. A. C., representerande 600 arbetare, samlade till kamratmöte i Skönvik söndagen den 17 april 1932, uttala härmed sin skarpaste protest mot den rättsskipning som i och med de nu avkunnade domarne mot de ansvariga för Ådalshändelserna fått ett minst sagt för vanlig rättskänsla kränkande uttryck. De differenser som komma till uttryck i domerna mot en del arbetare och sådana som uttalet sin harm mot klassamhällets mördareaktion förlidet år och de domar som nu avkunnats, ge ett klart och lydligt belägg för att den så kallade rättvisan tar hänsyn till person och samhällsställning och i och med därmed dokumenterat sig som en klassrättvisa, som dömer arbetare som kämpa för sin rätt till långvarige fängelsestraff, medan andra klassers representanter som förfallit till grövsta våld få löpa.

Vår uppfattning om den nu avslutade Ådalsrättsgången är, att densamma var en ren komedi, tillkommen blott och bart som en stor bluff. Den största bluff som under senare år passerat i det här landet.

I realiteten har Mästertongardet friats i de svenska klasstridernas största komedi, men arbetareklassens dom är dock en annan och kan icke förmildras genom en skelögd fru Justitias domslut. En dag skall arbetarklassen vakna och göra rent hus med såväl den rättsskipning som ligger till grund för klassamhället, som alla andessa kamrater till friheten. Kampen för frihet åt Mooney och Billings är en kamp mot det kapitallatiska systemet och om vi stå solidariska internationellt skola vi en gång segra över orättvisor och förtryck.

Föredraget, som framfördes på tyska språket och tolkades av hr Edv. Rosenberg, antackades med ovationsartade applåder.

Efter föredraget antogs ett uttalanda i vilket mötet krävde frihet åt de två klasskämparna. Sedan mötesdeltagarna, ackompanjerade av musikan, sjungit "Arbetets söner", förklarade ordföranden det stämningsfulla och intressanta mötet avslutat.

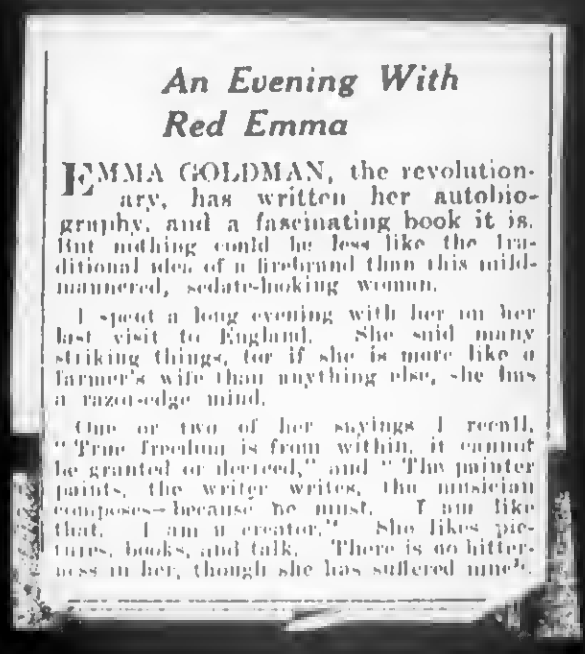
BEST COPY AVAILABLE

860721350

The Emma Goldman Papers

[Interview] An Evening with Red Emma / Emma Goldman.– 7 cm. *In* Reynolds News [London]. –(Oct. 30, 1932).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

An Evening With Red Emma

EMMA GOLDMAN, the revolutionary, has written her autobiography, and a fascinating book it is. But nothing could be less like the traditional idea of a firebrand than this mild-mannered, sedate-looking woman.

I spent a long evening with her on her last visit to England. She said many striking things, for if she is more like a farmer's wife than anything else, she has a razor-edge mind.

One or two of her sayings I recall. "True freedom is from within, it cannot be granted or decreed," and "The painter paints, the writer writes, the musician composes—because he must. I am like that. I am a creator." She likes pictures, books, and talk. There is no bitterness in her, though she has suffered much.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21234

VICTIMS OF MORALITY

Dr. Robert Briffault

UNTIL QUITE RECENT YEARS THE PART PLAYED BY

TRADITIONAL HEREDITY IN HUMAN EVOLUTION WAS NOT

UNDERSTOOD, AND IT IS STILL, IN GENERAL,

GROSSLY UNDERESTIMATED. WHATEVER WAS ESTABLISHED

IN SOCIAL TRADITION WAS REGARDED AS BEING

PART OF HUMAN NATURE, AND AS HAVING BEEN FROM

THE BEGINNING AS IT IS NOW AND EVER SHALL BE.

THE MORALITY OF SOCIAL TRADITION WAS CALLED

"THE MORAL LAW," THE INSTITUTIONS OF SOCIAL

TRADITION WERE CALLED "THE ORDER OF THE

UNIVERSE," THE PRINCIPLES OF SOCIAL TRADITION

WERE CALLED "THE HUMAN CONSCIENCE,"

THE LAWS OF SOCIAL TRADITION WERE CALLED

"NATURAL INSTINCTS." TO ASCRIBE ANY ELEMENT

OF SOCIAL TRADITION TO SOCIAL EVOLUTION IS

ACCOUNTED FAR MORE SUBVERSIVE THAN TO ASCRIBE

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

T TO DARWINIAN EVOLUTION.

THERE IS HARDLY A THOUGHTFUL WRITER ON THE ORIGIN OF MORAL TABOOS WHO DOES NOT PROVE THAT MORALITY HAS NEVER BEEN FIXED, NOR SHOULD IT BE CONSIDERED STATIONARY.

THUS BERTRAND RUSSELL IN AN ARTICLE

CONTRIBUTED TO THE SYMPOSIUM "OUR CHANGING MORALITY" WRITES:

IN ALL AGES AND NATIONS POSITIVE MORALITY HAS CONSISTED ALMOST WHOLLY OF PROHIBITIONS OF VARIOUS CLASSES OF ACTIONS, WITH THE ADDITION OF A SMALL NUMBER OF COMMANDS TO PERFORM CERTAIN OTHER ACTIONS.

(SOUTH SEA ISLANDERS COULD IMAGINE NOTHING MORE UTTERLY WICKED THAN EATING OUT OF A VESSEL

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21236

RESERVED FOR THE USE OF THE CHIEF. MY FRIEND DR. BROGAN MADE A STATISTICAL INVESTIGATION INTO THE ETHICAL VALUATIONS OF UNDERGRADUATES IN CERTAIN AMERICAN COLLEGES. MOST CONSIDERED SABBATH-BREAKING MORE WICKED THAN LYING, AND EXTRA-CONJUGAL SEXUAL RELATIONS MORE WICKED THAN MURDER. THE JAPANESE CONSIDER DISOBEDIENCE TO PARENTS THE MOST ATROCIOUS OF CRIMES.

I WAS ONCE AT A CHARMING SPOT ON THE OUTSKIRTS OF KIOTO WITH SEVERAL JAPANESE SOCIALISTS, MEN WHO WERE AMONG THE MOST ADVANCED THINKERS IN THE COUNTRY.

THEY TOLD ME THAT A CERTAIN WELL BESIDE WHICH WE WERE STANDING WAS A FAVORITE SPOT FOR SUICIDES, WHICH WERE VERY FREQUENT. WHEN I ASKED WHY SO MANY OCCURRED THEY REPLIED THAT MOST WERE THOSE OF YOUNG PEOPLE IN LOVE WHOSE

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

PARENTS HAD FORBIDDEN THEM TO MARRY. TO MY SUGGESTION THAT PERHAPS IT WOULD BE BETTER IF PARENTS HAD LESS POWER THEY ALL RETURNED AN EMPHATIC NEGATIVE.

TO DR. BROGAN'S UNDERGRADUATES THIS POWER OF JAPANESE PARENTS TO FORBID LOVE WOULD SEEM MONSTROUS, BUT THE SIMILAR POWER OF HUSBANDS OR WIVES WOULD SEEM A MATTER OF COURSE.

NEITHER THEY NOR THE JAPANESE WOULD EXAMINE THE QUESTION RATIONALLY; BOTH WOULD DECIDE UNTHINKINGLY ON THE BASIS OF MORAL PRECEPTS LEARNED IN YOUTH.

WHEN WE STUDY IN THE WORKS OF ANTHROPOLOGISTS THE MORAL PRECEPTS WHICH MEN HAVE CONSIDERED BINDING IN DIFFERENT TIMES AND PLACES WE FIND THE MOST BEWILDERING VARIETY.

IT IS QUITE OBVIOUS TO ANY MODERN READER THAT

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21230

MOST OF THESE CUSTOMS ARE ABSURD. THE AZTECS HELD THAT IT WAS A DUTY TO SACRIFICE AND EAT ENEMIES CAPTURED IN WAR, SINCE OTHERWISE THE LIGHT OF THE SUN WOULD GO OUT. THE BOOK OF LEVITICUS ENJOINS THAT WHEN A MARRIED MAN DIES WITHOUT CHILDREN HIS BROTHER SHALL MARRY THE WIDOW, AND THE FIRST SON BORN SHALL COUNT AS THE DEAD MAN'S SON. THE ROMANS, THE CHINESE, AND MANY OTHER NATIONS SECURED A SIMILAR RESULT BY ADOPTION.

THIS CUSTOM ORIGINATED IN ANCESTOR-WORSHIP; IT WAS THOUGHT THAT THE GHOST WOULD MAKE HIMSELF A NUISANCE UNLESS HE HAD DESCENDANTS (REALL OR PUTATIVE) TO WORSHIP HIM. IN INDIA THE REMARRIAGE OF WIDOWS IS TRADITIONALLY CONSIDERED SOMETHING TOO HORRIBLE TO CONTEMPLATE. MANY PRIMITIVE RACES FEEL HORROR AT THE THOUGHT

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21239

OF MARRYING ANY ONE BELONGING TO ONE'S OWN TOTEM. THOUGH THERE MAY BE ONLY THE MOST DISTANT BLOOD-RELATIONSHIP. AFTER STUDYING THESE VARIOUS CUSTOMS IT BEGINS AT LAST TO OCCUR TO THE THINKING PEOPLE THAT POSSIBLY THE CUSTOMS OF HIS OWN AGE AND NATION ARE NOT ETERNAL, DIVINE ORDINANCES, BUT ARE SUSCEPTIBLE OF CHANGE, AND EVEN, IN SOME RESPECTS, OF IMPROVEMENT.

BOOKS SUCH AS WESTERMARCK'S "HISTORY OF HUMAN MARRIAGE" OR MULLER-LYER'S "PHASEN DER LIEBE," WHICH RELATE IN A SCIENTIFIC SPIRIT THE MARRIAGE CUSTOMS THAT HAVE EXISTED AND THE REASONS WHICH HAVE LED TO THEIR GROWTH AND DECAY, PRODUCE EVIDENCE WHICH MUST CONVINCE ANY RATIONAL MIND THAT OUR OWN CUSTOMS ARE SURE TO CHANGE AND THAT THERE IS NO REASON TO EXPECT A CHANGE TO BE HARMFUL. IT THUS

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldnan Archive.

BECOMES IMPOSSIBLE TO CLING TO THE POSITION

OF MANY WHO ARE EARNEST ADVOCATES OF POLITICAL

REFORM AND YET HOLD THAT REFORM IN OUR MORAL

PRECEPTS IS NOT NEEDED.

MORALITY HAS VARIED AS ECONOMIC SYSTEMS

HAVE VARIED, LAGGING ALWAYS ABOUT THREE

GENERATIONS BEHIND.

YET THOUGH OUR ECONOMIC SYSTEM IS CRUMBLING

AND MOST EVERYBODY EXTRICATED FROM OLD BELIEFS

KNOWS THAT SOME CHANGES ARE IMMINANT, THEY

STILL CLING TO OLD MORAL VALUES. THIS I

THINK EXPLAINS THEIR ACQUIESCENCE TO MORAL

CENSORSHIP WHICH PRESUMES TO DICTATE OUR

HABITS, TASTES AND ACTIONS.

TAKE THE UNITED STATES FOR INSTANCE.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21241

FOR FIFTY YEARS IT WAS RULED WITH AN IRON ROD

BY A MAN CALLED ANTHONY COMSTOCK. BY MEANS

OF HIS AUTOCRATIC POWER COMSTOCK BROKE INTO

PRIVATE HOMES WITHOUT AS MUCH AS A WARRANT,

CONFISCATED PERSONAL CORRESPONDENCE, BOOKS

AND WORKS OF ART AND ARRESTED WHOMEVER HE

FOUND IN THE APARTMENT.

THE SYSTEM OF ESPIONAGE AND BLACK-MAIL

COMSTOCK HAD INAUGURATED WAS BEYOND BELIEF.

IT IS NOT AN EXAGGERATION WHEN I SAY THAT THIS

DENSELY IGNORANT MORAL SNOOPER WAS RESPONSIBLE

FOR THE IMPRISONMENT AND THE MATERIAL AND

SOCIAL RUIN OF HUNDREDS AND THE DEATH OF MANY.

AMONG THEM ONE OF THE FINEST WOMEN PIONEERS,

IDA CRADDOCK. SHE COMMITTED SUICIDE BECAUSE

SHE COULD NOT FACE FIVE YEARS IN PRISON.

ANOTHER OUTSTANDING VICTIM OF COMSTOCK'S

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

PERVERTED MIND WAS ANTHONY COMSTOCK. HE WAS ONE OF THE GREAT CHAMPIONS OF WOMAN'S FREEDOM AND THE PIONEER OF EUGENICS IN THE UNITED STATES.

(COMSTOCK MERELY ARTICULATED THE OLD NARROW PURITONIC SPIRIT OF THE PERIOD THAT IMPELLED HAWTHORNE TO WRITE "THE SCARLET LETTER", HAD BURNED WITCHES AND HAD TURNED ALL OF LIFE INTO DRABNESS AND GLOOM.

(TO BE SURE THAT CRUSHING SPIRIT NO LONGER PREVAILS IN AMERICA TO THE EXTENT IT DID IN COMSTOCK'S TIME. MR. SUMNER HIS SUCCESSOR HAS NOT ATTAINED TO THE SAME GLORY. He does not deserve as much credit.

THE WAR, THAT HAS DONE AWAY WITH MUCH OF THE OLD TABOOS AND SPOOKS, AND HAS UNMASKED THE HYPOCRISY AND HOLLOWNESS OF MOST ETHICAL

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

VALUES AND THE ECONOMIC EMANCIPATION OF WOMAN

HAVE TAKEN THE BOTTOM FROM UNDER ALL THE OLD

MORAL PROPS.

ULYSSES BY JOYCE FORMERLY BANNED HAS NOW SOLD IN FIFTY THOUSAND COPIES. "THE WELL OF LONELINESS" IN NO WAY ARTISTICALLY TO BE COMPARED WITH YLYSSES, THANKS TO THE ATTEMPT TO CENSURE IT, HAS HAD A PHENOMENAL CIRCULATION. AND MANY OTHER BOOKS AND PLAYS ARE READ WITHOUT THE HEAVENS FALLING.

ONE WOULD ASSUME, THEREFORE, THAT OUR MORAL BUSYBODIES ARE AMONG THE VAST NUMBER OF UNEMPLOYED, OR THAT THEY HAVE JOINED COMSTOCK. FAR FROM IT. THEY ARE AS PERNICIOUSLY BUSY AS EVER. NOW THEY ARE AFTER THE FILMS. DON'T IMAGINE BECAUSE MOST PICTURES ARE SO

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

HOPELESSLY INFANTILE, UNIMAGINATIVE AND LACKING IN ARTISTIC TASTE. quality

AU CONTRAIRE, THESE ARE THE ONLY PICTURES THE PURISTS GLOAT OVER, IF ONLY THE HEROINE WOULD EXPOSE HER PHYSICAL CHARMS LESS, OR HER EMBRACE OF THE HERO WERE LESS ARDENT.

SEXUALLY STARVED THEMSELVES THEY CAN NOT BEAR TO SEE THE LEAST DEMONSTRATION OF THE OR HINT TO THE MOST DOMINANT URGE IN ALL LIFE, nature

BEAST ~~OR~~ PLANT, or man

THEY ARE LIKE THE THREE HARPIES THAT APPEARED IN "SYMPLICICISMUS" BEFORE THE WAR.

Tell of history

(C THE PRETEXT OF THE NEW MORAL CENSORS IS THEIR CONCERN IN SAFEGUARDING THE CHILD.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

THEIR THWARTED MINDS TO THE CHILD

WHOSE INNOCENCE AND PURITY ARE BEYOND GOOD AND EVIL.

IT IS ONLY WHEN THE CHILD COMES IN CONTACT WITH THE ARCH DEMORALIZING FACTOR, OF ALL POVERTY, DESTITUTION, SQUALLOR, LACK OF LOVE AND JOY THAT THE CHILD'S SOUL BECOMES WARPED.

IF THEN THE MORAL CENSORS ARE SO INTERESTED IN SAFEGUARDING THE CHILD THEY SHOULD TURN THEIR ATTENTION TO THE REAL EVILS IN THEIR MIDST.

AH YES. BUT THAT WOULD STRIKE HARD AT THE PROPERTY MORALITY, THE CAUSE THAT MOTIVATES ALL OTHER SOCIAL IMPURITIES.

TO ILLUSTRATE: THE PROPERTY MORALITY

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

DECLARES ~~THAT~~ THAT INSTITUTION ~~IS~~ SACRED.

WOE TO ANYONE THAT DARES TO QUESTION THE SAN-

CTITY OF PROPERTY, OR SINS AGAINST IT!

YET EVERYONE KNOWS THAT PROPERTY IS ROBBERY;

THAT IT REPRESENTS THE ACCUMULATED EFFORTS OF

MILLIONS, WHO THEMSELVES ARE PROPERTYLESS.

~~AND WHAT IS MORE DEPRIVED, THE VERY POWERS~~

~~STALKING THE VICTIM OF PROPERTY MORALITY~~

~~THE CREATOR HIS RESPECT AND AWE FOR THAT MASTER.~~

THUS WE HEAR ADVANCED PEOPLE, EVEN SO-CALLED

CLASS-CONSCIOUS WORKINGMEN, DECRY AS IMMORAL

SUCH METHODS AS SABOTAGE AND DIRECT ACTION

OR THE GENERAL STRIKE BECAUSE THEY AIM TO BRING

ABOUT FUNDAMENTAL ECONOMIC CHANGES.

VERILY, IF THE VICTIMS THEMSELVES ARE SO

BLINDED BY THE PROPERTY MORALITY, WHAT NEED

BEST COPY AVAILABLE

514

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21247

ONE EXPECT FROM THE MASTERS? IT THEREFORE

SEEMS HIGH TIME TO BRING HOME THE FACT THAT

UNTIL THE WORKERS WILL LOSE RESPECT FOR THE

INSTRUMENT OF THEIR MATERIAL ENSLAVEMENT,

THEY NEED HOPE FOR A SOCIAL MORALITY DERIVED

OF WELLBEING FOR ALL.

THE PROPERTY MORALITY IS MAINTAINED BY THE

STATE AND PATRIOTIC MORALITY. MORE AND

MORE THESE MORALITIES ARE BECOMING OMNIPOTENT---

THEY ARE ACTUALLY COMPETING WITH THE HEAVENLY

DEITIES IN THEIR MASTERY OVER THE SPIRIT OF

MAN.

EVEN THE FEW DEMOCRATIC COUNTRIES STILL

LEFT ARE SLOWLY BUT SURELY EMBRACING THE NEW

GOD AND DAILY SACRIFICING ALL THEIR CHERISHED

INDIVIDUAL AND SOCIAL VALUES TO THE INSATIABLE

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21248

Victims of Morality in National Socialism

RELIGION HAS ALWAYS ASSERTED THAT THERE IS AN ABSOLUTE RIGHT AND AN ABSOLUTE WRONG, AND THAT DEFINITE RULES MAY BE LAID DOWN THAT CERTAIN ACTIONS ARE GOOD AND CERTAIN ACTIONS BAD WITHOUT RELATION TO THE CIRCUMSTANCES OF ANY PARTICULAR CASE.

THIS VIEW OF HUMAN CONDUCT IS RIDICULOUS AND ~~IMPRACTICABLE~~. TO TAKE ONLY ONE EXAMPLE: CERTAIN RELIGIONS HAVE COMMANDED 'THOU SHALT NOT MURDER,' AND HAVE CONDEMNED MURDER AS AN UNGODLY ACT.

BUT EVEN THIS INJUNCTION IS OBVIOUSLY NOT CAPABLE OF UNIVERSAL APPLICATION, FOR THE SAME RELIGIONS HAVE ALWAYS PERMITTED, OR EVEN PRESCRIBED, THE MURDER OF THOSE WHO HAVE

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

COMMITTED CERTAIN OTHER 'SINS'; (AND, SO SOON AS A WAR BEGINS, THE PRIESTS OF THOSE RELIGIONS HASTEN TO EXHORT THE SOLDIERS OF THEIR FLOCK TO MURDER THE SOLDIERS OF THE ENEMY, AND THEY EVEN INVOKE ON THE MURDERERS THE BLESSING OF THE VERY GOD WHOM THEY HAVE PREVIOUSLY CREDITED WITH THE PROHIBITION OF MURDER. (THUS IN PRACTICE SUCH ABSOLUTE RULES OF CONDUCT ARE FOUND TO BE USELESS AND INCONVENIENT.

("WHAT WAS DONE IN THE NAME OF RIGHTEOUSNESS IN ONE ERA IS CONDEMNED AS INFAMOUS IN ANOTHER. (RIGHT AND WRONG ARE SOCIAL FORMULATIONS MADE IN THE NAME OF A GOD OR GODS, AND FALLIBLE BECAUSE OF THE ELEMENT OF HUMAN INTERPRETATION (OR MISINTERPRETATION) INHERENT IN THEM. (NEW VIEWS AND NEW LINES OF CONDUCT ALWAYS TEND TO BE "WRONG" IN THAT

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

THEY CONFLICT WITH ESTABLISHED STANDARDS.

IT IS DIFFICULT FOR ANY INTELLIGENT READER OF TO-DAY TO ACCEPT SERIOUSLY THE MANY ARGUMENTS THAT WERE PUT FORWARD TO PROVE THAT THE ABOLITION OF SLAVERY WOULD BE "WRONG" IN GOD'S SIGHT." (H. CRICHTON MILLER, M.A., M.D., THE PSYCHOLOGICAL ASPECT OF CONTRACEPTION. LONDON 1926.)

THE MORALITY AS APPLIED TO WOMAN IMPOSES QUITE A NUMBER OF RESTRICTIONS ON HER SHE MUST OBEY ON PAIN OF SOCIAL OSTRACISM.

In fact the rule must be [illegible]

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21251

18

VIRTUE FOR WOMEN

Mabel Haworth

Typescript quotes

ACCORDING TO THE PRESENT SYSTEM THERE IS

A STANDARD OF CONDUCT SET UP FOR WOMEN WHICH IS

TO CONSTITUTE VIRTUE. THIS STANDARD IS A

COMBINATION OF SPECIFIC POSITIVE COMMANDS AND,

MORE ESPECIALLY, OF SPECIFIC PROHIBITIONS.

THERE ARE CERTAIN THINGS WHICH NO NICE

WOMAN WILL DO -- A GREAT MANY THINGS, IN FACT.

SHE MUST LEARN THEM BY HEART AND ACCEPT THEM

ON FAITH AS THE PYTHAGOREANS MUST HAVE HAD TO

LEARN THEIR CURIOUS LIST OF TABOOS, A LIST

RUNNING FROM THE TABOO AGAINST EATING BEANS TO

THAT AGAINST SITTING ON A QUART MEASURE.

THIS IDEAL OF VIRTUE DOES NOT APPLY

WITH EQUAL RIGIDITY TO MEN; QUITE DIFFERENT

THINGS ARE EXPECTED OF THEM AND ACCEPTED FOR THEM.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

IT IS OBVIOUS THAT TWO SUCH CONFLICTING IDEAL BY THE VERY NATURE OF THEIR COMBINATION WILL PRODUCE A CLASS OF WOMEN WHO DO NOT LIVE UP TO THE STANDARD OF VIRTUE SET THEM AS MEMBERS OF THEIR SEX. THIS CLASS IS NOT MERELY AN EXCRESCENCE BUT AN INTEGRAL PART OF THE SITUATION CREATED BY THE TOTAL SEX IDEAL OF SOCIETY.

THE FUNCTION OF WOMEN OF THIS CLASS IS TO MAKE POSSIBLE FOR MEN THE WAY OF LIFE COMMONLY CONSIDERED AS SUITED TO THEIR SEX AND TO MAKE POSSIBLE A VIRTUOUS LIFE FOR THE REMAINDER OF WOMANKIND. IN FULFILLING THIS FUNCTION SUCH WOMEN LOSE, IN THE EYES OF SOCIETY, THEIR MORAL NATURE AND FORFEIT THE RIGHT TO LIVE WITHIN THE PALE OF SOCIAL MORALITY. THEY ARE CONSIDERED UNFIT FOR NORMAL SOCIAL INTERCOURSE AND ARE

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

DENIED THOSE RELATIONSHIPS AND RESPONSIBILITIES

WHICH ORDINARILY SERVE AS THE BASIS FOR MORAL

GROWTH.

FROM ALL NORMAL RESPONSIBILITY TOWARD THEM

SOCIETY REGARDS ITSELF AS RELEASED. THAT WHICH

IS PERSONAL, THE INNER LIFE, THE CHARACTER,

THE SOUL -- WHATEVER ONE PREFERS TO CALL IT --

HAVING BEEN SACRIFICED IN THE SERVICE OF THE

SOCIAL SCHEME, ONE IS TO TREAT WHAT IS LEFT AS

OF NO VALUE IN ITSELF, BUT MERELY AS AN

INSTRUMENT TO BE USED IN THE SERVICE OF MAN'S

PLEASURE OR WOMAN'S VIRTUE.

THE PROSTITUTE IS TO SOCIETY THAT ONE

THING, DEFINED BY THE PURPOSE WHICH SHE SERVES,

AND THAT IS ALL SHE IS, ALL SHE IS ALLOWED TO

BE. THE DEPERSONALIZATION, THE MORAL NON-

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

4 - 21

21254

EXISTENCE, ONE MIGHT CALL IT, OF A LARGE NUMBER OF WOMEN IS, THEN, IMPLICIT IN THE SOCIAL SYSTEM CURRENTLY ACCEPTED. IT IS NOT A PUNISHMENT METED OUT TO THOSE WHO FAIL TO ACT IN ACCORDANCE WITH THE SOCIAL SCHEME (THOUGH IT IS AS SUCH, OF COURSE, THAT SOCIETY DEFENDS IT) BUT IS ITSELF AN ABSOLUTELY ESSENTIAL ELEMENT IN THE SOCIAL SCHEME, AN ELEMENT WOVEN IN AND OUT THROUGH THE ENTIRE FABRIC OF CURRENT SEX MORALITY.

IT IS TRUE THAT THE IDEAL OF WOMANLY VIRTUE IS ONLY ONE ELEMENT IN THE CONVENTIONAL SYSTEM OF ~~SEX MORALITY~~. BUT, LIKE A LEIBNITZIAN MONAD, IT REFLECTS THE WHOLE UNIVERSE WITHIN ITSELF -- THE UNIVERSE OF SEX MORES. IT IS IN NO REAL SENSE ANY "HIGHER" THAN THE IDEAL BY WHICH MEN HAVE LIVED. THEY ARE WARP AND WOOF OF THE SAME FABRIC.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

AND FROM THIS OTHER CLASS OF WOMEN SHE IS, OF COURSE, TO KEEP HERSELF ABSOLUTELY SEPARATE, DISTINCT. I RECENTLY HEARD AN ELDERLY BOSTON LADY MAKE A REMARK WHICH EXPRESSES THE HORROR COMMONLY AROUSED BY ANY CONDUCT WHICH ENDANGERS THE DISTINCTION BETWEEN THE TWO CLASSES.

"DO YOU KNOW," SHE SAID, "I HEARD THAT A YOUNG MAN OF OUR SET SAID HE AND HIS FRIENDS NO LONGER HAD TO GO TO GIRLS OF ANOTHER KIND FOR THEIR ENJOYMENT. THEY CAN GET ALL THEY WANT FROM GIRLS OF THEIR OWN CLASS."

THIS WAS THE OUTRAGE. THE NICE GIRLS WERE ALLOWING THE CLASSES TO BECOME CONFUSED. MUCH THE SAME ATTITUDE IS REVEALED IN THE FREQUENT REMARK THAT THE YOUNG GIRL OF TODAY APPEARS LIKE "ANY CHORUS GIRL" OR LIKE ANY "COMMON WOMAN."

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ACCORDING TO THIS IDEAL IT IS WOMAN'S PRIME DUTY TO KEEP ALOOF FROM EVIL. THIS SOUNDS COMMENDABLE ENOUGH. AND IT WOULD BE AT LEAST INNOCUOUS IF ONE COULD INTERPRET IT AS MEANING THAT WOMAN SHOULD HOLD HERSELF ALOOF FROM SOME IMAGINED EVIL THAT WOULD BECOME EXISTENT WERE SHE TO EMBRACE IT.

THIS IS NOT, HOWEVER, A POSSIBLE INTERPRETATION OF THE VARIED COLLECTION OF PROHIBITIONS WHICH IT IS HER DUTY TO RESPECT. THEIR IMPORT IS CLEARLY ENOUGH THAT SHE IS TO KEEP ALOOF FROM EVIL WHICH IS ALREADY EXISTENT, WHICH IS AN ACKNOWLEDGED PART OF HER BACKGROUND.

SHE IS TO SHUN ALL OF THOSE VULGARITIES, COARSENESSES, AND IMMORALITIES WHICH ARE TO ENTER INTO THE LIVES OF MEN AND FOR WHICH, ONE IS FORCED TO CONCLUDE, THE "OTHER" WOMEN ARE TO PROVIDE.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

What is the actual result of this cant of morality? Well, I can tell you. I return to the subject of the celibate. It is the emotional tragedy of the celibate.

THE POSITION OF A CELIBATE, A PE[redacted],

OR A RECKLESS, INCESSANT BREEDER OF HAPLESS

CHILDREN.

FIRST, AS TO THE CELIBATE, THE FALLISHED

AND WITHERED HUMAN PLANT. WHEN STILL A YOUNG,

BEAUTIFUL FLOWER, SHE FALLS IN LOVE WITH A

RESPECTABLE YOUNT MAN. BUT MORALITY DECREES

THAT UNLESS HE CAN AFFORD TO MARRY THE GIRL,

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

37

21288

SHE MUST NEVER KNOW THE RAPTURES OF LOVE, THE ECSTASY OF PASSION, WHICH REACHES ITS CULMINATING EXPRESSION IN THE SEX EMBRACE. THE RESPECTABLE YOUNG MAN IS WILLING TO MARRY, BUT THE PROPERTY MORALITY, THE FAMILY AND SOCIAL MORALITIES DECREE THAT HE MUST FIRST MAKE HIS PILE. MUST SAVE UP ENOUGH TO ESTABLISH A HOME AND BE ABLE TO PROVIDE FOR A FAMILY. THE YOUNG PEOPLE MUST WAIT, OFTEN MANY LONG, WEARY YEARS.

MEANWHILE THE RESPECTABLE YOUNG MAN, EMOTIONALLY ROUSED BY THE DAILY ASSOCIATION AND CONTACT WITH HIS SWEETHEART, SEEKS AN OUTLET FOR HIS NATURE IN RETURN FOR MONEY. IN a fourth to NINETY-~~THREE~~ CASES OUT OF A HUNDRED, HE WILL BE INFECTED, AND WHEN HE IS MATERIALLY ABLE TO MARRY, HE WILL INFECT HIS WIFE AND ~~FOUR~~ a Christmas gift

BEST COPY AVAILABLE

526

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

OFFSPRING. AND THE YOUNG FLOWER, WITH EVERY

FIBER AGLOW WITH [illegible] WITH ALL

HER BEING CRYING OUT FOR LOVE AND PASSION? SHE

HAS NO OUTLET. SHE DEVELOPS HEADACHES,

INSOMNIA, HYSTERIA; GROWS EMBITTERED,

QUARRELSOME, AND SOON BECOMES A FADED, WITHERED

JOYLESS BEING, A [illegible] AND

[illegible]. NO WONDER STIRNER PREFERRED

THE GRISETTE TO THE MAIDEN GROWN GRAY WITH

VIRTUE.

THERE IS NOTHING MORE PATHETIC, THAN THIS

GRAY-GROWN VICTIM OF A GRAY-GROWN MORALITY.

THIS APPLIES EVEN WITH GREATER FORCE TO THE

MASSES OF PROFESSIONAL MIDDLE-CLASS GIRLS, THAN

TO THOSE OF THE PEOPLE. THROUGH ECONOMIC

NECESSITY THE LATTER ARE THRUST INTO LIFE'S

JUNGLE AT AN EARLY AGE; THEY GROW UP WITH

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21260

THEIR MALE COMPANIONS IN THE FACTORY AND SHOP,
OR AT PLAY AND DANCE. THE RESULT IS A MORE
NORMAL EXPRESSION OF THEIR PHYSICAL INSTINCTS.

THEN, TOO, THE YOUNG MEN AND WOMEN OF THE
PEOPLE ARE NOT SO HIDE-BOUND BY EXTERNALITIES,
AND OFTEN FOLLOW THE CALL OF ~~LOVE AND PASSION~~
REGARDLESS OF CEREMONY AND TRADITION.

BUT THE OVERWROUGHT AND OVERSEXED MIDDLE-
CLASS GIRL, HEDGED IN HER NARROW CONFINES WITH
FAMILY AND SOCIAL TRADITIONS, GUARDED BY A
THOUSAND EYES, AFRAID OF HER OWN SHADOW --
THE YEARNING OF HER INMOST BEING FOR THE MAN
OR THE CHILD, MUST TURN TO CATS, DOG, CANARY
BIRDS, ~~OR THE PARROT OR APE~~. SUCH IS THE
CRUEL DICTUM OF MORALITY, WHICH IS DAILY
SHUTTING OUT LOVE, LIGHT, AND JOY FROM THE
LIVES OF INNUMERABLE VICTIMS.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. — [1933?, draft]. — 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

WHAT A [redacted] PICTURE! IS THERE INDEED

ANYTHING MORE TERRIBLE, MORE CRIMINAL, THAN

OUR GLORIFIED SACRED FUNCTION OF MOTHERHOOD?

THE WOMAN [redacted]

BEST COPY AVAILABLE

529

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

39

21262

BE A MOTHER. YET COMPELLED TO BREED; THE

WOMAN, ECONOMICALLY TAXED TO THE VERY LAST

SPARK OF ENERGY, YET FORCED TO BREED;

THE WOMAN, TIED TO A MAN SHE LOATHES, WHOSE

VERY SIGHT FILLS HER WITH HORROR, YET MADE

TO BREED; THE WOMAN, WORN AND USED UP FROM

THE PROCESS OF PROCREATION, YET COERCED TO

BREED, MORE EVER MORE. NO WONDER THOUSANDS

OF WOMEN RISK MUTILATION, AND PREFER EVEN

DEATH TO THIS CURSE OF THE CRUEL IMPOSITION

OF THE CHILD BEARING MORALITY.

WITH THE ECONOMIC WAR RAGING ALL AROUND

HER, WITH STRIFE, MISERY, CRIME, DISEASE,

AND INSANITY STARING HER IN THE FACE, WITH

NUMBERLESS LITTLE CHILDREN GROUND INTO GOLD

DUST, HOW CAN THE SELF AND RACE-CONSCIOUS

WOMAN BECOME A MOTHER? of many children

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

 21262 A

MORALITY CANNOT ANSWER THIS QUESTION.

IT CAN ONLY DICTATE, COERCE, OR CONDEMN --

AND HOW MANY WOMEN ARE STRONG ENOUGH TO FACE

THIS CONDEMNATION, TO DEFY THE MORAL DICTA?

FEW, INDEED. HENCE THEY FILL THE FACTORIES,

THE REFORMATORIES, THE HOMES FOR FEEBLE

MINDED, THE PRISONS, THE INSANE ASYLUMS,

OR THEY DIE IN THE ATTEMPT TO PREVENT CHILD-

BIRTH.

OH, MOTHERHOOD, WHAT CRIMES ARE COMMITTED

IN THY NAME! WHAT HOSTS ARE LAID AT YOUR

FEET, MORALITY, DESTROYER OF LIFE!

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

THE PROSTITUTE. IN SPITE OF LAWS,

ORDINANCES, PERSECUTION, AND PRISONS; IN

SPITE OF SEGREGATION, REGISTRATION, VICE

CRUSADES, AND OTHER SIMILAR DEVICES, THE

~~PROSTITUTE IS THE REAL SPECTER OF OUR AGE.~~

SHE SWEEPS ACROSS THE PLAINS ~~LIKE A FIRE BURN-~~

~~ING INTO EVERY NOOK OF LIFE~~, DEVASTATING,

DESTROYING.

AFTER ALL, SHE IS PAYING BACK, IN A VERY

SMALL MEASURE, THE CURSE AND HORRORS SOCIETY

HAS STREWN IN HER PATH. SHE, WEARY WITH THE

TRAMP OF AGES, HARASSED AND DRIVEN FROM PILLAR

TO POST, AT THE MERCY OF ALL, IS YET THE

NEMESIS OF ~~MODERN TIMES~~, THE AVENGING ANGEL,

RUTHLESSLY WIELDING THE SWORD OF FIRE. FOR

HAS SHE NOT THE MAN IN HER POWER? AND,

THROUGH HIM, THE HOME, THE CHILD, THE RACE.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21264

THUS SHE SLAYS, AND IS HERSELF THE MOST

BRUTALLY SLAIN.

WHAT HAS MADE HER? WHENCE DOES SHE COME?

MORALITY, THE MORALITY WHICH IS MERCILESS IN

THE ATTITUDE TO WOMEN. ONCE SHE DARED TO BE

HERSELF, TO BE TRUE TO HER NATURE, TO LIFE,

THERE IS NO RETURN: THE WOMAN IS THRUST

OUT FROM THE PALE AND PROTECTION OF SOCIETY.

THE PROSTITUTE BECOMES THE VICTIM OF MORALITY,

EVEN AS THE WITHERED OLD MAID IS ITS VICTIM.

BUT THE PROSTITUTE IS VICTIMIZED BY STILL OTHER

FORCES, FOREMOST AMONG THEM THE PROPERTY

MORALITY WHICH COMPELS WOMAN TO SELL HERSELF

AS A SEX COMMODITY FOR A DOLLAR PER, OUT

OF WEDLOCK, OR FOR [illegible] K,

IN THE SACRED FOLD OF MATRIMONY. THE LATTER

IS NO DOUBT SAFER, MORE RESPECTED, MORE

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21265

37

[redacted] Out of Print

THE GIRL OF THE STREET IS THE LEAST HYPOCRITICAL,

[redacted] SINCE HER TRADE LACKS THE

PIOUS MASK OF [redacted]; AND YET SHE IS

HOUNDED, FLEECED, OUTRAGED, AND SHUNNED,

BY THE VERY POWERS THAT HAVE MADE HER:

THE FINANCIER, THE PRIEST, THE MORALIST,

THE JUDGE, THE JAILOR, AND THE DETECTIVE,

NOT TO FORGET HER SHELTERED, RESPECTABLE

VIRTUOUS SISTER, WHO IS THE MOST RELENTLESS

AND BRUTAL IN HER PERSECUTION OF THE PROSTITUTE.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

[redacted] THE DAWN IS EMERGING FROM

[redacted] WOMAN IS AWAKENING.

SHE IS THROWING OFF THE NIGHTMARE OF MORALITY;

SHE WILL NO LONGER BE BOUND.

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

39

21267

(IN HER LOVE FOR THE MAN SHE IS NOT CONCERNED

IN THE CONTENTS OF HIS POCKETBOOK, BUT IN THE

WEALTH OF HIS NATURE, WHICH ALONE IS THE

love and

FOUNTAIN OF LIFE AND OF JOY.

MORALITY HAS NOW TERRORS FOR HER WHO HAS

RISEN BEYOND GOOD AND EVIL. AND THOUGH

MORALITY MAY CONTINUE TO DEVOUR ITS VICTIMS,

IT IS UTTERLY POWERLESS IN THE FACE OF THE

MODERN SPIRIT, THAT SHINES IN ALL ITS GLORY

UPON THE BROW OF MAN AND WOMAN, LIBERATED

AND UNAFRAID.

THE VARIOUS MORAL SUPERVISORS OF OUR

THOUGHTS, FEELINGS, AND ACTION HAVE BEEN AND

ARE THE DEAD WEIGHT UPON ~~THE SPIRIT OF MAN.~~ HUMANITY

THEY HAVE TURNED LIFE ITSELF INTO A

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

40

21268

VALE OF TEARS AND LABOR INTO A STRAIGHT JACKET.

THEY WILL NOT HAVE IT THAT THE HUMAN RACE IS ON THE EARTH FOR SOMETHING ELSE THAN SLAVING AND SWEATING.

HOWEVER, THE MORALISTS HAVE HAD THEIR DAY. THEIR POWER IS BREAKING. THEIR EFFORTS TO CURTAIL PUR~~ITY~~. [illegible]

MORE AND MORE MEN AND WOMEN ARE ESCAPING FROM THE HOLD OF THESE PURISTS. MORE AND MORE THEY ARE DENYING THE RIGHT OF THOSE WHO HAVE NEVER LIVED, NEVER LOVED, NEVER KNOWN THE SHEER JOY OF EXPRESSION TO DIRECT THE COURSE OF OTHERS.

DOES THAT MEAN THAT I DENY ETHICAL VALUES? MOST ASSUREDLY NOT. IN FACT, I HOLD THAT THE IDEAL I STRIVE FOR STANDS FOR THE HIGHEST

BEST COPY AVAILABLE

891120002

The Emma Goldman Papers

Victims of Morality / [Emma Goldman]. – [1933?, draft]. – 37 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

21269

ETHICAL VALUES. IF YOU DOBT IT READ

PETER KROPOTKIN'S "ANARCHIST MORALITY"

AND HIS "ETHICS."

THE MORALITY HE ADVOCATES AND I BELIEVE IN CANNOT BE IMPOSED BY EXTERNAL DOGMAS, LAWS OR PROSCRIPTION. IT CAN ONLY COME THROUGH THE HIGHEST EXPRESSION OF ONE'S INNER SELF IN HARMONIOUS FELLOWSHIP WITH OTHERS.

THE LEISURE THAT COMES FROM WELLBEING-- THE PROUD AVOWAL OF LIFE AS JOY, AS ECS~~TASY~~ OR BEAUTY. IN OTHER WORDS MORALITY AS A RELEASING NOT A BINDING FORCE, AS A LIBERATING AND NOT AS A CHAINING ELEMENT.

HUMANITY LIVING IN FREEDOM IN A FREE SOCIETY. THAT IS THE ONLY MORALITY I RECOGNIZE.

BEST COPY AVAILABLE

891110013

The Emma Goldman Papers

[Interview] Finds Her Joy in Struggling / Emma Goldman.— [(1933?, newsclipping)].— 2 p. ; 25 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16844

Finds Her Joy in Struggling

Woman Anarchist, Noted Figure in Labor History, Is in City to Deliver Lecture

Why, she is such a little thing, this Emma Goldman, this "queen of the anarchists" of newspaper headlines, this woman whom the United States for 14 years has refused to admit within its boundaries! If she stood on tiptoe, the top of her head with its fly away gray bobbed hair would hardly reach a five-foot mark.

The chair in her hotel room was too big for her; her ankles dangled like a little fat doll's and her feet couldn't touch the floor. So she settled into another and began to talk.

You were remembering things about her, hazily at first, then more clearly:

That at a time when the mention of anarchy sent people into hiccuping hysteria, she was preaching anarchy; that for nearly 30 years there was almost no social or industrial disturbance or strike in which she was not concerned since the hanging of the anarchists involved in the Chicago Haymarket riots in 1887; the walkout in the Pittsburgh steel mills . . . the Debs railway strike of 1893, in connection with which she served a prison term; the time she was arrested for distributing birth control information, when people snatched the pamphlets from her very hands; the charge of President McKinley's assassin that her writings influenced him; "free love" and her companion; her deportation to Russia in 1919 for opposing the World war draft; her disillusionment with bolshevism, and her years of subsequent wandering from one country to another, never changing, never losing faith in the ideals that sustained her. . . .

She Hasn't Changed

She has not, she was saying, changed today. Her fine blue eyes are steady behind her thick lensed glasses. Small, erect, indomitable, she talks without hedging; without qualification, and with a refreshing directness about the things in which she believes and in which she does not believe. [illegible] them.

DEMOCR[illegible]ever

AGE—"When women were judged by their looks, they were afraid to tell their ages. Now they are judged by their brains, ability, vivacity, charm. . . . I am 64 years old."

REACTION "A danger to civilization."

STRIKES "It is most encouraging to find so many people striking today. All strikes are right. A strike, even if it is a failure in a material sense, serves two purposes. It brings out the cohesion and solidarity of the masses, and it steels the will. When people acquiesce in outrageous conditions, that shows they are not thinking. When they strike, it shows they have determined not to wait for miracles, but to have faith in themselves."

Love and Marriage Have No Connection

LOVE—"My God! I am no authority on it. I am still foolish enough to think, however, that it is the greatest leaven for good in the world."

MARRIAGE—"That has nothing to do with love. The one is a social institution, the other an individual experience."

THE POLICE—"I never needed the police or government, but apparently they needed me. I never went to them; they always came to me. In all my years and my many contacts with the police I was always treated with the highest respect except on one occasion which nearly cost me my life. That was at the time when the newspapers tried to connect me with the McKinley assassination. I was put through the third degree. Three days and three nights without rest, privacy or water. A policeman put his fist in my face and knocked out a tooth. . . . Policemen become brutalized because the feeling of power and superiority corrupts them. I have seen many, many, many horrible cases of abuse."

About Human Nature

HUMAN NATURE—"We really know nothing about it. Haltingly, through psychology and psychiatry, we are coming to it. People ask me if I have faith in it. Men aren't [illegible] but we anarchists do believe

VIOLENCE IN LABOR DISPUTES—"The organized violence begins at the top and is directed against the workers. Pickets are arrested and beaten up. Can you blame them for fighting back? I have stood in the picket line and I know."

"Faith?" Now Miss Goldman's voice, hoarse from speaking on the lecture platform, grew soft, and its tempo, which had been quick and incisive, slowed a little.

"Faith," she repeated. "Yes, I have faith—in humanity. If humanity had ever been given faith in itself, we should not have been in this—terrible mess. But so few have it! And those who proclaim the loudest that they are leaders of the proletariat, have least faith of all. They tell you privately that the masses must be 'guided.' They too are glorying in power.

Life More Important Than Death, She Says

"And death?" she said gently. "I do not fear death. I have always considered it much more important to live than to die. There is only one immortality, you know: The immortality of the work you may be able to leave behind you. There is no other. Why should we fear the unknown that is death, when there is so much of the unknown in life? So many problems," she said. "So many problems."

There is a pause. Then you insert, hesitantly, into the hush, "Happiness? What about that? Is there room for it?"

She looks you directly in the face. She has grown very tired in the last few minutes; her hands lie relaxed in her lap.

Happiness Is Struggle

She says distinctly: "I do not know what you mean. Does happiness mean a home, three good meals a day, occasionally the theater, comforts? I do not deprecate comforts, but that is not what happiness means to me. Happiness," she is working toward her definition "happiness is in the struggle to ad[illegible]

BEST COPY AVAILABLE

891110013

The Emma Goldman Papers

[Interview] Finds Her Joy in Struggling / Emma Goldman.— [(1933?, newsclipping)].— 2 p. ; 25 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

[illegible] this Emma Goldman, this "queen of the anarchists" of newspaper headlines, this woman whom the United States for 14 years has refused to admit within its boundaries? If she stood on tiptoe, the top of her head with its fly away gray bobbed hair would hardly reach a five-foot mark.

The chair in her hotel room was too big for her; her ankles dangled like a little fat doll's and her feet couldn't touch the floor. So she settled into another and began to talk.

You were remembering things about her, hazily at first, then more clearly:

That at a time when the mention of anarchy sent people into hiccuping hysteria, she was preaching anarchy; that for nearly 30 years there was almost no social or industrial disturbance or strike in which she was not concerned since the hanging of the anarchists involved in the Chicago Haymarket riots in 1887; the walkout in the Pittsburgh steel mills . . . the Debs railway strike of 1893, in connection with which she served a prison term; the time she was arrested for distributing birth control information, when people snatched the pamphlets from her very hands; the charge of President McKinley's assassin that her writings influenced him; "free love" and her companion; her deportation to Russia in 1919 for opposing the World war draft; her disillusionment with bolshevism, and her years of subsequent wandering from one country to another, never changing, never losing faith in the ideals that sustained her. . . .

She Hasn't Changed

She has not, she was saying, changed today. Her fine blue eyes are steady behind her thick lensed glasses. Small, erect, indomitable, she talks without hedging, without qualification, and with a refreshing directness about the things in which she believes and in which she does not believe. Here are some of them:

DEMOCRACY—"It has never been tried. Democracy has never existed except on paper and in the imaginations of men like Walt Whitman and Emerson. This republic sank its roots in a paradox—it proclaimed liberty and maintained slavery. No wonder democracy failed to become a living force."

RUSSIA—"It is not a dictatorship of the proletariat; it is a dictatorship over the proletariat by a small political group. Communism in any compulsory sense must fail, just as Christianity has failed. That is because both resort to coercion to bend men to the dogma they propagate."

GOD—"I don't believe in the existence of a God, if by the term is meant an all-powerful, good and great being. No such force could permit the existence of war, crime, evil and injustice that we see all about us."

AGE—"When women were judged by their looks, they were afraid to tell their ages. Now they are judged by their brains, ability, vivacity, charac[illegible] I am 64 years old."

REACTION—"A danger to civilization."

STRIKES—"It is not encouraging to find so many people striking today. All strikes are right. A strike, even if it is a failure in a material sense, serves two purposes. It brings out the cohesion and solidarity of the masses, and it steels the will. When people acquiesce in outrageous conditions, that shows they are not thinking. When they strike, it shows they have determined not to wait for miracles, but to have faith in themselves."

Love and Marriage Have No Connection

LOVE—"My God! I am no authority on it. I am still foolish enough to think, however, that it is the greatest leaven for good in the world."

MARRIAGE—"That has nothing to do with love. The one is a social institution, the other an individual experience."

THE POLICE—"I never needed the police or government, but apparently they needed me. I never went to them; they always came to me. In all my years and my many contacts with the police I was always treated with the highest respect except on one occasion which nearly cost me my life. That was at the time when the newspapers tried to connect me with the McKinley assassination. I was put through the third degree. Three days and three nights without rest, privacy or water. A policeman put his fist in my face and knocked out a tooth. . . . Policemen become brutalized because the feeling of power and superiority corrupts them. I have seen many, many, many horrible cases of abuse."

About Human Nature

HUMAN NATURE—"We really know nothing about it. Haltingly, through psychology and psychiatry, we are coming to it. People ask me if I have faith in it. Men aren't angels, but we anarchists do believe that once stripped of their artificial phases and false standards of value men will be able to contribute far more to culture, to beauty, to the creative riches of the world than has ever been thought possible.

LIBERTY—"The widest possible scope for each human being to express his latent qualities and talents, to give according to his ability and to receive according to his needs."

MEN AND WOMEN—"Men used to use power over women, and it corrupted them as power always corrupts an individual. Now that women no longer submit to oppression men are learning to behave like human beings."

What Anarchy Is

ANARCHY—"It is the philosophy of a social theory based on liberty unrestrained by man made law; the theory that all governments rest on coercion, force and violence, do not meet the intricate needs of collectivity and are therefore costly, futile and useless."

VIOLENCE IN LABOR DISPUTES—"The organized violence begins at the top and is directed against the workers. Pickets are arrested and beaten up. Can you blame them for fighting back? I have stood in the picket line and I know."

"Faith?" Now Miss Goldman's voice, hoarse from speaking on the lecture platform, grew soft, and its tempo, which had been quick and incisive, slowed a little.

"Faith," she repeated. "Yes, I have faith—in humanity. If humanity had ever been given faith in itself, we should not have been in this—terrible mess. But so few have it! And those who proclaim the loudest that they are leaders of the proletariat, have least faith of all. They tell you privately that the masses must be 'guided.' They too are glorying in power.

Life More Important Than Death, She Says

"And death?" she said gently. "I do not fear death. I have always considered it much more important to live than to die. There is only one immortality, you know: The immortality of the work you may be able to leave behind you. There is no other. Why should we fear the unknown that is death, when there is so much of the unknown in life? So many problems," she said. "So many problems."

There is a pause. Then you insert, hesitantly, into the hush, "Happiness? What about that? Is there room for it?"

She looks you directly in the face. She has grown very tired in the last few minutes; her hands lie relaxed in her lap.

Happiness Is Struggle

She says distinctly: "I do not know what you mean. Does happiness mean a home, three good meals a day, occasionally the theater, comforts? I do not deprecate comforts, but that is not what happiness means to me. Happiness," she is working toward her definition "happiness is in the struggle to advance and to grow, and to help other people toward growth. I have done what I had to do; I have followed the greatest necessity and impetus in my life. Happy?" and now her smile begins, "Yes, I think I have found happiness in doing that."

You thought she was a small woman. You thought she was a tiny person. In that moment she has given you an impression of surging height.

No Lazy Men

LAZY MEN—"There are none. There are only men in the wrong places. Society should bring each individual into contact with every experience so that he might find himself. Instead, no one is in the place he belongs. Once I sent out a questionnaire asking a large group whether they liked the work they were doing. Only 2 per cent, and those not the most intelligent, answered 'Yes.' Most work is done only for economic necessity. Such work doesn't express you, and you don't express it. Then they call you lazy."

BEST COPY AVAILABLE

870924645

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Red Emma" Foresees a Dictatorship / Emma Goldman.— (Jan. 4, 1933, Emma Goldman Scrap Book).— 1 p. ; 16 × 5 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"Red Emma" Foresees a 1/1/33 Dictatorship

Peaceful Anarchist ·16600 in Bristol

"I am still an anarchist, and my enthusiasm for anarchy has become even keener than ever."

Miss Emma Goldman—"Red Emma," as they call her—made this declaration as we sat in a flower-decked room in a house in Redland, Bristol, writes an "Evening World" reporter.

This keen-eyed, grey-haired woman with the quiet voice has come to Bristol to give three lectures explaining her views.

I saw her a few hours after her train arrived in Bristol, and she had come to the house of a friend, where she is to stay.

"Am I an anarchist? Of course I am," she said. "I do not go about throwing bombs at people—but that is not anarchy.

"Anarchism does not teach violence. In the light of the lessons learned from the Russian revolution I have come to the conclusion that our chief task lies in constructive revolution.

"The State has failed in every country to cope with great social calamities."

DICTATORSHIP IN ENGLAND

I asked Miss Goldman what she would do if anarchy reigned in place of the present constitutional government of England.

"The first thing would be to set an example to the rest of the world by wiping out all war debts," she said. "Secondly, I would reorganise industry on the basis of co-operation instead of exploitation."

Miss Goldman's three lectures will be given at the Folk House, College Green, Bristol.

870916539

The Emma Goldman Papers

Has My Life Been Worth While? / Emma Goldman. – 20 cm. *In* [The Daily?] Express [London]. – (Jan. 30, 1933).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

11277

HAS My LIFE Been Worth While?

By "RED EMMA" GOLDMAN

MEASURED by the ordinary standards of value, my life may be considered wasted. I have nothing in social prestige, wealth, or power—that holy alliance commonly called success—to show for my struggle of forty-three years.

But then I had never aspired to those treasures. I am therefore spared the bitter disappointment of those who had considered them fixed and unchangeable for all time.

Station — power—wealth—how inadequate they have proved! How useless and insecure!

The mighty of yesteryear now stand before the world as the most successful failures of our age.

I had the good fortune at an early period of my spiritual awakening to discover other values than the worship of Mammon and might.

❖ ❖ ❖

THE ideal of human kin-ship, the clarion voice is almost drowned by the hosannas to the new deity come to redeem mankind—dictatorship, the complete subjection of man to its all-

EMMA GOLDMAN, the famous woman Anarchist, has just arrived in London to lecture. The picture below shows—

—her at the age of sixty-three.

(Above) "Red Emma" as she was in 1901.

every field would in time do away with hard and exhausting toil. Two hours a day—a few days a week—they had insisted

sustain my ideal, I cannot consider my life wasted.

"And your disillusionment in Russia?" I am so often asked. "The failure of the revolution you had worked for all your life?"

I can only repeat what I have written or spoken of my Russian experience. I had never expected Anarchism to spring from the loins of Czarism. I had expected that the Russian masses would be granted the much-heralded Bolshevist promise of the right of self-determination.

The peasants had possessed themselves of the land. The workers had taken over the factories. Together with the soldiers and the sailors they had organised free Soviets.

❖ ❖ ❖

THEY had achieved this, not as the world had been made to believe on October 25, but in the period between the March and October revolutions. Verily, they had deserved well of the right of self-determination.

Instead, they were given a dictatorship deadly in its effect on the revolution and the free initiative of the Russian masses.

In addition, they are now

BEST COPY AVAILABLE

870916539

The Emma Goldman Papers

Has My Life Been Worth While? / Emma Goldman. — 20 cm. *In* [The Daily?] Express [London]. —(Jan. 30, 1933).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

1901.

I had the good fortune at an early period of my spiritual awakening to discover other values than the worship of Mammon and might.

❖ ❖ ❖

THE ideal of human kinship that would brook no injustice or social wrong gave the only meaning and purpose to my life.

This ideal I found in Anarchism. Not, to be sure, in the distorted image of Anarchism presented in the Press and by pseudo-social economists, or hounded and persecuted by the powers that be.

I found Anarchism the moving spirit of beauty, of social harmony, of a free and untrammelled growth of the individual. This became my inspiration and my highest goal.

True, the light of Anarchism now seems somewhat dimmed by the bleakness of reaction, so widespread in all lands. Its clarion voice is almost drowned by the hosannas to the new deity come to redeem mankind—dictatorship, the complete subjection of man to its all-embracing dogma.

Yet Anarchism has never before been proved so prophetic and true in its claims as now. The collapse of our industrial system and the complete failure of the State to cope with the miseries and suffering of vast millions have vindicated Anarchism much more than we Anarchists had hoped even in our wildest dreams.

❖ ❖ ❖

PRODUCTION for profit is at last being challenged by conservative economists even. They now sing the refrain advanced by the great teachers of Anarchism fifty years ago—to wit, that the genius of man in every field would in time do away with hard and exhausting toil. Two hours a day—a few days a week—they had insisted would suffice to produce enough for all human needs.

Theirs were voices in the wilderness.

Now their thoughts have been taken up by the technocrats as their great discovery.

❖ ❖ ❖

IN the political field, too, advanced minds are at last realising the growing danger of the State in its encroachment on the rights and liberties of man. Autocracy, democracy, or social-democracy, all are proving the justice of our repudiation of them as unmitigated evils, upheld by organised coercion and force.

With such living proofs to

right of self-determination.

Instead, they were given a dictatorship deadly in its effect on the revolution and the free initiative of the Russian masses.

In addition, they are now made to serve State capitalism no less relentless and enslaving than its step-brother in other lands.

Again, I find Anarchism vindicated in its faith in the innate possibilities of the people who alone can articulate the aims of revolution and direct it into constructive channels.

Having always worked towards that end, my life has certainly not been wasted.

Then I have been asked: *Would not children and a home have helped you to achieve a greater happiness and satisfaction in your life?*

It is true that parents to-day are learning to enhance the physical qualities of their children. But their minds and characters they cannot mould. The antiquated system of education and our perverse social influences unfortunately do that.

In view of the numerous misfit and marred children these institutions have created, I am quite content not to have contributed any of my own.

Besides, my love for children has nothing to do with possession.

❖ ❖ ❖

IN point of truth, I have a larger brood of children than the most prolific mother could have borne. The children of my comrades and friends and those of my family are as mine. I have their love and confidence and they have mine.

Motherhood, in the true sense, should embrace all children.

Because so few realise this truth, child life is so empty of warmth, of love, of colour and beauty.

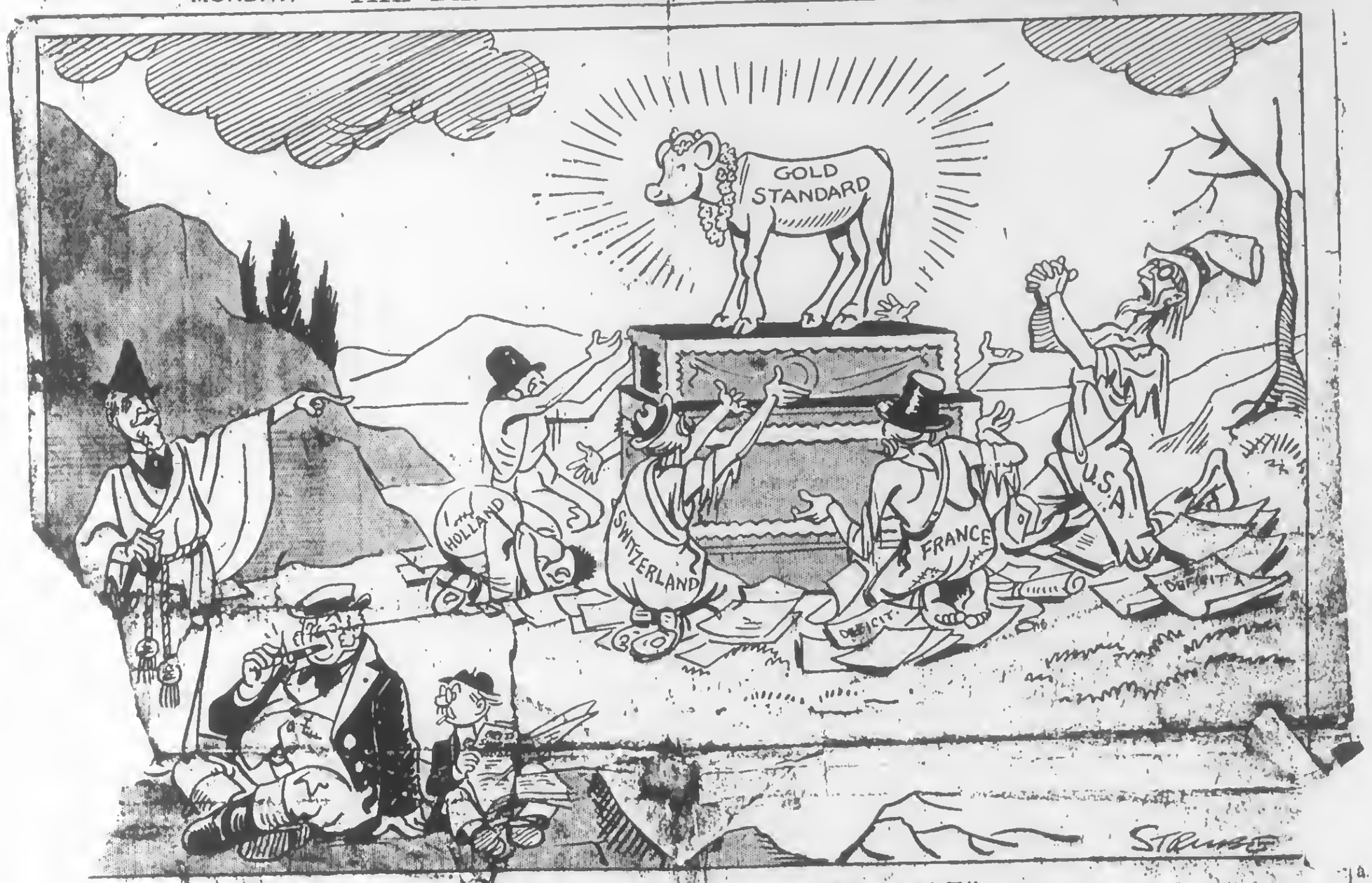
BEST COPY AVAILABLE

900921000

The Emma Goldman Papers

Has My Life Been Worth While? / Emma Goldman.– 61 cm. *In* The Daily Express [London]. –(Jan. 30, 1933).

Obtained from the private collection of George Patterson, Sunderland, England. Institutional Location: Now held by The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations, Manuscript Division.

"THE WORSHIP OF THE GOLDEN CALF"

HIGH PRIEST NORMAN : "Come, Brethren, for over fifteen moons ye have strayed from the fold, repent ye! or verily catastrophe will overwhelm ye!"

JOHN BULL : "Well, nothing's happened so far!"

HAS My LIFE Been Worth While?

By "RED" EMMA GOLDMAN

HAVE I wasted my life?

Measured by the ordinary standards of value, my life may be considered wasted. I have nothing in social prestige, wealth, or power—that holy alliance, commonly called success—to show for my struggle of forty-three years.

But then, I had never aspired to those treasures. I am therefore spared the bitter disappointment of those who had considered them fixed and unchangeable for all time.

Station, power, wealth how inadequate they have proved! How useless and insecure!

The mighty of yesteryear now standing before the world as the most successful by the hosannahs to the new deity come to redeem mankind—dictatorship, the complete subjection of man to its all-embracing dogma.

Yet anarchism has never before been proved so prophetic and true in its claims as now. The collapse of our industrial system

(Above) EMMA GOLDMAN as she was in 1901. She has just

experience. I had never expected anarchism to spring from the loins of Czarism. I had expected that the Russian masses would be granted the much-heralded Bolshevik promise of the right of self-determination.

The peasants had possessed themselves of the land. The workers had taken over the factories. Together with the soldiers and the sailors they had organised free Soviets.

They had achieved this not as the world had been made to believe on October 25, but in the period between the March and October revolutions. Verily, they had deserved well of the right of self-determination.

* * *

Instead they were given a dictatorship deadly in its effect on the revolution and the free initiative of the Russian masses.

In addition, they are now made to serve state, capitalism no less relentless and enslaving

BEST COPY AVAILABLE

544

900921000

The Emma Goldman Papers

Has My Life Been Worth While? / Emma Goldman.— 61 cm. *In* The Daily Express [London]. —(Jan. 30, 1933).

Obtained from the private collection of George Patterson, Sunderland, England. Institutional Location: Now held by The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations, Manuscript Division.

But then, I had never aspired to those treasures. I am therefore spared the bitter disappointment of those who had considered them fixed and unchangeable for all time.

Station, power, wealth how inadequate they have proved! How useless and insecure!

The mighty of yesteryear now standing before the world as the most successful failures of our age.

* * *

I had the good fortune at an early period of my spiritual awakening to discover other values than the worship of mammon and might.

The ideal of human kinship that would brook no injustice or social wrong gave the only meaning and purpose to my life.

This ideal I found in anarchism. Not, to be sure, in the distorted image of anarchism presented in the Press and by pseudo-social economists or hounded and persecuted by the powers that be.

I found anarchism the moving spirit of beauty — of social harmony — of a free and untrammelled growth of the individual. This became my inspiration and my highest goal.

True, the light of anarchism now seems somewhat dimmed by the bleakness of reaction so widespread in all lands. Its clarion voice is almost drowned

(Above) EMMA GOLDMAN as she was in 1901. She has just arrived in London to lecture.

(Left) EMMA GOLDMAN, the famous woman anarchist, as she is to-day at 63.

and the complete failure of the State to cope with the miseries and suffering of vast millions have vindicated anarchism much more than we anarchists had hoped, even in our wildest dreams.

* * *

Production for profit is at last being challenged by conservative economists even. They now sing the refrain advanced by the great teachers of anarchism fifty years ago, to wit—that the genius of man in every field would in time do away with hard and exhausting toil. Two hours a day. A few days a week, they had insisted, would suffice to produce enough for all human needs.

Theirs were voices in the wilderness.

Now their thoughts have been taken up by the technocrats as their great discovery.

In the political field, too, advanced minds are at last realising the growing danger of the State in its encroachment upon the rights and liberties of man. Autocracy, democracy, or social-democracy. All are proving the justice of our repudiation of them as unmitigated evils upheld by organised coercion and force.

* * *

With such living proofs to sustain my ideal I cannot consider my life wasted.

"And your disillusionment in Russia?" I am so often asked. "The failure of the revolution you had worked for all your life?"

I can only repeat what I have written or spoken of my Russian

They had achieved this not as the world had been made to believe on October 25, but in the period between the March and October revolutions. Verily, they had deserved well of the right of self-determination.

* * *

Instead they were given a dictatorship deadly in its effect on the revolution and the free initiative of the Russian masses.

In addition, they are now made to serve state, capitalism no less relentless and enslaving than its step-brother in other lands.

Again I found anarchism vindicated in its faith in the innate possibilities of the people who alone can articulate the aims of revolution and direct it into constructive channels.

Having always worked towards that end my life has certainly not been wasted.

Then I have been asked: "*Would not children and a home have helped you to achieve a greater happiness and satisfaction in your life?*"

* * *

It is true that parents to-day are learning to enhance the physical qualities of their children. But their minds and characters they cannot mould. The antiquated system of education and our perverse social influences unfortunately do that.

In view of the numerous misfit and marred children these institutions have created, I am quite content not to have contributed any of my own.

Besides, my love for children has nothing to do with possession.

* * *

In point of truth, I have a larger brood of children than the most prolific mother could have borne. The children of my comrades and friends and those of my family are as mine. I have their love and confidence, and they have mine.

Motherhood in the true sense should embrace all children. Because so few realise this truth, child life is so empty of warmth, of love, of colour, and beauty.

A home—what is it to-day but a cage from which most of its inhabitants long to escape?

No, I should never have found happiness in such a place.

My ideals, the struggle for them, and whatever hardships and suffering they have brought, far from wasting my life, have enriched it a thousandfold.

To me it has been a grand adventure which I should not have missed for all the wealth in the world.

WHAT OUR READERS SAY

To the Editor of the Scottish "Daily Express"

SIR,—The suggestion that Lord Snowden might be asked to take a hand in the forthcoming debt discussion in New York is one that will appeal to the vast majority of the electorate of this country. I am afraid, however, that personal considerations will be given by the Cabinet to others, and undoubtedly Mr. Ramsay MacDonald, being still imbued with a love of participating in conferences, will want to lead, although the nation would not agree that he possesses the necessary qualifications for the task.

The cost of a mistake to the country at the present juncture would be so great that personalities and vanity must be subservient to qualifications and ability.

Action must be taken to ensure that the best men in the country, apart from politics, will be selected for such an important conference.

A. E. BERRY.

"ROYAL EDWARD" REUNION

I READ with interest the letter from "A Survivor" in the "Daily Express."

I was one of a draft on board the Royal Edward which was 400 strong, but when reassembled at Alexandria was reduced to thirteen.

A reunion would be interesting.

Glasgow. HAMPSHIRE REGT.

SPIRIT OF OUR YOUTH

MY advice to "Ex-Swagman," if he is not a quitter, is to get back to Australia as quick as he can and move around a bit before he condemns the country.

I suppose he was with some farmer and got homesick, not being used to the work, and then made for the city. You will always find plenty of tramps in the cities who will not work. All they talk about is getting back home again.

"If "Ex-Swagman" struggled and starved, it was not in the bush country. For there you meet the finest men in the world who will see no man starve.

Troon. AN EX-BUSHMAN.

GLASGOW A GENEROUS CITY

REMARKS about Scottish meanness, always unjust and objectionable, are doubly so when applied to that great and generous "Second City of the Empire"—Glasgow.

Whenever money has to be raised, whenever good causes need support, Glasgow will be found heading Scotland's subscription list—with Aberdeen, incidentally, as a pretty good follower.

Scotland in general, and Glasgow in particular, deserves an apology from Denis Dunn.

(Miss) G. COCHRANE-SHANKS.
Duke-street, Manchester-square, London, W.1.

WHAT IS SCOTLAND?

MR. McKENZIE is a renegade Scot who should remember that: "It's an ill bird that files its own nest."

He stays, and presumably earns his living, in the country that he sneers at.

Perhaps Scotland could spare him to his Sassenach friends.

Glasgow. D. H.

BEST COPY AVAILABLE

870924661

The Emma Goldman Papers

[Interview] Woman Anarchist Who Is a Super–Cook / Emma Goldman. – [(Feb.? 4?, 1933, newsclipping)]. – 1 p. ; 16 × 9 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16600

WOMAN ANARCHIST WHO IS A SUPER-COOK

REVOLUTIONARY MOVEMENT OR KITCHEN —RED EMMA SCORES IN EITHER

"RED EMMA," self-confessed anarchist and super-cook, is in Bristol.

Emma Goldman has for nearly fifty years been one of the most picturesque figures in world revolutionary movements, and at 63 she is as vigorous and active as ever.

She has come to Bristol to talk about constructive revolution, education, the menace of Fascism, and other matters very much to the public front.

Yet, when Red Emma forsakes crusading for domestic activity, she can concoct the most delightful dishes to such effect that recently Rebecca West described her as one of the two best cooks in the world.

PROUD OF IT

It is difficult to realise that this rather short, plump woman with her keenly-intelligent grey eyes sparkling behind horn-rimmed spectacles, a broad sweeping forehead, and aggressive chin is really an anarchist who has calmly sat down to plot death for her enemies and been imprisoned for offences considered by the authorities of the United States to be aimed at creating civil unrest.

And yet such is the case, and Red Emma is proud of it.

It was the Jewish persecutions that she saw in Russia as a child that first roused the spirit which has burned within her ever since.

Vengeance was what she wanted, and "Vengeance" often has been her watchword since. Vengeance not in a party or sectarian sense, but vengeance for all the downtrodden of the world's humanity.

PRISON "UNIVERSITY"

It was in 1889 that she threw in her lot with the anarchists in the United States and she has been an anarchist ever since.

Once, when she quoted Cardinal Manning—"Every hungry man has a right to his neighbour's bread"—imprisonment followed, but with no regrets from Red Emma.

"I am eternally grateful to the State of New York for that," she says, "because that year in prison was actually for me a year at a university, for I was able to read a great deal and study."

Other prison sentences followed, and finally deportation to Russia, where she found the Soviets not sufficiently advanced.

One of Emma Goldman's most notorious exploits was the part she played in the attempted assassination of one of Carnegie's officials when, in the course of industrial dispute, strikers were fired upon and killed.

PLANNED ASSASSINATION

"Alexander Berkman, my life-long friend and fellow-worker, and myself decided to take Frick's life," she said in a calm, matter-of-fact voice.

She explained that Berkman actually undertook to shoot at Frick, because she was better able to explain the reasons for the deed, but, as it so happened, Frick was not seriously wounded, and Berkman was sentenced to 22 years imprisonment.

One of Emma Goldman's strongest fears to-day is that Fascism will spread to England.

She told me that in London a few days ago she talked with friends who had barely escaped from Germany with their lives as a result of Hitler's "reign of terror," and they estimate that at least 800 people have been killed there and 80,000 to 100,000 "beaten up."

HITLER SUMMED UP

I found Red Emma a reluctant prophet for, as she expressed it, "no one can afford to be a prophet because he may wake up and find himself a fool."

But on Hitler she has definite ideas.

"Hitler has come to stay," she says, "and yet four years ago he had made no further progress than Sir Oswald Mosley has in England to-day.

"Even a year ago, when I was in Germany, the intelligentsia laughed at the idea of what has now taken place.

"Hitler is an ignorant, uncultured ruffian, but he has the knack of playing on the feelings of the Germans for a united Germany, and to that he owes his success."

G. N. M.

870924529

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Red Emma" Coming / Emma Goldman.– 20 cm. *In* Western Mail and South Wales News. –(Feb. 11, 1933).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"RED EMMA" COMING

15600

To Preach Gospel of Anarchism

FROM OUR OWN CORRESPONDENT

LONDON, Friday.

Miss Emma Goldman, known to anarchists the world over as "Red Emma," or "The Red Virgin of the Revolution," is going to South Wales to preach the gospel of anarchism.

She makes no bones about it. "I am going to talk in South Wales," she told me to-day—and the light of the faith was in her eyes—"on constructive revolution."

Miss Goldman leaves London to-morrow for Bristol, and after a few days there she proposes to carry out a lecturing tour in Cardiff, Swansea, Ammanford, Glananman, and possibly other towns.

Miss Goldman sounds a much more fearsome person on paper than she actually is in the flesh.

I called on her at her London hotel to-day fully expecting to meet a red-haired, wild-eyed, bitter-tongued revolutionary.

Instead I found a kindly, humorous, soft-voiced woman with a pronounced American accent, and spectacles with great magnifying lenses.

A milder anarchist you never saw.

With some trepidation I asked if it was true that she had been involved in murders in the United States.

She smiled benignly. "No," she replied, "but I have often been accused of murder by proxy. In 1901 I was accused of being the instigator of the attempted assassination of President McKinley."

Good Field in Wales

"I think," she said, "there is a good field for my gospel in South Wales.

"Knowing Welsh people as a nation who are not so matter-of-fact as others, but who see deeper into the things of life that count, I have every hope that my mission will commend itself to them."

Soviatism she dismisses "as a terrible menace to civilisation," and she includes in this indictment Fascism.

British Socialism arouses nothing but contempt in Miss Goldman. "Socialists are trimmers and compromisers. When they get into power they go along exactly like the parties that have gone before them."

Maxton and the rest of the I.L.P. brigade appeal to her as "awfully nice fellows," but politically dead.

"Shaw is a first-rate advertiser," she commented. "He dislikes America, but he has lived up to the great principle of the United States—Advertise, advertise; it brings results." 6.

870924515

The Emma Goldman Papers

The Shooting at Miami / Emma Goldman.– p. 17 ; 20 cm. *In* The Manchester Guardian. –(Feb. 25, 1933, Emma Goldman Scrap Book).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

chance benefit a single one of the million poor families who are existing in the slums. The Government bill is nothing but a sentence of further imprisonment for these children in the slums—in many cases for life.—Yours, &c.,

E. D. SIMON.

Cheadle Heath, Stockport,
February 24.

THE SHOOTING AT MIAMI

The Cry of "Anarchy"

To the Editor of the Manchester Guardian.

Sir,—Permit me to thank you for having refrained from the cry of "Anarchy" in relation to the shooting at Miami, Florida.

To hold anarchism and anarchists responsible for every act of individual violence has been an old trick of the police and newspapers in the United States. It helped to cover up the dense ignorance of anarchism—the social philosophy—whose exponents and teachers were among the greatest spirits in human history. For recent years the American public has been assured that the devil Anarchy had been driven out of the body-politic. The Communist became a convenient target. Now Anarchy seems again to the fore. Any and every excuse to throw sand in the eyes of 15,000,000 starved and destitute people!

It would be folly to expect intelligence and understanding of people who lack the capacity to see deeper than the surface for the causes that motivate such acts as the attempt on the life of Mr. Roosevelt. Kidnappers, bootleggers, and bandits are more comprehensible to this gentry. Yet in dealing with such daily occurrences in the United States, both the press and the police have proven stupid and incompetent. How then should they be wiser about anarchism and anarchists? Blessed be the dense in spirit, for they turn life into hell and drive their brothers to the brink of destruction.

I shall have occasion to discuss the possible causes of the act of Joe Zangara at my two lectures in London. I will not, therefore, take up your space for that. I only wish to say here that, as in the past, so too in the future, anarchism will survive the onslaught on its fair name. But will our perverted society, which creates the Zangaras and then has nothing more humane to do than lock them away for eighty years into one of the dreadful American prisons? Can such a society survive? And is it desirable that it should?—Yours, &c.,

EMMA GOLDMAN.

59a, Warrington Crescent,
Maida Vale, London,
W. 9, February 21.

870924473

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman on Revolutions / Emma Goldman.– (Feb. 25, 1933, Emma Goldman Scrap Book).– 1 p. ; 30 × 5 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16872

Y, FEBRUARY 25, 1933

EMMA GOLDMAN ON REVOLUTIONS

Russia's Mistakes

NEED OF LONG PREPARATION

Constructive Work

(From our London Staff.)

FLEET STREET, FRIDAY.

After an absence of eight years Emma Goldman, the revolutionary, addressed a meeting in the Conway Hall to-day on the necessity that revolution should be constructive, and constantly quoted the mistakes made by a destructive revolution in Russia.

She assumed that a revolution must be accompanied by violence and death since the revolutionaries would be opposed by force, but she insisted that on the day after the revolution constructive work must begin and that the masses must be prepared long beforehand for their creative work.

"This has been realised," she said, "by the reactionary Nazi movement in Germany, which has for the last four years taken care to have its people in every industry, institution, and laboratory ready to take over the means of production and distribution when the day comes."

In Russia the masses supported the revolution with enthusiasm and devotion, but as they were not prepared for the constructive work of forming a new society it was possible for a little group of people almost overnight to forge new chains for them.

No "Magic Power"

"We were all brought up on romantic conceptions of revolution," she said, and she proceeded to sweep away those conceptions. She denied that revolution had a magic power to create a new life and social values out of the ruins of the old, and that culture was a bourgeois affair which must be destroyed root and branch. The Russians had made the mistake of thinking that the workers, without the aid of the intelligentsia, could create their own culture. They could not do without the intelligentsia.

"We believed," she said, "that a revolution in one country would spread like wildfire all over the world; but revolutions are the result of particular conditions in each country. They cannot be made artificially."

Revolutionaries, said Miss Goldman, must know the resources of their country and how to use its wealth. In Russia factories and works were sealed up for four years, and only one man, Kropotkin, realised the error. After fifteen years the Soviet Government was still unable to feed and clothe the Russian masses

Wasted Lives

The idea that he who did not work should not eat had caused no end of mischief in Russia. On the day after a revolution everyone should be allowed to share the necessities of life. It was a crime to discriminate against people because of their past. To do so was to waste a human element that should be brought into constructive work.

The most pernicious idea was that the end justified the means. Eventually the means became the end and the real end continued to recede. "The Russian Soviet, of course," she said, "have Socialism in view, but their methods make it impossible. I insist that Socialism was never farther away in the world than it is to-day.

"The belief that the end justifies the means leads to turning little children into informers against their parents, and to hostages being used as a means of punishing their friends. The real aim of revolution is to bring about a new type of humanity with a high ethical, social conscience and ideas. The first step in revolution is to regenerate men and women."

She insisted that the workers must be ready to take their part in production and distribution in the new state. Syndicalism was trying, she said, to make it clear to the workers that the time had come to have less talk of destructive hatred and revenge and more talk about construction and production.

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2082

FOYLE'S TWENTY-NINTH LITERARY LUNCHEON

HELD ON

WEDNESDAY, MARCH 1st, 1933

AT

GROSVENOR HOUSE

CHAIRMAN: MR. HENRY W. NEVINSON

MISS EMMA GOLDMAN: "AN ANARCHISR LOOKS AT LIFE"

MR. PAUL ROBESON: A VOTE OF THANKS

MISS REBECCA WEST: SECONDER

****

From T. C. FOYLE
134 Fleet Street
London, E. C. 4.

550

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

MR. HENRY W. NEVINSON, introducing Miss EMMA GOLDMAN, said:

Before introducing our distinguished guest, I want to read two short letters which we have received. The first is from Miss Ethel Mannin, who was chairman once, I think, about two months ago:

> "I am very sorry indeed not to be able to come to the Emma Goldman and Paul Robeson luncheon, as they are both people for whom I have a profound admiration. Will you please send me her book. A friend has recommended it to me, and I have been meaning to read it for some time."

I hope she will carry out that intention.

The second letter is from one of the greatest men now living in England, Mr. Havelock Ellis:

> "I have appreciated the invitation to attend the luncheon for Miss Emma Goldman, for whom I have a high regard and admiration, but I regret I am unable to accept as I have never taken any part in such functions, and at my age I feel it is too late to begin. I wish all success to the gathering, and I shall be pleased if you would give to those present my hearty good wishes."

That is a good send-off from a very distinguished man, and one of the most distinguished writers and men of science in this country.

The very name of Miss Emma Goldman recalls to me the times, some years ago now, when I was very intimate with those great Russians, the most distinguished of whom was Kropotkin. I am glad to say they were all friends of mine, and I lament it very deeply that after all they have suffered and sacrificed for the cause of freedom, it had been, in their opinion, quite futile.

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Freedom is almost disappearing from the world. You all know it. If you want further proof, read this morning's papers and the description of the conditions in Germany. Hardly any freedom, political freedom, or even social freedom, is now left in Europe, and it is not much better in Japan.

We have with us now a real champion of freedom, a woman who has devoted all her life, amidst terrible sufferings, indignities and loss to the cause of freedom and freedom alone. You ought to read her book, as Miss Mannin, I believe intends to do, and read that book called "Living My Life". It is one of the most remarkable documents ever written by man or woman, of a courageous, devoted life.

I do not expect everyone here to adopt at once her idea of society or government -- well, she has no idea of government. It is true that our greatest thinker -- I need not mention his name -- as an Irishman has said, "Every Englishman is an anarchist at heart." Well, I wish it were so, and then we might get something like a free and noble form of existence. We have had in this country many fine anarchists, not only Russian anarchists, but real Englishmen, like Edward Carpenter, and I do hope that Englishmen, anarchists at heart, as they are called, will give a generous and fine welcome to a woman who has suffered all her life for the cause of freedom. May I now call upon Miss Emma Goldman. (Applause)

MISS EMMA GOLDMAN, speaking on "An anarchist Looks at Life", said:

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen, the subject this noon is, "An Anarchist Looks at Life." I cannot speak for all my fellow anarchists, but for myself I wish to say that I have been so furiously busy living

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

my life that I had not a moment left to look at it. I am aware that a period comes to everybody when we are obliged, perforce, to sit back and look at life. That period is a wise old age, but never having grown wise I do not expect to ever reach that point. Most people who look at life never live it. What they see is not life but a mere shadow of it. Have they not been taught that life is a curse visited upon them by a bungling God who has made man in his own image? Therefore most people look at life and upon life as a sort of stepping-stone to a heaven in the hereafter. They dare not live life, or get the living spirit out of life as it presents itself to them. It means a risk; it means the giving up their little material achievements. It means going against "public opinion" and the laws and rules of one's country. There are few people who have the daring and the courage to give up what they hug at their hearts. They fear that their possible gain will not be the equivalent for what they give up. As for myself, I can say that I was like Topsy. I was not born and raised -- I "grewed". I grew with life, life in all its aspects, in its heights and in its depths. The price to pay was high, of course, but if I had to pay it all over again, I should gladly do it, for unless you are willing to pay the price, unless you are willing to plunge into the very depths, you will never be able to remount to the heights of life.

Naturally, life presents itself in different forms to different ages. Between the age of eight and twelve I dreamed of becoming a Judith. I longed to avenge the sufferings of my people, the Jews, to cut off the head of their Holofernos. When I was fourteen I wanted to study medicine, so as to be able to help my fellow-beings. When I was fifteen I suffered from unrequited love, and I wanted to commit suicide

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

in a romantic way by drinking a lot of vinegar. I thought that would make me look ethereal and interesting, very pale and poetic when in my grave, but at sixteen I decided on a more exalted death. I wanted to dance myself to death.

Then came America, America with its huge factories, the pedalling of a machine for ten hours a day at two dollars fifty a week. It was followed by the greatest event in my life, which made me what I am. It was the tragedy of Chicago, in 1887, when five of the noblest men were judicially murdered by the State of Illinois. They were the famous anarchists of America --- Albert Parsons, Spies, Fischer, Engels and Lingg who were legally assassinated on the 11th of November, 1887. Brave young Lingg cheated his executioners, preferring to die by his own hand, while three other comrades of the executed -- Neebe, Fielden and Schwab -- were doomed to prison. The death of those Chicago martyrs was my spiritual birth: their ideal became the motive of my entire life.

I realise that most of you have but a very inadequate, very strange and usually false conception of Anarchism. I do not blame you. You get your information from the daily press. Yet that is the very last place on earth to seek for truth in any state or form. Anarchism, to the great teachers and leaders in the spiritual aspect of life, was not a dogma, not a thing that drains the blood from the heart and makes people zealots, dictators or impossible bores. Anarchism is a releasing and liberating force because it teaches people to rely on their own possibilities, teaches them faith in liberty, and inspires men and women to strive for a state of social life where every one shall be free and secure. There is neither freedom nor security in the world today: whether one be rich or poor, whether his station high or low, no one is secure as long as there is

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

a single slave in the world. No one is safe or secure as long as he must submit to the orders, whim or will of another who has the power to punish him, to send him to prison or to take his life, to dictate the terms of his existence, even from the cradle to the grave.

It is not only because of love of one's fellow-men — it is for their own sake that people must learn to understand the meaning and significance of Anarchism, and it will not be long before they will appreciate the great importance and the beauty of its philosophy.

Anarchism repudiates any attempt of a group of men or of any individual to arrange life for others. Anarchism rests on faith in humanity and its potentialities, while all other social philosophies have no faith in humanity whatever. The other philosophies insist that man cannot govern himself and that he must be ruled over. Nowadays most people believe that the stronger the Government the greater the success of society will be. It is the old belief in the rod. The more used on the child the finer will it be when grown to manhood or womanhood. We have emancipated ourselves from that stupidity. We have come to understand that education does not mean knocking in, does not mean crippling, warping and dwarfing the young growth. We have learned that freedom in the development of the child secures better results, both so far as the child and society are concerned.

That, ladies and gentlemen, is Anarchism. The greater the freedom and the opportunities for every unit in society, the finer will be the individual and the better for society; and the more creative and constructive the life of the collectivity. That, in brief, has been the ideal to which I have devoted my life.

Anarchism is not a cut-and-dried theory. It is a vital spirit embracing all of life. Therefore I do not address myself only to some particular ele-

555

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ments in society: I do not address myself only to the workers. I address myself to the upper classes as well, for indeed they need enlightment even more than the workers. Life itself teaches the masses, and it is a strict, effective teacher. Unfortunately life does not teach those who consider themselves the socially select, the better educated, the superior. I have always held that every form of information and instruction that helps to widen the mental horizon of men and women is most useful and should be employed. For in the last analysis, the grand adventure -- which is liberty, the true inspiration of all idealists, poets and artists --- is the only human adventure worth striving and living for.

I do not know how many of you have read Gorki's marvellous prose-poem called "The Snake and the Falcon". The snake cannot understand the falcon. "Why don't you rest here in the dark, in the good slimy moisture?" the snake demands. "Why soar to the heavens? Don't you know the dangers lurking there, the stress and storm awaiting you there, and the hunter's gun which will bring you down and destroy your life?" But the falcon paid no heed. It spread its wings and soared through space, its triumphant song resounding through the heavens. One day the falcon was brought down, blood streaming from its heart, and the snake said: "You fool, I warned you, I told you to stay where I am, in the dark, in the good warm moisture, where no one could find you and harm you." But with its last breath the falcon replied: "I have soared through space, I have scaled dazzling heights, I have beheld the light, I have lived, I have lived!"

MR. NEVINSON SAID:

I wish now to call upon one old friend of Emma Goldman, a man well known to us all for his magnificent power and art in singing, in singing

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

especially those splendid songs of the negro in the Southern States. You know them. If you don't, then you had better learn them quick.

"Deep, deep river, my home is over Jordan,
Roll Jordan, roll, come down, Moses,
I am going to tell God all my troubles
when I get home."

All those songs of the Southern States of the time when slavery existed in the Southern plantations, all those noble songs are known to us, chiefly through Paul Robeson. They are songs that, to my mind, make even our most beautiful hymns seem hardly better than music-hall songs, because behind those songs, behind that splendid music, there is all the pathos of a slave population longing for freedom.

Let me call at once upon Mr. Paul Robeson, and I do wish -- I do not know whether I am overstepping his invitation -- but if only he would sing us one of those songs, "Deep, deep River, my home is over Jordan."

MR. PAUL ROBESON, proposing a vote of thanks, said:

Mr. Chairman, Miss Goldman, I am here today to speak not about Miss Goldman, but of Emma, a very dear friend, and I come, as negroes often do in their religious meetings, to offer testimony. They tell what such and such an experience meant to them, and what contact with such a person has meant to them, and what they have gotten from that person. Often the testimony reaches such fine heights that often I find great folk lore in those testimonies.

I remember years ago in the Provincetown theatre in New York, which has given the world O'Neill, certainly the greatest American playwright and one of the most important dramatists now writing, I met a group of people who believed that in the theater they could find truth, that it was not only a place of entertainment, but it was a place to reach and find the

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

20d2

highest values of our existence, and I grew up in that atmosphere with Mr. O'Neill, and often when we were struggling and it seemed as if we played a little too highbrow and had better get down to facts and get out and get the money, somebody would remember Emma. I did not know who she was, except that she was a legend to me, and I knew her family and niece and sister. I sang round America, and people said, "You must meet Emma," and I came here to play Emperor Jones in 1925, and I went to see her one evening, and I found a very simple, straightforward, kind, human person, and certainly no one to be afraid of, and I sat down and sang a few songs for Emma, and I do not think that I have ever enjoyed anything so much in my life, and now comes my part of the testimony. She came to see me in "Emperor Jones" just after I had finished my legal training, and I was not thinking of going into the business of singing or acting, but she felt so deeply that I wondered whether I should, and I went to her, and I said, "Well, if a person like that feels that way, I will get along", and she will never know what the feeling that she understood meant to me.

Few people know what a spirit like hers has meant in the ~~spiritual~~ development of the spiritual life of America, for behind it all is Emma, with her great spirit and with her great love of the human heart, and when one hears her speak out about her faith in humanity and sees the things going on in the world, it takes a great, courageous person who has great faith in the human soul really to feel the human race has so far progressed and really can do the things she wishes it to do.

I talk to Emma, and in her presence I feel that human love coming out I only get otherwise from the novels of Dostievsky, the feeling that someone exists whose love really embraces all humanity, and I would like just

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

to sing. I will not be able to sing the spiritual Mr. Nevinson wants me to, but I will sing another well-known one, "Sometimes I feel like a morning dove".

Mr. Robeson then sang another song, "Hanging on Behind".

Emma has been a fine ride, and if we cannot catch up to her we will have to keep up behind.

MR. NEVINSON: I am sure we are all deeply grateful to Paul Robeson for having sung to us this afternoon. It was really an unexpected joy to me, as to others. I hardly hoped that he would rise to my suggestion, and he could not have paid a finer tribute to our guest, Emma Goldman, than by celebrating her in that way.

And now I have to call upon another friend who stood by Emma Goldman at a very difficult time in her life and has remained her true friend. I mean a very distinguished novelist and I am glad to say a very distinguished member also of my ~~prof~~ own profession. As a journalist I need not say I call ipon Miss Rebecca West.

MISS REBECCA WEST, seconding the vote of thanks, said:

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen, I feel like that notorious type of insignificance associated with true importance, I mean the people described "and friemd" under photographs in "The Tatler", compared with Miss Goldman and Mr. Robeson. I feel very much like "and friend". But I feel gratitude at being given an opportunity of saying something of what I feel about Miss Goldman, and I wanted to tell you about her something that possibly would not be mentioned otherwise, and that is that she is one of the

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

best cooks in the whole world.

I once was present at a debate among epicures, and the conclusion of various people in a position to know was that the two best cooks now living were Miss Willa Cathor, the American novelist, and Miss Goldman. Well, that, after all, is a very great claim to fame, but of course there are so many claims that Emma has, because she is at the top of her form in so many ways. If you had read her book you would know that there is one peculiar thing that whenever Emma Goldman got hold of five dollars, she always asked somebody to stay with her. She is one of the most generous human beings in most difficult circumstances that ever lived, and that is to say really compared with ordinary standards Emma has not much sense. She has not got much sense compared with me, or compared with you, too, but she has got the sense of getting eternity, and a better press than you or I will. Naturally the saints get their press in eternity because they are more generous and more gentle, as Emma is, and they also get a good press in eternity, because they have fundamentally more sense than the rest of the world, and that is what Emma has done. Emma has been chased out of towns by people who had said to each other, "She is a wicked woman attacking the system, our beautiful social system. How lovely it is. Look how solid and comfortable and enduring it is, and look at this wild woman who has not five dollars, she is daring in her wild anarchist way to attack the system", and then they started chasing Emma, and very nearly often caught her. But I wonder what they would have said if they could have looked past the present to the year 1933 and if they had suddenly stared and looked and seen the system as it would be in 1933, looking not very handsome and seeing Emma, as in 1933, a person without platform in the sense that she had got nothing triumphant behind her, no triumphant mechanism moving on to attack Parliament at St. Stephen's

860715051

The Emma Goldman Papers

[Speech, at Foyle's Twenty-Ninth Literary Luncheon, "An Anarchist Looks At Life", Grosvenor House, London] / Emma Goldman. – [1933, March 1]. – 12 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Chamber, but only the solid and enduring cachet of having alone talked sense when she said that there was something wrong with the system. She said something which we have today, and something which everyone of us must admit was true. She can claim with the saints that she had laid hold of wisdom, which was denied to other people.

Therefore, when we think of Emma today, when we read her book, there is something else we ought to think of, and I would wish us to remember it because it belongs to other people, that she was chased by the mob, and she was right all along, and we ought to remember that when we see people chased by the mob today, and if there are any people in any country in Europe who are being chased and being pursued and threatened with unpleasant things because of the faith they hold, I think we must remember Emma and decide not to join in the mob, and if we can do anything to help such people we had better be careful lest we spurn eternal wisdom.

That is all I want to say today. It is not all one can say about Emma. I respect her as much as any woman I have met in my life, and I have a sense of inadequacy before her, because I think she is too good for any one person to understand. (APPLAUSE)

LADY DUFF GORDON, proposing a vote of thanks to the speakers, said:

Just one minute is given to us in which I would just like to thank these extraordinary wonderful people who have come to speak to us. I think this is the most interesting luncheon we have had, and this woman is too marvellous for anything, and the wonderful singing! What did you feel like? Isn't that the voice of the world singing! I just want to thank them, that is all.

E N D.

561

870923072

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker–His Sixtieth Birthday / [Emma Goldman]. – [1933 April?, draft].
7 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

8580

RUDOLF ROCKER -- HIS SIXTIETH BIRTHDAY

At no time in modern history has the ideal of a free and untrammeled world been tested so crucially as in our age. All values of human brotherhood, of individual and social liberty, and of the sanctity of human life are being discarded one by one, sent adrift like a beggar, reviled and degraded.

Dictatorship from the Left, Fascism from the Right have been set up as the new deities. They are worshipped by not only those on high. Even the masses lie prostrate before the monster. Already seven countries have become the prey to its blood-and-iron rule. Among the latest is Germany. Barely a month in power, and the Hitler gangs have run amock spreading death and destruction wherever they appear. Germany is in fetters, every vestige of freedom abolished, thousands in prison, large numbers maimed before they were put to death. As to the scourge of anti-semitism, not even under the dark regime of tsarism had such atrocities been perpetrated as the daily horrors to which Jews are being subjected to in the land once so proud of being the home of poets and thinkers.

Verily, we are living through a period when the bravest spirits are being scorched by a thousand fires. Alas, only the few come out unscathed. Their voices are voices in the wilderness. The rest of the world, but recently professing

870923072

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker–His Sixtieth Birthday / [Emma Goldman]. – [1933 April?, draft].
7 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

libertarism ideas and humaneness, has so far remained silent in the face of the savagery now parading without hindrance in the Kingdoms of Dictatorship and Fascism.

One of these rare beings is Rudolf Rocker, sixty years young the 25th of this month. A child of the people, forced into the economic treadmill at a tender age, he had tasted the full measure of hardships and poverty which is the lot of proletarian life. Rudolf was, however, not made to submit without a murmur to his environment, as so many do who spring from the masses. The fire of rebellion was in his blood, in his heart great love for his fellow-man. These elements made him socially conscious at fifteen. At sixty they still burn in his soul at red-white heat.

These qualities alone might not have sufficed to carry our comrade along regardless of all obstacles and opposition. Some inspiring vision was needed - a thirst for knowledge and sensitiveness to suffering. Rudolf Rocker had these requisites in abundance. Thus he became the champion of Anarchism, the clarion voice to battle for freedom, the seer of human complexities.

It was no accident that Rudolf chose book-binding as his trade. Books were manna to his searching mind. They aided him to wider knowledge than most academic grinding mills could have given him. I still remember the amused twinkle in Rudolf's eyes when he related an experience he had with an ultra-academic audience. They looked blank when he told them that he could claim no degree because he had never been within the sanctum of learning. How else did he acquire such

870923072

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker–His Sixtieth Birthday / [Emma Goldman].– [1933 April?, draft].
7 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

mastery of his subject, such range of knowledge, they demanded to know. Years of stuffy class-rooms, fed on dusty parchments, had unfitted these members of the lean professions for the rough and hard school Rudolf had atte. Life, the true fountain-head of wisdom. Rudolf Rocker had drunk deep from its ever-renewing streams. Hence his mental alertness and depth. Hence also his emotional vigor. And what is learning without them but dead weight?

I first met our comrade in 1900, while on tour in England and Scotland. I was astounded to learn that the goi (Gentile) Rocker had acquired Yiddish in order to edit the Workers' Friend, one of the best Jewish Anarchist publications, issued in London. In that capacity and through his splendid lectures Rudolf had influenced and developed a Yiddish Anarchist youth, a type I had not seen in America in my early activities in the United States. He did more: he brought to the Yiddish reading public translations and interpretations of universal art and letters. He thus became an educational and cultural force respected and admired far beyond our own ranks.

His stand on the War locked him away for three years in an internment camp. Rudolf was not long in establishing a forum there. He was the one support and adviser of his fellow prisoners. At the end of the War our comrade was expelled from England. He returned to his native land after an absence of years. It was an impoverished, defeated and discouraged Germany. The soil had become alien to him, the process of taking root desperate. But Rudolf Rocker, assisted

870923072

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker–His Sixtieth Birthday / [Emma Goldman]. – [1933 April?, draft]. - 7 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

by his beautiful companion Milly, resolutely set to work to rebuild what the War had destroyed together with everything else -- the Anarchist movement and its manifold activities.

It proved almost a superhuman task to keep going with poverty and want stalking through the land. The Revolution in Germany brought new hope and new vigor to the German masses and with them also impetus to the Anarchist movement. Rudolf Rocker and some of the other comrades had learned through experience that the most fervent Anarchist propaganda is, if confined merely to little groups, doomed to play a subordinate part in great social upheavals. They set to work to organize the revolutionary labor elements in Germany into a body that would prepare the necessary economic arena for Anarchism. The Anarcho-Syndicalist organisation was thus brought to life. More than anyone else Rudolf Rocker stressed the need of constructive revolutionary preparation for the growth of Anarchism and successful Revolution.

It was also Rudolf who had been instrumental in the revival of the First International, whose stormy petrel had been Michael Bakunin. It was my good fortune to attend one of the congresses of the FAUD, (the Freie Arbeiter Union Deutschlands) and also to be present at the rebirth of the International Working Men's Association. Many delegates seasoned in the revolutionary struggle were there, as well as younger men of ability. But Rudolf Rocker towered high above all of them in keenness of perception of the great task before the

870923072

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker--His Sixtieth Birthday / [Emma Goldman].— [1933 April?, draft].-- 7 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

comrades, and by his tact in smoothing the troubled waters that always rise high at such gatherings.

In addition to his contributions to the Berlin Syndikalist, to the International Magazine when that started, and our press in many other countries, Rudolf had to write numerous pamphlets, tour the length and breadth of Germany, and go twice on a lecture tour to the North American Continent. Besides this colossal work he wrote four books: a life of Johann Most, his experience in the Internment Camp, a beautiful small volume containing pen pictures of six great characters in art and letters, and a book recently finished. The latter is his chef d'oeuvre, a profound study of the racial and national question.

All through the years there was the worry about making ends meet, much illness and the stress of the hardships of those about them, with whom Rudolf and Milly shared their own limited earnings. Never had they been in a position to take a holiday for a few weeks. Somehow our dear comrades had always had a soft spot in their hearts for me. And so I succeeded in inticing them to visit me in St. Tropez. It was a never-to-be forgotten month to have Rudolf, Milly and their talented young son Fermin with me. Rudolf's capacity for the joy of life, his child-like pleasure, his humor, and above all his tender and understanding nature made him a marvelous companion. Alas, only for one month. His activities at home gave him no rest. Fascism had already begun to raise its sinister head. Indeed, Rudolf foresaw the growing reaction and the urgent need of concerted action to stem its tide.

870923072

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker–His Sixtieth Birthday / [Emma Goldman]. – [1933 April?, draft]. – 7 p. ; 26 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

However, a people drilled for half a century in the Marxian trot, disrupted by the insidious propaganda of the Moscow brand, physically depleted by war and its harrowing aftermath, is much more fertile soil for poisonous weeds than for sturdy plants. The ease with which the Nazi vultures are sweeping across the land, devouring their prey, testifies to this. Rudolf's prophetic outlook had warned against just such an event. In and out of the ranks of the FAUD he had thungered against the naivity and acquiescence of the German workers. But he was not heeded. Now the masses are reaping the bitter fruit of their credulity in their political misleaders and detractors.

On his sixtieth anniversary our comrade is seeing his own great work and the efforts of our other comrades in Germany put to nought. But Rudolf Rocker is too clear a thinker and too good a historican not to know that all tyrants and despots are destroyed by the fury they themselves set in motion. The hand of time is inexorable. Inevitably it slays those who attempt to hinder its course. Only the great in spirit live eternally. And their work alone carries in its womb the seed of new, resplendent life. Our comrade is one of the great. And his labors will yet play a decisive part in the final reckoning with the black elements that now infest the world.

Dear Rudolf, I can not express what your friendship has meant to me. And even your comradeship I have but feebly interpreted here. You will understand how deeply I feel your tragedy over the events in Germany today. It is

870923072

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker–His Sixtieth Birthday / [Emma Goldman].– [1933 April?, draft].
7 p. ; 26 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

[Rudolf Rocker on]

our tragedy as well. Indeed the Germany of Hitler and of his murderous hordes is the tragedy of the whole libertarian world.

The earth is drenched with blood. Black are the skies. Yet there must be a dawn, far as it seems today. On this your sixtieth birthday I wish fervently that you may live to see the breaking of the New Day. May your strength hold out -- I know your courage will -- for the great task yet before you and us, that will usher in our glorious ideal.

890622001

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker – His Sixtieth Birthday / Emma Goldman. – p. 3 ; 22 cm. *In* Freedom [London]. – Vol. 1, no. 11 (April, 1933).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the United States Library of Congress.

New Series Vol I # 11

Rudolf Rocker — *His Sixtieth Birthday*

By EMMA GOLDMAN

At no time in modern history has the ideal of a free and untrammeled world been tested so crucially as in our age. All the values of human brotherhood, individual and social liberty, and the sanctity of human life are being discarded one by one, sent adrift like beggars, reviled and degraded.

Dictatorship from the Left, Fascism from the Right have been set up as the new deities. Not only those on high, even the masses lie prostrate before the hydra-headed monster of tyranny. Seven countries have already become prey to its blood-and-iron rule. Among the latest Germany. Barely a month in power and the Hitler gangs have run amuck, spreading death and destruction wherever they have appeared. Germany is in fetters, every vestige of freedom abolished, thousands in prison, large numbers maimed before being put to death. As to the scourge of antiSemitism, not even under the dark regime of Czarism were such atrocities perpetrated as the horrors to which Jews are daily being subjected in the land once so proudly the home of poets and thinkers.

Verily we live in a period when the bravest spirits are scorched by a thousand fires and only the few emerge unscathed, their voices voices in the wilderness. The rest of the world, but recently professing libertarian and humane ideals, has so far remained silent in the face of the savagery now parading itself through the Kingdoms of Dictatorship and Fascism.

One of the rare spirits is Rudolf Rocker, sixty years young the twenty-fifth of this month. A child of the people, forced into the economic treadmill at a tender age, he has tasted to the full the hardships and poverty which are the lot of proletarian life. Rudolf, however, was not made to submit to cruelty and injustice without protest, as are so many who spring from the masses. The fire of rebellion is in his blood, in his heart love for his fellow men. These things made him socially conscious at fifteen. At sixty they still burn brightly in his soul. These qualities alone might not have sufficed to carry him through the years of struggle and hardship, but there was also his unbounded faith in the ideal of Anarchism, his unshakable conviction that it is the only hope of humanity.

Rudolf Rocker's life is a romance of the struggle for freedom. Born in Mainz, Germany, he was early attracted to the Anarchist movement. He was not yet twenty when he was forced to flee from Germany to escape persecution. He went to London where he found a number of Russian Anarchist refugees who had established a Yiddish Anarchist paper, the Arbeter Fraint. Rocker joined the group and soon became its editor. He had learned Yiddish in Germany and was able to write in that language with ease and fluency. He also began to study Russian and Yiddish literature and soon became a master of both languages.

Rocker's arrival in London was a turning point in the life of the Yiddish Anarchist movement. He was a man of broad culture, a profound thinker, and a brilliant writer. He was also a born teacher and organizer. He soon gathered around him a group of young Anarchists who were eager to learn and to work for the ideal. Among them were Milly Witkop, who was to become Rocker's life companion, Rudolf Grossman (Pierre Ramus), Saul Yanovsky, Philip Kranz, Simon Radowitzky, and many others who were to play important roles in the Anarchist movement in America and elsewhere.

Rocker's influence on the Yiddish Anarchist movement was profound and far-reaching. He was a master of the Yiddish language and a writer of great power and beauty. His articles in the Arbeter Fraint were read by thousands and had a tremendous influence on the Jewish working class. He was also a brilliant lecturer and his lectures were attended by large audiences. He was a man of great personal charm and magnetism, and he had the gift of making friends and inspiring loyalty.

Rocker's stay in London was interrupted by the Russian Revolution of 1905. He went to Russia to participate in the revolutionary movement and to study the situation at first hand. He was arrested by the Tsarist police and imprisoned in the Peter and Paul Fortress. He was released after a few months and returned to London. He resumed his work on the Arbeter Fraint and his lectures and writings.

In 1907 Rocker went to America at the invitation of the Arbeter Fraint group in New York. He was received with great enthusiasm and his lectures were attended by large audiences. He was also invited to lecture in other cities, and he made a tour of the country. He was a great success and his influence on the Yiddish Anarchist movement in America was as great as it had been in London.

Rocker returned to London in 1909 and resumed his work on the Arbeter Fraint. He was also active in the Anarchist movement in general and was a frequent speaker at meetings and conferences. He was a member of the Anarchist International and was one of its most prominent representatives.

When the First World War broke out in 1914 Rocker was in Germany. He was arrested as an enemy alien and interned in a camp at Lichtenberg. He was released after a few months and returned to London. He was again arrested and interned in the Alexandra Palace Internment Camp, a beautiful small volume containing pen pictures of six great characters of art and letters, and a book just recently finished—his chef d'oeuvre—a profound study of the question of race and nationalism.

In all his years there has been worry about making ends meet, much illness, and the stress of the hardships of those others with whom he and Milly have shared of their limited earnings. Never were they in a position to take a holiday for even a few weeks. Somehow these dear comrades have always had a soft spot in their hearts for me, and so I succeeded in enticing them to come for a month to St. Tropez. It was a never-to-be-forgotten month for me, with Rudolf, Milly and their young son Fermin. Rudolf's capacity to enjoy life, his child-like sense of pleasure, his humor, and above all his tender and understanding nature make him a marvelous companion. Alas, this was for only a month. His activities at home would give him no rest. Fascism had already begun to raise its sinister head. Indeed, he foresaw the growing reaction, and the urgent need of concerted action to stem its tide.

However, a people drilled for a half-century in the Marxian dogma, disrupted by the insidious propaganda of Moscow, physically depleted by war and its harrowing aftermath are much more fertile grounds for poisonous wood than for sturdy plants. The ease with which the Nazi vultures are sweeping across the land devouring their prey testify to this. Rudolf's prophetic outlook had warned against just such approaching events. In and out of the ranks of the F.A.U.D. he had thundered against the naivete and acquiescence of the German workers. But he was not heeded. Now the masses are reaping the rotten fruit of their credulity in all their political misleaders and detractors.

On his sixtieth anniversary our comrade sees his own great work and the efforts of all our comrades in Germany put to naught. But Rudolf Rocker is too clear a thinker and too good a historian not to know that all tyrants and despots are destroyed by the fury they themselves have set in motion. The hand of time is inexorable. Inevitably it slays those who attempt to control it. Only the great in spirit live

569

890622001

The Emma Goldman Papers

Rudolf Rocker—His Sixtieth Birthday / Emma Goldman.— p. 3 ; 22 cm. *In* Freedom [London]. —Vol. 1, no. 11 (April, 1933).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the United States Library of Congress.

who spring from the masses. The fire of rebellion is in his blood, in his heart love for his fellow men. These things made him socially conscious at fifteen. At sixty they still burn brightly in his soul. These qualities alone might not have sufficed to carry him along despite obstacles and opposition. An inspiring vision was needed, a thirst for knowledge, and a sensitiveness to suffering. Rudolf Rocker had these in abundance. Therefore he became the champion of Anarchism—the Clarion Voice crying for freedom—the sympathetic observer of human difficulties.

It was no accident that Rudolf chose bookbinding as his trade. Books were manna to his hungering mind. They helped him to a wider knowledge than might most academic grinding-mills. I well remember the amused twinkle in his eye as he related to me an experience he once had with an ultra-academic audience. They had looked blank when he had told them that he could claim no degrees because he had never been within the sanctums of learning. How else had he acquired the mastery of his subject, his wide range of knowledge, they had demanded. Years of poring over dusty parchments in stuffy class-rooms had unfitted these members of learned professions for the rough school Rudolf had attended—Life, the true fountain-head of wisdom. From its ever-renewing streams Rudolf Rocker had drunk deep. Hence his mental alertness, his emotional vigor, his depth of understanding—without which what is learning but dead weight?

Rudolf Rocker and I first met in 1900 while I was on tour through England and Scotland. I was astounded to learn that this *Goy* (Gentile) had acquired Yiddish in order to be able to edit the *Arbeiter Freund* (Workers' Friend), one of the best Jewish Anarchist publications ever issued in London. Not only that, but he was also the editor of the English Anarchist publication, *The Torch*. Clear a thinker and too good a historian not to know that all tyrants and despots are destroyed by the fury they themselves have set in motion. The hand of time is inexorable. Inevitably it slays those who attempt to control it. Only the great in spirit live eternal. Their work alone carries in its womb the seed of a new, resplendent life. Our comrade is one of the great. His labors will yet play a decisive part in the final reckoning with the black elements that now infest the world.

Dear Rudolf, I can not say what your friendship has alway meant to me. Even your comradeship I have but feebly interpreted here. You will understand how deeply I feel your sense of tragedy over the events in Germany today. It is our tragedy too. Indeed, the Germany of Hitler and his murderous hordes is the tragedy of the whole libertarian world. The earth is drenched with blood. The sky is black—yet there must be a dawn, though it seems so far away. On this your sixtieth birthday I wish fervently that you may still live to see the coming of the new day. May your strength hold out—I know your courage will—for the great task yet before us to usher in our splendid ideal!

one else Rudolf Rocker stressed the need of constructive revolutionary preparation for the growth of Anarchism and a successful Revolution.

It was also Rudolf who was instrumental in the revival of the First International, whose most stormy petrel had been Michael Bakunin. It was my good fortune to attend one of the congresses of the F.A.U.D. (The Freie Arbeiter Union Deutschlands), and also to be present at the rebirth of the International Workers' Association. Both were attended by many delegates seasoned in the revolutionary struggle and by younger men of ability. But Rudolf Rocker towered high above all of them in keenness of perception of the great task before the comrades and in tact in smoothing the troubled waters that always rise high at such gatherings.

In addition to his contributions to *The Syndicalist*, the *International Magazine* and our press in many countries besides Germany, Rudolf during this time wrote innumerable pamphlets, toured the length and breadth of Germany and went twice on lecture tours to the North American Continent. Besides this tremendous work, he wrote four books: a life of Johann Most, his experiences in the

Multatuli — An Anarchist Seer

By RUDOLF ROCKER (Translated by J. Scarceriaux)

(Continued from March issue)

The Love Letters

In 1861, Multatuli published his love letters, "Minnebrieven," a peculiar and unique work in its form and contents, where the poet's genius manifests itself in all its force and in all its beauty. It is a book of great love and of great hatred (written by a god or by a demon as he said himself), a panorama of the human soul manifested in its multiple effects and sensations. It is a marriage of accents as sweet and bewitching as the nightingale song, and of war hymns as impetuous and passionate as a

(Continued on page 6)

New Series
Freedom, Vol I #11 April 1933
Rudolf Rocker - His 60th Birthday

870924442

The Emma Goldman Papers

[Interview] I Wonder What's Become Of- / Emma Goldman.– (May 7, 1933, Emma Goldman Scrap Book).– 1 p. ; 31 × 23 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

I Wonder What's Become of—

"RED EMMA" GOLDMAN, Deported As a "Free Lover," an Anarchist and Stormy Petrel in Russia—She's a Londoner Now and, as Few Know, a Wife

NEIGHBORS of James Colton, coal miner, living in the town of Glanamman in the county of Carmathenshire in South Wales, seldom think of him as a married man. You can't blame them.

James Colton's wife is Emma Goldman, the anarchist deported by Uncle Sam as an undesirable alien in 1920. Born 62 years ago in Russia, Emma has never been exactly domestic and age has failed to supply that virtue.

The fiery agitator visited her husband recently for the first time in years. This reminded James Colton—and his neighbors—that he was a married man.

"I wonder what's become of Emma Goldman," is a question that James must ask himself from time to time. Like Halley's comet and the 17-year-locust, her visits are few and far between.

In the intervals, he earns his living in the deep coal pits. His thoughts on matrimony are carried on to the rhythmic klink-klink-klink of his pick against the coal deposits. He has plenty of opportunity for thought, for Emma has only appeared on the scene twice within the last eight years.

Back in London, the little, gray-haired woman whose now mild eyes once snapped with revolutionary fervor dismissed her connubial excursion in a few words.

"I am aware that few people know about my marriage," she said. "Why should they know? I have just seen my husband in South Wales. Well, why shouldn't I? In these days, one visits one's ex-husbands, so why not one's present husband?"

She glanced around with a challenging air, ready to continue the discussion if

THEY DIDN'T WORRY
Emma Goldman Found a Kindred Soul in Alexander Berkman. They Agreed That Governments Should Be Destroyed and Love Should Be Free.

anybody cared to argue with her. When nobody seemed to be in the mood, she quickly added that she didn't believe in marriage, even though she has a husband.

"I think marriage is all wrong," she explained. "But for all sorts of reasons, it is necessary. Laws, the wagging tongues of neighbors and the protection of one's interests are a few of them."

James Colton, who is Scotch by birth though he has lived for many years in South Wales, declines to contribute much to the discussion, although he may give his version to the world in unabridged form some day.

"I have completed writing the true story of our association," he said. "It extends over a period of years. It is a story that many have sought since the news of our romance became known to the public. As yet I have the manuscript in my desk and perhaps it will remain there always. I am at liberty, however, to make public the interesting details whenever I see fit."

EMMA, who can't re-enter the United States, once visited Canada under the name of E. M. Colton.

The little cottage which is home to the bachelor-husband is called "Station Cottage." There are several photographs of Emma Goldman on the walls, and a small framed likeness stands on his desk near the window, where he writes in his hours of freedom from the mines.

Neighbors say the couple first met some 25 years ago. Then came a long period in which they did not see each other. Most of that period the anarchist leader spent in the United States.

The miner is not the first man in the anarchist's life. Way back in 1887, when she was living in Rochester, N. Y., she married Jacob Kermer. When the "upheaval" of her conversion to philosophic anarchism took place, her husband refused to see the light.

She came to New York and helped organize factory workers. She was a leader in industrial strikes among factory girls.

In addition to her anarchistic ideas in industry, she adopted the tenets of free love and began a long association with Alexander Berkman. Berkman once made an attempt on the life of Henry Frick, and served 14 years in prison.

Recent Photograph of the Famed Anarchist Who Has Just Visited Her Husband—for the Second Time in Eight Years.

After Berkman's release, they traveled together. Convicted of obstructing the world war draft, both were imprisoned. Deportation proceedings followed the expiration of their sentences, and they were landed in Finland.

Official Russia gave them a welcome when they entered the country, but it wasn't long before Emma was finding fault with the Bolshevik brand of revolution. She said almost as many unkind things about the revolutionists of Russia as she ever did about the anti-revolutionists of Wall Street. Emma is a hard woman to please.

"My cause against the Bolsheviki," she announced, "is not that they have been too revolutionary, but that they haven't been revolutionary enough. All ideals have been discredited in Russia."

LONDON is now the center of Emma's migrations, which are on a somewhat restricted scale due to her exclusion from a large area of the earth's surface.

Since Uncle Sam gave her one-way walking papers, she has cast a longing eye in this direction from time to time. She has visited Montreal and Toronto.

She was educated in Russia and in Germany, and came to America for the freedom it offered. But it didn't offer her bread.

"I was sadly disillusioned," she once said. "The reception given immigrants even today is enough to outrage one's sense of liberty, but forty years ago the reception meted out to pilgrims seeking the promised land was so appalling that if I had not been a rebel I should have become one."

It was during the Haymarket riots in Chicago that Emma Goldman definitely enrolled as an anarchist. Since that time, she has lectured and preached against capitalism, government and all forms of vested authority.

THE exponent of all this freedom is an unpretentious figure—short and far from slim, garbed in the dull raiment of middle-class respectability, bespectacled and grim-visaged.

The basis of her expulsion from the United States was her insistence that the overthrow of its government should be accomplished by force. On one or two occasions, she has been quoted as wishing to return to this country, but the Bureau of Immigration has issued no engraved invitations, and is on record as ready to deport her again if she should smuggle her way in.

To her followers, the agitator is known as "Red Emma." If her once-in-a-while husband has any pet name for her, it is not on record.

870916033

The Emma Goldman Papers

[Rudolf Rocker. His Sixtieth Birthday. In Spanish] La Tragedia del Mundo Libertario. Rudolf Rocker / Emma Goldman.— pp. 29-31 ; 27 cm. *In* Nervio [Buenos Aires]. —(June, 1933).

Obtained from the Biblioteca Popular "José Ingenieros," Buenos Aires, Argentina.

La Tragedia del Mundo Libertario

Rudolf Rocker

EN período alguno de la historia moderna el ideal de un mundo libre había soportado tan terrible prueba como en nuestra época. Todos los valores de fraternidad humana, libertad individual y colectiva, el respeto sagrado de la vida humana, quedan abandonados uno tras otro, desechados como mendigos, ofendidos y humillados.

La dictadura de la izquierda, el fascismo de la derecha se han erigido en dioses nuevos. Les rinden pleitesía no sólo aquéllos que los habían creado, aún las masas mismas yacen extendidas ante esa hidra monstruosa. Siete países han caído ya víctimas de su dominación de sangre y acero. Entre ellos Alemania. Apenas un mes en el poder, y las bandas hitleristas se han embravecido, sembrando la muerte y la destrucción por donde aparecieran. Alemania está encadenada, todo signo de libertad borrado, millares en las prisiones, multitudes de hombres maltratados antes de que se los asesinara. En cuanto a la peste antisemita, ni siquiera bajo el negro régimen de los zares se habían cometido torpezas semejantes a las atrocidades que diariamente se ejercen sobre los judíos en el país que en un tiempo se enorgullecía de ser el hogar de poetas y pensadores.

Verdaderamente, vivimos un período en que los espíritus más valerosos se queman en mil fuegos. Pero, ¡ay! Sólo contados de entre ellos salen intactos. Sus voces son como voces en el desierto. La parte restante del mundo —gente que ayer recién predicaba ideas de libertad y humanismo—, queda muda por el momento frente a la barbarie, que marcha ahora triunfalmente, sin obstáculos, por el reinado de la dictadura y del fascismo.

Uno de aquellos hombres raros es Rudolf Rocker, que hace un par de semanas cumplía sus sesenta años. Hijo del pueblo, forzado en su más tierna juventud a las galeras económicas, ha saboreado el cáliz desbordante de las penas y de la pobreza, que constituyen el sino de la vida proletaria. Pero Rocker no es el hombre creado para someterse sin protesta y hacer las paces con el ambiente, como proceden muchos de los que descienden de las masas. El fuego de la rebelión estaba en su sangre; y su corazón, un gran amor hacia sus semejantes. Y estos elementos lo hicieron socialmente consciente a los quince años. Ahora, a su sexuagésimo cumpleaños, arden aún en su alma con calor rojiblanco.

Estas cualidades solas, quizás no bastarían para pasar a nuestro compañero por la vida, pese a todos los obstáculos y oposiciones. Era necesario cierta visión inspiradora, una sed de saber y una sensibilidad, un sentimiento profundo por los sufrires. Rocker poseía estas cualidades sobradamente. Así se ha convertido en el campeón del anarquismo, la voz de clarinada en la lucha por la libertad.

No ha sido por pura casualidad que Rocker haya elegido la encuadernación de libros como oficio. Los libros eran una especie de maná, un alimento para su espíritu escudriñador. Le ayudaron a adquirir unos conocimientos más amplios de los que la mayoría de las instituciones académicas le pudieran proporcionar. Aún puedo recordar el placer con que Rocker guiñaba los ojos, cuando nos había referido una experiencia suya con un público de ultra académicos que asistía a una conferencia de nuestro compañero. Quedaron, atónitos al contarles Rocker que no poseía título por cuanto jamás había asistido a una escuela. ¿Dónde, pues, ha adquirido esta fuerza para construir tan magistralmente su tema, estos conocimientos tan amplios? —querían saber ellos—. Con años de aulas asfixiantes tras sí, estos miembros de las profesiones liberales no se adaptaban a la ruda y difícil escuela a la que Rocker había asistido, la vida, la verdadera fuente de sabiduría y de conocimientos. Rudolf Rocker bebía constantemente de sus fuentes siempre renovadas. De aquí emana la claridad y la

BEST COPY AVAILABLE

572

870916033

The Emma Goldman Papers

[Rudolf Rocker. His Sixtieth Birthday. In Spanish] La Tragedia del Mundo Libertario. Rudolf Rocker / Emma Goldman.– pp. 29-31 ; 27 cm. *In* Nervio [Buenos Aires]. –(June, 1933).

Obtained from the Biblioteca Popular "José Ingenieros," Buenos Aires, Argentina.

hondura de su espíritu. De aquí también su fuerza emotiva. ¿Y qué es la erudición sin ellas sino un peso muerto?

Me he encontrado por primera vez con nuestro compañero en 1900, durante mi gira de conferencias por Inglaterra y Escocia. Quedé pasmada al averiguar que el "goi" Rocker había aprendido el idisch hasta capacitarse para redactar el "Arbeter Fraind", uno de los mejores periódicos anárquistas judíos, que aparecía en Londres. Como redactor del periódico y por medio de sus conferencias excelentes, Rudolf ha influenciado y desarrollado una juventud anarquista judía, una juventud como no había visto yo en el transcurso de mis primeras actuaciones en los Estados Unidos. Ha hecho más que ésto, ha dado al público lector judío traducciones e interpretaciones del arte y de la literatura universales. De este modo, se ha convertido en una fuerza educadora y cultural, respetada y admirada mucho más allá de nuestras propias filas.

Su posición frente a la guera lo había arrancado al movimiento. Internado por tres años en el campo de concentración. Ha transcurrido muy poco tiempo, y Rudolf funda allí mismo un "forum", siendo el amigo y consejero de sus compañeros de prisión. Al terminar la guerra, nuestro compañero es expulsado de Inglaterra. Vuelve a su país natal después de una ausencia de muchos años. Era una Alemania empobrecida, vencida y desalentada. El terreno se le ha vuelto extraño. El proceso de radicarse, de aclimatarse nuevamente, era desesperante. Pero Rudolf Rocker, ayudado por la admirable compañera de su vida, Mili, resueltamente emprende [illegible] reedificar aquello que la guerra [illegible] destruido conjuntamente con todo [illegible] el movimiento anarquista y sus diversidades.

Era una tarea casi sobrehumana [illegible] proseguir la obra bajo tales circunstancias, en la pobreza y miseria que reinaban por todo el país. La revolución en Alemania trajo nuevas esperanzas y fuerzas nuevas a las masas alemanas y conjuntamente con ello también un gran aliento al movimiento anarquista. Rudolf Rocker y algunos otros camaradas han aprendido de la experiencia que la más fogosa propaganda, si se limita solamente a pequeños núcleos, está predestinada a desempeñar un papel secundario en grandes levantamientos sociales. Emprendieron, por lo tanto, la obra de organizar los elementos obreros revolucionarios de Alemania en una organización que constituya la arena económica necesaria al anarquismo. La organización anarco-sindicalista fué dada a luz, de este modo. Más que nadie Rocker subraya la necesidad de preparación revolucionaria constructiva para el crecimiento del anarquismo y para la revolución acertada.

Y fué también Rudolf Rocker quien ha aportado más que nadie al resurgimiento de la primera Internacional, con la que está tan íntimamente ligada la vida tormentosa de Miguel Bakunin. He tenido la suerte de asistir a uno de los congresos de la Unión Libre de Obreros de Alemania (F.A.U.D.) y presenciar asimismo el renacimiento de la "Asociación Internacional de Trabajadores". En ambas reuniones había muchos delegados experimentados en la lucha revolucionaria, como también gente joven y capaz. Pero Rudolf Rocker se elevó por encima de todos ellos con su concepción sagaz de la tarea que tenían delante los compañeros y con su tacto para tranquilizar los ánimos excitados, que siempre se producen en tales reuniones.

Como agregado a sus aportes para el "Syndikalist", el periódico internacional que entonces comenzaba a publicarse en Berlín, y a nuestra prensa en muchos otros países, Rudolf se ha visto obligado a escribir innumerables folletos, aparecer en las tribunas por toda Alemania y llevar a cabo dos giras de conferencias por América. Aparte de esta labor colosal, compuso cuatro libros: una biografía de Johann Most, su experiencia en el campo de concentración, un bello librito que contiene seis grandes caracteres en el arte y en la literatura y un libro, recientemente terminado. Este último es su obra maestra, un estudio profundo de la cuestión racial y nacional.

Durante todos estos años existía siempre la preocupación del pan cotidiano, además la enfermedad, y más aún la miseria de los que lo rodeaban, con quienes Rudolf y Mili compartían sus escasas ganancias. Jamás ha podido permitirse unas vacaciones por algunas semanas. Estamos ligados por una amistad íntima desde que nos conocimos, y así he podido convencerlos a que me visitaran por un mes en St. Tropée. Fué un mes inolvidable el de tener conmigo a Rudolf, a Mili y a su talentoso joven hijo Fermin. Con su prontitud para la alegría del vivir, su placer infantil, su ánimo jovial, y sobre todo con su naturaleza delicada y comprensiva, Rocker era un compañero admirable. Pero, ¡ay! Sólo un mes. Sus actividades en casa no le permitían descanso. El fascismo comenzaba ya entonces a levantar su negra cabeza. Realmente, Rudolf había previsto la reacción creciente y la necesidad ineludible de una acción conjunta para cortar su corriente.

Pero un pueblo que durante medio siglo había sido amaestrado al paso marxista, dividido y separado por las rencillas que sembraba la política turbia de marca moscovita, físicamente exhausto por la guerra y sus consecuencias desastrosas, un pueblo

tal es un terreno mucho más fértil para yerbas venenosas que para plantas saludables. La facilidad con que las aves de rapiña nazistas se lanzan sobre el país devorando sus víctimas, lo demuestra. La visión profética de Rudolf ha prevenido contra el advenimiento de tales sucesos. Dentro y fuera de las filas de la organización anarco-sindicalista, tronaba contra la ingenuidad y blandura de los obreros alemanes. Pero no se lo ha escuchado. Ahora las masas están recogiendo [illegible] frutas podridas de su fe en los seductores políticos...

Al cumplir su sexuagésimo año, nuestro camarada asiste al espectáculo como su propia gran labor y los esfuerzos de nuestros camaradas en Alemania quedan destruídos. Pero Rudolf Rocker es un pensador demasiado clarividente y demasiado buen historiador para ignorar que todos los tiranos y déspotas acaban aniquilados por el salvajismo desmesurado que ellos mismos desencadenan. El brazo del tiempo no conoce piedad. Suprime a los que intentan dirigir su marcha. Unicamente los grandes espíritus perduran, y su obra trae en sí misma el germen de nueva y gloriosa vida.

Nuestro camarada es uno de los grandes, y sus trabajos aún desempeñan un papel decisivo en las cuentas definitivas con los elementos negros que están apestando ahora el mundo.

Querido Rudolf: Puedo decir lo que tu amistad ha significado siempre para mí. Y hasta tu compañerismo he interpretado aquí sólo débilmente. Tú comprenderás, cuán hondo siento tu tragedia por los acontecimientos actuales en Alemania. Es también nuestra tragedia. Ciertamente, la Alemania de Hitler y sus hordas asesinas es la tragedia de todo el mundo libertario.

La tierra está empapada en sangre. El cielo está obscurecido. Pero deberá llegar la aurora, por más lejana que ahora nos pareciera. En este sexuagésimo cumpleaños tuyo, te deseo cordialmente que vivas para presenciar el amanecer del nuevo día. Puede tu salud soportarlo, sé que tu valor soportará para la magna labor que está delante tuyo y delante de todos nosotros y que realizará nuestro glorioso ideal.

(Traducido del idisch por J. G.).

Emma GOLDMAN

Madre e hijo

Käthe Kollwitz

BEST COPY AVAILABLE

573

880816004

The Emma Goldman Papers

[The social significance of the dramas of Hauptman. In Chinese] Hauptman zhi Xiju de She Hui yi-yi / Emma Göldman.— pp. 1-8 ; 21 cm. *In* Chong-jing. —Vol. 1, no. 15 (Dec. 25, 1933, fragment).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

voir Candamde

25 Decembro,1933. 憧憬半月刊 Vol.I,No.15.

價目
每期大洋四分
半年十二期大洋四角
全年二十四期大洋八角
外埠郵費每期照加一分
郵票代洋不折不扣

LE SOLEIL

現代發行處
銅堂街現代書局
代售處
成都 北新書局
雲南 文化書店
重慶 重慶書店
南京 花牌樓書店

通訊處：四川成都祠堂街現代書局轉本社 福民印刷公司代印

Social Significance of the Dramas by Hauptman

Socie Signifo en la drama de Hauptman

霍普特曼之戲劇的社會意義 (二)

Emma Goldman 著
茉君譯

在『孤寂的人們』(Einsame Menschen, 1891)中，我們看見了瀰漫全劇人物的，霍普特曼的可驚的同情，的仁慈。

華克拉博士(Vockerat)並不是一個戰士，不是一個宣傳家或者叫賣似的說客；他是一個夢想者，一個詩人，尤其是一個眞理的追求者；一個科學家，一個生活於思惟與意念中，而且，沒有接觸到實際及其直接環境的人。

他的雙親是誠樸與虔信者。世界在他們看來，直無異於一部蓋了七重印的書。以他們的全部生活都過活在田園裏，所以周圍的一切事物，他們無不以爲可以規定在，而且類別成簡單的——好或壞，大或小，強或弱——的觀念當中的。他們如何能夠懂得強與弱當中的廣大的差別，他們如何能夠把握着好與壞中間的無限的殊異呢？在他們看來，人生只是逐日工作與禱告的慣列，上帝安排了一切，而且上帝在統治一切。你們爲什麼要去枉費腦力，勞心焦思呢？你們爲什麼要整夜不眠呢？『把一切交給上帝好了。』在這種幼稚的樸實中，含有如何的任性之情啊！

他們愛他們的兒約翰 (John)，他們崇拜他，而且，他們把他們的生命委給他們的獨子；又因爲他們愛他，所以也愛他的妻子和新生的孫兒。他們只有一個惋惜：卽是他們的兒子背棄宗教。更其可悲的是約翰是個崇拜達爾文，斯賓塞爾和赫克爾 (Haeckel) 與其他類乎此等的——罪人，異教徒，這些人都是要墮入煉獄 (purgatory) 和地獄裏去受焚燒之苦的，這一對老年夫婦，爲了保障他們所痛愛的兒子得免於上帝的懲罰，便不斷地祈禱，而且對於他們的『離棄正道的』兒子，更加熱誠，更加愛。

華克拉博士的妻子克端 (Kitty) 乃是個葛麗卿(Gretchen ——按卽浮士德上部之女主人，譯者) 型的婦人，無任何關於生活的觀念，對於他在世界中的地位，無任何覺悟，總之，她是個溫柔的，無力的女性。她愛約翰；他是她的模範；她的理想；他的一切。但是她不能了解他。她沒有生活在他的範圍 (sphere) 裏，也沒有說他的語言。她從不曾夢見他的思想——但並因爲她不願或不渴求將他所需要的一切給他，却因爲她不了解，和不知道如何了解。

於是，安那馬爾小姐 (Anna Mahr) 之加入這個羣圍裏面，便如同從平原裏吹來的微風一樣。安那是個俄國女郎，只能產生於俄國的婦女，也許是爲了景況關係，那個國度的生命掙扎竟足以發展一種不同的女性典型。安那馬爾的大半生涯，是在最前線上度去的。她沒有個人的觀念 (conception of the personal)；在她的感情和思想裏，對於一切人類，都普遍的充溢着深厚的同情。

當她來到華克拉的家裏，他們的全部生活都攪動了，尤其是約翰華克拉的生活。她對於

574

880816004

The Emma Goldman Papers

[The social significance of the dramas of Hauptman. In Chinese] Hauptman zhi Xiju de She Hui yi-yi / Emma Goldman.– pp. 1-8 ; 21 cm. *In* Chong-jing. –Vol. 1, no. 15 (Dec. 25, 1933, fragment).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

他，猶如和煦的陽春對於沙漠裏焦燥之遊客那樣。她了解他，因爲，她豈不曾夢見過像他的思想那麼樣的思想，——與那些爲了理想的原故，犧牲他們的生命而發配到西伯利亞的男女們相關切，且受過地底下的牢獄之苦嗎？若然，則她怎能不同情於華克拉這樣的人呢？約翰之會在安那的身上發見那個爲他自身的小世界所不能給他的東西——理解，同志之誼（comradeship）深厚的精神的親切之誼（kinship）——，乃是極其自然的。

凡是安那馬爾。都會以同樣的東西來給與任何一個人的；不管是男人，是女人或是小孩子。因爲像她那一典型的人物，其所有者，也非性（sex）的感情，個人（personal）的感情；而是大我的（selfless），人類的，胞與之愛（all-embracing fellowship）了。

約翰華克拉在安那馬爾令人興奮的出現中，開始了他的生活，夢想和工作了。他的生活宛如生面別開一樣，更大的景象（vistas）在他的眼前展開了，而且，他的生命充滿了以解放爲目的創造工作之新鼓舞。

啊，當理想與鄙陋的實際接觸，牠（理想）之被人謗毀與汚辱是不可免的！這種悲劇的命運，便落在安那馬爾與約翰華克拉兩人的身上。

腦筋簡單的老母親華克拉夫人，對於關係並無夫婦的一男與一女間之深密的友誼是不能夠意想得到的，她於是首先開始去懷疑和諷示，繼則吹求與干涉。自然，這原本出發於她對於約翰之愛，甚至更因爲她對於兒媳之愛。她的兒媳是正陷於沉默與煩憂以求實現她如何能夠多少了解她的丈夫之痛苦中的。

母親華克拉對於她的兒媳克端的憂愁，却另有解釋，以爲嫉妬與對於她的成功了的情敵之對抗乃是她的孤寂，愛之饑渴，的最切適的解釋。然而，事實上，在克端的靈魂裏却長養更其深刻更其活動的東西。那便是她自己的女性（womanhood），她的人格的覺醒。

克端　有許多地方我和馬爾小姐同意的。她最近說我們婦人是生活在墮落的境界中間。我想她這句話是不錯的。這就是我所常常感到的。……她的不錯是和白天一樣明白。我們眞是而且確實是被鄙棄了的而且被虐待了的女子。祇想一下現在還有一條法律——她昨天告訴我的——應許丈夫在某種程度內有鞭打妻子的權利！

可是，體罰之可怖，尚不及社會之視她們爲寄生的，倚賴的，與無用的東西，爲暖室裏的花，爲華堂幽室的裝飾，認爲於丈夫於子女，無足輕重——那種懲罰的可怖之一半。

母親華克拉，毫無一點惡意地，將毒液注入克端的純潔無垢的靈魂，而且使她的愛兒度着凄楚的生活。母親華克拉愚昧地，干預，干涉而且蹂躪那最神聖的感情，眞實的同志之誼的純潔無辜的喜悅。

而約翰與安娜終朝都不以他們所引起的痛苦與悲劇爲意：她們遠乎凡而拔於圍繞他們之小世界。他們走着談着辯論着，讀着而且討論着人生之奧理，人間之需要，理想之美。他們倆都饑渴得太久了：約翰缺乏的是精神上的感通，安那缺乏的是她從前所知甚淺的家庭的溫暖，而且，以她的坦白，她竟從母親華克拉與克端那裏而得到，而忘却了沒有那一樣比得上的因義務之感（a seuse of duty）而喚起的厚遇（hospitality）那樣束縛人的事實。

馬爾　我們所生活着的時代，是一個偉大的時代。那些壓迫在人們的心上幷且暗淡他們的生命的東西；我覺得一點一點消滅了。你以爲是嗎，華先生？

約翰　這話怎講？

馬爾　從前在一方面，我們受到不安定與疑懼的壓迫，在另一方面，我們受到抑鬱的狂信的壓迫；現在這些誇張的感情，因爲受到了清新的空氣的影響漸漸平靜下去了。這種清新的空氣流，我們可以說是從二十世紀吹來的。

約翰　但是我並不覺得在人生中我們已經達到了眞正幸福的目標。我不知道……

馬爾　這和我們個人的運命——我們的小運命——沒有關係，華先生！……我有幾句話要對你說——但是你不要發氣；你聽到之後還是要很平靜的。……華先生，我們也陷入了人類的弱點的過失中去了。我們必須要客觀地去觀看一切。我們必須要把我們自己看得渺小。

約翰　但是我們現在不要說起那個……一個人必須爲了可呪咀的習慣犧牲他所得到的一切嗎？人們不能了解使雙方得益的交際並不是罪惡嗎？父親母親因爲他們的兒子變成更好更聰明的人，就遭到損失嗎？妻子因爲她的丈夫的精神的成長，就遭到損失嗎？

880816004

The Emma Goldman Papers

[The social significance of the dramas of Hauptman. In Chinese] Hauptman zhi Xiju de She Hui yi-yi / Emma Goldman.– pp. 1-8 ; 21 cm. *In* Chong-jing. –Vol. 1, no. 15 (Dec. 25, 1933, fragment).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

馬爾　你是對的，也是錯的……你的雙親的見解，和你的是不相同的。克端的見解，又是和他們不相同的。在這種地方，我覺得我們不能給他們判斷一切。

約翰　是的，但是你曾經常常說，一個人不應該受他人的意見的支配——一個人應該特立獨行的。

約翰　是的，我覺得這樣結合總有一天會來的——在這種結合裏占最重要位置的，是人的東西，而不是獸的束縛。那不是獸與獸的結合，而是人與人的結合。友誼是一種基礎，在這種基礎上，這種愛將要建築起美麗的，不變的，神奇的建築物。並且我還預想到更多的東西——一種更尊貴的，更豐富的，更自由的東西。

馬爾　但是除了我之外，有人會相信這種話嗎？這種話會不使克端不痛苦得要死嗎？……讓我們完全不要談起我們自己罷。讓我們假定在我們兩個人中間有一種新的，更完滿的，友誼的，情感的存在着，像預言的一般罷。這不過是一種感情，一種幼稚而且又太柔嫩的植物，必需要留心看護的。你以爲然嗎，華先生？這種植物在我們一世裏長大完成的事是沒有希望的。我們不會看到或嘗到牠的果子。但是我們可以爲了後代的子孫幫助牠的長成。我能夠想像有這樣的一個人把這件事作爲他畢生的工作的。

約翰　所以你斷定我們必須要分離。

馬爾　我並不說到我們自己。但這是像你所說的……我們必須分離。別種念頭……有時他走到我的腦筋中來……一瞬間地。但是我現在不能去想牠了，我也曾感到牠是一件好事的預兆。並且自從那時起，我覺得每日的在我們實在太可憐——太平凡了。這如像從山頂上的廣大的自由的境界墮落到一切都感覺到狹隘與接近的山义口。

那些感覺到狹隘，狠瑣的空氣的人，不死也必要離去的。安那馬爾不是爲狹谷而生的。她必須在絕頂上生活。但是，約翰華克拉，却爲那些鍾愛他到了極點的人們所累所纏繞，他是柔懦而無丈夫氣的，他的勇氣與心都破碎了。他之拉着安那馬爾，就像一個被判決了死刑的人。

約翰　幫助我，密斯安那！我的心中已經沒有丈夫氣，沒有自傲氣留存着了。我已經完全變了。在這一刻，我已經不是在你到我們這裏來之前的我了。我所有的唯一的感覺，是對於生的厭惡和怠倦。什麼東西在我都失去了價值，什麼東西都被弄污，都被損害，都被傷毒，都被在陰溝中拖過了。當我想到你的在在，你的言語使我做成了怎樣的一個人時，我覺得我如若不能再是那樣時，其餘的東西，在我都再不會有什麼意義了。我只能在我的全生命之下，劃一條線來結清我的賬目。

馬爾　看到你像這樣，華先生，我覺得異常的難過。我不知道我怎樣才可以幫助你。但是有一件事你應該記憶的——就是我們早料到這一着。我們早已知道我們遲早要預備着牠的。

約翰　我們情願保持曾經在我們胸中浮起的一種新的自由的境界，一種遼遠的幸福的狀況的夢一般的感覺。牠將永遠不被忘却，雖是牠也許永遠不能實現，他將爲我的引導的光明；當這種光明熄滅的一天，也就是我的生命熄滅的一天。

馬爾　約翰！還有一句話！這隻戒指——是從一個死婦人的手指上除下來的，這個婦人——她曾跟了她的——她的丈夫……到過西伯利亞——並且始終很忠實地享受着他的痛苦。我們的情形却正相反。……這是我戴的唯一的戒指。牠的故事；是當一個人感覺到無力的時候可以想到的，當你在無力的時候將牠看着時——那末也可以想到她——遠在他方的她——和你一樣孤寂的她——是戰爭着和你一樣的秘密的戰爭的。——再會！

但是，約翰缺乏戰爭的氣力。生命於他，是太孤獨了，太空虛了，熬獨得太難捱了。他不得不死——自殺。

人類靈魂之最深刻的和最幽隱的調子，被作者把握得何等可驚啊！那些爲理想而鬥爭的人們，那些企圖使他們自己逃出舊的樊籠，逃出成千的扼制他們的桎梏者，是如何地注定要過孤寂的生活，在這個殘酷的眞理當中，具有何等深厚的意義啊！

霍普特曼把這部劇獻給『那些曾生活過這種生活的人們』。而且，這種人，必定生活着這

880816004

The Emma Goldman Papers

[The social significance of the dramas of Hauptman. In Chinese] Hauptman zhi Xiju de She Hui yi-yi / Emma Goldman.– pp. 1-8 ; 21 cm. *In* Chong-jing. –Vol. 1, no. 15 (Dec. 25, 1933, fragment).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

種生活，而離棄他們的出生之地，他們的環境與過去——之一切的這種人，是很多的。他們看着的理想乃在遠處。——有時很近，有時又極遠。這些人乃是孤寂的人們。

這劇還有一個着重點，即是，不了解約翰華克拉的，不僅他的雙親和他的妻子，甚至他自己的同志，他自己的世界中之一個，畫家布朗。這位先生原是個狂想的革命家的典型人物，他輕蔑人性的弱點而嘲笑那些退讓與妥協的人們。但是甚至於這位「大」革命家 (arch-revolutionist) 也不能把握着約翰的需求。他譴責他的朋友對於安那的親密的友誼。他責難約翰，說他應負使他的妻子不幸與傷他的雙親的咎責之咎。這個人，像一個宣傳家樣，要個個人都依照理想而行的，却當他的朋友在有生以來的第一回企圖堅毅不屈地，眞實地忠於他自己的衷心之時，便忙着責難他了。

『孤寂的人們』之革命的，社會的與對于人間的意味，乃在——眞實的革命家，理想家，創造的藝術家，任何方面的偶像破壞者 (iconoclast)，是定遭人誤解的，不僅爲他自己的親屬，甚至於受他自己的同志所誤解——這一個教訓。那是一切偉大的人物的命運：他們是和他們的環境相隔離的。他們的生活，乃是孤寂的生活——過渡的階段的生活。對於個人，也如對於一個民族，是最苛刻的與最困難的時期。

（譯者註——寂寞的人們，商務印書館有鍾國仁譯本。本文中所引劇中人物之對話，即摘該書，特此申明。此外本文尚有關於霍氏『織工』一劇之述評，俟將來有暇，再爲譯出。一九三三年十一月九日於Ĉ. P.）

科學的性質與科學之統治

柏固寧著
左 聲 譯

科學底不可辯駁的權利與偉大的使命，是以這種性質爲基礎的。但牠底致命的無能，甚至於牠底禍害的行動，每逢牠由牠底官許的代表們而傲然要求統治生活的權利之時，也是以這種性質爲基礎的。科學底使命是，由變動中與眞實的事實底一切關係之觀察，以建立物理的及社會的世界底現象底發展所秉有的一般法則；牠指出一般的條件（那是必需精明地觀察且萬萬不容忽視或遺忘的）而立定人間底進步的進行底不變的界石。一言以蔽之，科學是生命底南針；然而牠不是生命底自身。科學是不可變的，非人格的，一般的(概括的)，抽象的，不可見的，如像僅於是觀念的複產之法則。此法則是反映的或心的——那就是腦的複產。(用「腦的」這一個字來提醒我們，科學本身只是物質的機關(腦)底一種物質的產物。)生命是全然易衰竭的與暫時的，但也是充溢着眞實性與個性，感覺性，苦痛，喜樂，憧憬，需求與熱情的。只有牠能自發地創造了眞實的事物與人。科學則無所創造；牠建立與認識生命底創造。無論何時當科學家從他們底抽象世界浮出來，與眞實世界中之生活的創造相參雜，他們所建議的與創造的一切，盡是可憐的，可笑地抽象的，無血肉的與無生命的，流產的，——像不朽的浮士德博士底炫學門人瓦格訥(Wagner)所創造之侏儒 (homuuculus) 一般（事見哥德浮士德下部——譯者）因之，科學底使命是啓迪生命，而不是統治牠。

科學與科學家底統治，不會不是無能的，可笑的，殘忍的，兇暴的，壓迫的，剝削的，與有害於他人的。縱使他們是孔德之徒的實證主義者，或德國共產主義底理論派之徒，亦不能逃出此斷定。以科學家而論的科學家，我們可以拿我曾說及的神學家與形而上學家那樣的評語來說：他們對於個別的與生活的人物既沒有官感，亦沒有心腸。我甚至不能爲此而責難他們，因爲這是他們底職司底自然的結果。他們做就了科學家，他們所從事者與感到趣味者，自然除了「概括性」(一般性)以外無他；那就是法則……(註一)……他們不單單是科學者，而也是多少生活着的人(註二)。

註一，這裏，柏固寧原稿失去了三頁。
註二，這一句中失去的一部分，或許是說：『如果科學家在他們底探討與實驗中，不把人作爲動物一般對待，此理由是』他們不單單是科學者，而也是多少生活着的人。

可是，我們必不可過於放心這一點，我們雖可以差不多確言，一個博學者在今日不敢以對待一個兔子者來對待人，但是這博學者的整個團體，如不受干涉，恐怕會使生人來受科學的實驗，自然不至於如對兔子那般殘酷，但在他們底犧牲者，是同樣的不舒服的。如果他們不能在個人身上去作實驗，他們，便將只要求在社會體上去作實驗，那却是必須絕對加以阻

577

880816004

The Emma Goldman Papers

[The social significance of the dramas of Hauptman. In Chinese] Hauptman zhi Xiju de She Hui yi-yi / Emma Goldman.— pp. 1-8 ; 21 cm. *In* Chong-jing. —Vol. 1, no. 15 (Dec. 25, 1933, fragment).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

10 dec. 1933 Vol. 1 n. 14

La Sopito (Tung Jin).

上帝一出現，人便化爲烏有；神性意變得大，人間性便看變得悲慘。那就是一切宗教底歷史；那就是一切神的靈感與立法底效果。在歷史上，上帝底名字是可怕的棍棒。一切受神靈感的人，偉大的「有德天才」，便以牠來蹂踏人底自由，尊嚴，理性與榮榮。

我們先已論及神底下落了，現在我們論到更有趣味的，人底下落，那是單由啓示于地上的上帝底出現所致的。

看，我們底親愛的與有名的唯心論者自身陷于如何深的錯誤中啊，向我們說到上帝，他們意在，他們希冀高舉我們，解放我們與尊貴我們。但反之，他們却毀滅我們，墮落我們。他們以上帝底名義，意想他們能在人們之中建立博愛，而反之，他們却創造驕傲，輕蔑；他們播下了嫌隙，憎恨，戰爭；他們建立了奴役制度，因爲有了上帝，便有各等級的神的靈感；人間便被分裂爲多受神的靈感之人，少受神的靈感者，與未受神的靈感者。在上帝之前一切皆同樣無足輕重，這是眞的；但是彼此互較，則有些便大于其他；不僅是在乎事實——事實會是無大關係的，因爲事實上之不平等，在牠不能結附于一些立法的虛構或制度之時，已喪失于集體性之中了——而在于由神的靈感底權利。此權利便馬上建立了一固定的，永恆的，石化的 (petrifying) 不平等。受神的靈感低者，必須聽命于與服從受神的靈感高者，而未受靈感者則必須聽命于與服從受神的靈感低者。由是我們遂有了建立好了的權威底原則，且這兩種奴役底基本組織——教會與國家——遂與之偕生。

理論家的(教義家的)或受靈感的宗教家的，是一切專制主義中之最壞者。他們對于他們底上帝底光榮與他們底觀念底勝利之熱中，至于沒有心來念及眞實的人，生人底自由，或尊嚴或痛苦。神性的熱心，觀念之先入，結果來乾涸了最温良的靈魂，最慈悲的心懷，人間愛的泉源。他們從永恆或從抽象觀念之觀點來考察一切存在于，發生于世界中者，便蔑視在變動中的物實(choses passagéres)；但是眞正的人，有血肉的人底整個生命是由變動的物實所組構而成；他們自身只是變動不居的存在物，他們一經過去了，便爲別的同樣在過去的所代替，而決不成爲人而再返。人中之唯一久長的與比較永恆的是人間性，牠堅實地發展，從一代復一代的過程中，愈加豐富。我說，比較他永恆的，因爲，我們底行星（地球）一經毀滅(牠早晚一定要消滅的，因而一切事物之已開始者必然有其終結)，我們底行星一經解體，無疑地，便作爲宇宙系統的一些新的形成中之原素，只有宇宙才是眞實地永恆的。到那時，誰知道我們整個人的發展將變成什麼呢？不過這個崩解的時期遠在無限的未來，我們便可以視人間性爲永恆的了。然而這種進步的人間性底事實，只有由于牠在一定的時間，一定的地方，眞實生活着的人而顯示才是眞實的與活生的，而並非由于他之一般的觀念。

一般的觀念常是一種抽象，且爲了這個理由，是眞實生活底一種否定。我在附錄中曾敍述：人的思想，與人的思想之結果的科學，所能把握着與命名者，只是眞實的事實底一般意義，牠們底關係，牠們底法則——簡言之，只是在其不斷轉形中之少長者——但決不是充溢着眞實與生命之牠們底物質的，個人的因而是不久的(曇花一現的)與不分明的一面。科學理解實體底思想而非理解實體之自身；理解生命之思想，而非生命之生身。那是牠底局限，牠底唯一眞實難越的局限，因爲牠建築于思想底本性之上，而思想乃是科學底唯一的機關。

Vockerat的義務

左 罌

"Du kannst doch nicht leugnen, das sich gewisse Verpflichtungen gegen mich selber habe."–Hauptmann 的"寂寞的人們"裏那個主人翁曾說過這樣的話，"我是對於我自己尚負有某種義務的！"於是，他說了這句話之後，終有感於自身對於自己的母妻之家庭生活與對於精神生活之矛盾而不能兩立，便投水而死了。同一個作者在他的象徵劇"沉鐘"中，使其主人翁亨利毀滅於自巳的山上的生活與其妻子的山麓的生活之矛盾。然而在前者，安娜依舊生存着在。——安娜不曾感覺着她尚負有某種義務麼？不，她感覺着如 Emma Goldman 所說。

"The Anna Mahrs give the same to any one, be it man, woman or child. For theirs is not a feeling of sex, of the personal; it is the selfless, the human,

578

880816004

The Emma Goldman Papers

[The social significance of the dramas of Hauptman. In Chinese] Hauptman zhi Xiju de She Hui yi-yi / Emma Goldman.– pp. 1-8 ; 21 cm. *In* Chong-jing. –Vol. 1, no. 15 (Dec. 25, 1933, fragment).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

由 all embracing fellowship 的 愛 的 結 合 ，產 兒 "Faŭsto" 的 義 務 便 分 明 了 。這 是 Faŭsto 的：

我的胸心，她已經解除了苦的煩悶，
無論有怎樣的苦痛他都歡迎，
我要在內在的自我中深深領略，
領略全人類所賦有的精神，
至崇高的，至深邃的我都要了解，
我要把全人類的苦樂堆積在我的胸心，
我的小我便擴大成爲全人類的大我，
我便和全人類一樣，不怕最後的消磨。"
(郭譯P,133)

所以， Faŭsto 並不像電影上的那個在 sex,在 personal 上偉大的 Faŭsto, 在他的愛人 Margareto "受了裁判" 或是 "救了災難" 以後，依舊活了下去。……少年維特死了，而哥德也依舊活着。我們能以浮世上的，以sex 或 personal 的偏狹的義務觀念而責難他嗎？我們且試設想一下哥德和少年維特一齊死了； Faŭsto 和 Margareto 一齊死了，人類是遭受到如何的損失呀！

然而，那人間的偏狹—方面的 sexual personal 的義務觀念，畢竟成爲被有形的，法定的枷鎖更其利害地毀滅人們的小我之擴展，大我之完成呀！於是，愛被囚禁着，被私佔着，而盈天下竟有不少爲雨露之所不及潤，日月之所不及照，化育之所不及施的人！

我們能怪在周公孔子的偏狹的家庭那個龍子被 sanktigi 之後，出現着爲子輿所詆毀爲 "兼愛＝無父" 的墨氏的學說嗎？……

(附註)引 Faŭsto 語係根據郭譯，惟末句稍加更改，郭譯爲 "我便和全人類一樣，最後終歸消磨" 我因於這樣一來，有些太慘淡了， anti-climax 了，便依據我手中的世界語本 "……Vastigu tiel mian eston mi al ĝia, kun ĝia est' en fin' disfalu mi" 而更改了。

--九三三年十一月十三日下午. C. P.

給 Ondino

天 斧

承你詢問。告訴你，親愛的朋友，我的生活并不如小妹妹筆底幻想的那般快樂；他實際上也不如我眼前想像中那麼悲劣！那只是平凡平凡第三個半凡啊！純粹的人！雖我是全陌生，他們，說他的，雖然都和我常相談笑，然而，受了創傷的心，除非增加酸痛外，還有什麼呢？迫使我只爲了我的弟弟，爲了我的老父，我實感到萬分的辛酸和難堪啊！我自己沒有能力，除了養活自己外，能做什麼呢？——但是，我可告訴你，我不應該苦悶了。我爲了這種宗法的關係難道便犧牲了自己不管？妹妹，對嗎？你說。

你近來懷疑戀愛嗎？你厭煩了那種生活嗎？我以爲，爲了我們的崇高的事業，眞該跳出愛的懷抱。若只爲了個人的浪漫的，性的享樂，我委實有些不同意呢。你與巢的愛，生了隔膜，使我感到慘然，我想到他那脆弱的靈魂會要受着肉體？我只希望他能夠和你一樣的健壯起來。把給你的愛，更其擴大，給與缺乏了一切的，任何一種愛的世間男女；然而他究竟要怎麼處理呢，我不知道，我也不想知道。

嚴格說來，現今的性愛，即是痛苦，而且是一般小資產階級的少爺小姐們的消遣品，牠給與人的，實在沒有多大意義；在那裏面，只有心酸，只有痛苦，只有束縛。假如要想爲社會，爲人類做點事業，那末，在女子方面，要如巴金的「雨」裏面的李佩珠一般，不接受任何人的愛，也不愛任何一個人，自己只愛全人類和全世界上的生物。你知道，男子終歸是男子，他們永久永久都是自私的。（其實我并不是一個女性中心說者），不怕他說得好冠冕堂皇，但那是對着別人說的，那是對着他未曾愛上的女人說的。對你說，假如你有了愛人或丈夫，那末，便請你親切短地生活着罷！你要想做着蘇菲亞，高德曼……一類的革命事業，那末，你必得去接近許多異性的戰士！然而結果來你便糟糕了，你的愛人便要吃起醋來；意志薄弱的女子，於是爲了保持一己的愛情，便犧牲了自家的一切理想的事業。退一步講，即或你的愛人是個典型的革命家，讓你有一切的行動自由，不指謫，不批評，甚至於不加疑忌，你還是要受着其他一切男子的包圍啊！譬如說，有女子參加了你們團體，男子就要特別地增加起來，你想，他們通通都是爲了革命，爲了事業嗎？那末，你便想錯了。他

579

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.— pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. —[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

F3. Goldman articles

THERE IS NO COMMUNISM IN RUSSIA

BY EMMA GOLDMAN

COMMUNISM is now on everybody's lips. Some talk of it with the exaggerated enthusiasm of a new convert, others fear and condemn it as a social menace. But I venture to say that neither its admirers—the great majority of them—nor those who denounce it have a very clear idea of what Bolshevik Communism really is.

Speaking generally, Communism is the ideal of human equality and brotherhood. It considers the exploitation of man by man as the source of all slavery and oppression. It holds that economic inequality leads to social injustice and is the enemy of moral and intellectual progress. Communism aims at a society where classes have been abolished as a result of common ownership of the means of production and distribution. It teaches that only in a classless, solidaric commonwealth can man enjoy liberty, peace and well-being.

My purpose is to compare Communism with its application in Soviet Russia but, on closer examination I find it an impossible task. As a matter of fact, there is no Communism in the U.S.S.R. Not a single Communist principle, not a single item of its teaching is being applied by the Communist party there.

To some this statement may appear as entirely false; others may think it vastly exaggerated. Yet I feel sure that an objective examination of conditions in present-day Russia will convince the unprejudiced reader that I speak with entire truth.

It is necessary to consider here, first of all, the fundamental idea underlying the alleged Communism of the Bolsheviki. It is admittedly of a centralized, authoritarian kind. That is, it is based almost exclusively on governmental coercion, on violence. It is not the Communism of voluntary association. It is compulsory State Communism. This must be kept in mind in order to understand the method applied by the Soviet state to carry out such of its plans as may seem to be Communistic.

The first requirement of Communism is the socialization of the land and of the machinery of production and distribution. Socialized land and machinery belong to the people, to be settled upon and used by individuals or groups according to their needs. In Russia land and machinery are not socialized but *nationalized*. The term is a misnomer, of course. In fact, it is entirely devoid of content. In reality there is no such thing as national wealth. A nation is too abstract a term to "own" anything. Ownership may be by an individual, or by a group of individuals; in any case by some quantitatively defined reality. When a certain thing does not belong to an individual or group, it is either nationalized or socialized. If it is nationalized, it belongs to the state; that is, the government has control of it and may dispose of it according to its wishes and views. But when a thing is socialized, every individual has free access to it and may use it without interference from anyone.

580

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.— pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. —[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

In Russia there is no socialization either of land or of production and distribution. Everything is nationalized; it belongs to the government, exactly as does the post-office in America or the railroad in Germany and other European countries. There is nothing of Communism about it.

No more Communistic than the land and means of production is any other phase of the Soviet economic structure. All sources of existence are owned by the central government; foreign trade is its absolute monopoly; the printing presses belong to the state, and every book and paper issued is a government publication. In short, the entire country and everything in it is the property of the state, as in ancient days it used to be the property of the crown. The few things not yet nationalized, as some old ramshackle houses in Moscow, for instance, or some dingy little stores with a pitiful stock of cosmetics, exist on sufferance only, with the government having the undisputed right to confiscate them at any moment by simple decree.

Such a condition of affairs may be called state capitalism, but it would be fantastic to consider it in any sense Communistic.

II

Let us now turn to production and consumption, the levers of all existence. Maybe in them we shall find a degree of Communism that will justify us in calling life in Russia Communistic, to some extent at least.

I have already pointed out that the land and the machinery of production are owned by the state. The methods of production and the amounts to be manufactured by every industry in each and every mill, shop and factory, are determined by the state, by the central government—by Moscow—through its various organs.

Now, Russia is a country of vast extent, covering about one sixth of the earth's surface. It is peopled by a mixed population of 165,000,000. It consists of a number of large republics, of various races and nationalities, each region having its own particular interests and needs. No doubt, industrial and economic planning is vitally necessary for the well-being of a community. True Communism—economic equality as between man and man and between communities—requires the best and most efficient planning by each community, based upon its local requirements and possibilities. The basis of such planning must be the complete freedom of each community to produce according to its needs and to dispose of its products according to its judgment: to exchange its surplus with other similarly independent communities without let or hindrance by any external authority.

That is the essential politico-economic nature of Communism. It is neither workable nor possible on any other basis. It is necessarily libertarian, Anarchistic.

There is no trace of such Communism—that is to say, of any Communism—in Soviet Russia. In fact, the mere suggestion of such a system is considered criminal there, and any attempt to carry it out is punished by death.

Industrial planning and all the processes of production and distribution are in the hands of the central government. Its Supreme Economic Council is subject only to the authority of the Communist party. It is entirely independent of the will or wishes of the people comprising the Union of Socialist Soviet Republics. Its work is directed by the policies and decisions of the Kremlin. This explains why Soviet Russia exported vast amounts of wheat and other grain while wide regions in the south and southeast of Russia were stricken wit

581

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.— pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. —[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

famine, so that more than two million of its people died of starvation (1932-1933).

There were "reasons of state" for it. The euphonious has from time immemorial masked tyranny, exploitation and the determination of every ruler to prolong and perpetuate his rule. Incidentally, I may mention that—in spite of country-wide hunger and lack of the most elemental necessities of life in Russia—the entire First Five-Year Plan aimed at developing that branch of heavy industry which serves, or can be made to serve, *military* purposes.

As with production, so with distribution and every other form of activity. Not only individual cities and towns, but the constituent parts of the Soviet Union are entirely deprived of independent existence. Politically mere vassals of Moscow, their whole economic, social and cultural activity is planned, cut out for them and ruthlessly controlled by the "proletarian dictatorship" in Moscow. More: the life of every locality, of every individual even, in the so-called "Socialist" republics is managed in the very last detail by the "general line" laid down by the "center." In other words, by the Central Committee and Politbureau of the Party, both of them controlled absolutely by one man, Stalin. To call such a dictatorship, this personal autocracy more powerful and absolute than any Czar's, by the name of Communism seems to me the acme of imbecility.

III

Let us see now how Bolshevik "Communism" affects the lives of the masses and of the individual.

There are naïve people who believe that at least some features of Communism have been introduced into the lives of the Russian people. I wish it were true, for that would be a hopeful sign, a promise of potential development along that line. But the truth is that in no phase of Soviet life, no more in the social than in individual relations, has there ever been any attempt to apply Communist principles in any shape or form. As I have pointed out before, the very suggestion of free, voluntary Communism is taboo in Russia and is regarded as counter-revolutionary and high treason against the infallible Stalin and the holy "Communist" Party.

And here I do not speak of the libertarian, Anarchist Communism. What I assert is that there is not the least sign in Soviet Russia even of authoritarian, State Communism. Let us glance at the actual facts of everyday life there.

The essence of Communism, even of the coercive kind, is the absence of social classes. The introduction of economic equality is its first step. This has been the basis of all Communist philosophies, however they may have differed in other respects. The purpose common to all of them was to secure social justice; and all of them agreed that it was not possible without establishing economic equality. Even Plato, in spite of the intellectual and moral strata in his Republic, provided for absolute economic equality, since the ruling classes were not to enjoy greater rights or privileges than the lowest social unit.

Even at the risk of condemnation for telling the whole truth, I must state unequivocally and unconditionally that the very opposite is the case in Soviet Russia. Bolshevism has not abolished the classes in Russia: it has merely reversed their former relationship. As a matter of fact, it has multiplied the social divisions which existed before the Revolution.

When I arrived in Soviet Russia in January, 1920, I found innumerable economic categories, based on the food rations received from the government. The

582

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.– pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. –[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

sailor was getting the best ration, superior in quality, quantity and variety to the food issued to the rest of the population. He was the aristocrat of the Revolution: economically and socially he was universally considered to belong to the new privileged classes. After him came the soldier, the Red Army man, who received a much smaller ration, even less bread. Below the soldier in the scale was the worker in the military industries; then came other workers, subdivided into the skilled, the artisan, the laborer, etc. Each category received a little less bread, fats, sugar, tobacco, and other products (whenever they were to be had at all). Members of the former bourgeoisie, officially abolished as a class and expropriated, were in the last economic category and received practically nothing. Most of them could secure neither work nor lodgings, and it was no one's business how they were to exist, to keep from stealing or from joining the counter-revolutionary armies and robber bands.

The possession of a red card, proving membership in the Communist party, placed one above all these categories. It entitled its owner to a special ration, enabled him to eat in the Party *stolovaya* (mess-room) and produced, particularly if supported by recommendations from party members higher up, warm underwear, leather boots, a fur coat, or other valuable articles. Prominent party men had their own dining-rooms, to which the ordinary members had no access. In the Smolny, for instance, then the headquarters of the Petrograd government, there were two different dining-rooms, one for Communists in high position, the other for the lesser lights. Zinoviev, then chairman of the Petrograd Soviet and virtual autocrat of the Northern District, and other government heads, took their meals at home in the Astoria, formerly the best hotel in the city, turned into the first Soviet House, where they lived with their families.

Later on I found the same situation in Moscow, Kharkov, Kiev, Odessa—everywhere in Soviet Russia.

It was the Bolshevik system of "Communism." What dire effects it had in causing dissatisfaction, resentment and antagonism throughout the country, resulting in industrial and agrarian sabotage, in strikes and revolts—of this further on. It is said that man does not live by bread alone. True, but he cannot live at all without it. To the average man, to the masses in Russia, the different rations established in the country for the liberation of which they had bled, was the symbol of the new régime. It signified to them the great lie of Bolshevism, the broken promises of freedom, for freedom meant to them social justice, economic equality. The instinct of the masses seldom goes wrong; in this case it proved prophetic. What wonder, then, that the universal enthusiasm over the Revolution soon turned into disillusionment and bitterness, to opposition and hatred. How often Russian workers complained to me: "We don't mind working hard and going hungry. It's the injustice which we mind. If the country is poor, if there is little bread, then let us all share that little, but let us share equally. As things are now, it's the same as it used to be; some get more, others less, and some get nothing at all."

The Bolshevik system of privilege and inequality was not long in producing its inevitable results. It created and fostered social antagonisms; it alienated the masses from the Revolution, paralysed their interest in it and their energies, and thus defeated all the purposes of the Revolution.

The same system of privilege and inequality, strengthened and perfected, is in force today.

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.– pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. –[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

The Russian Revolution was in the deepest sense a social upheaval: its fundamental tendency was libertarian, its essential aim economic and social equality. Long before the October-November days (1917) the city proletariat began taking possession of the mills, shops and factories, while the peasants expropriated the big estates and turned the land to communal use. The continued development of the Revolution in its Communist direction depended on the unity of the revolutionary forces and the direct, creative initiative of the laboring masses. The people were enthusiastic in the great object before them; they eagerly applied their energies to the work of social reconstruction. Only they who had for centuries borne the heaviest burdens could, through free and systematic effort, find the road to a new, regenerated society.

But Bolshevik dogmas and "Communist" statism proved a fatal handicap on the creative activities of the people. The fundamental characteristic of Bolshevik psychology is distrust of the masses. Their Marxist theories, centering all power in the exclusive hands of their party, quickly resulted in the destruction of revolutionary coöperation, in the arbitrary and ruthless suppression of all other political parties and movements. Bolshevik tactics encompassed the systematic eradication of every sign of dissatisfaction, stifled all criticism and crushed independent opinion, popular initiative and effort. Communist dictatorship, with its extreme mechanical centralization, frustrated the economic and industrial activities of the country. The great masses were deprived of the opportunity to shape the policies of the Revolution or to take part in the administration of their own affairs. The labor unions were governmentalized and turned into mere transmitters of the orders of the state. The people's coöperatives—that vital nerve of active solidarity and mutual help between city and country—were liquidated. The Soviets of peasants and workers were castrated and transformed into obedient committees. The government monopolized every phase of life. A bureaucratic machine was created, appalling in its inefficiency, corruption, brutality. The Revolution was divorced from the people and thus doomed to perish; and over all hung the dreaded sword of Bolshevik terrorism.

That was the "Communism" of the Bolsheviki in the first stages of the Revolution. Everyone knows that it brought the complete paralysis of industry, agriculture and transport. It was the period of "military Communism," of agrarian and industrial conscription, of the razing of peasant villages by Bolshevik artillery—those "constructive" social and economic policies of Bolshevik Communism which resulted in the fearful famine in 1921.

IV

And today? Has that "Communism" changed its nature? Is it actually different from the "Communism" of 1921? To my regret I must state that, in spite of all widely advertised changes and new economic policies, Bolshevik "Communism" is essentially the same as it was in 1921.

Today the peasantry in Soviet Russia is entirely dispossessed of the land. The *sovkhozi* are government farms on which the peasant works as a hired man, just as the man in the factory. This is known as "industrialization" of agriculture, "transforming the peasant into a proletarian." In the *kolkhoz* the land only nominally belongs to the village. Actually it is owned by the government. The latter can at any moment—and often does—commandeer the *kolkhoz* members for work in other parts of the country or exile whole villages

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.– pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. –[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

for disobedience. The *kolkhozi* are worked collectively, but the government control of them amounts to expropriation. It taxes them at its own will; it sets whatever price it chooses to pay for grain and other products, and neither the individual peasant nor the village Soviet has any say in the matter. Under the mask of numerous levies and compulsory government loans, it appropriates the products of the *kolkhozi*, and for some actual or pretended offenses punishes them by taking away all their grain.

The fearful famine of 1921 was admittedly due chiefly to the *razverstka*, the ruthless expropriation practiced at the time. It was because of it, and of the rebellion that resulted, that Lenin decided to introduce the NEP—the New Economic Policy which limited state expropriation and enabled the peasant to dispose of some of his surplus for his own benefit. The NEP immediately improved economic conditions throughout the land. The famine of 1932-1933 was due to similar "Communist" methods of the Bolsheviki: to enforced collectivization.

The same result as in 1921 followed. It compelled Stalin to revise his policy somewhat. He realised that the welfare of a country, particularly of one predominantly agricultural as Russia is, depends primarily on the peasantry. The motto was proclaimed: the peasant must be given opportunity to greater "well-being." This "new" policy is admittedly only a breathing spell for the peasant. It has no more of Communism in it than the previous agrarian policies. From the beginning of Bolshevik rule to this day, it has been nothing but expropriation in one form or another, now and then differing in degree but always the same in kind—a continuous process of state robbery of the peasantry, of prohibitions, violence, chicanery and reprisals, exactly as in the worst days of Czarism and the World War. The present policy is but a variation of the "military Communism" of 1920-1921, with more of the military and less of the Communist element in it. Its "equality" is that of a penitentiary; its "freedom" that of a chain gang. No wonder the Bolsheviki declare that liberty is a bourgeois prejudice.

Soviet apologists insist that the old "military Communism" was justified in the initial period of the Revolution in the days of the blockade and military fronts. But more than sixteen years have passed since. There are no more blockades, no more fighting fronts, no more counter-revolution. Soviet Russia has secured the recognition of all the great governments of the world. It emphasizes its good will toward the bourgeois states, solicits their coöperation and is doing a large business with them. In fact, the Soviet government is on terms of friendship even with Mussolini and Hitler, those famous champions of liberty. It is helping capitalism to weather its economic storms by buying millions of dollars' worth of products and opening new markets to it.

This is, in the main, what Soviet Russia has accomplished during seventeen years since the Revolution. But as to Communism—that is another matter. In this regard, the Bolshevik government has followed exactly the same course as before, and worse. It has made some superficial changes politically and economically, but fundamentally it has remained exactly the same state, based on the same principle of violence and coercion and using the same methods of terror and compulsion as in the period of 1920-1921.

There are more classes in Soviet Russia today than in 1917, more than in most other countries in the world. The Bolsheviki have created a vast Soviet bureaucracy, enjoy-

585

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.— pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. —[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

ing special privileges and almost unlimited authority over the masses, industrial and agricultural. Above that bureaucracy is the still more privileged class of "responsible comrades," the new Soviet aristocracy. The industrial class is divided and subdivided into numerous gradations. There are the *udarniki*, the shock troops of labor, entitled to various privileges; the "specialists," the artisans, the ordinary workers and laborers. There are the factory "cells," the shop committees, the pioneers, the *komsomoltsi*, the party members, all enjoying material advantages and authority. There is the large class of *lishentsi*, persons deprived of civil rights, the greater number of them also of a chance to work, of the right to live in certain places, practically cut off from all means of existence. The notorious "pale" of the Czarist times, which forbade Jews to live in certain parts of the country, has been revived for the entire population by the introduction of the new Soviet passport system. Over and above all these classes is the dreaded G.P.U., secret, powerful and arbitrary, a government within the government. The G.P.U., in its turn, has its own class divisions. It has its own armed forces, its own commercial and industrial establishments, its own laws and regulations, and a vast slave army of convict labor. Aye, even in the Soviet prisons and concentration camps there are various classes with special privileges.

In the field of industry the same kind of "Communism" prevails as in agriculture. A sovietized Taylor system is in vogue throughout Russia, combining a minimum standard of production and piece work—the highest degree of exploitation and human degradation, involving also endless differences in wages and salaries. Payment is made in money, in rations, in reduced charges for rent, lighting, etc., not to speak of the special rewards and premiums for *udarniki*. In short, it is the *wage system* which is in operation in Russia.

Need I emphasize that an economic arrangement based on the wage system cannot be considered as in any way related to Communism? It is its antithesis.

V

All these features are to be found in the present Soviet system. It is unpardonable naïveté, or still more unpardonable hypocrisy, to pretend—as the Bolshevik apologists do—that the compulsory labor service in Russia is "the self-organization of the masses for purposes of production."

Strange to say, I have met seemingly intelligent persons who claim that by such methods the Bolsheviki "are building Communism." Apparently they believe that building consists in ruthless destruction, physically and morally, of the best values of mankind. There are others who pretend to think that the road to freedom and coöperation leads through labor slavery and intellectual suppression. According to them, to instill the poison of hatred and envy, of universal espionage and terror, is the best preparation for manhood and the fraternal spirit of Communism.

I do not think so. I think that there is nothing more pernicious than to degrade a human being into a cog of a soulless machine, turn him into a serf, into a spy or the victim of a spy. There is nothing more corrupting than slavery and despotism.

There is a psychology of political absolutism and dictatorship, common to all forms: the means and methods used to achieve a certain end in the course of time themselves become the end. The ideal of Communism, of Socialism, has long ago

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.– pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. –[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

ceased to inspire the Bolshevik leaders as a class. Power and the strengthening of power has become their sole object. But abject subjection, exploitation and degradation are developing a new psychology in the great mass of the people also.

The young generation in Russia is the product of Bolshevik principles and methods. It is the result of sixteen years of official opinions, the only opinions permitted in the land. Having grown up under the deadly monopoly of ideas and values, the youth in the U.S.S.R. knows hardly anything about Russia itself. Much less does it know of the world outside. It consists of blind fanatics, narrow and intolerant, it lacks all ethical perception, it is devoid of the sense of justice and fairness. To this element is added a class of climbers and careerists, of self-seekers reared on the Bolshevik dogma: "The end justifies the means." Yet it were wrong to deny the exceptions in the ranks of Russia's youth. There are a goodly number who are deeply sincere, heroic, idealistic. They see and feel the force of the loudly professed party ideals. They realize the betrayal of the masses. They suffer deeply under the cynicism and callousness towards every human emotion. The presence of *komsomolszi* in the Soviet political prisons, concentration camps and exile, and the escapes under most harrowing difficulties prove that the young generation does not consist entirely of cringing adherents. No, not all of Russia's youth has been turned into puppets, obsessed bigots, or worshippers at Stalin's shrine and Lenin's tomb.

Already the dictatorship has become an absolute necessity for the continuation of the régime. For where there are classes and social inequality, there the state must resort to force and suppression. The ruthlessness of such a situation is always in proportion to the bitterness and resentment imbuing the masses. That is why there is more governmental terrorism in Soviet Russia than anywhere else in the civilized world today, for Stalin has to conquer and enslave a stubborn peasantry of a hundred millions. It is popular hatred of the régime which explains the stupendous industrial sabotage in Russia, the disorganization of the transport after sixteen years of virtual military management; the terrific famine in the South and Southeast, notwithstanding favorable natural conditions and in spite of the severest measures to compel the peasants to sow and reap, in spite even of wholesale extermination and of the deportation of more than a million peasants to forced labor camps.

Bolshevik dictatorship is an absolutism which must constantly be made more relentless in order to survive, calling for the complete suppression of independent opinion and criticism within the party, within even its highest and most exclusive circles. It is a significant feature of this situation that official Bolshevism and its paid and unpaid agents are constantly assuring the world that "all is well in Soviet Russia and getting better." It is of the same quality as Hitler's constant emphasis of how greatly he loves peace while he is feverishly increasing his military strength.

Far from getting better the dictatorship is daily growing more relentless. The latest decree against so-called counter-revolutionists, or traitors to the Soviet state, should convince even some of the most ardent apologists of the wonders performed in Russia. The decree adds strength to the already existing laws against everyone who cannot or will not reverence the infallibility of the holy trinity, Marx, Lenin and Stalin. And it is

587

900404175

The Emma Goldman Papers

There Is No Communism in Russia / Emma Goldman.– pp. 393-401 ; 26 cm. *In* The American Mercury. –[1934?].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library.

more drastic and cruel in its effect upon every one deemed a culprit. To be sure, hostages are nothing new in the U.S.S.R. They were already part of the terror when I came to Russia. Peter Kropotkin and Vera Figner had protested in vain against this black spot on the escutcheon of the Russian Revolution. Now, after seventeen years of Bolshevik rule, a new decree was thought necessary. It not only revives the taking of hostages; it even aims at cruel punishment for every adult member of the real or imaginary offender's family. The new decree defines treason to the state as

> any acts committed by citizens of the U.S.S.R. detrimental to the military forces of the U.S.S.R., its independence or the inviolability of its territory, such as espionage, betrayal of military or state secrets, going over to the side of the enemy, fleeing to a foreign country or flight [this time the word used means airplane flight] to a foreign country.

Traitors have, of course, always been shot. What makes the new decree more terrifying is the remorseless punishment it demands for everyone living with or supporting the hapless victim, whether he knows of the crime or not. He may be imprisoned, or exiled, or even shot. He may lose his civil rights, and he may forfeit everything he owns. In other words, the new decree sets a premium on informers who, to save their own skins, will ingratiate themselves with the G.P.U., will readily turn over the unfortunate kin of the offenders to the Sovict henchmen.

This new decree must forever put to rest any remaining doubts as to the existence of true Communism in Russia. It departs from even the pretense of internationalism and proletarian class interest. The old tune is now changed to a pæan song of the Fatherland, with the ever servile Soviet press loudest in the chorus:

> Defense of the Fatherland is the supreme law of life, and he who raises his hand against the Fatherland, who betrays it, must be destroyed.

Soviet Russia, it must now be obvious, is an absolute despotism politically and the crassest form of state capitalism economically.

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. — [1934, draft]. — 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

8605

INTRODUCTION.

The idea of economic determinism as the sole motive for revolutionary ideas and action has long been exploded by the great teachers of Socialism and Anarchism. For nearly everyone of them came from the highest social strata. Foremost among them was Peter Kropotkin.

Born in 1842 as a lineal descendant of the Ruriks and in direct succession to the Russian throne, he gave up his titl es and wealth for the cause of humanity. He did more. ~~Becoming an Anarchist~~ he forwent a brilliant scientific career so as to be better able to devote himself to the development and interpretation of Anarchist philosophy. He became the most outstanding exponent of Anarchist-Communism, its clearest thinker and theoretician. It was this all-absorbing revolutionary fire that burned the barriers which separated Kropotkin, the aristocrat, from the common people. It filled him, the child of luxury, with one ideal, one purpose in life, the liberation of mankind from every form of slavery.

589

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. — [1934, draft]. — 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2

8606

It would be imp ossiblr in the brief space of an hour remotely to do justic to the Works of Peter Kropotkin, An-rchist and Revolutionist. Besides his great works, "Conquest of Bread", "Fields, Factories and Workshops", "The Great French Revolution" les posthumes dans cette liste, "Mutual Aid", ~~his great~~ "Memoirs of a Revolutionist" and his history of Russian Literature made him one of the [redacted] and outstanding literary figures of his time. Then there was his great posthomus work on Ethics and his innumberable pamphlets. I wish to quote only a few paragraphs from his shorter writings.

APPEAL TO THE YOUTH

In this beautiful message tothe younger generation Peter Kropotkin has given a flaming account of his own youth and the youthful spirit he retained until the end. It was this spirit which enabled him to understand the turmoil of the young man on the threshold of his career

BEST COPY AVAILABLE

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

whether in the sciences, the arts, the crafts, he puts before
them all the pitfalls awaiting them in every walk of life under
the present system and the choice they will have to make
between serving Mammon or retaining their integrity.

591

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Anarchist Communism

"We are communists. But our communism is not that of t
the authoritarian school: it is anarchist communism,
communism without government, free communism. It is
asynthesis of the two chief aims pursued by humanity
since the dawn of its history -- economic freedom and
political freedom".

The Historic Role of the State.

What is this monstrous engine that we call a "State"?/1
It is relatively of modern origin. The State is a
historic formation which, in the life of all nations
has, at a certain time, taken the place of free
associations. Church, Law, Military Power, Wealth
acquired by plunder, have for centuries made common
cause; have, in slow labor, piled stone on stone,
encroachment on encroachment; and thus created the
monstrous institution which has finally fixed itself
in every corner of social life -- nay, in the brains
and hearts of men -- and which we call the State. But
rapid decomposition has set in, and, in the next state
of evolution, the Involuntary State will everywhere
be replaced by the Voluntary Commune, as if by magic!"

Modern Science and Anarchism

Aftera painstaking analysis of the relation between
Anarchism
and Modern Science, Kropotkin goes on to say

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

" Anarchism is a ~~conception~~ world-concept based upon a mechanical explanation of all phenomena, embracing the whole of nature -- that is, including in it the life of human societies and their economic, political and moral problems. Its method of investigation is that of the exact natural sciences, and, if it pretends to be scientific, every conclusion it comes to must be verified by the method by which every scientific conclusion must be verified. Its aim is to construct the synthetic philosophy, ~~comprehending~~ comp rehending in one generalisation all the phenomena of nature --- and therefore also the life of society.

" Anarchism, consequently, to summarize owes its origin to the constructive, creative activity of the people, by which all institutions of communal life were developed in the past, and to a protest -- a revolt against the external force which had thrust itself upon these institutions; the aim of this protest being to give new scope to the creative activity of the people in order that it might work out the necessary institutions with fresh vigor."

593

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

6

8610

In one special phase that of "Mutual Aid", Kropotkin excelled all other social theories, he emphasized the co-operative tendncy in nature as against the competitive, consistently advanced by the older school of revolutionist, the Darwinians had outdone their Master in calling attention to the struggle for existence -- in sharpening the teeth and claw. It was only Kropotkin, who has as a scientist, called the attention to the fellowship manifest in Nature as true as the competitive struggle. He said

" It is war, it is the struggle for existence, it is the competition between man and man or tribe and tribe nation and nation, that has wrought the waste places of the world. Even the jungles of Africa are now found to have been the seats of mighty civilizations, of immense and splendid cities and temples, destroyed by the competitions of races. It is possible that the great deserts of the world are the results of man's destruction of man. The scientists tell us that the Black plague orginated on a battlefield where a hundred thousand dead were left unburied. For sts are denuded, great

BEST COPY AVAILABLE

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

rivers are dried up, rainfalls are ended, through the fierce competition of industrial man, while cooperation and social control are able to restore forests, the rainfalls and the rivers. It is literally t ue that nature so favors co-operation that the co-operative man could make the solitary places of the earth glad, and the wildreness blossom as a rose"

KROPOTKIN'S ~~DEATH~~ AND FUNERAL

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

KROPOKIN'S INFLUENCE ON MY OWN LIFE.

A. My personal contacts with Kropotkin 1895,1900, 1907.

B. The shock of Kropotkin's stand on the War.

In the light of Germany today, Kropotkin's contention that the Prussian military spirit was a menace to the rest of the world was not too far-fetched. Indeed, it was perfectly logical if one admits that War can settle any problem. From this point of view, Prof. Einstein, a p acifist of years, now advocates the necessity of France and Belgium to prepare itself in a military sense against the danger of those madmen in control of ~~50~~ 65 million peop le. I do not believe in War as an ~~constructive element and I can not look up on any~~ Wars ~~waged for anything but~~ conquest and loot.

in Germany
had ever settled anything
are always nearly fair

However, Kropotkin's stand on the War was a great shock to me and many of his other comrades, but at the same time he was big and great enough to concede us the freedom and the right to disagree with him and do our anti-war work as we saw fit.

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. — [1934, draft]. — 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

MY VISITS TO KROPOTKIN IN RUSSIA.

Kropotkin's attitude towards the ruling party was expressed in a long letter to the Labor Mission in 1920. Among other things he says

" The evils inherent in a party dictatorship have been accentuated by the conditions of war in which this party maintains its power. This state of war has been a pretext for strengthening dictatorial ~~powers~~ methods which centralize the control of every detail of life in the hands of the government, with the ~~effect~~ effect of stopping an immense part of the activities of the country.

" The Russian Revolution, being a continuation of the great revolutions of England and France, is trying to reach the point where the French Revolution stopped before it succeeded in creating what they called 'equality in fact' that is, economic equality.

" Unhappily, this effort has been made in Russia under a strongly centralized party dictatorship. This effect was made in the same way as the extremely centralised and Jacobin endeavor of Baboeuf. I owe it to you to say frankly that, according to my view, this effort to build a communist republic on the basis of a strongly centralised state communism under the iron law of party dictatorship is bound to end in failure. We are learning to know in Russia how not introduce such communism, even with the poeple tired of the old regime and opposing no active resistance

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

" to the experiments of the new rulers.

The idea of soviets, that is to say of councils of workers and peasants, conceived first at the time of the revolutionary attempt in 1905, and immediately realised by the revolution of February, 1917, as soon as Tsarism was overthrown, -- the idea of such councils controlling the economic and political life of the country is a great idea. All the more so, since it necessarily followw that these councils should be composed of all who take a real part in the production of national wealth by their own efforts."

It has been suggested that Kropotkin was too old and too feeble to participate in the constructive work in Russia after the October Revolution. That was not the case. His participation, as well as that of all Left Wing Revolutionists was made impossible. But in spite of the suppression of all endeavor outside of the ruling party, Peter Kropotkin attempted to do constructive work. He gathered about him the brains of Russia in an effort to ascertain the resources of the country to make them better available to the needs of the people.

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

That was soon put an end to. He also tried on several occasions to raise his voice against abuses which seemed to him a blotch on the escutheon of a revolution.

Mention here system of hostages.

Long before the Russian Revolution Peter Kropotkin had stressed the ~~ethical~~ importance of ~~the necessity for~~ revolutionary ethics, the necessity of harmonizing the means to attain the revolutionary end. His position was and is more to the point since his death. Now every scurrilous method to obtain the end is being hailed to the sky. Yet it is this perversion of revolutionary tactics that has resulted in widespread corruption of the revolutionary youth and all Labor ranks. Far from these means hastening the end, they have become the end and have thus taken the masses further afield from their goal.

870923076

The Emma Goldman Papers

[Peter Kropotkin] / Emma Goldman. – [1934, draft]. – 12 p. ; 27 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

8616

Kropotkin's last years in Russia.

His voluntary exile in Dimitrov completely cut off from contact with the scientific world, apart from his labors on his monumental work on Ethics, was made doubly difficult.

His illness and my futile race to reach my comrade's bedside before he died.

His death and unpleasant last days!

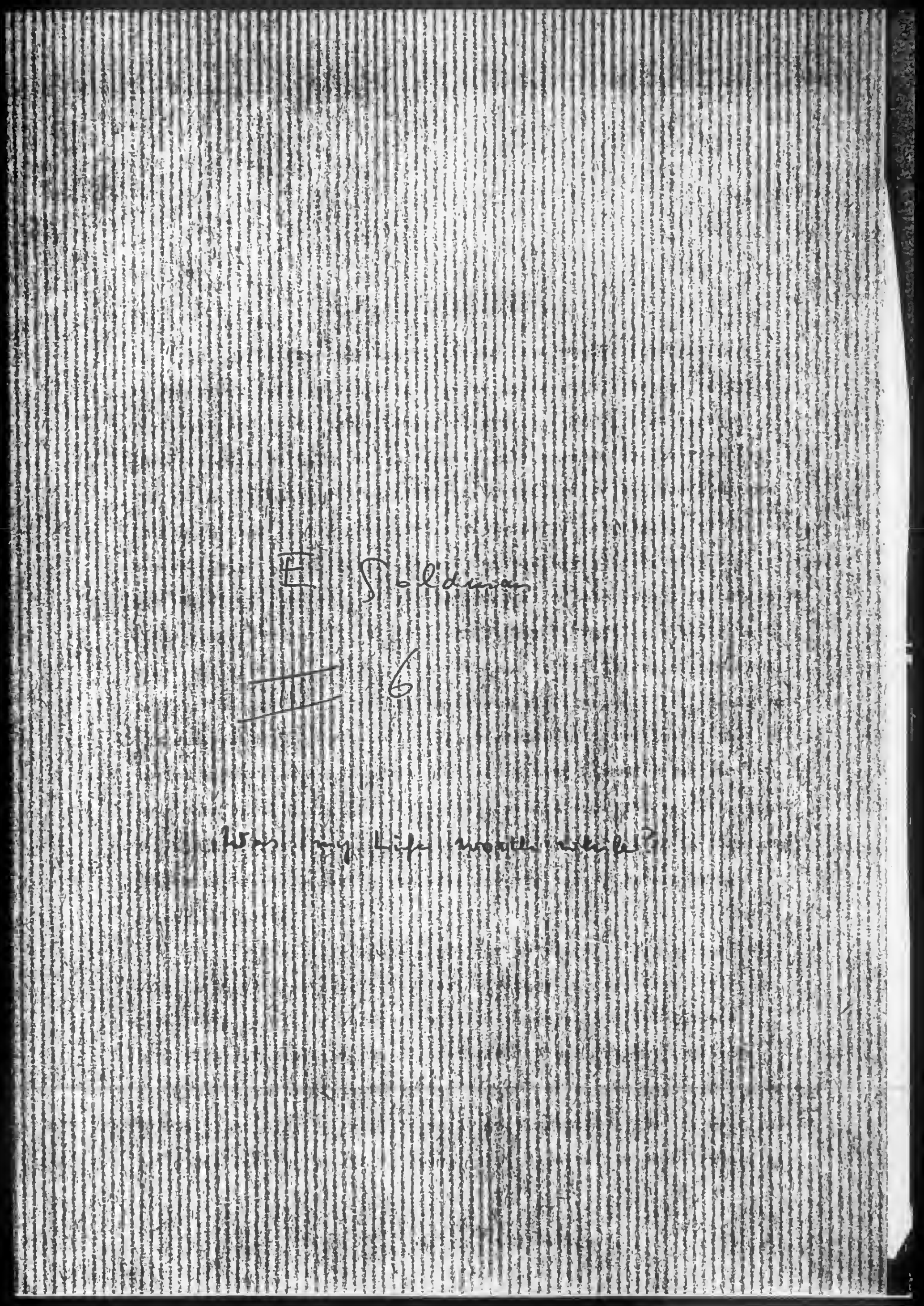
600

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p.; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

BEST COPY AVAILABLE

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2028

WAS MY LIFE WORTH WHILE

How much a personal philosophy is a matter of temperament or the part experience plays is a mooted question. Naturally we arrive at conclusions in the light of our experience which by a process we call reasoning we apply to the facts we have observed in the events of our life. The child while susceptible to fantasy at the same time sees life more truly in some respects as he begins to be conscious of his surroundings. He has not yet become absorbed by that body of custom and prejudice which makes up the largest part of what passes for thinking. Older people frequently have great difficulty in teaching a child their cherished mistakes. How the child responds to this training is another matter. Certain it is, however, that each child responds differently to his environments. Some become rebels refusing to be dazzled by the social superstitions. They are outraged by ever injustice perpetrated upon them, or upon others. They grow ever more sensitive to the suffering around them and the restrictions which authority places in their way. Others become rubber stamps registering every convention and taboo imposed upon them.

I evidently belong to the first category. Since my earliest recollection I have rebelled against orthodoxy in every form. I could never bear to witness harshness whether on the part of our parents to us or in their dealings with the servants. I was outraged over the official brutality practised on the peasants in our neighborhood. I wept bitter tears when the young peasants were conscripted into the army and torn from home and hearts. I resented the treatment of our servants who

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.– [1934, draft].– 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2020

did the hardest work and yet had to put up with wretched sleeping quarters or the leavings of our table. I was indignant when I discovered that love between young people of Jews and Gentile origin was considered the crime of crimes, and the birth of an illegitimate child the most depraved immorality.

On coming to America I had the same hopes as most European immigrants and the same disillusionment though the latter affected me more keenly and more deeply. The immigrant in a strange country without money and without connections is not permitted to cherish the comforting illusion that America is a benevolent uncle who assumes a tender and impartial guardianship of nephews and nieces. I soon learned that in a Republic there are manyfold ways by which the strong, the cunning, the rich can seize power and hold it. I saw the many work for small wages which kept them always on the border line of want for the few who made huge profits. I saw the courts, the halls of legislation, the press and the schools, in fact every avenue of education and protection used effectually used as an instrument for the safeguarding of a minority, while the masses were denied every right. I found that the politicians knew how to befog every issue, how to control public opinion and manipulate votes to their own advantage and to that of their financial and industrial allies. This was the picture of democracy, I soon discovered on my arrival in the United States. And it cannot be said that very much has changed since that time.

603

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.– [1934, draft].– 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

These facts, this situation which was a matter of daily experience was brought home to me with a force that tore away shams and made reality stand out vivid and clear by an event which occurred shortly after my coming to America. It was the so-called Haymarket riot which resulted in the trial and conviction of eight me, among them five Anarchists. Their crime was an all-embracing love for their fellowmen and their determination to emancipate the oppressed and disinherited masses. In no way had the State of Illinois succeeded in proving their connection with the bomb that had been thrown at an open air meeting in Haymarket Square in Chicago. It was their Anarchism which resulted in their conviction and execution on the 11th of November, 1887. It was this judicial crime which left an indelible mark on my mind and heart and sent me forth to acquaint myself with the ideal they had died for so heroically and to plead their cause.

It requires something more than personal experience to gain a philosophy or point of view by any given specific event. It is the quality of our response to the event and our capacity to enter into the lives of others that help us to make their lives and experiences our own. In this way the point of view at which I arrived and which has seemed ever more inevitable to me resulted in quite as much from what I have seen authority and repression, economically or political mete out to others than from anything I myself may have suffered at the hands of authority.

604

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2028

I have often been asked why I maintaineth such a non-compromising antagonism to government and in what way I have found myself oppressed by it. In my opinion every individual is hampered by it. It exacts taxes from production. It creates tariffs, which present free exchange. It stands ever for the status quo and traditional conduct and belief. It comes into private lives and into most intimate personal relations enabling the superstitious, puritanical and distorted ones to impose their ignorant prejudice and moral servitudes upon the sensitive, the imaginative and the free spirits. This government does by its divorce laws, its moral censorships and by a thousand petty persecutions of those who are too honest to wear the moral mask of respectability. In addition government protects the strong at the expense of the weak, provides courts and laws which the rich may scorn and the poor must obey. It enables the predatory rich to make wars to provide foreign markets for the favoured ones, with prosperity for the rulers, and wholesale death for the rules. However, it is not only government in the sense of the state which is destructive of every individual value and quality. It is the whole complex of authority and institutional domination which strangles life. It is the superstition, myth, pretence, evasions and subservians which supports authority and institutional domination. It is the reverence for these institutions instilled in the school, in the church and the home that man may believe and obey without protest. Such a process of devitalising and distorting personalities of the individual and whole communities may have been a part of historical evolution. But it should be strenuously combatted by every honest and independent mind in an age which has any

605

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

pretence to enlightenment.

It has often been suggested to me that The Constitution of the United States is a sufficient safeguard for the freedom of its citizens. In addition to the fact that even the freedom it pretends to guarantee is very limited. I have not been impressed with the adequacy of the safeguard. The nations of the world with centuries of international law behind them have never hesitated to engage in mass murder when solemnly pledged to keep the peace, And the legal documents in America have not prevented the United States from doing the same. Those in authority have and always will abuse their power. And the instances when they do not do so are as rare as roses growing on icebergs. Certainly, American history furnishes so many instances when even the limited and the antiquated safeguards provided by the constitution have been violated by those in power, that a large sized volume would be required for the mere mention of them. Far from The Constitution playing any liberating part in the lives of the American people, it has robbed them of the capacity to rely on their own resources or do their own thinking. Americans are so easily hoodwinked by the sanctity of law and authority. In fact the tendency for life has become standardized, routinized and mechanized like canned food and Sunday sermons. The hundred per center easily swallows gobbled information and factory-made ideas and beliefs. He thrives on the wisdom given him over the radio and cheap magazines by corporations whose philanthropic aim is selling America out. He accepts the standard of conduct and art in the same breath with the advertising of chewing gum, toothpaste and shoe polish. Even songs are turned out like buttons or automobile tires - All factory made. Still,

606

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.– [1934, draft].– 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

I do not dispair of American life. On the contrary, I feel that the freshness of the American approach and the untapped stores of intellectual and emotional energy resident in the country offers much promise for the future. The war has left in its wake a confused generation. The madness and brutality they had seen, the needless cruelty and waste which had almost wrecked the world made them doubt the values their elders had given them. Some knowing nothing of the world's past attempted to create new forms of life and art from the air. Others experimented with decadence and despair. Many of them even in revolt were pathetic. They broke without an ideal with a sense of sin and with dead ideas in which they no longer believed putting them back towards submission and futility.

Of late there has been a new spirit manifested in the youth which is growing up with the depression. This spirit is more purposeful but still confused. It wants to create a new world but is not clear as to how it wants to go about it. For that reason the young generation asks for saviours. It tends to believe in dictators and to hail each new aspirant for that honor as a messiah. It wants cut and dried systems of salvation with a wise minority to direct society on some sure-way to utopia. It has not yet realized that it must save itself. The young generation has not yet realized that the problems confronting them can be solved only by themselves and will have to be done on the basis of social and economic freedom in cooperation with the struggling masses for the right to the table and joy of life. As I have already stated my objection to authority in whatever form has been derived from a much larger social view rather than anything I myself may have suffered from

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

it. Government has of course interfered with my full expression as it has with others. Certainly, the powers that be have not spared me. Raids on my lectures during my thirty-five years' activities in the United Society were a common occurrence followed by innumerable arrests and three convictions to terms of imprisonment. This was followed by the annulment of my citizenship and my deportation. In other words, authority was like the poor ever present in my life. If I have nonetheless expressed myself it was in spite of every curtailment and difficulty put in my path and not because of them. In that I was by no means alone. The whole world has given heroic figures to humanity, who in the face of persecution and obloquy have lived and fought for their right and the rights of mankind to free and unstunted expression. America has the distinction of a large quota of her native born children who have most assuredly not lagged behind. Walt Whitman, Henry David Thoreau, Voltairine de Celeyre. one of America's great Anarchists, Moses Harman the pioneer of woman's emancipation from sexual bondage, Horace Traubel, sweet singer of liberty, and quite an array of other brave souls have expressed themselves in keeping with their vision of a new social order based on freedom from every form of coercion. True, the price they had to pay was high. They were deprived of most of the comforts society offers to ability and talent when they will not be subservient. But whatever the price their lives were enriched beyond the common lot. I too feel enriched beyond measure. But that is due to the discovery of Anarchism which more than anything else has strengthened my conviction that authority stultified human development while full freedom assures it.

I consider Anarchism the most beautiful and practical philosophy that has yet been thought of in its application to individual expression

608

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.– [1934, draft].– 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2028

and in its relation between the individual and society. Moreover, I am certain that Anarchism is too vital and too close to human nature to ever die. It is my conviction that dictatorship whether of the right or to the left can never work. That they never have worked and that time will prove this again as it has been proven before. When the failure of modern dictatorship and authoritarian philosophies become more apparent and the realization of failure mor general Anarchism will be vindicated. From this point considered a recrudescence of Anarchist ideas within the near future is very probable. When this occurs and takes effect, I believe that humanity will at last leave the maise in which it is now lost and will start on the path to sane living and reconstructive regeneration through freedom.

At once the question will be asked about human nature. Being as it is can one hope that it will ever be fit to live outside of the authoritarian go-cart. People who insist about human nature being the same at all times have learned nothing and forgotten nothing. They certainly have not the faintest idea of the tremendous stride that has been made in sociology and psychology which goes to prove beyond a shadow of a doubt that human nature is plastic and can be changed. I regard human nature by no means the fixed quantity it is claimed for. Rather is it fluid and responsive to new conditions. If for instance the so-called instincts of self-preservation were as fundamental as it is supposed to be, wars would have been eliminated long ago as would all dangerous and hazardous occupations. Right here I want to point out that there would not be such great changes required as is commonly supposed to insure the success of a new social order, as conceived by

609

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Anarchists. I feel that our present equipment would be adequate if the artificial oppressions and inequalities which have grown up and the organized force and violence that are supporting them were removed. Again it is argued that if human nature can be changed would not the love of liberty be trained out of the human heart. I admit it is conceivable but unlikely. Lofe of freedom is a universal trait and no tyranny has thus far succeeded in eradicating it. Some of the modern dictators might try it and in fact are trying it with every means of cruelty at their command. Even if they should last long enough to carry on such a project which is hardly conceivable, there are other difficulties. For one thing the people whom the dictators are attempting to train would have to be cut off from every tradition in their history which could suggest to them the benefits of freedom. They would also have to isolate them from contact with any other people by whom they could get libertarian ideas. The very fact, however, that a person has a feeling for self, of being different from others creates a desire to act freely. This inherent tendency already comes to the fore in the infant when it protests in its own way against having its arms held down by its side. In other words, the craving for liberty and self-expression are a very fundamental and dominant trait.

As is usual when people are trying to get rid of uncomfortable facts I have often come upon the idea that the average man does not want liberty. That the love for it exists in very few. That the American people, for instance, simply do not care for it. That the American people are not wholly lacking in the desire for freedom was proven by their resistence to the late prohibition law which was so effective that even

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.– [1934, draft].– 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the politicians finally responded to popular demand and repealed the amendment. If the American masses had been as determined in dealing with more important issues much more might have been as determined in dealing with more important issues much more might have been accomplished. It is true, however, that the American people are just beginning to be ready for advanced ideas. This is due to the historical evolution of the country. The rise of capitalism and a very powerful state are after all recent in the United States. Many still foolishly believe themselves back in the pioneer tradition when success was easy, opportunities more plentiful than now and the economic position of the individual was not likely to become static and hopeless.

It is true none the less that the average American is still steeped in these traditions, convinced that prosperity will yet return to his native land. But because a same number of people lack individuality, the capacity for independent thinking, I cannot admit that for this reason society must have a special nursery to regenerate them. I would insist that liberty, real liberty, a freer and more flexible society is the only medium for the development of the best potentialities of the individual.

I will grant that some individuals grow to great stature in revolt against existing conditions. I am only too aware of the fact that my own development was largely in revolt. But I consider it absurd to argue from this fact that social evils should be perpetrated to make revolt against them necessary. Such an argument would be a repetition of the old religious idea of purification. For one thing, it is lacking in imagination to suppose that one who shows qualities above the ordinary could have developed only in one way. The person who under this system

611

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.– [1934, draft].– 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2020

has developed along the lines of revolt might readily in a different social situation have developed as an artist, scientist or in any other creative and intellectual capacity.

Looking at this question in another way I do not claim that the triumph of my ideas would eliminate all possible problems from the life of man for all times. What I do believe is that the removal of the present artificial obstacles to progress would clear the ground for new conquests and joy of life. Nature and our own complexes are apt to continue to provide us with enough of pain and struggle. Why then fasten the needless pains imposed by our present social structure, on the mythical grounds that our characters are thus strengthened when we see broken hearts and crushed lives around us every day which give the lie to such an notion.

Most of the worry about the softening of human character under freedom comes from prosperous people. It would be difficult to convince the starving man that plenty to eat would ruin his character. As for individual development in the society to which I look forward I feel that with freedom and abundance unguessed springs of individual initiative would be released. Human curiosity and interest in the world around us could be trusted to develop individuals in every conceivable line of effort. Of course those steeped in the present find it impossible to realize that gain as an incentive could be replaced by another force that would motivate people to give the best that is in them. To be sure, profit and gain are strong factors in our present system. They have to be. Even the rich feel a sense of insecurity. That is, they want to protect what they have and to strengthen themselves. The gain and profit motives, however,

612

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p.; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

is tied up with more fundamental motives. When a man provides himself with clothes and shelter, if he is the money-maker type, he continues to work to establish his status. To give himself prestige of the sort admired in the eyes of his fellowmen. Under different and more just conditions of life these more fundamental motives could be put to special uses, and the profit motive which is only their manifestations will pass away. Even today the scientist, inventor, the poet and artist are not primarily moved by the consideration of gain or profit. The urge to create is the first and most impelling force in their lives. If this urge is lacking in the mass of workers it is not at all surprising for their occupation is deadly routine. Without any relation to their lives or needs it is done in the most appalling surroundings, at the behest of those who have the power of life and death over the masses. Why then should they be interested in giving out of themselves more than is absolutely necessary to eke out their miserable existence.

In art, science, literature, and in departments of life which we believe to be somewhat removed from our daily living whether they are or not, we are hospitable to research, experiment and inovation. Yet, so great is our traditional reverence for authority that a great irrational fear arises in most people when experiment is suggested to them. Surely, there is even greater reason for experiment in the social field than in the scientific. It is to be hoped therefore that humanity or some portion of it will be given the opportunity in the not too distant future to try its fortune living and developing under an application of freedom corresponding to the early stages of an Anarchistic society. The belief in freedom assumes that human beings can cooperate. That they do it even now to a surprising extent, or

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

organized society would be impossible. That if the devices by which men can harm each other such as private property are removed; that if the worship of authority can be discarded, cooperation will be spontaneous and inevitable, and the individual would find his highest calling to contribute to the enrichment of social well-being.

Anarchism alone stresses the importance of the individual, his possibilities and needs in a free society. Instead of telling him that he must fall down and worship before institutions, live and die for abstractions, break his heart and stunt his life for taboos, Anarchism insists that the centre of gravity in society is the individual. That he must think for himself, act freely and live fully. In that way will he also express others. The aim of Anarchism is that every individual in the world shall be able to do so. If he is to develop freely and fully, he must be free from the interference and oppression of others. Freedom is therefore the cornerstone of the Anarchist philosophy. Of course this has nothing in common with much a boasted "rugged individualism". Such predatory individualism is really flabby not rugged. At the least danger to its safety it runs to cover of the state and wails for protection of armies, navys or whatever devices from strangulation it has at its command. Their "rugged individualism" is simply one of the many pretences the ruling class makes to unbridled business and political extortion.

Regardless of the present trend towards the strong armed man, the totaleterian states or the dictatorship from the left my ideas have remained unshaken. In fact they have strengthened by my personal experience and the world events through the years. I see no reason to

614

860715035

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth While? / E[mma] Goldman.— [1934, draft].— 15 p. ; 27 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

change as I do not believe that the tendency of dictatorship can ever successfully solve our social problem. As in the past so I do now insist that freedom is the soul of progress and essential to every phase of life. I consider this as near a law of social evolution as anything we can postulate. My faith is in the individual and in the capacity of free individuals for united endeavour.

The fact that the Anarchist movement for which I have striven so long is to a certain extent in obeyance and overshadowed by philosophies of authority and coercion affects me with concern but not with despair. It seems to me a point of special significance that many countries decline to admit anarchists. All governments hold the view that while parties of the right and left may advocate social changes still they cling to the idea of government and authority. Anarchism alone breaks with both and propogates uncompromising rebellion. In the long run, therefore, it is Anarchism which is considered deadlier to the present regime than all other social theories, that are now glamoring for power. Considered from this angle, I think my life and my work have been successful. What is generally regarded as success, acquisition of wealth, the capture of power or social prestige I consider the most dismal failures. I hold when it is said of a man that he has arrived it means that he is finished. That his development has stopped at that point. I have always striven to remain in a state of flux and continued growth and not to petrify in a niche of self-satisfaction. If I had my life to live over again like anyone else I should wish to alter minor details. But in any of my more important actions and attitudes I would repeat my life as I had lived it. Certainly, I would work for Anarchism with the same devotion and confidence in its ultimate triumph.

615

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

[illegible] 16668

The Dalton plan provides for the various phases of individual development. This plan treats the school as a sociological laboratory and provides for free activity, individual needs, and different rates of speed. Instead of classrooms there are subject laboratories, each under the charge of a teacher, where the children go as they feel the need, working by themselves or in groups and asking for aid as they require it. Half of the day is free time used as the child wishes; the rest of the day is taken up with conferences, assembly, art, athletics, manual training, and such subjects. This type of organization was first tried by Helen Parkhurst at Dalton, Mass. It is being used in several hundred schools in England and in an increasing number in this country.

In this country, aside from several progressive preparatory schools which are attempting reform movements in education, we have in Chicago the Francis W. Parker School, which emphasizes community life and claims that the formation of character, and not the acquisition of knowledge as an end in itself, is the chief purpose of the school. It therefore discourages all artificial incentives such as grades and prizes.

During the first few years, from birth to at least three years old, more commonly five, and sometimes seven or eight, a child is in the neutral period, so named because gratification may result from stimulating almost any part of the body.

BEST COPY AVAILABLE

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].— [1934, draft].— 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The infant expresses pleasure when he is laid face down over someone's knee, when he is patted or stroked. Later, intense gratification is derived from sucking the thumb or some form of "pacifier." Apart from the danger to the thumb and the mouth it is an undesirable habit for a child, since it functions as an abnormal source of sex pleasure. To break it, we must remember that it is the mouth, not the hands, that should experience unpleasantness; that neither punishing the hands, nor disuse by restraint of the hands will be likely to set in motion the natural inhibitions by which a child learns self-control. Extreme delight in being tickled is another early phase of sex pleasure, and should be avoided unless we care to bring about premature stimulation.

For awhile, from ten or eleven on to fourteen or more, boys and girls develop an aversion for each other's society, an impatience and lack of sympathy with the group aims and interests of the opposite sex. They do not frequently play together, boys will not read girls' books, and so on. They have plenty of slighting remarks for the personal appearance and habits of the other sex, and joyful derision for the kissing and embracing they see portrayed in moving pictures. Chums and friends are of their own sex, though occasional idolizing of some one much older is found. Then, one day, the fifteen-year-old finds him or herself no longer indifferent to, but strangely interested in some one. Physical characteristics are discovered as beautiful,

BEST COPY AVAILABLE

617

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

memorisms are found fascinating, and lo, the youth or maiden is "in love," and weaves a most disguising halo round the loved one's head. For the next few years there is probably a succession of these attachments. When enquiring of the eighteen-year-old boy after his best girl it might be more tactful not to give her name; for the chances are she is not the same individual as the one you heard of six months ago. Besides being boy or girl crazy, as the case may be, an adolescent frequently includes among the transient loves some member of the same sex, and people far removed in age, and quite unsuitable as possible mates. Thus we have the "crush" on a teacher, the worship of the matinee idol, the boy of sixteen to nineteen willing to marry a woman three times his age, the girl longing for a heart-to-heart talk with the middle-aged doctor or spiritual adviser. The emotions are more keen than in the undifferentiated period so that they are liable to lead to more pronounced behavior.

Manifestly, this instinct calls for guidance. Too strong to be inhibited, ignorant attempts at suppression may simply force individuals to find outlets which may or may not be desirable. In fact, numberless maladjustments, psychoses, "complexes," erratic ways of thinking and behaving are traceable to repressed sex instinct. Substitution and sublimination are emphatically the methods to be used in directing these impulses. From the earliest questionings of children as to the functions of

BEST COPY AVAILABLE

618

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

1667,

their own bodies, as to where babies come from, as to animal matings they may observe, we may give the scientific truth with all the atmosphere of interest in the true and the beautiful. Children get information anyway--it is the parents privilege to see that they get the right kind in the right way, instead of from questionable sources with a morbid, even obscene emotional coloring. Biological facts are taught in nature study and hygiene courses, love episodes are dwelt on in literature and the drama, but they may not be connected in the adolescent's mind with the chivalric ideals that should function in matters of dress, of dancing, of desirable etiquette.

Strike a piece of metal loudly behind an infant, or twitch and jerk the blanket on which he is lying, and, immediately, fear reactions are induced. How does he become afraid of so many other things, then? Because on some occasion one of these causes occurs simultaneously with some other stimulus--say a barking dog approaches--henceforward the fright at loud sounds may be shown at the mere sight of an animal, even though he is quiet and friendly. Then the fear of the sight of a dog may be transferred to the feel of his coat, thence to fur, and so on in long sequence. Or a child is wakened by some loud sound and by the violence of his muscular reaction perhaps rolls off his pillow. Two original causes of fear now unite to terrify him. If he is inthe dark, fear is quickly transferred to darkness itself. It if is light, the transfer may

BEST COPY AVAILABLE

619

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

be to the sight of his sleeping place, so that thereafter he screams when laid down, awake, in it. If he is alone, the transfer may be to the feeling of solitude; though darkness and solitude, as Thorndike points out, are conditions which always enhance fears of any kind. Since terrified screams ordinarily bring prompt help and relief, a baby soon links crying with summoning people for any whim. Here, then, we see development in two lines, one an endless chain of associated fears, the other a bad habit from an original impulse.

Fears are much more easily induced than they are cured. It would seem advisable to apply the method of disuse so far as possible, and prevent children from becoming frightened, especially in the extreme degrees of alarm. Paroxysms of terror are as dangerously potent for the psychic life as are the bacilli of tuberculosis for the physical life.

A young child counts effort to attain as the equivalent of the right to possess.

Another reason for the feeling of ownership is that of labor expended. Thus, in the orphans' home the door handles are Annie's because she cleaned them. At home they are Fred's chickens because he looks after them, though the parents pay for the food and shelter required. Constructive work gives a specially clear sense of ownership. Though it be father's tools and materials yet the bird-house Harold made is unquestionably

BEST COPY AVAILABLE

620

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

166
73

his. The effort may be less direct, as in choice and purchase; if the money for the purchase has been difficult to amass then the sense of possession is the more keen. Lastly, an object bestowed upon a child is regarded as his own, somewhat in proportion as the child likes the donor, and partly as he previously desired the object.

In all these cases children not only lay claim themselves to things but recognise the claims of others as just. If they know that another child has worked for, made, bought or been given something, they look upon it as his, and would sympathise with him in its loss, or in any accident to it.

If we were to sum up comprehensively, yet briefly, how to understand children's active nature, we would say--Watch them at play. Play is, truly, their chief business in life. In its many varied forms we may see revealed the possibilities for the development it affords, the dominant interests at different age levels, some distinctive characteristics of boys and girls, and get the clues as to the needs of childhood.

A second need of active children is time. This may sound ridiculous when we think of the long "golden days of childhood," so free in retrospect from the pressure of care and the rush of work of which we are now so conscious. Yet the fact remains that the "poor little rich girl," as well as her fellow citizen of the slums, already a victim of child labor, may have

BEST COPY AVAILABLE

621

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

no free time in which to play, since she is so constantly supervised, so hurried from study to social engagement.

Obviously, then, in selecting toys one consideration should be what the children can "do with" them. Very often the simpler the toy the richer it will be in possibility of manipulation or imagination, and therefore the more stimulating. It is the joy in activity that is the essence of play, not mere passive admiration of a technical perfection. Better the box of clothespins from which people and log houses can be constructed, than the most accomplished, and therefore finished, limited, mechanical doll.

A fifth need is that of intelligent suggestion of plays and occupations that will open up new vistas to the child and prevent his remaining bored on a low level of achievement when he is ready for something further.

With a child who lacks initiative, this method of stimulation is very helpful; and for many groups, wise guidance will provide opportunities for enjoyment and progress which they would be unlikely to discover for themselves. It is in this sense that we teach or supervise play. Such teaching must fulfil its function of leading and encouraging along the path of adventure, and void the fatal mistake of driving and commanding along the track of slavery. For children most emphatically do not want to be "bossed" in their games continually.

BEST COPY AVAILABLE

622

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16675

To be told what to do, and how and when to do it at every step is no fun, since one essential in play is freedom of voice.

Or sometimes we call a child lazy when his chief trouble may be that he is undernourished. It is a good thing that in our best juvenile courts to-day, there are phychiatrists who keep us from pronouncing the old final verdict of "bad" upon children who need neither a court nor punishment, but the attention of a physician and a nerve specialist.

There is no such thing as a distinct training in character apart from the rest of the child's development.

Any knowledge which increases his understanding of human life offers a help to a sound choice.

The old-fashioned training assumed that morality could be imposed from without. This was a mistake. We can force an external obedience; but a genuine character is always the outcome of what the child himself wishes at heart to do and to be. At a very early stage he already shows that he has likes, dislikes, impulses, propensities of his own. In recent years these have received close study; and thanks to the writings of such men as Hall, Barnes, Dewey, Thorndike, Freud and others, we know that, troublesome as these impulses are, they are also our best allies. Our cue is to try as far as we can not to antagonize them, but to turn them into fruitful directions.

BEST COPY AVAILABLE

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The "combative instinct"--another expression of this tendency--should be directed into siding with causes which are just but which are as yet unpopular.

Some tendencies, it is evident, represent a higher level than others. For example, it is better for a child to do things because he is convinced that they are right, than simply because he is praised by the teacher. There need, however, be no conflict here. Wise teachers will use the child's affection in order the better to cultivate his moral judgments. "Do it for my sake" is a useful appeal where the higher fails to evoke response. But it is unwise to keep the child long upon the level where this is the only incentive he accepts.

Industry, punctuality, obedience and temperance, however, are not the only kinds of habit required. Multitudes of people with these habits make the quite contented vassals of self-seeking politicians. Hence, as Professor Dewey has been telling us, the future citizens of our democracy must be trained in habits of intelligent initiative and of intelligent, free cooperation. Obedience, for example, is a virtue only when the child realizes that under certain conditions (e.g. a fire drill) instant, implicit response to orders is the best thing for himself and for his group. But a sturdy character requires that such obedience be intelligent in order that the child may not respond unthinkingly to any boss who happens to give him orders.

BEST COPY AVAILABLE

624

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Capacity for voluntary team-work is also needed.

Fathers and mothers know that one of the most promising moments in a child's life comes when he begs to be permitted to go on a far errand and pleads that he can be trusted. Parents find also that a steady allowance of spending money with the responsibility for its use vested in the boys and girls themselves is a better training in self-mastery than for father or mother to decide at every step whether they should buy things or not. It is easy to see why young folks reared in the strictest homes so often go wild when parental control is lifted. Untrained in the use of freedom, they abuse it when it comes later.

The encouragement to be drawn from modern psychologic study is that the number of those who can be counted morally hopeless is relatively small. Even those impulses which so frequently lead to mischief offer instead of hope. They are currents of energy which we can allow to be harnessed either for good purposes or for bad. The child is neither an angel nor a demon but a being with all sorts of native propensities whose outcome is shaped by the direction in which we guide them. It is just as natural for a child's hand to shape a work of beauty or to extend a cup of blessing as to scratch and tear and maim. Everything depends upon the practice which the child receives in doing the better things, upon the inspirations he can be brought to accept, and upon the growing ethical understanding with which his mind can be enriched.

BEST COPY AVAILABLE

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

By instinct is meant the innate tendency of the individual to react in certain ways toward environment. It consists of the fund of inborn potentialities or tendencies with which the individual starts life as a fund of capital.

Arthur Brisbane writes in the morning paper that "Edith Schlenker, fourteen years old, tall for her age, was teased by smaller children in her school class. She stayed away from school, and her father, with good intentions, of course, scolded her severely. She jumped from the roof and killed herself. She was an only child. That short story reminds parents that it is difficult to realize the intense sensitiveness of young children."

In one State (Ohio) the need for accommodations for juvenile delinquents is so great that although the law states that a child committed to the Industrial School must remain until he is 21 years of age, unless earlier reformed, the officials have been obliged to establish a fiction whereby each child is reformed in twelve months. The two institutions, the one for the boys and the other for the girls, are thus regularly emptied every twelve months, in order to make room for the new cases that must be provided for.

Appealing to the motive of fear, is one of the most dangerous procedures in the case of a nervous child. And there is no question that many of the patients in our hospitals to-day

BEST COPY AVAILABLE

626

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].— [1934, draft].— 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

had the foundation for their insanity laid in school. Not only is that true, but it is also true that we can detect what might be called incipient insanity in many of the children in attendance at the public schools. We do not call it insanity, but psychopathy, instability, or mild mental disturbance. In this group, as in those already described, we are bridging the gap by recognizing these children and by giving them the kind of care that their mental condition requires.

For example, we now know that the instinct of self-preservation leads directly to the appropriation to one's own use of whatever he comes across that he conceives may be useful to him; and it leads also to the concealing of his own plans and purposes by deceiving others as much as possible. The instinct for the perpetuation of the race lends to uncontrolled sexual indulgence. In the times when men lived much apart and to themselves, all these were virtues. The hoarding instinct was basic in providing for the future; the deceiving instinct led to withholding from others information that might be used against the individual, and the sex impulse led to the production of many offspring to fight for the safety and welfare of the family.

In the modern world, we live close together and in a cooperative society. We have divided up the work of life, so that we are each dependent upon all the rest. Under these con-

BEST COPY AVAILABLE

627

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].— [1934, draft].— 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ditions, the instinct to hoard and accumulate becomes stealing. The instinct to deceive becomes lying, and unlimited sex activity becomes sex immorality. It has been stated that four-fifths of crime and insanity could be prevented by proper care in childhood.

We have roughly four groups: the normal or average child for whom our methods and school curricula are pretty well adapted; the subnormal or feeble-minded child who can be made useful but only by special methods; the super-normal child who also is not well cared for in the regular school--he has gifts that should be cherished and cultivated. Lastly we have the sick child--the psychopath or unstable child. We are often making him worse and thereby filling our hospitals for the insane..

The relation between nutrition and mental development is shown in its simplest form in infancy. The well nourished baby grows and laughs; he eats, sleeps, and takes interest in the life about him, offering no difficulty in his relations with others beyond the effort to get what he wants. The poorly nourished infant is fretful, irritable, nervous; his sleep is disturbed, and everyone associated with him suffers because of his condition. Such an infant is rightly considered a sick child, and is treated accordingly. He needs mental treatment in the way of training and control, but this is futile without physical treatment to bring him into a normal state of nutrition.

BEST COPY AVAILABLE

628

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].— [1934, draft].— 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16681

Unless this malnutrition is promptly removed, further mental effects appear as the child grows older. Instead of a natural reaching out into the various forms of activity that are essential to his well-being, there appears an attitude of defence and a desire to be let alone which are fatal to normal social relationships. The child's interests are narrowed, and his whole attitude becomes negative. Unfortunate personality traits develop, such as self-conteredness, shyness, lack of confidence, selfishness, jealousy, fearfulness, depression, day-dreaming, and unusual attachments. As the sentiments and emotions develop, the situation grows more and more complex, and it is difficult to separate cause and effect and say how much the child's physical condition affects his mind, or to what degree his mental condition affects his body.

Clinically, the physical changes that take place in the malnourished infant or older child as he returns to a normal physical condition are often remarkable, so great that the child can hardly be recognized. The mental transformation that accompanies physical recovery is frequently as great, so that it is a customary comment of parents and teachers,—"He is a different boy. His whole mental attitude has changed. You would not know him."

BEST COPY AVAILABLE

629

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].— [1934, draft].— 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The result is that a third or more of all the children of this country are underweight, undernourished, malnourished; physically, and, therefore, mentally unfit. This neglected third is unrecognized in the home, the school, and the community, and we may well be startled by the significant fact that the major part of our discussions and conclusions concerning normal children is based upon observations of this group.

1. At least forty per cent of the children in the Volksschulen are suffering from malnutrition to such a degree as to cause a loss of nervous energy.

2. While the percentage of stuttering, stammering, and other speech defects did not increase, there was a marked increase in poor, lisping, slurring speech due to retardation or interference of the fine coordinations necessary for good speech.

3. Failure to pass grades increased from a prewar average of 8 per cent to 15 per cent in 1917 and 1918. It is estimated that half of this retardation is due to malnutrition, and half to war conditions.

4. A similar lowering of the whole standard of school work, due in part to the same two causes, is noted. Half the children who in pre-war times did superior work now do average work, and the percentage of children who do inferior work has increased from 20 to more than 30 per cent.

5. Specific changes noted are: a lack of nervous and

BEST COPY AVAILABLE

630

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

physical energy; inattention during school hours; poor and slow comprehension; poor memory; a general nervous restlessness while in school.

6. While children of good nervous stock, or superior intelligence, seem to withstand a serious degree of malnutrition extending over more than two years without greater impairment than a lack of nervous energy, children of poor nervous stock of inferior intelligence suffer a general, and sometimes a permanent, lowering of the whole intelligence level from even a moderate degree of malnutrition.

The main fact to bear in mind in order to bridge this abyss between the adult and the child and to come to some understanding of the child mind is to realize that the child thinks differently from the adult.

Again the adult constantly makes the mistake of supposing that what the child cannot understand will not be attended to and so will create no impression. As a matter of fact the child is exquisitely alert to all that goes on about it and if it does not understand in the adult sense that does not prevent it from coming to its own conclusions as to what is meant, and that is just what it does.

BEST COPY AVAILABLE

631

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The closing admonition of this chapter, and perhaps the most important thing that can be said to parents, is, that whenever there is a neurotic or delinquent child in a family the most likely place to find the explanation is in the parents. Parents should take to themselves this lesson and when their child shows signs of nervousness not look exclusively for the ex lanation in the child and try to correct it by changing the diet, the school, etc. etc., but look first to themselves. Examine honestly their attitude and feeling for the child and see if therein may not lie the cause. Quite usually the parents have not the slighest idea of what is really the matter but the psychiatric social worker and the psychiatrist have learned where to look for the trouble and now it is time that parents should realize, at least, that the trouble may be with them.

BEST COPY AVAILABLE

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

If authority is too powerful and arbitrary it may crush out all initiative and capacity for individual development in the child. On the other hand, if the child cannot be so easily subdued, it may make of him a rebel, an iconoclast, a sceptic, incapable of conforming to any authority. The object of education as regards this aspect of authority is well put by Miller: "It must be our aim, therefore, to bring up children so that they respect all racial experience, and at the same time learn, in due course, to challenge all authority. Authority must not be regarded as ultimately binding, nor must it be disregarded without respectful consideration."

The parent is the first model and it is very important that it should not fail. When neither parent is a worthy model and the two parents are at war with one another the child has

BEST COPY AVAILABLE

633

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].— [1934, draft].— 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

nothing to hitch to and often becomes hopelessly confused, helpless, and impotent when he undertakes life as an adult. He has never had any training in one direction. He has lacked a model and cannot develop one on the instant.

If, for example, the parent is unable to see with the eyes of his child and is really patronizing and lacking in respect for his efforts, then no matter what words he may utter, his underlying attitude will get through and the effort will be to make for a feeling of inferiority in the child and for a lack of affection for the parent, which will remove him from the position of a desirable model.

The tendency of parents and teachers is to attempt to mold the personality of the child in the form that they think is the right one. This tendency is almost sure to be a wrong one because the personality make-up, that is, the components that go into the making of a personality and their relation, is altogether a too complex affair to warrant anyone in attempting the application of any hard and fast rules. The impetus and initiative must come from [redacted] the child and it should be the function of parent and teacher alike to attempt to find out what it is that is seeking expression and help the child in the unfolding and development of these tendencies. Ernest Jones has well compared this situation to the similar situation in the case of the poet. The inspiration of the true artist must come from

BEST COPY AVAILABLE

634

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].— [1934, draft].— 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

within and any suggestions from outside are of no avail unless, perchance, they happen to coincide with what he feels as a spontaneous impulse of his own.

The feeling of inferiority is perhaps the best illustration of an unbalanced personality for our purposes. This feeling of inferiority may have many roots. The child who is persistently undervalued, whose opinions, remarks, and queries are always laughed at, whose efforts are invariably criticized for their shortcomings rather than praised for what they accomplish ---all these serve to rob the child of any basis for self-confidence of any feeling of self-respect. They deprive him of the sense of the joy of accomplishment and of success, and they imprison him behind a wall of relatives who repel his love.

Just as the feeling of inferiority is fed by failing to realize the necessity of providing opportunities for success and by treating the child's efforts with that lack of respect and consideration which implies that they are considered of no moment, so the state of dependency is prolonged beyond the safety point by over-anxious parents who will not let their child take any risks whatever, unmindful of the fact that life itself is a great adventure, in its very nature full of risks, and that strength of character can never be developed by removing difficulties but only by overcoming them.

BEST COPY AVAILABLE

635

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Lately we have been studying the case of a boy who, previously normal morally, began downhill path of misbehavior almost immediately following an accident with internal injuries and severe fright. He has become a truant because the confines and tasks of the school room are too irksome; he has given way to impulses toward mischief and rebellion; he has readily fallen in with suggestions toward delinquency. His father confesses he endeavors to correct the boy by the only treatment he knows anything about, the rod, and the school people have apparently made no careful study whatever of the situation. The treatment that is necessary in this case--- quiet life, perhaps in the country, removal from companions, a school regime with frequent change of occupation, recreations away from the excitement of city streets and night life--- really belongs to the realm of mental hygiene. Indeed, the boy himself tells us soberly, "There's something come over me. I'm different. I don't want to get in wrong, but I can't endure sitting there in the school room so long. I ought to go away somewhere where it's quiet. I want to get my mind right again."

How often have we heard, "That crazy teacher, how I hate her!" "That hard-faced teacher, it makes me nervous every day to be in her room!" "That sarcastic teacher, you can never do anything to please her!" Imagine a sensitive child being obliged every day to face a situation which is so

BEST COPY AVAILABLE

636

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

distasteful. With all the admiration which I have for the teaching profession and for most members of it whom I know, I sometimes am compelled to believe that the greatest requisite for good teaching is the fine personal influence that can come only through understanding the natural history of the child, and this must include appreciation of the needs and responses of the overly sensitive, the unstable, the psychopathic personality.

And other cases, where at intervals and only occasionally there are outbreaks of misconduct of any kind,--do these come after some certain visit or special experiences, or are related to some holiday or hours of idleness? One could bring many case studies to bear on these matters of time connection in delinquencies. But the time feature of a case (this is a point that must not be forgotten) should be related to the possibility of special inner as well as outer experiences that are contributing factors in causing delinquency.

Since so much has been made in preceding paragraphs of the mental life, there should be some enumeration of the measures for treatment that directly influence such thought processes of the child as tend to produce delinquent conduct. With both the normal and the defective, if any special abilities are discovered one may well consider giving healthier satisfactions and new interests through chances for developing activities which may command the child's vigorous attention.

BEST COPY AVAILABLE

637

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

And in this attempt at forming new adjustments we should aim to develop in the child a better feeling of his being somebody of worth in the world, counteracting in every way possible the inferiority feeling which is so frequently discovered among delinquents. And then there is the matter of confidences with parents. These should be rated very high as influencing the child's mental life, but they should not be carried to the extent of allowing the psychopathic young individual to overexploit his feelings and desires for recognition--there is some strength in mental reserve. Incentives toward better conduct undoubtedly may be received through good reading--have we not all experienced this?--or by bedtime or other appropriate suggestions.

In the treatment of delinquency both the child and the environment have to be considered.

The best method of procedure is always through getting at a fundamental understanding of the trouble.

There are various physical defects and ailments which may be conceived of as needing treatment in the delinquent child, but mainly from the standpoint of offering the best possible basis for reformation rather than as directly causing delinquency.

The mental life of the child is the most important for consideration; delinquency arises directly from the character of the child's ideas.

A recent New Haven experiment to determine the vocational possibility of subnormal girls in factory work, showed

BEST COPY AVAILABLE

638

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

that even a girl of a mental age of six years could earn nine dollars a week, under specially favorable conditions. A boy who was a member of a vocational colony for mental defectives in the Adirondacks one year received the prize for planting the largest number of trees planted by any one person in the United States.

What does this all mean? Simply, that recent researches have demonstrated that the gonad glands of both male and female prepare a Hormone or "Life-ferment" that, absorbed into the lymph and blood, distributed by the lymph and blood all over the body, causes the development of all those physical and psychical qualities distinctive of virility or femininity, as the case may be. This being true, the removal of the gonad glands (the testicles or the ovaries) deprives the body of the Hormone that is necessary for its typical development and we have the fatted steer instead of the fighting bull; the plodding gelding instead of the prancing stallion; the cringing, flabby-muscled eunuch instead of the courageous, hard-muscled man.

Removal of the ovaries of a young girl causes her to fall short pitiably from the development of ideal, typical womanhood. The effect of castration of the female is as profound and far reaching as in the case of the male.

BEST COPY AVAILABLE

639

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

that even a girl of a mental age of six years could earn nine dollars a week, under specially favorable conditions. A boy who was a member of a vocational colony for mental defectives in the Adirondacks one year received the prize for planting the largest number of trees planted by any one person in the United States.

What does this all mean? Simply, that recent researches have demonstrated that the gonad glands of both male and female prepare a Hormone or "Life-ferment" that, absorbed into the lymph and blood, distributed by the lymph and blood all over the body, causes the development of all those physical and psychical qualities distinctive of virility or femininity, as the case may be. This being true, the removal of the gonad glands (the testicles or the ovaries) deprives the body of the Hormone that is necessary for its typical development and we have the fatted steer instead of the fighting bull; the plodding gelding instead of the prancing stallion; the cringing, flabby-muscled eunuch instead of the courageous, hard-muscled man.

Removal of the ovaries of a young girl causes her to fall short pitiably from the development of ideal, typical womanhood. The effect of castration of the female is as profound and far reaching as in the case of the male.

BEST COPY AVAILABLE

640

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

past abuses of children, already referred to, were based upon the theory of parental ownership. If a parent needed money he sold or bound out his child to service in order to obtain it. The theory of ownership was obvious. 16692

If authority is too powerful and arbitrary it may crush out all initiative and capacity for individual development in the child. On the other hand, if the child cannot be so easily subdued, it may make of him a rebel, an iconoclast, a sceptic, incapable of conforming to any authority. The object of education as regards this aspect of authority is well put by Miller:

"It must be our aim, therefore, to bring up children so that they respect all racial experience, and at the same time learn, in due course, to challenge all authority. Authority must not be regarded as ultimately binding, nor must it be disregarded without respectful consideration."

BEST COPY AVAILABLE

641

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

By instinct is meant the innate tendency of the individual to react in certain ways toward environment. It consists of the fund of inborn potentialities or tendencies with which the individual starts life as a fund of capital.

Arthur Brisbane writes in the morning paper that "Edith Schlenker, fourteen years old, tall for her age, was teased by smaller children in her school class. She stayed away from school, and her father, with good intentions, of course, scolded her severely. She jumped from the roof and killed herself. She was an only child. That short story reminds parents that it is difficult to realize the intense sensitiveness of young children."

BEST COPY AVAILABLE

642

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].– [1934, draft].– 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Strike a piece of metal loudly behind an infant, or 1669

twitch and jerk the blanket on which he is lying, and, immediately, fear reactions are induced. How does he become afraid of so many other things, then? Because on some occasion one of these causes occurs simultaneously with some other stimulus--say a barking dog approaches--henceforward the fright at loud sounds may bs shown at the mere sight of an animal, even though he is quist and friendly. Then the fear of the sight of a dog may be transfsrred to the feel of his coat, thence to fur, and so on in long sequence. Or a child is wakened by some loud sound and by the violence of his muscular reaction perhaps rolls off his pillow. Two original causes of fear now unite to terrify him. If he is inthe dark, fear is quickly transferred to darkness itself. It if is light, the transfer may

BEST COPY AVAILABLE

643

871016175

The Emma Goldman Papers

The Child: His Nature and His Needs / [Emma Goldman].— [1934, draft].— 29 p. ; 34 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

persistently undervalued, whose opinions, remarks, and queries are always laughed at, whose efforts are invariably criticized for their shortcomings rather than praised for what they accomplish ---all these serve to rob the child of any basis for self-confidence of any feeling of self-respect. They deprive him of the sense of the joy of accomplishment and of success, and they imprison him behind a wall of relatives who repel his love.

Just as the feeling of inferiority is fed by failing to realize the necessity of providing opportunities for success and by treating the child's efforts with that lack of respect and consideration which implies that they are considered of no moment, so the state of dependency is prolonged beyond the safety point by over-anxious parents who will not let their child take any risks whatever, unmindful of the fact that life itself is a great adventure, in its very nature full of risks, and that strength of character can never be developed by removing difficulties but only by overcoming them.

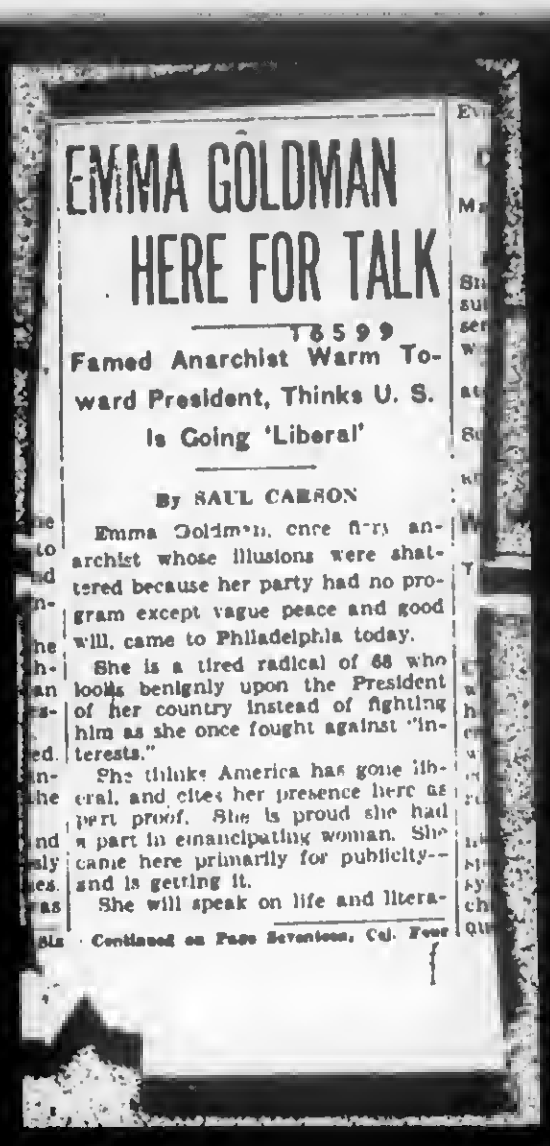
BEST COPY AVAILABLE

870924649

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here for Talk / Emma Goldman.– [1934, newsclipping, fragment].– 1 p. ; 10 × 5 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN HERE FOR TALK

18599

Famed Anarchist Warm Toward President, Thinks U. S. Is Going 'Liberal'

By SAUL CARSON

Emma Goldman, once fiery anarchist whose illusions were shattered because her party had no program except vague peace and good will, came to Philadelphia today.

She is a tired radical of 68 who looks benignly upon the President of her country instead of fighting him as she once fought against "interests."

She thinks America has gone liberal, and cites her presence here as pert proof. She is proud she had a part in emancipating woman. She came here primarily for publicity--and is getting it.

She will speak on life and litera-

Continued on Page Seventeen, Col. Four

871016015

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Anarchist Still / Emma Goldman.– [1934, newsclipping].– 1 p. ; 37 × 12 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16914

EMMA GOLDMAN ANARCHIST STILL

Once "Bad," Now "Worse," She Says in Boston

A pale, mannish-faced little woman debarked from an extra-fare train last night and blinked through thick, rimless glasses about the Back Bay station—a bit thankful, seemingly, that her arrival in Boston was unattended by demonstration.

It was Emma Goldman, "Red Emma," high priestess of anarchism, the woman without a country, the world's outstanding preacher of social revolution. Once they called her "the most dangerous woman in the United States" and they deported her, in 1919, to Russia—which, in turn, banished her.

EMMA GOLDMAN
Photographed in Boston last night

She is in the United States on a 90-day permit from the Department of Labor.

At the age of 64, she says: "I am more of an anarchist than when I left America."

She hasn't changed any of her ideas about what she calls the beauties and glories of anarchy. Proudly admitting that she was always considered "bad," she boasts that she is "worse." She announced that she is in this country for a lecture tour on "literary" subjects. She made it plain to newspaper men that "literary" matters, such as the drama and literature of Europe, cover a wide field.

Denies She Is "Gagged"

To a question as to whether a "gag-rule" provision had been incorporated in the 90-day permit, she replied:

"I am one who is not easily gagged. I will speak out if I see anything."

She said no particular restrictions had been placed by the Labor Department on the wording of her lectures.

If Emma Goldman seemed like a gentle grandmother when she left the train at 3:40 p. m. or when she entered her suite at the Hotel Brunswick, the illusion was quickly dispelled when the prophet of anarchy started to talk about world affairs.

Then, marked only by the mellowing influence of the years, she became the Emma Goldman of the war days, the woman who was exiled from the United States for opposing the war draft, and banished from Soviet Russia because she criticized policies of the Communist dictatorship.

Reiterating her loyalty to the cause of anarchy, Miss Goldman lifted her voice to a pitch unconsciously intended for crowds when she exclaimed: "I have not changed my views one bit: the failure of the world governments to cope with economic problems has strengthened my view that only anarchism can succeed."

She declared she was disappointed in the direction given the Russian revolution by the leaders.

"I am disappointed that the Soviet leaders accepted the Marxian theory of centralization of power," she said.

Says War Is Imminent

The French situation is "not very deep," she feels, because the Latin people have never had much faith in political systems and their outbursts are part of this psychology.

War, Emma thinks, is a great danger of the moment. "In Europe, danger is imminent at almost any given spot—and the only possible way to avoid war is to have all the liberal elements combine in an anti-Fascistic movement," she said. "I am against war."

Discussing the Austrian situation, she said that from the cowardly defeat of the German Socialists the Austrian Socialists have learned not to do likewise. "They have learned that if they are to die they should die as heroes," she said. "It was a heroic battle in Vienna.

"Communism has declined in Europe in the past few years. I hope anarchism will have its way. I'm an anarchist, not a Communist," she said.

When asked to give her reactions to the United States after an absence of more than 14 years, Miss Goldman replied it would not be fair to give an opinion so soon after her arrival here. "I've been here only since Feb 1 and I've been hustled about from meeting to meeting, really seeing nothing," she said; "but before my 90 days are up and I must return to England, I think I'll have something to say about it.

"There must have been a change here toward more liberalism—or I wouldn't be back on a visa," she announced.

Then she withdrew with her niece Mrs Stella Ballantine of New York city, and Mack Hilliard, her lecture manager, to prepare her "literary" speech for tonight in Tremont Temple.

BEST COPY AVAILABLE

646

870924512

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] All Government Bad Says Emma Goldman / Emma Goldman. — [(1934, Emma Goldman Scrap Book)]. — 1 p. ; 9 × 5 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16599

ALL GOVERNMENT BAD SAYS EMMA GOLDMAN

Marxism No Better Than Nazi-ism, Her Opinion

"Anarchism is the most beautiful philosophy in the world because it has declared itself definitely against all governmental authority and oppression," was the belief expressed last night by Emma Goldman, internationally-known social and political radical, in an address at Forester's Hall, College St.

Condemning the throttling influence of social rule, Miss Goldman traced the growth of "the superstition of the state as the divine authority in the community" and blamed it for hampering the efforts of creative genii.

"Nazism," Miss Goldman declared, "is an onslaught on civilization, but Marxism is little better. It crushes the real man."

647

830517000

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Now in Toronto / Emma Goldman.– (Jan. 9, 1934, newsclipping).– 1 p. ; 29 × 7 cm.
Obtained from the Library of The Canadian Press, Toronto, Ontario.

EMMA GOLDMAN NOW IN TORONTO

Noted Radical Awaits Visa Permitting Re-Entry Into United States

JAN 9 1934

(By The Canadian Press.)

New York, January 8.—Emma Goldman, famous radical, is in Toronto today, says the New York Sun, waiting permission from the United States to grant her permission to return to the country from which she was deported in 1919, but insisting she be allowed to re-enter on her own terms.

Miss Goldman, The Sun says, has been told she will be allowed to re-enter the United States provided she makes no speeches except on literary subjects. She has refused to consent to "wearing a gag."

Advocates of Miss Goldman's readmission point to President Roosevelt's Christmas amnesty proclamation which specified the law under which she was deported. Meantime Miss Goldman is travelling under a British passport by virtue of her marriage in 1926 to James Colton, a Welshman.

To Lecture in Toronto

Toronto, January 8—Emma Goldman, noted radical who is in the city awaiting a United States visa, declared tonight she would deliver a series of four lectures on Germany in Toronto this month, and was also expecting later to tour Canada.

Regarding reported difficulties with United States immigration officials, Miss Goldman declined to comment. "If I get a visa, I will go to the United States, where I'm also scheduled to speak," she said. "I really cannot say anything regarding the subjects, because there may be conditions surrounding my re-entry to that country." She was deported from the U.S. in 1919.

Miss Goldman denied reports published in New York to the effect that she had insisted that she be allowed to re-enter the United States on her own terms, and that she had refused to consent to "wearing a gag," as stated.

"I have had no dealings with any New York paper here and know nothing about it," she declared. "All I am doing is sitting here and waiting for the United States to decide whether or not I shall be allowed to enter the country."

H. Mooer, American consul in Toronto, said today Emma Goldman, radical, had interviewed him several days ago in connection with her efforts to re-enter the United States, from which she was deported in 1919. He declined to divulge the outcome of the interview and said he could not discuss the case in detail while it was under consideration of American authorities.

Miss Goldman had friends and relatives in the U.S. whom she wished to visit, he declared. He stated he did not know whether or not it was solely for the purpose of visiting these friends or with the view of making a lecture tour that she desired re-entry.

The only comment Consul Mooer would make was personal. "She is one of the most intelligent women I have ever met," he said. "She is a French woman and has met some of the most famous personalities in Europe. She is a brilliant conversationalist."

Consul Mooer did not think there would be any objection to Miss Goldman lecturing in the U.S. if she spoke on the same subject she chose in Canada — the German regime.

JAN. 9 1934

BEST COPY AVAILABLE

830517001

The Emma Goldman Papers

[Interview] U.S. Will Admit Emma Goldman / Emma Goldman.— (Jan. 10, 1934, newsclipping).— 1 p. ; 29 × 6 cm.

Obtained from the Library of The Canadian Press, Toronto, Ontario.

U.S. WILL ADMIT EMMA GOLDMAN

May Enter for 90 Days, Labor Department Decides.

TO VISIT RELATIVES

Cannot Leave Toronto Until About Feb. 1, She Says.

JAN 10 1934

Washington, Jan. 9.—(UP)—Emma Goldman, sometimes called the Queen of the Anarchists, to-day was granted government permission to end the 14-year exile forced upon her for her radical activities during the world war.

Miss Goldman, one of the world's most famous agitators, will be admitted to the United States for 90 days to visit relatives, according to a decision of the Bureau of Immigration and Naturalization of the Department of Labor.

She will be readmitted under her latest married name of Mrs. James Colton. Colton is a British miner and Miss Goldman is now technically a British citizen. She is in Toronto.

In her application for admission Miss Goldman promises not to engage in radical activities while in this country.

Rulings by former Attorney-General William Mitchell were cited by the Department of Labor as authority for its decision.

Not Excited.

The door to the United States, barred to her since 1919 when she was deported as an anarchist to Russia, was opened temporarily to Emma Goldman yesterday but the news did not excite the 64-year-old apostle of radical social reform.

"That is certainly good news," she said quietly to a reporter who reached her by telephone at the home of friends where she has lived for three weeks. "But I won't be able to go until about February 1."

Miss Goldman explained she has promised to address four meetings in Toronto, the first on Jan. 15, "and of course, I must keep my word." She will probably visit relatives and friends in Rochester and New York before undertaking a speaking tour of the United States.

Miss Goldman had no idea where she would make her first public appearance in the U.S.

"That is entirely up to my committee," she said. "I understand I am to speak in all parts of the country."

The committee includes such noted figures as Sinclair Lewis, Dr. Elmer Barnes, Fannie Hurst, Louis Bromfield and Roger Baldwin, she said.

BEST COPY AVAILABLE

870916529

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman to Be Admitted to U.S. 90 Days / Emma Goldman.— 28 cm. *In* The New York Herald Tribune. —[(Jan. 10, 1934)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

NEW YORK HERALD TRI

EmmaGoldman To Be Admitted To U. S. 90 Days

Department of Labor Acts on Exile's Promise Not to EnterPolitical Activity

She's 'Tired' at Toronto

Stays in Seclusion; Will Postpone Visit a Month

From the Herald Tribune Bureau

WASHINGTON, Jan. 9.—The Bureau of Immigration and Naturalization of the Department of Labor announced today that it had notified its officials on the Canadian border to admit Emma Goldman to the United States to visit relatives.

In her application for temporary admission, the announcement said, she pledged herself not to engage in political activities while here. She will be admitted for a period not to exceed ninety days.

Long an active anarchist agitator in this country, Miss Goldman, now sixty-four years old, was deported to Russia in 1919. She remained for two years and then went to Sweden. Later she lived in Germany, France and England and now is in Toronto, Canada. She is a British subject, having married James Colton, a Scottish coal miner.

In admitting her for a brief visit the Department of Labor acted under the authority of two frequently applied statutes and pursuant to an opinion of former Attorney General William D. Mitchell, a member of President Hoover's Cabinet. The first statute was an act of May 25, 1932, recommended by the Wickersham Commission on Law Observance and Enforcement. It allowed her to apply for admission, although she previously had been deported.

The other legislation was the ninth provision of Section 3 of the immigration act of 1917. As interpreted by Attorney General Mitchell this proviso authorized the Department of Labor to accept the applicant's request for temporary admission, even though her political views might make it impossible to admit her to the United States for permanent residence.

Will Wait Until February 1

TORONTO, Jan. 9 (CP).—The door to the Unted States, barred to her since 1919, when she was deported to Russia as an anarchist, was opened temporarily to Emma Goldman today, but the news did not excite her.

"That is certainly good news," she said quietly when reached by telephone at the home of friends where she has lived for three weeks while awaiting a decision from Washington, "but I won't be able to go until about February 1."

Miss Goldman explained that she had promised to address four meetings in Toronto, the first on January 15, "and, of course, I must keep my word." She probably will visit relatives and friends in Rochester and New York before undertaking a speaking tour of the United States.

Her father, a brother and sister live in Rochester and Miss Goldman would like to see them first of all. Then she would go to New York to see several nieces and nephews and confer with a committee which is arranging her speaking itinerary. Miss Goldman had no idea where she would make her first public appearance in the United States.

"That is entirely up to my commit-

tee," she said. "I [illegible] speak in all parts of the [illegible]

In Toronto; Will Stay [illegible]

TORONTO, Jan. 9 (UP). [illegible] Goldman told The United Press tonight that she did not intend to [illegible] advantage of her ninety-day [illegible] this month.

"Yes, I'll go back," she said. "Why shouldn't I?"

She remained in seclusion and was reached only by telephone.

She was filled with the oldtime vigor of expression, however, when a telephone call finally reached her.

"I'm terribly tired," she said, "and I don't look very nice. Besides, I have nothing to say. I am going to bed now. Come up and see me some time —tomorrow."

She said she had received no word from Washington, either through the Immigration Department, her attorneys or the committee which has been working to obtain her readmission to the United States. The committee, she said, was headed by Fannie Hurst and Sinclair Lewis.

"Until I hear from them," Miss Goldman said, "I can make no plans, but I am not going back to the states this month. I'm all booked up here."

870924440

The Emma Goldman Papers

[Interview] Hygeia Hall Scene of Lecture from Anarchist / Emma Goldman.— 29 cm.
In [The Varsity?], —[(Jan. 10, 1934)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

HYGEIA HALL SCENE OF LECTURE FROM ANARCHIST

16536

Miss Emma Goldman Sees Methods of Communists Detrimental to Party

OPPOSED CONSCRIPTION

Imprisoned in Penitentiary and Deported from U.S. for Her Views

Even one not in agreement with anarchism is forced to admire the spirit of Miss Emma Goldman, who opens a series of lectures on Monday evening, January f5, at Hygeia Hall, with "Germany's Tragedy, the Forces that Brought it About". A disciple of Kropotkin, this world famous protagonist of anarchism has been a campaigner for over forty years for the realisation of her convictions.

fn f919 after spending two years in a penitentiary for articles published in "Mother Earth", against the conscription act. Miss Goldman was deprived of her citizenship by the simple legal act of disenfranchising her dead husband, and together with several hundred comrades was deported to Russia. She stated in an interview with *The Varsity*, "ff f held hopes in the potentialities of the Russian Revolntion I was greatly disillusioned by the tactics of the Bolsheviki."

"The very methods have defeated the end of the Communist Party. No revolution can ever succeed as a factor of liberation unless the means used to further it be identical in spirit and tendency with the purposes to be achieved. In this lies the great mistake made by the Communists. So blandly did they believe in their historical mission, that they thought that all that was necessary was to take over the State, and that eventually, the State, having lost its functions, would become obsolete and would disappear

"From the beginning they took strong steps to set up an all-dominating state, steps incompatible with the creative energies and the broadening impulses of the revolution. From the first day after their ascension to power, they showed they had no faith in the people —the people whose social needs this libertarian spirit had created. These— not the Red Army—turned back the Allied forces from all sides, and who had they been permitted to develop in freedom would have created a federation of autonomous Soviets, where new fluent ethical standards would have been established such as would have set the world ablaze with the struggle for freedom.

The subjugation of the people to the state had as its prerequisite the destruction of the revolution—and the Communists consequently became violently counter-revolutionary, concentrated, stagnant, hatred-provoking, perverted in their conception of ethical values,—a perversion which soon crystallized in that predominant slogan of the Communist Party: "The End Justifies All Means". The Communists are further than ever from Socialism and they admit it."

830523075

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Plans to Carry Red Gospel to U.S. for 90 Days / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Washington Star. – (Jan. 11, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Columbia University Rare Book and Manuscript Library. Institutional Location: Frances Perkins Papers, Special Manuscripts Collection.

Emma Goldman Plans to Carry Red Gospel to U. S. for 90 Days

Still a Fiery Anarchist and Apostle of Controlled Blood-Letting.

Calls Stalin a Quack, Fears She Will Be Shot if She Goes to Russia.

Special Dispatch to The Star.

TORONTO, January 10 (N.A.N.A.). —"Red Emma" Goldman, who today received Washington's permission to reenter for a 90-day period the country which deported her in 1919, is a little grayer, a little mellower, but still a fiery anarchist, still the apostle of controlled blood-letting, still "agin" all government.

President Roosevelt's Christmas amnesty proclamation entitles her, she believes, to re-enter the United States, and if she goes, she goes to carry the gospel of anarchy.

In her 64th year, with kindly eyes peering through thick glasses, she looks more than ever a plump, genial matron —remarkable for a woman who has had a hard life and has been the inside of many prisons. She returns from Russia disillusioned about the new era in the land of her fathers.

"Russian Sovietism is only 'left wing' fascism," she says, "and Stalin is only a quack." For these and other things she has said and written about Russia, she thinks she might be shot if she ever returned.

"Are you still an Anarchist?" Miss Goldman was asked.

"More than ever," and her eyes blazed even brighter than the red dress she wears.

"And anarchy means absence of government?"

"It means a state of society without man-made law, a social arrangement based on co-operation for the production and distribution of human needs; in other words, a state of society that expects from each one according to his ability and gives to each one according to his needs."

"Can the dream be realized?"

"It can be realized when man understands that society has value only if every individual finds his field in life, and therefore can and will contribute his share. Governments have failed. They have tried to change conditions and haven't succeeded."

Anarchy, she insisted, has never been tried, not even in the beginning of things.

"Will human nature permit life without government?"

"Human nature is in captivity and doesn't know what it is capable of giving till it has been taught that relations among men must grow out of mutual interests."

But Miss Goldman was just a little vague about how the peoples of the earth were to get along without government. They would have to be taught to "think along the right lines, that's all."

New conditions in the United States she will not discuss. "I haven't had a chance to observe," she said.

But for all her fiery words, it is doubtful if "Red Emma" will become again the militant, reckless leader of the masses the United States once knew. If she can't get back to the United States she may stay in Canada for a time. Then, perhaps, she will go back to the south of France, where she recently enjoyed leisure. She is not thinking of returning to Russia.

EMMA GOLDMAN.

WILL VISIT RELATIVE.

Emma Goldman Expected to Behave Politically.

By the Associated Press.

Mrs. James Colton is coming home again.

That would hardly appear to be news, but when the Labor Department pointed out that Mrs. Colton was Emma Goldman, the famous "Red Emma" who was deported to Russia in 1919 as an anarchist, it set the news wires to humming.

After obtaining a promise that she would behave, politically speaking, while in the United States, the Bureau of Immigration said the former Miss Goldman would be permitted to reenter for 90 days for the announced purpose of visiting relatives.

Now 64 years old and the wife of a Welsh coal miner, Miss Goldman was known around the world when she toured this country with Alexander Berkman, preaching anarchism. After Berkman was sentenced to prison for an attempt to kill Henry C. Frick, Pittsburgh steel man, she worked alone, but later they teamed again until convicted of attempting to obstruct the World War draft.

In 1919, when the United States Government deported a shipload of radicals to Russia, Miss Goldman and Berkman were on board. They soon disagreed with the Communists and for more than 10 years Miss Goldman moved from place to place in Europe. In 1926 she announced she had married a Welch miner and, claiming British citizenship, appeared in Montreal and attempted to enter the United States. She was denied admission and returned to the Old World.

Dispatches from Toronto said that Miss Goldman was to speak in the United States. Her application, however, stated merely that she wished to visit relatives.

The same dispatches said Miss Goldman was to deliver a series of lectures on Germany while in [illegible].

830523101

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Hails Roosevelt for Aid to Poor / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The New York Herald Tribune. —(Jan. 11, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Columbia University Rare Book and Manuscript Library. Institutional Location: Frances Perkins Papers, Special Manuscripts Collection.

Emma Goldman Hails Roosevelt For Aid to Poor

First President to Consider Rights of Masses, Says Anarchist, on Way Here

By The United Press

TORONTO, Ont., Jan. 10.—Emma Goldman, anarchist, who will be permitted to re-enter the United States after an exile of fourteen years, said in an interview today that Franklin D. Roosevelt was the first President of the United States to recognize that "the masses have a right on the table of life. He has made definite steps to better their conditions," she said, "and he's only just begun. It would not be fair to judge the results yet."

Miss Goldman, who rose from seamstress in a Rochester clothing factory to the estate of "Queen of the Anarchists," does not think it is "in the brain work of capitalists to make much improvement for the masses, but the United States has done a great many things to surprise the world, and may do it again."

Proposes to Study N. R. A.

As for the N. R. A. she said she must see and study it for herself before attempting to discuss it.

"I have read that it has done great things for America, but my experience has taught me to discount what I see in the press," she said.

Her anarchist views "most certainly have not diminished," she said. "They have been greatly substantiated by the failure of every state in every country of the world to cope with conditions. "I can't change my views any more than I can change the color of my eyes."

Of her visit to the Soviet Union, whither she was deported from the United States in 1919, Miss Goldman said: "I left Russia of my own volition. I found it impossible to live in a country where there is a complete dictatorship. I realized that in Russia a formidable state was being built with no pretense of political or personal freedom. "There still is a certain amount of that in the United States. Soviet Russia claims that there is no unemployment, no hardship, no poverty, but I have lived there and know better."

State Department Approves Visa

WASHINGTON, Jan. 10 (*AP*).—The State Department today authorized the Consul General at Toronto to visa the passport of Mrs. James Colton, better known as Emma Goldman, permitting her to enter the United States. She received a favorable review from the Labor Department yesterday of her plea for re-entry for ninety days to visit relatives.

830523055

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman's Attempt to Promote Anarchistic Ideas... / Emma Goldman.— 30 cm. *In* The Journal Dispatch [Columbus]. —(Jan. 14, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Columbia University Rare Book and Manuscript Library. Institutional Location: Frances Perkins Papers, Special Manuscripts Collection.

Emma Goldman's Attempt To Promote Anarchistic Ideas In Columbus Told by Writer

Former Member of Dispatch Staff Recalls Interview With Notorious "Red"; Questions Reason Why U. S. Permits Woman to Return.

By Maude Murray Miller

PERHAPS the United States government has a reason not given out for permitting Emma Goldman to enter this country again, after being deported for about 25 years. But Miss Perkins, Secretary of Labor in President Roosevelt's cabinet, is reported to have recommended it.

When I first became a member of The Dispatch editorial staff, 24 years ago, Miss Goldman came to Columbus under promise not to speak on any political or governmental subjects. Her subject was supposed to be "Goethe." She was advertised to speak in Memorial hall before the big convention of miners then in session. The Dispatch sent me to interview her first at the Neil House where she was stopping, and later to Memorial hall for the big "red" blowout from the anarchist.

Mrs. Miller

At the Neil House I found her at breakfast, and she freely talked of anarchism, and its object in the world. She said she did not believe in any kind of government, nor did anarchists. They thought that every person had the right to lead his life as he pleased. There should not be any governmental control.

THE present writer refuted that statement with one saying that every home or every country must have a head. But Miss Goldman denied this. She said we should all live as individuals, and not controlled by a government. She argued along that line, emphasizing her beliefs by constantly saying that Americans had no individuality.

Next she attacked the marriage relations. "Anarchists do not believe in marriage," she said. "Marriage is the cause of so many divorces. If a couple who were in harmony chose to live together, and bring up a family, that was their privilege. And that kind of association means happiness. But if they do not get along together happily, there is nothing to prevent their separation."

Again I said that marriage was the basis of American homes, and the proper bringing up of children.

"No," Miss Goldman answered. "If a couple is not married, they will try harder to please each other because they know either one can leave at any time, without further notice."

Again I exclaimed: "But the children? Is that fair to them?"

"Anarchists would legitimize all children whether born in wedlock or not. The Americans have so many divorces because they are so strict about marriage," she concluded.

IT WAS useless to discuss further the matter of government or marriage with Miss Goldman. Her ideas were set in anarchistic firmness, and United States laws were as poison to her.

She was to speak at Memorial hall at 1 o'clock, so The Dispatch sent me there to report her speech. The hall was crammed to capacity with the miners, anarchists and communists and others.

But when Miss Goldman arrived she was told that she would not be allowed to speak in Memorial hall. The county commissioners had decided that.

Anarchistic Miss Goldman was not to be denied the chance to speak her mind, although she had promised not to deviate from her course of the great German poet, "Goethe." But one might as well try to stop a tornado.

Somebody arranged for the meeting in the Lions' hall in South High street, so with Emma Goldman leading, I joined the procession of perhaps a thousand who followed to Lions' hall. Down the street we went, Emma glad to have the chance to attract attention, marched on, and the queer procession of some who believed in her doctrine, others who did not; those who just wanted to hear what she said, and policemen patrolling the streets. Oh, it was a newspaperwoman's experience in a lifetime.

NO HUMAN power could make Emma Goldman stick to her subject of Goethe. That was a blind to the police. She was anarchistic in every fiber of her being, and "out of the abundance of the heart, the mouth speaketh."

Miss Goldman is nobody's fool. She has a brilliant mind, but it is warped with her long life of anarchism. She was traveling with Alexander Birkman, the most elementary looking [illegible] seen. He looked as if he had just stepped out of the Stone Age, and was ready to wield his ax and club as was done in those days. Remember, Emma Goldman did not believe in marriage. She said any man and woman who chose to live together should have the privilege of doing so.

Police were in the Lions' hall to stop her if she went too far off her subject. She was smart enough to talk about Goethe, and wound in her anarchism like strings of ribbon in a bouquet of flowers. But she did not gain any new followers here. George Karb was mayor of Columbus at that time, and he ordered the police to keep time on her, and stop any trouble before it started. They did.

ALL the years that Emma Goldman was in the United States she was a source of trouble and was the ringleader in the Chicago hay market riot. The assassin of President McKinley said that Miss Goldman's speeches caused him to commit that crime.

She spread her gospel of anarchism far and wide. She and Birkman did all they could to obstruct the World War draft. At last Uncle Sam lost his temper and in 1919 deported Emma Goldman and Alexander Birkman to Russia. Several hundreds of anarchists followed them to the boat on which they were to sail, and she was given $25,000 as an offering from other anarchists in this country.

No sooner had Miss Goldman arrived in Russia of which she is a native, than she saw the Soviet Union was not what she expected. Then she tried every way to get back to America. She failed. Then she tried England and Germany, both countries refusing her landing there.

But Emma Goldman is resourceful, and she thought she could get back into the United States from Canada. So she married a Welsh miner. That made her a British subject, and she went to Canada. From there, she has made the entering wedge into this country. Secretary Perkins has only allowed her 90 days in the States, but she may find it hard to get Miss Goldman out of here. The government may have to deport her again. Or, who knows, the [illegible] may marry an American and get citizenship. Stranger things have happened.

BEST COPY AVAILABLE

654

880617035

The Emma Goldman Papers

[Interview] Miss Goldman Is Still Fiery Emma of Old / Emma Goldman. – (Jan. 14, 1934, newsclipping). – 1 p. ; 25 × 11 cm.

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

RVF. Rochester-Biography Woman

Miss Goldman Is Still Fiery Emma of Old

Rochester Public Library
54 Court St. 1/14/34

By MARGARET FRAWLEY

Still the stormy petrel of a "too smug world" is Emma Goldman, apostle of anarchism, who will return to the United States and Rochester about Feb. 1.

Conversation with Miss Goldman started out as a matter-of-fact telephone interview with her in the Toronto apartment in which she has been awaiting news of the Labor Department's decision to admit her for a 90-day period.

"Yes," she murmured in a pleasant voice, deep, rich, and undoubtedly still persuasive on the platform deepite her 64 years. "This ie Emma Goldman, I'll be glad to answer any questions I can."

"I, myself, know nothing as yet about coming to the United States, only what I read in the papers. I wait word from my manager and my committee. They are arranging my meetings so I think I shall come early in February."

Glad to Get Back

Of course, she is glad to be coming back to the country which has many associations for her, a country which she has scorned and which had answered her scorn with deportation. She'll be especially glad to see her sister, Mrs. Samuel Cummins of Caroline Street after the lapse of years. She will probably also want to pay a visit to the David Hochstein School of Music erected in memory of her nephew, the brilliant viollnist killed in the World War.

"I shall be glad, too, to see New York," she added. "Yes, it will be good."

She was thinking of the meetings in lower New York, the associations with other anarchist comrades, including "Sasha," Alexander Berkman, who was deported from the United States with Miss Goldman in 1919. She may also be wanting to visit Union Square where she made a speech in 1892 for which she served a term on Blackwell's Island.

Hits Wrong Note

All was pleasant. Then the reporter erred. She asked a borgeoise question as to whether Miss Goldman was anticipating any of the typical American comforts of foods, etc. Miss Goldman said "[illegible]" in what should have been a warning tone. The reporter repeated.

"You ask Emma Goldman that?" she thundered, and even at that distance it was a mighty blast. "That I should care for comfort, that it should make any difference to me . . ."

There came a pause. The reporter launched an inquiry about the status of anarchism, Miss Goldman's possible campaign for Tom Mooney, the social program.

"I am sorry," she stormed, "I cannot talk about such a subject as anarchism on the telephone. I am busy, there are many friends in the house. Good night."

History of Deportation

Miss Goldman, advocate of the social revolution, was for many years known as "Red Emma" because of her anarchist teachings. Deported in December, 1919, for obstructing the World War draft she was eent to her homeland, Russia. Prepared to work in the Communist state she soon departed, denouncing the Soviet program as tyrannical. Since that time she has wandered over Europe, making several unsuccessful attempts to gain admittance to the United States. Since 1927 her efforts have been on the grounds of British citizenship, since she married in that year Jacob Colton, a Welsh miner.

Born in Kovno, Russia (now Lithuania) June 27, 1869, the daughter of a Russian Jewish family, Miss Goldman came to the United States about 1885. The Goldman family settled in Rochester.

Here Emma worked in a tailor shop and shortly after settling in Rochester married Jacob Kerstner. But she had begun to hear of the Chicago Haymarket bombings of 1886 and was inflamed with interest in the social revolution. So she separated from her husband and went to New York to engage on a stormy career.

She was associated for many years with Alexander Berkman, imprisoned for 17 years because of his attsmpt to kill Henry Frick in the Pittsburgh steel strike of 1892.

An apostle of free love, one of the first advocates of birth control, Miss Goldman has attacked and been severely attacked for her numerous writings and speeches, one of which landed her in Blackwell's Island Prison. But as soon as she was out she was preaching the abolition of all government and in 1901 was questioned when Leon Czolgosz shot President McKinley at Buffalo.

Convicted of obstructing the World War draft Miss Goldman was sentenced to two years imprisonment in Jefferson City, Mo. Following her release she was deported.

830517002

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Miss Goldman Sees Hitler as a Menace / Emma Goldman.— (Jan. 16, 1934, newsclipping).— 1 p. ; 29 × 22 cm.
Obtained from the Library of The Canadian Press, Toronto, Ontario.

MISS GOLDMAN SEES HITLER AS A MENACE

Says All That is Worthwhile in Germany is Now Stifled.

IN PUBLIC LECTURE

JAN 16 1934

The mists of six years rolled away last night and disclosed Emma Goldman, gowned in black and as blistering in her pronouncements as ever, lecturing once again from the platform of Hygeia Auditorium, at 40 Elm Street.

Expressing their feelings in desultory cheers and applause, a good-natured audience of 1,200 heard her lambast Herr Adolf Hitler, his henchmen and "the terrible scourge of German Fascism."

It was the famous "Red Emma's" first public appearance in Toronto since she gave a series of lectures on literary subjects here six years ago. She was talking on "Germany's Tragedy."

Hitler was a menace to the world, she said, and to-day in Germany, owing largely to him, "all that is worthwhile is dead and stifled and paralyzed, and all that can be heard is the groans of the people in the prison camps." Almost, one might say, hope was gone in Germany, for Hitler had stifled every voice raised in dissension against his regime.

At the conclusion of the lecture, Miss Goldman replied to questions flung at her by some of the audience. She gave a neat demonstration of her wit in reply to one question: "What if Christ came back?" If Jesus came back, she said, and went to Germany He would be beheaded. If He went to Russia He would be hanged. If He came to Canada, she did not think He would be recognized. So few of our citizens knew the real principles of Jesus' teachings. They went to church on Sundays and spoke them in their prayers and conveniently forgot them before Monday, even before the night was over, she said.

JAN. 16, 1934

BEST COPY AVAILABLE

870916516

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman on Hitlerism / Emma Goldman.— 30 cm. *In* The Toronto Star. —(Jan. 17, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman On Hitlerism

Toronto Star — By THE OBSERVER — Jan 17 1934

ONCE from his "mattress-grave" where he lay bravely dying in excruciating pain for eight years, Heinrich Heine, Jew, German, Greek heathen, sceptic, Christian, said, "I know not if I deserve that a laurel wreath should one day be laid on my coffin. . . . But lay on my coffin a sword, for I was a brave soldier in the liberation war of humanity."

Valiant and steadfast champion of liberty that enigmatic but fascinating figure had ever been, and I thought as I listened to Emma Goldman the other night that she too, when she passes, well be entitled to ask that a sword be laid on her coffin, for she too has been a brave soldier of liberty. I doubt if our shrewd and practical age has produced another woman or man who has more steadfastly and heroically fought for liberty.

I have always felt a great respect for Miss Goldman ever since, perhaps twenty years ago or more, I heard her speak in another city. Life for her, as you can see in her face, has been a grim battle. Perhaps she has not always been in the right in the causes she has championed. Perhaps not always perfectly wise in her fighting ways. Possibly she has been more provocative at times than she need have been. Perhaps, too, sometimes the judgment of good people of the ordinary cautious, peace-loving, prudent type may have erred on the one side quite as much as Miss Goldman on the other. And certainly in our sensible, comfort-loving success-worshipping western world there has been no great surplus of people too quick to fight for liberty. In any case Miss Goldman has always seemed to me one of the most disinterested and indomitable champions of justice and liberty of our day, and it is not wonderful to me that, like her fellow-soldier, Heine, she is of Jewish race.

IN her appearance in Hygeia Hall last Monday evening she seemed to me to have mellowed and broadened, though her energy seems as ebullient as ever and her intellect as nimble and clear. In her account of "Germany's tragedy and the forces that brought it about," she named:

(1) The Social Democrats.
(2) The Prussian Junkers.
(3) The "heavy industrialist".
(4) The Communists.

Perhaps in the lecture and in the question period that followed she laid the heaviest weight of blame on the Social Democrats. They had lost their soul when they submitted to the Kaiser in 1914. There was no real revolution in Germany in 1918. What there was was forced on Germany by the Allies. The Social Democrats helped to frame the Weimar Constitution and then forgot it. Never had a revolutionary party been so poverty-stricken in revolutionary ideas or impulses. Their first business should have been to secure their victory against the dangerous classes—the Prussian Junkers who had lorded it over Germany for two hundred years, 17,000 families, over 60,000,000, but the Social Democrats did not dare to touch them. After Ebert they were content to accept Hindenburg and Hindenburg straightway betrayed them to Hitler.

Till Hitler was actually in command no one in Germany, Miss Goldman declared, believed him to be a danger and a stay in England has convinced her that England has learned nothing from the Nazi revolution. English Socialists scoffed ing the Hitlerites. Miss Goldman charged them with trying to disrupt every organization that attempted to work with them. "Until Communists will learn to co-operate and be tolerant and give a share to others there will never ba a united front against such devastation as has come on Germany and now threatens the world."

To a questioner who called attention to the fine stand the Evangelical Church of Germany is making against the tyranny of the Nazi intoxication, Miss Goldman gave high praise to these Christian ministers, but lamented that they had offered opposition only when their own liberties were assailed. When the Jews were beaten up and boycotted and driven out, they made no protest. When Communists were persecuted and sent to concentration camps they were silent. I rejoiced in this tribute to Christianity in judging the Christian Church by a more exacting standard than is ordinarily applied to political parties or to nations. No other standard is permissible in the case of the Church. She must stand or fall not by her defence of her own rights, but by her concerns for the rights of the weak.

To the question: "What if Christ came back?" Miss Goldman replied, "If Jesus came to Germany He would be beheaded. If He went to Russia He would ba shot. If He came to Canada she was not sure what would happen. Most Christians at least would not recognize Him. So few know the real principles of Jesus' teachings. They speak of them in church on Sundays, but forget them before Monday, even before Sunday night.

ONE thing may, I think, be confidently affirmed about what would happen to Jesus in Canada if it is to be conceded that the authorities may deny the use of public halls to anyone to whose views they merely take a distaste. Jesus might quickly find that every hall was closed to him for it is difficult to think of Him looking around at things as they are in Canada to-day and not saying things which would create distaste in some influential people. And that would mean a pretty complete smothering of His preaching in our Canadian winter. And the same sort of authority in summer might keep Him in the cities at least on the move, and if He were persistent in soap-box preaching might soon run Him out of the country.

I AM glad that Canada has never excluded this outspoken, but fair-minded critic of modern civilization, and that under the genial tolerant spirit of President Roosevelt the United States has laid aside its hysterical fear of this gallant soul.

I rejoice in Miss Goldman's loyalty to the spirit of freedom. That is assuredly one of the great notes of Christianity. I miss some of the other great notes of Christianity, but any who hears her next Monday night on "Hitler and His Cohorts", or on Thursday night on "The Collapse of German Culture" will find, I believe, an informative and fair-minded though condemnatory treatment of a momentous revolution.

THE TURN OF THE YEAR

From "Dark Soil," by Arthur Stringer

The pines shake and the winds wake,
And the dark waves crowd the sky-lina!
The birds wheel out on a troubled

870916516

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman on Hitlerism / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Toronto Star. –(Jan. 17, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Valiant and steadfast champion of liberty that enigmatic but fascinating figure had ever been, and I thought as I listened to Emma Goldman the other night that she too, when she passes, well be entitled to ask that a sword be laid on her coffin, for she too has been a brave soldier of liberty. I doubt if our shrewd and practical age has produced another woman or man who has more steadfastly and heroically fought for liberty.

I have always felt a great respect for Miss Goldmen ever since, perhaps twenty years ago or more, I heerd her speak in another city. Life for her, as you can see in her face, has been a grim battle. Perhaps she has not always been in the right in the causes she has championed. Perhaps not always perfectly wise in her fighting ways. Possibly she has been more provocative at times than she need have been. Perhaps, too, sometimes the judgment of good people of the ordinary cautious, peace-loving, prudent type may have erred on the one side quite as much as Miss Goldman on the other. And certainly in our sensible, comfort-loving success-worshipping western world there has been no great surplus of people too quick to fight for liberty. In any case Miss Goldman has always seemed to me one of the most disinterested and indomitable champions of justice and liberty of our day, and it is not wonderful to me that, like her fellow-soldier, Heine, she is of Jewish race.

IN her appearance in Hygeia Hall last Monday evening she seemed to me to have mellowed and broadened, though her energy seems as ebullient as ever and her intellect as nimble and clear. In her account of "Germany's tragedy and the forces that brought it about," she named:

(1) The Social Democrats.
(2) The Prussian Junkers.
(3) The "heavy industrialist".
(4). The Communists.

Perhaps in the lecture and in the question period that followed she laid the heaviest weight of blame on the Social Democrats. They had lost their soul when they submitted to the Kaiser in 1914. There was no real revolution in Germany in 1918. What there was was forced on Germany by the Allies. The Social Democrats helped to frame the Weimar Constitution and then forgot it. Never had a revolutionary party been so poverty-stricken in revolutionary ideas or impulses. Their first business should have been to secure their victory against the dangerous classes—the Prussian Junkers who had lorded it over Germany for two hundred years, 17,000 families, over 60,000,000, but the Social Democrats did not dare to touch them. After Ebert they were content to accept Hindenburg and Hindenburg straightway betrayed them to Hitler.

Till Hitler was actually in command no one in Germany, Miss Goldman declared, believed him to be a danger and a stay in England has convinced her that England has learned nothing from the Nazi revolution. English Socialists scoffed at Sir Oswald Mosely. Miss Goldman warned them, "Mosely will make the party and then Churchill and Baldwin will take his place."

THE Communists, however, came in for their share of heavy castigation. The lack of a united front against Hitlerism was due chiefly to them. They had spent more energy fighting the Socialists than in fighting Hitler. To a questioner who called attention to the fine stand the Evangelical Church of Germany is making against the tyranny of the Nazi intoxication, Miss Goldman gave high praise to these Christian ministers, but lamented that they had offered opposition only when their own liberties were assailed. When the Jews were beaten up and boycotted and driven out, they made no protest. When Communists were persecuted and sent to concentration camps they were silent. I rejoiced in this tribute to Christianity in judging the Christian Church by a more exacting standard than is ordinarily applied to political parties or to nations. No other standard is permissible in the case of the Church. She must stand or fall not by her defence of her own rights, but by her concerns for the rights of the weak.

To the question: "What if Christ came back?" Miss Goldman replied, "If Jesus came to Germany He would be beheaded. If He went to Russia He would be shot. If He came to Canada she was not sure what would happen. Most Christians at least would not recognize Him. So few know the real principles of Jesus' teachings. They speak of them in church on Sundays, but forget them before Monday, even before Sunday night.

ONE thing may, I think, be confidently affirmed about what would happen to Jesus in Canada if it is to be conceded that the authorities may deny the use of public halls to anyone to whose views they merely take a distaste. Jesus might quickly find that every hall was closed to him for it is difficult to think of Him looking around at things as they are in Canada to-day and not saying things which would create distaste in some influential people. And that would mean a pretty complete smothering of His preaching in our Canadian winter. And the same sort of authority in summer might keep Him in the cities at least on the move, and if He were persistent in soap-box preaching might soon run Him out of the country.

I AM glad that Canada has never excluded this outspoken, but fair-minded critic of modern civilization, and that under the genial tolerant spirit of President Roosevelt the United States has laid aside its hysterical fear of this gallant soul.

I rejoice in Miss Goldman's loyalty to the spirit of freedom. That is assuredly one of the great notes of Christianity. I miss some of the other great notes of Christianity, but any who hears her next Monday night on "Hitler and His Coborts", or on Thursday night on "The Collapse of German Culture" will find, I believe, an informative and fair-minded though condemnatory treatment of a momentous revolution.

THE TURN OF THE YEAR

From "Dark Soil," by Arthur Stringer

The pines shake and the winds wake,
And the dark waves crowd the sky-line!
The birds wheel out on a troubled sky;
The widening road runs white and long,
And the page is turned
And the world is tired!

So I want no more of twilight sloth,
And I want no more of resting,
And of all the earth I ask no more
Than the green sea, the great sea,
The long road, the white road,
And a change of life for me!

841119004

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Finds Hitler and Cohorts World's Greatest Menace / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Toronto Star. —(Jan. 23, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from Gene DeGruson of The Little Balkans Press, Pittsburg, KS.

Toronto Star Jan 23-34

FINDS HITLER AND COHORTS WORLD'S GREATEST MENACE

Emma Goldman Calls Upon Masses to Aid Germans Destroy Monster Dictator

AT HYGEIA HALL

Declaring Hitler and his "cohorts" to be the world's greatest menace, Emma Goldman told an audience in Hygeia Hall last night that they are all either mental defectives, sexual perverts or vicious criminal types. With such men in control of Germany's power, she asked how could the result be anything but tragic not only for Germany herself but for all the world. Fascism is guilty of heinous crimes, its leaders in Italy are like the others, but compared to Hitler and his associates, they are gentlemm, she said.

Miss Goldman proceeded to consider each of Hitler's chief aides. Speaking of each in turn she denounced them in ecathing terms as not only unfit for the positions which they hold but as menaces to the world generally.

"Goering was once found in the streets of Stockholm, a raving meniac, firing revolver shots into a frenzied crowd," Miss Goldman told her audience. "At a hospital they found he had gone mad because his favorite drug had run out. He had to be put into a strait jacket."

Miss Goldman was certain that Goering was the worst of Hitler's cohorts. "His enforced cure in Sweden did him very little good," she said. "Since then every speeeh he makes and his dastardly behavinr prove that Goering is dangerous. He should not be given the power of life and death over 65,000,000 people."

Hitler himself, Miss Goldman described in the terms of a German writer as a man of "low forehead, small shifting eyes, his cultivated moustache accentuating his weak mouth. He has the voice of en hysterical woman."

"Hitler began his life as a perfectly good house painter," the famous anarchist staled. "The world might have had some use for him if he had stuck to house painting."

During tho war, in which Hitler fought, he excelled only in dodging danger, she alleged. It was only with the revolution that his great chance came. Appointed a secret service agent at that time, he has steadily taken more and more power into his own hands.

Could Have Stopped Him

"Hitler could have been stopped at a psychological moment," was the speaker's passionate avowal, "but the republic had been faint-hearted from the beginning. It let him slip away. Now it is safe to say he has achieved far beyond his fondest dreams. He was instrumental in stabbing the revolution and Germany—to death."

"Goebels had a Jewish teacher," she said, "but once he became entrenched in the Nazi government he forgot his teacher and turned against the Jews. He neither forgot

the revolution that his great chance came. Appointed a secret service agent at that time, he has steadily taken more and more power into his own hands.

Could Have Stopped Him

"Hitler could have been stopped at a psychological moment," was the speaker's passionate avowal, "but the republic had been faint-hearted from the beginning. It let him slip away. Now it is safe to say he has achieved far beyond his fondest dreams. He was instrumental in stabbing the revolution and Germany—to death."

"Goebels had a Jewish teacher," she said, "but once he became entrenched in the Nazi government he forgot his teacher and turned against the Jews. He neither forgot nor forgave those German writers who forgot Goebels. He is a worthy companion to Hitler."

Roust, German minister of education, was described by Miss Goldman as the greatest comedy of Nazi Socialism.

"Now he has the power to subdue Germany's great creative artists. Heinrich Mann, Stefan Zweig and the others must now roam the earth as exiles because of him. Do you need a more horrible commentary on Hitler and his cohorts?" the speaker demanded.

"Rosenberg is the theoretician of Nazi Socialism," Miss Goldman said, "and the most relentless anti-Semite."

Thanks to the British Liberal press, Rosenberg was hindered from forming a conspiracy against Russia with Deterding, the oil magnate, Miss Goldman charged.

The most vicious of "Hitler's rogue's gallery" in Miss Goldman's opinion, is Heines, police head of Breslau.

"After the war he joined an evil band in Silesia," she related. "He used to amuse himself by luring his victims to a secluded spot where he would torture them by the most sadistic methods. Finally he would fire bullet after bullet into their heads."

Pointing to War

Speaking of Ley, the minister of labor, Miss Goldman referred to him as "an ill-smelling flower indeed." She pointed to his alleged poor character in the town in which he was born and charged that he had been arrested for printing a paper which traded on scandal.

Everything in Germany points to war, she asserted.

"The one who personifies the spirit of Blood and War is none other than Roehn, the minister for war. He has only one intent, to bring about the war of revenge. He it was who was able to combine the militia, Reichswehr, Steel Helmets and Nazi troopers. He now has 3,000,000 men whom he can muster up," she declared.

"Does it not occur to you that the conferences between Ramsay MacDonald and the French premier as to whether they can allow Germany an army of 100,000 are mere childish prattle?" she added.

It cannot be doubted that Nazi Socialism is the greatest menace to the civilization of to-day, Miss Goldman continued. The question arises, how to stop it. Certainly in her opinion the "spoutings" of the League of Nations will not do it.

"The masses alone hold the key to the situation," she said. "They can control the danger of national socialism and fascism only when they become conscious of it. War means loot and material gain to nations. But it, too, can be controlled by the masses.

"You must all lend support to the German people that will arise and destroy the monster Hitler," cried Miss Goldman in conclusion.

BEST COPY AVAILABLE

830420002

The Emma Goldman Papers

[Interview] The Presidency. Emma Goldman, Good Anarchist... / Emma Goldman.— p. 1 ; 29 cm. *In* Time Magazine. — Vol. 23, no. 4 (Jan. 22, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Illinois at Urbana-Champaign. Institutional Location: Baskette Collection, Rare Book Room, University Library.

TIME

Vol. XXIII, No. 4 — *The Weekly Newsmagazine* — January 22, 1934

NATIONAL AFFAIRS

THE PRESIDENCY

Roosevelt Week

The President said nothing publicly but what he had on his mind was no secret: money. It was known that he had on his desk an opinion from Attorney General Cummings on the Treasury's right to take over the Federal Reserve System's gold holdings. It was known that Mr. Cummings, Secretary Morgenthau (with his out-going adviser, Earle Bailie), Governor Eugene Black of the Federal Reserve, Rene Leon, big silver propagandist, all had been in session at the White House.

At his regular meeting with correspondents the President dropped two hints of his intentions: 1) that he was sure of his legal right to capture the Federal Reserve's gold, 2) that rumors of his intending to establish a new Government-controlled central bank were a bad guess. Then he smiled cryptically. The country was still left guessing. In the Senate, Inflation's Thomas called a meeting of his friends and supporters—Father Coughlin, Robert Harriss (cotton broker), George LeBlanc (ex-banker), James H. Rand Jr. (Committee for the Nation)—to hallyhoo their demands. In the House, Representative Andrew Somers announced that the Coinage, Weights & Measures Committee would hear the opinions of all the most vociferous money theorists—hard, soft, and elastic—Dr. O. M. W. Sprague, Frank Vanderlip, Father Coughlin, Professor Irving Fisher, Banker James P. Warburg, etc. etc.

Before their voices could distract the country, the President acted. He summoned all the members of the Senate and House Banking and Currency Committees to a White House monetary soirée. He told them exactly what steps he wished to take next and why. The following noon he sent a message to Congress making the outline of his plans clear to every John Citizen in the U. S. (see p. 12).

¶ The President's two other messages of the week to Congress asked: 1) authorization of $2,000,000,000 worth of Farm Credit Administration bonds, principal as well as interest Government-guaranteed, for FCA to exchange for farm mortgages; 2) ratification of the St. Lawrence Treaty with Canada (see p. 15)

¶ First measure to reach the President's desk from this session of Congress was the liquor tax bill. He signed it with a flourish, was gratified when the Treasury reported that the increased rates had netted the Government $645,000 the first day.

¶ From the bale he keeps for just such purposes, the President sent two handkerchiefs, embroidered HAPPY DAYS, to Franklin Delano Gallello and Roosevelt Gallello, New Rochelle, N. Y. twins born on election night 1932.

¶ Harry Bartow Hawes of Missouri, who has busied himself as a game reservation lobbyist since he left the Senate, told a

Keystone

ANARCHIST GOLDMAN
"He's only just begun."

Boston audience that once President Roosevelt was knocked down by a falling goose he had shot.

¶ A Roosevelt idea-of-the-week (appropriated from the I. C. C. annual report): railroads and public utilities should make greater efforts to *pay off* their bonded indebtedness instead of refunding old debts (bonds) with new. In future, railroads and utilities should raise capital by selling stock, not bonds, and hence be less embarrassed by huge interest charges in bad times. All this was taken to mean that the President might favor higher rates—at least for the railroads which may soon be called upon to increase wages.

¶ Emma Goldman, good anarchist, has always been against all governments. Henry Ford, good capitalist, has always disapproved of meddlesome governments. Last week U. S. newspaper readers rubbed their eyes to read that on a single day Emma Goldman came out for President Roosevelt and Henry Ford came out for the NRA.

Jailed during the war for urging young men not to enlist, once sworn at as a "damn bitch of an anarchist,"* Emma Goldman was deported to Russia during Attorney General Mitchell Palmer's anti-Red drive of 1919. She spent years wandering across Europe. Few months ago, jaded and old (64) but still defiant, she went to Toronto on a British passport, applied for permission to re-enter the U. S. for 90 days. She wanted to visit friends in Rochester where 45 years ago she was a seamstress in a clothing factory. While the State Department was considering her case, she said last week: "It is not in the brain work of capitalists to make much improvement for the masses, but the United States has done a great many things to surprise the world. . . . Franklin Roosevelt is the first President to recognize that the masses have a right on the table of life, and he's only just begun." Few hours later the State Department authorized its Toronto Consul General to visa her passport into the U. S.

CONTENTS

	Page
Aeronautics	27
Art	34
Books	51
Business & Finance	43
Cinema	40
Education	26
Foreign News	18
Letters	2
Medicine	23
Milestones	30
Miscellany	24
Music	22
National Affairs	11
People	32
Press	38
Quiz	50
Religion	36
Science	23
Sport	49
Theatre	

MONEY

Daughter for Father

Last May 84-year-old Charles Spalding Thomas, onetime (1899–1901) Governor of Colorado, onetime (1913–21) U. S. Senator, defied the Attorney General to take $120 worth of gold he was holding despite the President's anti-hoarding order (TIME, May 15). The Government declined peppery old Mr. Thomas' invitation to make a test case of his violation. Last week aged, defiant Hoarder Thomas lay ill in his hoary red stone Denver mansion, but he was pleased to know that one member of his family was to go to court to defend what the Thomases believed were their Constitutional rights.

His spinster Daughter Edith Marie, 45, last week was indicted for hoarding $3,000

*As she proudly relates in her book, Living

891106000

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] World on Its Knees Says Emma Goldman / Emma Goldman.– (Jan. 23, 1934, newsclipping).– 3 p. ; 27 × 8 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

WORLD ON ITS KNEES SAYS EMMA GOLDMAN

Declares Dictators Have Forced People Back Into Bondage

"SET UP NEW ILLS"

Attributes Hitler's Success to Ability to Intoxicate With Word Pictures

Dictatorships, whether to the left, as in Russia, or to the right, as in Italy and Germany, cannot remedy existing social and economic ills, because they do not make use of the free will and co-operation of the individual, Miss Emma Goldman told a large audience in Hygeia Hall in her concluding Toronto lecture last night.

All three dictatorships were failing, she claimed, because in their determination to be omnipotent, they set up new ills.

"It has taken centuries of struggle to free the human mind from religious and political bondage," said Miss Goldman, "and strangely enough the world is again on its knees. The idols have changed the modern deity is dictatorship and Fascism."

There had come a popular obsession that Fascism was a solution for present ills because it had regenerated the Italian people and national Socialism, because it had unified Germany, by a tie of blood. The world was sick of capitalism, she said, and as capitalism on one side and the proletariat on the other saw in dictatorship a new hope of change.

"Not that I mean that the Russian dictatorship, Italian Fascism and German national Socialism are the same," she declared. "Lenin, the originator of the Russian dictatorship, towered far above the pygmies who have copied him."

Works on Emotions

It could be said for Mussolini, the speaker said, that he had some Socialist training, but he repudiated his Socialist ideals when he attained power. Hitler, she contended, never had any Socialist ideas.

Hitler's success, the speaker maintained, could be attributed not to an appeal to the mind, but by his ability to intoxicate with word pictures and symbols, to work on the emotions of a people which had a fear complex as a result of post-war economic stress.

"Neither Hitler nor Mussolini have an ideology rooted in facts," said Miss Goldman. "They represent an ideology filched from several ideologies and shaped to their ends. The only originators are the Russians.

"But all have the same doctrine—omnipotence of the state. It is obvious that Mussolini, before he

BEST COPY AVAILABLE

891106000

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] World on Its Knees Says Emma Goldman / Emma Goldman. – (Jan. 23, 1934, newsclipping). – 3 p. ; 27 × 8 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

---

ship, [illegible] who have copied him."

Works on Emotions

It could be said for Mussolini, the speaker said, that he had some Socialist training, but he repudiated his Socialist ideals when he attained power. Hitler, she contended, never had any Socialist ideas.

Hitler's success, the speaker maintained, could be attributed not to an appeal to the mind, but by his ability to intoxicate with word pictures and symbols, to work on the emotions of a people which had a fear complex as a result of post-war economic stress.

"Neither Hitler nor Mussolini have an ideology rooted in facts," said Miss Goldman. "They represent an ideology filched from several ideologies and shaped to their ends. The only originators are the Russians.

"But all have the same doctrine—omnipotence of the state. It is strange that Mussolini, before he marched on Rome, was one of the most violent opponents of the state. Lenin himself had different ideals before he took power than he had after. In Russia directly they got into power they curtailed the liberty of the people. They destroyed the released energy of the people which had been brought about by the revolution.

"Any intelligent person must realise that a dictatorship cannot be practised by the whole people. There would be nobody to practice on. The power always becomes concentrated first in the hands of a few and then in the hands of one."

The executive council in Russia had little power, Miss Goldman said. Lenin had the power first, Stalin has it now, and the same thing could be seen in Italy and Germany to-day.

"The Only Philosophy"

Stalin's five-year plan had failed because it was only mechanised and did nothing for the people, the speaker claimed. Mussolini, while he tried to make the world believe he had raised the standard of the people, had 1,000,000 unemployed and starving people on his hands. Hitler, she continued, could not and had no intention of living up to his promises to break the feudal system because he was the tool of the heavy industrialists.

"We as anarchists must turn against dictatorship in any form because we know that if economic conditions do not represent the quality of human endeavor they bring no relief," Miss Goldman declared. "Only free co-operation of the masses on political, economic and social lines can bring us relief in society.

"Anarchism is a state of society that rests on voluntary co-operation without man-made laws. Anarchism is the only philosophy of life which has faith in man."

BEST COPY AVAILABLE

891106000

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] World on Its Knees Says Emma Goldman / Emma Goldman.– (Jan. 23, 1934, newsclipping).– 3 p. ; 27 × 8 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

[illegible] Goering was the worst of Hitler's cohorts. "His enforced cure in Sweden did him very little good," she said. "Since then every speech he makes and his dastardly behavior prove that Goering is dangerous. He should not be given the power of life and death over 65,000,000 people."

Hitler himself, Miss Goldman described in the terms of a German writer as a man of "low forehead, small shifting eyes, his cultivated moustache accentuating his weak mouth. He has the voice of an hysterical woman."

"Hitler began his life as a perfectly good house painter," the famous anarchist stated. "The world might have had some use for him if he had stuck to house painting."

During the war, in which Hitler fought, he excelled only in dodging danger, she alleged. It was only with the revolution that his great chance came. Appointed a secret service agent at that time, he has steadily taken more and more power into his own hands.

Could Have Stopped Him

"Hitler could have been stopped at a psychological moment," was the speaker's passionate avowal, "but the republic had been faint-hearted from the beginning. It let him slip away. Now it is safe to say he has achieved far beyond his fondest dreams. He was instrumental in stabbing the revolution and Germany—to death."

"Goebels had a Jewish teacher," she said, "but once he became entrenched in the Nazi government he forgot his teacher and turned against the Jews. He neither forgot nor forgave those German writers who forgot Goebels. He is a worthy companion to Hitler."

Rosst, German minister of education, was described by Miss Goldman as the greatest comedy of Nazi Socialism.

"Now he has the power to subdue Germany's great creative artists. Heinrich Mann, Stefan Zweig and the others must now roam the earth as exiles because of him. Do you need a more horrible commentary on Hitler and his cohorts?" the speaker demanded.

"Rosenberg is the theoretician of Nazi Socialism," Miss Goldman said, "and the most relentless anti-Semite."

Thanks to the British Liberal press, Rosenberg was hindered from forming a conspiracy against Russia with Deterding, the oil magnate, Miss Goldman charged.

The most vicious of "Hitler's rogue's gallery" in Miss Goldman's opinion, is Heines, police head of Breslau.

"After the war he joined an evil band in Silesia," she related. "He used to amuse himself by luring his victims to a secluded spot where he would torture them by the most sadistic methods. Finally he would fire bullet after bullet into their heads."

Pointing to War

Speaking of Ley, the minister of

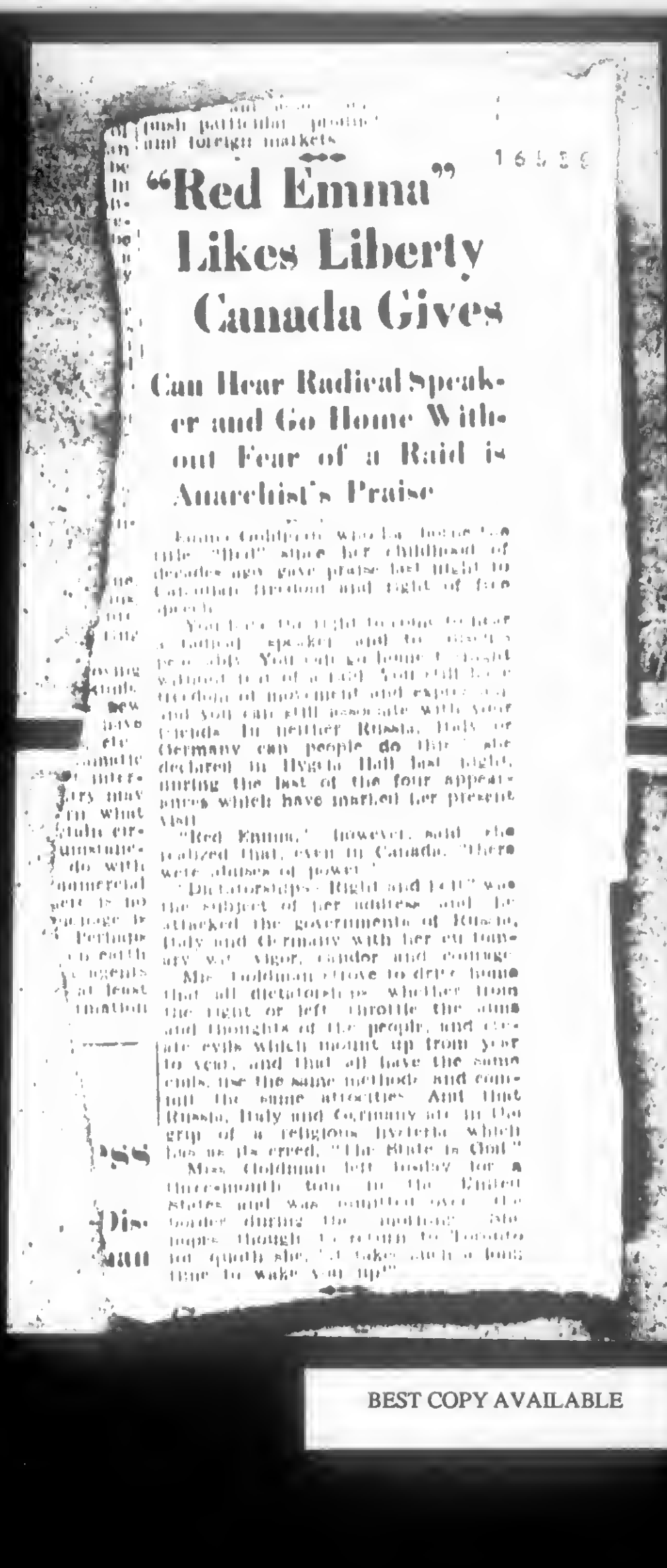
BEST COPY AVAILABLE

891106001

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] "Red Emma" Likes Liberty Canada Gives / Emma Goldman.– 19 cm. –(Jan. 23, 1934).– 1 p. ; 19 × 10 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

push particular
and foreign markets

16536

"Red Emma" Likes Liberty Canada Gives

Can Hear Radical Speaker and Go Home Without Fear of a Raid is Anarchist's Praise

Emma Goldman who is home to the title "Red" since her childhood of decades ago gave praise last night to Canadian freedom and right of free speech.

You have the right to come to hear a radical speaker and to discuss peaceably. You can go home [illegible] without fear of a raid. You still have freedom of movement and expression and you can still associate with your friends in neither Russia, Italy or Germany can people do this," she declared in Hygeia Hall last night, during the last of the four appearances which have marked her present visit.

"Red Emma," however, said she realized that, even in Canada, "there were classes of power."

"Dictatorships—Right and Left" was the subject of her address and in it she attacked the governments of Russia, Italy and Germany with her customary vigor, candor and courage.

Miss Goldman strove to drive home that all dictatorships, whether from the right or left throttle the aims and thoughts of the people, and create evils which mount up from year to year, and that all have the same ends, use the same methods and commit the same atrocities. And that Russia, Italy and Germany are in the grip of a religious hysteria which has as its creed, "The State is God."

Miss Goldman left today for a three-month tour in the United States and was compelled over the border during the motion. She hopes though to return to Toronto for [illegible] she said, "it takes such a long time to wake you up."

BEST COPY AVAILABLE

871016039

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Terms Hitler and Aides an "Ill-Smelling Bouquet" / Emma Goldman.— 26 cm. *In* The Toronto Telegram. —(Jan. 23, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Terms Hitler and Aides An "Ill-Smelling Bouquet"

January 23th, 1934
Toronto TELEGRAM

"Red Emma's" Tongue Harsh In Wholesale Attack On Characters and Reputations

From the flowers of what she called "the ill-smelling bouquet of Hitler and his cohorts," Emma Goldman plucked the petals and laid the stalks, bare and withered, before an audience in Hygeia Hall last night.

Inflexible, uncompromising, "Red Emma" hewed and chopped at the characters and reputations of "Hitler's paranoiacs" with the same zest that Carrie Nation must have attacked a saloon.

She minced no words, left nothing to the imagination and ignored the possible squeamishness of any of those whom she addressed.

In quick succession Miss Goldman presented her brief but vivid biographical sketches of Hitler and his chief lieutenants, attaching to each such labels as "raving maniac," "morphine addict," "pervert," "sadist," "megalomaniac," "vicious criminal" and "drunken rowdy."

Such men as these, she said, were the leading spirits in the National Socialism which holds Germany in thralldom. "And it is hardly necessary for me to indicate to you how these men menace the world," she said.

Miss Goldman warned that the menace of German Fascism, beside which she regarded Italian Fascism as "gentlemanly," was not confined within the borders of Germany. "but everywhere the terror of Fascism is making itself felt, even undermining the democratic institutions of Great Britain. And I would not be surprised if it was taking root in Canada."

"LUST FOR POWER"

She warned, too, of the menace of "Hitler's lust for power," which, unchecked, would end in war and bloodshed. And as the only preventive she prescribed the "awakened consciousness of the masses themselves."

It was only when the masses of every land had become conscious that they were the ones who paid the price of war, that they were the ones who provided the cannon fodder, that Fascism could be checked and capitalist wars made impossible, Miss Goldman said.

And later in the evening, when a questioner asked what tools the people had to prevent wars, the veteran anarchist's eyes blazed. "The general strike and revolution," she shouted. "The general strike and revolution are the only weapons with which the masses may defend themselves against capitalist wars."

It is seldom that a Toronto audience is so soundly bethumped with straight-from-the-shoulder words as were uttered by "Red Emma," when she arraigned "Hitler and his cohorts." She commenced with Herr Goerring, Prussian Premier.

As late as 1926, she said, Goerring "was roving 'the streets of Stockholm, a raving maniac, waving a loaded revolver and firing random shots into the air." Miss Goldman said the Nazi leader, a morphine addict, had been removed to a psychiatric clinic, where a strait jacket had been employed.

SAID WORST CURSE

"But his enforced cure in [redacted] did him no good. His actions at the Leipzig trial proved him a dangerous lunatic. Of all the curses visited on Germany Goerring is the worst," Miss Goldmen said.

But there were others in Germany, she declared, who "represent the most depraved type of people."

Hitler she branded a "mongrel mixture" who made himself ludicrous by his protestations about being an "Aryan," and she suggested that if he had stuck to his job as a house painter in Austria "the world might have had some good of him."

She described "Handsome Adolph" as a "dangerous megalomaniac" who had achieved greatness far beyond his wildest dreams, and declared that while he sang "hypocritical paeans of peace" he personified the sentiments of war and bloodshed.

The only member of the Hitler crowd for whom she had a kind word was Herr Goebbels, Minister of Propaganda. "He is the most intelligent of the group, for in his youth he worshipped at the feet of a Jewish scholar. But he has forgotten his Jewish teacher and has gained expression for his literary ambitions in his misguided propaganda."

Roust, the Minister of Education, Miss Goldman said, had once been forced to resign a teaching position because of "softening of the brain, brought on by an incurable disease, and yet he is the man who has designed the standard education for the Aryan youth of Germany."

WAR PREPARATION

Roehn, who, as War Minister, she said controlled an army of 3,000,000, she described as a "pervert" and declared that, like Hitler, his every action was preparation for war.

Rosenberg she dubbed "a shady and dubious character," while Edmond Heines, president of the Breslau police, she termed "the most vicious criminal character in Hitler's rogues gallery." At this man's door she laid responsibility for hundreds of political murders. "He subjects his victims to the most terrible sadistic torture and humiliation and his concentration camps are the most terrible in all Germany."

She came finally to Labor Minister Ley, whom she dismissed with the brief epithet "drunken rowdy."

Having exposed what she regarded as their veniality, Miss Goldman was later asked by a logical listener, "Why do the German people support Hitler?"

"Why," Miss Goldman asked in reply, "do people pay over their money to robbers who hold them up at the point of a gun?"

Miss Goldman delivers two more lectures in Toronto, then romps off on a three months' speaking tour of [redacted].

841119005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Declares Toronto Fosters Communism by Repression / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Toronto Star. —(Jan. 24, 1934).

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from Gene DeGruson of The Little Balkans Press, Pittsburg, KS.

DECLARES TORONTO FOSTERS COMMUNISM BY REPRESSION

Emma Goldman, Famed Anarchist, Says Force Base of All Government

U.S. MORE TOLERANT

By R. E. KNOWLES

One of the most famous, most sensationally famous, of living women vouchsafed me, this morning, a glimpse, or series of glimpses, into her mind and heart.

Emma Goldmnn

Miss Goldman (still commonly addressed so, although twice married, 1887 and 1925) was born in Russia 64 years ago, 45 of those years in the fierce heat of publicity, in the fiercer heat of social unrest and violence, her influence, more or less great, and her gospel, more or less baneful, or beneficent, having made ite way to every part of the globe.

"And how do you like Toronto?" was my first question of the far-

(Continued on Page 3, Col. 2)

(Continued from Page One)

travelled Emma. "Much — in the summer," was the repiy; "just now, however, I'd sooner be in the Riviera."

"Is that your home?" "As much as I can c[illegible]any place home—mine is a very w[illegible]dering life."

"So far a[illegible]ur Canada is concerned, how does it impress you, in point of liberty of speech?" I digressed. "Personally, I have not been interfered with but, in that respect, Canada is not what she once was," came the answer.

"Would you kindly particularize?" "Well, the change—the abridgement of liberty of speech, so far ae the impression of the outside world is concerned—is, as far as I can learn, largely due to the obscurantist attitude of your own city of Toronto. There has, we all know, been quite a bit of persecution here."

"Are the Communists the ones who chiefly deplore this?" "I do not think so," replied Miss Goldman, "they do not deplore it ae much as all lovers of liberty must do. To begin with, such tyranny only helps and forwards the very cause they try to suppress—only gives momentum to their efforts."

U.S. More Tolerant

"Is not the United Statee, as a nation, more given to intolerance than our country?" I asked. "No. Over there, they have declined to declare the Communist party iliegal—they do not seek, as violently as here, to suppress freedom of epeech."

"Is England still, in your opinion, the great city of refuge for free speech?" I inquired.

"That was true of the days before the war—but things have changed in that regard, even in England. The nativo class still have unbounded freedom—but that is not true of foreigners there. No, England can [illegible]er be eaid to be the great sheiter of the persecuted."

"Miss Goldman," I digressed, "are you the only

841119005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Declares Toronto Fosters Communism by Repression / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Toronto Star. —(Jan. 24, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from Gene DeGruson of The Little Balkans Press, Pittsburg, KS.

no longer be said to be the great shelter of the persecuted."

"Miss Goldman," I digressed, "are you the only woman publicist of distinction who has ever spent a substantial period in jail?"

"Oh, no—why, surely you recall the eminent woman-suffragists who had the same experience. All of those, men or women, who befriend an unpopular cause, are liable to that experience. They are, at least, sure of persecution."

Finds Churches Opposed

"By and large, Miss Goldman, have you found religion an ally in the fight for the interests of the underprivileged and the oppressed?"

"No -a deterrent. Of course, we must first ask 'What is religion?' What passes for 'religion' is often the opposite, the enemy of true religion. As for the churches, they are for the most part on the side of the reactionary and the obscurantist—at best, a little mere lip-service is their only contribution. A few notable and noble exceptions, of course. There has been only one absolutely true and great Christian—his name was Jesus—and Him they crucified," was the passionate conclusion.

Suffrage Greatest Gain

"What, in your view, has been the most forward-looking gain of your time, Miss Goldman?" "Oh, woman's suffrage—that, I must say, has been the most cardinal achievement in that line."

"Chiefly, in what regard?" I asked. "In the general elevation of the status of women as a class, which came through the long struggle for votes for women."

"Is it true, Miss Goldman, as I have somewhere read, that you 'extol' anarchism?" I ventured. "Not if the term is construed as interpreted in the press."

"How would you interpret anarchism yourself?" "A state of society without man-made laws; as a social co-operation, in which each unit receives, from each other unit, in proportion to ability—and in which the right is recognized of each unit to receive, according to his or her needs," was the definition.

"Then you do not approve of 'governments' so called?" "All man-made governments are based on violence and force as the ultimate agent of rule. This, for one thing, results in vast expense — that's what makes government so indescribably costly—and governments have not stopped crime. All the worst elements, all the predatory classes, concentrate on government machinery as their agent of operation. It is opposition to this secret traitorism that has made anarchists of the best and greatest. In the true sense of the word, Emerson was an 'anarchist'. So was Thoreau — and, in his own lofty way, Thomas Jefferson himself."

"To turn to a far different topic, Miss Goldman, how fares the campaign in favor of 'birth control'?" I asked. "It makes tremendous headway—in almost every civilized nation except Germany."

Accepted By Churches

"Is it, to any increasing degree, accepted, even considered, by what is called the 'church'?" "Yes, speaking generally, its timeliness — even its dutifulness—is recognized more and more by the churches. This, of course, does not apply to the Roman Catholic, nor to branches nominally Protestant that yet affect the standards, and follow the lead, of the church of Rome."

"Is 'birth-control' propaganda altogether a modern growth?" "Oh, no. Fifty years ago, its pioneer advocates were dragged through the streets, imprisoned too, in the United States—notably in Indiana, for such advocacy. I myself have served prison term for my part in it. But, at least, this can be said — that 'birth-control' has now become respectabilized. The crucial fact is this: that its progress and acceptance can never be secured by lobbying and other artificial aids — it will come, not from the top down-

view of a mere experiment, of a venture in state capitalism, doing well."

Like All Other Governments

"What is the other side?" "Well, if one speaks from the point of view of the revolution—and the promise it contained—then the Soviet government has fallen down; has become more and more like all other governments. I oppose all dictatorship—whether it comes from the 'left,' or from the right. There are three dictatorships in the world to-day."

"What are they?" I asked. "Italy, Russia, Germany."

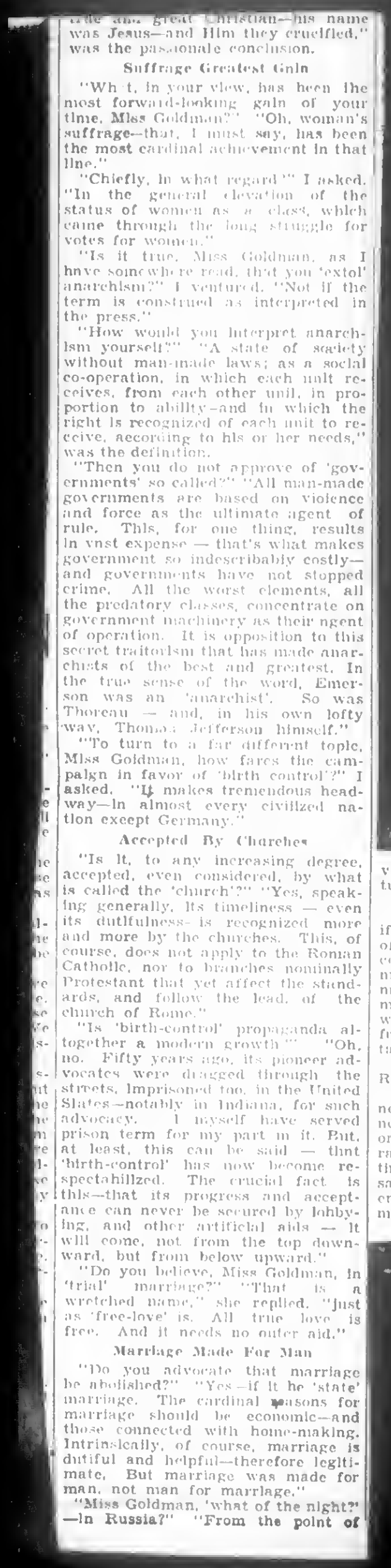
"Which of those three is the more nearly ideal?" I pursued. "There is no ideal, nor near-ideal, dictatorship, or dictator, anywhere," was the rather dictatorial reply of this (I thoroughly believe) gentle-voiced, sad-faced, earnest-spoken and much-enduring Boadicea of insurgent womanhood.

841119005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Declares Toronto Fosters Communism by Repression / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Toronto Star. —(Jan. 24, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from Gene DeGruson of The Little Balkans Press, Pittsburg, KS.

...ide and great Christian—his name was Jesus—and Him they crucified," was the passionate conclusion.

Suffrage Greatest Gain

"What, in your view, has been the most forward-looking gain of your time, Miss Goldman?" "Oh, woman's suffrage—that, I must say, has been the most cardinal achievement in that line."

"Chiefly, in what regard?" I asked. "In the general elevation of the status of women as a class, which came through the long struggle for votes for women."

"Is it true, Miss Goldman, as I have somewhere read, that you 'extol' anarchism?" I ventured. "Not if the term is construed as interpreted in the press."

"How would you interpret anarchism yourself?" "A state of society without man-made laws; as a social co-operation, in which each unit receives, from each other unit, in proportion to ability—and in which the right is recognized of each unit to receive, according to his or her needs," was the definition.

"Then you do not approve of 'governments' so called?" "All man-made governments are based on violence and force as the ultimate agent of rule. This, for one thing, results in vast expense — that's what makes government so indescribably costly—and governments have not stopped crime. All the worst elements, all the predatory classes, concentrate on government machinery as their agent of operation. It is opposition to this secret traitorism that has made anarchists of the best and greatest. In the true sense of the word, Emerson was an 'anarchist'. So was Thoreau — and, in his own lofty way, Thomas Jefferson himself."

"To turn to a far different topic, Miss Goldman, how fares the campaign in favor of 'birth control'?" I asked. "It makes tremendous headway—in almost every civilized nation except Germany."

Accepted By Churches

"Is it, to any increasing degree, accepted, even considered, by what is called the 'church'?" "Yes, speaking generally, its timeliness — even its dutifulness- is recognized more and more by the churches. This, of course, does not apply to the Roman Catholic, nor to branches nominally Protestant that yet affect the standards, and follow the lead, of the church of Rome."

"Is 'birth-control' propaganda altogether a modern growth?" "Oh, no. Fifty years ago, its pioneer advocates were dragged through the streets, imprisoned too, in the United States—notably in Indiana, for such advocacy. I myself have served prison term for my part in it. But, at least, this can be said — that 'birth-control' has now become respectabilized. The crucial fact is this—that its progress and acceptance can never be secured by lobbying, and other artificial aids — it will come, not from the top downward, but from below upward."

"Do you believe, Miss Goldman, in 'trial' marriage?" "That is a wretched name," she replied. "Just as 'free-love' is. All true love is free. And it needs no outer aid."

Marriage Made For Man

"Do you advocate that marriage be abolished?" "Yes—if it be 'state' marriage. The cardinal reasons for marriage should be economic—and those connected with home-making. Intrinsically, of course, marriage is dutiful and helpful—therefore legitimate. But marriage was made for man, not man for marriage."

"Miss Goldman, 'what of the night?' —In Russia?" "From the point of view of a mere experiment, of a venture in state capitalism, doing well."

Like All Other Governments

"What is the other side?" "Well, if one speaks from the point of view of the revolution—and the promise it contained—then the Soviet government has fallen down; has become more and more like all other governments. I oppose all dictatorship—whether it comes from the 'left,' or from the right. There are three dictatorships in the world to-day."

"What are they?" I asked. "Italy, Russia, Germany."

"Which of those three is the more nearly ideal?" I pursued. "There is no ideal, nor near-ideal, dictatorship, or dictator, anywhere," was the rather dictatorial reply of this (I thoroughly believe) gentle-voiced, sad-faced, earnest-spoken and much-enduring Boadicea of insurgent womanhood.

830517003

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Will Tour U.S. / Emma Goldman.– (Jan. 25, 1934, newsclipping).– 1 p. ; 16 × 6 cm.

Obtained from the Library of The Canadian Press, Toronto, Ontario.

EMMA GOLDMAN WILL TOUR U.S.

To Lecture on Autobiography—Starts in New York Feb. 13

JAN 25 1934

New York, Jan. 24.—(UP)—Emma Goldman, long called the "queen of the anarchists," who recently was granted permission to enter the United States for a three-month period, is to make a transcontinental lecture tour during that time, it was announced to-day.

Having promised not to indulge in radical propaganda during her visit, Miss Goldman will lecture on her autobiography, "Living My Life." Her first engagement will be in New York on Feb. 13.

Questions Term.

Emma Goldman last night questioned the accuracy of the phrase "radical propaganda" in reference to her promises to Washington.

"The department of labor at Washington merely asked me to refrain from speaking on 'controversial subject'," she explained, "and did not specify any further than that."

She signed a contract three days ago to make her tour under the auspices of the Pound Lecture Bureau. The agreement calls for a series of lectures across Canada after the American tour.

Miss Goldman lectures to-night at Hygeia Auditorium on "The Collapse of German Culture."

BEST COPY AVAILABLE

840306111

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Asks Permit to Return to U.S. / Emma Goldman.— p. 36 ; 36 cm. *In* The Herald Tribune. —(Jan. 28, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Tamiment Library, New York University.

Emma Goldman Asks Permit to Return to U. S.

Deported in 1919, She Pledges She Will Lecture on Literary Subjects Only

Now Visiting in Canada

Friends Here Expect Favorable Decision in Capital

Special to the Herald Tribune

TORONTO, Jan. 8.—Emma Goldman, who was convicted of infringing the Conspiracy Act in Missouri in 1917, tonight confirmed reports that friends in Washington and New York were seeking to have granted to her permission to re-enter the United States, from which she was deported to Russia in 1919 with Alexander Berkman and more than 200 other radicals. Miss Goldman was reported to have been advised, presumably by the Department of Labor at Washington, that she could come into the United States on her promise that she would make no speeches except on literary subjects.

"I am quite willing to accept that," Miss Goldman said. "There is nothing wrong with that. One must bear in mind that when you are invited into a household you must be prepared to accept what the hostess offers."

Miss Goldman, who plans to make four lectures in Toronto, her subject being the Hitler regime in Germany, said that she herself had not been in touch with Washington, but that a committee in New York had acted in her behalf.

"Should [illegible] the committee said, [illegible] committee of influential citizens, should I secure the necessary permit I will enter as a tourist, of course, and deliver lectures in cities of the United States."

Miss Goldman has been in Canada on a British passport. She is a British subject by her marriage to James Colton, a Welshman, in 1926. In Toronto she has been a guest at the home of Mrs. M. A. Patton.

Emil Sauer, American Consul General in Toronto, said today that Miss Goldman had visited him recently, saying that she was anxious to be again in the United States, not only to lecture, but to see friends. He believed that there would be no objection to her entry if her lecture tour be kept within the bounds set by the American government. It was his opinion that the resumption of relations between the United States and the Soviet Union would hasten her admittance.

Miss Goldman is no friend of the Soviet. When she was deported after being in jail for two years on the Conspiracy Act conviction, having been specifically charged "with advising young men not to enlist as soldiers, she was pleased to be sent to Russia, feeling that she could help the nation in its struggles to survive. Her joy lessened, however, when she found [illegible] government was a "tyranny [illegible] the Kremlin because it is done in the name of the people."

Friends Here Au[illegible]

Roger N. Baldwin [illegible] the American Civil Liberties Union, a member of the committee negotiating for her return, said yesterday that no action would be taken until the Department of Labor had made its decision. Mr. Baldwin felt that if she was allowed to enter Miss Goldman would "have better sense" than to make any statements that would jeopardize her chances of remaining in this country.

Harry Weinberger, lawyer, of 70 West Fortieth Street, who defended Miss Goldman during the deportation proceedings, and Arthur Leonard Hose, her present attorney, also indicated that there was nothing to be said until the Department of Labor had acted.

Poisoned Candy Suspect [illegible]

Wants to Enter U. S.

Associated Press photo

Emma Goldman, as she appeared in London recently

Radio Ban on Criticism [illegible]

BEST COPY AVAILABLE

670

870923077

The Emma Goldman Papers

Peter A. Kropotkin / Emma Goldman. – [1934 Feb.?, draft]. – 7 p. ; 34 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

On the night of February 8th, in the little town of Dmitrov, sixty versts from Mosoow, olosed the life of a great man — Petr Alexeyevitch Kropotkin. His illness was of short duration. About a month ago he was stricken with an attack of the heart, and though he soon seemed to recuperate, subsequent attacks brought the fatal end.

In the little room that served Peter Kropotkin as workshop and bedchamberlay the body of one of Russia's greatest sons. During two days a continuous procession of children, young men and old, women, workers, and peasants, came to pay their last tribute to the beloved citizen who lived in their midst for three years. Out of the simple little cottage occupied by the Kropotkin family, the remains of Peter Kropotkin, accompanied by almost the entire populace of the town and surrounding villages, were carried to the Dmitrov railroad station. There, after several brief, impressive farewells by representatives of anarchist organizations and of Dmitrov associations, the body was taken by special train to Moscow.

A great multitude had gathered at the railroad station of the capital to meet their dead teacher and comrade. Under the strains of revolutionary music, beneath impressive black and red banners, the spontaneous procession slowly moved to the Moscow Labor Temple, the former Dom Dvoryanskovo Sobranya (Nobility Hall). It was in this hall that Peter Kropotkin, 71 years ago, made his first public appearance. In celebration of the 25th anniversary of the reign of Nickolas I, the Moscow Nobility gave in honor of the Tsar a costume ball that for its grandeur was to become memorable in the annals of grand court functions All the peoples subject to the Russian Empire were to be represented in the attire and insignia of their national and local character. To young Peter, then at the age of eight, fell the role of the heir to the Persian throne. At the entrance of the Tsar all his subject peoples bowed low in effective demonstration of their submission to the All-Highest Ruler of All the Russias. The striking appearance of Peter the youngest of the grand affair, attracted the attention of the Tsar.

BEST COPY AVAILABLE

870923077

The Emma Goldman Papers

Peter A. Kropotkin / Emma Goldman. – [1934 Feb.?, draft]. – 7 p. ; 34 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

He had the boy brought to the royal dias and presented him to his daughter-in-law, the wife of the heir to the throne, then expecting her third child. With his accustomed barrack manner the Tsar said to her: "That's the kind of lads I need!" Exhausted by the excitement of the evening, young Peter fell asleep in the lap of the future Empress. — Little did Tsar Nicolas dream then that in the boy held up as model for the royal house lay the potentiality that was eventually to shatter the whole structure. Peter Kropotkin was, of course, not the only child that grew to be a Russian Samson. The sons and daughters of Russia, who with their very blood fertilized her soil for the final liberation from Tsardom, were legion. But Peter Kropotkin was the greatest of them all.

In 1850 Peter Kropotkin fell asleep in the Nobility Hall. In 1921 he again lay in sleep in the same place. Instead of Tsar Nicolas, the heir to the throne, the future Empress, and the host of royal guests about him, it was the common people of Russia who were in attendance. From every part of Moscow and environs they came, workers, peasants, soldiers, children, men and women of science and literature — an endless human kaleidoscope, to behold for the last time the beloved teacher.

The funeral of Peter Kropotkin was the most inspiring event I have witnessed during my year in Russia. On Sunday, February 13th, long befor the appointed hour, the streets surrounding the Labor Temple were crowded with people who came long distances on foot to participate in the funeral procession. Every labor organization, political party, scientific body was represented in the huge concourse of people. The Labor Temple itself, where the body of Peter Kropotkin lay in state three days, was crowded to the doors. The simple coffin, standing on a raised dias in the center of the beautifully decorated hall, was literally covered with wreaths. Tchaikovski's first and sixth Pathetic Symphony, the favorite music of Peter Kropotkin that he himself had often so ably played, rendered by the famous Grand Opera Orchestra. As the body was slowly carried out of the Temple, the chorus of two hundred voices sang Yurasovski's soul stirring requiem and the strains of "Eternal Memory" greeted the sunlit day.

BEST COPY AVAILABLE

870923077

The Emma Goldman Papers

Peter A. Kropotkin / Emma Goldman. – [1934 Feb.?, draft]. – 7 p. ; 34 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

8619

The 19th Century gave to the world scores of great men and women. Science, art, literature, revolutionary thought and social ideals have each had their great exponents. In Peter Kropotkin, however, were combined almost all the gifts that fall to the lot only of the rarest spirits. Scientist of universal scope, literary artist, revolutionary with a flaming soul, apostle of Anarchism who fervently taught that only in a non-governmental society lies the salvation of the human race, Peter Kropotkin at the same time possessed the simplicity of spirit and character which made him the most glowing figure on the horizon of the 19th - 20th Century. His life and work were hewn of a piece. A symphony with the ever-present leitmotif — all-embracing love.

Born of royal lineage, with a brilliant career before him, Peter Kropotkin yet became at an early age the champion of the disinherited and oppressed. Emprisoned in his native land, he escaped ~~to Switzerland~~, and lived as an exile in many foreign countries, chiefly in England. It was the never-varying principle of ~~his~~ life to accept no support from his Anarchist work. All his numerous Anarchist writings — books, pamphlets, essays, — Peter Kropotkin ~~g~~ contributed freely to the movement, to be issued in popular editions. It is no exaggeration to say that his pamphlets, such as "An Appeal to the Young", "The Wage System", "Anarchist Communism", "Anarchism, its Philosophy and Ideal", "The Historic Role of the State", and other essays, have been circulated in millions of copies in every land. Even of The ~~meager~~ royalties received by Peter Kropotkin from the publication of his "Memoirs of a Revolutionist", "Mutual Aid", and "The Conquest of Bread", ~~were~~ much was devoted by him to the needs of the Anarchist and revolutionary movements. The sole support of Peter Kropotkin came from his numerous contributions to scientific publications and the Encyclopedia Britannica.

It does not come within the scope of this article to attempt an estimate of the influence of Peter Kropotkin as the scientist, the Anarchist, the man. Neither is this the place for critical reflections on the attitude of Kropotkin toward the great war. It is sufficient to note

here that, together with the vast majority of Anarchists throughout the world, I could not share the view of our beloved teacher in regard to the European catastrophe. We were firmly convinced, as we have always been, that all capitalistic wars are reactionary in purpose and imperialistic in effect; ~~wherein~~ is the ~~warning~~, per ~~excellence~~

BEST COPY AVAILABLE

673

870923077

The Emma Goldman Papers

Peter A. Kropotkin / Emma Goldman. – [1934 Feb.?, draft]. – 7 p. ; 34 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

independent thinking. Peter Kropotkin, ~~as the [illegible]~~ ~~[illegible]~~ divergence of viewpoint on the part of his comrades.

After ~~[illegible]~~ forty one years of exile, in the month of June, 1917, Peter Kropotkin returned to his native land. He was received with passionate enthusiasm by the people. Kerensky was making frantic efforts to reconcile the irreconcilable. He approached Kropotkin with the request to participate in the government of the country, leaving him free choice of the ministries. Kropotkin gave an emphatic refusal. "I consider bootblacking a worthier and more useful occupation", he said.

After the October Revolution Peter Kropotkin saw, with the clarity of the seer, the revolutionary efforts of the people being steered into State channels, and away from the ideals that inspired the masses to the sublime heights of the first October days. Yet Kropotkin did not lose heart. He was energetic in constantly emphasizing the need for the fundamental reconstruction of the economic life of the country on non-governmental lines. Early in 1918 he gathered a group of most able men, devoted to the welfare of Russia, and together they founded the Federalist League. _The aim of the League was a freely federated Russia, with the utmost autonomy for each constituent part. The League set to work at once, assigning to its members various departments of the careful study of the economic resources and possibilities of Russia. The findings of the League, with Peter Kropotkin as editor-in-chief, were to serve for the guidance of the people. Unfortunately, only the first volume was published. With the constantly growing centralization of the Soviet government, the work of the League could not continue.

The great mental and physical strain of the year 1918 was exhausting the life energy of Peter Kropotkin. Though young in spirit, he was 76 years of age, and his frail condition caused him and his family to remove from Moscow to Dmitrov, where Kropotkin became a voluntary exile.

BEST COPY AVAILABLE

870923077

The Emma Goldman Papers

Peter A. Kropotkin / Emma Goldman. – [1934 Feb.?, draft]. – 7 p. ; 34 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Removed from the burning scene of life, Peter Kropotkin lived in Dmitrov in practical isolation. The man whose whole life had been so rich and colorful, now had no means of keeping in touch with the world-moving events. Excepting Soviet publications, he had ~~nothing~~ little to keep him informed and in touch. Few magazines reached him from abroad, and his foreign correspondence was meager. His numerous comrades and friends but rarely had opportunity to visit him. His last years were solitary indeed. He concentrated himself on the completion of his important work on ethics, but even in that he was much handicapped by the inaccessibility of the necessary scientific material. The slow progress of his work weighed heavily on Kropotkin's mind. He had no secretary, and his old hands could not stand long hours' pounding the typewriter. Death overtook him before the completion of his labors.

Many comrades and friends of Peter Kropotkin have been wondering at his silence in regard to the Russian situation. His reasons for it are explained in the following letter to an old friend:

"Dmitrov, May 2nd, 1920

My dear Alexander:

. . . . . .

I have taken up my work on ethics, because I consider this work absolutely necessary. I know that it is not books that create mental trends, but the reverse. But I also know that for the clarification and development of such trends is needed the aid of books that express the basic thoughts in complete form. And to lay the foundation for ethics free from religion, and higher than the religious ethics that expects reward in "the next world", it is necessary to have the help of clarifying books.

The need for such clarification is felt more imperatively now, when human minds are struggling between Nietzsche and Kant (in reality, Kant's ethics was <u>religious</u> ethics, however it was masked by "philosophy"), that is, between Nietzsche and Christianity.

It is remarkable that Bakunin, (I learned it recently) when he retired to Locarno after the defeat of the Commune, similarly

BEST COPY AVAILABLE

675

870923077

The Emma Goldman Papers

Peter A. Kropotkin / Emma Goldman. – [1934 Feb.?, draft]. – 7 p. ; 34 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

8622

felt the need of working out a new ethics. Some one will certainly do it. But it is necessary to prepare the ground. And since I am mentally drawn to seek new paths also in this field, it should be done: at least to point the way.

I have but a short time to live. My heart is expending its last efforts. This very day I nearly fainted, without any apparent ~~xx~~ cause - just my weak heart.

Well, then, my dear, I will center all my strength on the ethics, the more so because I feel that, at the time we are now living through in Russia, no serious results could be achieved by the agitational activities of a few isolated individuals. The mass perturbation is great; the individual leaven is missing.

.. ..

I have deep faith in the future. I confidently believe that the syndicalist movement-- that is, the movement of the labor organizations that at their recent Congress gathered together representatives of twenty million workers — will play a tremendous role within the next fifty years in the foundation of the communist non-governmental society. . . . . .

I also believe that in the organization of the socialist, or more correctly, the communist society among the peasantry, the cooperative movement - and particularly the Russian peasant cooperative movement - will within the next fifty years also serve as a living, creative kernel of communist life, without any admixture of religious character. . . . . .

I have deep faith in this. But I feel that in order to imbue these two movements with living force, - to give them form, develop them, prepare a sound basis for them, and help them transform themselves from a weapon for self-defense into the powerful means for the reorganization of society ~~xxxx~~ on communist prinoiples, — for this is needed strength younger than mine, and particularly cooperation from the midst of labor and the peasantry. This strength, these forces will be found. They are already here, in both movements. although they are not yet conscious of the mission that is theirs;

BEST COPY AVAILABLE

870923077

The Emma Goldman Papers

Peter A. Kropotkin / Emma Goldman. – [1934 Feb.?, draft]. – 7 p. ; 34 × 21 cm.
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

they have not yet clarified it to themselves: not become imbued with the socialist ideal."

Peter Kropotkin lost no opportunity to call upon the workers of Europe to demand peace with Russia. He was outraged by the attitude of certain old "revolutionists" now infesting Europe, who have joined in the imperialistic cry for intervention. While not hesitating to criticize the policies of the Soviet government, Kropotkin repeatedly appealed to European labor to force their governments to keep hands off Russia. For no one realized better than Kropotkin that continued war upon Russia meant also the utter ruin of the rest of the world. Russia needs peace for many reasons, he often said; and not the least of them, that the revolutionizing voice of free criticism may again be heard: for the New Russia could be built only by the good will and joint effort of the whole people.

Peter Kropotkin is dead, yet he was never more alive. He lives in the hearts and minds of Russia, of millions throughout the world. He needs no commentators of his works – he was able to place himself in the mental attitude of the humblest, and to write with a simplicity accessible to the understanding of all. His message is simple. It lives. It vibrates in the aspirations of the masses. It prepares them for the time when the great ideal of Peter Kropotkin shall become real – the human race federated in one family, the Anarchist Commune.

– – – – – – –

An appropriate memorial to Peter Kropotkin is to be erected in the form of a Kropotkin Museum. The house in which Kropotkin was born has already been secured for the purpose.

BEST COPY AVAILABLE

871016044

The Emma Goldman Papers

[Interview] The Human Touch / Emma Goldman.– [(Feb., 1934?, Emma Goldman Scrap Book)].– 1 p. ; 18 × 25 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

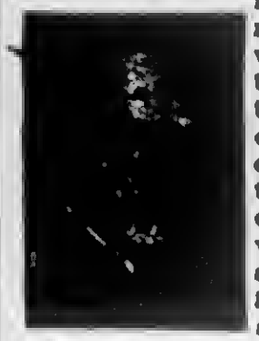
The Human Touch

New York Post

By Harry Salpeter

Emma Goldman, Second Thoughts

Once upon a time Emma Goldman was looked upon as the symbol of flaming revolution, as an haranguer who made thousands wild with sedition, as a peril to stable government and the capitalist system—the status quo, you know, when there was a status quo. She fought against all the things right people believed in and fought for a lot of things that made people feel shudders down their backs. Even Socialists—especially Socialists sometimes — would feel shudders, when they weren't sneering. She was Bad Emma and a menace. She believed in free love, was opposed to war and to capital punishment. Not only did she harangue, but she lectured on literature and the drama and published pieces in a paper called Earth, when the police and the postal authorities would let her. She lived her life as the symbol of revolt and spoke and lived with the utter freedom which she advocated for all of humanity. She made people believe because she believed. Wherever and whenever there was an industrial disturbance Bad Emma was blamed, at least. As a pacifist, she opposed at least as an accessory before the American entrance into the World War and fought the draft. She fought the draft so hard that she, and her pal, Alexander Berkman, went to jail for it and after they got out were deported.

Harry Salpeter

Now she has come back. She has come back for a ninety-day visit and on a promise to be as good as she can be. This means that she shall not discuss politics with newspapermen, or from the lecture platform, or with impunity. Maybe before the ninety-day leave is up she will know whether she wants the leave extended, or whether she wants to rush back to her home in the Riviera fishing village. She came into the United States from Canada on a visa issued to Mrs. James Colton, but probably not one in a multitude knows that that is her official name.

Mister James Colton is a Scotch miner, which makes her a subject of His Majesty, George V. This is only one of the many anomalies in her situation. Her place of birth was, when she was born in it, Russia; that part is now known as Lithuania. Because of the things she wrote and said about Russia – to which she was deported after her release from an American prison – she is no longer persona grata in any part of Russia. She is logically faithful to the tenets of her creed in opposing Communism, as applied in Russia, is a regimenting, and not a liberating, force. Not desired in the land of her birth, and exiled from the land of her adoption, the United States, her real home must be in France, although her legal allegiance is to Great Britain, as the wife of a Scotch miner. If she were not so active an intelligence, and if that intelligence did not play on so many instruments as it does, never allowing the mind to twiddle its thumbs, so to speak, she might be unhappy as an exile. I believe that she is essentially a sentimental woman who, having sublimated sentiment to an intellectual level, can honestly persuade herself that intelligence is dictating her ideas, when intelligence is engaged merely in rationalizing her feelings.

Listening to her the other day at the Astor, when she was answering the questions of several dozens of reporters, and noting with what an easy grace she held her own, it occurred to me that far ahead of her time as she seemed to be, she was also, in a way, several hundred years late. She should have conducted a salon in the Paris of Louis XIV or XV, and perhaps been banished to her country estate for speaking with a little too much vigor. It seemed to me, as I was listening to her wittily spoken answers, that I was listening to a salonniere who had an individualistic point of view and could express it in phrases so short and so apt that even the discomfited questioner had to laugh. Of course this salonniere was talking in English and about matters which concerned the twentieth century of Mussolini, Hitler, Roosevelt, Stalin and Trotsky, but with those differences the similarity was striking enough.

This impression may come as a shock to those who recall the Emma Goldman who led strikes and inflamed antagonism to the war in 1917, and the average American who thinks of her at all thinks of her as ranting sedition from soap boxes. Everyone is persuaded as a matter of course that Emma Goldman spoke from soap boxes, because if she didn't, who ever did? It came to me as a revelation the other day that Emma Goldman never spoke from a soap box. A reporter asked her whether she had, and she said No. "Not," she hastened to explain, "because I have any prejudice against soap boxes, but because my voice is too weak to carry in the open." But she has spoken in churches, in at least one of them, and when one of the reporters implied, in a question, that speaking in church might be a violation of anarchistic principles, she bridled, ever so gently, and asked: "What's the matter with the church? So long as I say what I please, what difference does it make where I say it?" She added, regretfully, that her church talk cost the clergyman who had extended the invitation his post, but one of the reporters—it was rather a superior collection of reporters, a cut higher than the ship news men—assured her that that clergyman was not in urgent economic need. (Incidentally, when one of the reporters said "Mrs. Goldman," another whispered, "It's Miss.")

Emma Goldman said that once she was Bad Emma, now she is worse, even if she was here on a promise to be good, and I believe she proved it in her candid definition of a philosophical anarchist as one who resembled a Christian Scientist—one in short who was neither philosophical nor an anarchist. I believe that she evidenced a gift for literary criticism when she expressed the opinion that Gorki's recent panoramic historical novels were not up to snuff. His large canvases, she said, were failures compared to the things he had written on a smaller scale. As for James Joyce, she read him when he was prohibited, so that "Ulysses" isn't news to her.

A week from tonight Miss Goldman makes her first public appearance, at Mecca Temple, under the chairmanship of the Rev Elliot White. She speaks on the subject, "Living My Life," which happens also to be the title of her autobiography. The title, you see, makes the lecture literary, not political.

Harry Salpeter's The Human Touch appears every Tuesday, Thursday and Sunday.

BEST COPY AVAILABLE

870924522

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman still Sees Red / Emma Goldman.– [(Feb. 1934, Emma Goldman Scrap Book)].– 1 p. ; 27 × 5 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN STILL SEES RED

Priestess of Anarchy Admits Exchanging Ideas With N. Y. School Children

FINDS SOVIETS TOO TAME

Emma Goldman, anarchist, came to Philadelphia yesterday for her first visit here since she was deported from New York in 1919 for having obstructed the draft.

In an interview at the Broadwood Hotel she severely criticized the Soviet regime in Russia, charging that it is "a dictatorship over the proletariat and not a dictatorship of the proletariat."

She hopes to see a revolution in America. But the revolution for which she longs would be without violence and would be, she declared, the result of evolutionary processes which had made mankind ready for co-operation and for "socialization of the land and production for use and not for profit."

Predicts Revolution

"We anarchists feel," she said, "that revolutions can neither be caused nor avoided. They come when the bursting point has been reached of accumulated evolutionary forces.

"I used to believe the revolution was just around the corner—that it would come in five or ten years. I don't think so now. But when the Anarchists have done sufficient preparatory work there will be a revolution.

"All human liberties have been achieved by revolution. That is true in America. The few liberties we have here are political liberties, and they were won by revolution. If that is true of political liberties it is all the more true of economic and industrial liberties. Political changes are mere scene-shifting—they bring no lasting results. Only economic changes are lasting.

"I know nothing about conditions in America today except what I have read in the newspapers. I have been in the United States only twenty-four days now, after fifteen years spent in Europe. But I don't believe in paternalism—things can't be changed by decrees from above. Changes must grow up from below.

Fears Rise of Fascism

"The situation in Germany today is even worse than you hear, and that situation will last a long time. It is a mass movement, as is Fascism in Italy.

"The ruling class everywhere is using Fascism to bolster up the present system. Certain Fascist countries are anxious to have war, in order to restrain the revolutionary tide in their own country.

"Things look very threatening in Europe. Trouble is being deliberately prepared by financial and military interests. War would mean war between civilian populations—with extermination of civilians.

"The anarchist movement in the United States has suffered from warring from within, as has the socialist movement. I am glad to say that the I. W. W., which was syndicalist, is being revived. And I was delighted to find how many young people in New York are anarchists. I held a conference with one group of high school boys and girls of from 12 to 16, and with another group of from 20 to 30."

Miss Goldman is now a British subject, through her marriage several years ago to James Colton, a Scotsman. Her readmission to the United States has been for ninety days, with the restriction that her lectures here are to confine themselves to "literature, drama and my life story."

Born in Russia, she come to America as a child, worked in glove and shawl factories, while very young became ardent in her Anarchist sympathies and has spent her whole life since in writing and speaking for the Anarchist cause.

870919052

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Returns to United States with Her Anarchistic Views / Emma Goldman. – [(Feb. 1?, 1934, newsclipping)]. – 4 p. ; 29 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Ends 15 Years of 'Exile'

"Red Emma," they used to call her. Now Emma Goldman, 68, arrives in the United States, which she still loves in her fashion, for a speaking tour after 15 years of "exile" in Russia and Europe.

Emma Goldman Returns To United States With Her Anarchistic Views

New York — The fires have cooled somewhat in the years but they still burn.

Emma Goldman still glows warmly with the anarchism which has guided her life. But it is a steady glow, not a blazing flame.

"I am too old to be bitter," she says. "I am beyond the reach of good and evil. I still am an anarchist; I have not changed my views. But the world has changed. That is why I didn't have to."

Her pale blue eyes peer from behind thick glasses. Her gray hair is bobbed (this was a mark of her radicalism when she cut it, almost the first woman in America to do so).

She wears a black felt hat, and a fur-trimmed coat of a mild shade of red. Stretched on tiptoe, she would not reach the five-foot mark. Her voice is still warm, despite her near rage.

"My friendship with Berkman is one which nothing but death can end," she declared.

Laughs at Love

"Was your marriage with Colton a real marriage, or just for the sake of becoming a British subject?" Miss Goldman was asked.

"What do you mean by 'real'?" she countered.

"Well, did you marry him because you loved him?"

A peal of laughter was the first answer.

"Oh, no. We are just comrades. He is an anarchist, and we are old friends.

"They used to say I hated children," she laughed. "Stupid people

of the hospital board.

FIGHT GOLDMAN BAN.

Pittsburgh Liberals Protest Her Exclusion From Public Halls.

Special to THE NEW YORK TIMES.

PITTSBURGH, March 4.—Miss Emma Goldman was a centre of controversy today as liberal forces moved to protest refusals to allow her to speak March 15 in the Schenley High School Auditorium or the Carnegie Institute Music Hall.

Action is expected from the Civil Liberties Union, in whose hands the matter was placed by the Pittsburgh Educational Committee, sponsoring the address. Meanwhile it has been tentatively decided to have Miss Goldman speak in the Schenley Hotel.

School Superintendent Ben G. Graham said today:

"It has always been the policy of the board not to have controversial issues discussed in a public high school."

Miss Goldman's speech is to be on "The Menace of Reaction," dealing with fascism and political development in Europe.

George E. Evans, chairman of the Pittsburgh branch of the Civil Liberties Union, said:

"We have no interest in what Miss Goldman has to say, but we are ready to defend her right to say it."

Emma Goldman will not be permitted to speak at Constitution Hall in Washington, but she will speak in that city at the National Theatre next Sunday afternoon.

Thomas Benton said when he

Emma Goldman to Be in Albany

Albany— (Pr[illegible] Emma Goldman [illegible] Albany in her lecture [illegible] Lean Malmed, a [illegible] the anarchist said today

Mastick T

BEST COPY AVAILABLE

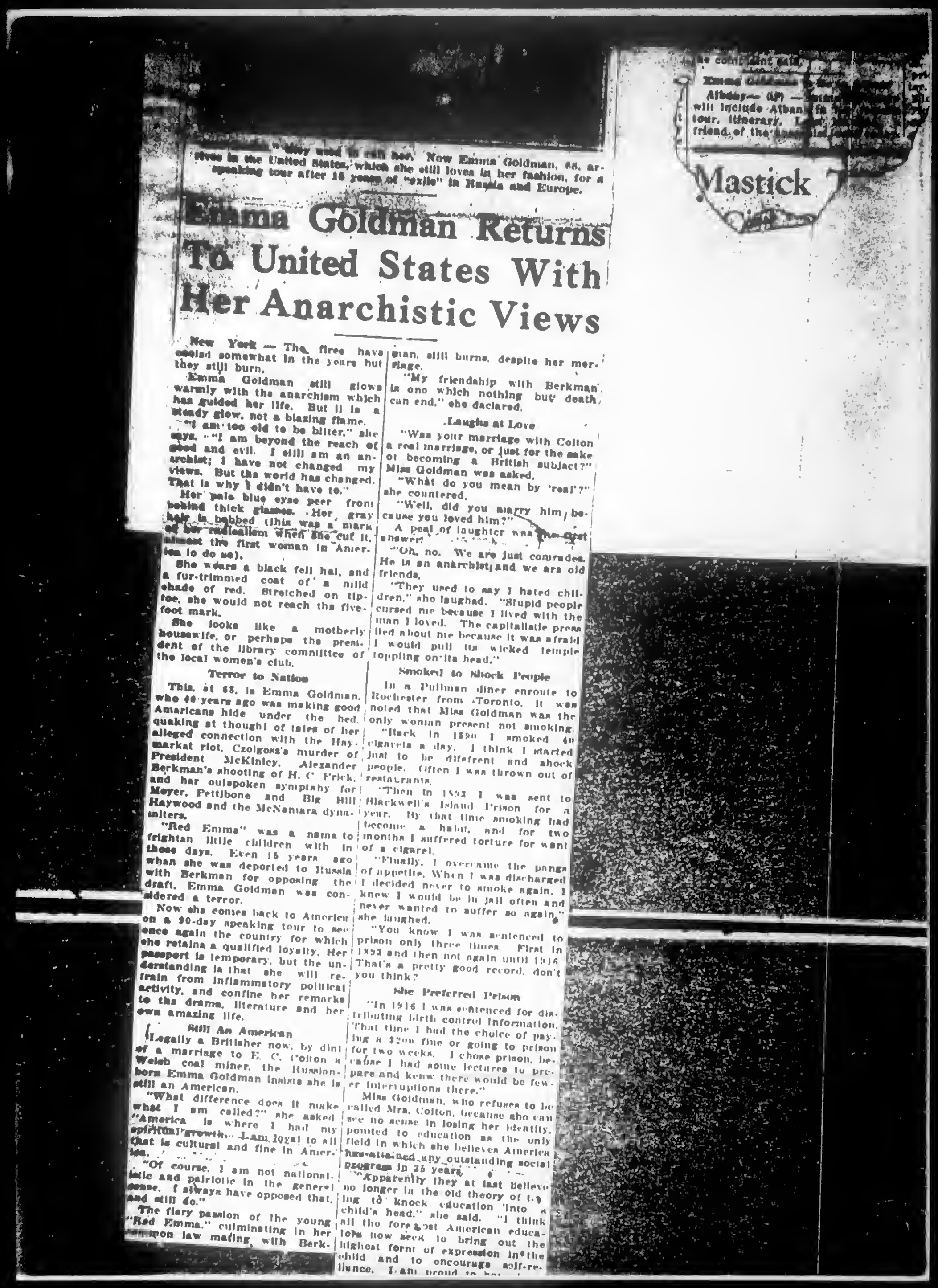
680

870919052

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Returns to United States with Her Anarchistic Views / Emma Goldman. – [(Feb. 1?, 1934, newsclipping)]. – 4 p. ; 29 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

...they used to say I hated children." she laughed. "Stupid people cursed me because I lived with the man I loved. The capitalistic press lied about me because it was afraid I would pull its wicked temple toppling on its head."

...ve in the United States, which she still loves in her fashion, for a speaking tour after 15 years of "exile" in Russia and Europe.

Emma Goldman Returns To United States With Her Anarchistic Views

New York — The fires have cooled somewhat in the years but they still burn.

Emma Goldman still glows warmly with the anarchism which has guided her life. But it is a steady glow, not a blazing flame.

"I am too old to be bitter," she says. "I am beyond the reach of good and evil. I still am an anarchist; I have not changed my views. But the world has changed. That is why I didn't have to."

Her pale blue eyes peer from behind thick glasses. Her gray hair is bobbed (this was a mark of her radicalism when she cut it, almost the first woman in America to do so).

She wears a black felt hat, and a fur-trimmed coat of a mild shade of red. Stretched on tiptoe, she would not reach the five-foot mark.

She looks like a motherly housewife, or perhaps the president of the library committee of the local women's club.

Terror to Nation

This, at 65, is Emma Goldman, who 40 years ago was making good Americans hide under the bed, quaking at thought of tales of her alleged connection with the Haymarket riot, Czolgosz's murder of President McKinley, Alexander Berkman's shooting of H. C. Frick, and her outspoken sympathy for Meyer, Pettibone and Big Bill Haywood and the McNamara dynamiters.

"Red Emma" was a name to frighten little children with in those days. Even 15 years ago when she was deported to Russia with Berkman for opposing the draft, Emma Goldman was considered a terror.

Now she comes back to America on a 90-day speaking tour to see once again the country for which she retains a qualified loyalty. Her passport is temporary, but the understanding is that she will refrain from inflammatory political activity, and confine her remarks to the drama, literature and her own amazing life.

Still An American

Legally a Britisher now, by dint of a marriage to E. C. Colton a Welsh coal miner, the Russian-born Emma Goldman insists she is still an American.

"What difference does it make what I am called?" she asked. "America is where I had my spiritual growth. I am loyal to all that is cultural and fine in America.

"Of course, I am not nationalistic and patriotic in the general sense. I always have opposed that, and still do."

The fiery passion of the young "Red Emma," culminating in her common law mating with Berkman, still burns, despite her marriage.

"My friendship with Berkman is one which nothing but death can end," she declared.

Laughs at Love

"Was your marriage with Colton a real marriage, or just for the sake of becoming a British subject?" Miss Goldman was asked.

"What do you mean by 'real'?" she countered.

"Well, did you marry him because you loved him?"

A peal of laughter was the first answer.

"Oh, no. We are just comrades. He is an anarchist, and we are old friends.

"They used to say I hated children," she laughed. "Stupid people cursed me because I lived with the man I loved. The capitalistic press lied about me because it was afraid I would pull its wicked temple toppling on its head."

Smoked to Shock People

In a Pullman diner enroute to Rochester from Toronto, it was noted that Miss Goldman was the only woman present not smoking.

"Back in 1890 I smoked 40 cigarets a day. I think I started just to be difefrent and shock people. Often I was thrown out of restaurants.

"Then in 1892 I was sent to Blackwell's Island Prison for a year. By that time smoking had become a habit, and for two months I suffered torture for want of a cigaret.

"Finally, I overcame the pangs of appetite. When I was discharged I decided never to smoke again. I knew I would be in jail often and never wanted to suffer so again," she laughed.

"You know I was sentenced to prison only three times. First in 1893 and then not again until 1916. That's a pretty good record, don't you think?

She Preferred Prison

"In 1916 I was sentenced for distributing birth control information. That time I had the choice of paying a $200 fine or going to prison for two weeks. I chose prison, because I had some lectures to prepare and knew there would be fewer interruptions there."

Miss Goldman, who refuses to be called Mrs. Colton, because she can see no sense in losing her identity, pointed to education as the only field in which she believes America has attained any outstanding social progress in 25 years.

"Apparently they at last believe no longer in the old theory of trying to 'knock education into a child's head,' she said. "I think all the foremost American educators now seek to bring out the highest form of expression in the child and to encourage self-reliance. I am proud to be...

BEST COPY AVAILABLE

870919052

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Returns to United States with Her Anarchistic Views / Emma Goldman. — [(Feb. 1?, 1934, newsclipping)]. — 4 p. ; 29 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

...but the world has changed. That is why I didn't have to."

Her pale blue eyes peer from behind thick glasses. Her gray hair is bobbed (this was a mark of her rebellion when she cut it, almost the first woman in America to do so).

She wears a black felt hat, and a fur-trimmed coat of a mild shade of red. Stretched on tiptoe, she would not reach the five-foot mark.

She looks like a motherly housewife, or perhaps the president of the library committee of the local women's club.

Terror to Nation

This, at 65, is Emma Goldman, who 40 years ago was making good Americans hide under the bed, quaking at thought of tales of her alleged connection with the Haymarket riot, Czolgosz's murder of President McKinley, Alexander Berkman's shooting of H. C. Frick, and her outspoken sympathy for Moyer, Pettibone and Big Bill Haywood and the McNamara dynamiters.

"Red Emma" was a name to frighten little children with in those days. Even 15 years ago when she was deported to Russia with Berkman for opposing the draft, Emma Goldman was considered a terror.

Now she comes back to America on a 90-day speaking tour to see once again the country for which she retains a qualified loyalty. Her passport is temporary, but the understanding is that she will refrain from inflammatory political activity, and confine her remarks to the drama, literature and her own amazing life.

Still An American

Legally a Britisher now, by dint of a marriage to E. C. Colton a Welsh coal miner, the Russian-born Emma Goldman insists she is still an American.

"What difference does it make what I am called?" she asked. "America is where I had my spiritual growth. I am loyal to all that is cultural and fine in America.

"Of course, I am not nationalistic and patriotic in the general sense. I always have opposed that, and still do."

The fiery passion of the young "Red Emma," culminating in her common law mating with Berk-

"What do you mean by 'race'?" she countered.

"Well, did you marry him because you loved him?"

A peal of laughter was the first answer.

"Oh, no. We are just comrades. He is an anarchist, and we are old friends.

"They used to say I hated children," she laughed. "Stupid people cursed me because I lived with the man I loved. The capitalistic press lied about me because it was afraid I would pull its wicked temple toppling on its head."

Smoked to Shock People

In a Pullman diner enroute to Rochester from Toronto, it was noted that Miss Goldman was the only woman present not smoking.

"Back in 1890 I smoked 40 cigarets a day. I think I started just to be different and shock people. Often I was thrown out of restaurants.

"Then in 1893 I was sent to Blackwell's Island Prison for a year. By that time smoking had become a habit, and for two months I suffered torture for want of a cigaret.

"Finally, I overcame the pangs of appetite. When I was discharged I decided never to smoke again. I knew I would be in jail often and never wanted to suffer so again," she laughed.

"You know I was sentenced in prison only three times. First in 1893 and then not again until 1916. That's a pretty good record, don't you think?

She Preferred Prison

"In 1916 I was sentenced for distributing birth control information. That time I had the choice of paying a $200 fine or going to prison for two weeks. I chose prison, because I had some lectures to prepare and knew there would be fewer interruptions there."

Miss Goldman, who refuses to be called Mrs. Colton, because she can see no sense in losing her identity, pointed to education as the only field in which she believes America has attained any outstanding social progress in 25 years.

"Apparently they at last believe no longer in the old theory of trying to knock education into a child's head," she said. "I think all the foremost American educators now seek to bring out the highest form of expression in the child and to encourage self-reliance. I am proud to have been a pioneer in this field.

"This is the age of youth. Youth now has the controls. Let's see what youth can do. The old ones made a mess of things."

Praise for Roosevelt

Miss Goldman characterized Franklin D. Roosevelt as the first American President who has had any consideration for the working people, but declined to discuss his policies.

In a quiet, patient tone, as if she were explaining an arithmetic lesson to a little child, Miss Goldman denied she was lured to America by the promise of large profits from her lecture tour, which began in New York, Feb. 12.

"I came to see America again. To visit and see relatives and dear friends. I want to see if America has grown. I want to come in contact with new thought and naturally to present my ideas."

Miss Goldman was greeted by a brother and a sister when she crossed the line from Canada at Niagara Falls and proceeded to Rochester.

11431

BEST COPY AVAILABLE

880617037

The Emma Goldman Papers

[Interview] Visits Kin as 15-year Exile Ends / Emma Goldman. – pp. 1, 9 ; 26 cm. *In* The Rochester Journal. –(Feb. 1, 1934).

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

VISITS KIN AS 15-YEAR EXILE ENDS

Rochester Public Library
Local History

Greeted by Relatives, Friends at Station; Entered U. S. at Buffalo This Morning

2-1-34

By JOHN GUTTENBERG

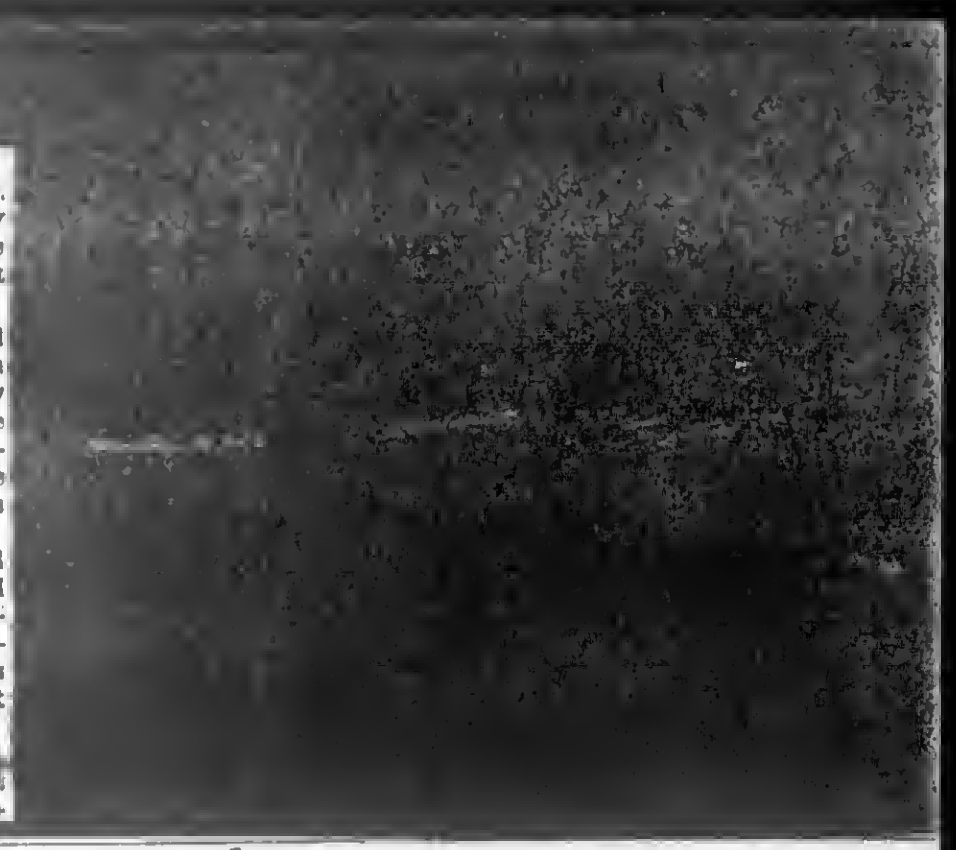
After fifteen years in exile, Emma Goldman, internationally known radical, returned to the Rochester she once called home at 2:13 p. m. today.

Sight of relatives and loyal friends, waiting her arrival from the Canadian border at the New York Central station, caused the so-called "High Priestess of Anarchy" to drop, momentarily, the stolid reserve which she wears as a defense against detractors.

Mrs. Lena Commins, No. 184 Caroline Street, sister of the "Red Emma" whose tirades against capital and organized government resulted in deportation in 1919, was the frist to meet Miss Goldman at the station here. She said:

"Sister! It is so good ..."

"Red Emma" was fed ... She was a bit pinkish, in her ...

EMMA GOLDMAN RETURNS TO CITY AFTE

Continued from First Page

timentalism, as her voice choked with the semblance of a sob and she clutcher Mrs. Commins to her shoulder.

A brother, Herman Goldman, No. 114 Laburnum Crescent, pushed forward. Other kin and friends—a small but partisan coterie—surrounded Miss Goldman to wish her well before she was whisked away to family visits with the Commins and the Goldmans.

Her first of ninety days on American soil, granted on a special visa from President Roosevelt, was a full one for the feminist leader.

She left Toronto at 8 a. m., after a lecture the night before, and reached the International Bridge at 10:55 a. m. When immigration authorities examined her credentials, she was just another visitor to the United States.

DECLINES TO TALK

She was unattended. She sat alone in a day coach. She refused to talk to interviewers.

Her first hour in the United States—which had packed her off to Russia in 1919 for criticism of the war draft—was passed in Stolid contemplation, as her train steamed from Niagara Falls to Buffalo.

There, at noon, Miss Goldman's reserve cracked. Mrs. Leila Carhart, No. 38 McKinster Street, long a friend of "Red Emma's" and her companion in Berlin during the Summer of 1923, met her for the ride on the Empire to Rochester and was greeted with warmth.

HOLDS TO IDEALS

The plump little gray-haired woman, whose name is known in every capital of the world, today is no whit different—in her philosophy—than she was when government agents pursued her years ago.

"I am too old to go back on my ideals," she said. "Anarchism is not a matter of pride. It is a matter of conviction."

She is convinced that the most significant advances in the world during the last two decades have been made in the field of education. She said:

"We no longer believe teaching to be a question of 'bringing in.' Education today is at its all-time zenith. Education in its best sense means dissemination.

"I've learned that if you don't know the obvious, you won't find the remote."

"The High Priestess of Anarchy" stoutly denies that her ninety-day visa was obtained from any "bargaining" with Uncle Sam. The American consul in Toronto asked her political beliefs as a matter of routine, Miss Goldman stated, but did not insist that she promise to abstain from political or social discussions.

Her refusal to comment on such topics was due to her contract with the Pond Bureau for a nation-wide speaking tour, "Red Emma" said.

Within an hour after her arrival on American soil, she was the fiery and incisive commentator of old.

ASKS ABOUT MUSIC SCHOOL

She inquired about the Hochstein School of Music, endowed by Rochesterians as a tribute to her nephew, David Hochstein, who lost his life in the World War.

She smiled wanly when assured that the Hochstein and Eastman Schools were providing musical educations of many deserving students.

"George Eastman did that," she acknowledged wryly, "but didn't he send our David, and many others, to their death?"

Miss Goldman, who stares fixedly when she declares herself unchanged by the years in her radical spirit, declares "everyone is a radical, in privat relation to organized authority."

She claims as her function in life "working toward an anarchism which will extend beyond private lives to that of the entire world."

Would she have been a radical if she had not endured the sweat shop conditions of Rochester in 1889? Absolutely.

"The transition from the music, the literature and the drama of St. Petersburg—the Russian cultural background—to the factory life of America was too great a blow even for a girl of fifteen.

"If I have any nationalism spirit, it is for America—the land in which I received my inspiration to fight."

The foremost woman radical, whose bobbed hair, cigaret smoking and birth control preachings made her an object of popular scorn thirty-five years ago, is not weakening in her fight for feminism.

PRAISES PRESIDENT

She describes as a "marriage of convenience" her union with James Colton, a Welsh miner, in 1925. The marriage enabled her to claim British citizenship, she says. He still lives in South Wales. She maintains a residence on the Riviera.

Asked how it felt to be in America once more after fifteen years of exile, she explained that she was tired after a lecture in Toronto last night and was "just beginning to get into the swing of being on American soil once more."

"The only information I have about President Roosevelt," she replied, in answer to another question, "is what I read in the newspapers.

"I cannot tell you what I think of your 'New Deal.' I must see

it in oper
feel qualifie
ramification
doubt, it is
cant experi

"I may no
about it in
rest assure
ears and m
learn what

She will r
til about 11
will leave
where she w
she expects
much of the
ty days she
main here.

ENTERS QU

There wil
cussed in l
and explain
will be con
history and
will be in Dr
Community
February 11.

The train
woman, on
Emma," cro
Bridge at N
ada at 10:50

She was g
window of h
steaming si
international
the Niagara
onto Americ
a stop.

Five imm
inspectors, b
ed the train
minutes bef
Niagara Fal
to Buffalo.

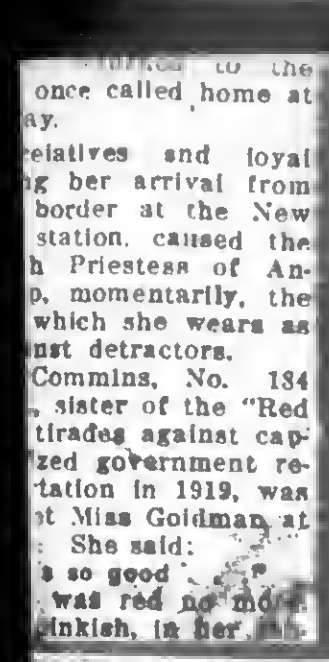
With no
of formality
one of the
visitors from

880617037

The Emma Goldman Papers

[Interview] Visits Kin as 15-year Exile Ends / Emma Goldman.— pp. 1, 9 ; 26 cm. *In* The Rochester Journal. —(Feb. 1, 1934).

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

once called home at
ay.
elatives and loyal
ng her arrival from
border at the New
station, caused the
h Priestess of An-
p, momentarily, the
which she wears as
nst detractors.
Commins, No. 184
, sister of the "Red
tirades against cap-
zed government re-
tation in 1919, was
t Miss Goldman at
She said:
s so good
was red no more.
inkish, in her

WOMAN RETURNS TO CITY AFTER 15-YEAR EXILE

ernment agents pursued her years ago.

"I am too old to go back on my ideals," she said. "Anarchism is not a matter of pride. It is a matter of conviction."

She is convinced that the most significant advances in the world during the last two decades have been made in the field of education. She said:

"We no longer believe teaching to be a question of 'bringing in.' Education today is at its all-time zenith. Education in its best sense means dissemination.

"I've learned that if you don't know the obvious, you won't find the remote."

"The High Priestess of Anarchy" stoutly denies that her ninety-day visa was obtained from any bargaining" with Uncle Sam. The American consul in Toronto asked her political beliefs as a matter of routine, Miss Goldman stated, but did not insist that she promise to abstain from political or social discussions.

Her refusal to comment on such topics was due to her contract with the Pond Bureau for a nation-wide speaking tour, "Red Emma" said. Within an hour after her arrival on American soil, she was the fiery and incisive commentator of old.

ASKS ABOUT MUSIC SCHOOL

She inquired about the Hochstein School of Music, endowed by Rochesterians as a tribute to her nephew, David Hochstein, who lost his life in the World War.

She smiled wanly when assured that the Hochstein and Eastman schools were providing musical educations of many deserving students.

"George Eastman did that," she acknowledged wryly, "but didn't I send our David, and many others, to their death?"

Miss Goldman, who stares fixedly when she declares herself unchanged by the years in her radical spirit, declares "everyone is a radical, in privat relation to organized authority."

She claims as her function in life "working toward an anarchism which will extend beyond private lives to that of the entire world."

Would she have been a radical if she had not endured the sweat shop conditions of Rochester in 1889? Absolutely.

"The transition from the music, the literature and the drama of St. Petersburg—the Russian cultural background—to the factory life of America was too great a blow even for a girl of fifteen.

"If I have any nationalism spirit, it is for America—the land in which I received my inspiration to fight."

The foremost woman radical, whose bobbed hair, cigaret smoking and birth control preachings made her an object of popular scorn thirty-five years ago, is not weakening in her fight for feminism.

PRAISES PRESIDENT

She describes as a "marriage of convenience" her union with James Colton, a Welsh miner, in 1925. The marriage enabled her to claim British citizenship, she says. He still lives in South Wales. She maintains a residence on the Riviera.

Asked how it felt to be in America once more after fifteen years of exile, she explained that she was tired after a lecture in Toronto last night and was "just beginning to get into the swing of being on American soil once more."

"The only information I have about President Roosevelt," she replied, in answer to another question, "is what I read in the newspapers.

"I cannot tell you what I think of your 'New Deal.' I must see it in operation before I should feel qualified to discuss it and its ramifications intelligently. No doubt, it is a colossal and significant experiment.

"I may not be permitted to talk about it in public, but you may rest assured that my eyes and ears and mind will be alert to learn what I can about it.

She will remain in Rochester until about 11 p. m. today when she will leave for New York City, where she will start a lecture tour she expects to take her through much of the country during the ninety days she will be allowed to remain here.

ENTERS QUIETLY

There will be no politics discussed in her lectures, she said, and explained that her subjects will be concerning literature, art, history and drama. Her first lecture will be in Dr. John Haynes Holmes' Community Church in New York, February 11.

The train carrying the little woman, once known as "Red Emma," crossed the Lower Arch Bridge at Niagara Falls from Canada at 10:50 a. m.

She was gazing calmly through a window of her coach as the train, steaming slowly over the high, international structure flung across the Niagara River gorge, rolled onto American soil and came to a stop.

Five immigration and customs inspectors, the usual quota, boarded the train as it hesitated for five minutes before its run into the Niagara Falls station and then on to Buffalo.

With no more formality or lack of formality than if she had been one of the thousands of yearly visitors from Canada, an immigration inspector accepted her visa as Mrs. James Colton and her ninety-day leave to enter this country. Then he passed on to others.

AIDED BY FRIENDS

Her return to America was made possible through the efforts of American friends, she said, on her arrival in Buffalo. Roger Baldwin of the American Civil Liberties Union, and a committee, including among others Prof. John Dewey, Sinclair Lewis, Fannie Hurst, Sherwood Anderson and Dr. J. Holmes, aided her, she declared.

One thing she wanted understood. She came back "not bitter against anyone." "You see," she explained, "I believe in the principle of letting people think for themselves so why should I be bitter."

"Had she seen Alexander Berkman recently?" Berkman was her companion for many years and like her was deported as a dangerous radical.

Yes, she saw Berkman in Nice, France, the day she left there in December for Canada. And she added "our friendship is the kind that ends only with death."

871016085

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Returns to U.S.; Lauds Roosevelt Aid to Masses / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The World Telegram [New York]. —(Feb. 1, 1934).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16803

Emma Goldman Returns to U. S.; Lauds Roosevelt Aid to Masses

By the United Press.

NIAGARA FALLS, Feb. 1.—After an exile of fourteen years, Emma Goldman, anarchist, came back to the United States today under a ninety-day visa authorized by President Roosevelt.

Following a visit with relatives at Rochester, she is scheduled to make a lecture tour of the country from which she was deported in 1919.

Although declining to talk about her economic and political views, she said she still favored the abolishment of all government, and added that "my ideas haven't changed."

She said that "President Roosevelt is the greatest leader the United States has had since Lincoln."

"He has helped out the masses," she said, "and I have to give him credit for that."

Asked what she thought of the dictators of Europe, she replied:—"I don't think much of them."

She told immigration officers her permanent residence was at St. Tropez, France, and that she was a subject of "His Majesty."

Miss Goldman said she hoped to visit practically every industrial centre in the United States.

"WORLD TELEGRAM" February 1, 1934

EMMA GOLDMAN EXTOLS ANARCHIST

At Community Church Service at Town Hall She Reiterates Loyalty to Cause.

Emma Goldman, the anarchist, appeared publicly in this country yesterday for the first time since her deportation fifteen years ago, and 2,000 persons stormed the Community Church services in the Town Hall in the hope of hearing her old fiery oratory. They heard instead a calmly delivered eulogy of the Russian anarchist Peter Kropotkin, whose death thirteen years ago was commemorated at the church's service.

Only once, when she denounced Hitler, did her voice ring with the indignation that formerly provoked her sympathizers and opponents to stormy demonstrations.

There was no demonstration yesterday. John Haynes Holmes, pastor of the church, had asked that there be no applause inside the hall, but the crowd outside, which had waited for two hours for a glimpse of her as she left the hall, gave not so much as a single hiss or cheer. There were smiles and sympathetic comment, but it was only the sort of reception that is given to a "nice old lady."

In her address on Kropotkin Miss Goldman reiterated her faith in anarchy. There was no trace of bitterness at her deportation or appreciation for being permitted to return to this country.

It was Kropotkin, she said, who influenced her decision to devote her life to the cause of anarchy. "He was a great moral force in my life," she said.

The mild, gray-haired woman who had come on the platform with a red-and-gold shawl thrown over her black dress, betrayed the Emma Goldman of old as she waxed indignant over war.

"There is only one answer to war," she said in a voice ringing with emotion. "That is for the people to combine into a society of workers and answer war with a social revolution!"

Miss Goldman was introduced by Mr. Holmes, who said that she had been "crucified on the cross of a nation's scorn," and he pleaded that "we award her the crown which her fidelity deserved before it is too late."

BEST COPY AVAILABLE

880621016

The Emma Goldman Papers

[Interview] Miss Goldman "Home" After 15-year Exile / Emma Goldman.— 29 cm.
In The Rochester Times-Union. —(Feb. 1, 1934).
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Rochester Public Library.

MISS GOLDMAN 'HOME' AFTER 15-YEAR EXILE

RVF. Rochester-Biography
Women

Once Fiery Leader of Anarchists, Deported for Attack on Wartime Conscription, Arrives Here from Canada

By C. GOODLOE BARRY

Struggling to conceal her joy behind a mask of indifference, a tiny, gray-haired woman, once termed the most dangerous persons in America, returned to Rochester today after 15 years in exile.

She was Emma Goldman, eloquent and firey leader of United States anarchists for more than a generation. She was deported by Uncle Sam in 1919 as an undesirable alien for attempting to block conscription during the war.

At the New York Central Station, where she arrived from Toronto at 2:15 this afternoon, Miss Goldman was greeted by relatives and close friends who had been her comrades during her stormy career.

Hopes for Future

It was on just such a bleak, wintry day that Miss Goldman first arrived in Rochester, an immigrant girl from persecution-ridden Russia. And today, like then, there was hope in her heart for the future.

Her pale blue eyes flashed when she began discuesion of her struggles with reportere in the dining car of the train coming in from Buffalo.

"My views have no changed," she declared. "I am still an anarchiet. I am the same. The world has changed. That's why I haven't had to.

"Everyone is an anarchist who loves liberty and hates oppression. But not everyone wants it for the other fellow. That is my task. I want to extend it to the other fellow."

Declines Political Comment

Declining to talk of political or economic affairs because of her contract to deliver a series of lectures, Miss Goldman denied that she had promised to refrain from these topics in order to secure a temporary visa to visit this country.

"I promised nothing," she said.

A Times-Union staff writer met Miss Goldman at Buffalo and accompanied her to Rochester.

Also there, to meet the traveler was Mrs. Leila Carhart of 35 McKinster Street, who spent a summer with Miss Goldman in Berlin some years ago. Until that meeting Miss Goldman had been a bit glum, appearing tired and annoyed by her journey.

At seeing her Rochester friend, however, she became the fiery, emotional personality of old, said "God bless you, Leila" and the two women hugged each other tearfully.

Miss Goldman will leave for New York tonight to begin a lecture tour on literature, drama and her life. She expects to deliver an address here in the couree of the cnast-to-coast trip.

She would not discuss controversial matters with the reportere who surrounded her, but said frankly that she considered President Roosevelt "the first president of the United States who bas shown any consideration for working people."

No Comment on NRA

As for the President's recovery program, she did not wish to comment until she had studied it at first hand.

"I have been given permission to stay here three months," she said, "and in that time I hope to see all the great industrial centers.

Miss Goldman said she will stay here only until tonight, but will return for a longer visit before her stay in the United States ends. While here she will see her brother, Herman Goldman of 114 Laburnum Crescent, and her sieter, Mrs. Samuel Commins of 184 Caroline Street.

Yellowing newspaper clippings and a lusty two-volume autobiography, "Living My Life," both tell the history of Emma Goldman.

The clippings, particularly those dating back to the period when the World War inflamed patriotic fervor to fever pitch, painted "Red Emma's" record in deepest dye.

Served Prison Terms

She served two prison terms, one on conviction of inciting riot in New York City in 1893 and one on conviction of obstructing the draft. A confirmed atheist and early advocate of birth control, she was arrested and released with regularity.

Much sympathy she might have won was lost when she left her husband, Jacob Kershner, whom she married in Rochester, and went to New York to devote her life to the spread of anarchy and publicly acquired a common law mate in Alexander Berkman.

At the turn of the century she was arrested on the belief she had inspired the assassination of President McKinley but Chicago authorities refused to permit her extradition to Chicago and she was never tried.

Years later dynamiters of the Los Angeles Times were branded as members of the Goldman clan. Charges that Miss Goldman received German money to block preparednese in the United States and to foment rebellion in India were circulated freely.

Thousands Heard Her

Her violence and vituperative eloquence drew thousands to her radical meetings. Admission fees were charged and contributions solicited.

Department of Justice agents testified at her deportation proceedings that her bank book showed weekly depoeits of from $50 to $3,700 weekly over a period of years. One story related how she had sought to buy a ticket on the vessel on which she was deported that she might be assured the comforts of a first class passenger.

Friends of Miss Goldman characterized her as a "beautiful character—100 years ahead of her time." Enemies denounced her as a fomenter of revolution, violence and bloodshed.

Persecution As Child

Judging by her book, Mise Goldman's Russian childhood, beset by persecution of Jews and harsh parents, was not a happy one. At the age of 15 she and her sister Helena, set out for the Flower City in the "Promised Land." They were to join a third sister, Lena, already here.

Helena, now dead, was Mrs. Jacob Hochstein, mother of David Hochstein in whose honor the music school of that name was founded. Lena is Mrs. Samuel Commins of 184 Caroline Street.

Soon after her arrival on a bleak and cold January morning, Miss Goldman obtained a job sewing ulsters at Garson and Mayer's clothing factory at $2.50 a week. Rebelling against the routine and refused a raise, she left and got a similar job at Rubenstein's factory.

First Speech Here

Here in Rochester she attended her first dance at the German Club and did not reach bome until 5 o'clock in the morning, and here after launching on her new career of agitation she made her first speech at the German Union.

A year after her arrival she was joined by her mother and brothers, Herman, who now resides at 114 Laburnum Crescent, and Yegor. Kershner boarded with the family to bolster its limited finances and in February, 1887, he was married to Miss Goldman by Rabbi Kaiman Bardin.

Association of Mise Goldman with a small group of radicals here aroused her interest in the defendants being tried for the Haymarket bombing in Chicago. When five were convicted of murder and hung, Miss Goldman wrote she suffered a great emotional shock, fell in a stupor, and awoke the next day with a distinct sensation something new and wonderful had been born in her soul.

She determined to dedicate her life to the cause of the executed anarchists and soon after departed for New York, glad to be free of

Rochester wi
"provincial to
appreciation
things of life

Miss Goldm
tended the st
tial's worst
tained the ru
the natural

BEST COPY AVAILABLE

880621016

The Emma Goldman Papers

[Interview] Miss Goldman "Home" After 15-year Exile / Emma Goldman.— 29 cm.
In The Rochester Times-Union. —(Feb. 1, 1934).
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Rochester Public Library.

money to block
he United States
ebellion in India
eely.

Heard Her

d vituperative elo-
sands to her rad-
mission fees were
ibutions solicited.

Justice agents
deportation pro-
her bank book
posits of from $50
over a period of
related how she
y a ticket on the
she was deported
be assured the
st class passenger.
ss Goldman char-
a "beautiful char-
s ahead of her
denounced her as
evolution, violence

on As Child

r book, Miss Gold-
childhood, beset by
Jews and harsh
t a happy one. At
she and her sister
for the Flower City
ised Land." They
third sister, Lena,

dead, was Mrs.

n, mother of David
whose honor the
of that name was
is Mrs. Samuel
4 Caroline Street.

r arrival on a bleak
uary morning, Miss
ined a job sewing
arson and Mayer's
y at $2.50 a week.
nst the routine and
e, she left and got
b at Rubenstein's

Speech Here

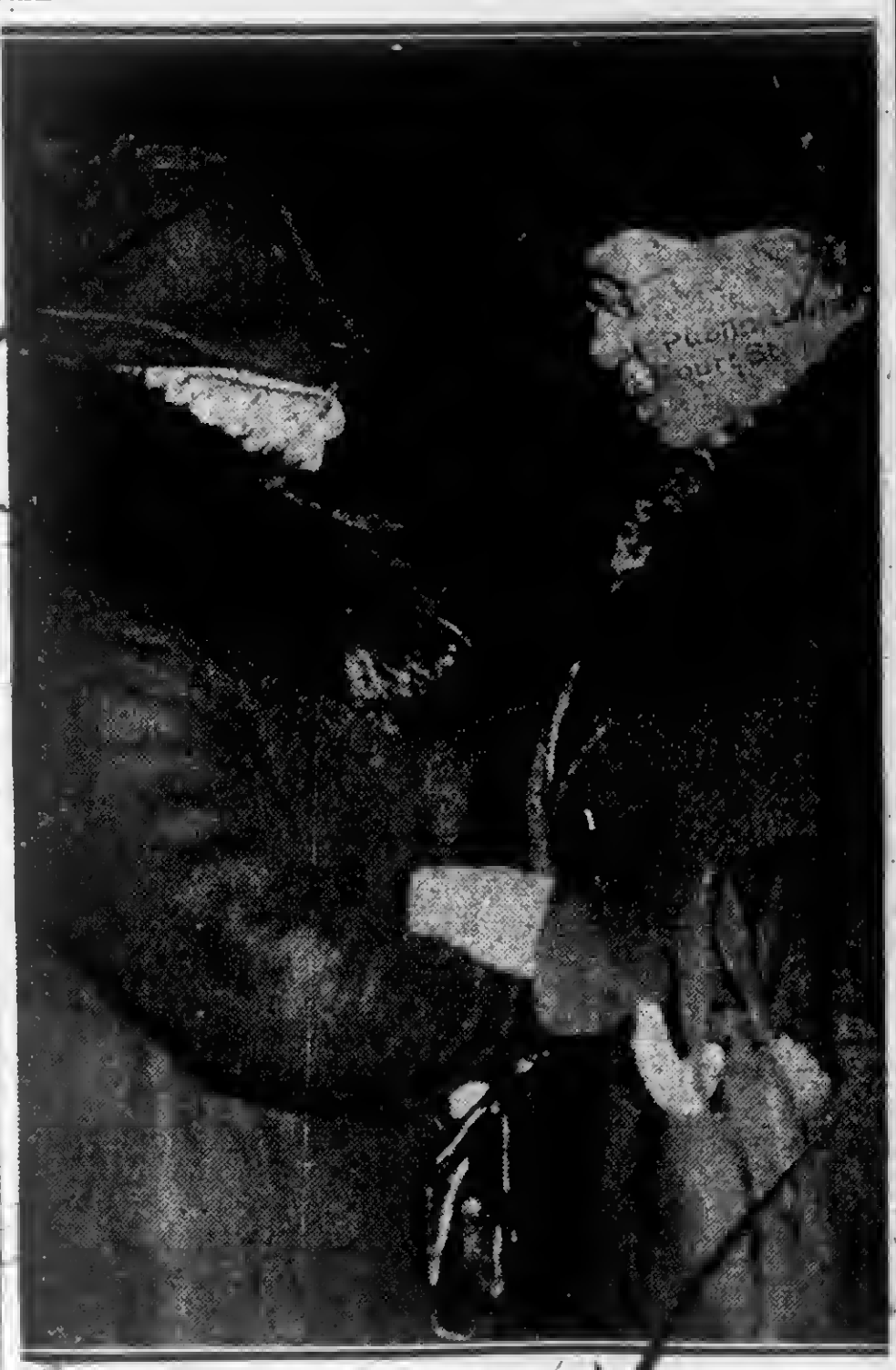
chester she attended
at the German Club
reach home until 5
morning, and here
g on her new career
she made her first
German Union.
r her arrival she was
mother and brothers.
now resides at 114
rescent, and Yegor.
rded with the family
limited finances and
1887, he was married
dman by Rabbi Kal-

of Miss Goldman
ll group of radicals
l her interest in the
being tried for the
bombing in Chicago.
were convicted of mur-
g. Miss Goldman wrote
l a great emotional
n a stupor, and awoke
y with a distinct sen-
thing new and wonder-
n born in her soul.
mined to dedicate her
cause of the executed
nd soon after departed
ork, glad to be free of

Rochester which she termed a
"provincial town," lacking in an
appreciation of any of the finer
things of life.

Miss Goldman's philosophy con-
tended the state was the individ-
ual's worst foe in that is sus-
tained the ruling class which was
the natural enemy of the masses.

Reunion in Rochester

After 15 years of exile, Emma Goldman (right), one-time leader of American anarchists, came home to Rochester today. She is shown as she was met at the New York Central Station by her sister, Mrs Samuel Commins of 184 Caroline Street.

BEST COPY AVAILABLE

870924521

The Emma Goldman Papers

[Interview. ...Anarchist Still] / Emma Goldman.– [(Feb. 1, 1934, Emma Goldman Scrap Book)].– 1 p. ; 28 × 8 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ANARCHIST STILL

Once "Bad," Now "Worse," She Says in Boston

A pale, mannish-faced little woman debarked from an extra-fare train last night and blinked through thick, rimless glasses about the Back Bay station—a bit thankful, accordingly, that her arrival in Boston was unattended by demonstration.

It was Emma Goldman, "Red Emma," high priestess of anarchism, the woman without a country, the world's outstanding preacher of social revolution. Once they called her "the most dangerous woman in the United States" and they deported her, in 1919, to Russia—which, in turn, banished her.

EMMA GOLDMAN
Photographed in Boston last night

She is in the United States on a 90-day permit from the Department of Labor.

At the age of 64, she says: "I am more of an anarchist than when I left America."

She hasn't changed any of her ideas about what she calls the beauties and glories of anarchy. Proudly admitting that she was always considered "bad," she boasts that she is "worse." She announced that she is in this country for a lecture tour on "literary" subjects. She made it plain to newspaper men that "literary" matters, such as the drama and literature of Europe, cover a wide field.

Denies She Is "Gagged"

To a question as to whether a "gag-rule" provision had been incorporated in the 90-day permit, she replied:

"I am one who is not easily gagged. I will speak out if I see anything."

She said no particular restrictions had been placed by the Labor Department on the wording of her lectures.

If Emma Goldman seemed like a gentle grandmother when she left the train at 5:40 p. m. or when she entered her suite at the Hotel Brunswick, the illusion was quickly dispelled when the prophet of anarchy started to talk about world affairs.

Then, marked only by the mellowing influence of the years, she became the Emma Goldman of the war days, the woman who was exiled from the United States for opposing the war draft, and banished from Soviet Russia because she criticized policies of the Communist dictatorship.

Reiterating her loyalty to the cause of anarchy, Miss Goldman lifted her voice to a pitch unconsciously intended for crowds when she exclaimed: "I have not changed my views one bit; the failure of the world governments to cope with economic problems has strengthened my view that only anarchism can succeed."

She declared she was disappointed in the direction given the Russian revolution by the leaders.

"I am disappointed that the Soviet leaders accepted the Marxian theory of centralization of power," she said.

Says War Is Imminent

The French situation is "not very deep," she feels, because the Latin people have never had much faith in political systems and their outbursts are part of this psychology.

War, Emma thinks, is a great danger of the moment. "In Europe, danger is imminent at almost any given spot—and the only possible way to avoid war is to have all the liberal elements combine in an anti-Fascistic movement," she said. "I am against war."

Discussing the Austrian situation, she said that from the cowardly defeat of the German Socialists the Austrian Socialists have learned not to do likewise. "They have learned that if they are to die they should die as heroes," she said. "It was a heroic battle in Vienna.

"Communism has declined in Europe in the past few years. I hope

When asked to give her reactions to the United States after an absence of more than 14 years, Miss Goldman replied it would not be fair to give an opinion so soon after her arrival here. "I've been here only since Feb 1 and I've been hustled about from meeting to meeting, really seeing nothing," she said; "but before my 90 days are up and I must return to England, I think I'll have something to say about it.

"There must have been a change here toward more liberalism—or I wouldn't be back on a visa," she announced.

Then she withdrew with her niece, Mrs Stella Ballantine of New York city, and Mack Hilliard, her lecture manager, to prepare her "literary" speech for tonight in Tremont Temple.

870924517

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Back to Visit Kin Here / Emma Goldman.– [(Feb. 2, 1934?, newsclipping)].– 2 p. ; 25 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

meets served.

16599

Emma Goldman Back To Visit Kin Here

EMMA GOLDMAN *MRS. LENA COMMINS*

After a fifteen-year exile from the United States, Miss Goldman returned this afternoon for a few hours' stay. She is pictured at the New York Central Station as her sister greeted her.

Returns to City After Fifteen-Year Exile From U. S.; Re-entered Today

By JOHN GUTTENBERG

After fifteen years in exile, Emma Goldman, internationally known radical, returned to the Rochester she once called home at 2:13 p. m. today.

Sight of relatives and loyal friends, waiting her arrival from the Canadian border at the New York Central station, caused the so-called "High Priestess of Anarchy" to drop, momentarily, the stolid reserve which she wears as a defense against detractors.

Mrs. Lena Commins, No. 184 Caroline Street, sister of the "Red Emma" whose tirades against capital and organized government resulted in deportation in 1919, was the first to meet Miss Goldman at the station here. She said:

"Sister! it is so good . . ."

"Red Emma" was red no more. She was a bit pinkish, in her sen-

Turn to Page 9—Column 1

BEST COPY AVAILABLE

870924517

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Back to Visit Kin Here / Emma Goldman.– [(Feb. 2, 1934?, newsclipping)].– 2 p. ; 25 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN RETURNS TO CITY AFTEER 15-YEAR-EXILE

16599

Continued from First Page

timentalism, as her voice choked with the semblance of a sob and she clutcher Mrs. Commins to her shoulder.

A brother, Herman Goldman, No. 114 Lakeronm Crescent, pushed forward. Other kin and friends—a small but partisan coterie—surrounded Miss Goldman to wish her well before she was whisked away to family visits with the Commins and the Goldmans.

Her first of ninety days on American soil, granted on a special visa from President Roosevelt, was a full one for the feminist leader.

She left Toronto at 8 a. m., after a lecture the night before, and reached the International Bridge at 10:55 a. m. When immigration authorities examined her credentials, she was just another visitor to the United States.

DECLINES TO TALK

She was unattended. She sat alone in a day coach. She refused to talk to interviewers.

Her first hour in the United States—which had packed her off to Russia in 1919 for criticism of the war draft—was passed in Stolid contemplation, as her train steamed from Niagara Falls to Buffalo.

There, at noon, Miss Goldman's

There, at noon, Miss Goldman's reserve cracked. Mrs. Lelia Carhart, No. 38 McKinster Street, long a friend of "Red Emma's" and her companion in Berlin during the Summer of 1923, met her for the ride on the Empire to Rochester and was greeted with warmth.

HOLDS TO IDEALS

The plump little gray-haired woman, whose name is known in every capital of the world, today is no whit different—in her philosophy—than she was when government agents pursued her years ago.

"I am too old to go back on my ideals," she said. "Anarchism is not a matter of pride. It is a matter of conviction."

She is convinced that the most significant advances in the world during the last two decades have been made in the field of education. She said:

"We no longer believe teaching to be a question of 'bringing in.' Education today is at its all-time zenith. Education in its best sense means dissemination.

"I've learned that if you don't know the obvious, you won't find the remote."

"The High Priestess of Anarchy" stoutly denies that her ninety-day visa was obtained from any "bargaining" with Uncle Sam. The American consul in Toronto asked her political beliefs as a matter of routine. Miss Goldman stated, but did not insist that she promise to abstain from political or social discussions.

Her refusal to comment on such topics was due to her contract with the Pond Bureau for a nation-wide speaking tour. "Red Emma" said.

Within an hour after her arrival on American soil, she was the fiery and incisive commentator of old.

ASKS ABOUT MUSIC SCHOOL

She inquired about the Hochstein School of Music, endowed by Rochesterians as a tribute to her nephew, David Hochstein, who lost his life in the World War.

She smiled wanly when assured that the Hochstein and Eastman Schools were providing musical educations of many deserving students.

"George Eastman did that," she acknowledged wryly, "but didn't he send our David, and many others, to their death?"

Miss Goldman, who stares fixedly when she declares herself unchanged by the years in her radical spirit, declares "everyone is a radical, in privat relation to organized authority."

She claims as her function in life "working toward an anarchism which will extend beyond private lives to that of the entire world."

Would she have been a radical if she had not endured the sweat shop conditions of Rochester in 1889? Absolutely.

"The transition from the music, the literature and the drama of St. Petersburg—the Russian cultural background—to the factory life of America was too great a blow even for a girl of fifteen.

"If I have any nationalism spirit, it is for America—the land in which I received my inspiration to fight."

The foremost woman radical, whose bobbed hair, cigaret smoking and birth control preachings made her an object of popular scorn thirty-five years ago, is not weakening in her fight for feminism.

PRAISES PRESIDENT

She describes as a "marriage of convenience" her union with James Colton, a Welsh miner, in 1925. The marriage enabled her to claim British citizenship, she says. He still lives in South Wales. She maintains a residence on the Riviera.

Asked how it felt to be in America once more after fifteen years of exile, she explained that she was tired after a lecture in Toronto last night and was "just beginning to get into the swing of being on American soil once more."

"The only information I have about President Roosevelt," she replied, in answer to another question, "is what I read in the newspapers.

"I cannot tell you what I think of your 'New Deal.' I must see it in operation before I should feel qualified to discuss it and its ramifications intelligently. No doubt, it is a colossal and significant experiment.

"I may not be permitted to talk about it in public, but you may rest assured that my eyes and ears and mind will be alert to learn what I can about it.

She will remain in Rochester until about 11 p. m. today when she will leave for New York City, where she will start a lecture tour she expects to take her through much of the country during the ninety days she will be allowed to remain here.

ENTERS QUIETLY

There will be no politics discussed in her lectures, she said, and explained that her subjects will be concerning literature, art, history and drama. Her first lecture will be in Dr. John Haynes Holmes' Community Church in New York, February 11.

The train carrying the little woman, once known as "Red Emma," crossed the Lower Arch Bridge at Niagara Falls from Canada at 10:50 a. m.

She was gazing calmly through a window of her coach as the train, steaming slowly over the high, international structure flung across the Niagara River gorge, rolled onto American soil and came to a stop.

Five immigration and customs inspectors, the naval quota, boarded the train as it hesitated for five minutes before its run into the Niagara Falls station and then on to Buffalo.

With no more formality or lack of formality than if she had been one of the thousands of yearly visitors from Canada, an immigration inspector accepted her visa as Mrs. James Colton and her ninety-day leave to enter this country. Then he passed on to others.

AIDED BY FRIENDS

Her return to America was made possible through the efforts of American friends, she said, on her arrival in Buffalo. Roger Baldwin of the American Civil Liberties Union, and a committee, including among others Prof. John Dewey, Sinclair Lewis, Fannia Hurst, Sherwood Anderson and Dr. J. Holmes, aided her, she declared.

One thing she wanted understood. She came back "not bitter against anyone." "You see," she exclaimed, "I believe in the principle of letting people think for themselves so why should I be bitter."

"Had she seen Alexander Berkman recently?" Berkman was her companion for many years and like her was deported as a dangerous radical.

Yes, she saw Berkman in Nice, France, the day she left there in December for Canada. And she added "our friendship is the kind that ends only with death."

DE ROO'S
752 LAKE AVE.
—Featuring—
AL. FAST
Dancing Master of Ceremonies.
MARGIE STEWART
Cleverest Tap Dancing.
ELSIE ALENT
In Something New!
ALL STAR FLOOR SHOW
3 Shows Nightly. No Cover Charge.

t newspapers. It is nat-
ication and deep satisfac-

k of the World War, when
that the neutrality which
ed to observe lacked the
it respected by the belli-
t papers have advocated a

eturns to City After Fifteen-
Year Exile From U. S.;
Re-entered Today
by JOHN GUTTENBERG
at the New York Central Station
returned this afternoon for t

BEST COPY AVAILABLE

690

850517000

The Emma Goldman Papers

[Interview] Rochester Visited by Emma Goldman / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The New York Times. –(Feb. 2, 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Times Wide World Photo.

ED IN BRONZE.

Shown at the Knoedler

TURED ANIMALS O FIELD MUSEUM

of 20 Statues, Work of rt Haseltine, to Close lere This Week.

end of this week the col- f twenty sculptures of hampion animals by the sculptor Herbert Hasel- be packed up at the gal- f. Knoedler & Co., 14 East nth Street, where they n on view since Jan. 15, ent to the Field Museum o, to which they will go of Marshall Field.

seltine, who makes his Paris, has worked nearly years to complete this group of horses, cattle, pigs. In 1925 Mr. Field ned him to complete the the Field Museum. The have been shown in ad may be exhibited else-

ROCHESTER VISITED BY EMMA GOLDMAN

Still an Anarchist but Not Bitter, She Says on Return After 16 Years' Exile.

DEFERS COMMENT ON NRA

She Praises Roosevelt as Friend of Worker—Made No Pledge on Lecture Topics.

Special to THE NEW YORK TIMES.

ROCHESTER, Feb. 1.—Setting foot on American soil for the first time in fifteen years, Emma Goldman, the "Red Emma" of former fiery utterances, arrived here today with quiet lips and graying hairs.

By a special permit from President Roosevelt she is in this country for ninety days. Bitter against no one, she said, she is here to visit her old friends and her home city in which she was a shop worker years ago.

"My views have not changed," she declared. "I am still an anarchist. I am the same. The world has changed—that's why I haven't had to.

"Every one is an anarchist who loves liberty and hates oppression. But not every one wants it for the other fellow. That is my task; I want to extend it to the other fellow."

Declining to talk of political or economic affairs because of her contract to deliver a series of lectures, Miss Goldman said she had not promised to refrain from such topics in order to secure a temporary visa to visit the United States.

"I promised nothing," she said.

She did say frankly that she considered President Roosevelt "the first President of the United States who had shown any consideration for working people."

As for the President's recovery program, she said she did not wish to comment until she had studied it at first hand.

"I have permission to stay here three months," she explained, "and in that time I hope to see all the great industrial centres."

Miss Goldman was met by Mrs. Leila Carhart, who spent a Summer with her in Berlin some years ago. Until that meeting Miss Goldman had been a bit glum, appearing tired and annoyed by her journey.

At seeing her Rochester friend, however, she became the fiery, emotional personality of old, said "God bless you, Leila" and the two women hugged each other tearfully.

While here she will see her brother, Herman Goldman, and her sister, Mrs. Samuel Commins.

Her return to this country was made possible through the efforts of American friends, she said. Roger Baldwin of the American Civil Liberties Union, and a committee, including among others Professor John Dewey, Sinclair Lewis, Fannie Hurst, Sherwood Anderson and Dr. J. Holmes, aided her, she declared.

One thing she wanted understood; she came back "not bitter against any one."

"You see," she explained, "I believe in the principle of letting people think for themselves, so why should I be bitter?"

Miss Goldman left for New York tonight to begin a lecture tour on literature, drama and her life.

Testifies in Sugar Case.

Special Cable to THE NEW YORK TIMES.

SAN JUAN, Feb. 1.—Harry E. Henneman, vice president of the National City Bank of New York, questioned in the United States District Court today in the United Porto Rico Sugar Company receivership, said he planned to sail this afternoon for New York. As the examining counsel needed longer for his examination, he agreed to stay a few days more.

BYRD'S SHIPS RUSH TASK OF UNLOADI

Bear's Men Aid Crew of J... Ruppert in Getting Supplies to Little America.

By Mackay Radio to THE NEW YORK T...

ABOARD THE S. S. J... RUPPERT, Bay of Whales, ... arctica, Jan. 31.—The Bear of ... land, supply ship of the ... Byrd Antarctic Expedition, ... berthed alongside the flagship J... Ruppert, and since midnight ... two ships have been simultaneously discharging Winter stores to ... bay ice, six miles from Little A... ica. The 60-year-old barken... Lieutenant Robert A. J. Eng... U. S. N., commanding, compl... her four months' run from Bo... at 10:30 last evening.

Her canvas furled because ... strong head winds, the ... steamed down past the shining ... cliffs of the west barrier of ... Bay of Whales, then cut across ... where the Jacob Ruppert ... moored alongside the ice front. ... had a decided list to port. ... ancient veteran of Arctic wa... was a dramatic sight with her d... piled high with cargo and y... aslant.

Work on the Jacob Rup... stopped and men came from b... to meet old friends. The dog te... hauling on the southern trail c... back on the run as the Bear cu... 300 yards off.

Commodore Gjertsen soon ... three resonant blasts of welc... and Lieutenant English on the ... smartly broke out three signal f... As she came abeam, Admiral ... megaphoned from the Jacob ... pert's bridge:

"Welcome to the Bay of Whal...

The young skipper of the ... respectfully removed his stock ... cap and shoved his lanky body ... through the window on the ... board side.

"Thank you, sir," he sho... back. "We're all set to go."

STARTING PROMPTLY AT 9 A.M. E...

HOLIDAY...

BEST COPY AVAILABLE

810409357

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Arrives; "Literature" Her U.S. Topic / Emma Goldman. – p. 1 ; 29 cm. *In* The New York World-Telegram. – (Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Emma Goldman Scrapbook, Rare Books and Manuscripts Division.

Feb 2. 1934 NEW YORK WORLD-TELEGRAM.

BACK FROM FOURTEEN YEARS OF EXILE

World-Telegram Staff Photo.

Emma Goldman upon her arrival here today.

Emma Goldman Arrives; 'Literature' Her U. S. Topic

Fiery Anarchist of Days Before Deportation Is Subdued to Grandmotherly Air—Two Members of Police Radical Squad on Train.

Emma Goldman has returned—for ninety days.

But not the Emma Goldman who through the early years of the century swayed all elements of the country with her fire and anarchy and who fourteen years ago December 21 was deported as a criminal alien. At least not in appearance. She is now a grandmotherly person with a blue, twinkling eye.

A dozen people greeted her as she walked from the train at the Pennsylvania Station at 8:15 A. M. today. Included were Dr. John Haynes Holmes, who gripped her by both arms and boomed:—

"Welcome home, Emma! Welcome home!"

Emma Goldman embraced her niece, Mrs. Stella Ballantine, and Mrs. Ballantine's son, and held him away from her exclaiming at how the years had changed him. He was a small child when she last saw him.

The words of greeting were few, as if the thoughts at the instant of returned after fourteen years were not for the public.

Literature Only Topic.

The small group moved toward the taxi stand, and then Emma Goldman left for 15 Charlton St., the residence of Mrs. Ballantine, where she is to stay during the next six weeks.

"I'm just going to talk about literature," she explained on the train this morning as it hummed across the Hackensack River meadows—"just literature."

She was reticent to discuss her plans further other than that she is going to lecture on tour.

James Pond her manager, is handling all the details, she explained.

Getting Material for Book.

"I'll be in this country maybe two months," she said, "and then back to Canada until probably some time this summer. I'm gathering material for another book."

She shook her head. No, it was not going to be economic or political in character.

"Just more autobiography," she said.

She is making her home in the south of France, St. Tropez, a small village just east of Toulon. Most of her time she spends there, but travels through France and England occasionally. She is a British subject.

"My husband is in England," she said. He is James Colton, a Scotsman. "I travel alone mostly. He don't mind.

There was an atmosphere of restraint that clogged the conversation. As the train slowed into the station—the reason—two of them rose from a seat on the opposite side of the Pullman. They were two members of the New York Police Department radical squad. Emma Goldman walked toward the door as any grandmother of 64 might—quietly and without effusion, but the slightly tolerant smile curved her lip a bit.

880621000

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Red Emma" Goldman Finds Her Theories Now Vogue / Emma Goldman.– 29 cm. *In* The Rochester Journal. –(Feb. 2, 1934).
Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

HOME AT THE END OF THE EXILE TRAIL

RJ 2-2-34

Rochester Public Library
54 Court St.

'Red Emma' Goldman I Her Theories Now

By RALPH P. YOUNG

A scared little boy stood in the corner of Music at the Pan-American Exposition in Buf years ago gripping his father's hand.

The President of the United States had been shot a few minutea before and an ugly crowd was demanding the life of the assassin —an "anarchist."

In the months that followed the word anarchist was dinned into the ears of that ever his elders with it was linke that of Emma Gol ter. For years tha to frighten small more so than ehi

Last evening, small boy grown shook hands with youth the same a plump, gentle, l ly woman who things— of newsp

Miss Goldman lon in her passp newspaper mun at the home of man Goldman of Crescent.

Tired by her t wearied by the porters who met and passed her was pledged not clined to meet n photographers du her brother's hom

But she remem given in Toronto receive this write home.

Exiled from the been the scene o social justice, she terday, by grace Presbient Roose ninety days on visiting relatives

Her visit to Ro She left last night keep her first lec but plans to retu month in lecture.

Once founded of Rochester wh to speak, Emma G invited to return leading citizens.

"I have been before the City "When I come b to talk about oth I am under pled

880621000

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Red Emma" Goldman Finds Her Theories Now Vogue / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Rochester Journal. – (Feb. 2, 1934).

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

'Red Emma' Goldman Finds Her Theories Now Vogue

By RALPH P. YOUNG

A scared little boy stood in the corner of the Temple of Music at the Pan-American Exposition in Buffalo thirty-two years ago gripping his father's hand.

The President of the United States had been shot a few minutes before and an ugly crowd was demanding the life of the assassin —an "anarchist."

In the months that followed the word anarchist was dinned into the ears of that small boy whenever his elders assembled and with it was linked another name—that of Emma Goldman of Rochester. For years that name was used to frighten small boys—and even more so their elders.

Last evening, the writer, the small boy grown stout and bald, shook hands with the terror of his youth—the same Emma Goldman, a plump, gentle, near-sighted, elderly woman who is afraid—of all things—of newspaper men.

Miss Goldman (Mrs. James Colton in her passport) met only one newspaper man after her arrival at the home of her brother, Herman Goldman of No. 114 Lahurnum Crescent.

Tired by her trip from Toronto, wearied by the persistence of reporters who met her at the border and pressed her for interviews she was pledged not to give, she declined to meet newspaper men or photographers during her stay at her brother's home.

But she remembered a promise given in Toronto that she would receive this writer at her brother's home.

Exiled from the land which had been the scene of her battles for social justice, she came back yesterday, by grace of an order from President Roosevelt, to spend ninety days on American soil, visiting relatives and lecturing.

Her visit to Rochester was brief. She left last night for New York to keep her first lecture engagement, but plans to return later in the month to lecture.

Once hounded from the streets of Rochester when she attempted to speak, Emma Goldman has been invited to return and address its leading citizens.

"I have been asked to speak before the City Club," she said. "When I come back, I'll be able to talk about other things. Now I am under pledge to my spon-

880621000

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Red Emma" Goldman Finds Her Theories Now Vogue / Emma Goldman.– 29 cm. *In* The Rochester Journal. –(Feb. 2, 1934).

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

ALLEN GOLDMAN EMMA GOLDMAN

In Rochester for the first time since she was exiled from the United States fifteen years ago, Miss Goldman, internationally known radical, is shown in this exclusive picture with her thirteen-year-old nephew at the home of her brother, Herman Goldman, No. 114 Laburnum Crescent.

880621000

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Red Emma" Goldman Finds Her Theories Now Vogue / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Rochester Journal. —(Feb. 2, 1934).

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

---

sore nat to talk until my lecture tour begins in Naw York."

This terror of conservative citizens of a previous generation has lost none of the fire of other years, hut it is controlled.

The first impression of a shy, little old lady fades when she begins to talk. She flashes quick denial that she ever instigated acts of violence hy so-called anarchists and then subsides to shrug her shoulders and add:

"But what difference does it make?"

Newspaper men bother her, she said, because they have huilt myths ahout her. Crowds, even hostile ones, she has learned to handle.

"I have heen hlamed for nearly every act of violence that happened while i was lecturing years ago." she said. "A lawyer friend of mine once said 'Emma Goldman will he blamed for every act of violence for the last fifty years and for the next hundred years.'

"But he was wrong. Violence ha become fashionable. There has been so much of it in the world no one thinks of blaming me."

"Did you ever counsel violence?" I asked.

"Never. I was blamed for the acts of those anarchists in Chicago, although I was in Rochester at the time of ths riots and never knaw any of them. But thay threw me into jail when I visited Chicago later."

Being thrown into jail was no novelty for the "Red Emma" of the early part of the century. She occupied many of the hest jails in the country—and many of the worst—she recalled.

Her lectures were never popular with conservatives. She voiced her opinions in several states.

"But I naver talked in the South," shs said. "I wes askad to keep off the Negro problami, so I never would consent to go there

"I havs traveled about America so much that i really know it much better then Americens who have been horn here and always lived here. One night at e dinner in London Sinclair Lawis introduced me as the oniy 'real American' present."

Miss Goldman's once hohhed hair is gray now and caught snuggiy hehind her ears. She wears glasses ar ' insists on facing the camera directly because the light reflects from them otherwise. She is particular about her camera posing. The right lens of the spectacles la an eighth of an inch thick and is revealed in profile photographs, so she avoids them.

When she talks she pats her hack hair with an unconscious feminine gesture. When the question horders on forhidden grounnd she grips her fingers tightly and twists a flimsy handkerchief.

A question ahout Hitler hrought a sudden twitching of the fingers.

"I lectured in Germany for some time," she said. "The Nazis were coming into power when I left. Yes, I saw moch of Germany, but I can't express my opinion of that sort of thing."

The gesture and tone implied what she left unsaid.

Did she think America had changed in fifteen years? She countered with a question:

"Do you think I could have come here when Hoover was President—or anyone like him?"

"Times have changed," she added, "but people must change, too. I have kept in close touch with America, but mayba I don't yet sense the ehange that has taken piece. There must be some chenge for Presidents de not push the psople, the people push the President. Mr. Roosevsit reflects a changs.

"I am no longer a radicel. The timas heva caught up with me. I will hava to do something tarribly different to get anyone to notice me now."

She smiled for the first time.

Asked if she hoped to revisit familiar Rochester scenes on her return call, Miss Goldman sagged a bit.

"There are no familiar scenes to me," she said with a touch of sadness. "I know littie ebout Rochestar. I had few friende here, you know. Outsida of my rsietives there ara only a few I can ramember as friands. But I'd like to come hack."

"Will you discuss government or socisl problams in your lectursa?"

"No, I'll talk about literature and the drama. But of course literature is broad and covers a variety of subjects. Words only express the thought of tha times, so, if I discuss literature—and my book—i can say—Oh, well."

She shrugged and smiled again. So once more "Red Emma" may be heard from, although my guess is it won't cause much excitement.

Once she waa put in jeil for discussing hirth control. Now yon can hear it in the pulpit.

Once she smoked cigarets and got "a rise" out of the neighhors; now they all walk a mile for one.

Once she advocated free love, hut Broadway has stolen her stuff, and made it expensive.

No, "Red Emma", no longer scares little hoys—nor fidgety old men.

She's just a nice old lady.

880621015

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman, Tired, Sad, Tries to Avoid Controversial Topics... / Emma Goldman.— p. 15 ; 23 cm. *In* The Democrat and Chronicle [Rochester]. —(Feb. 2, 1934).

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

Democrat and Chronicle

ROCHESTER, N. Y., FRIDAY, FEBRUARY 2, 1934

FINANCIAL
WANT ADS

PAGE F

...ault Dying, Assailant in Night Attack

...y St. Mary's Hospital authori... ...9 Oriole Street, mysteriously ... lapsed into unconsciousness ...ght a clue to his assailant.

POLICE START EARNEST DRIVE ON 1933 PLATES

Leniency Given Tardy Drivers Ends-License Bureau Crowded

COMMISSION ASKS COUNTY UNIT CONTROL

Supervisors Urged to Back Mastick Bill For Quick Action

Favor Mastick Bill

Emma Goldman, Tired, Sad, Tries to Avoid Controversial Topics on Visit with Relatives

Famous Anarchist Asserts All Who Love Liberty Are Anarchists

By MARGARET PRAWLEY

A short stocky woman, middle aged and looking more than a little tired stepped down on the New York Central station platform yesterday afternoon into the eager waiting arms of her sister.

Emma Goldman, internationally famous anarchist and apostle of social revolution had come home.

Miss Goldman brushed away the tears. Yes she said she was glad to be home but she spoke with a glance at the smiling tremulous face of her sister, Mrs Samuel Cumming of 146 Caroline Street, and with a hand clasping that of her brother, Herman, of 114 Laburnum Crescent. At the moment she wasn't thinking of her 15-year exile from America nor of the implications of the 30-day stay granted her by the Labor Department. She was concerned only with the few brief hours ahead with her family.

Her first decision to go on to New York last evening and later changed announcing she would stay overnight and perhaps today.

Face Tells Life Story

At first glance Miss Goldman is no longer of unstable reputation. She is surprisingly short. In her garnet covered coat with its trim black collar and matching black hat she might have been any one an matron. But her face ... interesting. It is lined for her ... and in repose more than ... The pale blue eyes ... penetrating the sleepiness ... Her mouth is expressive ... It looks as though ... applying its artist's ... to the question ... humanity's trials at all ... controversial subjects.

But Miss Goldman was ... three years ago. She ... the shop ... her private affairs ... in front of drama and her own ...

Emma Goldman, as she appeared yesterday alighting from a train at the New York Central Station.

In New York in February it is the ... Heaven it may be ... minister. Perhaps she said ... It never ... she ... with relatives and friends. Her activity and her interests are ... the public of a community.

One thing Miss Goldman wanted made clear ... she was running ... the U. S. later ... would appear ... Much as always despite her ...

Changes Mind, Extends Stay Before Leaving For New York

efforts to avoid controversial subjects. Miss Goldman told reporters on the train that her views on the social order are unchanged.

"I am still an anarchist," she said. "I am the same. The world has changed. That's why I haven't said so. Everyone is an anarchist who loves liberty and hates oppression. But not ... it for the other fellow. That is my task. I want to extend it to the other fellow."

As to her reaction to President Roosevelt and the NRA, Miss Goldman said she might have an opinion three months hence, but now she only knows what she reads in the newspapers. Going into many industrial centers she will, she said, study conditions at ...

Mother Over Nephew's Death

The Rochester home-coming was one of mingled joy and sorrow to Miss Goldman since her sister, Helen Hornstein, and her nephew, David Hornstein, are no longer alive. About David Hochstein's death in the World War Miss Goldman expressed herself bitterly yesterday. She felt that a great musician had been martyred to war. She has always hated war and her nephew she loved dearly.

With characteristic directness she told reporters that her marriage to James Colton, a Welsh miner, had been for purposes of securing British citizenship. Asked if she had seen Alexander Berkman, her associate in the anarchist cause for many years, she said she had seen him in Nice in December just before leaving for Canada.

Her friendship is the kind that ... with death, she added.

Miss Goldman crossed the American line at Niagara Falls at 10:30 o'clock after the most cursory examination of her papers by customs inspectors. She was met in Buffalo by a Rochester friend, Mrs. Jane Parker, of 30 McKinster Street.

ABC CA... FAIL ... LEG...

Four Acti... By Police In New...

...town resident, when legal ... home in this ... action yesterday ... William K. ... Arthur L. ... dismissal of ... were pending. ... Deputy Chief ... appointed ... figuring in the ... promotional ... formations.

...burst Street ... 30 Herman ... Dolan ch... of two counts ...

With ... Attorney ... took for a ... in the Dolan ... by Justice ... examination of ... continued ... for the ... informations ... against ... violated. ...

Justice ... ...ndon will ... from custody ... pound of ... released ... opinion ... the other two ... on write bail ... latter two. ...

Judge Gilbert's ... law for ... specify the ... have involved. ...

"I feel ... discussion ... essential, ... also further ... the ... use of ... declared ... for the ... appointment ... Plymouth ... Hall. ...

CLUB TO ... The 16th ... Democratic ... tonight at the ... Hall, Ply...

Tenth Ward GOP Date For Party Is Shifted

Preparing for Ration

Coal to Cost County $36,000 More Because of NRA Code

Counterfeit $20 Passed for Liquor

Police Broadcast Alarm, But Stranger Escapes

A counterfeit $20 bill, one of the first seen in Rochester in some time, was passed last evening on Mrs. Rose Stevenson, proprietor of a Prohibition liquor store at 1744 East Avenue, police reported.

Mrs. Stevenson declared a stranger driving an automobile with Indiana license plates purchased a pint of liquor. She said she gave him $18.80 in change and ...

BEST COPY AVAILABLE

870924608

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Arrives—Amid Strikes, of Course / Emma Goldman.—pp. 1, 3 ; 29 cm. *In* The New York Evening Post. —(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman Arrives— Amid Strikes, of Course

Evening Post Photo

EMMA GOLDMAN RETURNS
The famous—pardon, infamous—anarchist in her suite at the Astor.

"Infamous Anarchist" Finds Taxi Men Out at Station, Waiters at Hotel

Emma Goldman, the infamous anarchist—for she so corrected a young woman reporter who addressed her as the famous anarchist—arrived in New York today after a banishment which has lasted for fifteen years.

She has a visitor's permit and will lecture—with hopes of profit—on the subject of her very full life of sixty-four years.

Before being visaed in from Canada—by grace of marriage to a Welsh coal miner she is now a British subject—she promised the United States Government that she would neither by word or deed stir up any trouble of the style to which she was accustomed previous to deportation.

Time Has Worked Little Change

But, promises or no promises, times seems to have worked but little inward change in the Emma Goldman who on a gray December day in 1919 marched up the gangplank of the deportation ship Buford, shorn of her American citizenship for declaiming against the draft and on her way to her native Russia.

"I shall be called back to Soviet America," were the words she flung at the newspaper reporters. She came back today and, while Amer-

Continued on Page 3, Col. 4

870924608

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Arrives—Amid Strikes, of Course / Emma Goldman.—pp. 1, 3 ; 29 cm. *In* The New York Evening Post. —(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman Here 'Mid Strikes

Infamous Anarchist Greeted By Taxicab and Waiters' Walkout

Continued From Page One

ica is not Soviet, the "Queen of the Red Agitators" expressed herself as being right well pleased at the progress made along these lines.

Fistful of Strikes

As for strikes, which she said today are "always just," she ran right into a fistful of them and reacted as Emma Goldman should be expected to act.

First off, when her train pulled into the Pennsylvania Station Miss Goldman, surrounded by relatives, friends, admirers and common curiosity seekers, headed for the taxi stand.

Somebody told her the drivers were on strike.

"I'm glad to hear that," said Miss Goldman. "How far is it to my hotel? Suppose we can walk."

But the manager of her lecture tour, after a ten-minute wait during which the anarchist leader was almost mobbed—in friendly fashion—by Long Island commuters, secured a private car and she journeyed to the Astor Hotel, where there is a waiters' strike.

Nobody Had Teld Her

Nobody, however, told her about it and she went on to her suite. When the news did come to her she was in the midst of a mass press interview, but declared had she known it she would have gone to another hostelry.

She sat down to a barrage of questions, a gray-haired old woman, spectacled, with a red handanna across her shoulders, garbed in a gray flowered silk dress and wearing heavy brown spats. Apparently Miss Goldman is sensitive to cold in her feet.

For an hour she responded to a stream of questions ranging from the positively silly to the superbly sublime. And for all of them to which she cared to reply she had a snappy answer.

"Italy," she told an Italian newspaper man," is a fine country—without Mussolini."

Fertile Field for Anarchy

"Spain," she declared, "is the most fertile present-day field for anarchy."

"I don't know the man who tried to assassinate President Roosevelt," she said to a Washington newspaper man. "It was a foolish thing to do. But it seems pathetic that because a man is a murderer the State should also be one."

Her appeal for re-entry into the United States, she declared, was based on President Roosevelt's amnesty to people active in anti-war work.

"What of recent developments in this country?" she said, repeating a question. "I cannot discuss that subject with you people. You see, I know newspapers. I have no fault to find with them. They mean well."

U. S. Better or Worse

Some one asked Miss Goldman if she considered things better or worse in this country since her exile.

"Many things have happened," she replied. "But not for the worse.

"For the rest of the world things are worse."

The world is headed for another great war, Miss Goldman thought, but she would not predict its location. She is against all wars but heartily in favor of all revolutions because these latter spring from the people and wars do not. Asked which side she would favor in the event of a war between Russia and Japan, she replied:

"Russia. But that would be because it would mean the Russian people against the Japanese Government. I'll prophesy no wars because I have seen many prophets turned into fools."

"Poor Upton"

Upton Sinclair, who was a great friend of Miss Goldman in the old days, has deteriorated somewhat, she thinks.

"Poor Upton," she observed in motherly fashion. "He's all confused."

Bernard Shaw and Maxim Gorki made themselves foolish when they turned to politics from writing stories. Neither one in this field knew what he was talking or writing about. There's nothing the matter with Sherwood Anderson or Theodora Dreiser, both of whom have stuck to their lasts.

When the lecture tour is over, Miss Goldman will return to the village where she now lives in the south of France. She will write more books there and "if everything works out all right" will do more lecture tours.

Heavens! A Bomb!

"If the United States Government does not like anything you may say onthis tour," she was asked," will you repeat it or will you leave?"

"I'll leave," replied Miss Goldman.

As the interview ended a photographer dropped a heavy camera with a resounding smash.

"Heavens," chied Miss Goldman. "The police will think I've thrown a bomb."

Demoted, Kills Self

John Mulligan, 46, who recently was demoted by the new City Administration from inspector in the Highway Department to laborer in the same Department, killed himself last night. He was found, dead from gas, in his home at 199 Park Avenue, Port Richmond, Staten Island.

Mulligan was known as a "back fire" inspector in the Highway Department before his demotion. Such inspectors see to the filling in of streets after they have been opened for sub-surface repairs.

871016070

The Emma Goldman Papers

[Interview] Miss Goldman, Visiting Home, "Still Anarchist" / Emma Goldman.— (Feb. 2, 1934, newsclipping).— 1 p. ; 28 × 17 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16000

CONINUATION

Miss Goldman, Visiting Home, 'Still Anarchist'

Greets Relatives in Rochester, Where She Worked in Shop for $2.50 a Week

Bars Public Questions

Saving Them for American Lecture Tour, She Says

By The Associated Press

ROCHESTER, N. Y., Feb. 1 —Fifteen years after her deportation as a "dangerous radical," Emma Goldman, sixty-four years old, famous anarchist, was "home" here tonight. She came today from Canada on a ninety-day "visiting" permit.

She was "very glad" to be allowed to return, and she wanted it understood she was as much an anarchist as ever and that she had made no promises "to be good" to the American government to win the privilege to return.

Explaining she was booked for a lecture tour and that she had agreed not to discuss public questions except from the platform, she refused to comment on anything except her past and her relatives, whom she was very eager to see. A brother and sister live here and she had not seen them since her exile began.

Hopes America Is More Liberal

From the time she crossed the Canadian border at Niagara Falls until she hugged her sister here, she was pressed for her opinions about President Roosevelt, the "New Deal" and changed social conditions in America. But her only comment on such matters during the entire trip was an "I hope so," after a reporter told her she would find America was "more liberal" than in the days when she battled capitalism and government with such fury she was nicknamed "Red Emma," whose appearance in some communities was enough to bring an order for the police reserves to "stand by."

She recalled that she worked in "a Rochester sweatshop ten and one-half hours a day for $2.50 a week" and that the first time she asked for a raise "so she could have books and flowers, too," her employer told her that "for a factory girl you have too many tastes." But she denied that economic conditions turned her into a radical, saying her anarchism was a "spiritual development."

Has Cure for "Al Capones"

After she insisted that the people could be "educated" enough so that they would not need government, she was asked: "How about the Al Capones if there were no government." She said with "proper education" there would be "no Al Caponea."

She came to Canada in December from France. There, too, is Alexander Berkman, in her "Red Emma" days her companion in radicalism. She said of him "our friendship is the kind that ends only with death."

She expects to return to France eventually after her American tour ends. It will begin in New York on February 11.

The efforts of American friends, she said, won her the right to return. Roger Baldwin, of the American Civil Liberties Union, and a committee, including among others Professor John Dewey, Sinclair Lewis, Fannie Hurst, Sherwood Anderson and Dr. John Haynes Holmes, helped get permission for the trip.

Miss Goldman was deported to Russia, and she went hailing the Soviet government. She was not there long before she called the Soviet a "greater oppressor" than the Czar and fled from the country. She said today she had not changed her opinion of the Soviet, but again her lecture contract forbade explanation.

She returns as a British citizen because of her marriage during the years of exile to James Colton, a Welsh miner.

New York, February 2nd, 1934

BEST COPY AVAILABLE

871016027

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Returns; still an Anarchist / Emma Goldman.– 21 cm.
In New York American. –(Feb. 2, 1934).
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

FRIDAY, FEBRUARY 2, 1934

EMMA GOLDMAN RETURNS; STILL AN ANARCHIST

Refuses to Talk About 'New Deal'; Denies She Promised to 'Be Good' After 15-Year Exile

ROCHESTER, Feb. 1 (AP).—Fifteen years after her deportation as a dangerous radical, Emma Goldman, famous anarchist, was "home" here tonight. She came today from Canada on a 90-day "visiting" permit.

She was "very glad" to be allowed to return and she wanted it understood she was as much an anarchist as ever and that she had made no promises "to be good" to the American Government to win the privilege to return.

Explaining she was booked for a lecture tour and that she had agreed not to discuss public questions except from the platform, she refused to comment on anything except her past and her relatives, whom she was very eager to see. A brother and sister live here and she had not seen them since her exile began.

From the time she crossed the Canadian border at Niagara Falls until she hugged her sister here she was pressed for her opinions about President Roosevelt, the "New Deal" and changed social conditions in America. But her only comment on such matters during the entire trip was on "I hope so" after a reporter told her she would find America was "more liberal" than in the days when she battled capitalism and government.

After she insisted the people could be "educated" enough so they would not need government she was asked: "How about the Al Capones if there was no government," and she said with "proper education" there would be "no Al Capones."

She expects to return to France after her American tour ends. It will begin in New York on Feb. 11.

BEST COPY AVAILABLE

871016174

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Comes Back in Red Coat / Emma Goldman. — 22 cm. *In* New York Evening Journal. —(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

D THIS WEEK

New Deal—Swindle Shakes French
op for a Record—LaGuardia Com-
miles—Rockefeller Sued.

NEW YORK EVENING JOURNAL

FRIDAY, FEBRUARY 2, 1934

EMMA GOLDMAN COMES BACK IN RED COAT

Glad to Be in U. S. After 15-Year Exile; Lauds President

By DOROTHY KILGALLEN.

"Red Emma" Goldman, the militant little lady of anarchy, came to town today—wearing a red coat.

Her eyes sparkled brightly be-

WATCHING NEW DEAL.

"Changes" she replied. "Why I'm much too old to go back on my ideals. As for anarchism—it is not a matter of pride, but a matter of conviction."

"I should have to see it in operation before I attempted to discuss it." Mrs. Goldman said of President Roosevelt's "New Deal." "But there is no doubt about it being a significant experiment.

"Just how much I may be permitted to say about it publicly, I don't know. But I shall certainly be watching it."

PRAISES ROOSEVELT.

"President Roosevelt is the greatest man ever to reside in the White House—and between you, you ask about him. Well, he is just an opportunist who won't last long."

Officials on the Canadian border were informed Jan. 9 to admit "Mrs. James Colton (Emma Goldman," who was then in Toronto. She had promised it was ex-

BEST COPY AVAILABLE

871016174

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Comes Back in Red Coat / Emma Goldman. — 22 cm. *In* New York Evening Journal. —(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ment to win the privilege to return.

Explaining she was booked for a lecture tour and that she had agreed not to discuss public questions except from the platform, she refused to comment on anything except her past and her relatives, whom she was very eager to see. A brother and sister live here and she h'd not seen them since her exile began.

From the time she crossed the Canadian border at Niagara Falls until she learned her sister here she was prepared for her opinions about President Roosevelt, the "New Deal" and changed social conditions in America. But her only comment on such matters during the entire trip was an "I hope so" after a reporter told her she would find America was "more liberal" than in the days when she battled capitalism and government.

After she insisted the people could be "educated" enough so they would not need government she was asked: "How about the Al Capones if there was no government," and she said with "proper education" there would be "no Al Capones."

She expects to return to France after her American tour ends. It will begin in New York on Feb. 11.

hind [illegible] glasses, [illegible] cheeks were flushed with a rosy glow as friends greeted her at Pennsylvania Station.

It is the first time she has set foot on American soil in 15 years, and today she made no secret of her happiness.

Arriving on the Lehigh Valley Limited from Rochester, Miss Goldman, about whose head once raged an international tempest of anarchy, is in the United States on a 90-day special visa granted by President Roosevelt.

The chief object of her visit is a transcontinental lecture tour on "Literature and Drama."

Miss Goldman's red coat was not the most remarkable item about her costume today.

HAD HER HANDS FULL.

She wore high brown gaiters, and it was all that she could do and it was all that she could do with two hands to manage a brown umbrella, a small package, and a pocketbook of such prodigious size as to almost a satchel.

Wisps of gray hair escaped from beneath a brown hat, which she arranged with fingers protected by brown cotton gloves.

James Pond, head of the lecture bureau which is sponsoring her appearance, met her—and was frankly disappointed that her arrival had become known to reporters.

These latter swept down on the little woman, who was not at all dismayed, but smiled cordially as she greeted them.

Miss Goldman, deported to Russia in 1919 for criticism of the war draft, is just as much of an anarchist as ever, and quite capable of waving her banner with all the old time vigor despite her 64 years. She was asked if the

plained, not to engage in political activities while here.

After going to Russia in 1919, Mrs. Goldman remained there for two years, after which she went to Sweden. Later she lived in Germany, France and England.

She is a British subject, having married James Colton, a Scotch coal miner.

With Alexander Berkman, "Red Emma" was arrested in May of 1917, and accused of obstructing the World War draft principally through the No-Conscription League, at 20 E. 125th st.

SENT TO PRISON.

They were found guilty of having advised young men not to register for the draft. Each served two years in a Federal cell —Emma Goldman at Jefferson City, Mo., and Berkman at Atlanta.

This militant woman's career in anarchy dates from the Haymarket bombing in Chicago, in 1886.

Inflamed by the hanging of the men found responsible for the bombing, she espoused the tenets of philosophical anarchism—and had lived at Rochester, where she came to New York. Previously she once worked in a factory.

BEST COPY AVAILABLE

870924516

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Even Redder" Emma / Emma Goldman.— 29 cm. *In* New York Evening Journal. —(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

NEW YORK EVENING JOURNAL

'EVEN REDDER' EMMA

15-YEAR EXILE BELIEVES U. S. HAS SLIPPED

Politics Banned, She'll Talk on Literature, 'Very Broad' Topic

By DOROTHY KILGALLON.

As flaming red and militant as ever, "Red Emma" Goldman came back to town today—and, according to her own admission, is "worse" than ever she was.

"I was considered bad then," she said, her eyes sparkling brightly behind rimless glasses, a rosy glow of health upon her cheeks. "If I was bad then, well, I am much worse now."

Attired in a "snake skin print" dress, her feet and ankles encased in old-fashioned gaiters, and with a paisley shawl about her shoulder, "Red Emma" talked of anarchy and art, of revolution and sterilization—and of Emma Goldman, and how she sticks to her ideals and her guns, come what may.

HERE ON 90-DAY VISA.

The little lady of anarchy said she had not altered one of her beliefs in the 15 years that she has been exiled from the United States, and with old-time frankness said she didn't know whether she would like to stay in the United States or not. She is here on a 90-day visa granted her by President Roosevelt.

"I might even want to catch the next boat back," she said. "One has to become acclimatized."

"But it feels wonderful to be here again—and just think, to be greeted by a real strike the very first day!"

She referred to the striking taxicab drivers, and said, that although she didn't know just exactly what the cabbies were striking about, she was on their side.

FINDS U. S. WORSE.

"Yes, America seems to have changed a great deal. You ask, has it changed for the better? Well, no, I don't think so. Rather, for the worst. But, after all, about all that I know is what I read in the newspapers, and—if you will excuse me—you can't believe much of what you read in the newspapers.

"As for why I came to America—First of all, to see my people. We are a clannish family and are very devoted. Secondly, I came to speak and to see my American friends.

"Lastly, to study conditions."

Miss Goldman revealed that when she returns to her home in St. Tropeze, in the southern part of France, she will in all probability write a book about America and Americans.

BERKMAN IN NICE.

Alexander Berkman, who was deported with Emma Goldman in 1919 after they served two years in Federal prison cells for obstructing the World War draft, is in Nice, now, she said. Berkman won't try to come to America, she said, and when asked why, replied simply:

"He doesn't want to come here."

"I won't discuss Russia," she said, "but I am ever" ... tea recognized ha...

...ntinued pa...

Red Emma at the Astor!

How times do change! Fourteen years ago, fiery Emma Goldman was deported from the United States as a dangerous anarchist—but today, she's back, invited to give lectures, and putting up at Hotel Astor! Here you see closeup of Emma at Astor. Picture by Evening Journal Staff Photographer.

BEST COPY AVAILABLE

870924516

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Even Redder" Emma / Emma Goldman. – 29 cm. *In* New York Evening Journal. – (Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16599

'EVEN REDDER,' SAYS EMMA, BACK IN N. Y.

Continued from Page 3.

have done it long ago. Russia and America are the two countries of the greatest world interest at the present time."

"What do you think of Hitler, Miss Goldman?" a reporter asked.

"I don't know the gentleman and I don't want to know him," she replied, with considerable verve.

LIKES ITALY, SANS DUCE.

"What of Italy?"

"Oh, Italy is a lovely country," she replied. And then, after a pause, added: "Yes, a lovely country, without Mussolini. And Franco is tremendously interesting. There are a lot of anarchists there.

"What do you think of sterilization?" she was asked, when the excitement had subsided.

"Oh, my God!" she exclaimed. Then said: "I think there are some people who should be sterilized. But, the trouble is that the rich will buy off, and only the poor underdogs will be submitted to it. Don't forget, idiocy and insanity are to be found in high places."

DISCUSSES GERMANY.

As for the provision in her 90-day visa that she not engage in political activities while in the United States, she said, "I'll get around that by talking about literature. Literature is very broad, and should reflect the times, through the social and political background of the writer."

Someone referred to the persecution of Jews in Germany.

"The Jews ought to be used to it by now," she said. "They have always been targets for persecution, but they aren't the only ones persecuted in Germany today. They ought not to claim priority.

"As for the women of today—I find them awake to conditions and fundamental changes, but not as much as they should be. They are awake in England. But, in Germany, woman has gone back to the pre-cave period.

"There is widespread unrest throughout the world. I do see another war in the offing. All nations are preparing for it—the United States as well as the others. I would not attempt to say what nations would be involved, for I have learned that to be a prophet is to be a fool.

"No, I have no regrets about my ideals or methods. If I had my life to live over again, I would do the same things—and, certainly, I consider I have been successful."

WILL SPEAK IN CHURCH.

An enthusiastic little group greeted Miss Goldman when she arrived from Rochester this morning at Pennsylvania Station. She was flushed with anticipation, and the rosy glow of her cheeks—which matched her red coat—belied her 64 years. For the past six weeks she has been in Canada, and lectured recently at Toronto.

"Welcome home, Emma! Welcome home," cried Dr. John Haynes Holmes, at whose Community Church Miss Goldman will deliver her first lecture here February 13.

Asked today what she thought of speaking in a Church, she re-

BEST COPY AVAILABLE

870924516

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Even Redder" Emma / Emma Goldman. – 29 cm. *In* New York Evening Journal. – (Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"As for the women of today—I find them awake to conditions and fundamental changes, but not as much as they should be. They are awake in England. But, in Germany, woman has gone back to the pre-cave period.

"There is widespread unrest throughout the world. I do see another war in the offing. All nations are preparing for it—the United States as well as the others. I would not attempt to say what nations would be involved, for I have learned that to be a prophet is to be a fool.

"No, I have no regrets about my ideals or methods. If I had my life to live over again, I would do the same things—and, certainly, I consider I have been successful."

WILL SPEAK IN CHURCH.

An enthusiastic little group greeted Miss Goldman when she arrived from Rochester this morning at Pennsylvania Station. She was flushed with anticipation, and the rosy glow of her cheeks—which matched her red coat—belied her 64 years. For the past six weeks she has been in Canada, and lectured recently at Toronto.

"Welcome home, Emma! Welcome home," cried Dr. John Haynes Holmes, at whose Community Church Miss Goldman will deliver her first lecture here February 13.

Asked today what she thought of speaking in a Church, she replied:

"What's wrong with a Church, so long as they let me speak my mind?"

WEIGHS U. S. WRITERS.

Miss Goldman is married to James Colton, a Scotsman who doesn't mind, she says, her traveling about.

Since "Red Emma" is scheduled to speak on literature, the reporters asked her something about American authors.

America is reflected, she said, in the writings of Theodore Dreiser, Sherwood Anderson and Sinclair Lewis. She thinks Upton Sinclair, who entered California politics, is "a bit confused." Pressed as to whether she meant about literature or politics, she said he seemed to be confused about both. Maxim Gorky, she said, has shown as did Bernard Shaw, that artists are very poor in politics.

"Nietzsche said that 'the test of love is the power of endurance'," Miss Goldman said, while upon the subject of authors "and I must love America a great deal, because America has made me endure very much."

AGAINST DEATH PENALTY.

The interview ranged from one side of the ocean to the other, and finally came the inevitable question: What did she think of the attempt upon President Roosevelt's life, when Mayor Cermak was killed.

"I can not understand the government's attitude. The man was a murderer—but what about the State that murdered him. Of course, you know, I am opposed to capital punishment.

"What kind of anarchist am I? Well, there are not any kinds. There are people who call themselves philosophical anarchists. But, they are neither anarchists nor philosophers."

Finally, she was asked if it would be unfair to inquire her age.

"Not at all," she replied. "As long as women had to depend on their looks to get by, it was unfair. Now they have brains—and I am 64, still young and handsome."

16599

BEST COPY AVAILABLE

900404168

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here Again / Emma Goldman.– 30 cm. *In* New York Sun. –(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library. Institutional Location: American Civil Liberties Union Archives.

New York Sun-
Febr. 2, 1934.

Emma Goldman Here Again

Once Deported as a Menace to Government, She Comes Back on Good Behavior.

Emma Goldman, "queen of the anarchists," who was deported from here on December 21, 1919, amid the hisses and hoots accorded a dangerous public enemy, returned for the first time today amid the fuss and attention customarily given to a distinguished visitor. Some sardonic thoughts must have run through her mind, among them possibly the bitter thread that she was thus treated for the same reason that persons smile with mild interest at a Damascus blade which is in a museum case and not in the hands of a man determined to chop people in two with it.

N.Y.C. Eve. Journal. February, 1934.

Evening Post Photo

EMMA GOLDMAN RETURNS

The famous—pardon, infamous—anarchist in her suite at the Astor.

"Infamous Anarchist" Finds Taxi Men Out at Station, Waiters at Hotel

Emma Goldman, the infamous —for she so corrected a young woman reporter who addressed her as the famous anarchist —arrived in New York today after a banishment which has lasted for fifteen years.

She has a visitor's permit and will lecture—with hopes of profit—on the subject of her very full life of sixty-four years.

Before being visaed in from Canada—by grace of marriage to a Welsh coal miner she is now a British subject—she promised the United States Government that she would neither by word or deed stir up any trouble of the style to which she was accustomed previous to deportation.

Time Has Worked Little Change

But, promises or no promises, times seems to have worked but little inward change in the Emma Goldman who on a gray December day in 1919 marched up the gangplank of the deportation ship Buford, shorn of her American citizenship for declaiming against the draft and on her way to her native Russia.

"I shall be called back to Soviet America," were the words she flung at the newspaper reporters. She came back today and, while America is not Soviet, the "Queen of the Red Agitators" expressed herself as being right well pleased at the progress made along these lines.

Fistful of Strikes

As for strikes, which she said today are "always just," she ran right into a fistful of them and reacted as Emma Goldman should be expected to act.

First off, when her train pulled into the Pennsylvania Station Miss Goldman, surrounded by relatives, friends, admirers and common curiosity seekers, headed for the taxi stand.

Somebody told her the drivers were on strike.

"I'm glad to hear that," said Miss Goldman. "How far is it to my hotel? Suppose we can walk."

But the manager of her lecture tour, after a ten-minute wait during which the anarchist leader was almost mobbed—in friendly fashion—by Long Island commuters, secured a private car and she journeyed to the Astor Hotel, where there is a waiters' strike.

Nobody Had Told Her

Nobody, however, told her about it and she went on to her suite. When the news did come to her she was in the midst of a mass press interview, but declared had she known it she would have gone to another hostelry.

She sat down to a barrage of questions, a gray-haired old woman, spectacled, with a red bandanna across her shoulders, garbed in a gray flowered silk dress and wearing heavy brown spats. Apparently Miss Goldman is sensitive to cold in her feet.

For an hour she responded to a stream of questions ranging from the positively silly to the superbly sublime. And for all of them to which she cared to reply she had a snappy answer.

(Continued)

900404168

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here Again / Emma Goldman.– 30 cm. *In* New York Sun. –(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Princeton University Library. Institutional Location: American Civil Liberties Union Archives.

(continued)

"Italy," she told an Italian newspaper man," is a fine country—without Mussolini."

Fertile Field for Anarchy

"Spain," she declared, "is the most fertile present-day field for anarchy."

"I don't know the man who tried to assassinate President Roosevelt," she said to a Washington newspaper man. "It was a foolish thing to do. But it seems pathetic that because a man is a murderer the State should also be one."

Her appeal for re-entry into the United States, she declared, was based on President Roosevelt's amnesty to people active in anti-war work.

"What of recent developments in this country?" she said, repeating a question. "I cannot discuss that subject with you people. You see, I know newspapers. I have no fault to find with them. They mean well."

U. S. Better or Worse

Some one asked Miss Goldman if she considered things better or worse in this country since her exile.

"Many things have happened," she replied. "But not for the worse.

"For the rest of the world things are worse."

The world is headed for another great war, Miss Goldman thought, but she would not predict its location. She is against all wars but heartily in favor of all revolutions because these latter spring from the people and wars do not. Asked which side she would favor in the event of a war between Russia and Japan, she replied:

"Russia. But that would be because it would mean the Russian people against the Japanese Government. I'll prophesy no wars because I have seen many prophets turned into fools."

"Poor Upton"

Upton Sinclair, who was a great friend of Miss Goldman in the old days, has deteriorated somewhat, she thinks.

"Poor Upton," she observed in motherly fashion. "He's all confused."

Bernard Shaw and Maxim Gorki made themselves foolish when they turned to politics from writing stories. Neither one in this field knew what he was talking or writing about. There's nothing the matter with Sherwood Anderson or Theodore Dreiser, both of whom have stuck to their lasts.

Heavens! A Bomb!

"If the United States Government does not like anything you may say onthis tour," she was asked," will you repeat it or will you leave?"

"I'll leave," replied Miss Goldman.

As the interview ended a photographer dropped a heavy camera with a resounding smash.

"Heavens," chied Miss Goldman. "The police will think I've thrown a bomb."

Red Emma at the Astor!

How times do change! Fourteen years ago, fiery Emma Goldman was deported from the United States as a dangerous anarchist—but today, she's back, invited to give lectures, and putting up at Hotel Astor! Here you see closeup of Emma at Astor. Picture by Evening Journal Staff Photographer.

870924577

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here Again After Absence of 14 years / Emma Goldman.– pp. 1, 15 ; 28 cm. *In* The Sun [New York]. –(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

...ACING

NRA

The

...AILY.

Emma Goldman Here Again After Absence of 14 Years

Sun Staff Photo.

Miss Emma Goldman (left) is shown with her niece, Mrs. Stella Ballantine, who greeted her today on her arrival here.

Once Deported as a Menace to Government, She Comes Back on Good Behavior— Gives an Interesting Interview.

Emma Goldman, "queen of the anarchists," who was deported from here on December 21, 1919, amid the hisses and hoots accorded a dangerous public enemy, returned for the first time today amid the fuss and attention customarily given to a distinguished visitor. Some sardonic thoughts must have run through her mind, among them possibly the bitter thread that she was thus treated for the same reason that persons smile with mild interest at a Damascus blade which is in a museum case and not in the hands of a man determined to chop people in two with it.

Whether the conception is justified or not, that was pretty definitely the attitude of the representatives of a public which in the days when her sweetheart, Berkman, tried to assassinate H. C. Frick, when she was linked with the killing of President McKinley, when she was sent to Blackwells, now Welfare, Island for strike agitation, when she was sent first to jail and then to Russia for obstructing the draft, regarded Emma Goldman with a mixture of hate and fear.

The Comrade Is Interviewed.

Now she is under the management of the respectable Pond Bureau, which wouldn't have touched her with a twenty-foot pole fifteen years ago, for a lecture tour; she gave an arranged interview in one of three drawing rooms reserved for the purpose on the eighth floor of the Hotel Astor; the photographers, reporters and newsreel men clustered thick around her. She

Continued on Page 15.

870924577

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here Again After Absence of 14 years / Emma Goldman.– pp. 1, 15 ; 28 cm. *In* The Sun [New York]. –(Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Goldman sat perched, for she is a short woman, on a love seat, with Mrs. Ballantine beside her, and as flankers Roger Baldwin of the Civil Liberties Union, very active member of the committee which urged the Government to readmit "Red Emma," and Arthur Leonard Ross, her attorney.

The reporters and their feminine colleagues trooped in and sat down, and the photographers followed and stood, kneeled and otherwise behaved as they do to get pictures. All through the mass interview, which consumed just short of an hour, they were popping away with their flashlight bulbs, affording a background of bursts of sudden flame in accord with the frequent idea that an Anarchist is an habitual bomb-thrower.

"Some delegation," murmured Miss Goldman as the interviewers took their seats. Then she looked up, and exclaimed, "More photographers? That's awful."

Some one asked how she liked being back in the United States.

"That's hardly a fair question. I just got in, and I can't tell you. But I will say that it feels wonderful to be with my family again."

"When did you first hear of the taxi strike, and what do you think of it?"

Thinks All Strikes Justified.

"I do not know the issues. However, I consider every strike on the part of the workers justified. I can't, though, claim the honor of this strike."

"What have you been doing?"

"I have been in Toronto, lecturing for six weeks."

"On political subjects?"

"Every subject is more or less political."

The questions were being thrust at her from every side, but the debater trained in a savage school received them easily. In her grayish tan dress, with a figured scarf, predominantly red, over her shoulder, her black shoe tips peeping from under brown gaiters and barely touching the floor, there was a grandma air about her. Then she would speak, and this would call attention to stubborn jaw, the hair not by any means entirely gray, brushed back giving height to the forehead, and the spectacles, the extremely thick right lens of which distorts the eye to the beholder, but seems somehow to add to the air of strength of the whole face.

"Has the United States changed?"

"Yes."

"How?"

"For the worse. The world situation has changed for the worse."

"Just what changes have taken place in the United States?"

"I am going to find out by observation. All I know is what I have seen in the papers, and if you will excuse me, I have no faith in them. I know you mean well. One of my purposes is to see the situation myself and go back and tell Europe about it."

"Which part of Europe will you tell?"

"Any part where there is room to breathe. In England you can still talk."

"What is your country?"

"England. I am a subject of his Majesty."

"How do you reconcile your attitude toward strikes and your patronizing a hotel where there is a strike."

"She didn't know," Mrs. Ballantine interjected.

"I did not know there was a strike. It was all arranged by Mr. Pond."

"If you had known there was a strike in this hotel, would you have come here?"

"No, not if I had known."

"Is your intention to tell Europe about the situation in the United States your principal reason for coming here?"

"No. My first reason was to see my family. We are a very clannish family, not only because we are Jews, but because my children are very devoted to me."

"Your children?"

"My niece, my nephew, Saxe Commins; my sister in Rochester, Mrs. Lena Commins, and my brother, Dr. Herman. Also, I went to see my many friends. Then, to see with my own eyes what is going on."

The Range of the Interview.

The interview went on, touching on a vast quantity of subjects. Gleanings: Alexander Berkman is in Nice, and doesn't want to visit the United States; Miss Goldman is glad the United States has recognized Russia; she is not unwilling to tell her age, for "when women had only looks, they were afraid to, but now that they have brains, they can tell"; she will not express an opinion on Zangara's attempt to assassinate Mr. Roosevelt, for she

---

ional drive address my communications to you."

14599

EMMA GOLDMAN IS BACK WITH US

Continued from Page 1.

might have been an important industrialist, a member of the nobility, a noted economist of capitalistic ideas, instead of Comrade Goldman, famed for agitation, blamed for violence.

Members of bridge clubs are going to change the dates of their weekly meetings to attend the lectures she will make in the three-month swing across the country which the ninety-day visa the Department of Labor has allowed on her passport will permit; they will go home and tell their husbands, "I saw Emma Goldman this afternoon, and she's just too interesting." They wouldn't have stayed consciously in the same block with "that person" during or before the war days.

The fact that the Government wanted assurances that Mrs. Colton, which is Miss Goldman's name as the result of the marriage by which she acquired a British passport, to desist from political activities while she was here didn't curb her tongue, seemingly, a bit.

She Guards Her Lectures.

She spoke outright on all subjects broached by the thirty or more reporters who talked with her at the Astor, with one type of exception. Some questions, it seemed, might take the edge off lecture topics, and these she turned aside: "I am not ready to talk about that at length at this time."

Red Emma arrived at the Pennsylvania Station at 8:22 A. M. today on a Lehigh Valley train, which brought her overnight from

870924577

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here Again After Absence of 14 years / Emma Goldman. – pp. 1, 15 ; 28 cm. *In* The Sun [New York]. – (Feb. 2, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

1680 - 97.

16804

The Sun

NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 2, 1934.

When Mr. Pond arrived, with Mrs. Stella Ballantine, Miss Goldman's niece, who will be her hostess at 15 Charlton street for two weeks, he found the photographers on the platform of Track 7. He told them they shouldn't be there; that he'd arranged it differently. He was annoyed, and not all of them were pleased. A morning paper photographer said he hadn't heard about the Astor arrangements, and Mr. Pond said it was just too bad they didn't read their mail in that man's office, and the man, in a tone to match, inquired whether Mr. Pond wrote in English.

The arrival of the train, seven minutes late, diverted every one from this. Miss Goldman stepped off onto the platform, and kissed Mrs. Ballantine, the embrace being somewhat hampered by a big bunch of gladioli the niece had brought to her aunt. Then there were pictures taken, until Miss Goldmen, already having remarked that it was cold, said, "Let's go on," and Mr. Pond enthusiastically aided her to do so.

The next scene of importance was the Astor, where one man insisted that the elevator starter knew so little who Miss Goldman was that his response to an inquiry about her rooms was, "Maybe she's at that women's club meeting."

There in drawing room B, Miss Goldman sat perched, for she is a short woman, on a love seat, with Mrs. Ballantine beside her, and as flankers Roger Baldwin of the Civil Liberties Union, very active member of the committee which urged the Government to readmit "Red Emma," and Arthur Leonard Ross, her attorney.

The reporters and their feminine colleagues trooped in and sat down, and the photographers followed and stood, kneeled and otherwise behaved as they do to get pictures. All through the mass interview, which consumed just short of an hour, they were popping away with their flashlight bulbs, affording a background of bursts of sudden flame in accord with the frequent idea that an Anarchist is an habitual bomb-thrower.

"Some delegation," murmured Miss Goldman as the interviewers took their seats. Then she looked up, and exclaimed, "More photographers? That's awful."

Some one asked how she liked being back in the United States.

"That's hardly a fair question. I just got in, and I can't tell you. But I will say that it feels wonderful to be with my family again."

"When did you first hear of the taxi strike, and what do you think of it?"

Thinks All Strikes Justified.

"I do not know the issues. However, I consider every strike on the part of the workers justified. I can't, though, claim the honor of this strike."

"What have you been doing?"

"I have been in Toronto, lecturing for six weeks."

"On political subjects?"

"Every subject is more or less political."

The questions were being thrust at her from every side, but the debater trained in a savage school received them easily. In her greyish tan dress, with a figured scarf, predominantly red, over her shoulder, her black shoe tips peeping from under brown gaiters and barely touching the floor, there was a grandma air about her. Then she would speak, and this would call attention to stubborn jaw, the hair not by any means entirely grey, brushed back giving height to the forehead, and the spectacles, the extremely thick right lens of which distorts the eye to the beholder, but seems somehow to add to the air of strength of the whole face.

Continued from Page 1.

"Has the United States changed?"

"Yes."

"How?"

"For the worse. The world situation has changed for the worse."

"Just what changes have taken place in the United States?"

"I am going to find out by observation. All I know is what I have seen in the papers, and if you will excuse me, I have no faith in them. I know you mean well. One of my purposes is to see the situation myself and go back and tell Europe about it."

"Which part of Europe will you tell?"

"Any part where there is room to breathe. In England you can still talk."

"What is your country?"

"England. I am a subject of His Majesty."

"How do you reconcile your attitude toward strikes and your patronizing a hotel where there is a strike."

"She didn't know," Mrs. Ballantine interjected.

"I did not know there was a strike. It was all arranged by Mr. Pond."

"If you had known there was a strike in this hotel, would you have come here?"

"No, not if I had known."

"Is your intention to tell Europe about the situation in the United States your principal reason for coming here?"

"No. My first reason was to see my family. We are a very clannish family, not only because we are Jews, but because my children are very devoted to me."

"Your children?"

"My niece, my nephew, Saxe Commins; my sister in Rochester, Mrs. Lena Commins, and my brother, Dr. Herman. Also, I want to see my many friends. Then, to see with my own eyes what is going on."

The Range of the Interview.

The interview went on, touching on a vast quantity of subjects. Gleanings: Alexander Berkman is in Nice, and doesn't want to visit the United States; Miss Goldman is glad the United States has recognized Russia; she is not unwilling to tell her age, for "when women had only looks, they were afraid to, but now that they have brains, they can tell"; she will not express an opinion on Zangara's attempt to assassinate Mr. Roosevelt, for she doesn't know the man, but it is "rather pathetic" that the State committed a murder in return; she has not changed her ideas at all; she is willing to be counted a great failure as to materiel success, medals and honors, but as to living her life as she wished to, she considers herself a great success; Russia and the United States are the most interesting countries in the world today; Germany "is not very interesting; she does not know Hitler; she does not want to know Hitler; Italy is "a fine country—minus Mussolini"; Spain is the best present field for anarchism to succeed; her first lecture will be in the Community Church here—"How do you feel about speaking in a church, Miss Goldman?"—"What's the matter with a church?"; she will discuss literature, and she believes that literature must have its roots in the times and conditions and struggles of a country; the academicians overlook that and talk in a vague way; she won't; her health is splendid; anarchism is not decadent, though we are in a period of reaction, and libertarian movements are shoved into the background.

She believes another war is in the making, but won't prophesy more definitely; she does not consider revolution war, for war is born of desire for conquest and loot; she hopes she was an educator, not an agitator; when she first joined the movement, she hoped she made all who heard her speeches anarchists, now she would deplore that, for the next speaker might sway them in another direction; she wants to make people think, which 99 per cent of them don't; if it were intimated to her on her tour that she'd have to change her speeches or leave, she'd leave.

871016017

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma in N.Y. Sees Red / Emma Goldman.– 28 cm. *In* The Daily Mirror. –[(Feb. 3?, 1934)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

DAILY MIRROR

EMMA IN N. Y. SEES RED

Believes in Sterilization, But Says Wrongdoers Suffer

The world may be spinning to its doom. Government may be a creaking wreck and the dawn of anarchy may at hand, as Emma Goldman believes.

But somehow yesterday New York seemed to be a pleasant place for the veteran of the world fight for anarchy to be in—after an exile of 15 years.

The police, to whom she referred as "Cossacks" in the fiery days before she was deported in 1919, smoothed her path from Pennsylvania Station to a waiting limousine, driven by a "serf" for a "capitalistic" concern.

And on her way she speeded past both the hovels of the proletariat and the mansions of their [illegible] homes of business and factories where "the blood of the worker is distilled to make profit for the rabbit's coat."

Emma Goldman refused to ride in a taxicab because of the driver's union, but despite the fact that there is a waiters' strike on, she breakfasted at the Hotel Astor and prepared to meet the press.

STILL YOUTHFUL SPIRED

Emma Goldman is older. But no [illegible] and shrewd than in the days of her greatest activity. Her [illegible] on the world's plan.

"What is the world coming to?" And Emma Goldman's answer is:

"[illegible] changed for the worse."

[illegible] of her remarks and answers to various printed questions yesterday, indicated that her 90-day permit to remain in this country to lecture, had no strings attached to it. She has made no [illegible] with her principles.

Sitting in her sunny room on the eighth floor of the Hotel Astor she gave unhesitating answer to every question put to her.

"What is your present status in connection with any government over the seas which has made it a brutally unpleasant power?

"I am a legal subject of his Britannic Majesty."

Are you glad to be back [illegible]? A. Yes. Two things accomplished this country my [illegible]. And you remember what [illegible] said, 'Love is the last and the power of endurance.'"

SHE'S HER OWN CHEER.

Q. What is your age? A. I am 64.

Q. What are your beliefs? A. I am an anarchist.

Q. What is the possibility of another war, soon? A. It is great. The United States is preparing for war, like every other country. America can't help it because it is a government.

She was asked about Alexander Berkman, the anarchist who was exiled with her after he had served a long term in prison here and who was later ejected from Russia by the Soviet government with Emma Goldman. She said he was living quietly in Nice.

Q. Are you in favor of sterilization for the betterment of the race? A. Yes, but the wrong ones are being sterilized. The rich buy their way out and the poor suffer.

Q. What do you think of the growth of Fascism? A. I find that the movement is growing, in England as well as other countries.

Q. What do you think of Italy? A. It is a marvelous country—except Mussolini.

Q. Exactly what is your object in coming to this country?

A. First to see my people. Then to get material on conditions here for lectures in Europe.

"Red Emma" On Return From Exile

Gazing on the gentle, motherly face of Emma Goldman, now 64, one can hardly believe that some 4 years ago she was deported from the United States as a "dangerous anarchist." Interviewed in her "capitalistic" hotel suite, she told the "proletarian" press representatives of the 90 days of grace in which she will conduct a lecture tour.

March 1, 3[illegible]
Baltimore Su[illegible]

Return From Elba

From *The Sun* we garner this infor[illegible]tion:

Two rather scanty audiences, h[illegible]ily guarded by police, heard E[illegible] Goldman at Union Hall yester[illegible] one in the afternoon and the other night.

The issue of *The Sun* from which [illegible] take this was that of November 23, [illegible] the day after Miss Goldman's last pu[illegible] appearance in Baltimore.

That appearance was not particula[illegible] notable. Emma Goldman was somethi[illegible] of a curiosity, but not a very impor[illegible] one. Nobody of any importance [illegible] her. She appeared in a small hall [illegible]

BEST COPY AVAILABLE

830308060

The Emma Goldman Papers

[Interview] Miss Goldman Errs Twice on Arrival Home / Emma Goldman.– p. 2 ; 24 cm. *In* The Los Angeles Times. –(Feb. 3, 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

L.A Times pg 2

REVOLT SH LOOMS

...on Chiefs Mass ... Balk Move

...tension of Aid ...und in House

...ules Suspension ...onday Battle

(from First Page)

...panic at the aspect ...t from government ...the spring or sum-

CONFIDENT

...f partisan support ...ve disappeared in ...lamor here to meet ...otest. Whether the ...pared to yield to ... the face of such ...ts, or has decided ... the hope of forc- ... municipalities to ...den, doubtless will ...early in the week. ...ic leadership was ...r that only a few ...risk being accused ... relief appropria- ... "revolt" would be

...f the advocates of ...was expressed by ...d he believes the ...ld be boosted by ...ribing the C.W.A. ...of activity which ...results," the Illi- ...d that President ...nced plan to de- ...A. army of 4,000,- ...y May will "jeop- ...y into which we

...AR SOUGHT

...e can consider ... the C.W.A. is a ...elier said. "This ...continued and I ... defeat the mo- ...ve may have a ... the bill in de- ...ever changes we

... of the House ...ached the Sen- ...e "progressive"

Contempt Laid to ex-Official

William P. MacCracken, Jr.

SENATE INQUIRY ARREST MADE

(Continued from First Page)

papermen, the sergeant-at-arms arrived in MacCracken's office to be greeted by Hogan. MacCracken, face flushed, pushed through the crowd of reporters and extended his hand to the sergeant-at-arms.

"Hello, Bill," said Jurney, "pose with me for the photographers."

As flashlights exploded, Jurney read the Senate warrant to MacCracken.

All afternoon five Negro porters had been standing in MacCracken's

Miss Goldman Errs Twice on Arrival Home

NEW YORK, Feb. 2. (AP)—Emma Goldman, the anarchist, returned today to the city she has always called home and became involved in a pair of strikes.

Unwittingly, the exile aided the cause of her enemies.

First, she rode from railroad station to hotel in a taxicab—and New York hack drivers are striking.

Second, she stopped at a hotel which employees are picketing.

"I didn't know," said Miss Goldman, "else I would have walked—and to another hotel."

Miss Goldman, now 64 years of age, will remain in the United States for ninety days, giving lectures on subjects not related to political affairs in this country.

MILLS IN DENIAL ON RACE PLANS

Idea of Presidential Contest Entry Scouted

MILLBRAE, Feb. 2. (AP)—Ogden L. Mills, former Secretary of the Treasury under ex-President Herbert Hoover, denied at his home today he will be a candidate for the Republican Presidential nomination in 1936.

While declaring he plans to call on former President Hoover, Mills said, "I most certainly have no intention of becoming a candidate, though. Nor will I mix in local or factional politics."

He warned against "political control of the Treasury" and said he feels Democratic plans threaten impairment of the Federal Reserve System.

Regarding the California Republican party, Mills declared he "hopes the Republican party will effect proper organization."

WHERE TO DINE & DANCE
Cafes, Tea Rooms, Restaurants, Coffee Shops, Cafeterias, Hotels

TICK TOCK TEA ROOM
WILCOX AND YUCCA
One Block North of Warner Bros. Hollywood Theater
OUR FAMOUS DINNERS
Specially Prepared
65c 75c 85c
Come Early — Service starts at 12 noon
Sundays until 8 p.m. Week days, 5 to 8 p.m.
ANNOUNCEMENT:
We Remain Open Monday, Feb. 5th (Dollar Day)
Serving and home delivery service

BEST COPY AVAILABLE

860227110

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Arrives After 14-Year Exile / Emma Goldman.— 29 cm.
In The New York Herald Tribune. —(Feb. 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Schlesinger Library, Radcliffe College.

SATURDAY, FEBRUARY 3, 1934

Emma Goldman Arrives After 14-Year Exile

Grandmotherly Priestess of Anarchism Notes Many Changes, All for Worse

Finds Fascism World Fad

Calls Two Strikes in Swing Here a Fitting Welcome

Emma Goldman, prophet of anarchy, who once was known as "the most dangerous woman in the United States," returned to New York yesterday after an exile of more than fourteen years.

During that time she had wandered through Europe, a woman without a country, steadfastly adhering to ideals which she refused to compromise. She was banished from Soviet Russia, which she had considered the last home of individual liberty, because she dared to criticize the policies of the Communist dictatorship. Married to an Englishman, she lived apart from him in France, and although she always called the United States her real home, because her family was here, she was barred until the Department of Labor recently granted her a visitor's entry permit for ninety days.

She is sixty-four years old now, and her pale, manish face is inscribed with the marks of bitterness, disappointment and suffering. Her hair is gray and faded, but her eyes, behind thick, rimless glasses, are still eloquent with fine distaste at the mention of such subjects as war, tyranny, government, Hitler, Mussolini, and all the restraints on personal freedom which anarchists abhor.

Emma Goldman was the foremost preacher of social revolution at a time when anarchists in the United States were more widely feared than the plague. She has repeatedly denied that she ever advocated violence, bomb throwing and bloodshed, and always urged greater education and enlightenment as the only methods to be used in building a new social structure.

Sent to Russia in 1919

On December 21, 1919, she was deported to Russia, with 247 other alien revolutionaries, including Alexander Berkman, her comrade, with whom she had lived since 1892. She had been active in every large strike and social disturbance since the walkout in the steel mills of Pittsburgh, when the late Henry Clay Frick led the employers in their fight with the workers.

After Berkman was indicted and later convicted for attempting to murder Frick, she toured the country collecting funds for his defense. They were active together in every large strike and social or industrial disturbance for the next three decades. After the United States entered the World War both were sent to jail for obstructing the wartime draft and for conspiracy.

Back From Exile

Herald Tribune photo—Acme

Emma Goldman as she answered a barrage of questions yesterday in the Hotel Astor

the plague. She has repeatedly denied that she ever advocated violence, bomb throwing and bloodshed, and always urged greater education and enlightenment as the only methods to be used in building a new social structure.

Sent to Russia in 1919

On December 21, 1919, she was deported to Russia, with 247 other alien revolutionaries, including Alexander Berkman, her comrade, with whom she had lived since 1892. She had been active in every large strike and social disturbance since the walkout in the steel mills of Pittsburgh, when the late Henry Clay Frick led the employers in their fight with the workers.

After Berkman was indicted and later convicted for attempting to murder Frick, she toured the country collecting funds for his defense. They were active together in every large strike and social or industrial disturbance for the next three decades. After the United States entered the World War both were sent to jail for obstructing the wartime draft and for conspiracy.

These events were more or less forgotten as Miss Goldman arrived at 8:22 a. m. in Pennsylvania Station aboard the Lehigh Limited. She had been visiting her brother, Herman Goldman, and her sister, Mrs. Lena Commins, in Rochester, after entering from Canada. After posing for a few hurried photographs and embracing her niece, Mrs. Stella Ballantine, with whom she is staying at 15 Charlton Street, she was whisked away in a large private car provided by James B. Pond, manager of her lecture tour. Her luggage was labeled "Mrs. E. G. Colton" because Miss Goldman married James Colton, a Welsh coal miner, in 1926, and is now here on a British passport.

The party went to the Hotel Astor for breakfast. It was Miss Goldman's good fortune to arrive in New York when two strikes were in progress, one of taxi drivers and the other of hotel workers.

Finds Two Strikes Ample Welcome

"This is as it should be," she said, "and it is a proper welcome to me. Every strike on the part of the workers is justified. The anarchists are the fathers of strikes. Of course, I can't claim the honor of having started these, because I have just arrived."

After the dishes were cleared away, Miss Goldman settled herself comfortably on a sofa and arranged a Paisley shawl over her shoulders. She was wearing a dress of greyish alligator silk, black shoes and high tan gaiters.

One who has drunk deep at the intellectual springs of Peter Kropotkin, the gentle father of anarchy, Miss Goldman has always been impatient with explanations of her doctrine to non-believers. At the outset of her interview, which was attended by forty reporters and camera men, she said she had no faith in newspapers, even though the men who wrote for them meant well.

Although direct in her answers and forceful, Miss Goldman was continually on the defensive.

"In terms of material success, I am probably the greatest failure in the world," she said, "but I don't think so. I can't discuss political affairs in America just at the moment, because my only knowledge of them was obtained through the newspapers, in which I have no faith. After I have studied them, I shall go to Europe and lecture about what I have seen, in the few places where it is still possible to breathe."

She spoke in a flat, clipped English, with the faint suggestion of harangue about it. For more than forty years Miss Goldman has proselyted crowds from soap boxes and it has left its mark.

Regarding Alexander Berkman, her companion for the two years passed in Russia, she was brief. She said he was now in Nice, France, and had no desire to return to the United States.

870916521

The Emma Goldman Papers

[Interview] Miss Goldman Here on Visit / Emma Goldman.— 29 cm. *In* [The New York American?] —[(Feb. 3, 1934?)].

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ANARCHIST ENDS EXILE

N. Y. American Staff Photo.

STILL MILITANT—Emma Goldman, resting in the Hotel Astor, says she is in sympathy with the taxi strike, though she does not know what it is about.

MISS GOLDMAN HERE ON VISIT

Emma Goldman, matronly looking anarchist, arrived here yesterday—her first visit since fourteen years ago, when she was deported for obstructing the World War draft.

Miss Goldman said she had not changed her ideas in the least, adding:

"I was always considered bad. I'm worse now."

After breakfasting at the Hotel Astor, the 64-year-old anarchist explained she would have walked from Pennsylvania Station, in sympathy with the taxi drivers' strike if she had known about it, commenting:

"I don't know what the taxi strike is all about. But I consider every strike on the part of the workers justified. No, I didn't know a strike was going on here in the hotel. Otherwise I wouldn't be here. My manager, Mr. Pond, arranged it."

Permitted to enter America because of the President's amnesty proclamation, Miss Goldman said she had come to see her relatives and gather material for a book. She considered the more liberal attitude of the United States "very commendable."

Anarchism, she admitted, is suffering from a certain lack of enthusiasm at present. But she described the reaction as only temporary—"a part of the world disease" — before "anarchism would have its day." With regard to Fascism, she said:

"I don't know Hitler—don't want to. Italy is a very lovely country — minus Mussolini. Fascism is getting fashionable in England. But I find France very interesting. There are so many communists and syndicalists there."

A dinner will be given for Miss Goldman at the Town Hall Club next Tuesday.

After speaking at the Community Church Feb. 11, she will open her transcontinental speaking tour at Mecca Temple Feb. 13.

DODGE'S POLICE AIDES SHIFTF

Three detectives describ "proteges" of "Jimmy" Tammany district leader, transferred from the Di torney's office today t Police Headquarters, b Chief Inspector Valen' are Acting Lieut. Pat' nealy, Thomas Smi' Broderick.

Detective Willia eran, who has r East Side with an years, and Willia Narcotic Bureau, to the District / The three men assigned to Do former Commis

American As 'Mos

Americans a people in the criminals in j ries than sold army, Warde Sing, told th of Social S night in tha said:

"A few y most mone mobiles. N divorces. thing to s prosperity

Disease With Ou Health A It, told the ma merrer

STILL MILITANT—Emma Goldman, resting in the Hotel Astor, says she is in sympathy with the taxi strike, though she does not know what it is about.

MISS GOLDMAN HERE ON VISIT

DODGE'S POLICE AIDES SHIFTF

American As 'Mos

BEST COPY AVAILABLE

870916514

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman tzurick in New York noch 14 Yawhr in Galut... [Emma Goldman in New York after 14 years of exile... In Yiddish] / Emma Goldman.– 30 cm. *In* [Der Tag?]. –(Feb. 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

קיץ

ארויסגעי־ראַנקרייך ועריקע

אר 2. — אין באנק־ אריבטעט, או פאר 400 נאלד (25½ מיליאו אריבערגעפירט געוואָרו .ע 48 שעה פון פראנקרייך קע.

ר איז אריבערגעשיקט געוואָ־ פאר, וויל דער אמעריקאנער ורי דעפארטמענט אפערט נאכ־ ד דאלאר פאר יערען אונז. איי־ גלויבען, או פראנקרייך וועט יט מוזן ארונטערגעהן פון נאלר .אנדערה.

לאנדאן, פעברואר 2. — דא האט ען שוין הייגט נעאפערט פאר אן זוכן נאלד נאכצע 34 דאלאר מיט 83 סענט. דאס איז אלם רעזולטאט פון רעס, וואס אמעריקע צאלט 35 דאלער.

עמא גאלדמאן צוריק אין נויארק נאך 14 יאהר אין גלות; וואס זי האט געזעהן און וואס זי דערציהלט וועגן דער וועלט

זי פרעגט זיך מיט איהר משפחה. — „האס איז מיין היים", זאגט זי „יענעו נוי יארק. — ניט פארגעסיט אין דער איצטיגער „נייער" אמעריקע. — זאגט, זי איז געבליבען א מדייק אנארכיסטקע ווי אימער. — די ציקנפט אין איראפע איז פינסטער. — „קיימפט נעגען דיקטאטור אין אלע לענדער", פארלאנגט זי. — ניט אפ א נרוס פון אלעקסאנדער בערקמאן. — זי האט נעהויראט אן ענגלישמן מאינער אין איז נעקומען אויף אן ענגלישען פאספארט.

„אך האב ניט קיין הרשה אויף קיין ואך אין מיין לעבעו", זאגט זי אין אינטערוויו בים אנקומען.

ספעציעלער קארעספאנדענט פון „פארווערטס"

דעם 21סטעו דעצעמבער, 1919, איז עמא גאלדמאן, צוזאמעו מיט צוויי הונדערטי אכט־און־פערציג אנדערע פאליטישע ארעסטאנטעו, דעפארטירט נעוואָרעו פון אמעריקע פאר זייער אנטי־מלחמה טעטיגקייט.

נעבטעו אין דער פריה איז רי באוואסטע אנארכיסטקע צוריקנעקומעו קיין נויארק, נאכדעם ווי זי האט איבער פערצעהו יאהר צייט אפנעריכט נלות. עמא גאלדמאן האט זיך צוריקנעקערט קיין אמעריקע, אבער ניט אויף לאנג, ניט אויף שטענדיג. זי איז צוריקנעקומעו ניט אלס אן אמעריקאנער בירנערקע, נאר אלס אן ענגלישער אונטערטאן, אלס די פרוי פון אן ענגלישען מאינער. בלויז דרוי מאנאטעו צייט וועט זי דא פארברענגען, אוו וועט דערנאך צוריקפארען קיין זיד־ פראנקרייך, וואו זי וואיינט אין א קלייגעס, פארוואַרפענעס פיישער־דער־ פעל.

מיט פערצעהו יאהר צוריק האט מעו עמא גאלדמאנ'ען, דער פלאס־ זייערדינער אנארכיסטישער אנטי־ מארקע, ארויסנעשיקט פון לאנד אלס אן „אומנעווינשטעו נאסט", ניט קו־ קענדיג דעדויף וואס פינ־און־דרייסיג פון די אופציג יאהר פון איהר לעבעו. האט זי דא נעהאט פארבראכט. איצט

וואס נעבן

מאן האקט א אונטער טרעו ענטוואגטער די

טואי דוישיאהאנעלי, א פלא פון האטהארו, ניו יארק, איז ב זעלבסטמארד אויף א זאנדע אופן. ער האט איינעלענט זיי אויף די העלפעו פון דער ניו בעגטראל. איז נעלעגעו אוו נעו. ביו א טרעו איז אונטערנעקומעו ארשפנהאקט ווין האס.

דער זעלבסטמארד איז נעווען :

אלמן אוו ער האט נעהאט ציווי דע וואסענע ווהן. ווי די פאריצי זאב האט רוישיאקאנעלי זיר נע'שרכנ'עט צ א יונגער מיידל אוו נעווארט מיט איהר חתונה האבעו. זי האט אבער זיי היראטס ־ פארטלאנ צוריקנעווייזו דערפאר, ווייל זיינע ציווי זיהו זיינע עלטער פון איהר. דוישיאקאנעלי האט זיך נעפיהרט שטארק נעטרונקעו אוו ער האט באשלאסען צו מאכעו א סוף פון זיין לעבעו.

15 טויזענד מעקסי דרייוועדס אין סטרייק

וואַרפען פלוצלונג די אַרבייט ביי גרויסע קאמפאניס. — לא גוואַדיא שטיצט די סטרייקערס. — ניט ניט לאיסענס צו סטרייקברעכער.

א גרויסער טייל פון די 79 טויזענט טעקסי־דרייוו פון ניו יארק זייגען נעכטען ארויס אין סטרייק. אוס צו צוויי־ זיגען די קאמפאניס זיי צו נעבעו אי שטענדיגע ארבייטס ־ באדינגונגען. אפיציעל הייסט עס, אז זיי קעמפען דערפאר, וואס די גרויסע טעקסי־פירי טעם ווילען זיי ניט אפנעבעו דעם 5־ סענט טעקס, וואס האט נעוואלט נעהן פאר דער שטאט אוו וועבעו מעיאר לאגואַרדיא האט באשלאסען, אז די קעי־דרייוו) אפצוגעבעו אלס א מתנה. דאס איז אבער ניט די אייניגע קרייזי רע פון די טעקסי־דרייווערס. זיי באר קלאגעו זיך, אז זיי קענעו קיין לעבעו ניט מאכעו ; אז זיי ארבייטעו שרעק־ לוך־לאנגע שטונדעו אוו קריגעו סלעכ־ (שלום אויף פייזוש 15)

4 אמעריקאנער באפרייט פון פריזאו

BEST COPY AVAILABLE

870916514

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman tzurick in New York noch 14 Yawhr in Galut... [Emma Goldman in New York after 14 years of exile... In Yiddish] / Emma Goldman.— 30 cm. *In* [Der Tag?]. —(Feb. 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

עמא גאלדמאן צוריק אין ניו יארק (פאטאגראפיע פון פאטאגראפיע)

וערטער.

אר 2. — אין באנק־
אריכטעט, אז פאר 400
נאלר (25% מיליאן
אריבערגעפירט געווארן
.ע 48 שעה פון פראנקרייך
קע.
ר איז אריבערגעשיקט נעוואר־
פאר, ווייל דער אמעריקאנער
ורי דעפארטמענט אפערט נאנ־
ד ראלאר פאר יערען אונץ. אייר
נלויבען, אז פראנקרייך וועט
ים טוען ארונטערגעהן פון נאלד
אנראר.

לאנראן, סעבראר 2. — רא האט
יז שוין הייגט נעאפערט פאר אן
אונץ נאלר נאכצע 34 דאלאר מיט 83
סענט. דאס איז אלס רעזולטאט פון
רעם, וואס אמעריקע צאלט 35 דאלער.

עמא גאלדמאן צוריק אין נויארק נאך 14 יאהר אין גלות; וואס זי האט געזעהן און וואס זי דערצעהלט וועגן דער וועלט

זי פרעהט זיך מיט איהר משפחה. — „דאס איז מיין היים", זאגט זי :וועגן ניו יארק. — מיט פאראינטערעסירט אין רער איצמיגער „נייער" אמעריקע. — זאגט, זי איז געבליבען א טרייע אנארכיסטקע וזי אימער. — די צוקונפט אין אייראפע איז פינסטער. — „קעמפט געגען דיקטאטור אין אלע לענרער", פאדערט זי. — גיט אפ א גרום צין אלעקסאנדער בערקמאן. — זי האט נעהוירעט פון ענגלישען מאינער און איז נעקומען אויף אן ענגלישען פאספארט.

„איך האב נים קיין חרטה אויף קיין זאך אין מיין לעבען", זאגט זי אין אינטערוויו בים אנקומען.

סטעציע׳לער באריכט צום „צוריונ־רופ"
פון נ. זאדאוויין

דעם 21טען רעצעמבער, 1919, איז עמא גאלדמאן, צוואמע; מיט צוויי הונדערטי אכט־און־פערציג אנדערע פאליטישע ארעסטאנטען, דעפארטירט נעוואָרען פון אמעריקע פאר זייער אנטי־מלחמה טעטיגקייט.

נעכטען אין דער פריה איז די באוואוסטע אנארכיסטקע צוריקנעקומען קיין ניו־יארק, נאכדעם ווי זי האט איבער פערצעהן יאהר צייט אפגעריכט גלות. עמא גאלדמאן האט זיך צוריקנעקערט קיין אמעריקע, אבער ניט אויף לאנג, ניט אויף שטענדיג. זי איז צוריקנעקומען ניט אלס אן אמעריקאנער בירגערקע, נאר אלס אן ענגלישער אונטערטאן, אלס רי פרוי פון אן ענגלישען מאינער. בלויז דרי טאגאטען צייט ווען זי רא פארברענגען, און ווען דערנאך צוריקפארען קיין זיר־פראנקרייך, ווהו זי ווהיינט אין א קליינעם, פארווארפענעם פישער־דער־פעל.

טיט פערצעהן יאהר צוריק האט מען עמא גאלדמאנ׳ען, רער פלאם־פייערדינער אנארכיסטישער אגיטא־טארקע, ארויסגעשיקט פון לאנד אלס אן „אומנעווינשטען נאסט", ניט קוקענדיג רערויף ווהאס פינ־און־דרייסיג פון רי פופציג יאהר פון איהר לעבען, האט זי דא נעהאט פארבראכט. איצט האט זי זיך אוטנעקערט אלס „א נאסט אויף א ווייל". אין רי פערצעהן נלות יאהר האט זי אויסגעווען ווהו איראפע האט אן עק, — פאוועסטרופלאנר, ענג־לאנר, רייטשלאנד, פראנקרייך, און א צעהנדליג אנדערע לענדער. איהר היים איז אבער פארט אטעריקע, ווהו ס׳נעפינען זיך איהרע קרובים, הונדער־טע פערוואנדטע פרייגנט, און טויזע־נטע טענשען ווהאס זיינען באקאנט טיט איהר לאנג־יעהרינער טעטינקייט אלס פראפאנדיסטקע פאר׳ן אנארכיסטי־שען נעדאנק.

אין דער נעזעלשאפט פון קרובים, פרייגנט און פארעהרער, האט עמא גאלדמאן נעכטען, צעהן א זייגער אין דער פריה, אויפנעגומען רי ניו־יארקער צייטונגסלייט אינ׳ס אסטאר האטעל, און העכער א שעה נאכאנאנר נעענט־פערט אויף זייערע פראגען. נאכרעם ווי זי האט פארטיגע פראגען פון רי רעפארטערס, האט זי פאורירט פאר רי „ניוס־ריל" אין פאר א פאר מינוטען נער־פערט אויף זייערע פראגען. נאכרעם ווי זי האט פארטיגע פראגען פון רי רעפארטערס, האט זי פאורירט פאר רי „ניוס־ריל" אין פאר א פאר מינוטען נער־

15 טויזענד מעקסי דרייווערס אין סטרייק

וואָרפען פלוצלונג די אַרבייט ביי גרויסע קאמפּאַניעס. — לאָ גוואַרדיאַ שטיצט די סטרייקערס. — גיט ניט לאַיסענס צו סטרייקברעכער.

א גרויסער טייל פון די 70 טויזענט טעקסי־לייט פון ניו יארק זיינען נעב־טען ארויס אין סטרייק, אוים צו צווינ־נען די קאמפאניעס זיי צו נעבען אנ־שטענדיגע ארבייטס - כארינגונגען. אפיציעל הייסט עס, אז זיי קעמפען נעראדע, וואס די גרויסע טעקסי־זיר־טעם ווילען זיי גיט אפנעבען רעם 5־סענט טעקס, וואס האט נעוואלט נעהן פאר דער שטאט און וועלכען מעיאר לאגוואַרדיא האט כאשלאסען זיי (די קעב־לייט) אפצונעבען אלס א מתנה. דאס איז אבער ניט די איינציגע קריוי־דע פון די טעקסי־דראיוורס. זיי כא־קלאגען זיך, אז זיי קענען קיין לעבען ניט מאכען; אז זיי ארבייטען שרעק־ליך־לאנגע שטונדען און קריגען קלעק־

(שלום אויף ביידוש 15)

4 אַמעריקאַנער באַפרייט פון פריזאָן אויף שפּאַניען אינזעל

מארריד, שפאניע, סעבראר 2. — ס. מיר, פון ניו יארק, און ערטאנד א. כלארנעט, פון סטעמפארד, קאנג. זיי האבען נעפיהרט א לאנגען קאמף אין רי שפאניש נעריכטען. צוערשט האט זיי א קרינם־נעריכט באפרייט, אבער א הויבער טיליטערישער כאמטער האט רעם אורטייל בטל נעמאכט, און רער העכסטער נעריכט פון לאנד האט נוטנעהייסען רעם באשלום פון רעם הויבען מיליטערישען כאמטען. זיינען פארורטיילט נעווי־ טוב־

רי ציר אמעריקאנער, וואס זיינען מיט א צייט צוריק פארורטיילט נעוואָרען צו פריזאן טערמינען פאר אן אנפאל אויף א נארר אין רער שטאט פאלמא, אוים'ן אינזעל מאיארקא, זיינען כא־פרייט נעוואָרען. רי רעגירונג פון שפא־ניען האט זיי כאנארינט, און רי נעק־סטע אפטיילונג פון שפאניש־ען העכ־סטען נעריכט האט די כאנארינונג נוטנעהייסען.

די ציר אמעריקאנער זיינען: מר. און מרס. קלינטאן כ. לאקוואוד, מאסס.

פערט אויף זייערע פראגען. נאכרעם ווי זי האט פארטיגע פראגען פון רי רעפארטערס, האט זי פאורירט פאר רי „ניוס־ריל" אין פאר א פאר מינוטען נער־

האט פארזיכערט, האט זי קיין שום אהנונג: פאראוים ניט נעהאט, אז אינ׳ס אסטאר האטעל נעהט אן א סטרייק. וואלט זי ערפאון נעוואוסט, האט זי באשטאנט, וואלט זי קיינמאל ניט אויי־נעוויליגט צו קומען אין אסטאר האי־טעל.

א טירע, שוואכע, עלטערע פרוי פון איבער פיר־און־זעכציג איז איצט עמא גאלדמאן. איהרע האר זיינען אין נאנ־צען גרוי, רער פנים פול טיט קנייטשען, רער קערפער נעבוינען. אבער וועו זי האט אננעפאנגען רערען, וועו זי האט נעענטפערט אויף רי פראגען; און קלאר קייות פון רי פארזאמלטע צייטונגס־לייט — האט איהר פארנעפאן, אז זי איז אלט און שוואך. איהר קערפער איז טאקע אלט, רער נייסט אבער איז יונג און קרעפטיג! עמא גאלדמאן קען „ענדלעז" רעפארטערס: זי ווייסט וואס־פארא פראגען צו ענט־פערען, ווי זיך ארויסצודרעהן פון אן ענטפער, וועלכע פראגען צו אינגארי־רן, וועו צו ענטפערען טיט א נעלעכ־טער, און וועו זיך אנצוכייזערן...

נלייך בייס אנפאנג האט זי ער־קלערט פאר די רעפארטערס, אז קיין צופל צוטרוי האט זי צו זיי גיט, וויי־נאר אלעמען זיינען זיי רער רינער פון רעם קאמיטאליסטישען קלאס. דערבי־האט זי גוטטוטיג נעלאכט, און די רע־פארטערס האבען טיטנעלאכט... „קא־פיטאליסטיש רעפארטערס האבען וועי־נען טיר אזוי פיל ליבענס אויסגע־קלערט, אז כ׳טרוי זיי קיינעס ניט", האט זי צוגעלעגט.

הויזעכליר איז זי אהער נעקומען,

(שלום אויף לעצטע ביידוש)

פּועלי ציון הינ־ אין דיי־

BEST COPY AVAILABLE

870916514

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman tzurick in New York noch 14 Yawhr in Galut... [Emma Goldman in New York after 14 years of exile... In Yiddish] / Emma Goldman.– 30 cm. *In* [Der Tag?]. –(Feb. 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

שבת, פֿעברואר 3, 1934

עמא גאלדמאן

(שלום בון דער ערשטער פֿייוש)

האט עמא גאלדמאן פארזיכערט, זיך צו זעהן מיט איהר ברודער און שוועסטער, פֿלימעניקעם, און פֿלימעניצעם, וואס וואוינען אין ראטשעסטער. ראטשעסטער איז איהר אריינגעלע „האום טאון". דערט האט זי פארבראכט די ערשטע יאהרען, נאכדעם ווי זי האט פארלאזען קאוונע אלס א פופצעהן־יאהרינע מיידעל. דער צוויישטער צווישן איהר איצטינען באזוך, איז זיך צו באקענען מיט דער „נייער אמעריקע" צו זעהן מיט איהרע איינענע אויגען און הערען מיט איהרע איינענע אויערן, וואס ס'קומט פאר רא אין לאנד זינט פרענקלין ד. רוזוועלט האט אריינגענומען אינ'ס וואהיט האוז. "זי וועט רא זאמלען מאטעריאל פאר א בוך וועגען אמעריקע, וואס זי וועט שרייבען וועט זי וועט זיך אומקערען קיין פראנקרייך. דער דריטער צוועק, איז רא צו האלטען א רייהע לעקטשורס איבער ליטעראריש ענינים און פארדינען אביסעל נעלט. קיין אנדער קוואל פון אינקומעט האט זי דאך ניט. אין פארלויף פון די נעקסטע נייניצין טעג, וועט זי מאכען א לעקטשור־טור איבער נאנץ אמעריקע. רער „וועלקאם האום" לעקטשור־טור איז אראנזשירט נעוואָרען פון א קאמיטע, פון וועלכער ראזשער באלדווין איז דער טשערמאן, און צווישען די מעמבערס פון דער קאמיטע זיינען פארנאזינע באוואוסטע פערזענליכקייטען ווי סינקלעיר לואיס, דושאהן דואי, שערווואוד אנדערסאן, סעני הוירסט, דושאהן העינם האלמס און מרס. פינטשאט.

„איך האב טיינע מיינונגען און אין בערציינונגען ג י ט נעביטען אין פארלויף פון די פארנאנגענע פערצעהן יאהר צייט", האט עמא גאלדמאן erklעלערט אין א פעסטען טאן. „די וועלט איז טאקע נעגאנגען ריקווערטס, צוריק צום בארבאריזם, אבער איך בין נעלביגען טריי צו טיינע אנארכיסטישע אידעאלען. איצט, מעהר ווי וועהן־עם איז פריהער, בין איך דאדיקאל. איך בין ניט אנטוישט, ניט אנטמוטינט, ניט האנונגסלאז. סוף־כל־סוף וועט דער פרייהייטס־נייסט פארט זיי נען. אמת, די לאנג אין איראנע איז א טרויערינג. פארען היינט־צו־טאג זעהר ווינציג לענרער אין איראנע, וואו א פרייהייטס־ליבענדער מענש קען פריי אטמעטמען. אבער, ס'איז א פארבייגעהענרע ערשיינונג".

וועגען ריין א ל י ט י ש ע פרא־נען, האט עמא גאלדמאן אויסנעטידען צו רעדען, — בעסער נעזאנט, נע־פרואווט אויסצוטיידען דערען. די דע־פארטערס זיינען צו איהר אבער צו־נעשטאנען, אזוי לאנג איהר „דאקו־טשעט", ביז וואנען זי האט נעמוזט באטש עפעס זאנען וועגען פאליטיק און פאליטיקער.

— וואס רענקט איהר וועגען סטא־לין'ען ?

— לענין איז נעווען א סר א נרע־סערער מענש, און טראצקי איז אויך אהן־זען־ערך אינטעלעקטועלער ווי דער איצטינער דיקטאטאר פון רוסלאנד.

— זייט איהר צוגעקומען די רוסישע דיקטאטור ?

— איך בין א שוגא פון יערע פארט דיקטאטור, טיט וואס־פאר־א נאטען דאס זאל זיך ניט רופען, און אין וועל־בע לאנד ס'זאל ניט זיין. דיקטאטור או; פרייהייט זיינען אין ווידערשפרוד איינע טיט די אנדערע.

— וועטעם פאליסים זיינען אייך נעהענטער צום הארצען, סטאלינ'ס אדער טראצקי'ס ?

— ב'שטים טיט זיי ב י י ד ע ן ניט איין !

וועז עמא גאלדמאן איז דעפארטירט נעוואָרען קיין דוסלאנד, איז אלעקסאנ־דער בערקמאן אויך נעווען איינער פון די, פאליטישע פרישאנערס, וואס אין

וואס א צייטונגס־רעפארטער ניט מיר איבער; רעפארטערס זיינען דאך בטבע שטיקלעך בלאפערס. ביז וואנען ב'וועל די ווערטער ניט הערען פון לוסי פארסאנ'ס איינענע ליפען, וועל איך די טעשה ניט נלויבען. צווייטענס, איז לוסי פארסאנס איצט א זקנת פון אבט־און־אבצינ יאהר! דרימענס, פארצייה איך איהר, ווי שאדף זי זאל זיך וועגען מיר ניט אויסרייקען. יוא־דים וויסען דארפט איהר, אז דער טויט פון אלבערט פארסאנס, טיט ויבען־אכט און פערצינ יאהר צוריק, האט נעפירט צו מיין נייסטינען ווידערנע־בודט. אלבערט פארסאנס איז נעווען אייגער פון די שיקאגער אנארביסטען, יועלבער איז היינעריבטעט נעוואָרען אויף רער באשולדינונג, אז ער האט נעוואָרפען א באמבע אין הייטארקעט. פארסאנס און זיינע חברים זיינען נע־וועז אוטשולדינ; זיי זיינען נעווען קרבנות פון קאפיטאליסטישער נקמה. יענע שרעקליבע פאסירונג, טיט א קנאפען האלבען יאהר־הונדערט צוריק, הגט אויף מיר דאמאלס נעטאבט אז אומפארנעסליבען איינדרוק. ב'האב זיך אננעהויבען צו פאראינטערעסירען טיט רער אנארביסטישער לערע. ב'בין אליין נאבהער נעוואָרען אן אנארביסט־קע. רער אנרענק פון אלבערט פאר־סאנס איז טיד דעריבער ליב און טייער. לוסי פארסאנס איז אלע יאה־רען נעווען טיינע א ליבע חבר'טע. ב'גלויב ניט, ב'סען בשום אופן ניט גלויבען, אז זי איז איצטער טיר א שונא. דאס טיינט אבער ניט, אז לוסי פארסאנס איז מחיוב טיט מיר אייני־צושטימען יועגען רוסלאנד, אדער וועי־נען אירנענד וועלבען אנדער ענין".

— וואס דענקט איהר וועגען היט־לער'ען ?

— ב'האב קיינטאל דעם „דושענ־טעלטאן" אין די אויגען ניט אנגעזוהן, און ב'וויל איהם ניט אנזוהן.

— וואס הערט זיך עפעס טבח איטאליע ?

— איטאליע איז א וואונדערבארע לאנר, אבער טוסאליני — סע!

א רעפארטער פון א „טעבלאיד" האט נעוואלט וויסען, וואס עמא גאלר־טאן דענקט וועגען ס ט ע ר א ל י ־ ז א צ י ע ן ?

— וועז ב'וואלט נעווען זיבער, — האט עמא גאלדטאן נעענטפערט, — אז ט'וועט א לע אידיאטען סטערי־ליזידען, די רייבע פונקט וויי די ארימע, די אנהענגער פון דער היטלער־דעשים פונקט וויי די נענגער, וואלט איך סי־לייבט נעווען צופונסטען. אין דער אמת'ען אבער, וועט טען עס באנוצען אויסשלים־ליך נענען ארימעליים, נע־נען די שונאים פון דעד קאפיטאליס־טישער הערשאפט. די וואס פרעדיגען איצטער סטעריליזאציע זיינען ניט אויסען די אינטערעסען פון דעד מענשהייט, נאר זיי זובען ראבע צו נע־מען פון די שונאים פונ'ס קאפיטא־ליזם.

— וואס דענקט איהר וועגען די אידען פארפאלנונגען אין דייטש־לאנד ?

עמא גאלדטאנ'ס ענטפער איז נע־וועז: „די אידען זיינען איצט ניט די אייניצינע וואס לויידען אין דייטשלאנד. אלע ראדיקאלען וועלען דארט נעטא־טערט. די אידען — ט י ד א י ד ע ן — זיינען שווין, דאבט זיך, צונעוואוינט צו לויידען פאר אונזערע איבערצייגונ־נען. די נעשיבטע, דאבט זיר, האט באוויזען, אז די אידען לעבען איבער אלע זייערע שונאים".

ס'האט זיך אנטוויקעלט א נעשפרעך וועגען ליטעראטור, וועגען די פאציא־לע טאטיוועז אין דער טארערנער לי־טעראטור אוז דראטע. עמא גאלדטאן האם באטעוקט, אז זי חאט זיך איטער אינטערעסירט מיט ליטעדאטור אוז

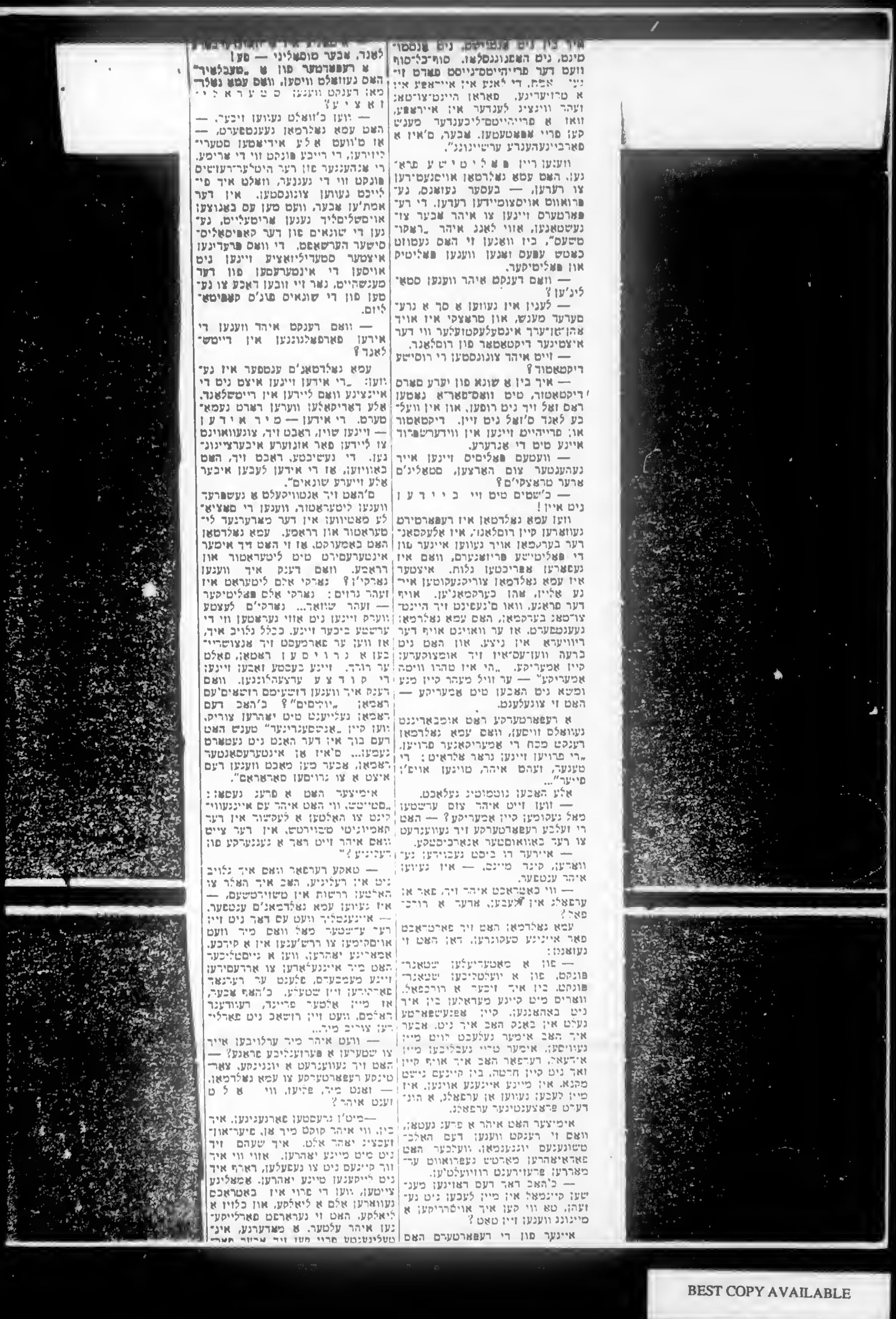
BEST COPY AVAILABLE

870916514

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman tzurick in New York noch 14 Yawhr in Galut... [Emma Goldman in New York after 14 years of exile... In Yiddish] / Emma Goldman. – 30 cm. *In* [Der Tag?]. –(Feb. 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

BEST COPY AVAILABLE

870916514

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman tzurick in New York noch 14 Yawhr in Galut... [Emma Goldman in New York after 14 years of exile... In Yiddish] / Emma Goldman.– 30 cm. *In* [Der Tag?]. –(Feb. 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

— וואס דענקט איהר וועגען סטא־
לינ'ען ?

— לענין אין נעווען ש סר א גרע־
סערער מענש, און מרשצקי איז אויך
שהן־שוין־ערך אינטעלעקטועלער ווי דער
איצטינער דיקטאטאר פון רוסלאנד.

— ווי איהר צונונסטען די רוסישע
דיקטאטור ?

— איך בין א שונא פון יעדע סארט
דיקטאטור, טים וואס־סאר־א נאטען
דאס ואל זיך נים רופען. און אין וועל־
כע לאנד ס'וואל נים זיין. דיקטאטור
או; פרייהיים ווינען אין ווירקשאפור
איינע טים די אנדערע.

— וועטען סאליסים ווינען איך
נעהענטער צום הארצען, סטאלינ'ס
אדער טראצקי'ס ?

— כ'טים טים זיי כ י י ר ע ן
נים איין !

וועז עמא נאלדמאז איז דעפארטירט
נעווארען קיין דוסלאנד, איז אלעקסאנ־
דער כערקמאן אויך נעווען אינער טון
די פאליטישע פריזאנערס, וואס אין
נעפאריכטען נלות. איצטער
איז עמא נאלדמאז צוריקנעקומען איר־
גע אליין, אהן כערקמאנ'ען. אויף
דער פראנע, וואו ס'נעפינט זיך היינט־
צוטאג כערקמאן, האט עמא נאלדמאן
נעענטפערט, אז ער וואוינט אויף דער
ריווייערא אין ניצע. און האט נים
ברעה וועז־עס־איז זיך אומצוקערען
קיין אמעריקע. „הי איז טהרו וויטה
אמעריקע" — ער וויל מיהר קיין מינ
ומשא נים האבען מיט אמעריקע —
האט זי צוגעלעגט.

א רעפארטערקע האט אומכאדינגט
נעוואלט וויסען, וואס עמא נאלדמאן
דענקט מכח די אמעריקאנער פרויען.
„די פרויען ווינען נאר אלראיט; די
מענער, זעהט איהר, טינגען אוים־
סייער"...

אלע האבען נוטמיטיג נעלאכט.

— וועז ויט איהר צום ערשטען
מאל נעקומען קיין אמעריקע ? — האט
די זעלבע רעפארטערקע זיך נעוועגרעט
צו דער באיואוסטער אנארכיסטקע.

— איידער די ביסט נעבוירען נע־
וואָרען, קינד מיינס, — איז נעזוגט
איהר ענטשער.

— ווי באשראכט איהר זיך, צאר א
ערשאלג אין לעבען, אדער א דורכ־
פאל ?

עמא נאלדמאן האט זיך צארטראכט
פאר אייניג כעקונדען, דאן האט ער
נעזאגט:

— פון א מאטעריעלען שטאנד־
פונקט, פון א יועלטליכען שטאנד־
פונקט, בין איך זיכער א דורכפאל.
וואריס מיט קיינע מיטארבעטער בין איך
נים באהאנגען, קיין אפנעמפארטע
נעלט אין באנק האב איך נים. אבער
איך האב אימער נעלעבט לויט מיין
נעוויסען, אימער טריי נעבליבען מיין
אידעאל, דערפאר האב איך אויך קיין
זאך נים קיין חרטה. בין קיינעם נישט
מקנא. אין מיינע אייגענע אויגען, איז
טיין לעבען נעווען אן ערפאלג, א הונ־
דערט פראצענטיגער ערפאלג.

אימיצער האט איהר א פרעג נעטאן:
וואס וי דענקט וועגען דעם האכ־
משונעגעם יונגעמאן, יועלכער האט
זאראשהרען מאיטש נעפראוועט ער־
מארדעז פרעזידענט רוזוועלט'ען.

— כ'האב ראר דעם דאזיגען: מענ־
שען קינמאל אין מיין לעבען נים נע־
וען, טא ווי קען איך אויסרריקען א
מיינונג וועגען זיין טאט ?

איינער פון די דעפארטערס האט
באמערקט, אז מיינ א שטיקעל צייט
צוריק האט ער זיך נעטראפען מיט
לוסי פארסאנס, די אלמנה פון אלבערט
פארסאנס, איינער פון די אמעריקע
שיקאנער מארטירער. און אז מרס.
פארסאנס האט זיך אויסנעדריקט, אז
זי האלט נים מהר פון עמא נאלד־
מאנ'ען, זינט זי איז נעווארען אן
אויסנעשפראכענע נענגערקע צוז סא־
וועט־רוסלאנד.

עמא נאלדמאן האט טיט א שמייכעל
נעענטפערט פאלנענדעס : „ערשטענס,
לעג איך נים צופיל נעוויכט אויף דעם

אויסזען די אינטערעסען פון דער
מענשהייט, נאר ויי זוכען ראכא צו נע־
מען פון די שונאים פונ'ם קאפיטא־
ליזם.

— וואס דענקט איהר וועגען די
אירען סארטשלנונגען אין דייטש־
לאנד ?

עמא נאלדמאנ'ם ענטפער איז נע־
וועז: „די אירען ויינען איצט נים די
איינציגע וואס ליידען אין דייטשלאנד.
אלע ראדיקאלען ווערען דארט נעמא־
טערט. די אירען — ט י ר א י ר ע ן
— ויינען שוין, דאכט זיך, צונעוואוינט
צו ליידען פאר אונזערע איבערצייונ־
גען. די נעשיכטע, דאכט זיך, האט
כאוויזען, אז די אידען לעכצען איבער
אלע ווייערע שונאים".

ס'האט זיך אנטוויקעלט א נעשפרעך
וועגען ליטעראטור, וועגען די סאציא־
לע סאטיוועז אין דער מארערנער לי־
טעראטור און דראמע. עמא נאלדמאן
האט כאמערקט, אז ו האט זיך אימער
אינטערעסירט טים ליטעראטור אוז
דראמע. וואס דענק איך וועגען
נארקי'ן ? נארקי אלס ליטעראט איז
זעהר נרויס : נארקי אלס פאליטיקער
— זעהר שוואך... נארקי'ס לעצטע
ווערק ויינען נים אזוי נעראטען ווי די
ערשטע ביבער ויינע. בכלל נלויב איך,
אז ווען ער פארמעסט זיך אנצושרי־
בען א נ ר ו י ס ע ן ראטאז, פאלט
ער דורך. ויינע בעסטע זאכען ויינען
די ק ו ר ץ ע ערצעהלונגען. וואס
דענק איך וועגען רוסישע דוסאיס'עס
ראמאז „יוגיסים" ? כ'האב רעם
ראמאז נעלייענט טים יאהרען צוריק,
ווען קיין „אנטשענדינער" מענש האט
רעם בוך אין רער האנט ניט נעטארט
נעמינ... ס'איז אן אינטערעסאנטער
ראמאז, אבער כען מאכט וועגען רעם
איצט א צו נרויסען טאראראס".

איימיצער האט א פרעג נעטאן:
„סטיוטס, ווי האט איהר עס איינגעווי־
קינט צו האלטען א לעקציור אין רער
קאמיוניטי טשורטש, אין רער ציים
וואס איהר ויט רער א נענגערקע מון
„ערזינג ?"

— טאקע ערצאר וואס איך גלויב
ניט אין רעליגיע. האב איך האלר צו
האלטען רוטשות אין טשורטשעס, —
איז נעזוגט עמא נאלדמאנ'ס ענטצער.
— אייגענטליך ווען עס ראר ניט זיין
רער ערשטער מאל וואס מיר וועט
אויסקומען צו ררש'ענען אין א קירכע.
אמאליגע יאהרען, וועז א נייסטליכער
האט מיר אינגעלאדען צו אדרעסירען
ויינע מעמבערס, בעפאר ער רערצאר
פארהיר־ען זיין שטערע. כ'האב אבער,
אז מיין אלטער פריינר, רעוורענד
האלמס, וועט זיין דוטאב ניט צארלי־
רען צוריק מיר...

— וועט איהר מיר ערלויבען אויך
צו שטערען א פערזענליכע פראנע? —
האט זיך נעוועגרעט א יונגינקע, צאר־
טינקע רעפארטערקע צו עמא נאלדמאן,
— זאנט מיר, פליז, ווי א ל ט
וועט איהר ?

—מיט'ן נרעסטען פארגעניגען. איך
בין, ווי איהר קוקט טיר אן, צייר־אוך
זעכציג יאהר אלט. איך שעהם זיך
ניט מיט מיינע יאהרען. אזוי ווי איך
זוך קיינעם ניט צו נעפעלען, רארף איך
ניט לייקענען טיינע יאהרען. אמאליגע
צייטען, ווען רי מרוי איז באטראכט
נעוואָרען אלס א ליאלקע, און בלוין א
ליאלקע, האט זי נעדארפט פארליכע־
נען איהר עלטער. א מארערנע, איינ־
טעליגענטע פרוי קען זיך אכער פאר־
ניגען היינטיגע צייטען צו זאגען ווי
אלט זי איז. און אז טען רערט שוין
יא וועגען אועלכע זאכען, ווי אלט
זענט א י ה ר, טייערינקע ?

רי יונגינקע, צארטינקע רעפארטער־
קע האט זיך פארשעמט און נישט נע־
ענטערט.

יא, אן אנגענעמע שטוגרע האבען
רי ניו יארקער צייטונגסלייט און פא־
טאגראפערס נעכטען אין רער פריה
פארבראכט מיט רער „נעפערליכער"
אנארכיסטקע, עמא נאלדמאן.

11264

BEST COPY AVAILABLE

900427012

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman to Talk Freely / Emma Goldman. – 28 cm. *In* New York City Daily Worker. –(Feb. 3, 1934).

Obtained from the Princeton University Library.

N.Y.C. Daily Worker.
February 3, 1934.

EMMA GOLDMAN TO TALK FREELY

Denies She Promised to Ignore Politics In Lectures on 'Literature' Hero.

'ALWAYS BAD, WORSE NOW'

Anarchist on First Visit Since Deportation in 1919 Says Her Ideas Have Not Changed.

Emma Goldman, the anarchist, came back to New York yesterday, her first visit since her deportation in 1919. Plump, mild-mannered and speaking with a slightly "English" accent, she received a throng of reporters in a private dining room at the Hotel Astor. They belonged to a later generation than those who had interviewed her during her turbulent career here, and they found her almost motherly.

"You haven't changed any of your ideas?" some one asked her.

"No, I was always considered bad; I'm worse now," she replied with a smile. She is here to lecture on "literary" subjects under the management of a lecture bureau, but she made it plain that she considered that "literary" matters covered a broad field.

Says She Made No Promises.

"I consider all literature worthy of the name to have its roots in the times and in the strivings of every country," she said. She asserted that she had made no promises to keep off political subjects as a condition of her ninety-day visa to re-enter the country. And when some one asked her if she would change her speeches if the government did not like them, she said "no." "The police," she said, "have broken up my meetings before."

Seated between Roger Baldwin and her niece, Mrs. Stella Ballantine of 15 Charlton Street, in Greenwich Village, with whom she is staying, she was wearing a gray and brown print dress and a paisley muffler. She wore spats over her black shoes.

She remarked that she was 64 years old and "disgustingly healthy."

In greeting reporters she said: "It feels wonderful to be with my family and my friends—and to be welcomed by a taxi strike; that's as it should be with me." She said she had walked from Pennsylvania Station to the hotel. Asked whether she knew the issues, she said that she did not, "but I consider every strike on the part of the workers justified."

Failed to See Hotel Pickets.

How does she reconcile this attitude, she was asked, with coming to a hotel picketed outside by hotel strikers.

"I didn't see the pickets," she replied, "and furthermore, the hotel wasn't chosen by me but by my lecture manager. I'd not have come if I'd known they were picketing."

She would not discuss the national recovery program because "I've got to see for myself what they are doing."

"Do you consider yourself a successful woman?"

"If," she replied, "you mean by success, living your life as you've wanted to, yes.

"It is not true that modernism is decadent," she remarked emphatically.

"What about the persecution of the German Jews by Hitler?"

"The Jews ought to be used to it by this time, and besides, the Jews are not the only ones persecuted there and I don't think they ought to claim priority."

Miss Goldman will open her transcontinental tour at Mecca Temple on the evening of Feb. 13. She will be guest of honor at a dinner on Feb. 6 at the Town Hall Club, and will speak at the Community Church on Feb. 11.

N.Y.C. Herald Tribune
Febr. 3, 1934.

EmmaGoldman Arrives After 14-Year Exile

Grandmotherly Priestess of Anarchism Notes Many Changes, All for Worse

Finds Fascism World Fad

Calls Two Strikes in Swing Here a Fitting Welcome

Emma Goldman, prophet of anarchy, who once was known as "the most dangerous woman in the United States," returned to New York yesterday after an exile of more than fourteen years.

During that time she had wandered through Europe, a woman without a country, steadfastly adhering to ideals which she refused to compromise. She was banished from Soviet Russia, which she had considered the last home of individual liberty, because she dared to criticize the policies of the Communist dictatorship. Married to an Englishman, she lived apart from him in France, and although she always called the United States her real home, because her family was here, she was barred until the Department of Labor recently granted her a visitor's entry permit for ninety days.

Back From Exile

Herald Tribune photo—Acme

Emma Goldman as she answered a barrage of questions yesterday in the Hotel Astor

She is sixty-four years old now, and her pale, manish face is inscribed with the marks of bitterness, disappointment and suffering. Her hair is gray and faded, but her eyes, behind thick, rimless glasses, are still eloquent with fine distaste at the mention of such subjects as war, tyranny, government, Hitler, Mussolini, and all the restraints on personal freedom which anarchists abhor.

Emma Goldman was the foremost preacher of social revolution at a time when anarchists in the United States were more widely feared than the plague. She has repeatedly denied that she ever advocated violence, bomb throwing and bloodshed, and always urged greater education and enlightenment as the only methods to be used in building a new social structure.

Sent to Russia in 1919

On December 21, 1919, she was deported to Russia, with 247 other alien revolutionaries, including Alexander Berkman, her comrade, with whom she had lived since 1892. She had been active in every large strike and social disturbance since the walkout in the steel mills of Pittsburgh, when the late Henry Clay Frick led the employers in their fight with the workers.

After Berkman was indicted and later convicted for attempting to murder Frick, she toured the country collecting funds for his defense. They were active together in every large strike and social or industrial dis-

(Continued)

870916522

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman, Here to Make Some Cash, Sneers at U.S.S.R. / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Daily Worker. –(Feb. 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman, Here to Make Some Cash, Sneers at U.S.S.R.

Strike at Astor Is Minor Issue to Defamer of the Soviet Union; Just Loves the Press!

By SENDER GARLIN

NEW YORK.—While pickets carrying "We Are On Strike" signs paralled the entrancee of the Astor Hotel at 46th St. and Broadway, yesterday morning, Emma Goldman, anarchist and arch-defemer of the Soviet Union, sat in a room on the eighth floor and talked eagely about "voluntary cooperation and the stateless society."

By her side sat Roger Baldwin, director of the American Civil Liberties Unions, who fights for free speech for everybody—including Nazis.

Her royalties from books attacking the Soviet Union apparently being exhausted, Emma Goldman is seeking to meke a little cash by going on a lecture tour under the auspices of a "regular" lecture agency: The Pond Bureau, Room 1802, 580 Fifth Ave., New York.

"Ask Me Anything But"

In a room crowded with reporters and news photographere, Miss Goldman answered questions with animation—except those dealing with such basic questions as her attitude toword the Soviet Union, the N. R. A., the war danger, etc.

Here she hedged and explained that these problems she would teke up in the course of her lecture tour. The proceeds from this tour will enable her to return to the South of France where she has vegetated during the past few years, breaking into the capitalist press headlines from time to time with venomous attacks against the Soviet Union.

She has grown stocky, and as she sat in the Astor Hotel room, dressed in austere black with a black, red and gold scarf about her shoulders, and wearing gold-rimmed spectacles, Emma Goldman spoke of her past with the reminiscent braggadocio characteristic of a retired prima donna.

France Is "Lovely"

"How did you find France?" a capitalist press reporter asked her.

"A lovely country — tremendously interesting," she replied with the air of a seasoned tourist.

"What about the conditions of the workers and peasants in this lovely country?" I asked Emma Goldman. "I don't mean in the South of France, where you live," I added.

She raised an inquiring eyebrow. "Oh, yes, there is suffering, too, in France.

"Of course there's a lot of suffering in France, but you must recall that the crisis was late in reaching France. Besides, the effects were less severe because the French people are known to be extremely economical." Having thus profoundly dealth with the crisis as it affected the French proletariat, Emma passed on to another subject.

Emma borrowed heavily from the arsenal of shopworn slonders against the present Soviet leaders, thus showing her complete intellectual affinity with the counter-revolutionary Trotskyists.

In reply to a question from a reporter from one of the New York evening paper, she said:

"Lenin? Oh, a very great man. Stalin, of course, can't be compared with him—or even with Trotsky, for that matter.

Emma proudly described herself as an "educator," and not an agitator. "I don't believe in this business of making converts," she said smugly. "I don't believe in shouting and screaming."

"Do you see war in the offing," asked another reporter from the capitalist press.

"Yes, I do," Emma replied.

"What countries do you think it will involve"?

"Since the last war," she countered with a superior air, "one can't afford to meke prophecies. For one may wake up and find one's self a fool instead of a prophet."

"Are you opposed to all wars?" came another question.

"Yes, all wars."

"How about revolutionary wars"? I interposed.

"There is no such thing as revolutionary wars," Emma replied.

Unions, who fights for free speech for everybody—including Nazis.

Her royalties from books attacking the Soviet Union apparently being exhausted, Emma Goldman is seeking to meke a little cash by going on a lecture tour under the auspices of a "regular" lecture agency: The Pond Bureau, Room 1802, 580 Fifth Ave., New York.

"Ask Me Anything But"

In a room crowded with reporters and news photographere, Miss Goldman answered questions with animation—except those dealing with such basic questions as her attitude toword the Soviet Union, the N. R. A., the war danger, etc.

Here she hedged and explained that these problems she would take up in the course of her lecture tour. The proceeds from this tour will enable her to return to the South of France where she has vegetated during the past few years, breaking into the capitalist press headlines from time to time with venomous attacks against the Soviet Union.

She has grown stocky, and as she sat in the Astor Hotel room, dressed in austere black with a black, red and gold scarf about her shoulders, and wearing gold-rimmed spectacles, Emma Goldman spoke of her past with the reminiscent braggadocio characteristic of a retired prima donna.

France Is "Lovely"

"How did you find France?" a capitalist press reporter asked her.

"A lovely country — tremendously interesting," she replied with the air of a seasoned tourist.

"What about the conditions of the workers and peasants in this lovely country?" I asked Emma Goldman. "I don't mean in the South of France, where you live," I added.

She raised an inquiring eyebrow. "Oh, yes, there is suffering, too, in France.

"Of course there's a lot of suffering in France, but you must recall that the crisis was late in reaching France. Besides, the effects were less severe because the French people are known to be extremely economical." Having thus profoundly dealth with the crisis as it affected the French proletariat, Emma passed on to another subject.

Emma borrowed heavily from the arsenal of shopworn slonders against the present Soviet leaders, thus showing her complete intellectual affinity with the counter-revolutionary Trotskyists.

In reply to a question from a reporter from one of the New York evening paper, she said:

"Lenin? Oh, a very great man. Stalin, of course, can't be compared with him—or even with Trotsky, for that matter.

Emma proudly described herself as an "educator," and not an agitator. "I don't believe in this business of making converts," she said smugly. "I don't believe in shouting and screaming."

"Do you see war in the offing," asked another reporter from the capitalist press.

"Yes, I do," Emma replied.

"What countries do you think it will involve"?

"Since the last war," she countered with a superior air, "one can't afford to meke prophecies. For one may wake up and find one's self a fool instead of a prophet."

"Are you opposed to all wars?" came another question.

"Yes, all wars."

"How about revolutionary wars"? I interposed.

"There is no such thing as revolutionary wars," Emma replied.

EMMA GOLDMAN

her what she thought of the work of Maxim Gorky—especially since the Russian Revolution.

"Gorky is another example," she said glibly, "that a writer cannot be a politician."

"How about his literary works?" I asked of the lady who insists that in her lectures she always discusses literature in terms of social forces.

"Oh," she replied, somewhat irritably, "I don't believe Gorky has ever shown greatness in large canvasses. He did well, of course, in his short stories," she grudgingly admitted with a pontifical air.

She was much more generous to the French writer, Marcel Proust, who emphasized in his work the decay of bourgeois-aristocratic society.

"Is Proust rooted in his time?" she was asked.

"Of course," she replied amiably. "He described the passions, feelings and thoughts of man, and man is rooted in his time." In such a vulgar, superficial way did this woman speak of a writer who—rooted in the most malignant stage of a dying society—expressed in his work the essence of its degeneration.

In general, the interview from the viewpoint of the capitalist press, was on a high intellectual level.

"How did you find the women of Europe?" a female sob-sister inquired.

Before Emma Goldman had a chance to give her profound opinion, one of the Gentlemen of the Press broke in with:

"They're hot!"

Big Rise in Bonds Gives Wall Street More Large Profit

(*Continued from Page* 1)

Wall Street speculators and bank bigger speculative profits than have seen in years.

PARIS, Feb. 2.—As a res the Roosevelt establishment price of $35 an ounce for a offerings, more than $25,528 gold francs (400,000,000 have left France for the States within the last 48 was reported today. This drain, if continued, will very difficult for France the gold standard, and bringing cries from lea circles for an embargo going to the United Sta

British imperialism

2/3/34
Daily Worker

BEST COPY AVAILABLE

722

831121163

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman, Mellow Anarchist Here on Visit, Perplexes Newsmen / Emma Goldman. – (Feb. 4, 1934, newsclipping). – 2 p. ; 29 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

NEW YORK, N. Y., SUNDAY, FEBRUARY 4, 1934

Emma Goldman, Mellow Anarchist Here On Visit, Perplexes Newsmen

Emma Goldman sat on the sofa of a suite in the Hotel Astor almost completely surrounded by reporters three semi-circles deep, and a fourth semi-circle of camera men and for an hour answered wittily and imperturbably and to the point a rapid gunfire succession of questions about almost anything under the sun that might concern Emma Goldman.

The sixty-five-year-old educator (not agitator, if you please) came up smilingly triumphant from an ordeal that would have crumpled up a younger and less resilient person. It was an ordeal lasting an hour, with very little time off for breathing, and when that was over, she submitted to the tender mercies of the news-reel cameraman. In spite of the conditions under which she was granted her ninety-day visa, she shrank from no question, although she parried several, and when she had spoken, usually briefly, there was a feeling that the question had been answered, and to the point.

In the genuine bursts of laughter which her wit evoked, there was implicit a note of respect and admiration. Some of the younger reporters who never had seen a real live anarchist before must have been compelled to revise their bomb-throwing notions. In the very rare moments when there was a lapse in the questioning to allow reporters to catch up on their notes, and Miss Goldman remained silent, one could easily have imagined that the dumpy, grey-haired, good-natured looking woman sitting there was a nice old grandma lady who was going to lecture before nice prim women's clubs on subjects too innocuous to be worth the attention of anybody but the women's page editor.

As a matter of fact, her motives for coming to the United States are only secondarily related to anarchism. She had three reasons, she said, for wanting to spend ninety days in the United States. The first was to see her people, "for you know we Jews are a very clannish people" and she even used the phrase, "my children" in allusion to her grand-nephews and grand-nieces. Her second motive, she said, was to give lectures and to meet friends whom she hasn't met in many years, and the third motive was to study the situation at first-hand and write a book about it. Every one of which motives is

EMMA GOLDMAN

one you don't have to be an anarchist to feel.

Lightly she quoted Nietzsche as saying that the test of love is the power of endurance, from which she drew the conclusion that she must love America very much indeed to endure it so much as she has. Even when she was philosophical, she was light-footed and sure, in delightful contrast with several of the young dogmatical and serious reporters who asked questions as if they should be stroking beards while asking them.

Perhaps it was the radical newspaper reporters who pressed their hardest in trying to elicit from her a teeny weeny admission that in this post-war world dominated by the Big Bad Wolf of Fascism, the ideals of Anarchism wouldn't work, but she made no such teeny weeny

(*Continued on Page* 12)

Paris Ort Will Study Plan to Settle Jew In Colony of Br

Committee Appoin Acting On Of P. Smi

Jewish T

PARIS, Fe committee whi study of the d lishing foreign Eastern colony o government excl colonization, was

that the ws in Russia was or- y the Russian hooli- the "Elders of Zion"

BEST COPY AVAILABLE

831121163

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman, Mellow Anarchist Here on Visit, Perplexes Newsmen / Emma Goldman. – (Feb. 4, 1934, newsclipping). – 2 p. ; 29 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

will pre...
Other speakers wi...
Jacob Fishman, Dr. S... Margosh...
Rev. H. Masliansky, Samuel A. Telsey, John L. Bernstein and Jacob Massel.

Emma Goldman Here, Perplexes Newsmen

(Continued from Page 1)

admission, closing the interview with the phrase, "I stick by my guns."

And to the dark-haired young man who was obviously from one of the Italian papers and who was asking about Italy, she replied: "Italy is a lovely country—without Mussolini." And to the young man who wanted to know what she felt, as a Jewess, about Hitler's persecution of the Jews, she replied, perhaps a little too lightly: "The Jews ought to be used to it by this time. They're not the only ones being persecuted; they ought not to claim priority."

While the interview was proceeding, a cameraman, a step-ladder and a heap of glass bulbs made the combined sound of collapse, and Miss Goldman explained: "Heavens! Are we going to have an accident here? They'll hold me responsible; especially a news camera man," and then, in reminiscent mood, she recalled that years ago whenever there was any disturbance connected with a strike or lockout, she would be called the instigator.

When she said that she was returning to Europe to tell it about the latest developments in the United States, someone asked, "What part of Europe?" to which she replied, "Wherever there's a chance to breathe." And when someone else wished to know of what country she is a subject, she replied: "England is my country; I'm His Majesty's subject," with an ironic smile. But in living, as she does, in the South of France, she was simply acting up to the English tradition, for, as she explained, "The English make such good colonizers because the weather is no bar in their own country, they have to go elsewhere to live."

When one of the bright young men tried to trip her into an admission that perhaps she doesn't think anarchism feasible or possible in these times, she answered: "The things that are possible and feasible are not always the best things and the things that seem remote may be the best things. I still dedicate myself to urging the remote things."

She gently corrected an interviewer who referred to her as an agitator, "I was never an agitator; I was an educator," and added, after a slight pause, "I hope." She made, however, one admission to the effect that she, too, has learned in living. Formerly, she believed, when audiences were carried away by her oratory, anarchists were being created, but she realized after a while, that anarchists are not created that way, "for people who are carried away by an anarchist speaker one night are just as likely to be carried away the next night by another speaker." That is why, she explained, she wants to be known as educator, not propagandist.

In the personal greetings and farewells that followed the interview with persons known to Miss Goldman, one of the Yiddish paper's reporters was heard to say to Miss Goldman: "Come down to the East Side and see us some time."

Levi said...
Jewish parents have be...
ing to give up their children...
German Jewish fathers and mothers see no hope in Germany. They are perfectly willing to have them go anywhere where they will be sympathetically led by those who understand and whose hearts respond."

Mrs. Ely Feibelman, president of the League for Jewish Women's Organizations, was elected chairman of the Women's Division. Other officers elected include the Mmes. Samuel S. Altman, Julian Ansell, Jennie Loitman Barron, Robert J. Culbert, Herbert B. Ehrmann, Lewis Goldberg and David H. Shulman, vice-chairmen; Miss Sara Mock, treasurer; Mrs. Hannah Gallant, assistant treasurer; Dr. Anna Mintz, Secretary, and Dr. Frances Burnee, assistant secretary.

I
Ho
a
is
Ch
m
ca

BEST COPY AVAILABLE

871016145

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Visits Capital to Lecture / Emma Goldman.— p. 1 ; 28 cm. *In* The Washington [Times?]. —(Feb. 4, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Sat. Feb 4 1934

SECOND SECTION

WASH

16929

Office Address, 1317 21 H St. N. W.

SAT

Six Dead in Week, T

EMMA GOLDMAN VISITS CAPITAL TO LECTURE

'Queen of Anarchists' to Talk on Art, Drama; Classes President As Liberal

To-day's [illegible]
Rated as one [illegible]
tractor.

Nothing [illegible]
Emma Goldman [illegible]
of Anarchy [illegible]
State [illegible]
Auditorium [illegible]

On Lecture Tour

Her [illegible]
[illegible]
provided that [illegible]
about [illegible]
Miss Goldman [illegible]
[illegible]
spoke here on [illegible]
mass [illegible]
permitted to express [illegible]
She says:

"You know, drama and literature cover a lot of ground. And politics is at the background of everything."

Mrs. Goldman [illegible] to talk about President Roosevelt because she does not admire him." She said:

"I'll say this for President Roosevelt. He's the most liberal President we've ever had. He's the only President who conceded the right of collective bargaining.

"Fifteen years ago he couldn't have been elected."

Raps Government

Her general theory of government does not include praise of presidents and policies however. Here's what she says:

"I feel about governments as Americans used to feel about Indians: 'That the best Indians are dead Indians.'"

"RED EMMA" ARRIVES

EMMA GOLDMAN CLIFFORD MCARTHY

EMMA GOLDMAN, anarchist, who was deported 15 years ago and who now is visiting the United States under a 90-day permit, arrived here yesterday on her speech-making tour. She was greeted at the Union Station by Clifford McArthy. Times Staff Photo

BEST COPY AVAILABLE

725

870924504

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Wants to Stay / Emma Goldman.— 26 cm. *In* The New York Sun. —(Feb. 8, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2/8/34

find
eans
the
id on

some
tioned
thing.
't re-
then I
ppy
thing
about
you
coat,
the
are
th
ise
se
s
,
.
.
s
.
.

Emma Goldman Wants to Stay

Will Ask for Extension of Ninety-Day Visa, but She Won't Sacrifice Her Integrity.

Emma Goldman will ask for an extension of the ninety-day visa under which she entered this country a week ago for the first time since her deportation in 1919, she let it be known in an interview exclusive with The Sun today. She also intimated strongly that she would like to spend the rest of her life, sixty-four years of which have passed now, in the United States, "where all my roots are." Any action toward the latter end is in a far more nebulous stage, however, than her definite plan to ask for the extension.

But, the veteran anarchist is quick to say, she will make no bargain in connection with her remaining, for whatever time, in the United States. If she should receive word after she has made a few speeches that it would be advisable to tone them down, she will simply take the next train for Canada.

"In Ibsen is the line which is a fine expression of what integrity should be," she says. "It is, 'You should never spit in your own face.' I never shall do that. When you sacrifice your own integrity, it makes you feel sick with yourself, and that is so much worse than feeling sick with any one else.

"But I don't think they are losing very much sleep in Washington over anything I may say. The only thing, perhaps, is that they don't want too much said about Hitler. There is trade, you know, with Germany, and too much criticism—

"But I shall not stay if to stay I have to be what they call 'good'.

"After I left Russia, and couldn't get a visa anywhere, I was offered asylum in Austria. Dorothy Thompson, who is Sinclair Lewis's wife now and was a newspaper correspondent then, tried to arrange it. I don't know what officials she saw, but I was told that I could stay in Austria if I wouldn't express my views. I wrote back that I was ready to spit in the face of a prime minister, but that I wouldn't spit in my own."

Plans Are Indefinite.

Miss Goldman's plans are extremely indefinite, partly because she does not know whether the extension of the visa will be granted. If it is, she will spend a month, just resting, in the country with Mrs. Stella Ballantine, her niece, at whose home at 15 Charlton street she is staying now.

On the seventeenth of this month she will speak in Boston, and from there go to Philadelphia, probably with a side trip from Philadelphia to Washington. The time she has here before going to Boston she will devote mainly to bringing her knowledge of New York up to date through personal observation. A great deal of the observation will be in the course of walks, and bus rides; that short, stout woman in a red coat walking slowly along the street may be Emma Goldman.

As to the red coat and red dress, she doesn't wear them as a sign of radicalism, nor does she wear them because she thinks they are becoming.

"I have never cared a great deal about symbols," she explains. "Two Christmases ago, some friends of mine wanted to give me a present from Paris, and they bought an ensemble, coat and dress. They got it in red, perhaps because they thought I would be pleased. I continue to wear it, because I haven't anything else.

"But I always have liked red for decoration; I think it makes a room much brighter."

The red coat was one of the first things which struck the eyes of those who saw Miss Goldman arrive in this city from Rochester Friday morning of last week. Reminded of the irateness of her lecture manager because any one except members of the family and himself were present, Miss Goldman said that the reason she came on the Lehigh Valley instead of the more direct New York Central was to avoid a larger welcome.

Warned of Demonstration.

"I had been told," she said, "that there would be a demonstration—a favorable one—at the Grand Central station, by people from the East Side. So I arranged to come in to the Pennsylvania station.

"Not many people know this, but, though I have addressed thousands, even hundreds of thousands, of meetings in my life, I am always very uncomfortable when I am in the crowd, especially if I am the center of its attention. That is why, when I have to go to a banquet, I always try to arrive just before it is time for me to speak. I have never got over that nervousness."

After making personal observation and talking with as many persons as possible, Miss Goldman will have formed a view as to what is going on in the United States, backed by the fact that she has kept in close touch with American happenings while abroad. When she has made her mind up, she will speak it out, but that will not be for approximately a month.

Among the things she wants to know about is what is going on in the theater here. "You know," she says, "I was the first person in this country to begin to cry for a little theater, and a theater at 25 cents admission which would be self-supporting."

The first play she sees will be "Peace on Earth," and she plans to go this evening.

To Give Benefit Concert For Blind February 22

A benefit concert for the Blind Men's Improvement Club of New York will be held at the Town Hall on Thursday evening, February 22. Miss Rosalinda Morini will be the soloist.

The club was founded twenty-seven years ago to aid the distressed and needy among the blind. It helps them obtain medical attention and provides educational and recreational work for them. It also provides them with Christmas dinners.

The club is affiliated with the New York Association for the B[lind], Inc., at 111 East Fifty-ninth st[reet]. Miss Morini appeared in Italian operas, at the Scala in Milan, Carnegie Hall and with the Monte Carlo and Boston-Philadelphia Opera Companies. Tickets may be obtained at the Town Hall or at the Lighthouse, headquarters of the Association of the Blind.

de-in Allowance
RADIO, PHONOGRAPH OR MIDGET
OF AGE, MAKE OR CONDITION
a[t] [y]our use of

871016063

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman still Sees Red / Emma Goldman.– 29 cm. *In* The Philadelphia Bulletin. –(Feb. 9, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

February [illegible]

EMMA GOLDMAN STILL SEES RED

Priestess of Anarchy Admits Exchanging Ideas With N. Y. School Children

FINDS SOVIETS TOO TAME

Emma Goldman, anarchist, came to Philadelphia yesterday for her first visit here since she was deported from New York in 1919 for having obstructed the draft.

In an interview at the Broadwood Hotel she severely criticized the Soviet regime in Russia, charging that it is "a dictatorship over the proletariat and not a dictatorship of the proletariat."

She hopes to see a revolution in America. But the revolution for which she longs would be without violence and would be, she declared, the result of evolutionary processes which had made mankind ready for co-operation and for "socialization of the land and production for use and not for profit."

Predicts Revolution

"We anarchists feel," she said, "that revolutions can neither be caused nor avoided. They come when the bursting point has been reached of accumulated evolutionary forces.

"I used to believe the revolution was just around the corner—that it would come in five or ten years. I don't think so now. But when the Anarchists have done sufficient preparatory work there will be a revolution.

"All human liberties have been achieved by revolution. That is true in America. The few liberties we have here are political liberties, and they were won by revolution. If that is true of political liberties it is all the more true of economic and industrial liberties. Political changes are mere scene-shifting—they bring no lasting results. Only economic changes are lasting.

"I know nothing about conditions in America today except what I have read in the newspapers. I have been in the United States only twenty-four days now, after fifteen years spent in Europe. But I don't believe in paternalism—things can't be changed by decrees from above. Changes must grow up from below.

Fears Rise of Fascism

"The situation in Germany today is even worse than you hear, and that situation will last a long time. It is a mass movement, as is Fascism in Italy.

"The ruling class everywhere is using Fascism to bolster up the present system. Certain Fascist countries are anxious to have war, in order to restrain the revolutionary tide in their own country.

"Things look very threatening in Europe. Trouble is being deliberately prepared by financial and military interests. War would mean war between civilian populations—with extermination of civilians.

"The anarchist movement in the United States has suffered from warring from within, as has the socialist movement. I am glad to say that the I. W. W., which was syndicalist, is being revived. And I was delighted to find how many young people in New York are anarchists. I held a conference with one group of high school boys and girls of from 12 to 16, and with another group of from 20 to 30."

Miss Goldman is now a British subject, through her marriage several years ago to James Colton, a Scotsman. Her readmission to the United States has been for ninety days, with the restriction that her lectures here are to confine themselves to "literature, drama and my life story."

Born in Russia, she came to America as a child, worked in glove and shawl factories, while very young became ardent in her Anarchist sympathies and has spent her whole life since in writing and speaking for the Anarchist cause.

THE PHILADELPHIA BULLETIN
MONDAY, FEBRUARY 26, 1934.

900427016

The Emma Goldman Papers

[Interview] 15-Year Exile Believes U.S. Has Slipped / Emma Goldman.– 28 cm. *In* Bridgeport Herald [CT]. –(Feb. 11, 1934).

Obtained from the Princeton University Library.

Jersey City Journal, N.J.

Feb. 9, 1934

Emma Goldman Returns After 14 Years of Exile

Emma Goldman (center), famed anarchist deported from the United States fourteen years ago, being interviewed in New York on her arrival from Canada after being granted permission to enter the country for a brief stay. At left, her niece, Mrs. Stella Ballantine; right, Roger Baldwin of the American Civil Liberties Union. Miss Goldman now makes her home in France.

Bridgeport Herald

Feb. 11, 1934.

15-YEAR EXILE BELIEVES U. S. HAS SLIPPED

Politics Banned, She'll Talk on Literature, 'Very Broad' Topic

By DOROTHY KILGALLON.

As flaming red and militant as ever, "Red Emma" Goldman came back to town today—and, according to her own admission, is worse than ever she was.

"I was bad then," she [illegible] sparkling [illegible] glasses, [illegible] upon her [illegible] well, I am [illegible]

Attired in a "snake skin print" dress, her feet and ankles encased in old-fashioned gaiters, and with a paisley shawl about her shoulder, "Red Emma" talked of anarchy and art, of revolution and sterilization—and of Emma Goldman, and how she sticks to her ideals and her guns, come what may.

HERE ON 90-DAY VISA.

The little lady of anarchy said she had not altered one of her beliefs in the 15 years that she has been exiled from the United States, and with old-time frankness said she didn't know whether she would like to stay in the United States or not. She is here on a 90-day visa granted her by President Roosevelt.

"I might even want to catch the next boat back," she said. "One has to become acclimatized."

"But it feels wonderful to be here again—and just think, to be greeted by a real strike the very first day!"

She referred to the striking taxicab drivers, and said, that although she didn't know just exactly what the cabbies were striking about, she was on their side.

FINDS U. S. WORSE.

"Yes, America seems to have changed a great deal. You ask, has it changed for the better? Well, no, I don't think so. Rather, for the worst. But, after all, about all that I know is what I read in the newspapers, and—if you will excuse me—you can't believe much of what you read in the newspapers.

"As for why I came to America—First of all, to see my people. We are a clannish family and are very devoted. Secondly, I came to speak and to see my American friends, whom I haven't seen for years.

"Lastly, to study conditions."

Miss Goldman revealed that when she returns to her home in St. Tropeze, in the southern part of France, she will in all probability write a book about America and Americans.

WILL SPEAK IN CHURCH.

An enthusiastic little group greeted Miss Goldman when she arrived from Rochester this morning at Pennsylvania Station. She was flushed with anticipation, and the rosy glow of her cheeks—which matched her red coat—belied her 64 years. For the past

(Continued)

BEST COPY AVAILABLE

900427016

The Emma Goldman Papers

[Interview] 15-Year Exile Believes U.S. Has Slipped / Emma Goldman.— 28 cm. *In* Bridgeport Herald [CT]. —(Feb. 11, 1934).

Obtained from the Princeton University Library.

Akron (Ohio) Beacon Journal
Feb. 14 - 1934

The Flop Of A Fire-Eater

A few years ago, before her sojourn in Russia, Emma Goldman, the anarchist lady, was one of our ruling national anxieties. The Ham Fishes of that day filled the Congressional Record with their serial demands for her deportation, or at least the clapping of a censorship upon her mouthings.

Emma is now back in America on a qualified leave of absence from Russia, but the first discourse delivered here is dull stuff. She devoted most of her time to extolling the virtues of Prince Kropotkin, observing that "when the hungry and dispossessed come into power and possession, often they in turn become exploiters themselves. But men like Prince Kropotkin, from the aristocracy and bourgeoisie, stick it out."

It is obvious that if this fire-eating lady sticks to dud lectures like this, there need be no apprehension that she will pull down the pillars of government, nor goad the multitude to anarchy. Sermonized on the New Deal, what does it care for Prince Kropotkin? As well try to excite it by a recitative from the reign of Tiglath-Pilesar III.

(Continued)

six weeks she has been in Canada, and lectured recently at Toronto.

"Welcome home, Emma! Welcome home," cried Dr. John Haynes Holmes, at whose Community Church Miss Goldman will deliver her first lecture here February 13.

Asked today what she thought of speaking in a Church, she replied:

"What's wrong with a Church, so long as they let me speak my mind?"

WEIGHS U. S. WRITERS.

Miss Goldman is married to James Colton, a Scotsman who doesn't mind, she says, her traveling about.

Since "Red Emma" is scheduled to speak on literature, the reporters asked her something about American authors.

America is reflected, she said, in the writings of Theodore Dreiser, Sherwood Anderson and Sinclair Lewis. She thinks Upton Sinclair, who entered California politics, is "a bit confused." Pressed as to whether she meant about literature or politics, she said he seemed to be confused about both. Maxim Gorky, she said, has shown as did Bernard Shaw, that artists are very poor in politics.

"Nelizsche said that 'the test of love is the power of endurance'," Miss Goldman said, while upon the subject of authors "and I must love America a great deal, because America has made me endure very much."

LIKES ITALY, SANS DUCE.

"What of Italy?"

"Oh, Italy is a lovely country," she replied. And then, after a pause, added: "Yes, a lovely country, without Mussolini. And France is tremendously interesting. There are a lot of anarchists there.

"What do you think of sterilization?" she was asked, when the excitement had subsided.

"Oh, my God!" she exclaimed. Then said: "I think there are some people who should be sterilized. But, the trouble is that the rich will buy off, and only the poor underdogs will be submitted to it. Don't forget, idiocy and insanity are to be found in high places."

DISCUSSES GERMANY.

As for the provision in her 90-day visa, that she not engage in political activities while in the United States, she said, "I'll get around that by talking about literature. Literature is very broad, and should reflect the times, through the social and political background of the writer."

Someone referred to the persecution of Jews in Germany.

"The Jews ought to be used to it by now," she said. "They have always been targets for persecution, but they aren't the only ones persecuted in Germany today. They ought not to claim priority.

"As for the women of today—I find them awake to conditions and fundamental changes, but not as much as they should be. They are awake in England. But, in Germany, woman has gone back to the pre-cave period.

"There is widespread unrest throughout the world. I do see another war in the offing. All nations are preparing for it—the United States as well as the others. I would not attempt to say what nations would be involved, for I have learned that to be a prophet is to be a fool.

"No, I have no regrets about my ideals or methods. If I had my life to live over again, I would do the same things—and, certainly, I consider I have been successful."

AGAINST DEATH PENALTY.

The interview ranged from one side of the ocean to the other, and finally came the inevitable question: What did she think of the attempt upon President Roosevelt's life, when Mayor Cermak was killed.

"I can not understand the government's attitude. The man was a murderer—but what about the State that murdered him. Of course, you know, I am opposed to capital punishment.

"What kind of anarchist am I? Well, there are not any kinds. There are people who call themselves philosophical anarchists. But, they are neither anarchists nor philosophers."

BEST COPY AVAILABLE

880819007

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Extols Anarchist / Emma Goldman.— 20 cm. *In* The New York Times. —(Feb. 12, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Emma Goldman Papers, Rare Books and Manuscripts Division.

EMMA GOLDMAN EXTOLS ANARCHIST

At Community Church Service at Town Hall She Reiterates Loyalty to Cause.

Emma Goldman, the anarchist, appeared publicly in this country yesterday for the first time since her deportation fifteen years ago, and 2,000 persons stormed the Community Church services in the Town Hall in the hope of hearing her old fiery oratory. They heard instead a calmly delivered eulogy of the Russian anarchist Peter Kropotkin, whose death thirteen years ago was commemorated at the church's service.

Only once, when she denounced Hitler, did her voice ring with the indignation that formerly provoked her sympathizers and opponents to stormy demonstrations.

There was no demonstration yesterday. John Haynes Holmes, pastor of the church, had asked that there be no applause inside the hall, but the crowd outside, which had waited for two hours for a glimpse of her as she left the hall, gave not so much as a single hiss or cheer. There were smiles and sympathetic comment, but it was only the sort of reception that is given to a "nice old lady."

In her address on Kropotkin Miss Goldman reiterated her faith in anarchy. There was no trace of bitterness at her deportation or appreciation for being permitted to return to this country.

It was Kropotkin, she said, who influenced her decision to devote her life to the cause of anarchy.

"He was a great moral force in my life," she said.

The mild, gray-haired woman who had come on the platform with a red-and-gold shawl thrown over her black dress, betrayed the Emma Goldman of old as she waxed indignant over war.

"There is only one answer to war," she said in a voice ringing with emotion. "That is for the people to combine into a society of workers and answer war with a social revolution!"

Miss Goldman was introduced by Mr. Holmes, who said that she had been "crucified on the cross of a nation's scorn," and he pleaded that "we award her the [illegible] which her fidelity deserves before it is too late."

BEST COPY AVAILABLE

871016156

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Politics Dominate Address of Emma Goldman in New York / Emma Goldman. – 21 cm. *In* The Christian Science Monitor. –(Feb. 12, 1934).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

E CHRISTIAN SCIENCE MONITOR, BOSTON, MONDA

Politics Dominate Address Of Emma Goldman in New York

Visiting Anarchist in Lecture on Kropotkin Makes an Impassioned Plea for Convictions Which Resulted Finally in Her Exile

Special from The Christian Science Monitor Bureau

NEW YORK, Feb. 12—Miss Emma Goldman, revolutionist and anarchist, came back to a New York platform after 15 years of exile and told a crowd that filled the Town Hall to capacity yesterday that her views on the immorality of governments and existing social institutions have not changed since the United States deported her as an undesirable alien.

As a condition of her reentry into this country for a 90-day visit, Miss Goldman's friends promised the State Department that she would not talk on political subjects. Miss Goldman herself, on her arrival here 10 days ago, declared she would keep closely within the "literary" character of her lectures and would rather disappoint her supporters than break her word to the United States Government.

The apparently academic title of her address yesterday, "Peter Kropotkin, Anarchist and Scientist," did not, however, prevent her from making an impassioned plea for convictions which, during her residence in America, caused the police to break up many of her meetings and for which she herself went to jail. Miss Goldman's address, the first public speech she has made since her arrival in this country on Feb. 1, was delivered under the auspices of the Community Church, headed by Dr. John Haynes Holmes.

It was the old Emma Goldman who, in ringing tones, declared that the workers were learning that they must focus their efforts not on the period of actual revolution, but on working out the constructive features of the régime which must follow the overthrow of governments.

She quoted from a letter which Kropotkin wrote to anarchists in France in which he said that the Communist dictatorship in Russia had been built on a protest that a strongly centralized authority was necessary to deal with conditions that grew out of the war.

"This attempt to build a Communist republic on the basis of a strongly centralized state is bound to end in failure," she continued, reading from the Kropotkin letter. "We are learning to know in Russia how not to make a revolution and how not to make such Communism.

"Unfortunately, all Socialists and anarchists have believed that the main thing is to concern yourself with times of revolution. Russia has taught us that this is wrong. We must concern ourselves with the time after the revolution and must prepare men and women for the constructive tasks they must undertake in the new society."

It was the old Emma Goldman, too, who spoke in denouncing war, whom she declared that the only defense combination any nation needs is the determination of the workers in every nation to answer a call to war with a social revolution.

Dr. Holmes had asked the audience to refrain from applauding Miss Goldman, and the 2000 men and women that crowded the auditorium listened to her speech in silence, but with absorbed attention.

Out on the sidewalk after the meeting, groups of persons lingered to compare reminiscences and to compare her today with what she was yesterday.

"She's just the same as she was 15 years ago," one man declared. A young man who joined the group just then had a complaint: "She was rough on the newspapermen though," he said.

"Of course, she only talked about Kropotkin," said a man in another group apologetically.

"Listen," said a woman at his elbow, "through Kropotkin, she said all she wanted to."

BEST COPY AVAILABLE

870924610

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Asks Labor to Forestall War / Emma Goldman.— p. 14 ; 29 cm. *In* [The New York Times?]. —[(Feb. 12?, 1934)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16599

14

Miss Goldman Asks Labor to Forestall War

Social Revolution Is Only Antidote, She Says in Community Church Talk

500 Are Turned Away

Lays 'Madhouse in Germany' to the World War

The workers' answer to war must be social revolution, Emma Goldman told a congregation yesterday in Community Church in Town Hall, in her first public lecture in New York since returning from exile to this country on a ninety-day permit. Despite this expression of militant pacifism, there was little in the lecture to disturb those who have viewed with alarm the return of the noted radical leader. She talked on Peter Kropotkin, anarchist and revolutionist, in memory of his death February 8, 1921. In deference to the conditions imposed on her return, she confined herself closely to her topic, saying in one point of her speech that an anarchist's word was more to him that the word of law or a policeman's club.

The doors were closed some minutes before the time scheduled for the morning service and police guarding the doors turned away at least 500 persons. Every seat in the hall was taken, atendees were lined in back of the auditorium and balcony, and the stage was crowded with extra chairs to accommodate the throng.

Honored by Congregation

At the suggestion of John Haynes Holmes, the congregation arose for a "moment of reverance to a martyr of the human race" when Miss Goldman entered. "I've been announced as a preacher," Miss Goldman began; "well, there are two here this morning who differ from a number I have had the misfortune to know. But whether I am on a soap box, a theater platform, or in a pulpit, I will speak as I always have." She referred to Mr. Holmes and to the Rev. Elliot White, who once aided her in her troubles with the government and who led the morning prayer.

She spoke admiringly of Kropotkin's renunciation of his wealth and of the title of prince, and scathingly of the homage paid him by "society women who always hang on the coattails of celebrities." "His life proves," she said, "that it isn't always empty stomachs that make revolutionaries. Peter and others of the aristocratic classes joined the workers and gave their lives for the emancipation of the masses. He not only preached his ideals, but he lived them, and in poverty; and he was responsible for the growth of the idea that economic independence and freedom exist only in the combination of brain and manual work."

Quotes From Kropotkin

Kropotkin's influence on Miss Goldman's life began with his writings, from which she quoted largely, and he was directly responsible for making a revolutionary of her, she said. She described her meeting with him in London in 1900 when she was on her way to Switzerland "to study medicine, and to serve humanity as a physician." "But Kropotkin convinced me that if I wanted to be faithful to my profession, I would have to be unfaithful to myself; that I could not serve humanity by prescribing medicine for the ills of mankind, for illness, like most evils, is due to hunger and poverty. He asked me, 'Are you willing to give up the movement, for you can't be both an anarchist and a doctor?' And so I remained as I was, an anarchist."

At the end of her speech, touching on the upheaval of world conditions, and the "present madhouse in Germany, where lunatics run amuck," she bitterly denounced war as a solution to these problems, although she conceded that Professor Albert Einstein's change of heart in deserting his pacifist position could be readily understood. "War," she declared with some of her characteristic fire, "is one of the most destructive forces in the whole world. But for the last world war, there would be no fascism in the world today; and there would be no degenerates in power in Germany. But the revolutionary spirit of the people must answer war with social revolution. That is the only answer we can hope to give to those in favor of war."

Trayle
Condi
Banker
Fa
CHICAO
etteodieg
pneumonia
backer's co
lete last
serious rel
physicians
an oxygen
"If his
have a che
hins, spoke
attending t
Cuhhins as
monia had
and that P
quickly in
Yesterday
tion was pr
time since
turn. He h
oxygen tent
7:30 p. m. h
end by mid
alarming.
the bedside
The new
ler has und
went up to
102.2 today.
"At midn
"he almost
from minut
would surv
constitution
Dr. Cuhbi
that "we a
so far as P
concerned.
the bacillus
pen. It is a
how he can
indicates th

Troops F
Attackin

Guns and
Check D

DROGHEDA
11 (UP).—Tro
used tear gas
mobs attackin
Shirt organiz
party) of Gene
is opposed to t
ernment. Ma
the Civin O
the crowds,
criminately.
Troops were
meeting in D
former Presid
co-leader of th
hot were not r
Brian O'Higg
Dr. T. F. O'H
Blue-Shirt ma
Abbey Leix, b
revealed.
The military
gheda during
etration.
A terrific
shook the hou
old woman, M
her grandchil
eight, were a
son receotly ta
men sentence
the robbery of
Fighting lo
ing on inter
when followe
attempted to
Blue-Shirt d

Annie M

Suitor, 14
While Dr

James Hick
Street, Coron
years old an
told her yes
prias for her
accumulated
home in Ha
automobile
He came
Bridge and a
ing Third
Street. Tram
man Thom
stepped over
that the car
from its nw
47-35 108th
Hicks was a
linquent, lea
ant Sunday

Two Sl

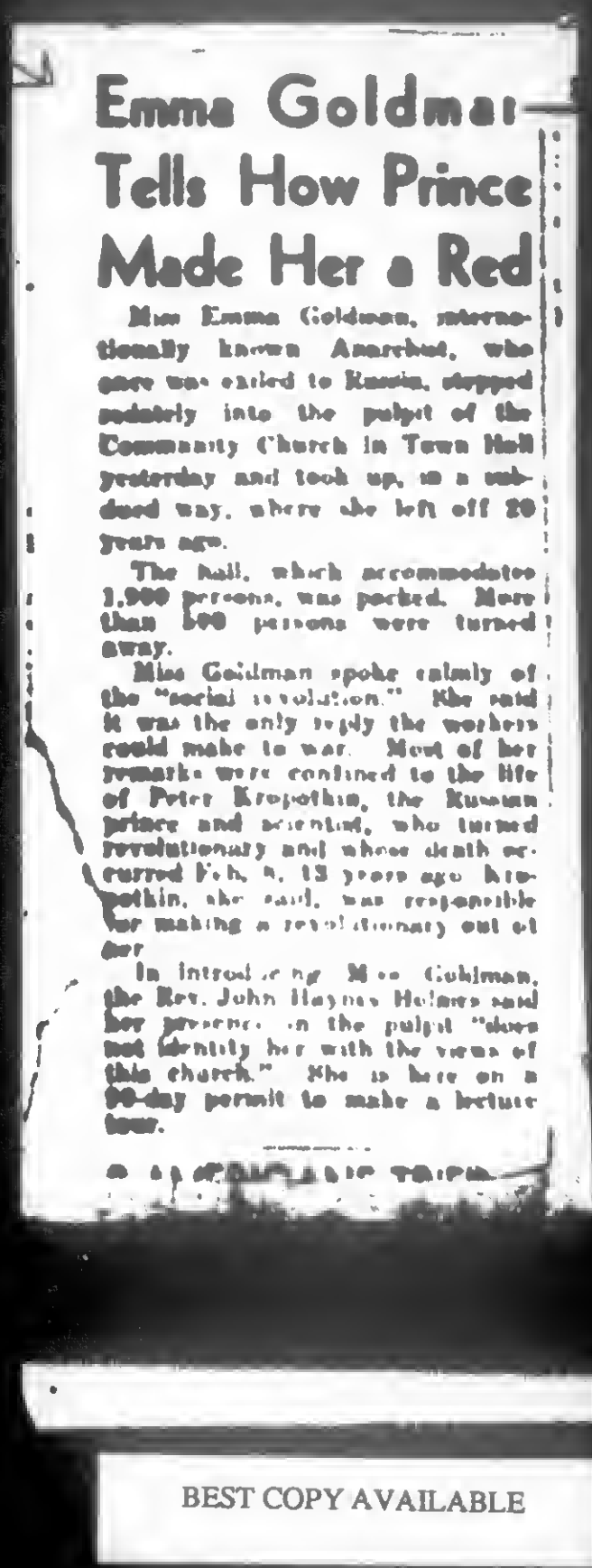
KANSAS
men were a
club here s
police arre
Nettles, for
tic, said h
a dice ga
Norris, a
place, were

871016167

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman Tells How Prince Made Her a Red / Emma Goldman. – [(Feb. 13?, 1934, newsclipping)]. – 1 p. ; 16 × 7 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman Tells How Prince Made Her a Red

Miss Emma Goldman, internationally known Anarchist, who once was exiled to Russia, stepped suddenly into the pulpit of the Community Church in Town Hall yesterday and took up, in a subdued way, where she left off 20 years ago.

The hall, which accommodates 1,200 persons, was packed. More than 500 persons were turned away.

Miss Goldman spoke calmly of the "social revolution." She said it was the only reply the workers could make to war. Most of her remarks were confined to the life of Peter Kropotkin, the Russian prince and scientist, who turned revolutionary and whose death occurred Feb. 8, 13 years ago. Kropotkin, she said, was responsible for making a revolutionary out of her.

In introducing Miss Goldman, the Rev. John Haynes Holmes said her presence on the pulpit "does not identify her with the views of this church." She is here on a 90-day permit to make a lecture tour.

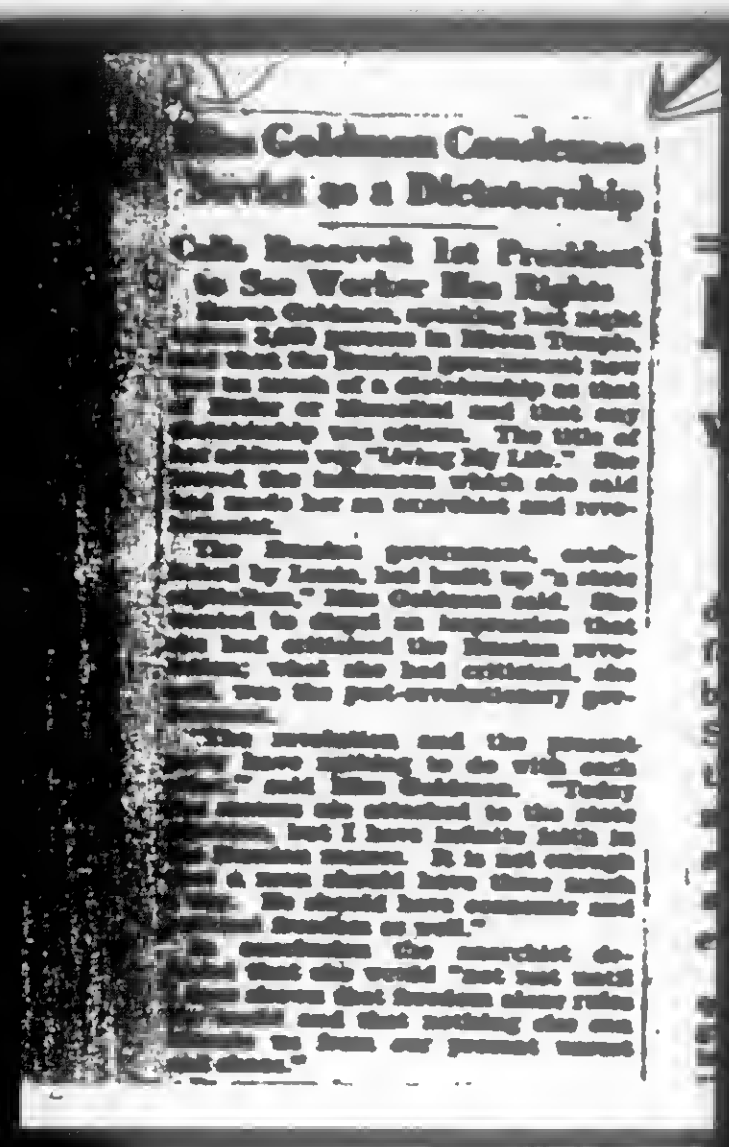
BEST COPY AVAILABLE

871016165

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Condemns Soviet As a Dictatorship / Emma Goldman.– [(Feb. 13?, 1934, newsclipping)].– 2 p. ; 22 × 28 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Goldman Condemns
Soviet as a Dictatorship

Calls Roosevelt 1st President
to See Worker Has Rights

Miss Goldman, speaking last night
before 2,000 persons in Mecca Temple,
said that the Russian government here
was in search of a dictatorship as that
of Hitler or Mussolini and that any
dictatorship was odious. The title of
her address was "Living My Life." She
termed the information which she said
had made her an exorbitant and revo-
lutionist.

"The Russian government, estab-
lished by Lenin, had built up 'a state
capitalism,'" Miss Goldman said. She
wanted to dispel an impression that
she had criticized the Russian revo-
lution; what she had criticized, she
said, was the post-revolutionary gov-
ernment.

"The revolution and the present
party have nothing to do with each
other," said Miss Goldman. "Today
Russia remains the standard to the whole
proletariat, but I have infinite faith in
the Russian masses. It is not enough
that a man should have three meals
a day. He should have economic and
political freedom as well."

In explaining the anarchist de-
mand that she would "not vote until
women shall have full freedom along with
men," and that nothing else can
redeem us from our present unrest
and misery.

BEST COPY AVAILABLE

871016165

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Condemns Soviet As a Dictatorship / Emma Goldman.— [(Feb. 13?, 1934, newsclipping)].— 2 p. ; 22 × 28 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

[illegible] Miss Goldman said that she [illegible] been in the United States too a time to have formed any judgment of President Roosevelt, but she observed that he was the first President of the United States ever to have [illegible] that the worker was entitled to his rights.

[illegible] solve word after she has made a few speeches that it would be advisable to tone them down, she will simply take the next train for Canada.

"In fhem is the line which is a fine expression of what integrity should be," she says. "It is, 'You should never spit in your own face.' I never shall do that. When you sacrifice your own integrity, it makes you feel sick with yourself, and that is so much worse than feeling sick with any one else.

"But I don't think they are losing very much sleep in Washington over anything I may say. The only thing, perhaps, is that they don't want too much said about Hitler. There is trade, you know, with Germany, and too much criticism—

"But I shall not stay if to stay I have to be what they call 'good'.

"After I left Russia, and couldn't get a visa anywhere, I was offered asylum in Austria. Dorothy Thompson, who is Sinclair Lewis's wife now and was a newspaper correspondent then, tried to arrange it. I don't know what officials she saw, but I was told that I could stay in Austria if I wouldn't express my views. I wrote back that I was ready to spit in the face of a prime minister, but that I wouldn't spit in my own."

Plans Are Indefinite.

Miss Goldman's plans are extremely indefinite, partly because she does not know whether the extension of the visa will be granted. If it is, she will spend a month, just resting, in the country with Mrs. Stella Ballantine, her niece, at whose home at 15 Charlton street she is staying now.

On the seventeenth of this month she will speak in Boston, and from there go to Philadelphia, probably [illegible] knowledge of New York up to date through personal observation. A great deal of the observation will be in the course of walks, and bus rides: that short, stout woman in a red coat walking slowly along the street may be Emma Goldman.

As to the red coat and red dress, she doesn't wear them as a sign of radicalism, nor does she wear them because she thinks they are becoming.

"I have never cared a great deal about *symbols*," she explains. "Two Christmases ago, some friends of mine wanted to give me a present from Paris, and they bought an ensemble, coat and dress. They got it in red, perhaps because they thought I would be pleased. I continue to wear it, because I haven't anything else.

"But I always have liked red for decoration: I think it makes a room much brighter."

The red coat was one of the first things which struck the eyes of those who saw Miss Goldman arrive in this city from Rochester Friday morning of last week. Reminded of the lateness of her lecture manager because any one except members of the family and himself were present. Miss Goldman said that the reason she came on the Lehigh Valley instead of the more direct New York Central was to avoid a larger welcome.

Warned of Demonstration.

"I had been told," she said, "that there would be a demonstration—a favorable one—at the Grand Central station, by people from the East Side. So I arranged to come in to the Pennsylvania station.

"Not many people know this, but, though I have addressed thousands, even hundreds of thousands, of meetings in my life, I am always very uncomfortable when I am in

BEST COPY AVAILABLE

850517002

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman Speaks / Emma Goldman.– 29 cm. *In* The New York Times. –(Feb. 14, 1934).

Obtained from the University of Califomia, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

Not yet 21 years old, he joined the Tennessee Warblers, with whom he toured the country. From then on, with the exception of the months he spent as a preacher at Titusville, he gave himself entirely to writing for the stage and appearing upon it.

His first independent venture was "Smart Set," a minstrel show which had several editions. He served as author, producer and actor. Later he wrote sketches for "Shuffle Along," "Blackbirds" and other Broadway musicals.

Joining the original cast of "The Green Pastures" in New York early in 1930, he was hailed as one of its stars from the beginning. His discussion with "de Lawd" over the possibility of having two kegs of liquor on the ark to counteract snake bite, and his ready agreement that one keg would be enough, after a thunderbolt had entered into the discuselon, were regarded as among the most skillful bits in the play.

While confined to a hospital several years ago, he wrote several verses later published as "Mellow Musings." This one, without a title, furnished a clue to the genial writer's philosophy of living:

W'en Ahm lazy, let me lean
Ma back against de saplin',
Ma line er danglin' in de stream,
An' feel der fish er grapplin';
Jes' let me drowse 'n' dream 'n' nod,
What more could Ah be wishin'?
Ef dere's no fish, well, what's de diff?
Jes' so Ah knows Ahm fishin'.

Mr. Whitney became ill last November when the show was in New Orleans. He rejoined it in Dallas, hut was forced to leave it again in Joplin, Mo., from where he went to Chicago.

MRS. HONORA NOLAN.

Mother of General Commanding Second Army Area Dies, 93.

NORTH TONAWANDA, N. Y., Feh. 13 (AP).—Mrs. Honora Nolan, mother of Major Gen. Dennis E. Nolan, commander of the Second Corps Area, with headquarters at Governors Island, New York City, died at her home here today after a brief illness. Her age was 93.

Mrs. Nolan came to America from Ireland sixty-three years ago. She moved to North Tonawanda sixteen years ago from Akron, N. Y.

Survivors, besidrs General Nolan, are another son, Colonel Daniel A. Nolan, stationed at Harrisburg, Pa., and three danghters, all residents here.

JOHN M. WINCHESTER.

John Maxwell Winchester of 206 East Seventy-ninth Street died here suddenly of a heart attack Monday night at the home of a friend. He was born sixty-six years ago in Natchez, Miss., a son of the late Judge Josiah Winchester, and a cousin of Mrs. Jefferson Davis, wife of the President of the Confederacy. For the last twenty years he had been in the real estate business in New York. A widow, who was Mrs. George W. Patterson of Montgomery, Ala., at their mar-

players could augment their refinement with a bigger, more virile style, and a more powerful tone when need arose, their performance would immeasurably gain. The audience was good-sized and enthusiastic. H. H.

EMMA GOLDMAN SPEAKS.

Praises Roosevelt in First Lecture Since 15-Year Absence.

Emma Goldman returned last night to a public platform in New York City after an enforced absence of fifteen years. She vehemently denied that she had been disappointed with the Russian revolution, hut admitted disappointment with the ruling party there.

Miss Goldman compared the general trend toward fascism to the tendency of a sick man to run to "every quack" in the hope of a cure.

She praised President Roosevelt as the first Chief Executive of the nation to realize that workers have some rights. She declined to discuss the NRA on grounds of insufficient knowledge.

Miss Goldman spoke at Mecca Temple, in the first of a series of lectures she will make across the country during her ninety-day stay here.

EDWARD F. GALLAGHER.

Edward F. Gallagher, for thirty-two years a horseshoer in Brooklyn, where he succeeded to the business founded by his father, died on Monday at his home, 255 Clermont Avenue. He was born in Brooklyn, a son of the late Edward and Marie Carter Gallagher. Surviving are three brothers, Acting Deputy Chief Inspector John J. Gallagher of the Police Department, Thomas J., who was associated with him in business, and Lewis E., assistant superintendent of the Bush Terminal postoffice, and two sisters, Mrs. Charles McGowran and Miss Marie V. Gallagher.

FORREST G. WEEKS 3D.

MERIDEN, Conn., Feb. 13 (AP).—Forrest G. Weeks 3d, 29-year-old real estate dealer of Forest Hills, Queens, died today at the home of his sister, Mrs. Parker B. Allen, whom he came to visit three weeks ago. Mr. Weeks, a native of Skaneateles, N. Y., became ill about a week ago, suffering a heart ailment. He attended Columbia University, where he was a member of Delta Kappa Epsilon. He had been in the real estate business for eight years. His widow and a son survive, besides his parents and his sister.

DAVID ASHWORTH.

Special to THE NEW YORK TIMES.

TARRYTOWN, N. Y., Feb. 13.—David Ashworth, Westchester attorney, died here suddenly this morning at his home of a heart attack. He was born sixty-two years ago in Cohoes, son of the late Dyson and Mary Ashworth. Mr. Ashworth was a charter member of the Cohoes Elks and was a Mason and

tion Since 1927, Is Praised by Associates at Dinner.

More than 200 members of the Seventy-seventh Division Association, including several high-ranking army officers, attended a testimonial dinner to Alfred Roelker, its retiring president, last night at the Hotel Pennsylvania. Mr. Roelker, a lawyer, had been president of the association since 1927.

Tributes to his services to the organization were paid by speakers who included the Rev. James J. Halligan, chaplain of the association; Federal Judge Robert P. Patterson and Rear Admiral Yates Stirling Jr., commandant of the Third Naval District.

George Zimmer, National Broadcasting Company executive; Colonel John R. R. Hannay, quartermaster of the Second Corps Area; Peter J. White, newly elected president, and Harrison Lillibridge, a past president of the association, also spoke. Henry J. Amy was toastmaster. With the exception of Admiral Yates, all served in the Seventy-seventh Division during the World War.

Congratulatory messages were received hy Mr. Roelker from scores of former associatee in the division, including Major Gen. Robert E. Alexander, retired, wartime commander of the division, and Colonel Julius Ochs Adler, a hattalion commander in it during the war.

The honorary vice chairmen of the dinner were S. Fullerton Weaver, Lewis Sanders, Merrill E. Gates Jr., Harold A. Herrick, John B. Marsh, Kenneth O'Brien and Mr. Lillibridge, all former presidents of the association.

SURETY COMPANY WINS.

Suspension by Federal Court Is Upset on Appeal.

The Concord Casualty and Surety Company, which was suspended last year from writing bonds in Federal Court for a period of three years, was readmitted to practice yesterday as the result of a decision handed down by the United States Circuit Court of Appeals.

Judge Martin T. Manton, in an opinion concurred in by Judge Augustus N. Hand, held that there had been no jurisdiction for proceedings under which Judge John M. Woolsey had issued the order of suspension.

That order was issued, but stayed pending appeal, following the revelation that substitutes for real defendants in prohibition cases had appeared in court, entered pleas of guilty and gone to jail for short periods.

Judges Manton and Hand ruled that it was the function of the Treasury Department to approve or disapprove bonding companies in general. In a separate opinion, Judge Thomas W. Swan, wrote:

"I agree that the order must be reversed, but I wish to make it perfectly plain that in my opinion the

ONLY RECI CARNEGIE HALL
Gie
Mgt. Chas. L. W
TOWN HALL, Song Recital
EIDE
Soprano, Met. Opera Co. Mgt. NBC
CARNEGIE HALL ONLY RECI
ZIMB
Mgt. NBC
TOWN HALL, VIOLIN RECITAL
Oskar SH
Mgt. NBC Artists
TOWN HALL, S
BUDA
Mgt. AN
CHOICE TICKE
TOSCA
BEETHOVE
Carnegie Hall, T
Academy Tick
AM
DOG
Mad
FEB. 1
H
EV
LEA
AT THE
RES
106 W. 32
Specializing
Sea Foo
45c Lunch
Wines—Li
Lue
Würzb
Original Pi
Music
Where

900427017

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] The Flop of a Fire-Eater / Emma Goldman.— 12 cm. *In* Beacon Journal [Akron]. —(Feb. 14, 1934).

Obtained from the Princeton University Library.

Akron (Ohio) Beacon Journal
Feb. 14 - 1934

The Flop Of A Fire-Eater

A few years ago, before her sojourn in Russia, Emma Goldman, the anarchist lady, was one of our ruling national anxieties. The Ham Fishes of that day filled the Congressional Record with their serial demands for her deportation, or at least the clapping of a censorship upon her mouthings.

Emma is now back in America on a qualified leave of absence from Russia, but the first discourse delivered here is dull stuff. She devoted most of her time to extolling the virtues of Prince Kropotkin, observing that "when the hungry and dispossessed come into power and possession, often they in turn become exploiters themselves. But men like Prince Kropotkin, from the aristocracy and bourgeoisie, stick it out."

It is obvious that if this fire-eating lady sticks to dud lectures like this, there need be no apprehension that she will pull down the pillars of government, nor goad the multitude to anarchy. Sermonized on the New Deal, what does it care for Prince Kropotkin? As well try to excite it by a recitative from the reign of Tiglath-Pilesar III.

840306164

The Emma Goldman Papers

[Speech, on the Dramatic Situation in Germany and Austria, at the Academy of Music, Brooklyn] / E[mma] G[oldman]. – [1934 Feb. 15]. – 5 p. ; 35 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Tamiment Library, New York University.

E . G . AT THE ACADEMY OF MUSIC, BROOKLYN
FEBRUARY 15th, 1934

. . . . . I realized that it isn't enought to appeal only to the workers . . . and particularly it is necessary to reach the so-called American Intelligentsia. For that purpose I began to publish a magazine "Mother Earth", a magazine of revolutionary thought with creative endeavors. In connection with that I traveled the country and spoke to workers about Shaw, Strindberg, Ibsen. I familiarized the workers with revolutionary drama of the world. I found that the people who needed education most were the educated people.

. . . . .For fifteen years after my deportation I traveled up and down Europe, in every country, and came in contact with every layer of society. I lived with the workers and often had to sleep in the same bed with the family, as I had in Germany during 1932. I saw the conditions in Germany at the time. I saw what the Allies had done to the people. I saw the German revolutionary element growing in spite of hunger, working at their ideal, hoping to revolutionize Germany and give to the world a new Germany. But thanks to the politicians, thanks to the people in office, thanks to the industrialists, thanks to those who lived for jobs, Germany was gradually prepared for the collapse of everything worth while.

I was given permission to come back to America for ninety days and on condition that I talk about "Living My Life", about literature and the drama. Is there greater drama in the world today than the drama of Germany and Austria today? So if I speak about the drama of Germany and Austria today, I am not over-stepping my bounds. What Germany might have been and what it is today, you will appreciate when I tell you that when I lived in Germany in 1922 to 1924, and when I cam back in 1932, I saw the marvelous improvements in homes, in education, etc. on the part of the Republic. If the Social Democrats had been true to their ideals, they would have set to work and would have broken up the big estates of the Junkers. They would have done away with the big eststes and given them to the people. They would have seen to it that the industrialists who had preyed upon the German people, who had enriched themselves from the young men sacrificed on the battlefield, should have ~~x~~ to go begging to the ~~xxxxx~~ peopl

840306164

The Emma Goldman Papers

[Speech, on the Dramatic Situation in Germany and Austria, at the Academy of Music, Brooklyn] / E[mma] G[oldman]. – [1934 Feb. 15]. – 5 p. ; 35 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Tamiment Library, New York University.

That the Kaiser and the Hohenzollern family should have no right to their land and their estates. They permitted the industrialists to grow richer and the Hohenzollerns to drain Germany.n And so they prepared the ground for the Junkers. They supported these people. They prepared the ground that helped them to power. I hold the German Social Democrats responsible for the greater drama played upon the scene of Germany with all the unfortunate 65,000,000 people turned to slaves. But it is impossible to suppress human thought. During the election of the ~~plebiscite~~ plebiscite, the whole world was led to believe that only three million people voted "no" in that farcical election. It will interest you to know that actually nine million people voted "No". You will bear in mind that voting "No" was dangerous. But in spite of everything, the revolutionary spirit in Germany lives and is going to live, and it will have its day in Court when the present rulers of Germany will follow the example of all rulers/

There is another drama, that of Austria. Who is responsible for what is taking place today if not the very same people who have destroyed Germany, the Austrian Fascists. The Austrian Social Democrats tried to make the world believe that they did not want Fascism, but only wanted to protect themselves against Germany. All they wanted really was their own Fascism. They did not want Germany to get the glory. They did exactly what was done in Germany. They wanted their own Fascism, but they were mistaken. They had hoped that the Austrian Socialists would go down. They had hoped they would turn over the Heimwehr and everything to Dollfuss. But the Austrian Socialists had learned from the German. They decided to go down fighting to the last man. If the price were not so high, if thousands had not been mowed down by the Austrian Government, I would say that the Austrian Socialists had demonstrated for the first time since the Russian Revolution, that if the workers organize, if they feel their ideal, all governments in the world cannot subdue them completely. Let us only remember that it is up to our workers to join the Austrians in their fight for their ideal.

840306164

The Emma Goldman Papers

[Speech, on the Dramatic Situation in Germany and Austria, at the Academy of Music, Brooklyn] / E[mma] G[oldman]. – [1934 Feb. 15]. – 5 p. ; 35 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Tamiment Library, New York University.

So I hope it may yet be given to me that I may be in a country at the time when the Masses rise in rebellion, that I may stand by their side and fight with them and prepare them for the heritage long delayed. Many a drop of blood will yet be shed by the workers . . . . . will work its way and pull down this rotten structure. (Here a long quotation from Andreyev. So I believe that the sacrifices now in Austria and the unfortunate victims in Germany will not be in vain. That their spirit will rise and when it does rise, in Germany and Austria, then woe to the victors. It is my hope that I may rise with them and die for a greater ideal.

. . . . . .

Q U E S T I O N S
AND ANSWERS

No one has the right to foretell what is going to happen. A week ago there was no indication that the Socialists in Vienna, who had been suppressed, knew that this was to happen. Suddenly you found a people trying to regain liberty and the right to live in Austria.

My impression of New Russia - A marvelous Government, building greater than any Government, concentrating on industrializing the country. As a Government, I consider Russia on the way to greatness. However, the Russian Revolution is far removed from the things carried on by the Government of Russia today. The Russian Revolution was made by the Russian people themselves not in October, but in the period between March and October when the people possessed themselves of the land. The Russian people will never be the same. The Russian Revolution did away with private property, but inasmuch as it built up a formidable state thru nationalism it has betrayed the Russian Revolutionists. It doesn't blind me to the fact that most of the leaders at the head are doing it in their religious belief that the people are benefiting by it. Their methods made the ideal and the aim recede farther. . . . . .

Anarchists in the U.S. - I do not believe in imposing my program on my comrades. You Anarchists should know by this time what to do.

We are before another war. It is our duty to prepare the people against the imminent war in the world. You must get the young generation

740

840306164

The Emma Goldman Papers

[Speech, on the Dramatic Situation in Germany and Austria, at the Academy of Music, Brooklyn] / E[mma] G[oldman]. – [1934 Feb. 15]. – 5 p. ; 35 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Tamiment Library, New York University.

to realize that if there should be war, the old statesmen and politicians should be the first to go to the front.

The Vienna Workers - We cannot expect anything of them. We must let them know we are standing with them, working with them and helping them to the best of our ability. We who live in so-called peace, where we can still gather at a meeting, we are not in a position to say what are we to expect, but are to raise our voices against the murderous Government mowing down the workers.

As to the N.Y.Times Dispatch that the Socialists used Government funds to build apartment houses in the Cities, etc. All honor to the Austrian Socialists; they did as much as they could for the peasant. The Austrian Socialists also compromised. But they must be ~~for~~ . . . . . for the magnificent standthey are making now. They did what they could for the peasant, but there is also a monopoly of the land in Austria, and as far as they could to break up estates, they did. They used Government funds for schools, apertment houses, etc. . . . .Socialists defending themselves are referred to as murderous revolutionists by the Prees. . . . .Government is committing murder. . . The only solution for our social ills. . . . .

Revolutionary situation in Spain - The most hopeful thing in the world. . . . .that the Spanish people are anarchists. They have learned from the Ruesian Revolution that the first step is to prepare the people to know what to do after the revolution! It ie necessary that the people on the day after the revolution . . . . they must not build a formidable state, but concentrate on building homes, etc. for the good of the people.

Vienna Situation again - I know that the Socialists are now being killed by the thousands by an organized government and they are fighting for freedom, if only political freedom, and it is my place to stand on the side of those being attacked by organized power. I amopposed to the methods of the Communists. But when they are fighting against Capitalism and against organized authority, my place is always with the underdog.

741

840306164

The Emma Goldman Papers

[Speech, on the Dramatic Situation in Germany and Austria, at the Academy of Music, Brooklyn] / E[mma] G[oldman]. – [1934 Feb. 15]. – 5 p. ; 35 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Tamiment Library, New York University.

Q - Why, tho so opposed to war, does E. G. favor war of the labor class against capitalism - Because War is always for material gain, for power. And rebellious uprising comes as an answer to all the wrongs and injustice and crimes against the people. There is a great distinction between warm and rebellion. . . . . whereas armed rebellion mesns that people stake their own lives against oppression and wrongs.

It is true that the workers in Vienna are being killed. But their death and their sacrifices xx will tend towards the elimination of wrongs so that the future generation may enjoy the fruit. Whenever there is a demonstration of heroism, even though thousands die, people gain new hope. So I think that the sacrifices of the people in Vienna is not in vain, and . . . . . a new life will begin.

871016048

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Says Peace Only Watchword / Emma Goldman.– 29 cm.
In The Boston Post. –(Feb. 17, 1934).
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16832

Emma Goldman Says Peace Only Watchword

EMMA GOLDMAN ARRIVES IN BOSTON

The famous anarchist, expelled from the United States and Russia, is shown at the Hotel Brunswick with her niece, Mrs. Stella Ballantine. Miss Goldman speaks at Tremont Temple tonight.

BY GRACE DAVIDSON

When the former firebrand of the Red political parties of the world arrived last night in what she termed as the cradle of liberty, so quiet and mild mannered was her appearance that two somewhat frightened hotel clerks on the watch-out for the flaming anarchist did not recognize the little, plump gray-haired Mrs. L. G. Colton of London, England, as Emma Goldman.

CAUGHT UP WITH HER

This woman once expelled from two countries, namely the United States and the Union of Soviet Socialist Republics said in a soft well modulated voice: "But I am the same woman that I was before. I have not changed, but the world has caught up with me, particularly the United States, which has readmitted me for 90 days. I am afraid they did not know me before."

But the white-haired hotel clerks who belonged to another generation and remembered when Emma Goldman and Alexander Berkman made speeches urging world revolution as far back as 1893, which afterwards in 1918 led to their deportation to Russia, were not quite convinced that Emma Goldman was not the same.

Bible on Nearby Table

When the latter ever arrived, [illegible] Tribes Hall, [illegible] formal manner that there was a Miss Goldman in the Boston hotel in spite of the fact that a score of newspaper photographers were at that moment recording the event in an upstairs parlor. And there Miss Goldman was discovered, chaperoned by her niece, Mrs. Stella Ballantine of Greenwich Village, New York, sitting before a table on which rested the hotel Bible.

Miss Goldman will appear on the lecture platform tonight at the Tremont Temple and will speak on the subject of literature and her life as she lived it which began some 63 years ago in Kovno, Russia. Although she was not asked to make any promises on her readmission to the United States for 90 days, she said she would not give mere political talks, but as she explained literature and life are living things and embrace all subjects.

Likes the New America

She stated that she has never gone back on her philosophy of life, which is the theory of anarchism, but as her interview revealed last night, the one country in the world which was to receive her praise was the United States.

"I have been here only two weeks, and I am in no more of a position to criticize the United States than the tourist who visits Russia as the guest of the government for two weeks," she said. But in answer to a question, she replied, "I see no signs here of a Fascist government or a dictatorship. If there was the slightest suggestion of one, I would not be permitted to give this interview. Under a dictatorship of Fascism or Communism one is not allowed to express any freedom of thought.

"I do think," she remarked, in answer to another question, "that the United States has made a great progress in liberal thought, the very fact that I was allowed to enter this country again. In America they once regarded me a woman who wanted to eat up the little children of the capitalists, at least. My whole fight in life has always been in the interests of peace."

She explained that the definition of anarchism had never been understood in the United States. "It is a philosophy of world peace." And, for her pacifistic views she was imprisoned during the World war. She added, "President Roosevelt delivered a message of amnesty at the New Year, and for the first time distinguished between political prisoners and criminals. I hope that others now will be allowed to return."

BEST COPY AVAILABLE

871016046

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Red Emma" Here Unrepentant / Emma Goldman.– 28 cm. In The Boston Herald. –(Feb. 17, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16850

BOSTON HERALD, SATURDAY, FEB. 17, 1934

'RED EMMA' HERE UNREPENTANT

'More Rigid Anarchist Than I Was,' Says Miss Goldman

SPEAKS TONIGHT IN TREMONT TEMPLE

Emma Goldman, sent out of the country in 1919 with Alexander Berkman because of her opposition to the wartime draft, arrived in Boston last night with the declaration: "I am a more rigid anarchist than I was when I was deported from the United States 15 years ago."

She is on a 90-day tour of the United States, "God and the department of labor willing." She will speak at Tremont Temple tonight at 8 o'clock.

"My beliefs are more firmly rooted than ever before," she said. "If I had my life to live over, my efforts would all be directed toward the end to which I have always directed them—anarchism. My only regret is that I have been unable to do more to that end.

"If only people would realize the futility of war and embrace anarchism and pacifism," she said, "we would have a more beautiful world in which to live. Unless the storm of the world combine and overthrow the dictatorships which are grinding them under their heels, I believe that another great world conflagration is unavoidable."

Miss Goldman arrived here yesterday from New York, where she made several addresses. She is to speak tonight at 8 o'clock on "Living My Life," a subject approved by the United States department of labor. She may also speak on drama and literature. She was accompanied from New York by her attorney, Stella Valentine, and Mack Hilliard, representing the Post Bureau of New York City, under whose sponsorship the tour is being conducted.

Miss Goldman said that she was glad to note increasing liberalism in this country. "Of course, I have been here two weeks and I am unable to give any definite impressions of the country, but liberalism is increasing, or I would not be here," she said.

Explaining her political creed, she said: "Anarchism is harmony and freedom from restrictions by man-made laws. True, we lack in the world today that co-operation which is the basis of anarchism, but it is merely a temporary lack. If the younger generation will but profit by the mistakes of their past, form its own opinions and cast its own anchors, we could stamp out the strife and conflict rampant in the world today.

"The Socialists are making a heroic battle in Austria. It is to be hoped that they avoid the cowardly actions of the German Socialists which resulted in their falling under the yoke of the Nazis. The only mistake made in Austria was in the Socialists' lack of preparation for the battle which was inevitable under the conditions.

"The Austrian government itself precipitated the revolution by its oppressive measures. If the Socialists are victorious, it is to be hoped they uphold the freedom of [redacted] the revolution [redacted] the latter [redacted] the dictatorship [redacted] the movement, are to be [redacted]

RUSSIA'S REVOLUTION

"Russia's revolution had the same origins and aims as others. But the workers made their all sacrifice in vain. That is the tragedy in Russia today, along with the decline of communism since 1921. This decline has been so complete that there is no danger of communism in any European nation today."

Miss Goldman said that the recent French developments were "welcome if not deep." She expressed the opinion that Spain is today the most promising hope of the world.

While in this country Miss Goldman intends to study the [redacted] working class and to report [redacted] hope when she returns to [redacted]

BEST COPY AVAILABLE

870916543

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Small Crowd at Goldman Lecture Here / Emma Goldman.—p. 10 ; 28 cm. *In* [The New Haven Register]. —[(Feb. 18?, 1934)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

SMALL CROWD AT GOLDMAN LECTURE HERE

Noted Radical Reviews Experiences of Lifetime in Arena Address—Opposes Fascism

Emma Goldman, who once worked in a local corset factory, and who since has been welcomed with honors by the leaders of the most populous nation in the world, returned to New Haven last night for what she described as her fourth visit to this city. Stout, gray haired and clad in a black dress, she climbed the steps to the platform in the Arena with difficulty and addressed some 300 people.

In simple language, at times oratorical, at times humorous, but apparently always interesting to the audience she told of her life, her liberty, and also her various prison experiences. The lecture was one of the first she is making on a tour of this country, for which she has received a permit from the government to stay in the United States 90 days.

She spoke for one hour and 15 minues, and in that time rapidly reviewed her life. Her acceptance of anarchy as a philosophy she traced to the Haymarket riots in Chicago. She told of the wild hunt on a nationwide basis by the authorities who charged her with complicity in the assassination of President McKinley, and of the horrors of the third degree which followed arrests.

After relating her prison experiences, her arrests for spreading propaganda on birth control in 1916, and again in 1917 for pacifistic activities, she told of her trip to Russia, and her subsequent disapproval of the Soviet regime. She then launched into a detailed description of present day conditions in Europe.

The German Social Democrats paved the way for Hitler, she said. Holland, Scandinavia and Great Britain are fast falling under the influence of the facist movement and organized facism has become a menace in this country she declared. Her vivid tribute to tho Austrian Socialists brought applause from the audience. She closed her speech urging those in the audience to or—

'Ulysses' Decision Appealed.

Martin Conboy, United States Attorney, filed an appeal yesterday from the decision of Judge John M. Woolsey who dismussed a libel entered by the government against an important copy of James Joyce's "Ulysses" and directed that the book be delivered to its importer, Random House, Inc. The bill of exceptions set forth hy Francis H. Horan, Assistant United States Attorney, charged that the court erred in ruling that "Ulysses" was not obscene.

born Museum n' Science.

start on her bureau-arranged tour through the West. If the Labor

Emma Gnidman, who couldn't hire a hall for a specch here, won't even pass through Pittsburgh on her way to the Pacific Coast, it was announced yesterday by Jacob Margolis, onc nf the group which had invited the aged anarchist leader here.

According to Dr. W. J. Van Essen, socialist leader, the managements of 22 halls, hotels and theaters, refused to rent their auditoriums for an address by Miss Goldman. Effnrts to find her a place to speak when ehe returns from the coast are belng continued, however.

Miss Goldman, exiled from the United States 15 years ago, is in the country on a 90-day visitor'. permit.

SON OF JUSTICE
PAYS FOR D[illegible]

BEST COPY AVAILABLE

745

810409128

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Powerful Centralized Government Is Not Needed... / Emma Goldman. – p. 1 ; 29 cm. *In* The Harvard Crimson. –(Feb. 19, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Emma Goldman Scrapbook, Rare Books and Manuscripts Division.

THE HARVARD CRIMSON

CAMBRIDGE, MASS. MONDAY, FEBRUARY 19, 1934.

Powerful Centralized Government Is Not Needed For National Defense, Declares Emma Goldman

Thinks Spain Best Country For Anarchist Agitation Now as Party Strong There

"It has been predicted that I will end my life on the gallows," said Emma Goldman, famous Red agitator, to a Crimson reporter at Tremont Temple before her lecture on Saturday evening. "Perhaps I shall," she continued. "But it is not important how one dies; how to live is the important thing. Emma Goldman can't be bought by anyone. She will live her life through to the end following her principles."

Miss Goldman, who came to Boston to give one of a series of lectures on her book "Living My Life," said that there are two main anarchist schools of thought: the individualistic philosophy of anarchism expounded in America by Benjamin R. Tucker, and Prince Peter Kropotkin's anarchist-communists' philosophy of mutual aid. "I am a disciple of Kropotkin," she said. "I believe in voluntarily organized groups as a system of government, as was the original plan after the first Russian Revolution.

"A strong centralized government is not necessary to repel outside attacks," she continued. "In the first two years of the Russian civil war, the Red Army had hardly been organized, the force which repelled attacks on 17 fronts was that of the peasants who were fighting for their homes. Spain is the country most favorable to the anarchist movement at present. There there is a very strong anarchist-syndicalist movement composed not only of workers but also of doctors, lawyers and leading intellectuals. The reactionaries were victorious in the last elections only because the anarchists do not believe in political action and therefore did not vote. I do not see any trend toward more individual freedom in Russia; in fact there is even less now than when I left 12 years ago. But as a result of its industrial program Russia will soon be one of the great powers of the world."

DAY, APRIL 26, 1934.

E MOONEY," MA GOLDMAN

t, Before Departing, Liberal America Will Aid Cause.

of valedictory on the eve ure to Canada, where she s into exile, Emma Gold- repressible anarchist, de- day that Tom Mooney and K. Billings ought to be the y America's new-found lib- nd given their freedom. he working of the American unocracy, it is different from any other nation in the he added. "Perhaps this is he fact that America is made ople of all nations, and the pot's creations have gone set rules."

In her eyes, she added:— a short while ago Mooney llings were given what the nsidered a 'new trial.' And ges and jurors and prose- ill crying for them to be lib- they were not.

n I arrived in America ninety o the first thing I asked as the status of the Mooney- ase . . . such things seem across the ocean so slowly.

Mooney and Billings can e all-pervading thrill of self- and I personally hope their dom will soon be finished. this I might point out that n surprising company with men and women in all walks feeling as I do."

Wide World - Telegram 26

I am sending the copy of the "primary" as you requested. The second and third paragraphs of the article, which I wrote, are only a fraction of the total submitted, but I could do nothing about that. The first paragraph is not mine and was evidently written by another candidate who attended the lecture and pretended that what he wrote was obtained in an interview.

BEST COPY AVAILABLE

871016105

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman Speaks in Boston / Emma Goldman. — 30 cm. *In* The Boston Globe. —(Feb. 20, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN SPEAKS IN BOSTON

About 200 persons heard Emma Goldman, the anarchist, tell the story of her life last evening at Ford Hall Temple.

In the audience were all sorts of people—many interested in both Socialism and Communism; and some plain-ton reformers.

On the platform with Miss Goldman were Miss Alice Stone Blackwell and Miss Stella Ballantine, a niece of Miss Goldman's—a handsome brunette. She handled the questions from the audience which Miss Goldman wrote down and answered.

Miss Blackwell introduced Miss Goldman as an old friend with whom she differed on many questions, but whom she admired for her great work in behalf of the oppressed of all lands.

Miss Goldman got a warm reception. She said, "In all of Boston there was not one man brave enough to preside at this meeting. The only one great, brave person in the city is Alice Stone Blackwell." (Applause.)

She believes another war is inevitable because the Fascists, the dictators and the munitions people must have war to protect themselves. And she doesn't see how the United States can keep out of such a war.

She explained her experiences with the Soviet Government after she had been deported from the United States. The Soviets welcomed her and were anxious she should join them, but she could not live up to her principles, as she felt that Sovietism was only another form of dictatorship. They did not expel her. She left of her own accord and went to Germany, where she lived several years and was witness to horrors of a kind she never dreamed could happen in Germany.

She traced the rise of Hitlerism which has submerged the social democracy, and she commended the fight the social democrats of Austria are making against the Fascism of that country.

She insisted that all real anarchists are pacifists.

BEST COPY AVAILABLE

871016107

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Unable to Find a Man to Preside / Emma Goldman. — 30 cm.
In The Boston Post. — (Feb. 20, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16880

UNABLE TO FIND A MAN TO PRESIDE

Emma Goldman Talks to Crowd of 600 at Tremont Temple

Not a man in Boston could be found brave enough to preside at an Emma Goldman meeting, the world famous anarchist announced from the platform at Tremont Temple last night. She said there were attempts to secure the services of a man without avail, and so the task fell to Alice Stone Blackwell.

600 PRESENT

The speaker made this admission after Miss Blackwell had introduced her as a woman who professed no religion but who had sacrificed her life for the brotherhood of humanity in the manner of the Apostles.

Miss Goldman spoke on "Living My Life," in which she took occasion to denounce Fascism and Communism, and to predict a second Russian revolution not too far off which would free the Russian people from the dictatorship of the proletariat. Between 500 and 600 gathered at Tremont Temple, more in the balconies than on the floor. There was hearty applause and when someone in the top balcony attempted to interrupt in the question period, the audience hissed the intruder.

Predicted War Hanging

Miss Goldman made a great point of explaining that she was not expelled from Soviet Russia, as she was from the United States, for her anarchistic views. As an anarchist, she said, she could not accept the invitation of the Soviet government to join the Communist party and the Third International. That if she had, she would still have been in Russia, for she said: "There is no government in the world more generous than Soviet government to those who will work and serve her." She left Russia when she found she could accomplish no work in Russia, because of her anarchistic philosophy.

As a young school girl in Germany, she said, her teacher had predicted that she would be a great, brilliant woman and would die on the gallows.

Wouldn't Use Old Clothes

She said: "It is not important how one dies, it is important only how one lives." She then said that her work is by no means over, even after 45 years of labor, due labor and unendurable sentence, which have brought her imprisonment and deportation.

In answer to a challenging question from the floor, she replied, "I put a revolutionary anarchist. I do not believe that revolutions can be fought with kid gloves and if the people are attacked with arms, I believe they should fight back with arms." She then explained to explain that people should never participate in the wars of governments, "because they settle nothing, have never settled anything. I am in favor of putting all the generals, statesmen, and politicians in the front line."

"War is on the horizon in Europe, and if there is a war, the United States will not be able to keep out," she said. "Fascism and dictatorships also temporary revolution for a world in disintegration, which can not and the right

Copyright, 1934, by Harper & Bros.

EMMA GOLDMAN, a Russian-born agitator and anarchist, was a fiery figure in the front ranks of radical protest from the 90s until after the great war. She spent a year in prison in 1893 for "inciting to riot;" she was sentenced for conspiracy against the draft law during the World War, and finally she was deported.

BEST COPY AVAILABLE

900427010

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Was I Bad? I'm Worse Now," Says Emma Goldman, Here / Emma Goldman.– 28 cm. *In* New York World Telegram. –(Feb. 23, 1934).

Obtained from the Princeton University Library.

ROCHESTER, Jan. 31 (AP).—Tempered by more than forty years of battling against the social order, Emma Goldman, when she arrives here tomorrow, will find a different "home" from that which she left in 1891, a fiery young anarchist.

Sixty-four now, she was 21 when, after a quarrel with her husband, she set off for New York, vowed to devote her life to anarchy. The Goldmans had settled in Rochester a few years previously after fleeing from religious persecution in Russia.

Fourteen years ago the United States deported Miss Goldman to Russia as an undesirable. She returns to her adopted land on a ninety-day permit authorized by President Roosevelt. She will find the home she last visited in 1919, but not her mother. She died in 1923 at the age of 86, unable to understand her daughter's hatred for "capitalism." Emma Goldman comes here to visit a sister, Mrs. Samuel Commins.

N.Y.C. World Telegram.
February 1. 1934.

Emma Goldman Returns to U. S.; Lauds Roosevelt Aid to Masses

By the United Press.

NIAGARA FALLS, Feb. 1.—After an exile of fourteen years, Emma Goldman, anarchist, came back to the United States today under a ninety-day visa authorized by President Roosevelt.

Following a visit with relatives at Rochester, she is scheduled to make a lecture tour of the country from which she was deported in 1919.

Although declining to talk about her economic and political views, she said she still favored the abolishment of all government, and added that "my ideas haven't changed."

She said that "President Roosevelt is the greatest leader the United States has had since Lincoln."

"He has helped out the masses," she said, "and I have to give him credit for that."

Asked what she thought of the dictators of Europe, she replied:—"I don't think much of them."

She told immigration officers her permanent residence was at St. Tropez, France, and that she was a subject of "His Majesty."

Miss Goldman said she hoped to visit practically every industrial centre in the United States.

N.Y. World Telegram, Feb. 23. 1934.

'Was I Bad? I'm Worse Now,' Says Emma Goldman, Here

In New York on 90-Day Permit to Visit U. S., She Didn't Know There Was a Strike of Waiters in the Hotel at Which She Stops—"Disgustingly Healthy."

WT 2-23

By JOSEPH MITCHELL,
World-Telegram Staff Writer.

Emma Goldman, the anarchist, who is 64, "disgustingly healthy" and as sharp-tongued as she was when the United States deported her as a criminal alien in 1919, sat on a red plush sofa in a banquet room of the Hotel Astor today and, smiling broadly, said:—"I was always considered bad, my friends, but now I am worse."

Miss Goldman, who arrived in town early today on a ninety-day "visiting permit," was immediately asked for her opinion of the President and of the National Recovery Administration.

"I really cawn't discuss those matters," said the anarchist, who now speaks with a British accent, "because all I know is what I read in the newspapers, and you will, excuse me, gentlemen, if I tell you that I have no faith in the newspapers."

"Miss Goldman," said a reporter, "it is strange that you came to the Hotel Astor since it is being picketed by the Amalgamated Hotel and Restaurant Workers' Union."

"Is that so?" she replied. "I wouldn't have come here if I had known that. Everything was arranged by my lecture manager, Mr. James B. Pond, and you'll have to blame him. I didn't know the waiters here were on strike. Well, I am in sympathy with them. What are they striking for?"

"And is it true that you are going to speak in the Community Church?" she was asked.

"Oh, I don't mind speaking in a church," she asked. "I'll speak from any pulpit if I'm allowed to speak freely."

At this moment a photographer upset a table and sent a basket full of used flashlight bulbs crashing to the floor.

"Oh, my God," said Miss Goldman, "was that an explosion? I'll certainly be blamed 'for it.' Why, they used to say that all the bombings and acts of violence for the last fifty years could be blamed on me. Please, let's not have any explosion until I get through with this interview."

The anarchist wore a snakeskin print dress and a Paisley shawl. She wore spats over her black slippers. With her at the hotel was Mrs. Stella Ballantine, her niece, and Saxe Commins, a nephew. She said she came to New York from Rochester, where her relatives live.

"Well," she said, polishing her thick-lensed spectacles with a handkerchief, "things have certainly changed since I left the United States. I married a Scotsman, you know, and so I am now one of His Majesty's subjects. I live in the south of France, at St. Tropez, and that's not one of the resorts frequented by American millionaires. And, by the way, are there any millionaires left?

Sees Change for Worse.

"Yes, indeed, I think things have changed for the worse. Fascism is becoming respectable in England, and reaction is becoming a world disease. I consider only two countries of great world interest today—Russia and the United States. Italy is a lovely country, minus Mussolini. No, I never saw Hitler. I don't know the gentleman, and I don't want to.

"I still think that only liberty as propagated by anarchists is a safeguard against the evils of the world. Spain is perhaps the most fertile field for anarchism. I am, of course, alarmed by the conditions in Germany, but not particularly surprised. I don't want to discuss the persecution of the Jews in Germany. I think the Jews should be used to it by now, and as a matter of fact, they are by no means the only people living under persecution in Germany. They should not claim priority. The liberals are being treated just as badly."

Asked About Sterilization.

"Are you in favor of sterilization?" asked a woman reporter.

"Oh, my God," said Miss Goldman, looking sternly at a photog-

(Continued)

900427010

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Was I Bad? I'm Worse Now," Says Emma Goldman, Here / Emma Goldman.— 28 cm. *In* New York World Telegram. —(Feb. 23, 1934).
Obtained from the Princeton University Library.

(Continued)

rapher who had just upset another basket of bulbs, "I think there are plenty of people who should be sterilized. But, of course, the rich would get themselves exempted, and I have always believed that there is a maximum of insanity and idiocy in high places.

"And, now, another thing, I certainly do see a war in the offing. All the governments are preparing for war, and the United States is doing its part. I am against all forms of war. No, I do not consider revolution as war. A revolution is not motivated by a lust for loot or conquest. No, I have not changed my mind about Russia. I think Lenin was a very great man, but Stalin isn't to be compared with him, or with Trotzky. Stalin is a nationalist, and I abhor nationalism."

Whether the conception is justified or not, that was pretty definitely the attitude of the representatives of a public which in the days when her sweetheart, Berkman, tried to assassinate H. C. Frick, when she was linked with the killing of President McKinley, when she was sent to Blackwells, now Welfare, Island for strike agitation, when she was sent first to jail and then to Russia for obstructing the draft, regarded Emma Goldman with a mixture of hate and fear.

The Comrade Is Interviewed.

Now she is under the management of the respectable Pond Bureau, which wouldn't have touched her with a twenty-foot pole fifteen years ago, for a lecture tour; she gave an arranged interview in one of three drawing rooms reserved for the purpose on the eighth floor of the Hotel Astor; the photographers, reporters and newsreel men clustered thick around her. She would speak, and this would call attention to stubborn jaw, the hair not by any means entirely gray, brushed back giving height to the forehead, and the spectacles, the extremely thick right lens of which distorts the eye to the beholder, but seems somehow to add to the air of strength of the whole face.

"Has the United States changed?"

"Yes."

"How?"

"For the worse. The world situation has changed for the worse."

"Just what changes have taken place in the United States?"

"I am going to find out by observation. All I know is what I have seen in the papers, and if you will excuse me; I have no faith in them. I know you mean well. One of my purposes is to see the situation myself and go back and tell Europe about it."

"Which part of Europe will you tell?"

"Any part where there is room to breathe. In England you can still talk."

"What is your country?"

"England. I am a subject of His Majesty."

"How do you reconcile your attitude toward strikes and your patronizing a hotel where there is a strike."

"She didn't know," Mrs. Ballantine interjected.

"I did not know there was a strike. It was all arranged by Mr. Pond."

"If you had known there was a strike in this hotel, would you have come here?"

"No, not if I had known."

"Is your intention to tell Europe about the situation in the United States your principal reason for coming here?"

"No. My first reason was to see my family. We are a very clannish family, not only because we are Jews, but because my children are very devoted to me."

"Your children?"

"My niece, my nephew, Sonya Cummins; my sister in Rochester, Mrs. Lena Cummins, and my brother, Dr. Herman. Also, I want to see my many friends. Then, to see with my own eyes what is going on."

The Range of the Interview.

The interview went on, touching on a vast quantity of subjects. Gleanings: Alexander Berkman is in Nice, and doesn't want to visit the United States; Miss Goldman is glad the United States has recognized Russia; she is not unwilling to tell her age, for "when women had only looks, they were afraid to, but now that they have brains, they can tell"; she will not express an opinion on Zangara's attempt to assassinate Mr. Roosevelt, for she doesn't know the man, but it is "rather pathetic" that the State committed a murder in return; she has not changed her ideas at all; she is willing to be counted a great failure as to material success, medals and honors, but as in living her life as she wished to, she considers herself a great success; Russia and the United States are the most interesting countries in the world today; Germany "is not very interesting; she does not know Hitler; she does not want to know Hitler; Italy is "a fine country—minus Mussolini"; Spain is the best present field for anarchism to succeed; her first lecture will be in the Community Church here—"How do you feel about speaking in a church, Miss Goldman?"—"What's the matter with a church?"; she will discuss literature, and she believes that literature must have its roots in the times and conditions and struggles of a country; the academicians overlook that and talk in a vague way; she won't; her health is splendid; anarchism is not decadent, though we are in a period of reaction, and libertarian movements are shoved into the background.

She Guards Her Lectures.

She spoke outright on all subjects broached by the thirty or more reporters who talked with her at the Astor, with one type of exception. Some questions, it seemed, might take the edge off lecture topics, and these she turned aside: "I am not ready to talk about that at length at this time."

Red Emma arrived at the Pennsylvania Station at 8:22 A. M. today on a Lehigh Valley train, which brought her overnight from Rochester, the city where she spent her girlhood after coming here with her parents from her native Russia. James B. Pond, managing the lecture tour, hadn't let that be known, planning to give Miss Goldman breakfast and then have the press party at 10 A. M. The Lehigh Valley, however, wasn't willing to miss the chance to remind folks that it brings trains into New York city, so the newspapers were forewarned and represented.

When Mr. Pond arrived, with Mrs. Stella Ballantine, Miss Goldman's niece, who will be her hostess at 15 Charlton street for two weeks, he found the photographers on the platform of Track 7. He told them they shouldn't be there; that he'd arranged it differently. He was annoyed, and not all of them were pleased. A morning paper photographer said he hadn't heard about the Astor arrangements, and Mr. Pond said it was just too bad they didn't read their mail in that man's office, and the man, in a tone to match, inquired whether Mr. Pond wrote in English.

The arrival of the train, seven minutes late, diverted every one from this. Miss Goldman stepped off onto the platform, and kissed Mrs. Ballantine, the embrace being somewhat hampered by a big bunch of gladioli the niece had brought to her aunt. Then there were pictures taken, until Miss Goldman, already having remarked that it was cold, said, "Let's go on," and Mr. Pond enthusiastically aided her to do so.

The next scene of importance was the Astor, where one man insisted that the elevator starter knew so little who Miss Goldman was that his response to an inquiry about her rooms was, "Maybe she's at that women's club meeting."

There in drawing room B, Miss Goldman sat perched, for she is a short woman, on a love seat, with Mrs. Ballantine beside her, and as flankers Roger Baldwin of the Civil Liberties Union, very active member of the committee which urged the Government to readmit "Red Emma," and Arthur Leonard Ross, her attorney.

The reporters and their feminine colleagues trooped in and sat down, and the photographers followed and stood, kneeled and otherwise behaved as they do to get pictures.

(Continued)

900427010

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Was I Bad? I'm Worse Now," Says Emma Goldman, Here / Emma Goldman.— 28 cm. *In* New York World Telegram. —(Feb. 23, 1934).

Obtained from the Princeton University Library.

(Continued)

All through the mass interview, which consumed just short of an hour, they were popping away with their flashlight bulbs, affording a background of bursts of sudden flame in accord with the frequent idea that an Anarchist is an habitual bomb-thrower.

"Some delegation," murmured Miss Goldman as the interviewers took their seats. Then she looked up, and exclaimed, "More photographers? That's awful."

Some one asked how she liked being back in the United States.

"That's hardly a fair question. I just got in, and I can't tell you. But I will say that it feels wonderful to be with my family again."

"When did you first hear of the taxi strike, and what do you think of it?"

Thinks All Strikes Justified.

"I do not know the issues. However, I consider every strike on the part of the workers justified. I can't, though, claim the honor of this strike."

"What have you been doing?"

"I have been in Toronto, lecturing for six weeks."

"On political subjects?"

"Every subject is more or less political."

The questions were being thrust at her from every side, but the debater trained in a savage school received them easily. In her grayish tan dress, with a figured scarf, predominantly red, over her shoulder, her black shoe tips peeping from under brown gaiters and barely touching the floor, there was a grandma air about her. Then she might have been an important industrialist, a member of the nobility, a noted economist of capitalistic ideas, instead of Comrade Goldman, famed for agitation, blamed for violence.

Members of bridge clubs are going to change the dates of their weekly meetings to attend the lectures she will make in the three-month swing across the country which the ninety-day visa the Department of Labor has allowed on her passport will permit; they will go home and tell their husbands, "I saw Emma Goldman this afternoon, and she's just too interesting." They wouldn't have stayed consciously in the same block with "that person" during or before the war days.

The fact that the Government wanted assurances that Mrs. Colton, which is Miss Goldman's name as the result of the marriage by which she acquired a British passport, to desist from political activities while she was here didn't curb her tongue, seemingly, a bit.

She believes another war is in the making, but won't prophesy more definitely; she does not consider revolution war, for war is born of desire for conquest and loot; she hopes she was an educator, not an agitator; when she first joined the movement, she hoped she made all who heard her speeches anarchists, now she would deplore that, for the next speaker might sway them in another direction; she wasn't to make people think, which 99 per cent of them don't; if it were intimated to her on her tour that she'd have to change her speech or leave, she'd leave.

New York Sun.
Feb - 2, 1934.

EMMA GOLDMAN, DEPORTED 14 YEARS AGO, RETURNS

Sun Staff Photo.

Miss Emma Goldman (left) is shown with her niece, Mrs. Stella Baltamine, who greeted her today on her arrival here.

871016135

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Red Emma" Comes to Town, Ranting with Old Fervor / Emma Goldman.– p. 1 ; 38 cm. *In* The Herald [Washington]. –(Feb. 24, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Herald

...ERICAN PEOPLE

MY R...IFT IN SEA G...

...mmoned ...'s Charge to Probe

'Red Emma' Comes To Town, Ranting With Old Fervor

She's Not a Bit Grateful to Roosevelt for Return— And Congress—Gr-r-r

Emma Goldman, the anarchist leader who was deported in 1919, came to Washington yesterday feeling no gratitude to President Roosevelt, who made her return possible.

"Red Emma" will lecture here on Sunday afternoon. The subject—her book.

Her face flushed with excitement, she said:

"Why should I thank the President for my return to this country—as President and in power there was no reason why he should not have undone the wrong to me.

"Nor do I intend to visit Congress...I have no little faith in government—it is no good to speak to them. I would rather talk to the people."

War is imminent in Europe, Miss Goldman said, adding:

"The United States should not make the mistake of considering itself self-sufficient."

Miss Goldman is here under a 90-day permit. Her friends are trying to get an extension, but failing in this she will return to her home in the south of France. If time permits, she will lecture in California.

Big Meat Packers Face New Charges

Further proceedings against leading meat packers, involving alleged violations of the packers and stockyards act, loomed yesterday.

Following charges by Secretary of Agriculture Wallace Thursday that 10 packing houses, including Chicago's "big four," had combined and conspired to control meat prices in five Southern States, it was learned the packers' methods of purchasing cattle and hogs, both by "direct purchase" and in the open market, are under investigation.

Dr. Ainslie Dead;

LEOPOLD TAKES KING'S OATH AT COLORFUL RITE

'New Monarch Dedicates Self to Belgium; Wins Cheers of Parliament at Ceremonies

By KARL H. VON WIEGAND

(Copyright, 1934, by Universal Service, Inc.)

BRUSSELS, Feb. 23.—Leopold III, at 32, the youngest reigning sovereign of Europe, today mounted the gold and red throne of Belgium to succeed his father, Albert I, as King of the Belgians.

The same garrison guns which 24 hours previously mournfully thundered the last requiem for Albert from brazen throats today joyously roared the nation's first 101-gun salute to the new King.

TAKES ROYAL OATH

Leopold, in the Palais de la Nation, the Parliament Buildings, took the sovereign's oath to uphold the constitution, and in his speech from the throne dedicated himself to Belgium.

Astrid, his young queen, at her side their 3-year-old son, Crown Prince Baudouin, and 6-year-old daughter, Princess Josephine Charlotte, again captured the hearts of the Parliament and the people by her beauty, charm and queenly graciousness.

Frantic applause and shouts of "Vive le Roi" drowned out two Communist deputies muttering "Vive les Soviets" as the King in his speech declared:

"The Belgian dynasty is in the service of the nation. I give myself to Belgium."

NEW KING SITS ALONE

Leopold was in the gray uniform of a lieutenant general, with the cordon of honor of the order of Leopold II across his breast. He sat alone on the gold and red throne chair of the same colors.

To his right, under a smaller, separate canopy of red and gold, sat Astrid, with little Crown Prince Baudouin on a small red and gilt chair at her right and Princess Josephine at her left.

Under the Belgian constitution, the Queen does not share the throne with the King. She is "your majesty" only by courtesy and is properly addressed as "madame."

Queen Astrid was gowned in black crepe, with a slight V-neck, a crepe diadem on her head holding a long veil which she swept backward with the black gloves she did not remove; pendant pearl earrings and a long string of magnificent pearls.

LITTLE PRINCE CHEERED

The crown prince became fidgety in his little chair and strained about as his father was speaking. The Queen with a quick motherly gesture took little Baudouin into her arms and set him on her knee.

At this, both Houses of Parliament rose to their feet, interrupted

Amphibian Force Pilots Aboard; A... Flying Hours Cu...

Military Planes Told to Employ More Caution

(Copyright, 1934, by the Washington Herald)

Orders directly forbidding Army air mail pilots from trying to duplicate feats of commercial pilots in carrying the mail under extremely bad weather conditions have been issued in the War Department, the Herald has learned exclusively.

The basis for this virtual admission of inability to carry on comparably with commercial air lines lies in the extreme economy measures forced on the air corps in recent years, it is explained.

EQUIPMENT LACKING

Neither personnel nor equipment were comparable with those of commercial air lines Monday when the Army took over its death-fringed duty on the very day that one of the worst blizzards of the century swept over New England and through the rest of the Nation.

And because of its insufficiency, the air corps has been forced to order the mail pilots to fly only within the regulations laid down for ordinary peacetime missions.

Considerable curtailment of flight time must continue throughout February and March, it is pointed out by weather experts, as the next six weeks will probably be the stormiest period of the year, and under the regulations laid down, pilots can fly only when there is better than a 1,000-foot "ceiling" and with other favoring conditions. Commercial mail pilots, familiar with their routes and aided by the latest types of instruments, have flown regularly despite whatever weather.

REPAIRS OMITTED

Due to oppressive economy measures, the air corps not only is suffering from lack of adequate radios and other aids to commercial pilots, but has had to let repairs and overhauls slide. When the army took over the mail routes on Monday, slightly more than 60 per cent of all the planes motors in its possession were stacked up at repair depts, wait...

And though air corps officers have perfected a two-way radio with range of 750 miles, the corps is equipped as a matter of fact with instruments meant only for interchange between pursuit ships in formation flying. Transmission...

President Pushes Plans to Restore Air Mail to Lines

House Bill Being Prepared to Provide Haulage Charges and Direct Subsidy

By Universal Service

President Roosevelt yesterday said the Administration is expediting plans to return air mail to commercial airlines at the earliest possible date.

The program has not been completed, he said, but will be within the next few days.

The President expressed deep regret at the deaths of Army fliers killed in crashes in carrying the mail. He said he considers the Army is doing a good job in the emergency.

BILL BEING PREPARED

The Administration's program to return the air mail to private hands—a permanent air mail bill establishing a pound-mile basis of payment for all airline operators including those whose contracts have been canceled by the Post Office Department—today was being whipped into form by the House Post Office Committee.

The measure will be presented to the House for action early next week, and pushed through with all possible speed.

In brief, it abolishes the present contract system under which the air mail is carried, and permits the Postmaster General to give air mail to all airlines at 2 mills per pound-mile, with a 50-cent-per-mile maximum.

SUBSIDY ALSO PROVIDED

For such lines as cannot subsist with this aid, the Postmaster General is authorized to give in addition a direct subsidy of not more than 25 cents per mile. This subsidy, however, is circumscribed with drastic regulations.

The permanent air mail legislation in effect, would return mail to all present airlines whose contracts were canceled, and likewise give mail to all "independent" lines which heretofore have received no Government aid.

...mmerce Code

BEST COPY AVAILABLE

752

890925001

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Old "Red" Emma Becomes Careful, but Hits Fascism / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Washington Herald. –(Feb. 26, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16814

Old "Red" Emma Becomes Careful, But Hits Fascism

Keeps Her Word With U. S. in Lecture to Avoid Revolutionary Talk

Old "Red" Emma Goldman has become "Cautious" Emma.

Or so it appeared yesterday afternoon at the National Theater, where she lectured.

The old-time fire may still be there, and indeed the glow of it showed occasionally through the screen of caution which she has kept up since the Government let her in this country again for 90 days on condition that she preach no anarchism.

But she is keeping her word. Nothing in her utterances could be construed as revolutionary fuel.

She did take a whack at fascism, the political philosophy every good journeyman Communist holds in contempt. Said she:

"The trend toward fascism is the tendency of any sick man to run to any quack in the hope of a cure."

Without going into a detailed defense of communism, she denied she was disappointed in the Russian Revolution, as reported in the press, but admitted she did not entirely approve all methods of Soviet government. She was asked:

"If the NRA is successful, would anarchism be necessary?"

"You'll have to wait and see."

"How about President Roosevelt?"

"I know only what the papers have said about him."

Fifteen years ago "Red" Emma spoke her mind freely to anybody, anytime, anywhere.

871016068

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman Sorry Russia Is No Longer "Revolutionary" / Emma Goldman. – 28 cm. *In* The Washington Post. –(Feb. 26, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

...N POST, MONDAY, FEBRUARY 26, 193...

...ma Goldman Sorry Russia Is No Longer 'Revolutionary'

Soviets Have Advanced Immeasurably, She Asserts Here.

"The United States turned me into an anarchist and revolutionist," Emma Goldman told a sparse but enthusiastic audience in the course of a review of her life at the National Theater yesterday afternoon.

The fiery leader of anarchism, who was deported during the war and is now back for a short period through special permission of President Roosevelt, declared that when she came to the United States as a girl she knew nothing of revolutionism or anarchism.

Working in a clothing factory in Rochester, N. Y., for less than $3 a week first turned her mind in this direction, she declared. Later, when she became a revolutionary leader the owner of the factory invited her to come to his home during a strike, but she "made" the owner come to her, she said.

Miss Goldman reviewed the sensational episodes of her life in this country, refuting many of the accusations that she said were made against her by the press. Recalling that she was arrested 36 times, but held only three, she declared that "she learned more in the penitentiaries of this country in a year than she could have in any one of your universities."

Theft Determines Status.

"I learned that most criminals are much finer than the wardens and keepers over them," she said. "If you steal a little, it seems you are a criminal, but if you steal a lot you are a gentleman."

Arrested in 1916 for her activities on behalf of birth control, Miss Goldman observed that "birth control is now becoming respectable in the United States." She expressed hope that "it won't become too respectable and thus do harm to the people."

Miss Goldman said she was glad to leave America after she was deported during the war because she wanted to go to Russia.

Denying the report that she was disillusioned over Russia, she declared that the government of that country "has achieved more in 16 years than the other governments have in 50 years." Her regret over Russia today is that revolutionary and anarchistic ideas no longer exist there, she said.

May "Die on Gallows" Yet.

Pointing out that she is under her word of honor to limit her expressions while in this country to her life, literature and the drama, Miss Goldman confined her references to Germany to the statement that "the present regime has crushed everything worth while in Germany today."

"The masses in Europe will awake one day to show that Fascism and dictatorship in any form are enemies of the working class," she predicted.

"I may yet be fortunate enough to die on the gallows," she concluded her lecture. "If I can not live for my ideals I hope I can die for them."

Miss Goldman was introduced by Gardner Jackson, a leader in the fight to save the lives of Sacco and Vanzetti. He declared that Miss Goldman "has become a symbol for thousands of people the world over."

BEST COPY AVAILABLE

891108000

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Red Emma Goldman Tells Subdued Story of Life / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Daily News [Washington]. —(Feb. 26, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Red Emma Goldman Tells Subdued Story of Life

Red Emma Goldman, one-time fiery anarchist, yesterday was a subdued lecturer at the National Theater as she told an enthusiastic audience the story of her life.

Here on a 90-day special dispensation from President Roosevelt, Red Emma did not launch into any of her famed revolutionary speeches. Since her deportation and return, she has calmed considerably.

She told the audience that when she was but a girl working in a factory in Rochester, N. Y., she received a $3-a-week pittance. This turned her head toward anarchy, she said.

Arrested 35 times but held only three, Miss Goldman said she "learned more in penitentiaries of this country in a year than she could have in any of your universities."

In 1916, Miss Goldman was arrested for her activities in connection with birth control.

"Now birth control is becoming respectable in the United States," she said. "I hope it will not become too respectable and thus harm the people."

She said she was not disillusioned over Russia, as has been reported, but rather felt that the government of that country "has achieved more in 16 years than other governments in 50 years."

She is sorry, she said, that Russia today is no longer revolutionary.

"I may yet be fortunate enough," Miss Goldman said in conclusion, "to die on the gallows. If I cannot live for my ideals, I hope I can die for them."

" DAILY NEWS"

BEST COPY AVAILABLE

850517004

The Emma Goldman Papers

[Interview] Says 'Money' Plans War / Emma Goldman.— 29 cm. In The New York Times. —(Feb. 27, 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

stated that in the clause dealing with the county administrations, provision could be made to exempt these from consolidation of departments or jobs in the interest of economy. In its present form the LaGuardia bill makes provision for a blanket grant of power to the Board of Estimate covering all departments and jobs, except some judiciary and other positions created by the Constitution.

Senate Leader Dunnigan, Mr. Steingut, Corporation Counsel Paul Windels and City Chamberlain A. A. Berle Jr., the latter two representing Mayor LaGuardia, were the principal participants at the conferences. Senator Samuel Mandelbaum, chairman of the Senate Cities Committee, and Assemblyman Abbott Low Moffat, chairman of the Assembly Committee on the Affairs of the City of New York and sponsor for the LaGuardia bill in the lower house, also attended the conference. A great many Democratic lawmakers also took part. At one time there were as many as a score or more in the conference room at the Hotel De Witt Clinton.

Assemblyman Steingut this evening called a conference of the Democratic Assemblymen for tomorrow. This will be held in advance of the legislative session. It is expected that this gathering will afford the minority leader of the lower house a new opportunity not only to take an inventory of the opposition strength in the Assembly, but also to bring back into line against the LaGuardia bill some wavering Democrats from up-State districts as well as from New York who supported the bill when it was last before the lower house on third reading.

The conference tomorrow should demonstrate whether the summons to up-State Democratic members of the Assembly to support Governor Lehman in his stand in favor of the LaGuardia bill, which was issued last week by Vincent Dailey, principal lieutenant to Postmaster General James A. Farley, on behalf of the latter in his capacity as chairman of the Democratic State Committee, has had the effect hoped for by supporters of the bill—to bring a sufficient number of Democratic members from up-State in line to insure its passage.

Senator John J. McNaboe served notice tonight that he would move to have his concurrent resolution providing for a legislative investigation of New York City finances to determine whether the budget is out of balance and any emergency exists to call for passage of the LaGuardia Bill.

Senator McNaboe has contended that not only is the budget not unbalanced but that there is a surplus of $3,000,000.

STEINGUT PLEDGES SPEED.

Tells Mayor Legislature Will Act on City Bill This Week.

Following a series of week-end conferences on the Economy Bill, Mayor LaGuardia was assured yesterday by Assemblyman Irwin at City Hall, the speaker explained. One of the pressing problems before this meeting was how to raise enough cash to pay for clearing the streets of snow, he said.

The only way in which the city could meet its financial needs, he said, was through long-term bonds. To issue them, he declared, the city must have authority to effect economies, as would be the case under the Economy Act, and, thereby, restore the confidence of investors in its securities.

SAYS 'MONEY' PLANS WAR.

Emma Goldman in Philadelphia Warns of European Strife.

Special to THE NEW YORK TIMES.

PHILADELPHIA, Feb. 26.—Emma Goldman, arriving here today to lecture, said that revolution would come to America "when people are ripe for it."

Greeted by two railroad detectives and a reception committee, the anarchist expressed these further opinions:

"Financial and military interests are deliberately planning a war in Europe.

"Hitler will last a long time. It is not just the man who stands out in Germany, but it is a mass movement, just as it is in Italy and Austria.

"Anarchists should see to the socialization of land where the farmer can work out his own method of living, which will be one of sustenance rather than over-production."

Miss Goldman came here from Washington. To members of the welcoming committee she had the appearance of a quiet housewife, considerably younger than her sixty-eight years.

WINS NRA WAGE SUIT.

Employe Receives $166.50 Back Pay to Equal Code Scale.

CHICAGO, Feb. 26 (AP).—The right of an employe to sue for back wages under President Roosevelt's blanket code was upheld today by Judge Edward J. Casey in municipal court.

James M. Williams, a Negro, won his claim of $166.50 against the Rienzi Valet Company, of which he was formerly an employe, for the difference between the wages he received and the President's scale of $15 a week for a forty-hour week. He said he worked seventy-two hours a week at $12. The Rienzi company has since been deprived of its Blue Eagle.

Judge Casey ruled the NRA itself was not at issue, but "the contract entered into by the President and the employer before the establishment of the industry's code is the point at issue. An employe has the right to sue under such a contract, which is entered into by two other

ernor Lehman could not get the $2,000,000 involved in the bill from the Federal Government "by just calling up President Roosevelt."

"That would be a voice crying in the wilderness," exclaimed Senator Fearon.

After the bill had been defeated a motion by Senator Twomey to lay it on the table was carried without opposition. Senator Twomey postponed consideration of another bill permitting counties which had appropriated money for highways to use the funds for other purposes.

Income Tax Rise Continued.

The Senate passed without a dissenting vote the Buckley bill continuing for another year the 100 per cent increase in the personal income tax rate, first enacted two years ago. This was recommended by the Governor.

Another of the Governor's bills, suspending for the present year all mandatory State salary increases, was passed by a vote of 43 to 3. Senator McNaboe, with two Republican Senators, Haniey and Blumberg, voting against it.

By a vote of 38 to 8 the Senate passed a bill by Senator McNaboe making the open season for taking pheasants two weeks instead of one week.

At a brief session the Assembly adopted a resolution extending the life of the Commission for the Administration of Justice until March 1, 1935. The resolution was sponsored by Senator Buckley, Democrat, of New York City, chairman of the commission.

Revolt on Education Outlay.

Senator Fearon revealed in the upper chamber that the Republicans intended to run counter to Governor Lehman's recommendation that appropriations for education this year be kept at $101,000,000. He said that the Assembly Ways and Means Committee was planning to offer a supplementary measure to add between $14,000,000 and $15,000,000 to the $101,000,000 already voted.

Discussing advancement of Senator Twomey's bill authorizing the Education Commissioner to apportion $10,000,000 recommended by the Governor, he said:

"I am opposed to passing this bill this way. The appropriation for education this year is between $14,000,000 and $15,000,000 less than the schedules in the Friedsam law call for. I understand the Ways and Means Committee in the Assembly is going to put that money back in the budget and we shouldn't pass this bill until that comes up."

Senator Twomey agreed to withhold action on his measure for the time being.

Ways and Means Committee spokesmen were silent about Senator Fearon's assertion that the Republican-controlled Assembly planned to add $15,000,000 in expenditures in the face of demand for economy. At the same time it was learned that the move was part of a campaign to unbalance the budget and build up large expenditures to provide a better argument for passage of the 2 per cent sales tax.

756

900105003

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Anarchisten darfen nit unhoiben Revoluzias, zagt Emma Goldman. Bei eir uncumen [Anarchists don't need to start revolutions, says Emma Goldman on her arrival. In Yiddish] / Emma Goldman.— (Feb. 27, 1934, newsclipping).— 2 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Tuesday, February 27, 1934

אַנאַרכיסטען דאַרפען נים אַנהויבען רעוואָלוציעס, זאָגט עמאַ גאָלדמאַן בייַ איהר אָנקומען

כאריכטע רעהאלטיצאנערקע איז נעכטען אין דער סיוה אננעקומען אין 30סע סטריט סטיישאן. — נים אן אינטערוויו צו רעפארטערס.— מארגען אומגעם איהר קבלת פנים אין בראדוויי האטעל.

ס'וואָ. — עמא גאלדמאן, די באַ די אנארכיסטען האבען א יעכט צו דיסקוטע אנארכיסטישע קעסטערין און| סאציידינגען זייערע אירגעט. ווען זיי רעדנערין איז נעכטע (מ)11 סאציי| וועלען סטאקירט ווערען פון די קאפי טאליסטען און מיליטאריסטען. די אנארכיסטען דארפע זיך צוזייטע צו טענען זייערען די אינוסטריע. בדי יען א רעוואליוציע וועט קומען. זאגען די אנארכיסטען וויכטיג זיי צו באזאר נען מיט שפיז און כיט א דיים ווען מאל. פרוי און קינד.

אין רייטשאנד איז די לאנג איצט פיר ערגער ווי בעז ווייסט. האט מיט נארמאל נעוואנט. זי נרוכט. אז היטלער וועט זיך נאר הארטען א לאנג צייט. ווייל. ואנס זי, היטלעריזם איז נים די ארבייט פון אין מאל, נאר א מאבעדנאוועגונג, און האט וועלבע אין דער צאל אין איטאליען און אין עכט דייטש.

ווענען זיך אליין האט זי נעוואגט, אז ווען זי ואר יונגער אכאל קענען איר בעדעכטע אידי נאנגען רעכטע. ווארט זי ווענט אויך נעדענק זיך זי האט נע רעכט צוזיעד. אבער ווענע האריבא רען מיוז: פאליטערן, אז דער כאש עכענסטיעס. ווערכען זי האט כאר זיך אויסנעדריבען, איז זעדר א שטרייכ דיעכר.

מארגען אוועד ווועט פארטען א הבית פון כאר מיט נארמאן איי בראוואוד האטעל, בראר אין ייאי כטייטס. כיי דער נעלעגנהייט ווועט מיט נארמאן נעדען אן אינפארמי אידער אידי כעדיידיגען נעכען ווערכען א נעטען אויך דיר אין דיא כאטאשע פאכידונגען און אידי רעכונגען.

Mecca Temple, TUES. Eve., Feb. 13
First Public Lecture in America by
EMMA GOLDMAN
Subject: "LIVING MY LIFE"
Tickets 25c to $2 (plus tax) on sale at Mecca Temple, Rand School Bookstore, Columbia Univ. Bookstore.

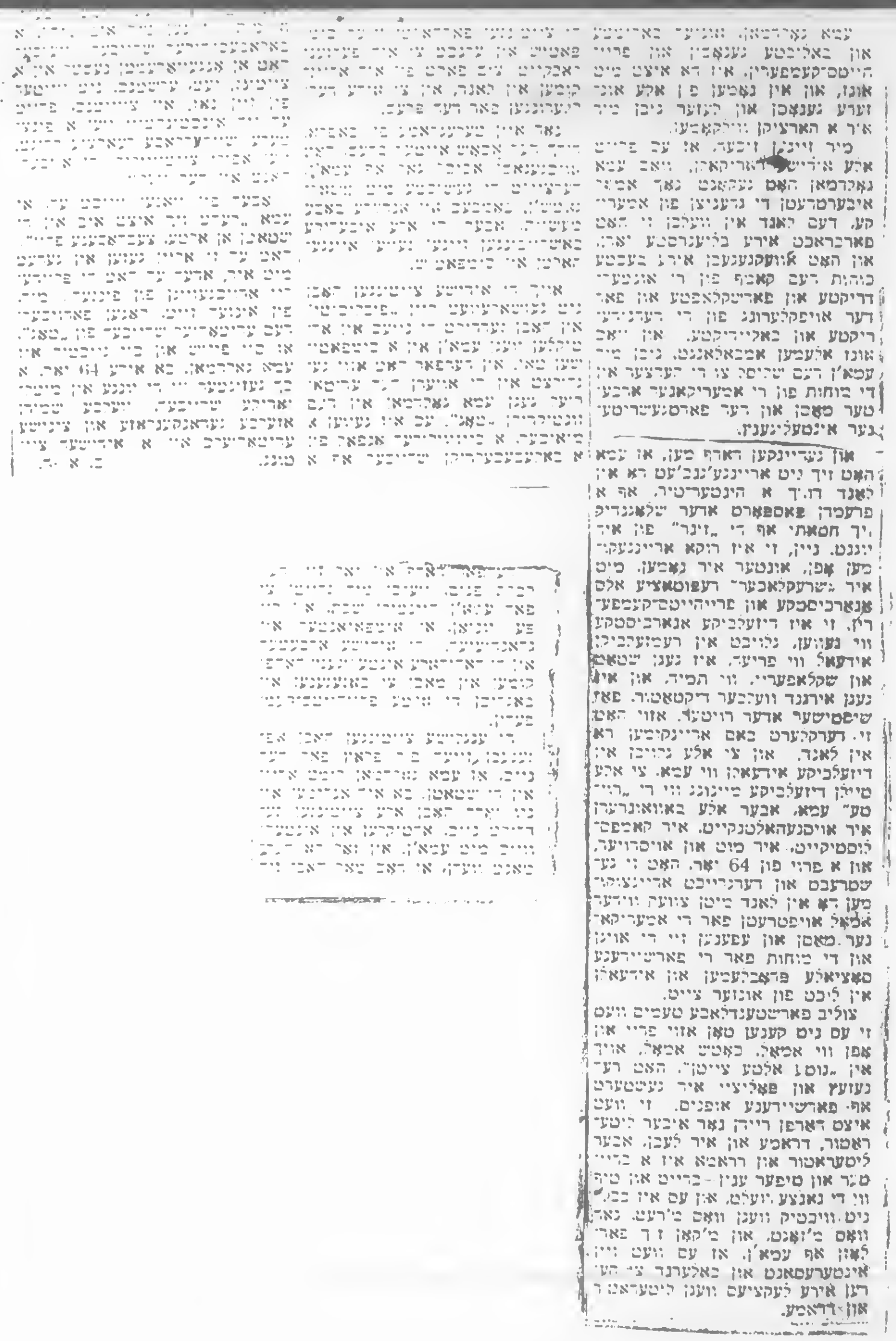
BEST COPY AVAILABLE

900105003

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Anarchisten darfen nit unhoiben Revoluzias, zagt Emma Goldman. Bei eir uncumen [Anarchists don't need to start revolutions, says Emma Goldman on her arrival. In Yiddish] / Emma Goldman.– (Feb. 27, 1934, newsclipping).– 2 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

BEST COPY AVAILABLE

900320002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Cites Worldviews / Emma Goldman.— [(March 1934, Emma Goldman Scrap Book)].— 2 p. ; 18 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN CITES WORLD VIEWS

Tells Questioner to Appeal to Authorities if He Wants Her Opinion of U. S.

Emma Goldman came back to Washington yesterday to make a few non-committal remarks about the United States Government, to describe Europe under the lash of dictators, and to take a collection of political prisoners abroad.

As soon as she finished her prepared lecture on "Living My Life," Miss Goldman invited questions and a man thanked her for the privilege: "What do you think of present-day America?"

"I am not permitted to say," Miss Goldman responded quickly. "Appeal to your authorities if you want me to tell that."

Her 15-year exile recently was broken to permit her to enter America for a 90-day lecture tour, but she promised not to make political speeches.

In response to a question on whether she thinks America is going socialistic, Miss Goldman said: "I can make no prophecies. America is progressing—I hope. There are some people who tell me there is still a Constitution. Why should you not become socialistic? Let's hope you will grow a bit."

"Don't Know Mr. Roosevelt"

"How many 'isms' are combined in Roosevelt?" a woman asked.

"I really don't know," Miss Goldman responded. "I don't know Mr. Roosevelt and I couldn't say."

A man asked if there could be any peace for Miss Goldman's doctrine of anarchy if the "have nots" were persuaded

[illegible]

BEST COPY AVAILABLE

900320002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Cites Worldviews / Emma Goldman.– [(March 1934, Emma Goldman Scrap Book)].– 2 p. ; 18 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

a hurricane over the world.

She was Emma Goldman, the [illegible], whose autobiography is already history, who has been expelled from three countries, including the United States, for radical activities. She was in Cleveland for a few hours en her way to Detroit. She will return to speak in Cleveland Tuesday.

She had very many things to say, and she said them bluntly.

"Europe is an armed camp, and it might break out any minute. Your country won't escape—nobody does when a hurricane breaks loose.

"I have nothing to say about the [illegible] but how to study [illegible] and you should [illegible] through [illegible] before the [illegible] will be another revolution [illegible] is made where [illegible] will be [illegible] and Russia [illegible] other countries [illegible] with the [illegible] [illegible] and Lincoln of an American President has publicly stated that [illegible] has a right to [illegible].

"I am an anarchist—not the kind that carries a dagger and bombs, but one who believes in liberty without restriction of man-made laws."

"Fascism is the new strongarm of capitalism," she declared, "and the munition makers are behind the movement. It is utter nonsense to say that the capitalistic system is on its last legs.

"In Russia exist is supported [illegible] a powerful government, believes Miss Goldman, but she pointed out, "all governments are powerful when they have the police, the army and huge [illegible]."

who has been shunted from one country to another, spoke lightly of political exiles in Europe and called their dramas the world's [illegible]. She asked her hearers in the National Theater to contribute to the cause.

Several young women passed paper cartons among the small audience and Miss Goldman stopped the progress of the lecture to find out how much money had been raised.

The total was $19.36 and she said it was "fine—with the N. R. A. not yet successful."

Expenses Raised for Her.

Gray-haired and [illegible], Miss Goldman now [illegible] more [illegible] than [illegible]. She [illegible] her [illegible] of [illegible] [illegible] [illegible]

871016140

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Finds More Liberalism in U.S. / Emma Goldman. – 40 cm. *In* The Evening Sun [Baltimore]. –(March 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

THE EVENING SUN, BALTI... SATURDAY, MARCH 3, ...

16889

SUNDA

apvil

'34

3

Aerlion Co a box pice

Emma Goldman Finds More Liberalism In U.S.

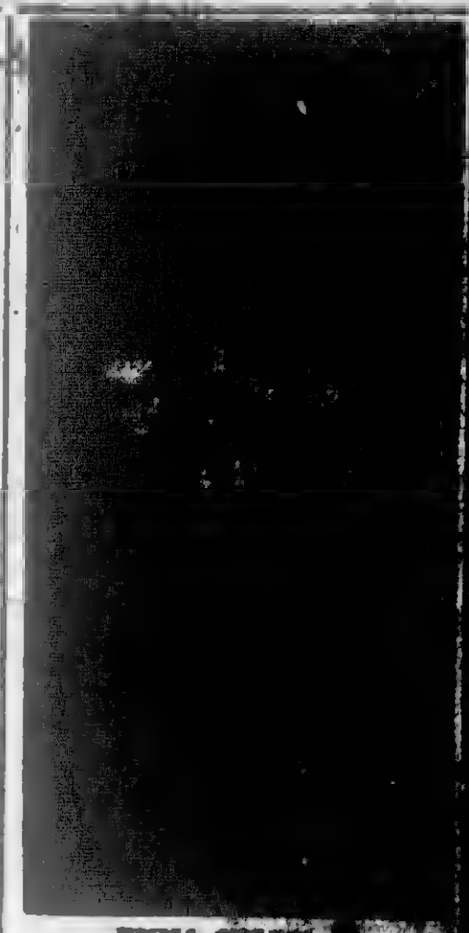
But She Fails To Discern Millenium In The New Deal

Tolerance and liberalism are growing in the United States, says Emma Goldman, unalterable anarchist, here to talk at the Lyric tomorrow night on "The Downfall of Culture in Germany." But the New Deal and the increased talk of redistribution of wealth do not mean that the millenium is just around the corner. "You can't hand liberty down from above; the people have got to take it themselves," is the way she expresses it.

Incidentally, although not as [illegible] as she once was, Miss Goldman shows no signs of growing sentimental as she approaches old age. She says she is glad to be in this country, hopes to have her stay of ninety days extended, but she shows no signs of uncontrollable grief over the fact that it has been made clear to her that she is expected to go ultimately, that she is not welcome as a permanent resident of the United States.

In A Coat Of Red

Short, broad of figure, with a broad face, with smooth and large, vigorous blue eyes, Miss Goldman wore a red cloth coat and a black hat when she

EMMA GOLDMAN

[illegible] the stairs from the train to the Pennsylvania depot.

She outraged her lady friends also, it is said, by her short skirts and [illegible] might have been only [illegible]

[illegible] woman with a large [illegible] she laughed in the crowds.

"Russia interests [illegible]" Miss Goldman, with a backward [illegible] of her head and a forward thrust of her jaw characteristic also of [illegible] chatting [illegible] interest [illegible] don't think I wouldn't be here, for [illegible] have gotten in after the Hague regime. That's one sign.

"Another is the publication of [illegible] To mention only one, there's [illegible] Thomas.' That couldn't have been published before I was deported. Then, when I was in New York I saw certain plays of a kind that wouldn't have been permitted years ago.

"The New Deal? I haven't been in this country long enough. The campaign is too large. I won't say anything about it. Is there a growth of conservatism for the moment? I can't answer that. But you can't hand liberty down from above; the people have had to take it themselves."

Miss Goldman denied that she had been asked to leave Russia or Germany or any other country. She declared that she was a woman without a country. She had a British passport, she said, which provided her an [illegible] legal residence here.

Loves The Russians

"The Russian people? I love the Russian people," she said, with a warmth which conveyed plainly enough her feeling. "The Government of Russia is to my mind the strongest government in the world today. But it has a complete failure so far as criticism by the feelings of the Russian people are concerned."

Russian and Russian she put in the same class—all, she said, were to suppress the people and prevent them from expressing themselves.

"The Russian ballet is here tonight," said Ann Lord, adverse agent for Miss Goldman.

On With The Dance

"Oh, let's go!" said Miss Goldman enthusiastically. "I love the Russian ballet."

"Have years made any change in your opinions?" she was asked.

"I'm still an anarchist!" she said with a snapping of her lips together, a forward thrusting of her chin and a nod of her head, which was plainly meant to convey the unalterableness of the convictions of that title with her.

Once, twenty-five years ago, a mob [illegible] but she had planned [illegible] stopped and Miss Goldman was asked to leave [illegible] nerves to re-

MISS GOLDMAN FINDS U. S. MORE LIBERAL

But She Fails To Discern Millenium In The New Deal

THE SUN, BALTIMORE, SUNDAY MORNING, MARCH

When did the mob [illegible] she said

"Oh, I've been hit about three times, but I didn't I would have come this time."

Tells Of Recent Free Mob

She has many friends in this country, she explained. She told of an experience she had in San Diego about 1914 in which a mob would have killed her, in which she was saved by a hotel manager, whose courage in preventing the mob from rushing her she evidently remembered with warm feeling toward him. She also remembered, evidently with appreciation, that certain San Diego people who did not sympathize with her views insisted that another meeting be arranged and that she be permitted to speak.

As she took off her coat in the Lord Baltimore Hotel she was seen to be wearing a dark blue silk dress trimmed in white.

"Is there any significance to the red color of your coat?" Miss Goldman was asked.

"No," she answered with a laugh. "That coat was given to me when I needed one badly. I didn't think of the color. I never make fetishes of my beliefs."

BEST COPY AVAILABLE

761

891108001

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Arrives Here and Is "Just As Red As Ever" / Emma Goldman.— (March 3, 1934, newsclipping, fragment).— 1 p. ; 14 × 14 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman Arrives H[illegible] And Is "Just As Red As Ever"

Anarchist, In Baltimore For Lecture At Lyric To-night, Says Her Exile From America Hasn't Changed Her Ideas A Bit

Emma Goldman, anarchist, who was once known as "the most dangerous woman in America," arrived in Baltimore yesterday for a lecture date, minus a red flag and without an escort of secret service men. She will speak in the Lyric Theater at 8.30 tonight on "The Collapse of German Culture."

The tongue which has lashed the powers-that-be on two continents for more than three decades—causing her to be deported from the United States in 1919—longed to speak of theories in government, and attack the forms of management now in existence, but it was held in check. Miss Goldman is in this country on a ninety-day permit, and, as she explains it, can only speak about certain matters.

"I can talk about literature, drama, and the story of my life," she said at an interview in her room at the Lord Baltimore Hotel.

But Miss Goldman managed to say just a few things which would lead one to believe that she was not exactly in accord with the government of several European nations. In fact, she declared, she is just as Red as she ever was and that her exile from this country has not changed her ideas one bit.

Does she intend to leave the United States when her ninety-day permit expires?

"If it is not extended, and I hope it will be, I will go to Canada. You know I really intended making a tour of the Dominion when I landed there in De-

(Continued on Page 14, Column 4)

BEST COPY AVAILABLE

871016139

The Emma Goldman Papers

[Interview] Utopian Dream Is Ever Hers / Emma Goldman.– 38 cm. *In* The Detroit News. –(March 16, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman in Detroit

—By Newspaper Pictorial Service.

EMMA GOLDMAN, once known as the "most dangerous woman in the United States" as a result of her anarchistic activities, who a few weeks ago was permitted to return to this country for 90 days following a 15-year exile in Europe, is in Detroit to give a lecture Sunday at the Institute of Arts. At the Detroit-Leland Hotel today she discussed her "philosophical anarchy," disclosing her views of the social status of the world have been strengthened, rather than weakened, since she was last in America.

UTOPIAN DREAM IS EVER HERS

16891

'Red Emma,' at 64, Is Still Hoping for a Society Based on Liberty.

By CLIFFORD EPSTEIN.

Emma Goldman philosophical anarchist, once known as "Red Emma" and "the most dangerous woman in the United States," who was recently permitted by the Labor Department to return to America for 90 days after a 15-year exile in Europe, arrived in Detroit today and will speak Sunday at the Institute of Arts on "Living My Life."

At 64 Miss Goldman, whose name for some 30 years was linked, directly or indirectly, with every major labor strike in the United States, is a gentle grandmotherly sort of person unchastened in spirit however, and unchanged in her philosophy—the dream of a society based on liberty and unrestricted by man-made law."

Since 1919 when, with 250 other revolutionary aliens, she was deported from the United States, Miss Goldman has been wandering, except for the last few years, from one European country to another, clinging tenaciously, nevertheless, to her political and humanitarian ideals and philosophy.

CHAMPION OF MASSES.

Even in Soviet Russia, which she once looked upon as a possible Utopia, her name is anathema, because of her outspoken and caustic comments on what she calls the abysmal failure of the Red revolution.

A gray-haired, podgy little woman is Miss Goldman today—a woman whom you would picture with a crocheting needle in her hand rather than with a militant revolutionary urge in her heart.

It is only when she sets her masculine lower jaw and clips her words in an inborn haranguing manner that the observer senses that within her is ranking undiminished an innate indignation born of the ills of the masses she has championed all her life.

Just now Miss Goldman touches only lightly and in a general way on the political and social disturbances of the world. She has, of course, no use for Mussolini, Hitler or Stalin. All she finds, have stifled freedom of thought and individual action. The world she believes, is headed toward Fascism, although she would not predict this for such countries as France and the United States.

AN ABSOLUTE FAILURE.

"The Third International is an absolute failure," Miss Goldman said. "It has failed largely because it has tried to impose revolution not only in Russia but throughout the world. You cannot force or impose a revolution. The Third International has failed because it has paved the way for the forces of reaction."

Miss Goldman believes that if there is another European war, it will be the direct result of the activities of munitions manufacturers.

"One of the most astonishing aspects of the international situation is that the French munitions manufacturers are sustaining Hitler today," she said. "There is greater international unity between munitions manufacturers and financiers than between any other classes of people in the world."

Miss Goldman is convinced there will never be a revolution, industrial or social, in America—at least not "within our time."

For a President of the United States, Franklin D. Roosevelt might be called a liberal, Miss Goldman said.

"Certainly he is the most nearly liberal President I can remember," she said. "He has even told the workers they have the right to organize and to bargain collectively. That is something."

Would Miss Goldman like to return to the United States? She would emphatically.

"Although through marriage I am a British subject, I still regard myself an American," she said.

Miss Goldman makes her home at St. Tropez, France, on the Mediterranean, between Marseilles and Nice.

BEST COPY AVAILABLE

763

871016114

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Is still Anarchist She Says on Visit Here / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Cleveland Press. –(March 16, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16873

Emma Is Still Anarchist She Says on Visit Here

Proof positive that something radical has happened to the structure of American social thought since the war, stopped off in Cleveland today, declaring:

"I am still an anarchist. I still advocate world revolution. I still think newspapers twist the facts and I'd like a glass of water."

Fifteen years ago Emma Goldman (Emma the Red she was called then), was kicked out of America for being.

Friendly to the enemies of ruthless employers—

An advocate of pacifism—

And a dangerous threat to the continued good of America for holding these thoughts and giving them voice.

Today Emma, all five feet of her still vibrant with suppressed energy, done up in a light red coat with fur collar, stepped off the train from New York to discuss her thoughts with newspapermen and make plans for a lecture she is to make here March 20 in Public Music Hall.

Met by a small group of friends who remembered her from her last visit to Cleveland in 1915, when she was feared by all loyal citizens, she stepped immediately into a cab and went to Hotel Carter to get her glass of water.

"I cannot talk about NRA or the New Deal," she said, "because I never talk about anything until I am sure that I know what it means."

She said, however, that Roosevelt was the first president in the history of the country who actually has taken the view that workers have a right to organize and demand certain privileges and comforts.

Russia, she said, is in the hands of Stalin and is as far away from Communism or Socialism as it ever

Emma Goldman

was. "All Russia has done," she said, "is to do away with capitalist labor. They are still nationalistic and greedy for power."

FRIDAY, March 16, 1934 –. Cleveland, O.

THE CLEVELAND PRESS

BEST COPY AVAILABLE

880621005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Declares City Too Provincial to Be Made Her Residence / Emma Goldman. — 29 cm. *In* The Rochester Times-Union. — (March 17, 1934).

Obtained from the Rochester Public Library, Rochester, NY.

Emma Goldman Declares City Too Provincial to Be Made Her Residence

TU - 3 - 17 - 34

"Rochester is too provincial to permit an interesting life."

With these words Emma Goldman, anarchist leader, today dismissed the report she might settle down here if efforts of friends to induce the federal government to extend her stay in this country should prove successful.

"One should live either on a farm or in a big city." Miss Goldman declared. "Everything between is provincial. There may be more comfort and security in Rochester, but that does not mean an interesting life. For that one must have struggle."

Miss Goldman arrived here from Detroit today to address leaders from many walks of life at a luncheon meeting of the City Club at Powers Hotel. Her last speech here a tirade against preparedness and in favor of birth control, delivered at the Labor Lyceum in 1916, nearly resulted in her arrest.

"The fact that I am now welcomed by one of your finest clubs reflects a more liberal and intelligent attitude," Miss Goldman said. "Birth control is now considered quite a respectable subject. It should be."

The former "Red Emma" has addressed gatherings in New York, Philadelphia, Washington and Baltimore since her return to this country under a temporary visa six weeks ago. She was deported in 1919 for obstructing universal conscription and alleged seditious statements.

Miss Goldman went to the home of her sister, Mrs. Lena Commine of 184 Caroline Street.

871016158

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here, Sees War / Emma Goldman. – [(March 17?, 1934, Emma Goldman Scrap Book)]. – 1 p. ; 37 × 8 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN

Emma Goldman Here, Sees War

Radical Talks Bitterly of Russia's "Failure"

A short, squat figure, her arms folded placidly before her, her blue eyes large behind thick lenses, sat in a little room at the Carter hotel today, raised her stubborn chin and mouth to a battery of cameras, and spoke bitterly of the failure of Russia, the menace of fascism and the horror of looming war sweeping like a hurricane over the world.

She was Emma Goldman, the [illegible], whose autobiography is already history, who has been expelled from three countries, including the United States, for radical activities. She was in Cleveland for a few hours on her way to Detroit. She will return to speak in Cleveland Tuesday.

She had very many things to say, and she said them bluntly.

"Europe is an armed camp, and it might break out any minute. Your country won't escape—nobody does when a hurricane breaks loose.

"I have nothing to say about the NRA. I haven't had time to study it, and I simply can't pass any judgment on it. I've read about it in the papers, but the papers have a queer kink which makes them get things not always right.

"I wouldn't like to live in America. I'd like to visit it often.

"There is no socialism or communism in Russia. I think I know the Russians better than many. I'm Russian, I know the people, I've been in communication, both through papers and through underground channels. Unless the Soviets relax in their dictatorship and terror, there will be another revolution—by the people.

"The only place in Russia where people can think freely is in prison and concentration camps.

"War between Japan and Russia is quite possible. If other countries won't interfere, Russia will win. She has one of the best equipped and most intelligent armies in the world—because the soldiers know what they're fighting for.

"Outside of Roosevelt and Lincoln, I know of no American President who has publicly stated that the underdog has a right to organize.

"I am an anarchist—not the kind that carries a dagger and bombs, but one who believes in liberty without restriction of man-made laws.

BEST COPY AVAILABLE

766

871016056

The Emma Goldman Papers

[Interview] Famous Agitator Greets Kin Here... / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Rochester Democrat and Chronicle. —[(March 18? 1934)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Famous Agitator Greets Kin Here and Addresses City Club on One-Day Visit; Sees Country More Liberal

By BERTHA ANDOOE

Emma Goldman the "Red Emma," who was given a polite invitation to leave the United States in 1919, because she was an anarchist—is still an anarchist.

She was back in Rochester today with six weeks of that precious ninety-day stay in this country gone. Plump, affectionate, motherly, her arms wound around her small nephew, Allen Goldman, she greeted her relatives with hearty kisses at the New York Central station.

Emma wasn't ashamed of showing her emotions, but she hasn't softened during that six weeks' stay in her attitude toward governments.

A capacity audience, filling ground floor and balcony, listened to her exile story, "Living My Life," at the City Club at noon.

The last time Miss Goldman addressed an audience here was in 1916, when she spoke on birth control in Germania Hall.

"There were plenty of cops around in those days," she said, during a brief pause at the station today, on her arrival from Detroit. Relatives, reporters, others in the waiting room gathered round, and Emma warmed up to her audience.

"Always there have been cops," Emma said, her eyes showing a flash of the old fighting spirit and humor, too, from behind thick lenses. Her laugh—it comes often and readily—rang out.

"The cops couldn't live if they didn't have a few people like me around. I don't know what they expected when I spoke. Probably bombs and pistol shots."

Anarchist Goldman has been gathering material in the time left her after attending to reporters, photographers and lecture engagements. She has been studying industrial conditions, but she is not ready to talk about them. Harpers, the Mercury and other magazines have contracted for her conclusions on the subject.

"I have been warmly received wherever I went," she said. "The attitude is far more liberal and tolerant than it was fifteen years ago. As to my ideas about industrial conditions and the NRA, you will have to wait until they appear in magazine articles."

The possibility of an extension of her ninety-day visit brought the retort:

"My friends, I understand, are working along that line. I should like ninety days more, which would permit me to go to the coast and to write my articles in an American atmosphere, but I am not ready to renounce my former stand.

"I am still an anarchist! If extension of my stay rests on giving up my views or bending in any way to obtain favor, I am ready to leave."

"A permanent stay in this country is out of the question since the anti-anarchist law still exists. They may have annulled the Eighteenth Amendment, but they never will do away with that law."

Would she consider living in Rochester, if she were given an extended stay? Not the cosmopolitan Emma who has traveled some since earning a living by sewing buttons in a Rochester tailoring factory.

"Live on a farm or live in one of the largest cities," she said. All others are provincial. They may be more comfortable, but they have no liberal point of view. In the big cities you have to struggle and struggle is what counts."

That she has grown accustomed to European living and likes it rather well, was indicated next.

"After living for many years in Europe one becomes accustomed to it. It would be a little difficult to become acclimatized to the United States again."

In the small group which greeted her at the station today was William Brown of No. 108 Castline Avenue.

"I worked with Emma in a shop on Holland Street," Brown said. "Emma sewed on buttons. I worked on a machine. She was a leader even then. She is a wonderful woman."

Miss Goldman was guest today of her sister, Mrs. Samuel Commins of No. 184 Caroline Street. She will leave tonight for Detroit, to continue her lecture tour.

ROCHESTER DEMOCRAT AND CHRONICLE

BEST COPY AVAILABLE

851203001

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] City Helped to Make Her an Anarchist / Emma Goldman.—35 cm. *In* The Rochester Democrat and Chronicle. —(March 18, 1934).

Obtained from the private collection of Delia H. Kinzinger Contractor (literary rights waived).

Family, Friends Hail Emma Goldman's Visit Home

Reunions and autographs were in order yesterday when Emma Goldman came home. She is shown at the right inscribing her name in her autobiography, "Living My Life," which her friend, Mrs. William D. Carhart is holding. Her family looks on. From left, they are: Mrs. Samuel Commins, a sister; her brother, Herman Goldman, and nephew, Allen Goldman.

City Helped To Make Her An Anarchist

Rochester Blamed by Emma Goldman Amid Cheers And Eulogies

By MARGARET FRAWLEY

With the ringing challenge that "your city and the action of the state of Illinois in the Haymarket riot made an anarchist of me," Emma Goldman came home to Rochester in triumph yesterday.

Her address before the City Club at Powers Hotel was to a capacity audience, such an audience as the City Club has not seen since Franklin Delano Roosevelt as governor of New York came two years ago. She was received with men and women standing in her honor, applauded heartily for her attacks on tyranny and war, and eulogized and cheered at the conclusion.

851203001

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] City Helped to Make Her an Anarchist / Emma Goldman. – 35 cm. *In* The Rochester Democrat and Chronicle. – (March 18, 1934).

Obtained from the private collection of Delia H. Kinzinger Contractor (literary rights waived).

Reunions and autographs were in order yesterday when Emma Goldman came home. She is shown at the right inscribing her name in her autobiography, "Living My Life," which her friend, Mrs. William D. Carhart is holding. Her family looks on. From left, they are: Mrs. Samuel Commins, a sister; her brother, Herman Goldman, and nephew, Allen Goldman.

City Helped To Make Her An Anarchist

Rochester Blamed by Emma Goldman Amid Cheers And Eulogies

By MARGARET FRAWLEY

With the ringing challenge that "your city and the action of the state of Illinois in the Haymarket riot made an anarchist of me," Emma Goldman came home to Rochester in triumph yesterday.

Her address before the City Club at Powere Hotel was to a capacity audience, such an audience as the City Club has not seen since Franklin Delano Roosevelt as governor of New York came two years ago. She was received with men and women standing in her honor, applauded heartily for her attacks on tyranny and war, and eulogized and cheered at the conclusion.

Not only did the audience roar with laughter at her frequent witticisms, it stayed until nearly 3 o'clock to hear her. Indeed there was little flinching when in response from the floor by Rev. Frederick E. Reissig as to what Miss Goldman thought of the City Club, she said with her customary frankness.

Rebel Sees Progress

"Because I've accepted your fee and invitation to address you doesn't mean I've changed my opinion about the leisure class. With my eyesight I can't see many of you, not much beyond the first row. Please don't feel that I have made eacrifices, that I'm a martyr. I have followed my bent, lived my life as I chose, and no one owes me anything. I'm no more respectable than I ever was. It's you who have become a little more liberal, and it's never too late to progress. You are progressing."

Mise Goldman'e formal speech was the prelude to the questions which came from the floor and the crowded balcony. Banker, schoolmaster, worker, bueiness man, they took their turn in quizzing the speaker and Preeident Robert C. Tait and Miss Goldman were hard put to keep pace with them.

Charles H. Wiltsie wanted to know about the threats of Fascism. Ernest R. Clark put philosophical questions on anarchism, one of which drew fire from Miss Goldman when she said governments have never done anything but protect the strong against the weak, why have governments?

James L. Brewer voiced an appeal as to what is to be done to educate the young. Several at the back of

Continued on Page 6 B

851203001

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] City Helped to Make Her an Anarchist / Emma Goldman.—35 cm. *In* The Rochester Democrat and Chronicle. —(March 18, 1934).

Obtained from the private collection of Delia H. Kinzinger Contractor (literary rights waived).

ROCHESTER DE.

CITY HELPED TO MAKE HER AN ANARCHIST

Emma Goldman Blames Rochester as Crowd Cheers Frankness

Continued from Page 1 B

the room turned in slips concerned with free speech and free press, the justification for Russian dictatorship, the New Deal.

The large audience applauded and even rose to its feet when William Pidgeon Jr. rose and in a speech dripping with complimentary adjectives expressed his enjoyment of Miss Goldman's talk.

"The hour is not an ordinary one," he concluded. "I feel privileged to have heard Miss Goldman today and I am her debtor."

Conveys Her Sincerity

The internationally famous rebel against social order was a notable figure as she faced the room with the flag of Erin draped over the mirror at her back. A lock of iron-gray hair kept escaping rebelliously from the comb which held it in place. Her pale blue eyes behind the thick glasses were wide and expressive as she spoke, now slowly, now quickly as she was moved by an idea she wished to convey. She wore a dark blue dress with small white collar and was unbelievably short and rotund figure beside President Robert Tait of the Club. Covering a wide range of subjects under the title "Living My Life," Miss Goldman conveyed in a few lucid sentences her sincerity, intellectual vigor, and a pervading humor,

As to her opinions, these briefs are typical.

"For addressing a meeting and quoting Cardinal Manning I was sentenced to Blackwell's Island. That was my university and I learned more than young people are learning at the University of Rochester or elsewhere. I discovered that it's poor education and poor environment that brings people to prison. Forty years ago that was a new idea, now it's accepted. All of you should go to prison. You'd learn.

"Wars have never settled anything. They bring in their wake worse evils. The treaty of Versailles and the allies punished not the Kaiser but the starving German people. Today Hitler Germany is the result.

Tells Objection to Soviet

"I'm not disillusioned with the Russian revolution. It was more profound than the French revolution. It articulated the needs of the Russian people. What I objected to is the way in which the ruling party has usurped the people's rights, eliminated the intelligentsia and professional groups, and set out to build a powerful state.

"Fascism is growing, if you don't take care you'll have it in America. The masses bled by war feel incurably ill. They run to every quack and they get the Mussolinis and Hitlers.

"I don't care much for police, I have had too much experience with their breaking up my meetings. The only police worth while are the ones that regulate traffic. They ought to be called guides and put in human clothes."

As for the New Deal, in answer to a query on the subject, Miss Goldman retorted:

"That isn't a literary subject. Washington permits me to talk only on literary subjects. Of course, to me literature is not something wrapped in parchment, it's alive.

United Labor Advocated

"Labor isn't united in this country. It should be, of course. The trouble is when it tries to unite, the Communists come in and then instead of a united front, they're in front and the others are kicked back.

"When I worked in this city, ten hours a day for $2.50 a week, I went to the owner and told him it wasn't enough for life to say nothing of an occasional book, a play, or a flower. He said I had extravagant tastes for a factory girl.

"In 1916 I was arrested for lecturing on birth control, now a highly respectable subject. They were the best judges I ever had. They offered me a fine or two weeks in jail. I took the jail sentence because I had some lectures to prepare and there's no place like jail for it. Whenever I went to address a meeting, I carried a hook because I never knew when the meeting would be broken up and I'd have to spend the night in the station house."

As for her conclusions, Miss Goldman said:

"Only liberty is worth fighting for. This is the job I'll keep at until I am either hanged or fall asleep in some other way."

Seated at the speaker's table yesterday was a rebel of another sort, Mrs. Mary T. L. Gannett, 80, who pronounced the speech "the finest I ever heard." Mrs. Gannett when she rose to take her bow spoke a word for the child labor amendment. At the speakers' table also were Miss Goldman's sister, Mrs. Samuel Commins; her brother, Herman Goldman; and her friend, Mrs. William B. Carhart.

Miss Goldman left last night for Detroit to continue her speaking engagements. Her stay in the United States expires about May 1.

white collar and was unbelievably short and rotund figure beside President Robert Tait of the Club. Covering a wide range of subjects under the title "Living My Life," Miss Goldman conveyed in a few lucid sentences her sincerity, intellectual vigor, and a pervading humor,

As to her opinions, these briefs are typical.

"For addressing a meeting and quoting Cardinal Manning I was sentenced to Blackwell's Island. That was my university and I learned more than young people are learning at the University of Rochester or elsewhere. I discovered that it's poor education and poor environment that brings people to prison. Forty years ago that was a new idea, now it's accepted. All of you should go to prison. You'd learn.

"Wars have never settled anything. They bring in their wake worse evils. The treaty of Versailles and the allies punished not the Kaiser but the starving German people. Today Hitler Germany is the result.

Tells Objection to Soviet

"I'm not disillusioned with the Russian revolution. It was more profound than the French revolution. It articulated the needs of the Russian people. What I objected to is the way in which the ruling party has usurped the people's rights, eliminated the intelligentsia and professional groups, and set out to build a powerful state.

"Fascism is growing, if you don't take care you'll have it in America. The masses bled by war feel incurably ill. They run to every quack and they get the Mussolinis and Hitlers.

"I don't care much for police, I have had too much experience with their breaking up my meetings. The only police worth while are the ones that regulate traffic. They ought to be called guides and put in human clothes."

As for the New Deal, in answer to a query on the subject, Miss Goldman retorted:

"That isn't a literary subject. Washington permits me to talk only on literary subjects. Of course, to me literature is not something wrapped in parchment, it's alive.

United Labor Advocated

"Labor isn't united in this country. It should be, of course. The trouble is when it tries to unite, the Communists come in and then instead of a united front, they're in front and the others are kicked back.

"When I worked in this city, ten hours a day for $2.50 a week, I went to the owner and told him it wasn't enough for life to say nothing of an occasional book, a play, or a flower. He said I had extravagant tastes for a factory girl.

"In 1916 I was arrested for lecturing on birth control, now a highly respectable subject. They were the best judges I ever had. They offered me a fine or two weeks in jail. I took the jail sentence because I had some lectures to prepare and there's no place like jail for it. Whenever I went to address a meeting, I carried a hook because I never knew when the meeting would be broken up and I'd have to spend the night in the station house."

As for her conclusions, Miss Goldman said:

"Only liberty is worth fighting for. This is the job I'll keep at until I am either hanged or fall asleep in some other way."

Seated at the speaker's table yesterday was a rebel of another sort, Mrs. Mary T. L. Gannett, 80, who pronounced the speech "the finest I ever heard." Mrs. Gannett when she rose to take her bow spoke a word for the child labor amendment. At the speakers' table also were Miss Goldman's sister, Mrs. Samuel Commins; her brother, Herman Goldman; and her friend, Mrs. William B. Carhart.

Miss Goldman left last night for Detroit to continue her speaking engagements. Her stay in the United States expires about May 1.

851203002

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] "Your City Made Anarchist of Me," Emma Goldman Tells / Emma Goldman.– 36 cm. *In* Rochester Sunday American. –(March 18, 1934).

Obtained from the private collection of Delia H. Kinzinger Contractor (literary rights waived).

'Your City Made Anarchist of Me,' Emma Goldman Tells (

RECORD CROWD APPLAUDS HER LUNCHEON TALK

Denies She Learned Political Philosophy in Russia; Describes Factory Work Here

By BERTHA ARLIDGE

City Club members listened yesterday to a radical among radicals —a woman who believes in the abolition of all governments—and liked it.

Emma Goldman, anarchist who by reputation, but not fact, carried bombsbells around in her coat pockets, back in 1919, came back to the town in which she lived and worked when she was a young woman and said things like:

"Your city and the State of Illinois made an anarchist out of me.

"I learned more in one year at Blackwell's Island than many of you college people learn in from five to six years in the University of Rochester or any other university."

Instead of condemnation in the form of "boos," loud applause met all of Miss Goldman's sallies and at the end a tribute to the sincerity and directness with which she spoke was given her from the floor.

RECORD AUDIENCE

By far the largest City Club audience in recent years turned out to hear the woman who, by her refusal to recognize any existing gov-

'RED EMMA' HURLS A FEW VERBAL BOMBSHELLS

MRS. SAMUEL COMMINS *MRS. WIILLIAM B. CARHART* *EMMA GOLDMAN* *ROBERT L. TAIT*

One of the biggest crowds ever to pack Powers Hotel ballroom enthusiastically received the avowed radical of radicals, Miss Goldman, when she returned to town yesterday as guest speaker of the City Club. Loud applause greeted her barbed sallies that arraigned in no uncertain terms the present economic and social order. Pictured is a section of the speaker's table showing Miss Goldman in action. Tait, president of the club, reflects the answer to the skeptic's question, "Did the audience like it." Mrs. Commins is Miss Goldman's sister. Mrs. Carhart, who hails from Buffalo, is a friend of long standing of the speaker.

851203002

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] "Your City Made Anarchist of Me," Emma Goldman Tells / Emma Goldman.— 36 cm. *In* Rochester Sunday American. —(March 18, 1934).

Obtained from the private collection of Delia H. Kinzinger Contractor (literary rights waived).

Telephone Main 7065 ROCHESTER SUNDAY AMERICAN—*A Paper*

'Your City Made Anarchist of Me,' Er

RECORD CROWD APPLAUDS HER LUNCHEON TALK

Denies She Learned Political Philosophy in Russia; Describes Factory Work Here

By BERTHA ARLIDGE

City Club members listened yesterday to a radical among radicals —a woman who believes in the abolition of all governments—and liked it.

Emma Goldman, anarchist who by reputation, but not fact, carried bombshells around in her coat pockets, back in 1919, came back to the town in which she lived and worked when she was a young woman and said things like:

"Your city and the State of Illinois made an anarchist out of me.

"I learned more in one year at Blackwell's Island than many of you college people learn in from five to six years in the University of Rochester or any other university."

Instead of condemnation in the form of "boos," loud applause met all of Miss Goldman's sallies and at the end a tribute to the sincerity and directness with which she spoke was given her from the floor.

RECORD AUDIENCE

By far the largest City Club audience in recent years turned out to hear the woman who, by her refusal to recognize any existing government, has been an exile since 1919. Only the audience which listened to President Franklin D. Roosevelt, then governor, in the early days of 1932, equalled it.

Rising only a little above the speakers table, the little old lady, dressed in simple black with a crisp white collar, who addressed that large audience had no need for stature. In clear, forceful tones, she made known beliefs and corrected illusions which have clung to her career ever since its stormy beginning in 1889.

NOT RUSSIAN STUDENT

First of all she corrected the idea that Emma Goldman got all her ideas about anarchism and revolution in Russia, declaring:

"I came to this country from Russia a young and innocent girl. I came in contact with the struggle of labor in your city when I was working in a tailor shop for $2.50 a week, ten hours a day.

"I asked my employer for $4 a week ,telling him I would like occasionally to buy a book, to go to a play, or to buy a flower. I did not get the raise. Many years later I received from this same man a telegram congratulating me on reaching national prominence, and asking me to come to see him.

"I replied by telling him to

Turn to Page 8—Column 4

'RED EMMA' HURLS A FEW VE

MRS. SAMUEL COMMINS

One of the biggest crowds ever to pack Powers Hotel ballroom enthusiastically received the avowed radical of radicals, Miss Goldman, when she returned to town yesterday as guest speaker of the City Club.

MRS. WIILLIAM B. CARHART

Loud applause greeted her barbed sallies t in no uncertain terms the present econom order. Pictured is a section of the sp showing Miss Goldman in action. Tait,

772

851203002

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] "Your City Made Anarchist of Me," Emma Goldman Tells / Emma Goldman. – 36 cm. *In* Rochester Sunday American. –(March 18, 1934).

Obtained from the private collection of Delia H. Kinzinger Contractor (literary rights waived).

AMERICAN—*A Paper f*

MISS GOLDMAN GIVES LECTURE

Continued from Page Three

come and see me, as I had to come to see him in the old days. He asked me then to help him settle strikes which were going on in his factory."

The execution of four of the alleged Haymarket riot instigators and the suicide of the fifth in 1887 decided her on going to New York and studying the meaning of social philosophy, Miss Goldman said.

She defined anarchism as "the philosophy of a social order that rests on liberty unrestricted by man-made law—the theory that all governments exist by means of coercion, violence and force and are therefore unnecessary and futile."

"Such men as Ralph Waldo Emerson, Thoreau, and others whom you respect believed in a social order based on voluntary co-operative effort," she said, "yet I was condemned for the same philosophy.

"Because I said I was an anarchist, people believed I wasn't happy unless I had consumed one child of a capitalist every day."

QUOTED CARDINAL

Her first prison sentence, a year at Blackwell's Island, was all because she quoted Cardinal Manning in the cloakmakers' strike in Union Square in 1892, Miss Goldman said.

"I said 'A hungry man has a right to share his neighbors' bread' and they put me in prison," she declared.

Far from fighting her deportation in 1919, Miss Goldman said she welcomed it. She said, in this connection:

"I was given the right to appeal to the Supreme Court, but I preferred to be deported. There was going on in Russia at that time the Russian revolution, a revolution more gigantic, more profound than the French revolution.

"The charge that I was disillusioned by the Russian experiment when I visited Russia, is untrue. A new human touch which will never be destroyed was created by the Russian Revolution. My quarrel was with the ruling party which overlooked the first revolution of the intelligentsia and did not take advantage of those who knew science, literature and history to build the new Russia.

"Russia is being industrialized today when the emphasis should have been on agriculture. Eighty-five per cent of the people are agricultural. Lenin, who is more pliable, would have met the demands of the peasantry, if he had been permitted to stay in office. Stalin, the man of steel, is building a Russian Empire, based on state capitalism."

Russia, Miss Goldman declared, did not expel her.

"I realized that Russia represented the most liberal government in the world, if you chose to serve it, but I did not choose to serve it."

Miss Goldman declared that the Treaty of Versailles and the Allies paved the way for Fascism in Germany today. In this connection she said:

"The Republicans, Liberals and Social Democrats have themselves to thank for the dictatorship. They insisted on maintaining the income of the Kaiser and his establishment and they would not socialize the land.

851203002

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] "Your City Made Anarchist of Me," Emma Goldman Tells / Emma Goldman. – 36 cm. *In* Rochester Sunday American. –(March 18, 1934).

Obtained from the private collection of Delia H. Kinzinger Contractor (literary rights waived).

---

social order based on voluntary co-operative effort," she said, "yet I was condemned for the same philosophy.

"Because I said I was an anarchist, people believed I wasn't happy unless I had consumed one child of a capitalist every day."

QUOTED CARDINAL

Her first prison sentence, a year at Blackwell's Island, was all because she quoted Cardinal Manning in the cloakmakers' strike in Union Square in 1892, Miss Goldman said.

"I said 'A hungry man has a right to share his neighbors' bread' and they put me in prison," she declared.

Far from fighting her deportation in 1919, Miss Goldman said she welcomed it. She said, in this connection:

"I was given the right to appeal to the Supreme Court, but I preferred to be deported. There was going on in Russia at that time the Russian revolution, a revolution more gigantic, more profound than the French revolution.

"The charge that I was disillusioned by the Russian experiment when I visited Russia, is untrue. A new human touch which will never be destroyed was created by the Russian Revolution. My quarrel was with the ruling party which overlooked the first revolution of the intelligentsia and did not take advantage of those who knew science, literature and history to build the new Russia.

"Russia is being industrialized today when the emphasis should have been on agriculture. Eighty-five per cent. of the people are agricultural. Lenin, who is more pliable, would have met the demands of the peasantry, if he had been permitted to stay in office. Stalin, the man of steel, is building a Russian Empire, based on state capitalism."

Russia, Miss Goldman declared, did not expel her.

"I realized that Russia represented the most liberal government in the world, if you chose to serve it, but I did not choose to serve it."

Miss Goldman declared that the Treaty of Versailles and the Allies paved the way for Fascism in Germany today. In this connection she said:

"The Republicans, Liberals and Social Democrats have themselves to thank for the dictatorship. They insisted on maintaining the income of the Kaiser and his establishment and they would not socialize the land."

England, she said is threatened by Fascism and added:

"In every country where the masses are 'bled white' and are critically ill, the people go to a quack. Thus we have Hitler, Mosley and Mussolini."

HAS NO REGRETS

In concluding her talk, this woman who has been given only a ninety-day stay in the country and who already has used up six weeks of it, who always has been molested by the police and who has been thrown into prison for wrongs she never committed, declared:

"I have often been asked whether I would live my life differently, if I could live it over. My answer is: I do not regret a single step I have made, although not every step was right. Unless you have strength to commit errors you do not progress. Unless you do not go down to the depths you do not rise to the heights."

Her appearance before the City Club, Miss Goldman told one of her questioners at the end of her address, has not made her more "civilized." She said:

"You have shown yourself more tolerant, more liberal, but I have changed in no way in my views to capitalism and the laboring class."

Miss Goldman left last night for Detroit to keep a lecture engagement. She plans to go as far west as Chicago where she will make studies of industrial life in preparation for magazine articles. She already has appeared in Boston, Philadelphia, Washington, Baltimore, New York and Newark. She was the guest here of her sister, Mrs. Samuel Commins, No. 184 Caroline Street.

870924595

The Emma Goldman Papers

[Interview] Workers Should Seize Industries, Emma Goldman Tells Detroit / Emma Goldman. – 25 cm. *In* Detroit Evening Times. –(March 18, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16599

DETROIT EVENING TIMES (PHONE CHERRY, 3800)

in Passing
olen Pay Check

oia, 38, who attempted rged check on a downmant store, according when arrested chewed d another, will be ar- on a forgery charge. ck was identified as ck taken in a recent

's
ing
ls

those
daily
the
in
Try
rtly

Workers Should Seize Industries, Emma Goldman Tells Detroit

Revolution Must Begin at Bottom, According to Woman Anarchist

"If you had a 44-year-old grandmother who peered kindly through her spectacles, brushed back her gray bobbed hair with her hand and then suddenly exclaimed: "The workers should seize all industry and run it themselves" you would be surprised. Because grandmothers do not talk that way.

But Emma Goldman, who is short and stout and looks like grandmothers of thousands of persons, does. Emma is an anarchist, perhaps the most widely known in this country. She doesn't carry bombs in her purse. She only carries words and ideas. But when she has tossed them out they have caused lots more noise than bombs.

In her room in the Detroit-Leland Hotel today she wasted no time before she started tossing ideas.

"The NRA is just an attempt to patch up the capitalistic system. The American people are docile," she asserted.

PLAYING SANTA CLAUS

"They are like children on the day before Christmas. President Roosevelt is playing Santa Claus in the White House and the people expect miracles.

"But miracles can't be worked by man man. Miracles must be worked by the people, all of them. The United States is not having a revolution. You can't have a revolution from the top. The revolution must start from the bottom. It must start with the workers.

"The workers should seize all industries. They should operate them for use, not for profit. They should run them for their own benefit," she declared.

CAN'T DO OTHERWISE

"If you were President Roosevelt what would you do?" she was asked.

"Just what he is doing. He can't do anything else," she replied. "There are too many other powerful men."

"But if you had supreme power how would you bring these things you advocate about?" she was asked.

DEPORTED IN 1921

"If I had superman power I hope the workers would have courage enough to get rid of me," she replied. "I cannot tell you how this should be done in an hour's talk, but it should be done."

Emma has talked like that for years. She was deported from the United States for it in 1921. That was after the famous Haymarket riot in Chicago for which four men were executed. Emma has often been blamed for inciting it.

"I did not incite it. When I read what happened there and the trials of the four poor fellows I was incited. That's what made me an Anarchist," she declared.

EMMA GOLDMAN

NO FREEDOM IN RUSSIA

After that she went to Russia. But Russia deported her because of her talk.

"Russia is going to be a great country. But it is not a Communist country. Here you still have a modicum of freedom. In Russia you have none."

Since then she has traveled in Europe, lecturing. But every new revolution shortens her itinerary.

"Soon there won't be any place left," she said.

SPEAKS HERE SUNDAY

She will lecture here Sunday in the Detroit Art Institute.

The title will be "Living My Life."

She does not regret living it. She would live it over again the same way, only she would do more for the working class. She still has her ideals. But sometimes in propounding them she sounds slightly discouraged; only for a moment, though. She has become philosophic.

"In France, where I make my home, my friends call on me and I make them coffee. They always say, 'Emma, if you do not go down in history for your anarchism, you will go down for your coffee.' Visit me some day at home and try my coffee."

NDS!

T DIAMONDS!

RAL and distinction
re this lovely
ing. It is in
der design,
channel
ed dia-
ase
er-

10 DEAD, BLAME

871016121

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Lectures Here / Emma Goldman.– (March 19, 1934, newsclipping).– 1 p. ; 30 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16866

EMMA GOLDMAN LECTURES HERE

"[illegible]" Anarchist Arrives in City After an Absence of 25 Years

Twenty-five years after her first visit, Emma Goldman returned to Toledo Monday as she reached the half-way mark in the 90-day period allotted by the government for her stay in America.

"I count the remaining days like one condemned to death," remarked the lithe, gentle-voiced anarchist as she rested briefly in the Union station. She was deported 18 years ago.

Monday night she will address the Saturday Night Open Forum at a special meeting in the Woman's club on Cherry street.

Discouraging Outlook.

Her visit here, she declared, the result of cancellation rights of lecturing, Miss Goldman attributed to conviction that the outlook for [illegible] philosophical speculation, the nation—is not very promising.

"Europe is dying," she added. "There an organization of a million and a half workers and intellectuals is prepared for the big crisis social revolution. The Spanish are ripened here considerable without theory."

[redacted]

MARCH 19, 1934 .-. TOLEDO,O.

BEST COPY AVAILABLE

871016094

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Hitler Suppression Ideas Scored by Emma Goldman / Emma Goldman.– 30 cm. –(March 20, 1934).– 1 p. ; 30 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16846

Hitler Suppression Ideas Scored by Emma Goldman

Militant Pacifist Returns to Toledo After Absence of 25 Years

By INGRID JEWELL

"Hitler's Germany glories in the suppression of individuality."

That was the keynote of the speech delivered last night in the Woman's club by Emma Goldman, militant pacifist and pacific anarchist, on her return to Toledo after a 25-year absence, 15 of which were spent in exile.

It occurred to the audience which came to hear her speak on "The Collapse of Culture in Germany," that because of her Hitler would find labor to last him a lifetime. She represents so thoroughly all the things he wishes to repress, and a Jew. And, it is quite clear, she is irrepressible.

Those who attended the lecture, which was sponsored by the Saturday Night Open forum, were amazed as much as they were informed by her lecture. She is little and she is old. She appeared on the stage in a black lace gown, with a rose shawl about her shoulders. She looked pathetically innocuous, and the audience, waiting for her to begin, could only think that the hardships which have been her reward for courageous idealism, had sapped her individuality.

Then she spoke, in a contralto voice that was easily audible throughout the auditorium.

She displayed decision, keenness, humor, loads of common sense. And with it was a mellowness that redeemed even the baldest statements from any trace of exaggeration.

Culture, she asserted is the greatest achievement of the human race in its upward climb. It is the acid test of the quality of a people. It is regrettable, she said, that Germany, which stood out among the countries for the high standard of its culture, should now be denuded of this glory.

Culture Is Gone

"Centuries of culture have vanished from Germany since Hitler's 'national socialist' party gained control. And that party name is certainly a misnomer," she said. "Hitler has no idea in the world of establishing a socialistic state, or anything else which fosters those qualities of individual liberty for which idealists in all countries have struggled.

Others Persecuted

"Every group that does not fall in line is persecuted. The persecution of the Jews is the most notorious because of the famous personages involved. There is a price of 10,000 gold marks on Einstein's head, dead or alive. However, gentiles who belong to other political parties are persecuted as well. There are 220,000 persons in concentration camps in Germany today, the majority of whom are gentiles persecuted for their political beliefs."

Miss Goldman related the fate of eminent Jewish thinkers who were banished or imprisoned or forced to suicide by Hitler's orders.

Libraries, both private and public have been burned because they contained books written by individual thinkers, she said. The paintings of Cezanne and Renoir and the rest of the leaders of modern schools of art have been removed from museums and stored in cellar basements in order that their colors may be ruined, simply because they are modern, and modernism implies rights of individual expression, according to Miss Goldman.

Women, she says, are persecuted as a group, in that they are not permitted to work for their livings, are denied educational advantages, are reduced to the status of house servants and disenfranchised' mates for militaristic men.

As to Persecution

"Hitler's persecution of the Jews," Miss Goldman said, "is carried out in pursuance of a stupid notion that the Jews are responsible for the racial mixture in Germany. Hitler's ideal is 'purity of race.' And to achieve it he is trying to make his people deaf, dumb and blind, since only in such a condition could they achieve the 'purity' demanded by national Socialism."

In answer to a question from the audience, "Is Hitler Jewish?" Miss Goldman replied, "To ascertain that, you must ask his grandmother. No one knows who she was."

TUESDAY, MARCH 20, 1934 .-. TOLEDO

BEST COPY AVAILABLE

777

871016122

The Emma Goldman Papers

[Interview] Times Change—City's Calm As Emma Goldman Arrives / Emma Goldman.— (March 20, 1934, newsclipping).— 1 p. ; 29 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Times Change—City's Calm as Emma Goldman Arrives

No One Trembles, Police Aren't Feverish, as Woman, Once Dreaded, Now Soft Spoken and Peaceful, Comes to Give Lecture.

BY ARTHUR PETERSON

Once upon a time there was a very dreadful person named Emma Goldman who could be in two or three places at the same time. She spent all her waking hours starting strikes, throwing bombs at people who wore high silk hats, and reviling the government. Wherever she went, good people shivered and trembled and hid under their beds, because it had been whispered about quite generally that she stopped at nothing.

Policemen did not like Emma Goldman because they were obliged to stand ready for extra duty with the riot squad whenever she came to town to speak her piece on social justice for the working class.

Almost everybody breathed easier when the government caught up with her in 1919, the year America's bolshevik fever broke the thermometer, and deported her to Europe. It was quite generally conceded that the United States had had a narrow escape.

Arrives in Toledo

This morning a small, elderly woman in a shabby red coat stepped off the 9:05 train from Detroit at Toledo's Union station. She was carrying a book, a magazine, an umbrella, and in every particular she looked like a housewife returning from a completely satisfying visit with her grandchildren.

The small, elderly woman was, of course, Emma Goldman, here to spend one of 90 precious days upon the same Toledo which 26 years ago worked itself into a nervous lather over her arrival during a tumult strike. Miss Goldman was suspected to have been the author of this disturbance.

There were no apprehensive policemen this morning. The town took Miss Goldman's arrival quite as calmly as she did.

Times had changed.

Miss Goldman is the opposite of her myth, a gentle, quietly-spoken person with a friendly word for the country that deported her, and which only recently relaxed its ban against her and gave her permission for a 90-day visit.

Asked whether she is enjoying her 90 days she said wryly: "Like one condemned to death. I am counting off the days on the calendar."

Would Like to Linger

She said she would like to linger beyond the limit to study in more detail the effects of President Roosevelt's New Deal upon the American workers. A more liberal spirit and a more tolerant attitude to new ideas are abroad in the land, she said, and labor through the government's championship of its rights, has gained a very great advance.

Miss Goldman smiled, however, over the wishful thinking of optimists who profess to see the capitalistic system tottering toward destruction.

"It is ridiculous to say," she declared, "that capitalism will fall within 48 hours."

But she believes that capitalism is bolstering itself with fascism, and she is very sure that the world is heading for a period of fascist control.

As to the Russia which Americans a few years ago supposed to be Miss Goldman's idea of heaven, she said: "The Soviet is a powerful government like all other governments—neither better nor worse. It is easy for a government to be powerful when it has guns, prisons and a huge army. Russia did not come to the rescue of the Communists in Germany. Business is business."

Miss Goldman went to her hotel to rest for a lecture tonight at 8:30 in the Woman's club auditorium, 2020 Cherry street, on literature and the collapse of German culture. Joseph A. Weslt, secretary of the Saturday Night Open Forum, will preside.

Toledo, Ohio, Tuesday, May 29, 1934

BEST COPY AVAILABLE

871016093

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Sees Fascism Gripping World / Emma Goldman.– (March 21, 1934, newsclipping).– 1 p. ; 30 × 8 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN SEES FASCISM GRIPPING WORLD

ormer Anarchist Tells Views of European Affairs Before Audience of 800

Gripped by more than 15 years of confirming her earlier suspicions the world is a pretty rugged place, Goldman, now 64, cast-vari- sally and cynical observations an eager audience of nearly 800 night in the ballroom of Public

Dealing with Europe at large and in particularly with that part of it over which the sword and the storm troops of Herr Hitler now reign, the one-time torch-bearing anarchist delighted most of her listeners with the soundness of her statements and disappointed only those few who had hoped to be in on an actual bomb-throwing and riot scene.

Introduced by Pete Witt, chairman of the evening who hinted strongly he would like to make a speech but couldn't (preceding them to do so, and saying some pretty nasty things about soldiers and mayors, etc. in passing) Emma took the floor.

"Menace of Fascism"

Before she could get well started Mr. Witt again interjected with a short speech (this time promising not to do it again and apologizing for using up the time which everybody was enjoying anyway).

Getting a grip on herself and whetting her throat with water, Emma settled down to her subject—"The Menace of Fascism," saying it should have been entitled "The Drama of Europe."

"It should be called a drama," she said, "because on the special permit which has entitled me to re-enter this country it is pointedly stated that I am to limit my talking in public to the subjects—future, drama and living my life.

She said she believed Fascism was sweeping the world and that it had come to stay for some time in Europe.

"In every country where it has been adopted," she said, "it is the same story—oppression of the working class, the iron heel on the neck of the worker, abrogation of liberty."

How Spread to England

She pointed out that Russia, although it had shaken off capitalistic labor looked freedom and had become subservient to a nationalistic state under Stalin—the same evil that exists in Italy and Germany.

"I will not be surprised, she said, if Ramsay MacDonald catches the fever some day. Worse things have happened."

The only difference between Germany and Italy, she said, is a difference between two poor brutes. Hitler getting the worst of the bargain in his estimation because he was less intelligent.

At the conclusion of her talk Emma answered various questions from the floor and listened to an amusing perversion by Chairman Witt who said something else about soldiers and mayors and wondered why the U. S. government had deported A woman like Emma Goldman and was so [redacted] to get a

BEST COPY AVAILABLE

831220043

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Arrives, Denies She Is Prophet / Emma Goldman.— 35 cm. *In* The Chicago Daily News. —(March 22, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Schwimmer-Lloyd Collection, Rare Books and Manuscripts Division.

CHICAGO DAILY NEWS
MARCH 22, 1934

EMMA GOLDMAN ARRIVES, DENIES SHE IS PROPHET

Deported as Anarchist, Will Lecture Here and Be Banquet Guest.

BY GIFFORD ERNEST.

Whatever else Emma Goldman may be—anarchist, humanitarian and American citizen on permit to visit this country—she is not a prophet in her own or any other country. This the little blue-eyed, pleasant old lady so declared here today with a fine sense of humor and a show of keen intelligence in world movements.

Miss Goldman, known the world over as an unconquered and unsubdued apostle of the philosophy of anarchism, will deliver tonight the first of three lectures she will give while visiting in Chicago as guest of old friends.

Sees European War on Way.

Asked when she thought another European war would occur, she said, "One can't afford to prophesy. Only a fool would do so and I'm not a fool." However, she thinks that Europe is moving toward another holocaust. And she thinks that a war will come to Europe before war comes between Russia and Japan, if it come between them.

The continental situation she described as "the most poignant drama ever written, with the masses as the hero of the piece, being crucified by those who believe in fascism."

Calls Fascism "Madness."

Fascism she called "this madness, a substitute for religion as a means of keeping the people in subjection."

Those who expected her to openly condemn Soviet Russia were disappointed, for she didn't do that. She said, "Russian communism as a government has not failed, but, on the contrary, has succeeded, much to the disappointment of the capitalistic countries."

"But the revolution in Russia failed," she declared as an anarchist. "The government in Russia doesn't any more represent the people than any other government does."

She averred that private capitalism has been completely abolished in Russia and state capitalism substituted. "I am opposed to a dictatorship whether from the left or the right," she said with the same finality and show of sincerity for the cause of freedom as when she was watched by detectives and police wherever she spoke in this country before she was banished to Russia in 1919.

Only One Kind of Anarchist.

Of the New Deal and American trends she would only say that she is studying the American scene and will write of it after she has learned enough to make an appraisal. "I can't do this in ten days, like so many writers do," she said.

There has been a turn toward much more social thinking in this country, according to her observations, "but in this country the peo-

Next Wednesday night a banquet in Miss Goldman's honor will be given at the Medinah Athletic Club, when a group of educators, judges, writers and friends will attend. Tonight she speaks at the new Masonic temple on "The Menace of Reaction." Tomorrow night she will speak at Mandell hall on "Living My Life," and at Lincoln Center Sunday at 3: 30 p. m. on "The Drama of Europe."

BEST COPY AVAILABLE

831220044

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Calls U.S. Land of the Freest / Emma Goldman.— 34 cm. *In* The Chicago Tribune. —(March 23, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Schwimmer-Lloyd Collection, Rare Books and Manuscripts Division.

CHICAGO TRIBUNE
MARCH 23, 1934

Miss Goldman Calls U.S. Land of the Freest

MAR 23 1934
Chicago Tribune

Emma Goldman, the anarchist, who spent thirty turbulent years trying to upset the United States government, told an audiencs in the new Masonic temple last night that America is the freest country in the world.

Emma is a woman without a country. Fifteen years ago she was deported from the United States to Russia, her birthplace, as an anarchist, after serving a prison term for obstructing the war draft. Six months after her arrival in Russia Lenin ousted her because her philosophical anarchism did not fit with the theories of the soviet dictatorship. Since then she has wandered from country to country, making her living by writing and iseturing on the vanishing philosophy of anarchy.

Given Permit to Enter U. S.

Recently the Washington government permitted her to enter this country under a pledge to engage in no activities against the government. Last night in her speech she lashed out against the Russian dictatorship and against the dictatorships of Italy and Germany. At the close of her address she told what sho thought of the United States.

"I have been askèd," she said, "whether there is danger of a Fascist dictatorship in America, whether the liberties of America are likely to be taken away by tyrannies such as those of Germany and Italy. I can only tell you that you are still free in America. You are free to come here and listen to me, with no army of police descending on you and driving you out for subversive activities. No spies will enter your home to search for incriminating documents. No legalized gangster will shoot you down in the street."

Contrasts to Old Days.

Miss Goldman's speech last night, her modified praise of America, her subdued, well dressed audience of about 1,500, were in sharp contrast to the old days. A younger Chicago remembers her as "Red Emma," a young firebrand, gathering the forces of discontent under the banner of anarchy and preaching the downfall of all organized authority.

Last night's audience saw an alert and active woman of 64, with a dumpy figure and a resonant contralto voice, preaching an idealistic doctrine of freedom. In the '80s and '90s an anarchist was depicted as a red haired desperado, with a dagger in his teeth and a sputtering bomb in either hand.

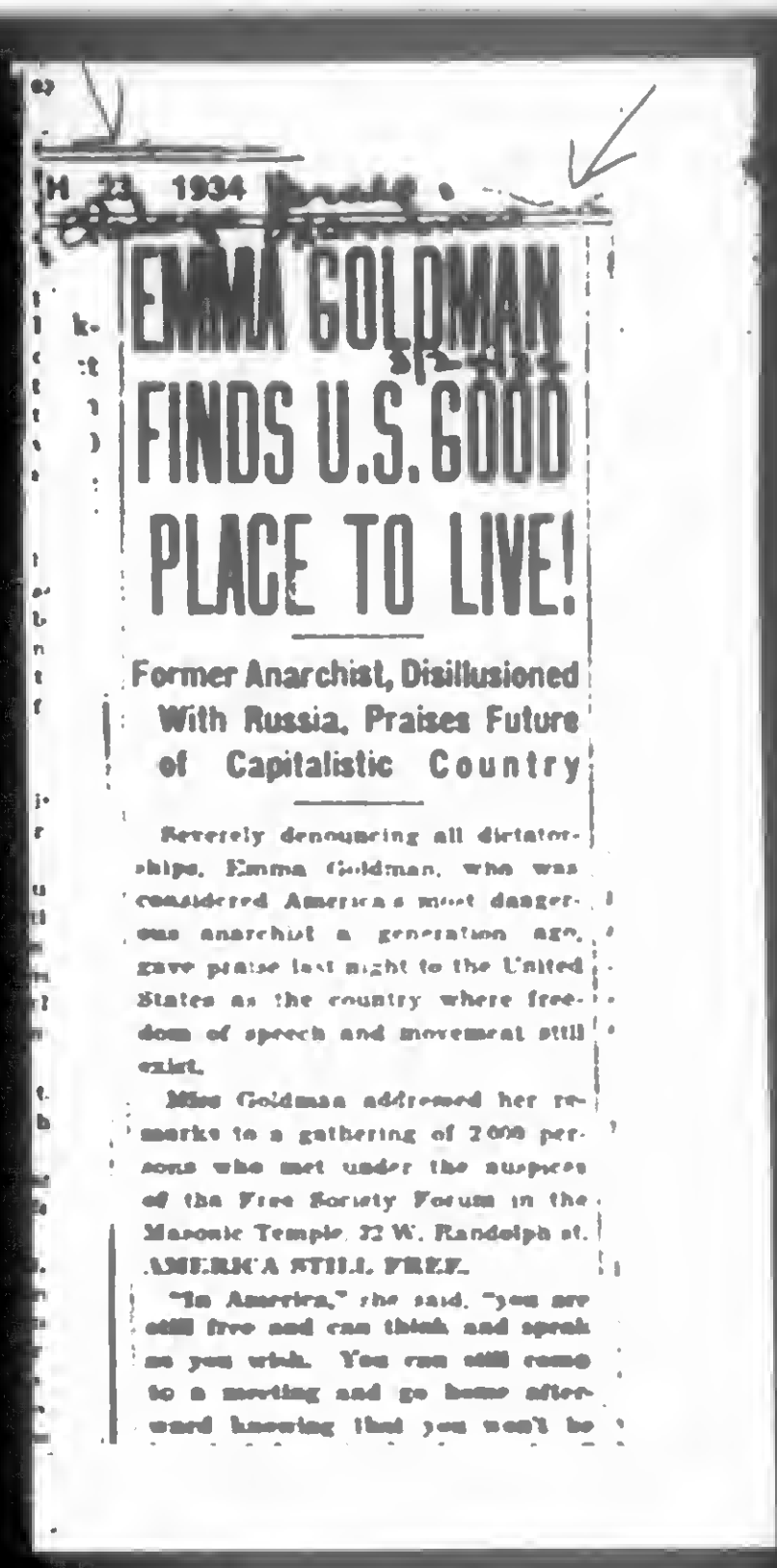
Last night there wasn't a set of red whiskers in the house. The former "Red Emma" addressed the crowd without fireworks. She was politely applauded when she denounced Mussolini and Hitler and when sho delivered her mild praise for America. She might have been a leading clubwoman, trained in public speech, delivering her views on the European situation.

871016162

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Finds U.S. Good Place to Live! / Emma Goldman.– 22 cm. *In* The Chicago Herald-Tribune. –(March 23, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

MAR 23 1934

EMMA GOLDMAN FINDS U.S. GOOD PLACE TO LIVE!

Former Anarchist, Disillusioned With Russia, Praises Future of Capitalistic Country

Severely denouncing all dictatorships, Emma Goldman, who was considered America's most dangerous anarchist a generation ago, gave praise last night to the United States as the country where freedom of speech and movement still exist.

Miss Goldman addressed her remarks to a gathering of 2000 persons who met under the auspices of the Free Society Forum in the Masonic Temple, 32 W. Randolph st.

AMERICA STILL FREE.

"In America," she said, "you are still free and can think and speak as you wish. You can still come to a meeting and go home afterward knowing that you won't be

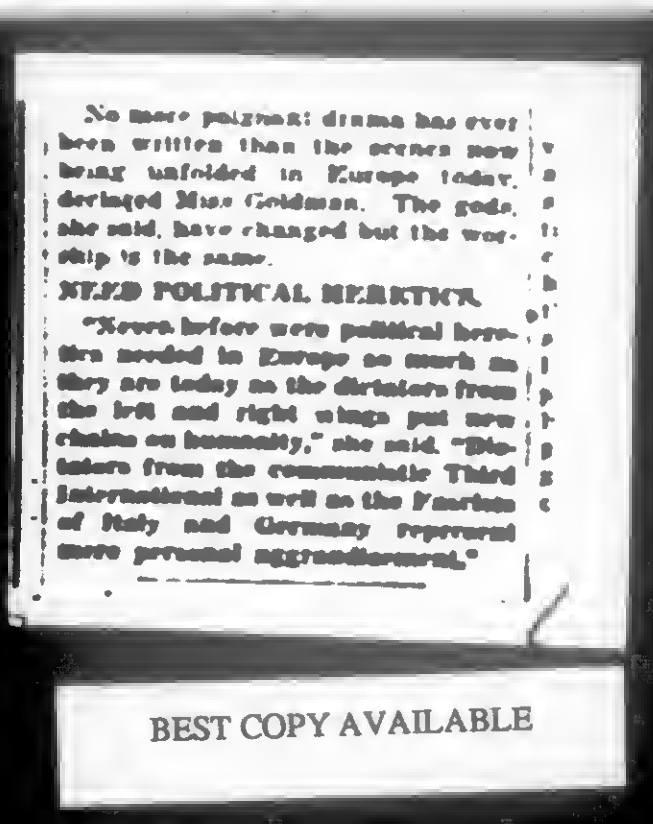
BEST COPY AVAILABLE

871016162

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Finds U.S. Good Place to Live! / Emma Goldman.— 22 cm. *In* The Chicago Herald-Tribune. —(March 23, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

No more poignant drama has ever been written than the scenes now being unfolded in Europe today, declared Miss Goldman. The gods, she said, have changed but the worship is the same.

NEED POLITICAL HERETICS.

"Never before were political heretics needed in Europe as much as they are today as the dictators from the left and right wings put new chains on humanity," she said. "Dictators from the communistic Third International as well as the Fascists of Italy and Germany represent more personal aggrandizement."

BEST COPY AVAILABLE

871016050

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Emma Goldman Sings Praises of U.S. Freedom / Emma Goldman.— 28 cm. *In* Daily News [Chicago]. —(March 24, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

1685

Emma Goldman Sings Praises of U. S. Freedom

Emma Goldman, the radical firebrand of the mauve decade, came back with a message of "thrilling American freedom" to the scene of the bloody Haymarket riots that forced her from a moody worker into a crusading anarchist.

In her audience, assembled under auspices of the Free Society Forum, were many who remembered her as "Red Emma," the fiery preacher of destruction of government. Now as a woman without a country she placed her blessing on the government which deported her.

Emma still clung to the framework of her anarchistic philosophy. However, she politely rallied her indignations against dictatorships in Italy, Germany and Soviet Russia. She spoke most bitterly against Russia, the land she once hailed as Utopia.

Still dynamic at 64, Emma Goldman was anything but the popular picture of a radical. She spoke in a well-modulated, resonant voice. The turbulent years when she so inflamed her followers that one blamed her teachings for the assassination of President William McKinley have left deep lines on her face. Her travels from one European capital to another since she left Russia a jump ahead of the soviet police have taught her grooming unknown to the immigrant glove factory worker of 1886.

It was at the close of her formal lecture in which she denounced Mussolini, Hitler and Stalin that Emma expressed her changed view of the country under whose favor she was allowed to make a reappearance.

"You are still free in America," she said. "You are free to come here and listen to me with no army of police descending on you. They won't drive you out for subversive activities because of it. No spies enter your homes for incriminating documents. No legalized assassins shoot you down on the streets."

Chicago Daily News, March 24, 1934

BEST COPY AVAILABLE

871016102

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Under "New Deal" Circumstances... / Emma Goldman.— 30 cm. *In* The Milwaukee Sentinel. —(March 25, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16842

Under 'New Deal' Circumstances

:-: But Still the Same :-: Voice Retains Vigor

Fearlessly denouncing the existing order for full 40 years requires not only a hea t and m nd with convict on, but also a powerful voice. After a string of lectures from New York to Chicago and Milwaukee, Emma Goldman's voice was tired. Yesterday afternoon she spoke with difficulty, coughed frequently, and drank water to soothe her throat. But as she warmed to her subject on the platform the voice thundered forth with all the vigor of the past.

EMMA'S 'STUFF' IS OLD TO CITY

But She Says Empty Seats Are Really an Honor.

(Continued From Page 1.

some good old-fashioned soapbox radicalism were disappointed. In hope because of her status as a guest of the United States on good behavior, Miss Goldman confined her remarks largely to denunciation of the dictatorships in Europe "cold stuff" to seasoned lecture-goers.

Embers of the old fire still remain in Miss Goldman. The brilliant intellect, the magnetic presence, the powerful voice are not greatly impaired by the years. But the ruthlessness which shocked and frightened the nation 15 years ago is gone.

Highlight of her address on the "Menace of Reaction" was her inclusion of Soviet Russia in the denunciation of dictatorships. While insisting that its origin, aims, and personnel vastly differ from the fascist and nazi, she declared that any dictatorship subdues the minds of the people, destroys the love of liberty, breaks down integrity.

SEES FASCISM IN U. S.

"I am not pessimistic," she said of the spread of fascism, which will probably also reach America. But the future does not belong to fascism and dictators, but to the people, because freedom alone will give us security."

A spark of the old fire flared forth when a member of the audience asked Miss Goldman what she thought of the American Federation of Labor as a militant organization. "Not much," said she, "it's a one party."

That her fame is not another day was demonstrated by another question from the audience. "What is anarchism?" The topic is a philosophical social theory based on human nature, she made clear. It teaches that all government must be voluntary and cooperation, that we are social and moral.

Inevitably she was asked about the New Deal, but again she reserved judgment in deference to her host, the United States. "The grievous blunder I will point out, however, before I go. The people are not using their brains and energy to the full. Millions do not enjoy life by their own."

LAMBERT WILL SPEAK.

Dr. William Lamb, dean of the Marquette university school of speech, will speak on "Advertising and Its Source Tuesday at a dinner meeting of the Mitchell Street Advancement association at 6:30 p. m. at 935 W. Mitchell street.

MILWAUKEE SENTINEL, SUNDAY, MARCH 25, 1934

BEST COPY AVAILABLE

785

891106003

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture. Has Faith, Not Religion] / Emma Goldman.– 30 cm. *In* The Milwaukee Journal. –(March 25, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Has Faith, Not Religion

Emma Goldman Expounds Her Philosophy On Visit Here

"Men Aren't Angels, but . . . Happiness is in the Struggle. . . . Yes, I have Faith. . . . I never Needed the Police."

400 at Lecture

In her lecture Saturday night Miss Goldman examined the Italian Germany and Soviet dictatorships and found them all belong to the same type of the ancient Roman regimes ruled by a handful of ... [illegible] ... She said ... [illegible] ... to ... [illegible] ... the ... [illegible] ... E. P. W. ... [illegible] ... to ... [illegible] ... the necessity that Miss Goldman felt a necessity to give a word of apology for her stage. There were about 400 ... [illegible] ... present.

"I am not an agitator," she said. "I am the small end of an organization. It makes me very proud that I am still considered dangerous."

"Dictatorship, whether of 'fascist' or 'communist' subdues the needs of the people," she said. "A dictatorship makes every second man a spy and a informer on his fellow men."

BEST COPY AVAILABLE

786

871016096

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Mellowed by Time, But Anarchism Is Still Her Religion / Emma Goldman.— 29 cm. *In* The Wisconsin State Journal. —(March 27, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16845

Emma Goldman Mellowed by Time, But Anarchism Is Still Her Religion

Tiny Firebrand Here for Lecture Tonight

BY MORRIS H. RUBIN

The smallest wisp of a woman—she couldn't have stretched to five feet even if she had worn spiked heels, which she never does—sat placidly in the Belmont hotel this morning and told reporters of her life and theories.

Life? Theories? Looking at her as she rocked back and forth, at her simple blue dress, her grey, wind-blown hair, and the kindly eyes looking through ordinary glasses, you wouldn't have thought: her life had been any different from the prosaic routine of millions of home-loving American housewives, or her theories more striking than a new recipe for baking pineapple turnovers.

You couldn't, for instance, have guessed that 47 years ago, when most women went out only to shop or go to church, this little woman, already a militant anarchist known as "Red Emma," took a stormy part in the bloody Haymarket riots in Chicago, or that she was jailed in the famous Debs railroad strike in 1893.

Not even the scattered lines in her face hint that she was blamed for causing the assassination of President McKinley, that she was arrested for distributing birth control propaganda, or that she was deported to Russia for militantly opposing the World war draft.

Mellowed by Time

But when you stop looking and begin listening to Emma Goldman, you begin to understand how she has accumulated her world reputation as an anarchist, as crusading and tireless foe of all governments, be they capitalistic, communistic or somewhere in between.

Time has mellowed Emma Goldman: travel has broadened the radical immigrant girl. But nowhere is there the slightest suggestion that that remarkable woman has sacrificed the smallest mite of her unshakeable conviction that only through anarchistic society can mankind achieve his eventual destiny in life. You don't have to accept her theories, as the overwhelming masses of people do not to disagree at once the incorruptible honesty and absolute sincerity of the woman.

Only Violence Will Work

Evolutionary anarchism? Emma Goldman barks that there is no such thing, that the Marxian conception of the eventual disappearance of the state is false. Only the violent overthrow of governments will produce desired anarchism, she snaps.

Emma Goldman knows how to handle reporters, better, perhaps, than she does policemen. She answers all questions instantly and it is obvious that the ceaseless job of being interviewed has schooled her to know what the next question will be.

When you insist that without policemen, without laws, without an army, and most of all, without government, society could only exist if men and women were essentially good, honest, industrious and unselfish, she is ready to defend human nature.

about human nature," she says. "Psychology is making some advances in this direction, but it has hardly attained to the status of a science. Men aren't angels, but I believe that once taken away from their artificial phases and false standards of value men will be able to contribute far more to society than they can now under rigid restrictions by governments.

"Crime? Men will not steal and murder if they have what they want and can do as they please. Under the present system of law and government, we call it a crime if a man steals a loaf of bread to keep from starving, and we give another man our blessing if he steals and cheats through the ordinary process of business."

Voluntary Defense

She is ever ready with the answer when the stock question against anarchism is asked: "How would a nation without government, and without an army defend itself from aggression?"

"The people will defend themselves through voluntary action," Emma Goldman replies. "This was convincingly proven when the Russian peasants, without the help of the small and still impotent red army, drove back invaders on a dozen fronts in the days immediately following the Bolshevist revolution."

When she was asked whether anarchism was making any progress in the world today, she pointed to Spain where she believes the movement is gaining strong headway.

The interview was over much too soon to suit the engrossed interviewers. But Emma Goldman had an appointment with Prof. C. W. Thomas of the university English department, whom she met while the latter was a Rhodes scholar a dozen years ago. On her table she proudly displayed a bouquet of flowers he had sent on her arrival this morning.

When her stay in this country ends with the expiration of her visa in three or four weeks, Emma Goldman will go back to Canada for a lecture tour, and thence to France where she will continue her lifelong campaign of anarchism.

She speaks wistfully of returning permanently to the United States, but her voice cools when she insists she would never accept the restrictions which residence here would require.

Madison Communists Label Her "Reactionary"

Charging Emma Goldman famed anarchist, with having "prostituted, sold, and aligned herself with reactionary forces," the communist party of Madison issued a blast today emphatically opposing her appearance at the Memorial Union tonight and urging a boycott of her lecture.

"As an anarchist, the political theories and philosophy of Emma Goldman are false," the communist statement declares. "Her theories have long ago been rejected by the most scientific revolutionary thinkers. The theory of Karl Marx, Engels, Lenin, and Stalin have been tested and proven to be the only correct revolutionary theories, and Emma Goldman rejects and denounces these theories.

"She belongs with those who would save the tottering capitalist system by resorting to bloody fascism. She has openly acted as a counter-revolutionist and as such she is rejected by the entire working class.

"The communist party of Madison appeals to all workers, honest intellectuals and professors who are conscious of the achievements of the workers in the soviet union and wish to preserve these achievements to demonstrate to the workers and their friends of Madison and to show Emma Goldman that her false, vicious and counter revolutionary theories are completely rejected by them."

Lectures Tonight

Emma Goldman, an exile from her adopted country for 15 years, is in the United States for 90 days through the grace of President Roosevelt. Her visit, however, is buttressed with restrictions. She must not propagandize for anarchism while here, but must confine her lecture subjects to art, literature, and "living her life." But Emma Goldman is nobody's fool, and tonight when she speaks on "Present-Day Drama in Europe", she will remember to include dramas that are not in books, but on the farms and in the cities of Europe. Her lecture, sponsored by the National Student league at the university, will be given in the Memorial Union at 7:30 p. m.

In the United States Emma Goldman sees the most potentially anarchistic nation on earth.

"The American people," she says, "are the freest people in the world. Their whole tradition is based on the love for liberty, the right to be free of all incumbrances. The American constitution, despite its many imperfections, safeguards many of the liberties which anarchism would make more complete and universal."

THE WISCONSIN STATE JOURNAL

BEST COPY AVAILABLE

871016090

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Sees Fertile Field for Anarchy in U.S. / Emma Goldman. – 30 cm. *In* Capitol Times [Madison]. – (March 27, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16849

Emma Goldman Sees Fertile Field For Anarchy in U. S.

Arrives Here Today to Speak at U. W. Armory Tonight

By CEDRIC PARKER
(Of The Capital Times Staff)

America is the most fertile field in the world today for the establishment of an anarchistic society.

This is the firm belief of Emma Goldman, the short 64-year-old gray-haired lady who once was branded throughout the nation as "Red Emma, Queen of the Anarchists."

Chats With Reporters

Arriving here this morning for her address at 8 tonight in the university armory, Langdon st., Miss Goldman chatted amiably with reporters in her room at the Belmont hotel.

Exiled from this country for 14 years, and now in the U. S. on a 90-day passport—of which only four weeks remain—Miss Goldman has some hope of obtaining an indefinite extension when her time expires.

In all her temperamental battles for her own beliefs and the right to express them, and during her wanderings from one country to another in the past 14 years, she has retained that belief in anarchism which has guided her life.

Philosophy Unchanged

Her philosophy is the same although she is mellowed with the years. She is the same woman—yet different—whose name sent people into

Emma Goldman

paroxysms of panic only a decade and a half ago.

She still preaches those beliefs which caused her arrest and imprisonment during the Debs railway strike of 1893 and which led to her deportation in December 1919 to her native Russia.

This morning she reiterated those views.

But first before speaking of anarchism [illegible] the definite

"Anarchism," explained Miss Goldman, "is the abolition of government through education of the people to the point where they could govern themselves, instead of being forced to obey laws imposed from an outside power."

[illegible]

Still Has Hope

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"While the people are under any of these forms of government [illegible] they will be more receptive [illegible] philosophy of anarchism which is based on liberty [illegible]

[illegible]

Hitler, Mussolini, and Stalin, [illegible] are unwitting [illegible] work for establishment of an anarchistic world.

Sees Fertile Field Here

"America however is the most fertile field," she declared. "That is true because Americans have always been liberty-loving people. Their democracy was an attempt to achieve that which anarchy could accomplish

BEST COPY AVAILABLE

831220052

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] A Free Country, After [All?] / Emma Goldman.— 16 cm. *In* Chicago Herald and Examiner. —(March 29, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from The New York Public Library, Astor, Lenox and Tilden Foundations. Institutional Location: Schwimmer-Lloyd Collection, Rare Books and Manuscripts Division.

CHICAGO HERALD & EXAMINER
MARCH 29, 1934

A Free Country, After

YOUNG communists, in our colleges and out o. noisy soap-box orators generally, would u harken unto one of the radical idols of a forn none else than Emma Goldman.

Back in the years, Miss Goldman was "Red Em

Right after the sanguinary Haymarket riots in C she became an anarchist—not a violent one in deeds, "philosophic" anarchist, preaching the doctrines of th lition of all government and the establishment of a uni "free" society.

Her intellectual powers were unusual, and Miss Gold became world-famous. And a day came when this coun deported her as a "dangerous" character, and she set out t Soviet Russia to seek in communism an ideal order of thing

A few weeks ago, Miss Goldman was re-admitted to th United States to lecture, and last week she lectured in Chi cago, the place where her career began.

Time and experience and observation had changed her

In her formal lecture, she expounded the old ideas. Bu then she discussed fascism and communism and Europe n dictatorships. And Emma Goldman said:

"You are still free in America. You are free to come here and listen to me, with no army of police descending upon you. They won't drive you out for subversive activities because of it. No spies enter your homes for incriminating documents. No legalized assassins shoot you down in the streets."

Unconsciously, Miss Goldman has shown what the United States ought to do with our student "Reds."

They should be sent on pilgrimages of exile, compelling them to dwell for a good long while in their "chosen" lands.

For each of them, when finally permitted to return, would come back to our shores devoutly saying:

"Thank God, America IS a free country!"

BEST COPY AVAILABLE

831121187

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Fears for Jews / Emma Goldman. – [(April?, 1934, newsclipping)]. – 1 p. ; 18 × 7 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the University of Michigan, Harlan Hatcher Graduate Library. Institutional Location: Labadie Collection, Emma Goldman Papers, Department of Rare Books and Special Collections.

mother, father and two sisters.

EMMA GOLDMAN FEARS FOR JEWS

Anti-Semitism is increasing alarmingly in the United States, says Emma Goldman, veteran anarchist leader who was expelled from this country for her opposition to the World War.

Miss Goldman arrived in New York early yesterday morning from an eleven-week lecture tour. She expects to go to Canada April 30 to remain until next year.

Interviewed yesterday between the kisses of relatives and sips of breakfast coffee at the Fifth Avenue Hotel, she said:

"It's terrible, it's unbelievable, but it's true. I noticed the growth of this feeling everywhere on my tour, especially in Pittsburgh. I understand there that only eight Jews are admitted to the medical course at the university.

"Otherwise, I think the worst phases of the black reaction spreading contagiously through the world will pass the United States by. There's no danger of Fascism, or very little. Any attempt to impose it would come from the top, the great industrialists.

"But it would not gain much support. The American people, particularly American youth, are too well informed."

Miss Goldman thinks America will have no leftist revolution because "every man thinks his son can be President," that President Roosevelt "has a fine radio voice," and that Curry's ousting "is too insignificant for comment."

BEST COPY AVAILABLE

860721380

The Emma Goldman Papers

[Interview] Impossible to Work With Communists / Emma Goldman.– pp. 4, 7 ; 26 cm. *In* The Ideal [Bronx]. –Vol. 2, no. 2 (April, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"IMPOSSIBLE TO WORK WITH COMMUNISTS" -----Emma Goldman

"The communist tactics of trying to disrupt the Socialist movement, defeat their own ends". "They pave the way for National Socialism". So said Emma Goldman famous Anarchist leader, who was deported in 1919 for her activities in opposition to the World War; and recently allowed to enter this country for a period of ninty days. In a recent interview with two members of "THE IDEAL" staff, she stated her opinions on various phases of the labor movement throughout the world.

She does not blame the Socialist Pary for not having entered into a United Front with the Communist Party. However, she does blame the Socialist in Germany for not having stopped the advance of Hitlerism, when it was in their power to do so. She decries their action of having helped elect President Von Hindenburg who allowed Hitler to gain control. In discussing Austria, Miss Goldman commended the heroic stand made by the Socialists in defending their institutions against the brutal onslaught of Heimwehr Fascists. Although she believes that the Austrian Socialists ought to have made better preperations that the recent battles might not have ended in disaster, she feels that the Socialists leaders of Austria having realized that Fascism was growing, ought to have nipped it in the bud.

In her opinion, the Soviet Government is succeding to the extent that it is firmly entrenched in Russia, but that step by step it is moving further and further away from its original ideal, Socialism. To remain in power it has suppressed political freedom.

When asked what she thought of the NRA, she said that she is not in a position to formulate an opinion of it, "not having been in close contact with it". But she expects in the near future to make a survey of the American factories while passing through the various cities on her lecture tour of the U. S., and will then be able to formulat an opinion. She believes that the American worker today is not turning to the labor movement as fast as the European worker, "because he still has a strong middle class psyoology," and feels his poverty not in a social sense, but as an individual.

According to Miss Goldman, Spain is the hope of the world. The Spanish people are by nature non-parliamentarians, and therefore there is a large Anarchist movement in Spain. She reprimands the Spanish Socialists for having placed Spain in the hands of reaction. She beleibes that the Spanish workers are profiteering by the mistakes made by their comrades in Germany and Austria.

When asked why the Anarchists don't work with the Socialists, so that when Socialism comes they might be that much nearer to their goal, she said that as long as Socialists believed in the state, They would not in the event that they achieved power, tolerate Anarchists, who are opposed to the state. She pointed out however, that Socialists and Anarchists have in the past cooperated on immediate issues such as strikes, and opposition to war. She recalls how as a youngster she worked with Eugene V. Debs and Morris Hillquit and how she defended the Mensheviks in Soviet Russia.

Wherever she went she found that it was the youth more than the older people who were militantly active in the movement, of labor. In Germany she found that before the advent of Fascism the youth of all shades of radical opinion managed to work together in conducting huge rallies. The English "No More War" youth

(continued on page seven)

BEST COPY AVAILABLE

791

860721380

The Emma Goldman Papers

[Interview] Impossible to Work With Communists / Emma Goldman. – pp. 4, 7 ; 26 cm. *In* The Ideal [Bronx]. – Vol. 2, no. 2 (April, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

THE UNITED FRONT
(Con't. from page 2)

what was left of this united front and added to this sabotage the destruction of Bakuninism itself in later years.

We are Marxizn Socialists, not Bakunin sectarians. He who comes with an olive branch in hand that also conceals a knife for his allies is the enemy of the working class and we should have nothing to do with him.

THE INTERVIEW
(Con't from page 4)

movement has grown to tremendous proportions. In France the Anarchist youth movement was tremendously active.

In her concluding remarks she put forth the theory that the state will never die of itself. The only time the stat can be done away with is when the workers rise up and "kick it out".

Seymour Olicker & Abe Kramer

KARL MARX
(Con't. from page 3)

Manifesto, which is now regarded as the "bible" of the Socialist Parties of the world.

Marx was later expelled from Belgium for his activities, and went to Paris, where he was allowed to stay but one year. The last country that marx went to was London. There he wrote "Das Kapital" and became aleader of the First International. The prophet of Socialism died March 14, 1883 in London.

Karl Marx's ideas are being taught all over the world. Though dead more than a half a century his ideas gain new recruits every day. His recruits, are workers , from every land, workers of every color and creed, who are proud to be known as the forllowers of Karl Marx. Abe Kramer.

Join the Y. P. S. L.

CURRENT BOOKS (con't.)

The first time I read it, I was really inspired. It seemed, that I was an ardent Epic Plan follower. The second time I read it, I seemed to have "cooled down". It sounded sort of utopian. Democrats and Socialism don't seem to agree. Anyway Sinclair, being a radical writer has the "right" to prophecize. Didn't H. G. Wells, London, and many other radical writers do the same?

****

America at the Crossroads
by David P. Berenberg
Rand School Press

This book is mainly a discussion on whether America is "ripe" for Socialism. The auther tries to give us a picture of capitalist developement in Americe.

He points out that the objective conditions for Socialism were not present in the early years of Capitalism in America. (Beginning of the 19th century. He then gives us a short interlude consisting of the history of the growth of the Socialist and Labor movements in America, till the World War. His main point here is to prove that after the war the objective conditions, (in this case post war prosperity) "for its" (Socialist movement's) "developement seemed for the moment not to be present in American life".

After giving us a picture of post war prosperity, he comes to the depression in 1929. He points out that the cause of the depression was that foreign markets were "narrowing down". He treats Hoover in a rather sarcastic manner, calling him "the Great Engineer", and the Great Promoter". He ridicules the N. R. A., and says its bound to fail. He then describes Fascism in different countries.

He holds, that the objective conditions for Socialism are now here, namely the deppression and the breakdon of Capitalism.

Louis Baker

BEST COPY AVAILABLE

890925000

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Returns to City / Emma Goldman.– p. 16 ; 36 cm. *In* [The New York Times?]. –[(April 1?, 1934)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16 C

EMMA GOLDMAN RETURNS TO CITY

Pays Her Verbal, but Faint, Respects to Roosevelt, Hitler and Mussolini.

FINDS YOUTH OUR HOPE

Anarchist Says President Has a Good Radio Voice and Is Much Brighter Than Kerensky.

With eleven weeks of her ninety-day tour of the United States behind her, Emma Goldman, exiled anarchist, returned to New York yesterday, established herself at the Fifth Avenue Hotel and found time to pay her respects, verbally, to such diverse personages as President Roosevelt, Hitler and Mussolini.

Of the three, the President came off best, but not well.

"He has a very pleasant voice on the radio," said Miss Goldman. "Beyond that I really wouldn't want to say anything."

Later, however, she unbent to the extent of saying that "Roosevelt has too much intelligence to be a Kerensky." The remark was expanded to a discussion of the charges of Dr. Wirt, whom Miss Goldman dismissed with the characterization, "Apparently, he is a man who cannot endure obscurity." As for Hitler and Mussolini, she lumped them together under the title of "nuisances."

The United States, she believed, will be the last country in the world to have a revolution. Too many Americans still believe that their sons may become President, or accumulate a fortune, and are therefore not interested in changing the existing system, she declared. In this connection she pointed out that she does not regard the New Deal or the NRA as revolutionary.

The greatest hope of social change in the United States lies with the youth of the country, she declared, adding that her tour had shown her that young people are far more interested in serious topics than they were when she was deported fifteen years ago. Youth, she asserted, is particularly interested in preventing war, which she declared to be imminent in Europe.

Two other personalities to whom she gave passing mention were John F. Curry and Leon Trotsky.

Mr. Curry's removal as leader of Tammany Hall was "no magnificent," to merit comment, she declared. As for Trotsky, the French police who raided his villa near Paris were unduly alarmed by his activities, she said.

"Trotsky cannot start a revolution, nor a fourth international," she said, "by writing pamphlets."

Miss Goldman is scheduled to lecture Thursday evening at Webster Hall. Subsequently, before the expiration of the ninety-day limit set on her stay in the United States, she will leave for Canada.

BEST COPY AVAILABLE

891108005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here, still Has Bit of Old Fire / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 29 cm. *In* St. Louis Star-Times. —(April 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16599

Noted Anarchist Visits City

EMMA GOLDMAN.

TWO INDICTED IN DILLINGER ESCAPE, TO MAN ACCUSED IN OTHERS CENSURED DIPLOMA MILL QUIZ

Indiana Grand Jury Votes True Bill Against Court Attache and Jail Turnkey.

CROWN POINT, IND., A... (I. N. S.)—Ernest Blunk, ... print expert of the Lake County criminal court, and Sam Cahoon, aged jail employe, were indicted by a special six-man grand jury today on charges of aiding John Dillinger and Herbert Youngblood in their escape from jail here on March 3.

Blunk, finger-print expert at the jail, was kidnaped by Dillinger ... carried across the state line into Illinois. Cahoon was a turnkey under Sheriff Lillian M. Holtz. Both officers were arrested a few ... after the jail delivery ... prepared by Prosecutor ... Estill and have been at liberty ... $1,000 bonds pending ... jury's report.

St. Louisan Asserts George Lindsay Promised to Get Arkansas Chiropractic License.

A ... that he paid George M. ... of Kansas City, Mo., $1,000 ... promised a decision for him to practice ... in Arkansas ... been made to the police ... Eric Ebert, 1022 Park avenue, ... is announced today.

On the basis of Ebert's statement, Detectives Sergts. Albert W. Bean and ... who have been investigating ... sell companies to sell ... chiropractic credentials ... Prosecuting Attorney Rosecan ... warrant against Lindsay. ... listening to the complaint ... would take it under ...

... 44-year-old head of the ... Society of Kansas ... been arrested in ...

HELD ON $25,000 BOND IN HAGER EXTORTION CASE

George Cubano Bound Over After Manuel Lopez Testifies He Read Notes.

George Cubano, 25-year-old Filipino chauffeur, today was ordered held on $25,000 bond for the United States District Court. He is charged with participating in an extortion plot against Louis A. Hager, Jr., son-in-law of the late August A. Busch, last fall.

The order was issued by United States Commissioner Burke following a preliminary hearing, during which the commissioner heard testimony of Manuel C. Lopez, Filipino chauffeur who has admitted he tried to extort $1,000 from Hager, his former employer.

The third of the trio charged with participating in the plot, Andrew Haime, also a Filipino, who, with Lopez, was arrested in New Orleans, ... present at the hearing. All ... charged with violating the Lindbergh act, which provides a penalty on conviction of not more than 20 ... in prison for using the mails ... extort.

Cubano, who has asserted that he ... of the charge, sat ... gave testimony ...

Lopez, ... 2 inches tall, in heavy ... a leather windbreak, dark ... dark shoes, his face ... sometimes ... completing each ... question with "sir."

He ... writing two letters ... one on September 24 and ... September 25, in a hotel on ... near Grand boulevard. ... Cubano read the letter. ... "Did he know what was in them?" ... Assistant District Attorney ... "I think he did, sir," answered Lopez. "He read them."

Lopez, who said his real surname ... but that he has long been known as Lopez, said: "I con... the whole plan ahead of that ... of me, sir."

He asserted that he was in such poor health he didn't know whether he would live until the trial was over. He was represented by Thomas E. Dowling and Francisco M. Dolan, attorneys.

The letters purported to show knowledge of a kidnaping plot against Hager's 3-year-old son, Louis Hager III, which the writer would "expose" for $5,000.

SCULLIN APPOINTED EXCISE COMMISSIONER

Continued From Page One.

... of Leavenworth, Kan. He is a widower and resides at Hotel Jefferson.

The new liquor control ordinance

YEAR TERM FOR ACTING AS DOCTOR WITHOUT LICENSE

W. J. Voss Also Fined $500—Two Witnesses Say He Treated Them.

On the testimony of two witnesses William J. Voss, 60, was found guilty in the Court of Criminal Correction of practicing medicine without a license, sentenced to a year in the workhouse and fined $500 by Judge Butler.

Barney Diamond, filling station attendant, and Mrs. Emma Sevedge, 4343 Neosho street, testified Voss treated them for eye ailments and charged fees.

Diamond said Voss obtained $1 from him for a bottle of fluid which he was instructed to rub on his eyes to relieve strain. He declared Voss massaged his eyes at a filling station at Delmar boulevard and DeGiverville avenue and said he agreed to pay Voss $3 for the treatment.

Voss also instructed him to rub some of the liquid on his hands and inhale the vapor, Diamond testified. When he failed to obtain relief Diamond said he took the bottle to an assistant city chemist, Lynn Kistner. Kistner testified the sample contained a chemical found in paint remover.

Mrs. Sevedge identified Voss as the man who collected a fee from her for a treatment at her home.

Voss denied having visited the woman's home and said he did not represent himself to Diamond as being a physician.

In answer to a question by Assistant Prosecuting Attorney Hough, Voss said he served one year of a three-year sentence on a bad check charge in the Colorado State Penitentiary.

In passing sentence upon Voss, Judge Butler declared: "We are going to put a stop to an ex-convict running around the streets soliciting business to treat eyes."

EMMA GOLDMAN IN ST. LOUIS TO LECTURE

Continued From Page One.

... L. to enlarge its membership. The NRA has helped teach the workers to stand together; to realize that only through their concentrated efforts can they gain anything."

Since she has always said the philosophy of anarchism was generally misunderstood, Miss Goldman was asked about it. "I really hadn't ought to give a lecture on anarchism," she said, "but I'll define it.

"Anarchism is the philosophy of the social theory based on liberty unrestricted by man-made law; the theory that all governments maintain themselves by coercion and force.

BEST COPY AVAILABLE

891108005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here, still Has Bit of Old Fire / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 29 cm. *In* St. Louis Star-Times. —(April 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Indiana Grand Jury Votes True Bill Against Court Attache and Jail Turnkey.

CROWN POINT, IND., April 3.—(I. N. S.)—Ernest Blunk, finger-print expert of the Lake County criminal court, and Sam Cahoon, aged jail employe, were indicted by a special six-man grand jury today on charges of aiding John Dillinger and Herbert Youngblood in their escape from jail here on March 3.

Blunk, finger-print expert at the jail, was kidnaped by Dillinger and carried across the state line into Illinois. Cahoon was a turnkey under Sheriff Lillian M. Holley. Both officers were arrested a few days after the jail delivery on warrants prepared by Prosecutor Robert G. Estill and have been at liberty on $1,000 bonds pending the grand jury's report.

The jury said it found "no direct evidence" that graft played a part in the almost comic ease with which Dillinger locked up his guards in their own cells and walked to freedom with only a wooden gun to aid him.

With the indictment the grand jury returned a 3,000-word censure of county officials, deputy sheriffs and jail guards that charged negligence, inadequacy and cowardice.

Judge William J. Murray of the Criminal Court and William Schroeder, president of the Lake County Council, the report said, opposed removal of Dillinger to the Indiana state penitentiary and promised to furnish adequate guards to keep him in jail, but such guards as furnished "were practically worthless."

Only two persons Prosecutor Estill and John Hudak, a trusty -were commended by the jury.

A photograph of the prosecutor and Dillinger, with the outlaw's arm flung intimately over Estill's shoulder, was "taken at a moment when the prosecutor had been on duty for forty-eight hours," the jury said.

The Crown Point jail, the jurors found, "would hold any criminal in the country" if properly guarded. The jury continued:

"But while Dillinger was a prisoner, the jail was not under proper guard. The guards provided were untrained, inexperienced and unfit."

WOMAN STABS SELF WITH ICEPICK DURING QUARREL

Rushed to the City Hospital last night with a stab wound below the heart, Mrs. Pearl Spiros, 36 years old, of 1335 Park avenue, told the police she had plunged an icepick into her chest following an argument with her husband, Thomas. The husband said they "only had a few words" and that he didn't know she had stabbed herself.

GANGSTER SILSBY DENIED SUPREME COURT REVIEW

WASHINGTON, April 3.—(U. P.)—Frank Silsby, former St. Louis gangster, under sentence of four years to fourteen years in the Louisiana State Penitentiary for robbing the Canal Bank & Trust Co. in New Orleans, yesterday was [illegible]

St. Louisan Asserts George Lindsay Promised to Get Arkansas Chiropractic License.

A statement that he paid George M. Lindsay of Kansas City $500 on Lindsay's promise to obtain for him a license to practice chiropractic in Arkansas has been made to the police by Eric Ebert, 1022 Park avenue, the police announced today.

On the basis of Ebert's statement, Detective Sergts. Albert W. Bean and Martin Cliffe, who have been investigating an alleged conspiracy to sell fraudulent chiropractic credentials, asked Prosecuting Attorney Roseean to issue a warrant against Lindsay. Rosecan after listening to the complaint said he would take it under consideration.

Lindsay, 44-year-old head of the Educational Aid Society of Kansas City, is one of four men arrested in connection with the alleged conspiracy. Warrants already issued charge him with conspiracy to commit a misdemeanor in the issuance of fraudulent diplomas and with selling such diplomas. He is at liberty on $500 bond, returnable April 10 in the Court of Criminal Correction.

Tried to Avoid Red Tape.

According to the detectives, Ebert told them he is fully qualified to obtain a chiropractic license for himself, but that he heard in a round-about manner that Lindsay could secure the credentials for him and avoid the "red tape" contingent upon a formal application.

Believing Lindsay had some legitimate and quasi-official connection through which he could obtain a license, Ebert told the detectives, he met the Kansas City man at the American Annex Hotel January 20 and paid the $500. He has not received the license.

Ebert said he wrote to the secretary of the Arkansas Chiropractic Board to ask what qualifications were necessary to obtain a license, then forwarded the secretary's reply to Lindsay.

Letter Is Found.

The latter letter, found in the effects of William T. Gallagher, Kansas City optometrist, also arrested in connection with the alleged conspiracy, prompted the detectives to question Ebert.

Ebert informed the detectives he attended the now defunct College of Physicians and Surgeons in Kansas City for three years, then returned to St. Louis where he was graduated from the Missouri College of Chiropractics. He has no license to practice in Missouri.

In addition to Lindsay and Gallagher, George M. Lindsay, Jr., stepson of Lindsay, and Gustave H. Lindsay, 4048 Juniata street, have been arrested.

BOY TAKING 'LAST SKATE' IN STREET HIT BY AUTO

Taking "one last skate" in the 1400 block of Dolman street before going home, 15-year-old William Codemo [illegible] out from the west curb on his roller skates at 8 p. m. yesterday and was struck by an automobile driven by James Houston, 1036 [illegible] asked Assistant District Attorney Stattler. "I think he did, sir," answered Lopez. "He read them."

Lopez, who said his real surname is Lijauco, but that he has been known as Lopez, said, "I received the whole plan ahead of time. It's all on me, sir."

He asserted that he was in poor health he didn't know whether he would live until the trial was over. He was represented by Thomas E. Dowling and Francisco M. Ibalio, attorneys.

The letters purported to show knowledge of a kidnaping plot against Hager's 3-year-old son, Louis Hager III, which the writer would "expose" for $5,000.

SCULLIN APPOINTED EXCISE COMMISSIONER

Continued From Page One.

of Leavenworth, Kan. He is a widower and resides at Hotel Jefferson.

The new liquor control ordinance was signed by Mayor Dickmann on March 23 and became effective immediately, in view of the fact it contained an emergency clause.

However, administration of the law has necessarily been held up until the excise commissioner could take charge.

The law provides a salary of $6,000 a year for the excise commissioner. In addition there will be a deputy commissioner at $4,000 a year, four inspectors at $2,000 each and a file clerk at $1,800.

St. Louis had five excise commissioners before prohibition. The last one was Edward S. Lewis, who served from 1917 to 1920.

The other commissioners were: Thomas Mulvihill, from 1905 to 1909; former Gov. Henry S. Caulfield, from 1909 to 1910. Edwin W. Lee, from 1912 to 1913, and Thomas L. Anderson, who was succeeded by Lewis.

BANDITS GET $629 IN THREE HOLDUPS HERE

Bandits obtained $629 in cash and $50 in checks in three holdups late yesterday and last night. The victims were:

Morris Kopil, held up in his liquor store at 709 Washington avenue by a man who took $420 from the cash register and escaped on foot.

William H. Paul, 6526 Curtis avenue, insurance agent, held up in the 4400 block on North Newstead avenue by a man who took $175 in cash, $50 in checks, and escaped in an automobile.

Ernest Barnes, St. Clair, Mo., held up in an alley in the rear of the 2900 block on Pine boulevard by a man who forced him to drive to the rear of 4512 West Pine boulevard, where he took $29 in cash and Barnes' automobile.

MISSOURI TEACHERS WILL GET $900,000 FROM U. S.

WASHINGTON, April 3.—(I. N. S.)—Teachers in needy schools in Missouri will get $900,000 under the federal relief program announced yesterday by Relief Administrator Harry Hopkins. The government has set aside $15,000,000 for release in twenty-five states upon receipt of reports certifying that schools could not remain open during the current year without financial aid.

[illegible] Judge Butler [illegible] going to put a [illegible] on ex-convict [illegible] open."

EMMA GOLDMAN IN ST. LOUIS TO LECTURE

Continued From Page One.

[illegible] to enlarge its membership. The NRA has helped teach the workers to stand together; to realize that only through their concentrated efforts can they gain anything."

Since she has always said the philosophy of anarchism was generally misunderstood, Miss Goldman was asked about it. "I really hadn't ought to give a lecture on anarchism," she said, "but I'll define it.

"Anarchism is the philosophy of the social theory based on liberty unrestricted by man-made law; the theory that all governments maintain themselves by coercion and force, represent only vested interests, and are harmful and unnecessary.

"I do not believe in centralization. I believe that the people on the spot know better what they need in the way of regulations than those in London, in Paris, in Berlin or even in Washington.

"I believe in the federation of communities, in a free social system."

"But," someone objected, "there is no example in history of such a system working. We simply have to take your word for it."

"You don't have to take my word for it," Miss Goldman replied, rather incensed. "The very things anarchists fought for fifty years ago are now accepted.

"Spain is the most immediate hope of the anarchists. There are 1,500,000 workers and others organized as anarchists in Spain. They include writers, professors, doctors and even lawyers. There are many brilliant people who realize that governments always fail in dealing with great issues."

Speaking of the need for government, Miss Goldman laughed. "I never needed a policeman in my life," she said. "I never called for one. They always called me.

"I first had my troubles with the authorities in 1892. I organized the unemployed and led chalk markers who were striking and demonstrated in Union Square. My most radical utterance was a quotation from Cardinal Manning to the effect that a man with bread should share a crust with him who had none.

"I got a year for that. Incidentally, I advise all of you to go to prison for a year. You might learn something. I learned more about the motivation of human beings there I would in five years in a university.

"Students now have a changed attitude, however. Formerly they went to school just to be able to get rich quick. With that possibility removed, they now are trying to learn something and to share their knowledge with others. In other words, they are becoming social-minded."

Here's a new tune for your player-piano. . . . The jingle of cash . . . Brought about when sold through Star-Times Want Ads. —Advertisement.

STIX, BAER & FULLER

BEST COPY AVAILABLE

891108005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here, still Has Bit of Old Fire / Emma Goldman.– pp. 1-2 ; 29 cm. *In* St. Louis Star-Times. –(April 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16599

LOUIS STAR-TIME

ST. LOUIS, TUESDAY, APRIL 3, 1934.

njured Dancer

By a Staff Photographer.

SENATORS DEBATE ROOSEVELT'S 'TRIAL AND ERROR' POLICY

EMMA GOLDMAN HERE, STILL HAS BIT OF OLD FIRE

Woman Anarchist Recalls Old Days in Missouri, Including Her Term in Prison at Jefferson City.

SAYS THERE IS THE PLACE TO LEARN HUMAN NATURE

Declares NRA Program Is Unable to Serve Its Purpose—Will Lecture at Odeon Thursday Night.

Picture on Page 2.

A short, plump woman, with graying hair was among the passengers who alighted from an early train at Union Station today.

Dressed in simple but neat fashion, with a chic tricorn hat, navy blue dress and tan coat, wearing gold-rimmed glasses and smiling demurely, she might have been someone's mother coming home.

But she was once called "the most dangerous woman in the world."

It was Emma Goldman, archanarchist, arriving here to lecture at the Odeon Thursday at 8:30 p. m. on "The College of German Culture."

It was not until she sat down to breakfast at Hotel Jefferson, with old friends and reporters, that her opinions, if not her appearance, set her apart from other women.

"Red Emma" showed some of the old fire as she spoke of all government, ending end of the N.R.A. "with all its good intentions," being unable "to do what it set out to do within the present framework," and of a penitentiary being "about the [illegible] learn human nature."

In Reminiscent Mood.

However, it was in a tone of rosy [illegible] she told of St. [illegible] of decades ago:

NRA DENOUNCED BY ATTERBURY AS TOO DRASTIC

Pennsy President Asserts Recovery Program Will Fall 'of Its Own Weight'—Calls Whole Theory Wrong.

SEVERE IN CRITICISM OF LABOR PROVISIONS

Says Roosevelt 'Did Great Job,' but Adds It Was Mistake to Force Codes on Industries Unprepared for Them.

PHILADELPHIA, April 3.—(U.P.)—President Roosevelt has "done a great job" toward achieving national recovery, but major sections of the National Industrial Recovery program will fail because they are "entirely too drastic," W. W. Atterbury president of the Pennsylvania Railroad, declared today.

The railroad executive's pronouncement, delivered at a press conference predicted that the recovery program eventually would fall "of its own weight."

Atterbury, former Republican national committeeman, summoned eight reporters to his offices and, speaking without notes, discussed present and future conditions.

"I think in many respects Mr. Roosevelt has done a great job," he said, "but I am convinced that it was a mistake to force codes on certain industries which were unprepared for them."

"The whole theory of the NRA, of increasing wages and shortening hours to hasten recovery, is wrong. If that theory were correct, the President should immediately impose a two or three day week at greatly increased wages."

Opposes Wagner Bill.

Atterbury said he felt the Wagner labor bill was "too drastic."

"As a matter of fact the labor provisions of the NRA are too stron[illegible]

CAPT. PATRICK KIRK

Block Bros. Photo

Veteran police officer, for fourteen years commander of the Soulard police district, who died today.

PATRICK KIRK, POLICE CAPTAIN 14 YEARS, DIES

Succumbs at St. John's Hospital After Long Illness—62 Years of Age.

Police Capt. Patrick Kirk, one of the most widely known members of the police department died today at St. John's Hospital after a long illness. He was 62 years old.

Capt. Kirk, for fourteen years head of the Soulard District, entered the hospital March 12 for treatment of a kidney ailment. He showed steady improvement until last Wednesday night, when he suffered a paralytic stroke. He had been in a coma for several days.

[illegible] Jewish to Colle[illegible]

BEST COPY AVAILABLE

891108005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here, still Has Bit of Old Fire / Emma Goldman.– pp. 1-2 ; 29 cm. *In* St. Louis Star-Times. –(April 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

By a Staff Photographer.

SENATORS DEBATE ROOSEVELT'S 'TRIAL AND ERROR' POLICY

Dickinson Says Administration Would Ruin U. S. Credit—Connally Replies.

WASHINGTON, April 3.—(U. P.)—Charges that the Roosevelt administration is threatening to wreck the nation's credit through its financial policy, made by Senator Dickinson, Iowa, Republican, touched off political oratory in the senate today.

Crowded galleries listened and the $300,000,000 tax bill was held in abeyance while the upper chamber put on one of its famous shows, with Senator Tom Connally, Texas, Democrat, defending the administration.

Dickinson charged that the Democratic course was designed to wreck the treasury, a statement interpreted by Connally as indicating Dickinson's hope that such would be the result.

The Republican also criticized the farm relief measure, the NRA, and the policies of the "brain trust" as set forth in Assistant Secretary of Agriculture Tugwell's latest book.

Dickinson read sections from Tugwell's book and from earlier articles in favor of a planned economy, in which the author said there would be no peace as long as people worked under the present form of industry and that a laissez-faire policy of economics was accountable for many present ills.

Present policies of the gover[illegible] Dickinson declared, call for a program of "trial and error" which [illegible] far has consisted of "mo[illegible] and all errors." He said [illegible]

Days in Missouri, Including Her Term in Prison at Jefferson City.

SAYS THERE IS THE PLACE TO LEARN HUMAN NATURE

Declares NRA Program Is Unable to Serve Its Purpose—Will Lecture at Odeon Thursday Night.

Picture on Page 2.

A short, plump woman with graying hair was among the passengers who alighted from an early train at Union Station today.

Dressed in simple but neat fashion, with a chic tricorn hat, navy blue dress and tan coat, wearing gold-rimmed glasses and smiling benignly, she might have been someone's mother coming home.

But she was once called "the most dangerous woman in the world."

It was Emma Goldman, arch-anarchist, arriving here to lecture at the Odeon Thursday at 8:30 p. m. on "The Collapse of German Culture."

It was not until she sat down to breakfast at Hotel Jefferson, with old friends and reporters, that her opinions, if not her appearance, set her apart from other women.

"Red Emma" showed some of the old fire as she spoke of all government being evil; of the N.R.A. "with all its good intentions," being unable "to do what it set out to do within the present framework," and of a penitentiary being "about the only place to learn human nature."

In Reminiscent Mood.

However, it was in a tone of rosy reminiscence that she told of St. Louis experiences of decades ago; of her "fine friend," the late William Marion Reedy; of speaking in an old hall at Tenth and Carr streets, and of giving herself up to the police in Chicago when she was accused of assassinating President McKinley.

She leaned forward in her chair and asked the waitress for coffee, "good coffee, not like my mother used to make." Her small left hand pressed against her face, she was ready for all questions, although she called the attention of her interviewers to the fact that she had promised to do nothing toward furthering anarchism during the ninety-day stay she has been allowed in this country.

She recalled two years spent in the penitentiary at Jefferson City, for speaking against the draft in 1917, and of her subsequent deportation to Russia. Only twenty-seven days of the ninety-day period which she may spend on her first return trip to this country remain.

As she spoke, her mouth was firm and there was a look of determination in the jut of her chin. "The NRA," she said, "is a sincere attempt to bolster up the old system.

"While it is still too young to predict as to its success, I do not believe it can accomplish its aims."

First Flag Was Red.

A member of the party remarked that writers are speaking of the changes brought about by the administration as "revolution." Miss Goldman had a quick reply. "A pink tea, I should say, or a nice bridge party."

"The average American," she added, "has always thought that if one [illegible]ed tie he was a revolutionary dangerous 'red.' Americans [illegible]rget that their first [illegible] and the Sons and

ery Program Will Fall 'of Its Own Weight'—Calls Whole Theory Wrong.

SEVERE IN CRITICISM OF LABOR PROVISIONS

Says Roosevelt 'Did Great Job,' but Adds It Was Mistake to Force Codes on Industries Unprepared for Them.

PHILADELPHIA, April 3.—(U.P.)—President Roosevelt has "done a great job" toward achieving national recovery, but major sections of the National Industrial Recovery program will fail because they are "entirely too drastic," W. W. Atterbury, president of the Pennsylvania Railroad, declared today.

The railroad executive's pronouncement, delivered at a press conference, predicted that the recovery program eventually would fall "of its own weight."

Atterbury, former Republican national committeeman, summoned eight reporters to his offices and, speaking without notes, discussed present and future conditions.

"I think in many respects Mr. Roosevelt has done a great job," he said, "but I am convinced that it was a mistake to force codes on certain industries which were unprepared for them."

"The whole theory of the NRA, of increasing wages and shortening hours to hasten recovery, is wrong. If that theory were correct, the President should immediately impose a two or three day week at greatly increased wages."

Opposes Wagner Bill.

Atterbury said he felt the Wagner labor bill was "too drastic."

"As a matter of fact the labor provisions of the NRA are too strong for me," he said.

"The original intent of the NRA was to establish voluntary associations within each industry under government supervision and control. There was never any thought that industries would be forced to accept codes, but rather they would accept them because it would free them from the restrictions of the anti-trust laws.

"The government, and I do not necessarily mean Mr. Roosevelt, has gone entirely too far in the legislation it has supported.

"I am certain that most of the radical legislation which has been enacted by the congress will become negative by the inherent common sense of the American people."

Against Closed Shop.

Atterbury insisted that the "closed shop principle" in industry was "the worst thing that could happen to the workers themselves."

"I am unalterably opposed to a closed shop," he said vigorously, "because it takes freedom from the men. They are forced to obey the dictates of an outside labor leader.

"When the recovery program falls of its own weight, I believe that the voluntary industrial association will remain with us."

Asked how he would control corporations which refused to join the industrial association, he said: "If the majority in the industry approved the association, then the minority would be compelled to come in."

The railroad executive said the stock exchange control bill and the securities acts were "unfair to capital" and should be revised.

"In many of the countries of the world, and especially in Canada, recovery has gone far ahead of ours," he added. "[illegible]

Block Bros. Photo.

Veteran police officer, for fourteen years commander of the Soulard police district, who died today.

PATRICK KIRK, POLICE CAPTAIN 14 YEARS, DIES

Succumbs at St. John's Hospital After Long Illness—62 Years of Age.

Police Capt. Patrick Kirk, one of the most widely known members of the police department died today at St. John's Hospital after a long illness. He was 62 years old.

Capt. Kirk, for fourteen years head of the Soulard District, entered the hospital March 12 for treatment of a kidney ailment. He showed steady improvement until last Wednesday night, when he suffered a paralytic stroke. He had been in a coma for several days.

Closely Devoted to Calling.

Capt. Kirk had commanded the Soulard district ever since he was raised from a lieutenancy on March 9, 1920, an unusual record.

Known as the man with "a thousand founts of information," he was so devoted to his chosen profession that he never married. He resided at 5868 Cote Brilliante avenue.

He entered the police department March 25, 1895, after being a street car conductor. He seldom took a day off, even on legal holidays and regular recreation days, and he was on duty at 6 a. m. daily. He kept in touch with everything in his territory until late at night.

Kirk began his career as a mounted officer and was a striking figure on horseback. Five feet 10 inches tall, spare of build, he seemed fitted to his horse. And his activity in police duty soon gained him recognition.

He helped to bring about the conviction of "Lord" F. Seymour Barrington, bogus English nobleman, sentenced to death for a murder in St. Louis County, the sentence later being commuted and Barrington being allowed to return to England.

He became a sergeant on September 13, 1903, and later was transferred from the mounted police to the Deer street district. A short time later, when the notorious "Bottoms gang" was at its worst, he was sent to the Dayton station. Promotion to a lieutenant, then captain, followed.

He was on duty one Sunday in 1908, when members of the gang, having taken possession of the old West End Physical Culture Club, at Twenty-third street and Washington avenue, lured Patrolman Hilton into the place.

BEST COPY AVAILABLE

797

891108005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here, still Has Bit of Old Fire / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 29 cm. *In* St. Louis Star-Times. —(April 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

WASHINGTON, April 3.—(U. P.) - Charges that the Roosevelt administration is threatening to wreck the nation's credit through its financial policy, made by Senator Dickinson, Iowa, Republican, touched off political oratory in the senate today.

Crowded galleries listened and the $300,000,000 tax bill was held in abeyance while the upper chamber put on one of its famous shows, with Senator Tom Connally, Texas, Democrat, defending the administration.

Dickinson charged that the Democratic course was designed to wreck the treasury, a statement interpreted by Connally as indicating Dickinson's hope that such would be the result.

The Republican also criticized the farm relief measure, the NRA, and the policies of the "brain trust" as set forth in Assistant Secretary of Agriculture Tugwell's latest book.

Dickinson read sections from Tugwell's book and from earlier articles in favor of a planned economy, in which the author said there would be no peace as long as people worked under the present form of industry and that a laissez-faire policy of economics was accountable for many present ills.

Present policies of the government, Dickinson declared, call for a program of "trial and error" which thus far has consisted of "mostly trials and all errors." He said the government had "loaned the railroads so much money that we practically own them.

"Now it's proposed to loan money to industry. After we've loaned so much that no one can pay us back, we'll own industry, too.

"Bawling Oratory."

Connally, in reply, said:

"We are only trying to clear up the mess which the senator from Iowa and his party left us on the fourth of March, 1933. When that administration came into power and the senator had just come to the senate we had our ears deafened with his bawling oratory of what was going to be done for the farmer."

Connally referred to Dickinson as the author of "the greatest blunder ever made," referring to the Federal Farm Board.

"I'm not going to be rough," the Texan continued, "but I resent any senator standing on this floor and saying he wants to see the treasury wrecked to further his puny political fortunes."

COMPLIANCE BOARD TO BE ABOLISHED BY JOHNSON

WASHINGTON, April 3.—(I. N. S.)—Abolition of the National Compliance Board has been decreed, it was revealed today by Recovery Administrator Hugh S. Johnson, who said it would be succeeded by a litigation board, probably under the direction of Lieut. Col. Pat Lynch, of the infantry, whom Johnson designated as "the most advanced thinker in the army."

MARRIED MAN MURDERS GIRL, 17, KILLS HIMSELF

HAGERSTOWN, MD., April 3.—(U. P.)—Harold Hall, 40, former prohibition agent, shot and killed Miss Charlotte Hudson, 17, and then killed himself in the girl's apartment here today. Hall's widow and two children live in Virginia.

She leaned forward in her chair and asked the waitress for coffee, "good coffee, not like my mother used to make." Her small left hand pressed against her face, she was ready for all questions, although she called the attention of her interviewers to the fact that she had promised to do nothing toward furthering anarchism during the ninety-day stay she has been allowed in this country.

She recalled two years spent in the penitentiary at Jefferson City, for speaking against the draft in 1917, and of her subsequent deportation to Russia. Only twenty-seven days of the ninety-day period which she may spend on her first return trip to this country remain.

As she spoke, her mouth was firm and there was a look of determination in the jut of her chin. "The NRA," she said, "is a sincere attempt to bolster up the old system.

"While it is still too young to predict as to its success, I do not believe it can accomplish its aims."

First Flag Was Red.

A member of the party remarked that writers are speaking of the changes brought about by the administration as "revolution." Miss Goldman had a quick reply. "A pink tea, I should say, or a nice bridge party."

"The average American," she added, "has always thought that if one wore a red tie he was a revolutionist—a dangerous 'red.' Americans are apt to forget that their first flag was red, and the Sons and Daughters of the American Revolution are ashamed that their ancestors ever engaged in a revolution. They want to forget all about that.

"I'm one of His Majesty's subjects, you know. We still have free speech in England. We can even educate the policemen over there. Only the Fascists break up meetings and stick pins in those sitting next to them. And Jews are beaten up, of course, but Jews have been beaten up so much they'd be surprised if they weren't."

She was complaining about the restrictions imposed by the government in not allowing her to say what she wished while in this country. Returning to the theme of the administration, she said:

"For the first time the President is trying to do something for the ordinary man. But the working man is still not socially awakened in this country.

"Throughout the depression, with all his misery and suffering, he has considered that he has been visited by an infliction sent by some supernatural power. He hasn't yet realized that his troubles are inherent in the system he lives under.

"Five years of it, though, are beginning to make him 'sit up and take notice,' to use your American expression. Formerly the American thought he was the most privileged person in the world and was sitting on top of it. He's giving up the idea."

Flays A. F. L. Leaders.

The controversy in the automobile industry between heads of the industry and labor was mentioned briefly. Miss Goldman was asked if she believed the American Federation of Labor should be given "the dictatorial powers it demands."

"The A. F. of L.," she said "has to sweep out some of its old-fashioned methods and Methusalehs, such as William Green. Younger, more alert men, are its greatest need. 'Outlaw' unions are not the only hope.

"The NRA has helped the A. F. of

Continued on Page 2, Column 6.

industries would be forced to accept codes, but rather they would accept them because it would free them from the ratrictions of the anti-trust laws.

"The government, and I do not necessarily mean Mr. Roosevelt, has gone entirely too far in the legislation it has supported.

"I am certain that most of the radical legislation which has been enacted by the congress will become negative by the inherent common sense of the American people."

Against Closed Shop.

Atterbury insisted that the "closed shop principle" in industry was "the worst thing that could happen to the workers themselves."

"I am unalterably opposed to a closed shop," he said vigorously, "because it takes freedom from the men. They are forced to obey the dictates of an outside labor leader.

"When the recovery program falls of its own weight, I believe that the voluntary industrial association will remain with us."

Asked how he would control corporations which refused to join the industrial association, he said: "If the majority in the industry approved the association, then the minority would be compelled to come in."

The railroad executive said the stock exchange control bill and the securities acts were "unfair to capital" and should be revised.

"In many of the countries of the world, and especially in Canada, recovery has gone far ahead of ours," he added. "They have no recovery program."

Satisfied With Rail Act.

Confidence that the emergency railroad transportation act will result in a fair and profitable regulatory policy for American railroads was expressed by Atterbury earlier in making public his company's eighty-eighth annual report.

Net income of the Pennsylvania

Continued on Page 2, Column 3.

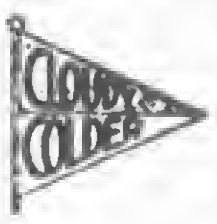
THE WEATHER

Forecast for St. Louis: Possibly thundershowers tonight, with much cooler; lowest temperature about 45; Wednesday, unsettled and cooler.

For Missouri: Cloudy and much cooler; possibly thundershowers in east and south portions tonight; Wednesday, unsettled; cooler in east and south portions.

For Illinois: Cloudy; showers and thunderstorms tonight and probably in extreme south portion Wednesday morning; colder Wednesday, and in west and extreme north portions tonight.

TEMPERATURE READINGS.

Midnight ...64	4 a. m.....63
1 a. m.....64	5 a. m.....64
2 a. m.....63	6 a. m.....63
3 a. m.....62	7 a. m.....63
	8 a. m.....63
	9 a. m.....64
	10 a. m.....66
	11 a. m.....69
	12 noon.....74
	1 p. m.....75
	2 p. m.....77
	3 p. m.....79
	4 p. m.....80

Relative Humidity.

12 noon	40
7 p. m.	65
7 a. m.	80

Stage of river, 4.8 feet, a rise of .7 of a foot.

Maximum temperature yesterday, 74 at 4 p. m.; minimum, 48 at 5 a. m.

There will be a full moon tonight.

Today's Features

"Chickie's Daughter" (Serial)	4
Washington Gossip	5
Three Guesses	5
Movie Time Table	6
Woman's Page	8
O. O. McIntyre	14
Market Page	15
Contract Bridge	16
Horoscope	16
Seein' Stars	16
'The Wild Bird' (Serial)	16
Comic Pages	16 and 17
Side Glances	17
Uncle Ray's Corner	17
Radio	18
Cross-Word Puzzle	19
Want Ads	19
Short Story	20

was so devoted to his chosen profession that he never married. He resided at 5666 Cote Brilliante avenue.

He entered the police department March 26, 1898, after being a street car conductor. He seldom took a day off, even on legal holidays and regular recreation days, and he was on duty at 6 a. m. daily. He kept in touch with everything in his territory until late at night.

Kirk began his career as a mounted officer and was a striking figure on horseback. Five feet 10 inches tall, spare of build, he seemed fitted to his horse. And his activity in police duty soon gained him recognition.

He helped to bring about the conviction of "Lord" F. Seymour Barrington, bogus English nobleman, sentenced to death for a murder in St. Louis County, the sentence later being commuted and Barrington being allowed to return to England.

He became a sergeant on September 12, 1908, and later was transferred from the mounted police to the Deer street district. A short time later, when the notorious "Bottoms gang" was at its worst, he was sent to the Dayton station. Promotion to a lieutenant, then captain, followed.

He was on duty one Sunday in 1922, when members of the gang, having taken possession of the old West End Physical Culture Club, at Twenty-third street and Washington avenue, hired Pinkerton men into the place.

"Connie the Sock," Sullivan, a paroled convict, shot Hutson. Kirk, rushing to the scene, captured Sullivan and later rounded up the whole gang.

Inside Information Unerring.

Capt. Kirk has been the pivot in the solution of so many crimes that it would be a difficult task to list them all. He was credited with having more sources of information than any one man in the police department.

His inside information in some instances has appeared uncanny. In one case, the murder of Ed Monham, in his district, the captain in less than twenty-four hours was able to name the killers.

It was Capt. Kirk who got the information that cleared up the murder of Elvis Pillow, Negro bank messenger, in 1921. In the same year he solved the murder of Andrew Deck, prohibition informer.

A few years ago, Capt. Kirk's habit of reading death notices in newspapers—on the chance that he might

Continued on Page 2, Column 2.

BEST COPY AVAILABLE

798

891108006

The Emma Goldman Papers

[Interview] NRA—"Pink Tea!" Says Emma Goldman / Emma Goldman.— (April 3, 1934, Emma Goldman Scrap Book, fragment).— 1 p. ; 25 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

NRA—'PINK TEA!,' SAYS EMMA GOLDMAN

Anarchist, in St. Louis for Few Days, Says It Has Helped Labor Federation.

Emma Goldman, anarchist, wartime prisoner and deportee, arrived in St. Louis today to spend some of the remaining 27 days for which she may stay in the United States, on a 30-day visitor's entry permit.

She is to speak at the Odeon Theater Thursday night on a theme announced as "The Collapse of German Culture." Until that time, she will be entertained by St. Louis friends, some of whom knew her when she was making fiery speeches in Franklin avenue halls, and some of whom met her when the late William Marion Reedy and the late Frank P. Crunden sponsored her later appearances.

At Hotel Jefferson, where she is to stay while in St. Louis, Miss Goldman as she signed the hotel register, though she is Mrs. John Colton, wife of a British subject met a few friends at breakfast, after he arrival from about five days in Chicago. Speeches at Northwestern University and the University of Chicago, and a reception at the latter institution, were part of an ordeal which, the stock woman of 65 admitted had been almost too much for her.

Her traveling costume was a blue dress, not without spots, a much fresher looking black straw hat with a brim partly white, and a tan cloak. Her spectacles have heavy lenses, that of the right eye being of massive thickness. A small wrist watch was the chief touch of feminine adornment.

Her View of NRA.

Revolution, for which she has been working most of her life, has not yet come to the United States, Miss Goldman says. Told that the word "revolution" is being used by some current writers to describe things done and things in prospect under the NRA and the Agricultural Administration, she commented:

"Revolution! Pink tea and bridge party!"

But she went on to voice a mild approval of some things that are being done. "NRA," she said, "has helped the American Federation of Labor to enlarge its membership. That teaches the workers to stand together. Of course, the A. F. of L. needs to get rid of its Methuselahs, and come into the control of new, alert people with a strong social conscience.

"The American worker is still only partly awake. He still seems to think his troubles and miseries are decreed by some [illegible]

BEST COPY AVAILABLE

870924514

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Welcome Home Tour of Emma Goldman / Emma Goldman.— [(April 6, 1934, Emma Goldman Scrap Book)].— 1 p. ; 28 × 18 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Welcome Home Tour 1599

- of -

EMMA GOLDMAN

You are invited to attend Emma Goldman's Welcome Home meeting at the Odeon Theatre, Thursday, April 5th, at 8:30 p. m. This will be the only public appearance Miss Goldman will make in St. Louis.

EMMA GOLDMAN SPEAKS.

Emma Goldman, at the Odeon Thursday night, addressed an audience whose small size would have depressed many a lesser speaker. Seemingly, it did not disturb her, though accustomed in her heyday to commanding overflow audiences, flanked sometimes by police reserves. It has been so in other cities where Miss Goldman has spoken on her tour. The older generation views her in a mood of reminiscence; the younger takes chiefly an antiquarian interest, if any. Other radical philosophies now hold the limelight, some having moved from the realm of theory to that of experiment. Anarchism has become a qnaintly idealistic philosophy, of only academic interest in our country, and Emma Goldman already has begun to fade into history and legend.

The condition on which her 90-day visit to the United States is permitted, a pledge to refrain from politicsl discussion, restrained hut did not throttle the speaker's eloquence. From her formal beginning as a lecturer on German literature and culture, she proceeded to an account of repression under the Nazis. Her words at times became parables, warning of what occurs in a land whose people permit reaction and bigotry to gain control.

On dropping her manuscript and replying to her hearers' questions, flashes of the old "Red Emma" came forth. Once called the "most dangerous woman in America," she gave what was actually a patriotic address. Still no lover of governments, she warned Americans to cherish their freedom, limited though it may be; to he eternally vigilant against those who would wrest it away; to seek greater freedom and fuller living. The anarchist gave, in whole-hearted sincerity, a message with which the Founding Fathers would have agreed. Her profound devotion to liberty, to freedom of thought, speech and assemblage, her ha ed of oppression, make Emma Goldman a distinguished figure of our day, no matter how we disagree with her particular tenets.

891108007

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Says in Speech Here She Is Still Anarchist / Emma Goldman.— p. 4 ; 30 cm. *In* St. Louis Globe. —(April 6, 1934).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

St. Louis Globe 16599
4-6-34

4A

Emma Goldman Says in Speech Here She Is Still Anarchist

Former Exile from United States Discusses Culture at Odeon.

The ringing declaration of faith, "I am still an anarchist" burst from the lips of Emma Goldman at the Odeon last night and brought loud applause from about 700 listeners, but not until after she had completed the reading of an address on "The Relations of Literature and Culture" and had laid aside her manuscript and taken up the task of answering questions which had been put to her by men and women in the audience.

Miss Goldman, who became an exile from the United States to cast in her fortune with Bolshevik Russia and is now in this country under special permit, explained at the outset of her talk that when she returned to this country it was stipulated that she speak here only on literary and cultural subjects.

She started out bravely along that line and after generalizations along that line with references to Voltaire, Rousseau and Diderot as the literary creators of the French revolution and Gogol, Gorky and Tolstoy as the literary fathers of the Russian Revolution, it soon became apparent that the culture of which she preferred to speak was that of Germany, which she said had been completely overthrown by the Hitler government. This government she described as being "not National Socialism, but National Fascism, a menace which the whole world must combine to crush."

New 'Temple of Culture.'

From this it was an easy step to a glowing recital of the persecution of the Jews in Germany.

"The gun, the knout and the implements of torture have succeeded the old German culture," Miss Goldman said. "There are now 220,000 political prisoners in German concentration camps. They are Jews, anarchists and syndicalists, all being persecuted by the present government, which has set up the shrine of a new temple of culture in Munich to exterminate Bolshevism, but is too blind to see the horrible things which it itself has done."

Miss Goldman recited the names of many noted scientists, educators, writers and artists expelled from Germany because they were Jews.

Unfortunately, she said, some Jews, like Ernest Littauer, author of the "Hymn of Hate" had joined the Hitler forces, but many others had preferred to make exiles of themselves rather than submit to torture and his Fascist Government.

Before beginning to answer questions put to her from the audience Miss Goldman stepped to the front of the platform and said impressively, "I want to tell you this. When you have lived in a Fascist country, or in any country where a form of government from the top has been set up and then you come back here, you realize that America still has some freedom.

"Here you are in this hall listening to *me*, an anarchist. You and I are not interfered with. You can leave here and know you won't be followed by the police and your homes won't be raided tonight and you won't be sent to concentration camps.

"Cherish that freedom more than anything on earth, or you will land in the same position the Europeans are in today. There are thousands tonight in German and Italian concentration camps and in Russian prisons. We will take up a collection here for political refugees."

Cigar boxes were passed for contributions. They totaled $24.65.

The gist of Miss Goldman's answers to questions was that "the present liberal government of the United States should be urged to welcome political refugees from all oppressed countries; that those who are in freedom should organize and be prepared to fight for it, if necessary; that no people can ever expect to have liberty given to them from the top, and that there should be an organized boycott against Germany as a rebuke for its persecution of the Jews.

Asked by a man in the audience [illegible] of the Fascist

BARGE LINE PROTESTS RAIL COMPETITION

St. Louis Attorney Attacks I. C. C. Action in Supreme Court.

By Associated Press.

WASHINGTON, April 5.—A barge carrier protested against railroad competition today in the Supreme Court.

The Mississippi Valley Barge Line Company complained that the Illinois Central and other railroads were proposing to engage in harmful competition by lower rates on sugar.

Through James R. Van Slyke of St. Louis, counsel, it insisted that the Interstate Commerce Commission had approved railroad rates on sugar from New Orleans, Mobile and other Southern Mississippi Valley points which would eliminate water competition.

He asserted the action of the commission, which has been supported by a three-judge Federal Court at St. Louis, violated congressional instruction to foster and encourage both water and rail transportation.

BEST COPY AVAILABLE

891108007

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Says in Speech Here She Is Still Anarchist / Emma Goldman. – p. 4 ; 30 cm. *In* St. Louis Globe. –(April 6, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The ringing declaration "I am still an anarchist" burst from the lips of Emma Goldmen at the Odeon last night and brought loud applause from about 700 listeners, but not until after she had completed the reading of an address on "The Relations of Literature and Culture" and had laid aside her manuscript and taken up the task of answering questions which had been put to her by men and women in the audience.

Miss Goldman, who became an exile from the United States to cast in her fortune with Bolshevik Russia and is now in this country under special permit, explained at the outset of her talk that when she returned to this country it was stipulated that she speak here only on literary and cultural subjects.

She started out bravely along that line and after generalizations along that line with references to Voltaire, Rousseau and Diderot as the literary creators of the French revolution and Gogol, Gorky and Tolstoy as the literary fathers of the Russian Revolution, it soon became apparent that the culture of which she preferred to speak was that of Germany, which she said had been completely overthrown by the Hitler government. This government she described as being "not National Socialism, but National Fascism, a menace which the whole world must combine to crush."

New 'Temple of Culture.'

From this it was an easy step to a glowing recital of the persecution of the Jews in Germany.

"The gun, the knout and the implements of torture have succeeded the old German culture," Miss Goldman said. "There are now 220,000 political prisoners in German concentration camps. They are Jews, anarchists and syndicalists, all being persecuted by the present government, which has set up the shrine of a new temple of culture in Munich to exterminate Bolshevism, but is too blind to see the horrible things which it itself has done."

Miss Goldman recited the names of many noted scientists, educators, writers and artists expelled from Germany because they were Jews.

Unfortunately, she said, some Jews, like Ernest Littauer, author of the "Hymn of Hate" had joined the Hitler forces, but many others had preferred to make exiles of themselves rather than submit to the new government.

"I can tell you this because I know what I am talking about," she said. "There is now a price of 10,000 gold marks on the head of Prof. Albert Einstein. There was a price of 20,000 marks on the head of Prof. Lessing after he fled. He was captured and was killed in cold blood."

Says Germany Is Doomed.

Miss Goldman described Germany as now "poverty stricken in culture," and drew loud applause when she added, "Germany is doomed from the inside." The present government, she said, is not supported by a majority of the people, and she predicted that a world-wide economic boycott of Germany and the underground propaganda work being done there by anarchists, Bolsheviste and the intelligentsia would overthrow Hitlerism and his Fascist Government.

Before beginning to answer questions put to her from the audience Miss Goldman stepped to the front of the platform and said impressively, "I want to tell you this. When you have lived in a Fascist country, or in any country where a form of government from the top has been set up and then you come back here, you realize that America still has some freedom.

"Here you are in this hall listening to me, an anarchist. You and I are not interfered with. You can leave here and know you won't be followed by the police and your homes won't be raided tonight and you won't be sent to concentration camps.

"Cherish that freedom more than anything on earth, or you will land in the same position the Europeans are in today. There are thousands tonight in German and Italian concentration camps and in Russian prisons. We will take up a collection here for political refugees."

Cigar boxes were passed for contributions. They totaled $54.68.

The gist of Miss Goldman's answers to questions was that "the present liberal government of the United States should be urged to welcome political refugees from all oppressed countries; that those who are in freedom should organize and be prepared to fight for it, if necessary; that no people can ever expect to have liberty given to them from the top, and that there should be an organized boycott against Germany as a rebuke for its persecution of the Jews.

Asked by a man in the audience what she thought of the Zionist movement for the settlement of Jews in Palestine, Miss Goldmann said, "I am not saying that it is wrong for them to go there, but I think that Jews whose families have been rooted in America for generations should stay right here and fight for freedom. Over there they have to form a new state with its laws, its courts and its policemen. I don't see that anything is gained by it. Personally I have come in contact with the law so often that I would as soon stay here and be arrested by an Irish policeman here as by a Jewish policeman in Palestine.

Dr. Gustave Lippmann presided at the meeting. Tonight Miss Goldman will hold a meeting for Jews in a smaller hall in the Odeon Building and will deliver an address in Yiddish.

Line Company complained that the Illinois Central and other railroads were proposing to engage in harmful competition by lower rates on sugar.

Through James R. Van Slyke of St. Louis, counsel, it insisted that the Interstate Commerce Commission had approved railroad rates on sugar from New Orleans, Mobile and other Southern Mississippi Valley points which would eliminate water competition.

He asserted the action of the commission, which has been supported by a three-judge Federal Court at St. Louis, violated congressional instruction to foster and encourage both water and rail transportation.

STOUT WOMEN

BEST COPY AVAILABLE

802

870925330

The Emma Goldman Papers

[Interview] New Deal Not Fascist, Says Miss Goldman / Emma Goldman.— 30 cm. *In* Post Gazette [Pittsburgh]. —(April 11, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

NEW DEAL NOT FASCIST, SAYS MISS GOLDMAN

Praises President On Her Arrival To Speak Here.

LECTURES TONIGHT

Noted Anarchist Leader Refuses to Prophesy Trend in U. S.

The New Deal" not a step toward Fascism, but there are many of its opponents among the country's big industrialists who are secretly hoping for Fascism to come, according to Emma Goldman.

The retired little woman who devoted most of a lifetime to preaching anarchism to America and who was deported in 1919, was jovial in her room of the President when she arrived in Pittsburgh yesterday for her first lecture in 17 years, although she couldn't see that the "New Deal" policies have accomplished much.

Gives Every Man His Due.

"Why not?" she asked when a newspaper man expressed some wonder at her commending one who represents an order of society that she has certainly condemned. "I always give every man his due. I don't think the Roosevelt recovery measures have accomplished much, but I recognize that the President is thinking of the working man, and the others were not. He is the only President the country has had, except Lincoln, who had any conception of the needs of the common man."

She would not venture an opinion as to whether America might gravitate either toward Communism or Fascism.

"Fascism is a disease," she said, "and for that reason one can not be sure where it will break out. America is as likely to be infected as any other country."

Miss Goldman, whose political philosophy favors the elimination of all forms of government, giving individuals absolute freedom to cooperate for common purposes, smiled when she was told that many persons believed she had been living in Russia since she was deported.

Lived In France.

"I'd be dead now if I had," she said. "The dictatorship in Russia regiments the people as much as any Fascist dictator."

She has spent the years since her deportation in various countries of Europe, and more recently lived near Nice in France.

"The common man in the United States has become conscious of his position and of the injustices done him, more clearly than he has ever been," she said, "although even now he is not socially conscious—that is, conscious of his position as a member of his class."

Miss Goldman is to speak tonight in Northside Carnegie Hall, on "Living My Life." The hall was obtained for her by a "free speech" protest of the Pittsburgh Educational Society, after she had been denied the use of several other auditoriums.

For New Deal

EMMA GOLDMAN.

Deported in 1919 for opposing the World war draft, Emma Goldman arrived here for a speaking engagement yesterday to praise President Roosevelt and warn against enemies of the new deal.

WEDNESDAY, APRIL 11, 1934 -.- PITTSBURGH, PA

POST GAZETTE

BEST COPY AVAILABLE

803

891107005

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Miss Goldman Wins Applause at Talk Here / Emma Goldman. – 25 cm. *In* Post Gazette [Pittsburgh]. –[(April 11, 1934)].

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

MISS GOLDMAN WINS APPLAUSE AT TALK HERE

Crowd of 800 Cheers Anarchist Back From Exile.

SHOWS OLD VIGOR

Seriously, Satirically, She Assails Nazi And Russian Regimes.

A crowd of more than 800 that packed Northside Carnegie Hall to capacity cheered and applauded last night as Emma Goldman, back from 14 years of exile in Europe, signalized her return to Pittsburgh with a speech full of the fire and vigor of her old days of anarchist agitation.

Peering near-sightedly at the sea of faces, she was alternately serious and satirical as she reviewed the affairs of the world, denouncing the German and Russian regimes, praising the Austrian Socialists for their stand against Chancellor Dollfuss and condemning war.

She admitted in answer to a question that anarchism as a political movement can find few followers today, with the world divided in a struggle among Communism, capitalism and Fascism. But she said its tenets of freedom have gradually taken possession of education and other fields.

"While anarchism has no place politically in the world today, its principles are developing unrecognized in the minds and hearts of men, where they must be first before they can be realized politically," she declared.

The rotund little woman, who smilingly told her audience she was 64, was wrapped in a richly brocaded scarf as she began her speech, but as she swung into her subject she tossed it into the hands of the chairman of the meeting, Jacob Margolis.

Says Leads Dropped Ideals.

Russia, she declared, is in the hands of a dictatorship that is not carrying out the ideals of the revolution that upset the czar.

"The Russian revolution ushered in possibilities for the Russian people that, had they been allowed to carry them out, would have built the grandest co-operative society in all history," she said. "Today it is a powerful government, a dictatorship that employs terror to crush its political enemies, just as the Fascists do."

She declared that the Russian revolution was "the greatest in the history of the world," but that it was because the Communist party was not carrying out the purposes of the revolution that she left the country.

Lenin was a great leader, she said, because he knew "exactly what he wanted, and set out to get it."

"He believed that Russia must be made a powerful state because it must be the vanguard of the forces that would overthrow the capitalist system," she said. "And he set out to make it that with the conviction that all those who opposed that purpose must be suppressed by terror and violance. But in setting up that state the original ideal of the co-operative state was lost."

Calls Fascism "Disease."

Branding Fascism as a "disease," she declared that Hitler's reign of terror has far surpassed the worst of Mussolini's activities in Italy.

The German people are "awakening" and it is only by their awakening that Hitler's power will be overthrown, Miss Goldman said.

She outlined the story of her life as an anarchist, and told of her deportation from America in 1919 for opposing the war-time draft.

"I have learned wars never settle anything," she said. "Wars that come to end evils bring more evils in their wake than they started out to cure."

891108002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here for Talk, "Red" As Ever / Emma Goldman. – 30 cm. *In* The Sun Telegraph [Pittsburgh]. –(April 11, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16850?

Lecturing

EMMA GOLDMAN

Emma Goldman, the radical of past years, pictured in Pittsburgh today upon her arrival to lecture on the North Side. This is a Sun-Telegraph picture.

EMMA GOLDMAN HERE FOR TALK, 'RED' AS EVER

Discusses Friendship With Anarchist Who Shot Frick

America's troubles of the last four years have awakened its people to the injustices of capitalism, in the opinion of Emma Goldman, who is perhaps the world's foremost anarchist.

Miss Goldman came to Pittsburgh today, her first visit in 17 years, to lecture tomorrow night in Carnegie Hall on the North Side.

The years have grayed her hair, but her faith in anarchism and her mental alertness remain unchanged. Unchanged, too, is her great friendship for Alexander Berkman, the anarchist who shot the late H. C. Frick in Pittsburgh some 40 years ago during the Homestead steel strike.

Miss Goldman is confident that anarchy eventually will prevail. She declared:

"The people in America are more alert to new ideas. They have come to realize the injustices that prevailed . . . The great sweep is still coming. It doesn't matter whether it comes in my time."

For President Roosevelt, as compared with Hoover and Coolidge, Miss Goldman had praise.

She enjoys her pursuit of the arts in France, but she finds herself "feeling at home" in America.

As to Berkman, he is in good health writing and translating at Nice, France. And:

"Our is the kind of friendship that never dies."

APRIL, 11, 1934 -.- PITTSBURGH, PA.

[illegible] TELEGRAPH

BEST COPY AVAILABLE

891108002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Here for Talk, "Red" As Ever / Emma Goldman.– 30 cm. *In* The Sun Telegraph [Pittsburgh]. –(April 11, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

CONTINUATION

tried," Miss Goldman added. "It has never existed except on paper, and in the imaginations of such men as Walt Whitman and Emerson. This republic sank its roots in a paradox. It proclaimed liberty while maintaining slavery. It is no wonder, then, that democracy failed to become a living force."

Miss Goldman admitted that the success of anarchy would depend a great deal upon the inherent goodness of human nature—in which she has faith.

"I do believe," she declared, "that men, once stripped of their artificial phases and false standards of value, would be able to contribute far more to culture, to beauty, and to the world's creative riches than has ever been thought possible."

Cites Anarchist Ideals

In an anarchistic society, she explained, men and women would work at those things for which they are fitted, they would be provided with the necessities and comforts of life as compensation for the work which they could best do. It would be a "co-operative society," a federation of people, in which all men would work for the good of the whole.

This sort of society, she pointed out, would give each man the widest possible scope to express his latent qualities and talents, to give according to his ability, and to receive according to his needs.

Miss Goldman speaks earnestly, forcefully, and quietly, as she talks her cherished philosophy. Her clear, blue eyes are fixed steadily upon her interviewer as she speaks. Now and then a humorous twinkle can be seen, through her thick-lensed glasses.

She expressed opinions on many things, was dogmatic about nothing. Every man, she believes, has the right to his own convictions, as he sees them.

Is Studying NRA

Pres. Roosevelt is doing a fine job of patching up an unworkable system, she believes. While in this country, she is making a study of the NRA and its effects upon the working classes. So far, she said, her observations have been insufficient to permit comment.

Miss Goldman, now a British subject, is making a lecture tour during her 90-day leave in this country. She has spoken in many cities.

Her lecture here tonight is under the auspices of the National Student league.

BEST COPY AVAILABLE

891108003

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman to Die Fighting for Anarchism / Emma Goldman.– (April 11, 1934, Emma Goldman Scrap Book).– 1 p. ; 30 × 21 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

MILITANT ANARCHIST, 64, TO LECTURE HERE

Emma Goldman, who came back to Pittsburgh today after a 15-year absence, is still imbued, at 64, with the same fire which prompted her to advocate anarchism during the war. She is making the most of her 90 days' permit in the United States, which expires April 30.

EMMA GOLDMAN TO DIE FIGHTING FOR ANARCHISM

Militant Advocate of No Government Says She Is Not Through Even at 64

WILL LECTURE HERE

Fiery Crusader Deported in 1919 for Opposing Draft; Likes Roosevelt

[illegible] Emma Goldman [illegible] a sweep of her [illegible] arms that she [illegible] tomorrow night at Carnegie Hall [illegible] on "Lessons of the War."

Deported in 1919

[illegible] Goldman, [illegible] was in 1919 [illegible] for opposing the war.

[illegible] Co-operative Commonwealth. "The Bolsheviki people threatened to [illegible] I spoke. The hall was packed down, and I didn't [illegible] Goldman had words of praise [illegible] President Roosevelt, "the first president of the United States who [illegible] to the fact that the government is for the workingman."

Fought for Mooney

[illegible] was her recollection of the Mooney-Billings [illegible], in which he took an active part. "I was in San Francisco at the time of the preparedness-day bombing," she said. "I knew Tom Mooney knew [illegible] before the bombing, and I knew he's innocent. I fought my head off for him after he was arrested."

"I'm here to represent my ideas, which are Anarchism," she declared. "The best government on earth is no government at all. I'm strengthened in my belief that all governments are wrong. It's governments' excessive laws that make people run wild."

BEST COPY AVAILABLE

807

891108008

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Police Are Idle as Emma Talks / Emma Goldman.— 30 cm. *In* The Pittsburgh Press. —(April 12, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

APR 12, 19

THE PITTSBURGH PRESS

...E LISTENS TO TALKS

Anarchist's Speech Is Now Mild Criticism as North Side Audience Attends

After years of roving about Europe, Emma Goldman appeared at North Side Carnegie Hall last night and told the story of her life. Special police idled outside the door with nothing to do.

Though she is now 64, Emma Goldman still has a bounding vigor in her attack on injustices in the world. She still loves to crack the whip at "predatory capitalists," at the war lords, at dictators.

She roved over a vast field of life. But every subject that was touched meant an attack on the forces wrecking individual liberty, and the right of every individual to live his own life in co-operation with others—which she calls anarchism. But she was careful to say she meant the anarchism of an ideal democracy.

Not many of the current and vital issues of the Western World escaped her lashing. She said capitalists supported Hitler of Germany. She spoke of the spread of Fascism in Europe. She doubted if ideal socialism ever could be obtained through a dictatorship, as exists in Russia, also through the use of terror.

She also remarked that there was more of a future for the working classes in Russia and America today than in any other part of the world.

She criticized the Zionist movement, predicting that the foundation of a Jewish state in Palestine would lead to the evils of the modern state that have sprung up in other nations.

Memories were recalled of her early days in America, especially the riotous mobs that often met her on lecture tours. She recalled a soldier who was thrown into Alcatraz Prison in San Francisco Bay because he dared to walk down to the platform after a meeting and shake her hand.

...APPLAUSE AT TALK HERE

Crowd of 800 Cheers Anarchist Back From Exile.

SHOWS OLD VIGOR

Seriously, Satirically, She Assails Nazi And Russian Regimes.

A crowd of more than 800 that packed Northside Carnegie Hall to capacity cheered and applauded last night as Emma Goldman, back from 14 years of exile in Europe, signalized her return to Pittsburgh with a speech full of the fire and vigor of her old days of anarchist agitation.

Peering near-sightedly at the sea of faces, she was alternately serious and satirical as she reviewed the affairs of the world, denouncing the German and Russian regimes, praising the Austrian Socialists for their stand against Chancellor Dollfuss and condemning war.

She admitted in answer to a question that anarchism as a political movement can find few followers today, with the world divided in a struggle among Communism, capitalism and Fascism. But she said its tenets of freedom have gradually taken possession of education and other fields.

"While anarchism has no place politically in the world today, its principles are developing unrecognized in the minds and hearts of men, where they must be first before they can be realized politically," she declared.

The rotund little woman, who smilingly told her audience she was 64, was wrapped in a richly brocaded scarf as she began her speech, but as she swung into her subject she tossed it into the hands of the chairman of the meeting, Jacob Margolis.

Says Leads Dropped Ideals.

Russia, she declared, is in the hands of a dictatorship that is not carrying out the ideals of the revolution that upset the czar.

"The Russian revolution ushered in possibilities for the Russian people that, had they been allowed to carry them out, would have built the grandest co-operative society in all history," she said. "Today it is a powerful government, a dictatorship that employs terror to crush its political enemies, just as the Fascists do."

BEST COPY AVAILABLE

891108009

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman still Sees Early Dream of Golden Rule Guiding Future of World / Emma Goldman. – 20 cm. *In* The Buffalo Times. –(April 14, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Emma Goldman Still Sees Early Dream Of Golden Rule Guiding Future of World

Noted Radical Believes People Will Exist Without Government

By CLYDE B. DAVIS
Times Staff Writer

Emma Goldman, in Buffalo yesterday, sat in a rocking chair in the Hotel Worth and expressed a sublime faith in human beings.

Years of disappointment and exile have failed to make this plump little old woman bitter. She has a dream of people living peacefully together without necessity of government or laws or police, conducting their affairs under the Golden Rule. It is the same dream she had as a girl working in a Rochester shoe factory. It is the same dream that, openly and vehemently expressed, caused her deportation from the United States.

Must Leave in Month

Two months ago she was allowed to enter the United States to deliver a series of lectures on Living My Life. In another month she must return to France, where she now resides. She will deliver her lecture in Buffalo Monday night in the Eagles auditorium, 512 Pearl street.

"This tour has been an amazing experience," Miss Goldman said. "I have seen the seed planted years ago finally taking root.

"In communities that once rotten-egged poor old Gene Debs, Emma Goldman was received with open arms. The younger generation, bright-eyed and interested, come to me and ask intelligent questions. Their love of peace, their hatred of war make me very happy."

Miss Goldman rocked gently back and forth. She said she was not depressed by the growth of fascism and communism in Europe.

Emma Goldman

Europe Experimenting

"The people are experimenting," she said. "They have become discontented with their governments. They are groping, groping for the way out. They are trying this. They are trying that. Some day, merely by the method of trial and error, they will discover they don't need to be coerced into doing the things they don't want to do."

Years of Exile and Disappointment Fail to Make Her Bitter

The 18th Amendment and Volstead law, Miss Goldman said, comprised one of the finest agencies for progress in history.

"Prohibition awakened the people to the ridiculousness of coercive laws," she said. "It proved that instead of preventing crime, a coercive law can foster crime. Prohibition, coupled with the brutalizing effect of the war, brought on the most terrible era of crime we have ever seen."

Lauds Roosevelt

She believes President Roosevelt has done a great deal, more than any other American leader toward bringing justice to the people at large. "But there is a long way, a very long way to go." She shook her head. "The New Deal is not here yet. But progress is being made.

"President Roosevelt is doing a fine thing in backing the labor unions, in encouraging laboring people to organize.

"With this great opportunity it's too bad that the Federation of Labor hasn't better leaders, men and women who have the strength and intelligence to take advantage of their opening.

"The federation is filled with too many reactionaries. It's too bad, but American Labor never has been able to produce real leaders. Samuel Gompers? Yes, Mr. Gompers was an honest man and intelligent, but he became too reactionary as he grew older."

SECRET AN
QUESTION
TO LIND
Five Question
sion By
FACTS
WA
Col. Ch
to sen
with
the th
last m
today.)
Lin
how
ing
wa
an
the
fir
pu
th
g
h

BEST COPY AVAILABLE

891110004

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture. Emma Goldman's Farewell in Rochester] / Emma Goldman.— [(April 16?, 1934, Emma Goldman Scrap Book, fragment)].— 1 p. ; 27 × 19 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

[illegible] to combat in the name [illegible] any movement seeking to [illegible] a dictatorship in the United States was Emma Goldman [illegible] farewell to Rochester.

Addressing a cosmopolitan audience [illegible] than 1,000 at Convention Hall last night, the distinguished anarchist economist and writer said:

"You still have a certain amount of freedom in this country. Not much, but you still can walk the streets without fear of attack by legalized gangsters or imprisonment in concentration camps.

"Don't permit a dictatorship to be choked down your throats!"

[illegible] the Rochester Chapter [illegible] Jewish Women. She [illegible] Saturday, April 30, [illegible] from the [illegible] "More pregnant than any ever [illegible] that [illegible] dictatorship

"Again mankind is the human race [illegible] stage. In dictatorships the [illegible] supreme authority, [illegible] and individual. [illegible] many persons when sick [illegible] separate disease, sick [illegible] Europe has gone to a [illegible] Masses tied by [illegible] dictatorships as the solution [illegible] problem.

"Capitalism has swung its swan [illegible] its arms are tottering and [illegible] Fascism for salvation."

[illegible] power of [illegible] Mussolini [illegible]

"Italy has been turned [illegible] paradise. The reason there are no strikes there is that strikes are prohibited. The capitalists are in full control. And [illegible] there are 900,000 unemployed there. And [illegible] America would love to have a Mussolini if they could find one."

[illegible] been asked, she [illegible] how it is possible to [illegible] dictatorships with all its evil. [illegible] people have found, [illegible] dictators have [illegible]

"Liberty and justice are obliterated by dictatorships. Life is [illegible] sacred.

"National Fascists in Germany, or Nazism, is a mass youth movement which has caught their imagination. Returning war troops finding themselves betrayed were fertile soil of National Fascism.

"The Germans found themselves in the gutter. They wanted no more war and when the Ruhr was occupied by the Allies it was possible to poison the German public's mind with the story of the entire world against Germany.

"That was what Hitler and his cowards played on."

Industrialists, French munitions manufacturers and many wealthy German Jews contributed to the fighting coffers of Hitler and his adherents, according to Miss Goldman. She asserted:

"Hitler would not have succeeded without their support."

Pointing out that Jews constitute only 1 per cent. of the population of Germany, she said there are 200,000 persons, including Catholics, Protestants, men of science and letters imprisoned in the concentration camps of Germany.

Dictatorship means, she said:

"A small political party. It always ends in the hands of one man or clique. It believes in terror and the people are forced to submit. There is complete coercion.

"Two new laws were recently enacted in Russia. One is that if workers absent themselves from factories they may be sentenced up to ten years in prison. The other is that if a peasant takes food from the land he tills he may receive from ten years in prison to a death sentence.

"Germany and Italy have these same laws now. They have imitated Russia.

"Dictatorships have destroyed social security. The dictator state is omnipotent. No matter what mistakes are made by the Russian government they are declared to be sabotage.

"Dictatorships have turned the people into informers and destroyed the sanctity of human life. They are not going to solve the great problem of the world.

"In Russia the people continue to lack every human need. That government is merely state capitalism. Labor has been promised Heaven but remains in Hell."

Her observations of world affairs have made her more an anarchist than ever before, she said. Even in this country, she said:

"A German singing society which is to hold a convention in this city aims to establish Nazism in the United States.

"It is the duty and obligation to organize against any attempt to introduce German national Fascism in the United States."

This sentence was followed by prolonged applause.

Defining anarchism, Miss Goldman said it to be:

"An organization that will rise out of the co-operative need of the people and not superimposed. It would feed, clothe and shelter everyone on the day of the revolution and not afterward.

"All governments have failed so we should get along without government and the paraphernalia of corruption, police and the judiciary."

Among her listeners were former Mayor Percival D. Oviatt, Railways Commissioner Charles R. Barnes and Councilmen Anthony C. Scinta and Joseph E. Silverstein, Deputy Fire Chief George Moran and Police Sergeant Robert Muhs.

On the platform were Mrs. Mary T. L. Gannett, the Rev. Dr. David Rhys Williams, pastor of First Unitarian Church, and Dean Thomas Wearing of the Colgate-Rochester Divinity School.

BEST COPY AVAILABLE

891108004

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Dictators Scorned by Anarchist / Emma Goldman.— 28 cm.
In Democrat and Chronicle [Rochester]. —(April 16, 1934).
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

URNAL AND THE POST EXPRESS FRIDAY, FEBRUARY 2, 1934

Democrat and Chronicle

ROCHESTER, N. Y.,

MONDAY, APRIL 16, 1934

MISSION ON COUNTY TA

TY

STARTS NATIONAL TOUR

MISS GOLDMAN ARRIVES IN NEW YORK

After a nine-hour visit in Roch- Emma Goldman arrived in New York City today for the first since she was deported in 1919 and faced the cold inconvenience of a taxicab strike according to [illegible]

A labor agitator and internationally known radical for more than forty years, she waited for thirty minutes outside the Pennsylvania [illegible] with a platoon of police massed about her, while a pri[illegible] was summoned

DICTATORS SCORNED BY ANARCHIST

Force, Terror Never Build Success, Says Emma Goldman

Plea to Americans to preserve their liberty and realize the freedom guaranteed in the Constitution and the Declaration of Independence marked Emma Goldman's farewell address to Rochester last night at Convention Hall.

Speaking before a crowd of some 700 under the sponsorship of the Council of Jewish Women, Miss Goldman centered her attack on the growth of reactionary movements abroad and the danger which they threaten to all liberalism. She eulogized the Socialists of Austria for having had the "courage to die in defiance rather than live as dogs."

"Dictatorships are not going to solve the great problems now confronting the world," she declared. "They maintain themselves by inspiring terror. The rod and chamber of tortures have been proved harsh and embittering discipline for the child. Force and terror are no better for whole peoples. they will never succeed in building fine human beings.

Workers Still Forgotten

"They speak of distant objectives, of what they will do for the people. The ones at the top have for centuries been promising heaven for the workers, but [illegible] they have only made hell

BEST COPY AVAILABLE

811

891108004

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Dictators Scorned by Anarchist / Emma Goldman.— 28 cm. *In* Democrat and Chronicle [Rochester]. —(April 16, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN

[illegible] Who is it?

Miss Goldman, or rather Mrs. [illegible] [illegible] according to her passport, was greeted at the station by Mrs. Stella Ballantine, [illegible] [illegible].

She also was met by Dr. John Haynes Holmes and James P. Pond, [illegible] head of the lecture [illegible] [illegible] [illegible]

891110001

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman in Albany, Wars On / Emma Goldman.– pp. 1-2 ; 30 cm. *In* Albany Evening News. –(April 18, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

ALBANY EVENING NEWS

16599

★ ★ ALBANY, N. Y., WEDNESDAY, APRIL 18, 1934 PRI

'URL'S KILLER ALBANY TEAM 'RDED FROM OPENS SEASON 'F 3,000 WITH TORONTO

n Lou- 5,000 Fans Expected t
at See Senators Play
This Afternoon

By CHARLES YOUNG
Albany Evening News Sports Editor

Albany and Toronto open the 1934 baseball season in Hawkins Stadium this afternoon.

Some 5,000 or more fans of Albany and the Capital District are expected to begin their seats at 3:30 o'clock when the umpires call play and Mayor Thacher of Albany tosses the first pitch probably a strike into the mitt which will be worn by Governor Lehman if the Chief Executive of the state is able to take part in the proceedings.

A gala opening day crowd was expected to see a gala opening day program, featuring band concerts, parade of players and invited guests [illegible] with pennant flags [illegible] with commanders American Legion Posts of Albany County taking part.

Fair weather greeted Mr. and Mrs. [illegible] Saturday and the management held out hopes that a record first day throng might see the opening battle for the championship. [illegible] ever attended an opening day in Albany's [illegible] history was in 1928 when a [illegible] 100 paid admissions were recorded at the turnstiles. This was the year the new stadium, [illegible] $300,000 plant and as fine as any [illegible] United States was dedicated.

[illegible] Opening Day Cities

[illegible] has been known [illegible]

FIGHT ON LEHMAN BILL COLLA
ASSEMBLY GROUP REPORTS D
MEASURE FOR 5 PCT. UTILIT

EMMA GOLDMAN, IN ALBANY, WARS ON

Here is the most famous woman anarchist in the world, Emma Goldman, "Red Emma," the po- call her. She was photographed while being interview by John Wanhope of the Albany Evening News staff, who met the famous anarchist on many occasions years ago.

[illegible] Governments Sees Renewed
[illegible] Views NRA as Last

G
M
ly
la
L
ti
vo
the
As
mc
au
mi
tio
the
of
ed
tip
by
As
m
se
th
fo
co
its
pi
ul
bi
m
ve

BEST COPY AVAILABLE

891110001

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman in Albany, Wars On / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 30 cm. *In* Albany Evening News. —(April 18, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Chief Executive of the state is able to take part in the proceedings.

A gala opening day crowd was expected to see a gala opening day program, featuring band concerts, parade of players and invited guests and the always inspiring flag-raising in center field with commanders of American Legion Posts of Albany County taking part.

Fair weather greeted Mr. and Mrs. Baseball Fan this morning and the management held out hopes that a record first day throng might see the opening battle [illegible] International League champ[illegible]. The largest crowd which ever attended an opening day [illegible] baseball history was in [illegible] little more than 7,100 [illegible] sions were recorded a the[illegible]. That was the year the new [illegible] a $300,000 plant and as [illegible] in the United States, was [illegible].

Good Opening Day C[illegible]

Albany always has been as a good first day baseball [illegible] the old Eastern League clubs [illegible] a battle for the opening game [illegible] ing in Albany. They figured [illegible] would do better by taking the visiting club's share of the Albany receipts than they would be opening at home.

Now, however, Albany is in the International League. It is the smallest city in the circuit, but the management this morning was hopeful that Albany's attendance would compare favorably with the opening day crowds in Baltimore, Newark and Syracuse, where other first day games will be played this afternoon.

In the crowd which is expected to attend today's contests will be mayors from half a dozen Capital District cities and state and village representatives.

Members of the state legislature were to recess in time to attend the contest and reconvene tonight.

Mayor Scott of Menands, an ardent baseball lover and a regular patron at Hawkins Stadium, was to welcome visiting mayors of the Capital District to Hawkins Stadium on behalf of the Albany Club which has extended invitations to all to be on hand.

Band Concert

The opening day program was to get underway with a band concert at the park at 1:30 o'clock while the teams put on their batting and fielding drill.

Because the Senators, Albany's hopes, have played no exhibition games in Albany this spring, fans were expected to arrive early to observe them in their preliminary drills.

Continued on Page 21, Column 2

WOMAN CALLS SELF 'GASOLINE WIDOW'

[illegible] Into the Sen[illegible]

[illegible] SEEKS ARMS ALLIANCE

Threatens to Scrap All Disarmament Programs Otherwise

Paris—(AP)—France threatens in a note to Great Britain to scrap all current disarmament negotiations unless she is given something equivalent to the military alliance in the Old Entente Cordiale, it was revealed today.

The threat is expressed in a memorandum drafted by Premier Gaston Doumergue and Foreign Minister Louis Barthou.

It supplements a previous note in which France expressed a desire for a new arms "limitation conference" on the thesis that present negotiations have failed.

The note frankly says it is "useless" to argue about conditions until the full truth of Chancellor Adolf Hitler's rearmament program in Germany is determined.

BOY EXPLORES DRAIN, GETS STUCK, RESCUED

Waukegan, Ill.—(AP)—Underground exploration held a fascination for George Clark, 5, so he crawled into a 12-inch drain pipe.

Five feet underground, he found himself in a tight place, unable to go forward or backward. George screamed.

The neighbors dug. Somebody called the police; they dug. After

'Bogey Woman' of World Governments Sees Renewed Hope for Betterment—Views NRA as Last Capitalist Defense

By JOHN WANHOPE

EMMA GOLDMAN, the world's most publicized anarchist, bogey woman of governments throughout the world, came back to Albany today.

It was the same Emma Goldman I knew nearly 20 years ago.

Time has not dimmed her brilliant mind nor her faith in anarchism. Nor has it mellowed the views of this great idealist, her wit, her sarcasm. Only it has dimmed her sight slightly.

My recognition of Emma Goldman was instantaneous as she walked through the corridor of the New Kenmore Hotel this morning. She did not remember me, though I have spent many hours discussing many subjects with this remarkable, courageous woman. Emma Goldman did not remember me, for she has met thousands of newspapermen since I used to meet her, Alexander Berkman, Adolph Wolf, Becky Edelstein and other anarchists in a little coffee shop in Harlem, New York City.

Miss Goldman is a small, pudgy figure; she might be taken for any average motherly sort of woman in any crowd. Her once black hair has grayed. She still dresses as she used to—a plain simple blue frock—with no thought of affectation or anything which might make her stand out in a crowd.

The woman, who has carried the red banner of anarchism over the face of the globe for the greater part of her 64 years of life, is ready for anything that develops. She speaks rapidly and thoughtfully, and her vocabulary is one which any writer might be proud.

Continued on Page 2, Column 3

Panama Defense Ready for Attack

Army to Attempt to Ward Off Assault of Naval Fleet

Panama City, Panama—(AP)—Canal defense forces mobilized every resource today for Saturday's mass attack of the United States naval fleet in joint Army-Navy war maneuvers.

The 15th Naval District's submarines from Coco Solo and the fleet air base force will co-operate with Canal Department forces of the Army, which include the First and Fourth Coast Artilleries, the 33d and the 14th Infantries and air squadrons from France and Albrook fields.

"The maneuvers, which are for the purpose of training fleet personnel, will give Army defenders an excellent opportunity to organize and use artillery upon a huge attacking force," said intelli[illegible]

BEST COPY AVAILABLE

891110001

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman in Albany, Wars On / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 30 cm. *In* Albany Evening News. —(April 18, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

—Assembly Gets Certain Approval of Jobless Insurance Program

Proposed county government reorganization, for which every Democratic governor since Alfred E. Smith has argued, was started on its way through the Legislature last night when the Senate passed the Mastick proposed constitutional amendment to pave the way for such reforms.

This proposal, urged by Governor Lehman, goes hand in hand with another recommendation by the Governor to authorize the Mastick State Tax Revision Commission to study various plans for local government reform.

In a special message to the Legislature Monday, the Governor said it would be useless for the Legislature to pass one without approving both, since the studies by the Mastick commission would give the Legislature definite proposals to work on.

Sidewalk Bill Passed

The proposed constitutional amendment was reported from committee and passed almost before the senators were aware of it. Opposition is expected when the proposal reaches the Assembly. The proposed amendment is a combination of the one originally advocated by Mr. Lehman, one proposed earlier by Senator Seabury C. Mastick and a third offered by Senator Thomas C. Desmond, Newburgh Republican.

The Senate also passed the Desmond bill providing for construction of sidewalks along highways to protect pedestrians, which now goes to the Assembly. Senator Desmond said that last year 43,000 pedestrians were injured and 1,400 killed in highway accidents.

The Assembly passed and sent to the Senate the Hamilton bill, pro-

By a vote of 66 to 72 the Assembly killed the O'Mara bill requiring ap-

16599

EMMA GOLDMAN

Continued from Page 1

For Emma Goldman is a writer of renown. Like most writers traveling about she brought her typewriter as part of her luggage. She had one valise and the remainder of her belongings were wrapped in a none too shapely brown paper bundle.

"Yes, I remember this hotel, years ago," she remarked as she sat in a settee while waiting for her room to be prepared. "It is an old hotel. I've been here before."

Miss Goldman was tired today, and her head ached, but she was gracious in her reception of newspaper representatives who wanted to talk with her.

"It was so hot in the sleeper I didn't get much sleep. I want a bath and I want to rest. So make the interview as short as you can," she admonished.

"Are you still a philosophical anarchist?" I asked.

"Philosophical anarchist! I never was a philosophical anarchist, I am an anarchist, just plain anarchist. A philosophical anarchist is like a Christian Scientist. It is neither Christian nor scientific.

Miss Goldman has very definite opinions on every subject on which

syndicalist movement in Spa.

"By the way, Miss Goldman, you

attempt to save a dying capitalism. It doesn't mean much."

The weary woman, leaning back in the chair, went on to expound the philosophy for which she has been persecuted, prosecuted, imprisoned and chased from country to country for many years.

"Has it been worth while, all that you have suffered, all you have gone through?"

after all, is the only thing that counts. Immortality is the greatest

Her husband is James Colton, a Scotchman and a young man in

have violence below. One wants to other belief. Of course, there were

Children of pre-school age in Rensselaer are being inoculated with toxoid, latest diphtheria preventive approved by the State Health Department. Dr. Harbinson injects the toxoid into her arm

POWER FIGHT IN

Continued from Page 1

Aside from the 5 per cent return measure, the only bills in the series that have not yet passed are the Joseph bill, pending in the Senate, giving the Public Service Commission jurisdiction over utilities contracts in excess of $25,000, except for maintenance work, and the Burchill bill to allow the Public Service Commission to charge utilities fees for filing rate schedules, reports and other documents. This latter bill will be passed today in the Assembly.

The Republican leadership lost control of the Assembly yesterday afternoon from the time the first Lehman program measures was called up for a vote. While there was some wavering in the ranks of the Macy Republicans, each of the utilities measures to pass did so by an overwhelming majority. Amendments offered by the Republican leadership were voted down consistently.

First Measure Delayed

The first measure called up was the Burchill bill on fees to be charg-

BEST COPY AVAILABLE

815

891110001

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman in Albany, Wars On / Emma Goldman.— pp. 1-2 ; 30 cm. *In* Albany Evening News. —(April 18, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

protect pedestrians, which now goes to the Assembly. Senator Desmond said that last year 43,000 pedestrians were injured and 1,400 killed in highway accidents.

The Assembly passed and sent to the Senate the Hamilton bill, providing that one-third of a town's share of liquor taxes shall go to villages in the town.

Osteopath Bill Passed

By a vote of 69 to 72 the Assembly killed the O'Mara bill requiring applicants for licenses to practice osteopathy to pass examinations prescribed for physicians. This license also would entitle an osteopath to perform certain surgical operations. The bill had been reported favorably by the education committee after the committee had rejected several drafts submitted by the osteopaths and had finally worked out a compromise measure.

The Assembly passed ann sent to the Senate the Rapp bill, providing for state regulation of motor carriers transporting property for hire and for regulating brokers for transporting property for compensation.

Another Assembly bill passed and sent to the Senate was the R. B. Smith bill eliminating the 1 per cent fee allowed wholesale liquor dealers by the state for collecting the tax on alcoholic beverages.

Andrews Requests Job Insurance passage

In a final appeal to the Legislature, State Industrial Commissioner Elmer F. Andrews asked for passage by the Assembly of unemployment insurance legislation. The Byrne bill providing such insurance already has passed the Senate.

"If New York State had had unemployment insurance during the past 10 years," said Mr. Andrews, "employment would have been stabilized and, beginning in 1930, workers' purchasing power would have been maintained to a much greater degree during the depression.

"The first decline in employment would not have been so vividly intensified by the drying up of purchasing power a few weeks after successive waves of workers were laid off. Almost everyone agrees that unemployment insurance is desirable and must be started sometime. Some employers argue for delay. With this latter view the Labor Department is unable to agree. No time should be lost."

Mr. Andrews also asked for licensing and regulation of private employment agencies, labor camps and company stores, and for legislation to make silicosis a compensable industrial disease.

Other measures for which he asked approval include:

The H. L. O'Brien bills, passed by the Senate, regulate industrial home work.

The Stephens bill, transferring to the Motor Vehicle Bureau of the law limiting employment of bus and truck drivers to 10 out of 24 hours [illegible] to permit workmen injured within the provisions of the workmen's compensation law, to choose physicians from panels ap-

was a philosophical anarchist. I am an anarchist, just plain anarchist. A philisophical anarchist is like a Christian Scientist. It is neither Christian nor scientific."

Miss Goldman has very definite opinions on every subject on which she may be asked a question, whether it is the world today, the world tomorrow, philisophies of life, literature, history, art, the United States, the NRA, Fascism, or the syndicalist movement in Spain.

"By the way, Miss Goldman, who was that man you married in England?"

"You mean I got a passport," she answered. "I want to be known as Emma Goldman, as I've always been known."

Her husband is James Colton, a Scotchman and a miner, living in Wales. She passed off the subject lightly, because Miss Goldman said she's more interested in her work, lecturing, than anything else.

"How many times have you been arrested or in jail?"

"Now that's putting quite a burden on my mind. Many times, but I've been in prison only three times, that is, I've been held only three times."

"Have you made any money by your work?"

"Money? I never made money. I mean I haven't got any. Once the United States government paid me more than I ever earned. They paid me $10,000 for a month in jail. That was the time I was awaiting deportation, and I stayed in prison one month and paid my fine. That's the most money I've ever made."

"What do you think of the United States now, the economic tendencies, the NRA and the outlook for the future?"

"What is there to look for but happiness in life? It has been good to come back to the United States, where you might say my roots are. It is here that I have lived. It is here that I learned. I love the United States—that is, the fine people in it, the beautiful things, the happy associations.

"I have great hope for the future, because I can see the young people are turning their eyes to something better. The older people have made a terrible mess of things, and the young people are looking for a way out. They're groping in the dark.

"But revolution—well, I think the last country in the world where there will be revolution will be the United States. Of course, revolution is nothing to be frightened about, because this country was born in revolution. But I think it is a characteristic of the Anglo-Saxon mind, and the same is true in England, that they look for political more than other forms of revolution.

"The capitalist system is dying and the world is in terror and fright. The people are looking ahead. In fact, some of the theories the anarchists have advocated have become respectable. But I don't want to be respectable. It isn't respectable things which accomplish anything. The NRA? Oh, that is an

"Has it been worth while all that you have suffered, all you have gone through?

"Yes, I'd do it all over again just as I have done it. Of course, if we could know the future now perhaps there are some little change I would make, but they're not important. I haven't one regret. I expect to go on as I have been, lecturing and talking. Education, after all is the only thing that counts. Ignorance is the greatest curse."

Miss Goldman explained her idealism and the idealism of anarchism, and the general assumption that violence and terror is part of the anarchist's credo of faith.

"Violence? We always have it. If you have violence on top in government, such as you have in Germany and Italy and Russia, you have violence below. One begets the other. Violence is no more a part of anarchism than it is of any other belief. Of course, there were anarchists who were terrorists and used violence. But there are Republicans and Democrats and others who use violence too. Violence is a reaction from the top."

Miss Goldman's philosophy, she explained is not mere hate. She dislikes and will fight against anything which she thinks is wrong. She told how her first imprisonment was in a cloakmaker's strike in New York City, her second for advocating birth control, "which is now respectable," and her third prison term during the war, when she was sent to the Missouri Penitentiary.

"I believe people should be able to enjoy the good things in life," she went on. "It's a question of how to get them. Take Russia, for instance. They talk about a government of the proletariat. It isn't. It's a government for the proletariat, with Stalin and his party in the seats of the mighty. In Germany, it's Hitler and his party. And in Italy, Mussolini and his party. All are a burden on the people. All are hated. All are despised. Most people think politically, think of government in a parliamentary way. We anarchists don't thhink that way. We believe that absence of government, absence of the state, absence of oppression, permits greater individual freedom and greater happiness. The means to accomplish it? Collective action of the mass of the people, for the mass is made up of individuals."

Her talk in the Albany Institute of History and Art is Miss Goldman's last scheduled talk in the United States under the 90 day permission to remain in the country. She said friends are trying to get it extended so she will not have to return to England May 1. From Albany she will go to New York, the scene of her most famous activities as the woman anarchist leader of the world, editor of Mother Earth, lecturer, author and authority on literature.

"What are you going to do after that?"

"Why you talk as if this was a death sentence and if there was nothing ahead. I'm going on doing just what I have done. If I can't lecture, well—"

"What else would you do to earn a living?"

"I'm a cook, a good cook, and I could make my living cooking, though I never have had to."

"Will you please pose this way?" a photographer asked.

"I never pose anyway. Take me as I am or don't take me at all. I'm Emma Goldman as I always will be."

seph bill, pending in the Senate, giving the Public Service Commission jurisdiction over utilities contracts in excess of $25,000, except for maintenance work, and the Burchill bill to allow the Public Service Commission to charge utilities fees for filing rate schedules, reports and other documents. This latter bill will be passed today in the Assembly.

The Republican leadership lost control of the Assembly yesterday afternoon from the time the first of the Lehman program measures was called up for a vote. While there was some wavering in the ranks of the Macy Republicans, each of the utilities measures to pass did so by an overwhelming majority. Amendments offered by the Republican leadership were voted down consistently.

First Measure Delayed

The first measure called up was the Burchill bill on fees to be charged by the Public Service Commission on filing rate schedules and other documents. Republican Majority Leader Russell G. Dunmore offered amendments and the measure was put over until today with the amendments pending, without a vote.

The Burchill Public Service Department revolving fund bill was brought up next. Amendments offered by Mr. Dunmore to eliminate the $300,000 revolving fund, provide for direct appropriations annually by the Legislature and require that the utilities' share of rate investigation costs be turned directly into the State Treasury, were defeated by a vote of 90 to 86.

Mr. Dunmore insisted that the commission now has more money than it knows what to do with and that it has employes who do nothing but sharpen pencils.

Jasper W. Cornaire, Jefferson County Republican, insisted that the unamended bill would give the commission "tremendous power to spend the consumers' money."

City Ownership Passed

Arthur L. Swartz, Erie Republican, charged that the commission "has consistently regulated in behalf of the public utilities, not in behalf of the people."

"If any state agency should be investigated, the Public Service Commission is the one," he said. "I for one refuse to vote to give the commission a blank check."

BEST COPY AVAILABLE

816

891110002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman to Lecture at Institute Tonight / Emma Goldman. – 30 cm. *In* Times-Union [Albany]. –(April 18, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

VOTE ON $40,000,000 JOB E

Emma Goldman to Lecture At Institute Tonight

Ace Radical in U. S. On 90-Day Return From Exile

BY ZOE B. FALES

Not a wild woman thirsting for blood, but an undiscouraged idealist satisfied to batter her head against the wall a blind society has erected, Emma Goldman, ace anarchist, came to Albany today.

Tonight at the Albany Institute of History and Art, she will talk on literature, the drama and her life. Washington restricted her to these three subjects when it allowed her to return from exile for 90 days.' Her style is not "cramped."

"Literature is as broad as life and as deep and rich and beautiful as life. It is enough for me," she said.

Short, dumpy, her hair close-clipped, her costume nondescript, Emma Goldman is nevertheless a commanding figure. Her speech is vigorous and assured. Her convictions are herself. Exhausted from a sleepless night en route from Buffalo, her head throbbing with a headache, she is still ready to look on life with optimism.

The world, she said, is like an individual suffering from an incurable disease, is ready to try the panacea of every quack.

That is why [illegible] Hitler. That is why [illegible] of all dictatorships, even the so-called Communistic, is nothing more than a state [illegible] as opposed to the individual [illegible] that is sadly [illegible] "Where is Stalin?"

EMMA GOLDMAN AT HER HOTEL HERE TODAY.

'Jimmy Walker' Homesick

EMMA GOLDMAN SPEAKS HERE

(Continued from Page 3)

ideals, she says, and reject the link between anarchism and terrorism. "Individual anarchists have committed acts of terrorism,"

Him Abroad

alkers in Londe
or Anniversa

ORKING, Eng., A
[illegible] In celeb
[illegible] first weddin
[illegible] Mr. and Mr
[illegible] ket went to
[illegible] troop to s

BEST COPY AVAILABLE

817

891110002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman to Lecture at Institute Tonight / Emma Goldman. — 30 cm. *In* Times-Union [Albany]. —(April 18, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

EMMA GOLDMAN AT HER HOTEL HERE TODAY.

Emma Goldman is, nevertheless, a commanding figure. Her speech is vigorous and assured. Her convictions are formed. Exhausted from a [illegible] eight o'clock from Buffalo [illegible] lecture, with a headache [illegible] still ready to look on the [illegible] optimism.

The world [illegible] like an individual [illegible] from an incurable [illegible] is ready to the panacea of [illegible] march.

That is what she thinks of all dictatorships. As for Russia, its so-called Communism is nothing more than a state capitalism as opposed to the individual capitalism that is society's "incurable disease."

"WORLD SICK."

"The world is sick," she said, "and the steps it is taking in accepting dictatorships are the steps of desperation and they are retrogressive. They are an effort to bolster up a dying capitalism and lead nowhere. The NRA is the same thing—nothing but a palliative."

But Miss Goldman does not see revolution for the United States as imminent.

"It will not come here until it has come everywhere else in the world," she prophesied. "The United States and England will be the last. That is because these people have had more of the good things of life and because dependence on a parliamentary government is ingrained in them. It is also because of the Anglo-Saxon mind."

Miss Goldman's ideals are universal enjoyment of beauty and the good, uplifting things of life. Anarchism would realize these

(Continued on Page 6)

Watervliet Boy Is Dragged by Bus, Hurt

Leo Denue, 16, son of Mr. and Mrs. Leo Denue of 640 Broadway, Watervliet, is confined to his bed, severely injured, as the result of being dragged 50 feet by a United Traction company bus Monday afternoon. The boy was getting [illegible] the bus at Seventh street and Th[illegible] avenue by the rear door when [illegible] door closed before young [illegible] could get clear. He was dr[illegible] along until the cries of D[illegible] Gray, who occupies an of[illegible] by, warned the driver [illegible]

'Jimmy Walker' Homesick Him Abroad

EMMA GOLDMAN SPEAKS HERE

(Continued from Page 3)

ideals, she says, and reject the link between anarchism and terrorism.

"Individual anarchists have committed acts of terrorism," she said, "but this has been a forced response to the terrorism from above under the existing system. The world need fear nothing from anarchist terrorism when it accepts the acts of the Nazi regime in Germany today."

This does not mean, however, that she believes the ideals of anarchism will ever be achieved without bloody revolution.

"No fundamental change can ever be effected peacefully," she said. "The American people owe what freedom and rights they have today to their Revolution, and that was scarcely bloodless. Established power will never give way peacefully."

NOT SOCIALIST

Miss Goldman denies vigorously that she was ever a socialist. "Socialists believe in a political state," she said. "Anarchists reject all government. I believe in socialization, but deny that society requires a state.

Her great happiness in returning to the United States was expressed by Miss Goldman.

"Friedrich Nietzche said the test of love is the power of endurance. If that is so I should love America desperately, for she has caused me great pain. And I do love her desperately," she said.

Admitting humorously that she could not remember how many times she had been arrested, Miss Goldman said she had no regrets for the battle her life has been, no bitterness, no disillusionment.

"I chose my own path," she said. "Nobody asked me to do anything I have done. I was impelled to it from within myself, and the world owes me nothing."

From Albany Miss Goldman goes to New York for a farewell meeting before quitting the country April 30. She said negotiations were under way, however, to secure a 90-day extension of her permit here.

ADVERTISEMENT

alkers in Londo For Anniversa

ORKING, Eng., A[illegible] S). — In celeb[illegible] r first weddin[illegible] , Mr. and Mr[illegible] lker went to [illegible] rnoon to s[illegible] "

"Just ann[illegible] ffect h[illegible] olhe ge," rk. t"

BEST COPY AVAILABLE

818

891110000

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Emma Goldman Says We've Few Liberties Left / Emma Goldman.– p. 1 ; 19 cm. *In* The Knickerbocker Press [Albany]. –(April 19, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

THE KNICK

ALBANY, N. Y., THURSDAY, APRIL

EMMA GOLDMAN TALKS WEDNESDAY

Emma Goldman, exiled from the United States 15 years ago because of her anarchistic activities, will speak on "The Drama of Europe" Wednesday at 8:30 p. m., in the Albany Institute of History and Art. Harold P. Winchester will preside. Miss Goldman recently returned to America for 90 days. She will give her farewell address in Albany before returning abroad.

Emma Goldman Says We've Few Liberties Left

Urges Guard Against Making U. S. Like Italy or Germany

The Austrian Socialists who unsuccessfully battled the regime of Chancellor Dollfuss with machine guns, rifles and bayonets in the streets of Vienna and throughout the country four months ago were championed last night by Emma Goldman, world-known anarchist, in her address in Albany Institute of History and Art auditorium.

In a voice trembling with emotion, the veteran orator declared "the Austrian Socialists have learned that it is infinitely greater to die like lions than to lie down like yellow dogs. They have fought to the last drop of their blood."

"Many will ask what good it did for so many men and women to sacrifice their lives," she continued. "Here is the good it did: If men have struggled and fought and died for an ideal, humanity has taken a step forward."

Miss Goldman assailed dictatorships in Russia, Austria, Germany and Italy, in her lecture on "The Drama of Europe." They are maintained only through terror, she said, and "it is unthinkable that a dictatorship could succeed otherwise." As for Russia, "the situation is comparable to the preacher who promised heaven—after death.

EMMA GOLDMAN

Defends Austrian [illegible] Who Battled Regime of Dollfuss

Meanwhile his followers have to live in hell." In the Soviet Union, Miss Goldman maintained, the dictatorship is over; not by the [illegible].

"I realize that Americans have very few liberties left. However, the fact that you can still have a meeting like this; that you can [illegible] home without fear of being knocked down, dragged away, thrown into concentration camps and beaten to death, shows that you still have liberties.

"You should cherish these liberties, and guard them against the enemies who would bring this country to a condition like that of Italy or Germany."

Miss Goldman addressed the audience of 300 persons as "my old friends of Albany." Harold P. Winchester was chairman of the meeting.

Among the committee members of the Albany Radical Club, sponsoring the address, was Leon Malmed, Broadway store proprietor, who has been a friend of Miss Goldman for the last three decades.

BEST COPY AVAILABLE

891110003

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Smiles at Wirt / Emma Goldman.– p. 1 ; 26 cm. *In* The World Telegram. –(April 21, 1934).

Permission to reproduce or quote in any fonn must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

orecast:—Fair tonight and tomorrow; warmer tomorrow; probably fre

NEW YORK, SATURDAY, APRIL 21, 1934.

16925

EMMA GOLDMAN SMILES AT WIRT

Roosevelt Too Smart To Be a Kerensky, Says Noted Anarchist.

Hitler? "A nuisance." Mussolini? "In the same class with Hitler." The League of Nations? "A bunch of old fossils." Roosevelt? "He has a marvelous radio voice." Dr. Wirt? "The man hates obscurity."

Emma Goldman, the anarchist, sipped her breakfast coffee in a suite at the Fifth Avenue Hotel. Back from a lecture tour in the Middle West, she tossed off answers to interviewers' questions with dispatch and gayety.

But one question provoked her to throw up her hands in a gesture of disgust.

"What do you think the ousting of John F. Curry will mean to New York City?" was the query.

Miss Goldman shook her head sadly.

"Even if I was fortified," she said, "that is too insignificant to discuss."

Miss Goldman did not think that Roosevelt was "the Kerensky of the American revolution."

"Roosevelt has more intelligence than Kerensky," she said. "If Kerensky had had any intelligence at all he might still be the head of the Russian government. Dr. Wirt's outburst was inspired by the Republican party to embarrass the administration.

"America will be the last country in the world to have a revolution. America and England have too many historic traditions to overcome. The average American still believes that he or she can become President or [illegible] multi-millionaire.

BEST COPY AVAILABLE

820

891110003

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman Smiles at Wirt / Emma Goldman. – p. 1 ; 26 cm. *In* The World Telegram. –(April 21, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

---

suite at the Fifth Avenue Hotel. Back from a lecture tour in the Middle West, she tossed off answers to interviewers' questions with dispatch and gayety.

But one question provoked her to throw up her hands in a gesture of disgust.

"What do you think the ousting of John F. Curry will mean to New York City?" was the query.

Miss Goldman shook her head wildly.

"[redacted] I was [redacted]," she said, "[redacted] to [redacted] that [redacted] of the [redacted] 'If Dr. [redacted] had any [redacted] at [redacted] of [redacted]' Dr. Wirt's outburst was inspired by the Republican party to embarrass the administration.

"America will be the last country in the world to have a revolution. America and England have too many historic traditions to overcome. The average American still believes that his son can become President or possibly a multi-millionaire.

"One man can't make a revolution, not even a President. Roosevelt would be the last man to think of such a thing because he believes in the old system and the old order."

Miss Goldman said she had not observed any particular betterment of economic conditions in the interior during her tour and she felt it unfair from her little knowledge to pass judgment on the New Deal.

"The reactionaries and die-hards in America are going to make it hard for the President to carry out his program," she said. "In fact, they are doing it already."

Foresees War in Europe.

She praised the student anti-war movement and expressed the opinion that war was imminent in Europe, but would not venture a guess as to where it would break out. Japan is a grave threat to Russia, she said, and justifies Russia arming herself for defensive purposes.

"I do not see why Soviet Russia should be expected to disarm when she is threatened from all sides," said Miss Goldman.

She disclosed that she would not seek an extension of her 90-day-visa, which expires next week. Instead, she will go to Canada, possibly for a year, to lecture and write for American magazines which have ordered articles.

"I am still an anarchist," she said. "I have not changed my social status or my ideals from what they were fifteen years ago when I was exiled. I still love America, but if I were asked to forswear my beliefs for American citizenship I would remain an [redacted]."

BEST COPY AVAILABLE

891110005

The Emma Goldman Papers

[Interview] Hitler? A Pest! Duce, Ditto! Says Emma Goldman! / Emma Goldman.—22 cm. *In* Sunday News [New York]. —(April 22, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

... [illegible] ... regarded heard in the United ... that public ... improvement and that, in the absence of supervision, by men trained in private business, inefficiency, waste, and political spoils result.

The favorite method used by the public utility propagandists to prejudice people against public ownership to maintain that co-operative effort on the part of the people for public service is an off-shoot of Socialism and Communism.

• • •

MUCH competent testimony can be obtained in support of the principles for which Emma Goldman has stood for more than a generation. She has found more freedom in America, but makes no common cause with democracy ruled by an oligarchy of wealth. She remains an anarchist, subjecting current parties and governments to the blast of her critical intelligence.

This though she does nurse a profound faith in her own vision of men set free from domination and co-operating freely in a community dedicated to the flowering of the individual spirit, she is most useful in her role of sceptic. Student, observer, thinker, with a broad background of a lifetime in the mass-movements, a wide traveler with a perfect command of four languages, she has been able more than most to penetrate pretense and uproot error. As a sceptic she must tolerate the shaft leveled at all sceptics: "You merely criticize, you do not erect." This with a profound commiseration for their fellow men, in the face of the useless and external flux of the Universe, of the insignificance of wretched mankind, and of the absurd suffering which men inflict upon one another during the brief dream of existence. It is but a step from that compassion to fraternal love, and it is easily taken. Pity becomes active, and he who believed himself to be forever aloof from all things jumps desperately into the struggle to save his unhappy fellow men. That, my friends, is how sceptics feel."

These words are a tribute to sceptical forebears of Emma Goldman, to the woman herself, and a beacon for those she has inspired and who would walk falteringly in her footsteps.

ROCHESTER EVENING JOURNAL

AND THE POST EXPRESS

FRIDAY, APRIL 13, 1934

Emma Goldman Will Arrive for 3d Visit Tonight

Her third visit to Rochester since she arrived in this country on a ninety-day special permit will be made this evening by Emma Goldman, radical leader who lived here in her youth and early womanhood.

Miss Goldman will come to address the Rochester section of the National Council of Jewish Women in Convention Hall. She will speak on "The European Drama of Today." Last month she addressed a capacity audience at a luncheon meeting of the City Club in Powers Hotel.

Miss Goldman's visit will extend through the weekend. She will be the guest of her brother, Herman Goldman, No. 114 Laburnum Crescent, and of her sister, Mrs. Sam Commins, No. 184 Caroline Street.

LEDGER

EMMA GOLDMAN TO LECTURE IN MONTREAL, CAN.

According to news dispatches from Montreal, Canada, Emma Goldman, famed radical leader who left this country on May 1st when her 90 day permit expired, will deliver two lectures in that city next Monday and Tuesday evenings, May 14 and 15. She will speak in the Yorke Room of the Windsor Hotel on "Hitler's Regime and Forces, What Brought It About?" and "The Collapse of German Culture."

Miss Goldman will leave Montreal on May 22nd and will go to Toronto where she plans to settle down to write. She hasn't given up hope of being permitted to return to this country and until the many applications on her behalf are acted upon, she plans to remain as close as she possibly can to her relatives and friends in the United States.

Emma Goldman Tells How Prince Made Her a Red

Miss Emma Goldman, internationally known Anarchist, who once was exiled to Russia, stepped sedately into the pulpit of the Community Church in Town Hall yesterday and took up, in a subdued way, where she left off 20 years ago.

The hall, which accommodates 1,900 persons, was packed. More than 500 persons were turned away.

Miss Goldman spoke calmly of the "social revolution." She said it was the only reply the workers could make to war. Most of her remarks were confined to the life of Peter Kropotkin, the Russian prince and scientist, who turned revolutionary and whose death occurred Feb. 8, 13 years ago. Kropotkin, she said, was responsible for making a revolutionary out of her.

In introducing Miss Goldman, the Rev. John Haynes Holmes said her presence in the pulpit "does not identify her with the views of this church." **She is here on a 90-day permit to make a lecture tour.**

SUNDAY NEWS, APRIL 22, 1934

HITLER? A PEST! DUCE, DITTO! SAYS EMMA GOLDMAN

After an eleven-weeks tour of the country which convinced her there will be no revolution here, Emma Goldman, internationally famous anarchist, yesterday returned to the city with a few brief comments on prominent persons. They were:

Hitler, a nuisance; Mussolini, likewise; the League of Nations, an organization of old fossils; and Dr. William A. Wirt; "He hates obscurity."

"America will be the last country in the world to have a revolution," she declared, "because the average citizen still believes he can become wealthy."

Of President Roosevelt she said only, "He has a marvelous voice on the radio."

On May 30 her permission to stay in this country will expire.

12X8

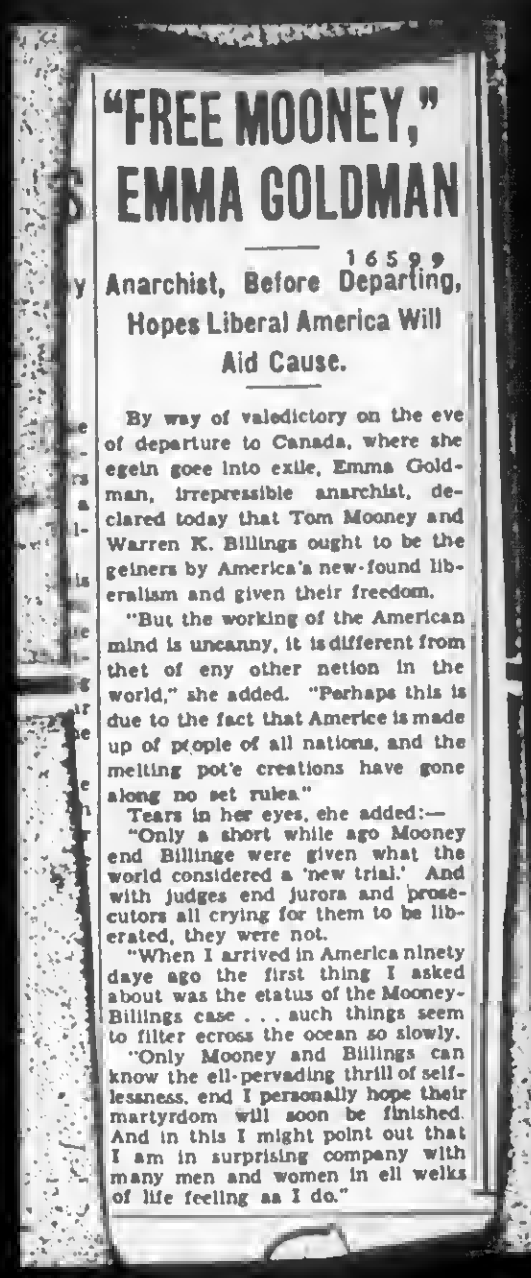
822

870924508

The Emma Goldman Papers

[Interview] "Free Mooney," Emma Goldman / Emma Goldman.– 13 cm. *In* New York World Telegram. –(April 26, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"FREE MOONEY," EMMA GOLDMAN

16599

Anarchist, Before Departing, Hopes Liberal America Will Aid Cause.

By way of valedictory on the eve of departure to Canada, where she egain goee into exile, Emma Goldman, irrepressible anarchist, declared today that Tom Mooney and Warren K. Billings ought to be the geiners by America'a new-found liberalism and given their freedom.

"But the working of the American mind is uncanny, it is different from thet of eny other netion in the world," she added. "Perhaps this is due to the fact that Americe is made up of pt;ople of all nations, and the melting pot'e creations have gone along no set rulea"

Tears in her eyes, ehe added:—

"Only a short while ago Mooney end Billinge were given what the world considered a 'new trial.' And with judges end jurors and prosecutors all crying for them to be liberated, they were not.

"When I arrived in America ninety daye ago the first thing I asked about was the etatus of the Mooney-Billings case . . . auch things seem to filter ecross the ocean so slowly.

"Only Mooney and Billings can know the ell-pervading thrill of selflessness, end I personally hope their martyrdom will soon be finished. And in this I might point out that I am in surprising company with many men and women in ell welks of life feeling aa I do."

891110006

The Emma Goldman Papers

[Interview. Famous Woman Anarchist Sees Fascist Menace Spreading to America] / Emma Goldman. – 29 cm. *In* The Gazette [Montreal]. – (May 3, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Famous Woman Anarchist
Sees Fascist Menace
Spreading to America

. . . 16859?

ENGLAND ENDANGERED

Mosley Meeting in Albert Hall Should Have Wakened Country to Threat, Emma Goldman Says

Emma Goldman, the world's most famous woman anarchist — "Red Emma," as they used to call her—is in Montreal. Grey-haired now, but still active, still ready to expound her theories as courageously as she ever did, this 64-year-old woman sat in a room at the Ford Hotel yesterday afternoon and talked about the United States, Europe, the world in general and herself.

She is back from a ninety-day lecture tour through the United States. She made a flying dash across the boundary to arrive in Montreal at 3 o'clock Tuesday morning. Yesterday she was just getting her breath back.

A short, stout woman, Miss Goldman—a brilliant conversationalist, with a sharp tongue. Her American tour was a big success, she told The Gazette. She liked the way the American press greeted her. They were very kind. "You know," she said, "they used to write all kinds of things about me. That I was out to chop off all the crowned heads I could find. I was going to eat up all the capitalistic babies. But they were decent this time. They gave accurate reports—well, as accurate as any newspaperman can give."

This one squirmed a little.

"How did you find things in the United States, Miss Goldman?"

"Well, they tell me things have improved," she replied. "The NRA is patching up a few faults in the system. I don't think it will work out."

WORKERS WAKE UP.

"Anyway, the American workers are becoming more socially alert. They are flocking to the American Federation of Labor, and that would be a great power if they would get rid of some of the hoary old gentlemen who are at the head of it, and who should have been pensioned off 20 years ago. They haven't a new idea in their brainds."

"Roosevelt? I don't know much about the President. I will say this, that he is first President of the United States to give the working class a break. Being a member of the capitalistic class, that's something."

"And how," asked the reporter, "does the situation in Europe strike you?"

Miss Goldman waded into her subject with all that old forceful power. She believes that Fascism is growing, and that it is one of the greatest menaces that has ever cropped out. It is gaining strength in England. "That last demonstration of Mosley's in Albert Hall should wake up the English people to reality," she declared. "They called him a fool, you know. Well, that's what they [illegible] few years ago.

WAR IN PROSPECT.

When one Fascist nation starts outdoing the other, then there is going to be war, Miss Goldman stated.

She is absolutely opposed to Fascism. She is opposed to Communism at the same time. "Their ideas are different," she explained, "but their methods are the same."

If Fascism springs up in the United States, it will possibly find its root in the employer class, she believed. "There is a German-American population that is spreading the Swastika idea. Still I don't believe they count. At least I think the American people have too much brains to take in an importation."

Back to the NRA. "The solution is not going to come from the top," she declared. "It's going to come from the bottom, when labor can get itself organized. You know, the American still clings—although he is changing now—to his rugged individualism. He thinks that everything that happens is a blessing or a curse directed at him personally. He doesn't believe that he is part of a social condition and a system."

Miss Goldman likes flowers and hates radios. She doesn't care if she never hears another radio. In Montreal for two weeks, she will return to Toronto and spend the summer there, writing articles and planning her next lecture tour.

"In the fall," she said, "I'll apply for another visa to enter the United States."

THE GAZETTE, MONTREAL, THURSDAY, MAY 3, 1934.

BEST COPY AVAILABLE

891110007

The Emma Goldman Papers

[Interview] Anarchie dit paix, pour Emma Goldman. [Anarchy means peace for Emma Goldman. In French] / Emma Goldman. – p. 3 ; 30 cm. *In* La Presse [Montreal]. – (May 4, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

LA PRESSE, MONTREAL, VENDREDI 4 MAI 1934

Anarchie dit paix, pour Emma Goldman

La célèbre femme anarchiste explique au cours d'une entrevue la substance étrange de ses idéals. — Elle craint que la France n'aille au fascisme.

Emma Goldman a l'air d'une bonne vieille sexagénaire de tous les jours. Elle paraît porter tranquillement ses 64 ans. Mais dès l'abord, sa conversation se révèle intelligente, pleine de mots qui claquent au bon moment. Alors ses yeux pétillent sous les lunettes épaisses. Aiguillez le sujet, parlez société, fascisme et vous découvrez Emma "la Rouge": pli sévère du front, lèvres serrées, visage concentré. Au sommet de cette personnalité cultivée apparaît l'anarchiste. Car elle l'est, elle le déclare ouvertement et insiste là-dessus. Comme elle paraît pourtant trop cultivée pour y tant croire elle-même, serait-ce qu'elle en fait sa vie sans y chercher d'autre raison d'être?

L'anarchie c'est la paix

Interviewée par le représentant de la "Presse", dans la chambre joyeuse de l'hôtel Ford, où flottait une bonne odeur de bouquets, Emma Goldman d'expliquer: Je suis réellement anarchiste. Mais pas Rouge, comme on l'a tant dit. Pas capitaliste, mais pas communiste. Je prêche tout simplement la liberté pour l'individu. Je le veux à l'abri des contraintes politiques, de quelque nom qu'on les appelle: religion, gouvernement, organisation collectiviste, et surtout fascismes de toutes couleurs. Chacun pour soi, avec la liberté de la religion, si le coeur lui en dit, mais sans la contrainte des disciplines; qu'il survienne une guerre, demandez-vous ? Oh bien! la protection sera assurée par une sorte de fédération économique des individus et l'attitude commune sera déterminée par là et non par la voie politique.

Tout cela est bien négatif, Madame. Emma Goldman insiste sur la faillite de toutes les formes de gouvernement. Le régime de l'anarchie n'est pas prêt d'être établi; néanmoins, Emma Goldman est optimiste. Les ressources humaines ne sont pas éteintes; elles ne font que dormir. Quant tout aura fait faillite, l'anarchie viendra. "Naturellement", dit le reporter; mais Emma Goldman explique que "anarchie" veut dire: liberté individuelle totale, et non pas désordre; paix complète, et non pas guerre; abolition de toutes les contraintes et non pas terreurs. Emma Goldman est une collaboratrice libre à l'oeuvre de l'anarchie. Evidemment toutes les organisations "anarchistes" sont affiliées dans le monde; pas plus que ça. Il n'est pas question de bombes: il s'agit de répandre la vérité (...).

Au pays de la liberté

Pas un pays ne semble prêt à faire bon accueil au message de paix, d'anarchie". Il a suffi du retour de l'Allemagne aux pires excès du Moyen-Age pour accentuer toutes les difficultés européennes; le fascisme croît rapidement même en Angleterre. Le fascisme, voilà l'ennemi, dit l'Anarchie. Seule l'Espagne, peut-être pays du soleil et de l'individualisme, qui sait mépriser l'armée comme il convient, paraît-elle mieux disposée à devenir "anarchiste".

La France, admirable pays de la liberté de pensée où Emma, comme tant d'autres, a pris refuge depuis plusieurs années, la France, dit-elle, considère trop la politique comme un sport et, à la faveur des crises et des scandales, ne voilà-t-il pas que les classes moyennes inclinent à se laisser pénétrer par une sorte de fascisme fait de respect pour l'autorité militaire, trop regardée comme unique emblème de l'ordre. Le royalisme n'a pas la moindre importance, dit Emma, mais elle confesse que l'influence des royalistes a grandi singulièrement, depuis peu.

Ce qu'elle voit venir en France, c'est le fascisme, présenté sous une forme probable de dictature militaire. La France, du reste, mise en éveil par les agissements de l'Allemagne, retourne à un nationalisme mieux défini. Ses ressources créatrices sont merveilleuses; cela se reflète encore dans l'art et la littérature, bien que les grands noms, soient moins faciles à trouver, d'après Emma Goldman, en périodes troubles. "J'aime passionnément la France", conclut-elle.

Sommes-nous Français?

Il lui paraît que le Canadien français est bien plus Français que Canadien. Ses traditions françaises remontent à bien plus loin que ses traditions canadiennes, assure-t-elle. Elle doute des chances de l'anarchisme auprès de nous, à l'heure actuelle.

Avant de quitter Montréal elle démontrera, en conférence publique au Windsor, la "barbarie" de l'Allemagne et dira la chute de la "kultur".

Née sur la frontière germano-russe, de descendance à la fois allemande, russe et juive, Emma Goldman connut une enfance dure en Russie, sous le régime des Tzars, vint en Amérique en 1886, travailla dans une usine, s'initia aux activités socialistes, puis anarchistes. Elle devint bientôt une figure connue dans maintes assemblées orageuses et fut déportée il y a quinze ans des Etats-Unis. Elle passa son exil en Russie, en Allemagne et en France. Elle pas-

BEST COPY AVAILABLE

825

891110007

The Emma Goldman Papers

[Interview] Anarchie dit paix, pour Emma Goldman. [Anarchy means peace for Emma Goldman. In French] / Emma Goldman. – p. 3 ; 30 cm. *In* La Presse [Montreal]. –(May 4, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Elle craint que la France n'aille au fascisme.

Emma Goldman a l'air d'une bonne vieille sexagénaire de tous les jours. Elle paraît porter tranquillement ses 64 ans. Mais, dès l'abord, sa conversation se révèle intelligente, pleine de mots qui claquent au bon moment. Alors ses yeux pétillent sous les lunettes épaisses. Aiguillez le sujet, parlez société, fascisme, et vous découvrez Emma "la Rouge": pli sévère du front, lèvres serrées, visage concentré. Au sommet de cette personnalité cultivée apparaît l'anarchiste. Car elle l'est, elle le déclare ouvertement et insiste là-dessus. Comme elle paraît pourtant trop cultivée pour y tant croire elle-même, serait-ce qu'elle en fait sa vie, sans y chercher d'autre raison d'être?.

L'anarchie c'est la paix

Interviewée par le représentant de la "Presse", dans la chambre joyeuse de l'hôtel Ford, où flottait une bonne odeur de bouquets, Emma Goldman d'expliquer: Je suis réellement anarchiste. Mais pas Rouge, comme on l'a tant dit. Pas capitaliste, mais pas communiste. Je prêche tout simplement la liberté pour l'individu. Je le veux à l'abri des contraintes politiques, de quelque nom qu'on les appelle : religion, gouvernement, organisation collectiviste, et surtout fascismes de toutes couleurs. Chacun pour soi, avec la liberté de la religion, si le coeur lui en dit, mais sans la contrainte des disciplines; qu'il survienne une guerre, demandez-vous ? Oh bien! la protection sera assurée par une sorte de fédération économique des individus et l'attitude commune sera déterminée par là et non par la voie politique.

Tout cela est bien négatif, Madame. Emma Goldman insiste sur la faillite de toutes les formes de gouvernement. Le régime de l'anarchie n'est pas prêt d'être établi; néanmoins, Emma Goldman est optimiste. Les ressources humaines ne sont pas éteintes; elles ne font que dormir. Quant tout aura fait faillite, l'anarchie viendra. "Naturellement", dit le reporter; mais Emma Goldman explique que "anarchie" veut dire: liberté individuelle totale, et non pas désordre; paix complète, et non pas guerre; abolition de toutes les contraintes et non pas terreurs. Emma Goldman est une collaboratrice libre à l'oeuvre de l'anarchie. Evidemment toutes les organisations "anarchistes" sont affiliées dans le monde; pas plus que ça. Il n'est pas question de bombes; il s'agit de répandre la vérité (?).

Au pays de la liberté

Pas un pays ne semble prêt à faire bon accueil au message de paix, d'"anarchie". Il a suffi du retour de l'Allemagne aux pires excès du Moyen-Age pour accentuer toutes les difficultés européennes; le fascisme croit rapidement, même en Angleterre. Le fascisme, voilà l'ennemi, dit l'Anarchie. Seule l'Espagne, peut-être, pays du soleil et de l'individualisme, qui sait mépriser l'armée comme il convient, paraît-elle mieux disposée à devenir "anarchiste".

La France, admirable pays de la liberté de pensée, où Emma, comme tant d'autres, a pris refuge depuis plusieurs années, la France, dit-elle, considère trop la politique comme un sport et, à la faveur des crises et des scandales, ne voilà-t-il pas que les classes moyennes inclinent à se laisser pénétrer par une sorte de fascisme fait de respect pour l'autorité militaire, trop regardée comme unique emblème de l'ordre. Le royalisme n'a pas la moindre importance, dit Emma, mais elle confesse que l'influence des royalistes a grandi singulièrement depuis peu.

Ce qu'elle voit venir en France, c'est le fascisme, présenté sous une forme probable de dictature militaire. La France, du reste, mise en éveil par les agissements de l'Allemagne, retourne à un nationalisme mieux défini. Ses ressources créatives sont merveilleuses; cela se reflète encore dans l'art et la littérature, bien que les grands noms soient moins faciles à trouver, d'après Emma Goldman, en périodes troubles. "J'aime passionnément la France", conclut-elle.

Sommes-nous Français?

Il lui paraît que le Canadien français est bien plus Français que Canadien. Ses traditions françaises remontent à bien plus loin que ses traditions canadiennes, assure-t-elle. Elle doute des chances de l'anarchisme auprès de nous, à l'heure actuelle.

Avant de quitter Montréal elle dénoncera, en conférence publique au Windsor, la "barbarie" de l'Allemagne et dira la chute de la "kultur".

Née sur la frontière germano-russe, de descendance à la fois allemande, russe et juive, Emma Goldman connut une enfance dure en Russie, sous le régime des Tzars, vint en Amérique en 1886, travailla dans une usine, s'initia aux activités socialistes, puis anarchistes. Elle devint bientôt une figure connue dans maintes assemblées orageuses et fut déportée il y a quinze ans des Etats-Unis. Elle passa son exil en Russie, en Allemagne et en France. Elle passa par Montréal quelquefois, et y demeura connue comme Emma la Rouge. Elle vient de séjourner 90 jours aux Etats-Unis, en ayant obtenu la permission après tant d'années. Le reste de l'été, elle en jouira à Toronto.

BEST COPY AVAILABLE

891110010

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Nazi Regime Held Bound to Collapse / Emma Goldman.– 30 cm. *In* The Gazette [Montreal]. –(May 15, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16869.

NAZI REGIME HELD BOUND TO COLLAPSE

Emma Goldman Sees Public Opinion in Germany Rising Against Hitler

BOYCOTT IS EFFECTIVE

"Has Put Fear of God" Into Hearts of Dictator's People, Famous Woman Anarchist Believes

The Hitler regime will go down to defeat. It will go down because of public opinion in Germany—gradually making itself evident—and world opinion; because it is inconceivable that "a group of people who belong to a lunatic asylum" can be allowed to destroy in a reign of terror a country such as Germany.

This is Emma Goldman's belief. Standing last night on a platform in the Windsor Hotel, the famous woman anarchist—grey-haired now, but as fearless as ever—literally tore the German administration to shreds in a caustic denunciation of Hitler's right hand men—calling them "a marvellous bouquet of evil smelling flowers," and naming certain of them as "beautiful pathological specimens."

She saw the collapse of the Hitler regime. In the plebiscite elections, she stated, his official papers had numbered 3,000,000 Germans as saying "No" to his cohorts. "We know," she added, "that 9,000,000 people said 'Nay'." Considering that opposition to the Hitlerites meant banishment into concentration camps and terror, it was some indication, she believed, that there were German people who were ready to make a sacrifice for their ideals. Hitler, she declared, had made an appeal to the underworld and to the depraved minds that had come out of the war. His whole appeal, Miss Goldman claimed, was to the depraved forces of the mind.

There was public opinion in Germany, and there was world opinion. "The world boycott of Germany, weak though it is," she declared, "has put the fear of God into the hearts of the Hitler people," adding that the effect of this world opinion could be seen in the decline of the German steamship business.

HITLER'S "BOUQUET."

Of certain of Hitler's ministers, Miss Goldman had nothing good to say. One she named a [illegible] addict, another a pervert, still another she stated had suffered from an unspeakable disease. "They formed, with others, the [illegible] the Hitler regime, as Miss Goldman caustically put it.

"Compared to the Nazis, the black shirted Fascists of Italy are gentlemen of intelligence. Not," she added, "that they have not committed [illegible] in the calendar.

Hitler's peace outbursts, she said, "can be taken as so much bunk." Germany, she added, is prepared for conflict, but she will not be the aggressor. She cannot afford to aggress, but she can drive the rest of the world to the point of desperation and then the Hitlerites will go to the people of Germany as "their saviours."

"It is up to the rest of the world and its people, whether they be of one political belief or another, whatever creed or religion, to see that Germany is not destroyed," Miss Goldman declared.

In dealing with the causes of Hitler's rise to power, Miss Goldman blamed the following: the Allied powers, the Social Democrats of Germany, the Communists, and the men who formed the new regime and their psychological make-up. The disastrous war, she stated, and the "more disastrous peace which followed," had much to do with the collapse of Germany and the birth of Hitlerism. The Allies, she declared, had not been content with victory in war, but had starved Germany economically in the resultant "peace." But, she added, one could not justly blame the Allies entirely. There were the Social Democrats and the Republic. The Social Democrats were not prepared for the revolution, she stated, and when they got into power they did little to remedy the situation. They compromised; they left the mighty junkers and failed to socialize some of the land and bring relief to the workers. And it was the junkers, Miss Goldman added, who were the great contributors to Hitler and his regime.

While the infant mortality rate in Germany was rising because of undernourishment, she continued, the Social Democrats allowed the Kaiser to live at Doorn in the same state in which he had lived before the Republic, and they made no attempt to curb the heavy industrialists. "I therefore hold," she declared, "the Social Democrats responsible to a large degree for the advent of Hitler."

BLAMES COMMUNISTS.

The Communists, Miss Goldman continued, contributed to the rise of Hitler. At a time when they could have marched in one direction and proved a great constructive force, their orders were given, as always, from Moscow, and they were told to take another route. The Hamburg uprising of 1922—"a bloodbath of children"—was ordered, she stated, by the Third Internationale. People who knew the country, declared Miss Goldman, who could have been a constructive factor, were turned in the opposition direction by their alien leaders in Moscow.

In speaking of the contribution made by the Social Democrats to the rise of Hitler, Miss Goldman stated that they had urged the people to vote for Hindenburg as President, and it was Hindenburg who afterwards "handed over" his country to Hitler.

"Of course," added Miss Goldman, "we cannot entirely blame the old gentleman. He was mentally incapable." It was rather ludicrous, she thought, that the Social Democrats had urged a vote for Hindenburg, "the junker of junkers."

Over the heads of the Social Democrats with 8,000,000 votes, and the Communists with 6,000,000 votes, "the Hitler hurricane swept," Miss Goldman stated.

THE GAZETTE, MONTREAL, TUESDAY, MAY 15, 1934.

BEST COPY AVAILABLE

891110008

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] "Red Emma" Denounces Hitler and Hindenburg / Emma Goldman.– 30 cm. *In* Montreal Daily Herald. –(May 15, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

"Red Emma" Denounces Hitler And Hindenburg

Mrs. Goldman Describes Nazi Leader as "Mongrel Type" in Scathing Address — Blames Internationale For Nazi Coup.

GERMAN NAZI-ISM appeals only to the depravity and unconscious evil in its adherents, declared Emma Goldman, self-styled anarchist, in a scathing denunciation of the Hitler regime before a considerable audience in a lecture at the Windsor Hotel last night.

Foregoing all pity or tolerance, she took Hitler and his complete cabinet and, with merciless attention to detail, tore open the characters and reputations of each individual minister to expose the "rotting, putrescent core of German Fascism."

Hitler, that champion of a pure Aryan race, she saw as a mongrel type, the result of the intermingling of a number of distinct species of forebears.

His voice in particular she tated, indicated the man's inherent eaknesses, while it possessed olume, there was in it no quality; was like the voice of an hysterical oman, tearful, staccato and piercg—entirely without conviction.

Hindenburg, whom she styled an ntediluvian militarist, she accused f turning over the German Reublic to Hitler and his satellites. epenting somewhat of her arshness to the general, she added at perhaps that was hardly fair the old man and said that it was s son, Oscar Hindenburg, who had great influence over him, who atmpted to "hunt with the hounds nd run with the hare".

She also scored the Communist rty in Germany who, she stated, ight have swayed the recent elecon, if orders to the contrary had been issued by the 3rd Internaional in Moscow. Soviet emem and swastika Communists nd Nazi-ists mingled amicably on ection day and all cried for dictorship. Not one finger was ised to avert the terrible catasophe—the Victory of Hitler.

She laid the blame of the massre of mere youngsters, who erectl and defended the street barrlds during the Hamburg uprising 1922, also to the door of the 3rd ternational.

Hitlerism is not a National Soalism as advertised she asserted t a National Fascism and the deastation of war and greater deastation of peace, have fertilized he soil for the growth of this oisonous Fascism.

In concluding Miss Goldman oretold the early fall of the Gernany of today, nothing can be ermanent, she declared, that appeals to the depraved perversity nd evil leanings of the masses. Hitlerism she described as the blackest and most sinister threat on he European horizon today.

J Armstrong was in the chair.

MONTREAL DAILY HERALD, TUESDAY, MAY 15, 1934.

BEST COPY AVAILABLE

828

891110009

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Regime of Hitler Doomed to Fall / Emma Goldman.– 26 cm. *In* The Montreal Daily Star. –(May 15, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16869

REGIME OF HITLER DOOMED TO FALL

Miss Emma Goldman Finds Hitler Regime Guilty of Many Crimes

Describing the members of the Hitler regime in Germany as "people who really belong in a lunatic asylum", Miss Emma Goldman, famous self-confessed anarchist and champion of the oppressed, scathingly denounced the present rulers of the German Republic as "scoundrels guilty of every crime on the calendar," before a crowded audience in the Windsor Hotel last night. Miss Goldman was exiled from Germany by Hitler two months after his ascension to power, and is in Canada following a three months' stay in the United States, from which her 15-year exile was suspended by special decree of the government.

There is no doubt in the minds of intelligent persons that devastating war and its aftermath contributed greatly towards fertilizing the soil in Germany for the growth of national Fascism, declared Miss Goldman. "The Allies were not content to merely crush Germany, but have had to quench her socially, politically and economically," she said. "They would not rest until they had starved German men, women and children into submission.

PLACES BLAME.

"It would be a great blunder to assume that it was only the Allies who were responsible for Germany's chaotic condition," continued Miss Goldman. "The finger of blame should rest on the Social Democrats, the heavy industrialists, the political leaders, and many of the financial interests, and finally on the character and quality of the men at present surrounding Hitler".

In no uncertain terms the speaker described the personal characteristics and records of the German Chancellor's ministers, all of whom were perverted and depraved, she said, adding that "even the man chosen to hold the portfolio of education suffers from brain disease."

In tracing the interlocking elements that led to the swing of Hitlerism into control, Miss Goldman placed a large part of the blame on von Hindenburg. "He sold out to Hitler," she declared. "but he is not mentally capable of any responsibility, so it can be understood. He thought he had better make friends in the Hitler camp as well as his own in case either should come to power, so he would get a position.

POLITICAL SCOURGE.

"The Hitler hurricane swept over the Socialist party with a membership of 8,000,000 people, excluding the trade unionists with votes of 6,000,000, and there was not one finger raised in opposition against the terrible political scourge that fell across the length and breadth of the nation. In comparison with Fascism in Germany, the black shirted Fascists in Italy are gentlemen par excellence; the German tyrants have committed the most revolting crimes against citizenship, acts which at times have been so savage and cruel as to make the entire nation pause and wonder how such things could come to pass in this age."

The time is soon coming when the German workers will unite for one common purpose and hurl Hitler and his accomplices from control, Miss Goldman prophesied, in conclusion. "They will show the world that the real Germany and the working of the conscious revolutionary working class will not permit that the nation be utterly destroyed, and will unite against national Fascism, the blackest and most sinister force on the European horizon today."

THE MONTREAL DAILY STAR, TUESDAY, MAY 15, 1934

BEST COPY AVAILABLE

829

891110011

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] "Red Emma" Flays Proletariat Rule / Emma Goldman.– 27 cm. *In* The Gazette [Montreal]. –(May 22, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16864

'RED EMMA' FLAYS PROLETARIAT RULE

Soviet Government Keeps Place by Terror, Says Famous Woman Anarchist

TELLS STORY OF LIFE

Recalls How It Took 200 Detectives to Arrest Her in United States—All Dictatorships Denounced

Soviet Russia went under the heel of Emma Goldman last night in the famous woman anarchist's final lecture of her present Montreal engagement. At her fiery best, and more biting and forceful than she has been at any of her addresses in this city, Red Emma kept a capacity audience in the Windsor Hotel on their toes for over two hours. She was scheduled to speak on her life. She spoke on that, and on the world in general.

Russia under the rule of the proletariat? Poof! said Emma Goldman. It is a state dictatorship, as governmental as any other government, keeping its place by terror and extermination and placing cruelness before everything else. Communists" Its leaders dined Miss Goldman, will wine and dine with Nazi officials, while Germany is sending thousands of Communists into concentration camps.

The Russian Revolution was a great, an enormous thing, in Miss Goldman's opinion but what happened afterwards and the dictatorship that arose—these are things that disgusted her and continue to disgust her. A short time of necessary violence, she declared, was continued for years. It remains today. Why, she told her audience last night the Soviet Government had reopened one exile post that had been abolished by the late Czar!

"Red Emma [illegible]. Perhaps it was the reminiscences of her life that affected her. Perhaps it was the questions and the members of the audience across the room. At the conclusion of her lecture Miss Goldman was [illegible] as she has never spoken before a city.

Soviet [illegible] dictatorship [illegible]

At one time she was giving a lecture before a very distinguished audience, and the place was overflowing with police. The captain told her to stick to her subject—literature. So, according to her story, she talked on literature. All went well, until in the natural course of discussing dramatists, she spoke of Ibsen. "I told you," roared the captain across the room, "that I would break up the meeting if you didn't stick to literature!"

She was sentenced in 1906 to prison or a fine for advocating birth control in the United States. "I took the two weeks in jail," she said. "I had eight lectures to prepare."

"Miss Goldman," said one young man last night, "don't you think that you do much more good by addressing large gatherings of workers than a comparatively small audience like this?"

"My dear friend," she replied, "you may not be aware of it, but I've addressed larger audiences than you've probably ever seen. It's quality, not quantity that counts."

She'll come back to Montreal, she told her hearers last night.

THE GAZETTE, MONTREAL, T

BEST COPY AVAILABLE

891110011

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] "Red Emma" Flays Proletariat Rule / Emma Goldman.— 27 cm. *In* The Gazette [Montreal]. —(May 22, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Recalls How It Took 200 Detectives to Arrest Her in United States—All Dictatorships Denounced

Soviet Russia went under the heel of Emma Goldman last night, in the famous woman anarchist's final lecture of her present Montreal engagement. At her fiery best, and more biting and forceful than she has been at any of her addresses in this city, "Red Emma" kept a capacity audience in the Windsor Hotel on their toes for over two hours. She was scheduled to speak on her life. She spoke on that, and on the world in general.

Russia under the rule of the proletariat? Poof, said Emma Goldman. It is a state dictatorship, as governmental as any other government, keeping its place by terror and extermination and placing business before everything else. Communistic? Its leaders, declared Miss Goldman, will wine and dine with Nazi officials, while Germany is sending thousands of Communists into concentration camps.

The Russian Revolution was a great, an enormous thing, in Miss Goldman's opinion, but what happened afterwards and the dictatorship that arose—these are things that disgusted her and continue to disgust her. A short time of necessary violence, she declared, was continued for years. It remains today. Why, she told her audience last night, the Soviet Government had reopened one exile post that had been abolished by the late Czar!

"Red Emma" started calmly. Perhaps it was the reminiscences of her life that affected her. Perhaps it was the questions fired by members of the audience across the room. At the conclusion of her lecture Miss Goldman was speaking as she has never spoken before in this city.

Soviet Russia, Hitler, Fascism, dictatorships of one form or another—Emma Goldman pounced on them with caustic denunciations that left many of her audience gasping.

She was even going strong in the latter part of her reminiscences. She recalled the time, during the war when she was crusading against battle, that a soldier came up after one of her lectures and shook hands with her. "Horrors!" she said last night. "A soldier shaking hands with Emma Goldman! The poor fellow was arrested and courtmartialed. When they asked him why he had shaken hands with me, he said I had made him think. And you know as well as I do that the greatest crime in the army is for a soldier to think. If they did think they wouldn't be soldiers."

She had a word to say about the American police. It took 200 detectives, she said, to arrest her in the Mooney affair. "My, my, [illegible]

"Miss Goldman," said one young man last night, "don't you think that you do much more good by addressing large gatherings of workers than a comparatively small audience like this?"

"My dear friend," she replied, "you may not be aware of it, but I've addressed larger audiences than you've probably ever seen. It's quality, not quantity that counts."

She'll come back to Montreal, she told her hearers last night.

THE GAZETTE, MONTREAL, TUESDAY, MAY 22, 1934

BEST COPY AVAILABLE

891110012

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Decrees, Codes Fail, Former Exile Says / Emma Goldman.—p. 1 ; 30 cm. *In* The Toronto Daily Star. —(May 29, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16599

THE TORONTO DAILY STAR

APRIL CIRCULATION, 225,343

TORONTO, TUESDAY, MAY 29, 1934—38 PAGES

...S CODES FAIL ...R EXILE SAYS

... Predicts Roosevelt Doomed to Disaster

WORKERS AWAKENED

No Longer Wait for Miracle—Strikers Using Deeds, She Says

"No matter what President Roosevelt can do or say, the new deal in the United States has already failed and he is doomed to absolute disaster. Nothing but the workers themselves, combined with intellectual forces, can bring about the desired change in present-day conditions."

So declared Emma Goldman, who for 15 years lived in Russia as an exile from the United States because of her anarchistic tendencies, during her lecture last night in Hygeia House on "My Impressions of America and the New Deal."

Miss Goldman held her audience spellbound for more than an hour as she pictured what she termed the "inevitable failure" of the NRA. At the same time, she said, the consensus in the United States was that Roosevelt was most sincere and earnest. She praised him for having introduced "a more liberal tone" and for having helped "to awaken the masses."

Bound to Fail

"An attempt to better conditions from on top by decrees and codes made by those in power is bound to fail," said Miss Goldman. The new deal is not so new in reality. Attempts have been made before to make the lion lie down with the lamb, but have always failed."

The cause of depression, said Miss Goldman, was "the present capitalistic system which produces for profit and not for use." "Over-production," she said, "is nothing but under-consumption, and the harder the people work the more they are made to starve."

Small Business Men Crushed

"It is plain to see that the bosses are not being forced to live up to their codes and there are evidences that the new deal is falling down all along the line," said Miss Goldman, who stated that the average wage increase was seven per cent., while the cost of living had increased by 22 per cent.

"It cannot be denied that the new deal had one effect," she said. "The people saw in Roosevelt a new Messiah. They sat back and waited for him to perform a miracle, but soon realized that it would not come about unless they took an active part. Then they rushed to join labor unions.

"The youth are no longer waiting for a miracle. Equally encouraging is the fact that strikers are no longer striking with words, but with deeds."

BEST COPY AVAILABLE

832

870924570

The Emma Goldman Papers

[Interview] A Rebel Speaks / Emma Goldman.– p. 6, 14 ; 29 cm. *In* The Jewish Standard [Toronto]. –(June 29, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16600

Emma Goldman

Welcome all dignity please return

A Rebel Speaks

An Interview with Emma Goldman, World Famous Anarchist, Unyielding Defender of Her Cause

By HYE BOSSIN

Emma Goldman's recent lecture tour in Canada and the United States has again roused public interest in one of the most remarkable women of contemporary times. The author of the following interview with Emma Goldman, who is at present living in Toronto, is a Toronto journalist whose writings have appeared frequently in the daily press.

EVERY score-or-so of years this eruptive planet uncovers some virile female whose amazonian insistence on the acceptance of an unpopular cause wins the admiration of her generation even though that cause meets with little endorsement. But they are few in the full measure of time. Those of that sex mainly fated to be the objects of historical curiosity are the Catherines and Elizabeths born to a throne; and the Du Barrys and Lupescus whose amour-inducing qualities lead them to serve and rule in their own clandestine way. Perhaps the Florence Nightingales are more numerous on the human stage, but they nearly always serve in the background and are without anyone to pluck the lyre and voice a ballad in their honour.

Not that the feminine rebel is a rarity; the parade of the Stones, Pankhursts, Sangsters, et al is a comparatively regular one. But these serve a single cause, a cause which, when and if accomplished, removes them from the limelight into the obscurity of a satisfaction with things as they are. None of them have or require the qualities of a Boadicea or a Joan of Arc. The situation does not exist for them which would develop those qualities. And so, when we examine the age-old gallery of women, the Boadiceas and the Joans of Arc may be very easily totalled.

It remained for the late-Victorian era to produce a woman who has served many of these minor causes in her time and who, in the opinion of both followers and liberal-minded dissentients, combines the prophetic vision of a Mrs. Shipton with the courage of a Boadicea; the divine inspiration of a Joan of Arc with the indifference to fate of a Madame Roland; the human concern of a Florence Nightingale with the reason of a Portia; the fortitude of an Edith Cavell with the persistence of a Pankhurst, and most noted rebel of all the rebels her sex has produced in the last century.

Compared to her the Pankhursts were modest in their demands and rank only as minor crusaders. The Du Barrys were never admired for their intellectual qualities; Boadicea and Joan of Arc were at best nationists as the Elizabeths and Catherines were imperialists; and even Florence Nightingale was limited in her merciful ministrations. None of them had the universalism of thought and the long and constant span of action that is Emma Goldman's.

FOR almost a half-century she has been working for her political creed: anarchism. There was a time during her early years in America when the radical optimists thought she would emerge as the Madame Roland of a second American Revolution. Now, at 64, she would be its Breshskovskaya.

For five decades now she has been crossing and recrossing the swirling waters of American and European life on a precarious bridge of soap-boxes; plunging through the dangerous jungle of bourgeoisie hatred and governmental restrictions without fear; plodding patiently through the deserts of proletarian apathy. Through all that for a cause held by her critics to be but a social mirage; a cause that has not a single republic to its credit, and now considering the unprecedented rise of reaction, seems further away than ever.

That cause she will not compromise in any way, even at the price of a peaceful old age. No winter of content in her life. Instead she has drawn on her great gift for propaganda even more. Today, the fire which began in her youth still blazes furiously and defies all attempts to quench it or lessen its intensity.

She does not accept the advice about doing as the Romans; neither does she wait till she reaches comparative safety to criticise. When in England she criticises the monarchy; on German soil the former republic. In Russia she lashed the government while at the same moment throughout the land resounded the executioners' guns. In the United States, the scene of her most recent pilgrimage, though restricted by Washington in her criticism of Germany, she nevertheless succeeded in discussing the forces that helped bring Hitler into power and the menace he and Fascism represent to the world.

When, from a platform, in a curt, biting tone you hear her say: "The Hitler regime will go down to defeat. It will go down because of public opinion in Germany — gradually making itself evident—and world opinion; because it is inconceivable that a group of people who belong to a lunatic asylum can be allowed to destroy in a reign of terror a country such as Germany," you feel that she would not stay her tongue even in the very shadow of the Reichstag.

Only when one turns back to the male prophets of her own race who preached in the days when the world was thousands of years younger can one find such a universal philosophy as Emma Goldman expounds or such a valiant exposition of it.

"WHAT of the Jews?" she was asked. "While I have no great interest in the Jewish problem," she said, "I believe the immediate step for the Jews is to organize and fight for their rights in whatever country they helped build up. Instead they lose themselves in their particular country and become "All-rightniks" as in America. Had not this been the case in Germany, the position of the German Jew wouldn't be nearly as tragic as it is.

"In Montreal recently I was surprised to see a revival of Yiddishism in a certain circle always considered radical. For a while I thought I was back in a Russian village of years ago. The works of a young Jewish poet were being praised; works that were chiefly with a religious background. I consider that a form of retrogression. Many great Catholics have left the church and finally crawled back to it. But not the Jew. Once he forsook his religion he never returned. It was easier to stay away because the Jewish religion is without mysticism — rather is it one of health and utilitarianism. Yet here was an indication of a return to it. It must be the result of suffering and despair. They seek to escape in it."

"Does Palestine help things any?"

"I honour the *(Continued on page 14)*

833

870924570

The Emma Goldman Papers

[Interview] A Rebel Speaks / Emma Goldman.– p. 6, 14 ; 29 cm. *In* The Jewish Standard [Toronto]. –(June 29, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

A Rebel Speaks

(*Continued from page 6*)

Chalutzim and the other Zionists who are striving for their Ideal but Palestine at best is but a place of temporaty refuge lor those Irom places wbere tbe Jew cannot breathe. ft may belp Jewish culture and all that but to ask the Jew to go back en masse is like asking all American negroes to gu back to Africa. The American negro is to-day fighring lor hia rights. The Jew must continue doing the same.

"The attitude of other nations toward it is one of tolerance only. fnside it is being saddled with the same experiences as any other state. The idea ol racial unity is a lalse one. Jewish employers hire Irish policemen, or whatever the case may be, to club their striking employees. They have Revisioniam — a form ol Faeism. They have labor troubles; a middle-class; tbe Arab threat. The concentration in Palestine of the Jewiah Science and Art lormerly contributed to other nationa may make of it a good state — but a state with all its arrendant evils."

"What do you think ol tbe Russian-Jewish republic ol Biro-Bidjan?" I saked her.

"The hope ol an autonomous state will never be in rhe Sovier," she answered. "While the Jew is left in peace there and is not in danger — while there is no Arab threat — he will never see independence. That is not the policy ol Moscow. No minority has received independence and none will receivs it even il the dictatoraliip is lifted. Absentee tulership will always prevail there."

"No," she said. "Palestine and the Biro-Bidjan occupy the same place in my mind as tbe idea of labor nnions. They are all but a srep on the way. The final emancipation ol the Jew lies only in an internarional movement sucb as anarchism, in which the Jewish proletariat and intelligentsia of every land link up their work with simdar groups throughout the world and finally acbieve freedom for all. Nationalism of any kind is not the answer to the Jewish question."

THE story ol thia Russian-German immigranr ol Jewish parentage who came to America and eventually became its Revolutionisr No. I ia a thrilling one. Born in Kovno, Russia, she was taken at the age ol seven to ber grandparents in Konigsberg. Prussia, birthplace ol Immanuel Kant. At seventren she left there lor Rochester, N.Y. The hanging of the Haymarker five in 1887, the year alter her arrival, made an anarchist of her. To best serve her cause she learned the English language and its uses so well aa to parallel Joseph Conrad's accomplishment ol the same feat. To-day she is an accepted authority on world literature, an interpreter of the drama, a linguist, and a writer and lecturer of distinction.

Her participation in the great American strikes; her incarceration at various rimes; her deportation in 1917 to Russia, all these and many more of her adventures are told in that enthralling biography, "Living My Life," which is the work ol her own hand.

Emma Goldman, now a British subject, is in Toronto and will remain there lor a year. She will deliver a regular series ol lectures. Peculiarly enough, her lectures bring out a less proletarian type than the average radical lecturer. Her audiences are largely made up of the "Home-and-School-Club" type. The inquiring fools of to-day who rush in where yesterday's angels leared to tread find her to be anything but the monater the American press of the early 1900's made of her. Instead they find a motherly looking personage upon whose features the years have graven a mixed pattern of kindness and pertinacity, and whose words open new channels of thought for them.

For many years Emma Goldman paraded the length and breadth ol the North American Continent proclaiming her ideals and beseeching a money mad America to search for ita soul. It took two wars and several depressions to awaken the American conscience. Her party was the first influential radical party in America and it laid the groundwork for the radicaliam of varied stripe which followed.

And she, in her life-long campaign, contributed tremendously to it.

The world is full of people who doubt the practicability of her social panacea, or even the sensibility ol some of her earlier tactics. But who among them can question the idealism and the sincerity of this 20th century Portia who for so long has stood before the bar ol universal justice and pleaded for her clientele? And who knows nor that, considering the transitory state of the world to-day, events may yet come to pass that will give to Emma Goldman the place in history claimed for her by her followers?

German Crisis

(*Continued from page 5*)

only been achieved at the price of progressive pauperization of the mass ol the people and the subsistence of a greater number of workers on an unincreased wage bill.

The Economist reported on March 3rd, 1934, that German productinn had increased between 2,000 and 2,500 million marks. 1,300 million marks had been expended on public worka in line with the plans of von Papen, von Schleicher and Hitler, most ol this having been spent in recent months. More than 50 per cent. ol the increased industrial activ iry ia seen to be due to governmental expenditure and not to the needs of private enterprise. The maintenance ol the present position depends on the ability of the Reichsbank to finance increased govcrnmenr outlays. The growing insecurity of the gold and foreign exchange position betrays the prtcariova nature of the German business revival.

In past years German exports to Ruasia exceeded her imports from that country, and thus the latter paid her obligationa in tetms of gold. To day the rrade position tends to be reversed. The Soviet Union will be able to mect her maturing debrs out of balances built up in the creditor country, again further weakening the gold position of the Reichsbank.

Much of the optimiam in regard to the German position hinges on the progresaive inprovement of world conditions. But a returning prosperity must necessarily be heralded by a rise in the price ol raw materials, of which Germany is a large importer, thus further adversely affecting her trade position.

The deliberate attack on wage scales and all the achievements ol the social service state by a popular leader rather suggests that the present German position is the result of rhe many contradictions in Hitlerite policy, attempting to lortify the status ol the industrialists and the Junkers, while at the same time billeting the unemployed on productive enterprise.

That the tempo of industrial activity in Germany has quickened is beyond dispute. That "the recovery actually seems to be the cuatomary automatic revival," as Mr. Birchall suggests, is a superstitiova view, a relic of *laissez faire* economics. Germany is preparing for war and the heavy industeies are busy.

A Race Set Apart

(*Continued from page 7*)

unto all nations, to be neither the chosen race of our own past imaginings, nor the pariahs into which others have persistently tried, and still rry, to depress ua, but a nation, socially and economically complete."

Prof. Namier is one of the few courageova spitits among Zionists to-day, facing truths which the others srek to evade.

Unfortunately Dr. Ruppin's book does not measure up to the brilliance or the thoronghness of Prof. Namier's introduction. Many of the facts assembled have little relevance to our day; others are more or less inaccurate, particularly in atatistics referring to Jewish lile in America. It ia unfortunate that Dr. Ruppin's complete two-volume Jewish sociology could not have been tranalated. There is no Jewish statistician in the Jewish community to-day who equals him for breadth ol scope and ability to interpret facts. However, "The Jew in the Modern World" is still an indispensable volume for any one who wants to check theories with lacts.

860417000

The Emma Goldman Papers

Declares Two Men Died for Dreaming of Freedom / Emma Goldman.— 1934 Aug., 24, draft.— 2 p. ; 28 × 22 cm.

Obtained from the private collection of Millie Desser Grobstein of Cranbury, New Jersey.

DECLARES TWO MEN DIED FOR DREAMING OF FREEDOM

(Blind Chicago Anarchist Pays Eulogy at Sacco-Vanzetti Anniversary. Three Hundred Are Present.)

The seventh anniversary of the "legal murder" in Massachusetts of Sacco and Vanzetti, working class rebels and anarchists, was commemorated last night when 300 persons attended a meeting in Hygeia Hall under the auspices of the Libertarian groups of Toronto. Emma Goldman, now a resident of Toronto, presided.

Each member of the audience, made up equally of men and women, wore a triangular badge of red cloth.

The meeting was called to order when the familiar figure of Emma Goldman appeared at the right wing of the hall, leading by the hand Dr. Frank G. Heiner, Chicago anarchist, who has been blind since infancy. The audience then rose for a few seconds in honor of the memory of Sacco and Vanzetti, fishmonger and shoemaker, whose deaths in the electric chair attracted world-wide comment.

"In this mad world of hypocrisy and cruelty right and wrong are graded according to commercial values," declared Dr. Heiner, who proceeded to sketch briefly the story of Sacco and Vanzetti. "When an individual steals it is a crime. When a corporation steals it is high finance. When a nation steals it is a crowning glory."

DECLARES MEN MARTYRS

Sacco and Vanzetti, Italians by birth, were executed seven years ago, he said, "for daring to dream of liberty." "Obviously they did not commit the crime of which they were charged," he maintained. "They were sacrificed because of a murder committed by the Moreli gang. And while proof of the innocence of Sacco and Vanzetti was overwhelming, they met their deaths through the barbarism and false reasoning of the law. A state governor seized upon them as rungs in his social and political ladder."

Dr. Heiner, gazing darkly, but steadfastly, ahead, painted a vivid picture of the feelings of "two innocent men condemned to die." But anarchists," he said, "know how to live, love and, if need be, die. The state is a lever which can move great masses of people in any direction it wishes. At present the masses are confused and looking for new saviors, Messiahs and dictators.

"Sacco and Vanzetti gave their lives for the greatest and noblest ideal ever conceived. With the passing of the years there will be a rising of obscure men and women all over the world, demanding new and free living conditions."

Emma Goldman, author of "Living My Life," reminded her audience that seven years ago she stood upon the same platform in addressing a Sacco-Vanzetti memorial meeting.

SAYS LABOR WAS DUMB

"It was the indifference of American workingmen that sent Sacco and Vanzetti to their deaths," she declared. "Labor remained inarticulate in the face of a judicial murder. But I say all honor to the American

860417000

The Emma Goldman Papers

Declares Two Men Died for Dreaming of Freedom / Emma Goldman.– 1934 Aug., 24, draft.– 2 p. ; 28 × 22 cm.

Obtained from the private collection of Millie Desser Grobstein of Cranbury, New Jersey.

intelligentsia, which raised its voice in protest, even though too late."

Even as they were being strapped to the electric chair Sacco and Vanzetti declared: "Our lives are nothing: our work is nothing: but our death is everything," said the speaker.

The world, she said, knew Mooney and Billings to be innocent men. In prisons in every country were men just as innocent as they.

"Because of Hitler's murders," she said, "the world has forgotten the thousands that were tortured and killed so shortly before in Italy."

SEES ANARCHY SUPREME

Speaking of the recent death of Erich Muehsam, German anarchist, author and poet, she said: "Those who protest against torture and murder in Germany are silent concerning the same thing in Russia."

"Anarchism goes marching on," she said, "and in a few short years will be understood and embraced by the world as the only solution of social problems. The ideal of anarchism is the fighting against the conspiracy of the ages. Before long the present system will be overthrown and the world will live on the basis of each according to his needs and each according to his ability."

Arthur Bartali spoke in Italian of the careers and deaths of Sacco and Vanzetti, his fellow-countrymen.

THE TORONTO DAILY STAR
AUGUST 24th, 1934.

880816007

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Declares Two Men Died for Dreaming of Freedom / Emma Goldman.— [(Aug. 1934, newsclipping)].— 1 p. ; 28 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from Yale University. Institutional Location: The Yale Collection of American Literature, Beinecke Rare Book and Manuscript Library.

DECLARES TWO MEN DIED FOR DREAMING

(Continued from Second Front)

gang. And while proof of the innocence of Sacco end Vanzetti was overwhelming, they met their deaths through the barbarism and false reasoning of ths law. A state governor eeized upon them as rungs in his social and politicel ledder."

Dr. Heiner, gazing darkly, but steadfastly, ahead, painted a vivid picture of the feelings of "two innocent men condemned to die." "But anarchists," he said, "know how to live, love end, if need be, die. The state is a lever which can move great massee of people in any direction it wishes. At present tbe masses ere confused and looking for new snviors, Messiahe and dictators.

"Sacco and Vanzetti gave their lives for the greatcst and noblest ideal ever conceived. With the passing of the years there will be a rising of obscure men and women all over the world, demanding new and free living conditions."

Emma Goldman, author of "Living My Life," reminded her audience that eeven years ago she etood upon the same platform in addressing a Sacco-Vanzetti memorial meeting.

Says Labor Was Dumb

"It was the indifference of American workingmen that sent Sacco and Vanzetti to their deathe," she declared. "Labor remained inarticulate in the face of a judicial murder. But I say all honor to the American intelligentsia, which raised its voice in protest, even though too late."

Even as they were being strapped to the electric chair Sacco and Vanzetti declared: "Our lives are nothing; our work is nothing; but our death is everything," said the speaker.

The world, she said, knew Mooney and Billings to be innocent men. In prisons in every country were men just as innocent as they.

"Because of Hitler'e murders," she said, "the world has forgotten the thousands that were tortured and killed so ehortly before in Italy."

Secs Anarchy Supreme

Speaking of the recent death of Erich Muehsam, German anarchist, author and poet, she said: "Thoee who protest against torture and murder in Germany are silent concerning the same thing in Ruesia."

"Anerchism goes marching on," she eaid, "and in a few short years will be understood and embraced by the world ae the only eolution of social problems. The ideal of anarchism is the fighting against the conspiracy of the ages. Before long the present eystem will be overthrown and the world will live on the basis of each according to his needs and each according to his ability."

Arthur Bartali spoke in Italian of the careers and deeths of Sacco and Vanzetti, his fcllow-countrymen.

(Continued on Page 19, Col. 1)

DECLARES TWO MEN DIED FOR DREAMING OF FREEDOM

Blind Chicago Anarchist Pays Eulogy at Sacco-Vanzetti Anniversary

300 ARE PRESENT

The seventh anniversary of the "legal murder" in Massachusetts of Sacco and Vnnzetti, working class rebels and anarchists, was commemorated last night when 300 persons attended a meeting in Hygeia Hall under the auspices of ths Libertarian groups of Toronto. Emma Goldman, now a resident of Toronto, presided.

Each member of the audience, made up equally of men and women, wore a triangular badge of red cloth.

The meeting was called to order when the familiar figuro of Emma Goldman appeared at the right wing of the hall, leading by the hand Dr. Frank G. Heiner, Chicago anarchist, who has been blind since infancy. The audience then rose for a few seconds in honor of the memory of Sacco and Vanzetti, fishmonger and shoemaker, whose deaths in the electric chair attracted world-wide comment.

"In this mad world of hypocrisy and cruelty, right and wrong are graded according to commercial values," declared Dr. Heiner, who proceeded to sketch briefly the story of Sacco and Vanzetti. "When an individual steals it is a crime. When a corporation steals it is high finance. When a nation steals it ie a crowning glory."

Declares Men Martyrs

Sacco and Vanzetti, Italians by birth, were executed eeven years ago, he eald, "for daring to dream of liberty." "Obviously they did not commit the crims of which they were charged," he maintained. "They were eacrificed because of a murder committed by the Morelli

(Continued on Page 19, Col. 8)

SAVED FROM INJURY AS PARKED AUTO HIT

PIONEER, 75, PERISHES AS HOUSE IS BURNED

Neighbors Find Body Between Bed and Stove

Special to The Star

Lion's Head, Aug. 24—Burned to death early to-day when his house mysteriously burst into flames, the body of Mark Clark, 75-year-old Lindsay township farmer, was dragged from the ruins by neighbors. It was lodged between the bed and the stove. Evidently the fire broke out when the man was asleep.

The house was a mass of flames when the neighbors arrived. Clark was a pioneer of Bruce peninsula and lived alone on his farm seven miles north of Lion's Head for many years.

LOSES LEG AND ARM AS BOX CAR STARTS

Man Slips While Attempting Short Cut—Condition Is Serious

George Finnimore, 47, of 24 Tiverton Ave., was terribly injured early to-day when, in attempting a short cut across railway tracks north of Gerrard St. near Logan Ave., he climbed between two box cars which were being ehunted. He fell under the wheels and his left leg and arm were severed close to his body.

Finnimore, a married man who has been unemployed for some time, climbed between the care when they were at a standstill about 150 yards east of Logan Ave. A moment after the train began moving, the engineer, Leon Debere, New Toronto, heard screams, and with the brakeman rushed down the siding. They discovered Finnimore under the car, still

call to Pape Ave. police
P.C. Mitchell and

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.— [1934 Oct.?, draft].— 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

2030

THE TRAGIC PLIGHT OF THE POLITICAL EXILES

By Emma Goldman

During my ninety days in America old friends and new, and people I had never met before made much of my years in exile. It seemed incredible to them that I was able to withstand the vicissitudes of banishment and come back unbroken in health and spirits and with my ideal unmarred. I confess I was deeply moved by their generous tribute. But also I was embarrassed. Not that I suffer from false modesty, or because I believe that kind things should be said about people only after their death. Rather was it because the plight of hosts of political exiles scattered over Europe is so tragic my struggle to survive was hardly worth mentioning.

The lot of political refugees, even prior to the war, was never free from stress and poverty. But they could at least find asylum in a number of countries. France, Belgium, Switzerland were open to them. Scandinavia and the Netherlands received them kindly. Even the United States was hospitable enough to admit some refugees. The real haven, however, was England, where political rebels from all despotic lands were made welcome.

The world carnage has put an end to the golden era when the Bakunins and Herzens, the Marx and Kropotkins, the Malatestas and the Lenins, the Vera Sasulitch and Louise Michel, and all the others could come and go without let or hindrance. Who cared about passports or visas. Who worried about one particular spot on earth. The whole

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

world was their country. Any place as good as another where they could continue their work for the liberation of their autocratic native lands. Not in their wildest dreams had it occurred to these revolutionaries that the time might come when the world would be turned into a huge penitentiary, or that its political conditions could become more despotic and inhuman than during the worst periods of the Tsars.

No matter how tyrannous ones own country, once one could still obtain a passport or secure illegal papers to travel back and forth, and live abroad under assumed names, if ones own proved too conspicuous. The war for democracy and the advent of leftward and right dictatorship have destroyed whatever freedom of movement political refugees had enjoyed. Tens of thousands of men, women and children have been turned into modern Ahaseveros forced to roam the earth nowhere admitted. Or, if fortunate to find asylum it is nearly always but for short periods, and, ever exposed to annoyance and chicanery, and their lives made a veritable hell. they all always

For a time expatriated Russians were given some protection by means of the Hansen, or League of Nations passports. Most countries were supposed to recognise that scrap of paper. In point of fact, few did. Least of all when politically tainted applied for admission on a Hansen passport. Still it was better than nothing at all. Now this too has been abolished, and Russian refugees are entirely outside of the law. Terrible as the Tsarist time, it was yet possible to bribe oneself across frontiers. That is also no more. Not because border police have suddenly become honest. It is because every country is

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.— [1934 Oct.?, draft].— 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

afraid of the Bolshevik or the Fascist germ and therefore keeps the frontier hermetically sealed, even against those who hate every form of dictatorship.

I already stated that politicals sometimes are lucky in finding an abode, but that by no means includes the right to work. Neither does it give them protection from constant police persecution. The economic condition of these people is also pitiful. Anything they do to eke out a wretched existence, such as lessons, translations or any kind of physical labor must be done furtively. Should they be caught it will again mean the ennervating process of seeking another country.

Truth is, politicals are constantly at the beck and call of the authorities. It is almost a daily occurrence to be pounced upon unawares, at an early morning hour, dragged out of bed, taken to the police station and expelled. It is not at all necessary to be guilty of any offence, such as the least participation in the internal political affairs of the particular country.

A case in point is a friend of mine. He was expelled for merely editing a small bulletin in English to raise funds for the Russian political prisoners. After we succeeded in bringing him back he was again ordered to leave three times in succession, and when finally permitted to remain it was on condition that he apply regularly for renewal every three months. For days and weeks he had to camp at

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Pennission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

the police station, and waste time and health running from department to department at the behest of some petty official. While waiting for the renewal he cannot leave the city of his domicile. Every new place he might want to visit implies new registration, and being left without a single document while his renewal was pending, he would nowhere be registered. In other words, my friend was virtually a prisoner in his own city, until the renewal was granted.

Few there are who could have survived such torture. But my friend had been steeled in AMERICAN PRISONS FOR 16 YEARS. And his had always been an indomitable will. Yet even he had almost come to the end of his endurance when the three months renewal was extended to six.

The insult added to the cruel injury of expulsion is that the victims are ordered to "choose" the country they are to be shipped to. As regards my friend, that was the more outrageous because no country would admit him. And while other politicals may be less internationally known than he, hence do not have every border closed to them. Still the repeated uprooting leaves them wrecked and broken. But that is no concern of the European police. They shove people across some border only to see them thrust back again. This may go on for weeks, until the police grow tired and their victims too ill to serve as bassballs. They are given a short respite and then the torture begins all over again.

841

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

However, these miseries are by no means the only tragedy of the present plight of most political refugees. There are many more that try their souls and turn their lives into hideous nightmares. No matter how great their suffering in pre-war times they had their faith and their work to give them an outlet. They lived, dreamt and labored incessantly for the liberation of their native lands. They could rouse public opinion in their place of refuge against the tyranny and oppression practiced in their country and they were able to help their comrades in prison with large funds contributed by the workers and liberal elements in the rest of the world. They could even ship guns and ammunition into tsarist Russia, despotic Italy and Spain. These were certainly inspiring and sustaining factors. No less so was the solidarity that had existed among the politicals of different schools. Whatever their theoretical differences there was mutual respect and confidence among them. And in time of important issues they worked together not in the make belief but in a real united front. Nothing of that is left.

All political movements are at each others throats. More bitter, vindictive and downright savage against each other than they are against their common enemies. The most unpardonable offender in this regard is the so-called Socialist Soviet Republic. Not only is it keeping up a process of extermination of all political opponents in and outside of its territory. It is also engaged in wholesale character assassination. Men and women with a heroic record of

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

revolutionary activities, people who had consecrated themselves to their ideals. People who had gone through untold sufferings under the Romanovs are maligned, misrepresented, dubbed by vile names and hounded without mercy. No method is too despicable, no, not even that of the informer. It is certainly no coincidence that my friend was expelled for a bulletin that raised money for the Russian politicals. The sudden discovery of Trotsky's retreat is also not an accident. I hold no brief for Leon Trotsky. He acted like the rest when he was in power. But he is at bay now, and those responsible for it are entrenched on the throne of Russia. That is the difference. In all the history of the social struggle, there never was such a poisonous atmosphere in revolutionary ranks. No such conscious and deliberate lying, calumny and hate against all political dissenters.

To be sure the Mussolini's and Hitler's are guilty of the same fratricide. They and their propaganda machines also mowed down every political opponent in their way. They have also added character assassination to the butchery of their victims. Human sensibilities have become dulled since the war. One would have to lose all faith in mankind if the suffering of the German and Austrian refugees had failed to rekindle the dying embers of sympathy in man. The generous response to their need is indeed the only ray of light on the black social horizon.

The Anarchists and Anarcho-Syndicalists have, of course, [illegible] been forgotten. Or is it ignorance that motivates the

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

deadly silence about their plight. Do not the protesters against German atrocities know that Anarchists also are in Goering's dreadful concentration camps, subject to the brutalities of the S.A. barbarians, and that some of them have undergone more heinous punishment than most of the other Nazi victims. For instance, Erich Muhsam. Poet and social rebel he had paid his toll to the German Republic after the Bavarian uprising. He was sentenced to fifteen years prison of which he had served five. On his release he immediately threw himself into the work to show up the inhuman conditions in the prisons under the Socialist and Republican governments. Being a Jew and an Anarchist and with his revolutionary past Erich Muhsam was among the first to be dragged off by the S. A. gangsters. He was repeatedly slugged and beaten. His teeth knocked out, his hair and beard pulled and the Swastika cut on his skull with a penknife. The latest news about Muhsam is that he had been forced to dig his own grave where he would be buried, the savages assured him, if he persisted in singing the International instead of the Horst Wessel song.

How is it that the American Commission now ardently working for the release of Thaelman and Togler makes no mention of Erich Muhsam. Not that I do not think everything should be done to rescue these Communists from Goering's blood stained hands. Still it is very strange indeed that no reference has been made to Erich Muhsam's martyrdom.

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.— [1934 Oct.?, draft].— 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

This only apropos of the narrow sectaraniasm and bigotry abroad in liberal and radical ranks today. What I really want to stress most is this - the barbarity of Fascism and Nasism is being condemned and fought by the very people who have remained perfectly indifferent to the Golgotha of the Russian politicals. And, not only indifferent. They actually justify the barbarities of the Russian dictatorship as inevitable. All these good people are under the spell of the Soviet Myth. They even lack awareness of the inconsistency and absurdity of their protest against brutalities in capitalist countries, while they are condoning the same brutalities in the Soviet Republic. They wax indignant against the one and keep silent on the other while the victims of Stalin's hierarchy waste their substance in Russian Polite-Isolators, the ghastly Inner Cheka prisons, in the remote parts of Siberia, or must face the incessant shooting squads.

A recent appeal of the International Working Mens' Association gives a heart breaking picture of the condition of Anarchists and Anarcho-Syndicalists in Stalin's stronghold. Renewed arrests in Odessa, Tomsk, Archangel and other parts of Russia have again taken place. No charge whatever is made against the victims. Without hearing or trial they have been sent away by "the administrative process". Those whose sentences have expired, some of them as high as ten years, have again been sent to some isolated parts - There is no hope of liberation when their time expires in the much praised Communist experiment.

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.— [1934 Oct.?, draft].— 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

One of the tragic cases is that of Nicholai Rogdayeve, an Anarchist for years and ardent fighter for the emancipation of the Russian people. During the reign of the Romanovs Rogdayeve had known all agonies meted out to politicals, prisons, exile and katorga. After the March Revolution Rogdayeve came back to freedom and new activities. With hundreds of others of every political shade he worked untiringly, teaching, writing, speaking and organising the workers. He continued his labors for a time after the October Revolution. Then the Bolshevik persecution began. Though Rogdayeve was well known and loved by everyone including some Communists even he did not escape the crushing hand of the G.P.U. Arrest, exile and all the other tortures the Russian politicals are made to suffer undermined his health. His giant body gradually broken by tuberculosis which he had contracted in Stalins Polite--Isolators brought about an untimely end. He died a few months ago. What was the offence of Rogdayeve and hundreds of others? It was their steadfast adherence to their ideals, to their faith in the Russian Revolution and the Russian masses. For that undying faith they had gone through a thousand purgatories, many of them slowly done to death as was Rogdayeve.

The American liberals so ardently pleading in behalf of Mussolinins and Hitler's victims keep mum about the unfortunate victims in the Socialist Republic. Silent too, they remain about the continued hounding and villification of the political refugees abroad. If the long arm of the OGPU has failed to strike a deadly

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

blow to those who have escaped from their reach, it has nevertheless robbed the hapless victims of what they have prized more than their lives - the confidence in their integrity and the faith in their devotion to Russia's liberation, of the workers and peasants they have so valiantly served.

As if it were not tragic enough to see the harvest of their life long labors gathered in by the present rulers of Russia, the Breshkovsky's, Spiridonova's, Ismailovitch's, Kachovska's and the rest who had paid with years of martyrdom, had broken the hard Russian earth, had watered the tree of liberty with their blood and tears. Now they must languish in the Communist prisons. Or they have been cast out, sent adrift and held up to the masses as traitors and countr-revolutionaries. Thus, Kathrine Breshkovsky, at the age of ninety and blind, must end her days in an alien land. She is still considered too dangerous to Stalin's paradise. Maria Spirdonova broken in health, if not in spirit, may not come abroad for a cure from scurvy developed in the inner Cheka prison. Stalin's sleep might be marred were she at large. The GPU will have it that Breshkovsky had allied herself with Interventionists. They have never proven that charge.

And Angelica Balabonoff, what about her? Not even the henchmen of Stalin had dared to charge her with having made common cause with the enemies of the Revolution. Her tragedy is doubly

847

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

poignant. All her life she had spent in Italy among the masses and as one of the editors of "Avanti", Mussolini's colleague, as it were. In 1917 she went to Russia, there to join the Communist party, there to dedicate herself to the Russian Revolution. Poet, and extraordinary linguist (she writes her poetry in six languages and masters another half dozen) orator of note, she gave her all to the needs of Russia, but she had once belonged to the Menshiviki party, and crime of crimes, she gave away her own rations to needy Italians she had known in Moscow, or other people having less than she. When I came to Russia Angelica Balabonoff was the first I had inquired about and was told that she is a "sentimental bourgeoui and dangerous because she was feeding counter-revolutionarists".

When Angelica Balabonoff realised the intrigue and the corruption in the Third International, when she could no longer accept the ethics of the GPU she was made impossible. She left Russia and the Communist party. Ever since Angelica Balabanoff has been used as a target for the most villainous attacks and denounciations from Moscow and its satelites abroad. This and years f malnutrition as well as repeated destitution have left her ill and stranded. The same applys to nearly every other sincere and earnest rebels. There is no appreciation of their service rendered. No understanding for their deep tragedy. The Mor had done his duty. The Mor must go.

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

The Russian refugees are not the only rebels whose dream of a new free world has been shattered. Enrico Malatesta, Anarchist, rebel and one of the sweetest personalities in revolutionary ranks was also not spared the agony of the advent of Fascism with all its horrors. Out of his great mind and his loving heart he had given lavishly over a period of sixty years to free the Italian workers and peasants. The realisation of his dream was all but within reach when the riffraff of Mussolini spread like a plague over Italy devestating everything so painfully built up by men like Malatesta, Fabri, and many other great Italian revolutionists. Bitter indeed must have been the last days of Malatesta.

Within the last year and a half, ~~hundreds~~ large hosts of Austrian and German rebels added to the list of the radicals from Russia, Italy, Poland, Hungary, Roumania, Jugo-Slavia, and other lesser countries. All these lands have become the graveyard of revolutionary and libertarian ideals. Few are left where one can still hold on to life. Indeed nothing that the frightful holocaust and its aftermath have brought to humanity can compare with the cruelty of the political refugees.

Yet undying is their faith and their hope in the masses. No shadow of doubt obscures their belief that the workers will wake up from their leaden sleep, that they will once more take up the battle for liberty and well being. When that hour comes the suffering of the innumerable martyrs now strewn over the earth will not be in vain.

849

860715037

The Emma Goldman Papers

The Tragic Plight of the Political Exiles / Emma Goldman.– [1934 Oct.?, draft].– 13 p. ; 27 × 20 cm.

Permission to reproduce or quote in any fomn must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Their voices now gagged and stifled will reverberate more powerfully from land to land. The masses will pay them the homage they deserve, and give them their rightful place in the niche of a liberated world.

850

900622004

The Emma Goldman Papers

[Anarchist organization and tactics. In Russian] Anarchicheskaia Rabota i Taktika / Emma Goldman. – pp. 8-11 ; 26 cm. *In* Delo Truda. –no. 82 (Oct.-Nov. 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

Delo TRUDA no.82 (oct-NOV 1934)

печатных набросков, записок, писем и т. д. (Еще более значительное количество материалов погибло при перемещениях, арестах и побегах. Важные для истории движения документы были конфискованы у Махно румынской полицией. Неизвестно, целы ли они. Если да, то смогут ли они быть когда-либо использованы?)

В самые последние дни в Париже образовалась комиссия, которая займется собиранием, разборкой, подготовкой к печати и изданием всего, оставленного Нестором Махно, материала. О деятельности этой комиссии будут, вероятно, осведомлены широкие круги товарищей.

Могу добавить, что чрезвычайно важный труд Нестора Махно — его личные записки о революции на Украине — был им совершенно закончен. Первый том этих записок вышел из печати в 1927 году на французском языке и вскоре выйдет на русском. Второй том появится, вероятно, в непродолжительном времени. Третий и последний том подготовляется к печати.

Волин.

АНАРХИЧЕСКАЯ РАБОТА И ТАКТИКА

(Письмо Эммы Гольдман к Джо Гольдману*)

Торонто, Онтарио,
Июль 31, 1934.

Дорогой товарищ!

Первый параграф вашего письма содержит много исторических ошибок. Вы говорите, что анархисты в прошлом рассматривали свои принципы „слишком чистыми", чтобы кооперировать с другими организациями. Это не совсем правильно. Верно, многие товарищи настаивали держаться в четырех стенах своих групп, они отвергали всякие намеки на пропаганду в широком масштабе или на какую бы то ни было кооперацию с другими свободническими и рабочими группами. Однако, большинство наших товарищей были организованы по анархо-синдикалистской линии и вели свою работу среди рабочих в мастерских, шахтах и фабриках, одним словом всюду, где работает народ; они шли к нему с устным словом и со множеством литературы по различным вопросам. Они принимали также участие в массовых выступлениях. Они никогда не отказывались, во время важных событий национального значения, кооперировать с не-политическими организациями. Эти товарищи были деятельны даже во время выборов, не голосуя, конечно, за какого либо определенного кандидата, — они устраивали демонстрации, выпускали манифесты и разоблачали обман политического действия. Наши товарищи хорошо знают, что соединение с какими бы то ни было политическими организациями означало бы отказ от своих идеалов и, в конечном счете, сделало бы их смешными в глазах рабочих. Нельзя же, после всего, быть в оппозиции к правительству и в то же время голосовать за кого нибудь, зная, как это знаем мы, что самый лучший человек, облеченный властью, ничего не может сделать для рабочих, даже если бы он хотел.

Вы также ошибаетесь, когда говорите, что наши русские товарищи провалились потому, что они отказались кооперировать с большевиками. Анархисты работали с ними бок-о-бок, дрались на каждом фронте, проливали свою кровь за осуществление идеалов русской революции. А что они выиграли? Если они, не погибли на фронте или не умерли от голода, то они были убиты диктатурой; если же некоторые остались в живых, то их сослали и гоняют из одного концентрационного лагеря в другой. Вся история анархистов в России — сплошная бесконечная Голгофа. Только будущие историки докажут миру какие заслуги были сделаны анархистами и какие страдания им пришлось перенести. Другими словами, провал нашего движения в России об'ясняется далеко не недостатком кооперации, он является результатом веры анархистов в Ленина и в его клику, результатом их долгой помощи большевикам придти к власти*).

Вы также неправы относительно немецких анархистов. Анархо-синдикалисты с

*) Печатаем с разрешения т. Э. Гольдман. *Ред.*

* Об'яснение провала русского анархического движения во время революции верой анархистов в Ленина и помощью анархистов в захвате большевиками власти не соответствует исторической действительности. Никто из анархистов, за редким исключением, не верил в Ленина — об этом свидетельствует вся анархическая пресса времени революции.

Анархическая помощь большевикам выражалась главным образом в том, что рекомендует в данном письме и сама тов. Э. Гольдман: анархисты были вместе с большевиками в их борьбе с существовавшим капиталистическим режимом и в тоже самое время вели беспощадную борьбу с идеей диктатуры. В России никакого провала анархического движения не было, потому что анархическое движение во время революции находилось только в стадии организации и оформления. *Редакция.*

851

900622004

The Emma Goldman Papers

[Anarchist organization and tactics. In Russian] Anarchicheskaia Rabota i Taktika / Emma Goldman. – pp. 8-11 ; 26 cm. *In* Delo Truda. –no. 82 (Oct.-Nov. 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

еженедельиой газетой, с тысячами экземпляров литературы, распространениых среди рабочих, всегда вели работу в широком масштабе. Начиная с 1918 г., ии одно событие, будь то голосоваиие социалистов за усилеиие вооружеиия, или резолюции, гарантирующие кайзеру и его семье огромные интересы и прибыль, или рабочие стачки, не было оставлено без внимания — анархо-сиидикалисты всегда были впереди и работали дни и ночи против всех этих реакционных мер лже-республики. Они ни на один момент не отказывались кооперировать ни с рабочими вообще, ни с левым крылом не-коммунистических рабочих в частности. Если же оии не кооперировали с социал-демократами и с коммунистической партией, то это было не потому, что оии рассматривали свои принципы „слишком чистыми". В отношении коммунистов они имели перед собой, как живой пример, Россию, которая показала что озиачает кооперация с иезуитским орденом. Для них, поэтому, едииый фронт с приверженцами Третьего Интернационала был бы самоубийством. Они были слишком хорошо знакомы с судьбой всех левых элементов в России, которая была бы и их судьбой, если бы они помогли Германской Коммунистической Партии захватить власть. С другой стороиы — социал-демократы. С иезапамятиых времен они клевещут иа иас и представляют нас в неверием освещеиии и, где бы они не были у власти, оии действовали как и все остальные правительства. Во время республики в Германии анархические издаиия часто цензурировались и запрещались, митиигн разгонялись и многие иаши товарищи были арестованы и заключеиы в тюрьму. Я не могу понять, как вы можете обвинять наших товарищей за отказ от едииого фронта с людьми, которые в прошлом наносили удары кинжалом в спиину наших товарищей и иашего движеиия, и которые сиова, опять и опять, будут это делать.

Да, аиархисты в Германии были разбиты, как и все остальные, ио, коиечно, не потому, что они не кооперировали с другими партиями и не потому, что были малочислены. Если бы численность могла остановить кровавую руку Гитлера, то, конечио, социал-демократы и коммуиисты ие были бы так легко сметеиы гитлеровскими ордами. Социал-демократы имели за собой 75-летнюю традицию социалистических идей — почти три поколеиия. Оии имели огромную партийную машину, оии имели 20 мил. золотых марок в своей кассе и 4 мил. приверженцев со стороиы организованных рабочих и они были уничтожеиы. Коммунисты имели за собой иа выборах 6 мил. голосов и постояиную неограиичениую поддержку из Москвы и оии были разбиты. Если 12 мил. организованных социалистов не могли приостановить ужасный ураган, пронесшийся по Германии, то как можио было ожидать, что это сделают анархисты? Наши товарищи, по крайней мере, имеют то внутреиее удовлетворение, что они, с самого первого момеита появлеиия Гитлера на сцене, вопили в пустыне: снова и сиова они привлекали внимаиие рабочих к растущей опасности. В частности, когда Гитлер иачал вооружать свои штурмовые шайки, они настаивали, что что-то должно быть предпринято, чтобы предотвратить надвигающуюся опасность. Над ними только смеялись и издевались, как социалисты так и коммунисты. Это не большое утешеиие для наших товарищей, оставшихся верными своим революционным идеям и убиваемым теперь в концентрациоиных лагерях Геринга, что оии предвидели эту дикость. Но, в конечном счете, рабочие поймут, что анархо-синдикалисты и анархисты были единствениыми людьми в Германии, которые не вводили их в заблуждение. Однако, все это не означает, что я вообще против кооперации. Для меня важно — с кем мы должны об'единяться. Я уже сказала, что в Германии возможио было создать единый фронт с левыми не-коммуиистическими крыльями рабочих. Я, конечно, была бы за кооперацию, если бы коммунисты не разлагали рабочие ряды; с такими элементами, если таковые имеются в Соединеиных Штатах или Канаде, следует кооперировать; и я также сильно стою за то, чтобы попытаться достичь рядовых коммуиистов, — тех, которые еще не оглохли, ие ослепли и ие оиемели благодаря официальиому фаиатизму.

Как-то одиим вечером, я имела у себя небольшое собраиие коммунистов. Я пришла к заключеиию, что очень легко иайти общие с иими осиования и даже общие идеи, но нужно помиить, что они не были членами партии. На последиих я смотрю безнадежно, но я ие отрицаю, что среди членской массы возможно имеется некоторое число молодых людей, которым можно раскрыть глаза иа обман и сети партийной политики. Будем стараться достичь их всеми средствами: индивидуально или путем участия в их демонстрациях, в качестве иезависимых единиц, и при помощи нашей литературы дать им понять, по возможности простым языком, за что мы стоим. Наилучший мстод, по моему, такой: внушать рядовым члеиам при каждом удобном случае, что в то время, как мы всегда защищаем их, когда они попадают в затрудиеиие с нашим общим врагом, их партия или их товарищи иикогда не счи-

BEST COPY AVAILABLE

852

900622004

The Emma Goldman Papers

[Anarchist organization and tactics. In Russian] Anarchicheskaia Rabota i Taktika / Emma Goldman.– pp. 8-11 ; 26 cm. *In* Delo Truda. –no. 82 (Oct.-Nov. 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

тают нужным защищать аиархистов, когда оии попадают в такие-же затрудиения. Другими словами, надо подчеркивать, что мы с ними в их борьбе против существующей системы и в тоже время мы должны продолжать указывать иа опасность диктатуры.

Вы говорите о таком положении дел, которое имело место в России между социалистами и коммунистами и спрашиваете: какую позицию займут аиархисты, если такое положение повторится? С какой партией в таком случае аиархисты должны об'единиться или оии совсем ничего не будут делать? Откровеино говоря, я предпочла бы идти с социалистами, не политически, кончено, а экономически, ибо я чувствую, что даже иебольшое количество свободы предпочтительней диктатуры, которая уиичтожает ВСЮ свободу. Вы, вероятно, будете оспаривать, потому что, мол, социалисты увековечивают капиталистическую систему, Я и не подчеркиваю, что я иепреложно против этой системы. Я, как показывает Россия с момента прихода большевиков к власти, ще не вижу никакого улучшения или выигрыша от государственного капитализма. Последний представляет собою полнейшую монополию, как над личностью, так и иад коллективностью, от колыбели до могилы. Всякая мысль, чувство, желаиие и потребность высказаться диктуются, направляются и урсзываются всеподавляющей государственной машиной. Я не вижу преимущества этой системы перед остальным миром. Я знаю, что некоторые товарищи будут шокированы таким взглядом, но это только потому, что оии не видели советской диктатуры в действии.

Но почему же анархисты дожны идти с одной или другой партией? Почему они не могут стоять на своих собственных ногах и представлять свои идеи массам! Конечно, если они будут продолжать оставаться в своих группах, они наверняка не будут иметь эффекта, но при помощи сильной анархо-синдикалистской организации они несомненно могут быть моральной силой. Они могли бы указывать, что социализм и коммунизм означают власть, неизбежно направляемую против масс. Можно согласиться, что коммунисты или социалисты будут сильнее и анирхисты снова будут разбиты, но разве иногда, вопреки мнсиию обывателей, не бываст большего успеха в поражении? Когда же нибудь рабочие должны проснуться, а тогда они увидят, что только одни анархисты представляют надежную защиту свободы и благополучия. Я склонна думать, что это оплачивается .....
....
....

Вы правы, иемного сделаио в обла подхода к земледельческому элементу
....
....

Это — факт, анархисты совершеиио пр небрегали американским фермером, Но иа это имелись основания. После всего прочего, американский фермер до войны был зажиточным и настолько, анти-соц альиым, что его почти невозможно бы разбудить. Но он получил урок и тепер нам пора создать литературу, которая, пелировала бы к земледельческой страны —особенно мы должны стар подойти к фермеру-арендатору и батраку

Что касается иашего отношения, к оперативиому движеиию и потребит ским лигам, то анархисты, коиечно, жны вступать в них. К слову, может б вам будет иитересио знать, что в Гер иии первыми организаторами движ товариществ были аиархисты. Густав Л дауэр, братья Гагииские и миогие др наши товарищи были организатор движения, которое равно кооперативн му или движению потребительски Против участия в таких попытках не жет быть никакого возражеиия, иаобор ибо кооператив иа другой день после волюции будет представлять собою зующее звеио между городом и дерев между фермером и рабочим, и может ствовать в деле распределения жизиен припасов, как расчетная коитора— ринг хауз").

Несмотря на провал в С. Франциско, все же настаиваю, что всеобщая стачк является самым грозным оружием в ру ках рабочих. Провал в Калифории несколько лет тому иазад в других горо дах Америки и Канады произошел благо даря недостатку понимания всеобщей стачки. В самом деле, глупо думать, что всеобщую стачку можно обсуждать в те чении дней и недель иаперед, ибо это даст врагу возможность мобилизовать все силы государства. Всеобщая стачка может быть успешной только в том слу чае, когда она стихийна, когда оиа явля ется высшим результатом воспитательной и агитационной работы. Это верно не только в отношении рабочих, но также и в отиошеиии публики. Весьма важно, что бы публика понимала свое отиошеиие к рабочим и созиавала, что оиа зависит от производительных элемеитов и что поэ тому она должиа или помогать рабочим во время стачки или страдать от ее по следствий. До сих пор ии в Англии, ни на Американском коитиисите ие было по пыток к воспитанию масс и публики каса тельно значеиия и важности всеобщей стачки. В этом отиошеини, хочу я или нет, но я должна привести выдержку из

BEST COPY AVAILABLE

853

900622004

The Emma Goldman Papers

[Anarchist organization and tactics. In Russian] Anarchicheskaia Rabota i Taktika / Emma Goldman. – pp. 8-11 ; 26 cm. *In* Delo Truda. –no. 82 (Oct.-Nov. 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

очень интересной короткой редакционной статьи нью-йоркского „Таймса", которая появилась несколько дней тому назад.

„Была только одна успешная всеобщая стачка, пишет „Таймс", и это было в России в 1905 г. Тогда не только публика вышла на всеобщую стачку, но все цехи и профессии прекратили работу. Все были, как один человек, — об'единены. Это было грозное всеобщее единство, которое принудило царя расширить политические свободы и сделало возможной Думу". Если бы „Таймс" был более правильно информирован об истории всеобщей стачки, он знал бы, что было достаточное число успешных всеобщих стачек, например, в Швеции, я думаю, в 1910 г., в Голландии в конце 90-х годов, много раз во Франции и в Испании. Они были успешными, когда действительно были всеобщими.

Первые, кто выдвинул в Америке важность всеобщей стачки, были наши чикагские товарищи. С тех пор мало что было сделано в деле привлечения внимания рабочих к этому вопросу. Правда, Индустриальные Рабочие Мира говорили кое-что о всеобщей стачки, но даже для них эта идея была туманной. Тоже было в Англии в 1926 г. Лидеры всегда отвергали всеобщую стачку, как всеобщую бессмыслицу, поэтому ничто так не граничит с преступлением, как толкать рабочих на такую стачку без всякой предварительной подготовки. Повторяю, важность всеобщей стачки в ее стихийности, а стихийность означает наивысшее выражение ранее проделанной образовательной и агитационной работы. Это никогда не делалось в Англо-саксонских странах, и это было решающим моментом в неудаче всеобщей стачки в С.-Франциско.

Вы говорите об „искусстве компромиссов". Да, мой дорогой, чем выше искусство компромиса, тем больше разложения. Это означает полную потерю целостности, необходимость жертвовать всем высоким: старая иезуитская мысль, что цель оправдывает средства. Вот большевики буквально следуют этому правилу, каков же результат? Полный провал русской революции и болезненный компромис с теми самыми силами, которые Ленин пришел убить. Я согласна, что русские коммунисты, как правительство, преуспели, но, как голос революции, коммунистическое государство — самый колоссальный провал, который мир когда либо видел. Откровенно говоря, я не хотела бы дожить до того, когда тоже самое может быть сказано об анархическом опыте. Вот почему средства должны гармонировать с целью, а это исключает компромис. Вы хотите напомнить, что мы совершаем компромисы на каждом шагу, иначе мы не могли бы жить. Согласна, но эти компромисы вынуждаются силой, над которой мы не имеем контроля: они не являются результатом нашего выбора, тогда как компромис во имя частичного успеха есть наше собственное дело. Я не могу себе представить, как мы можем заниматься компромисами и называть себя анархистами.

Едва ли нужно останавливаться на вашем вопросе об отношении анархистов к профессиональным союзам. Конечно анархисты должны входить в них и употреблять свое знание и свою силу на противодействие реакционным направлениям. Естественно, там, где Индустриальные Рабочие Мира еще существуют и действуют, анархисты должны лучше кооперировать с ними, чем с Американской Федерацией Труда. Было бы еще лучше, если бы была создана анархо-синдикалистская организация. Но я склонна думать, что это еще в течении долгого времени будет чрезвычайно трудно сделать в Соединенных Штатах. Во всех событиях анархисты должны держаться ближе к рабочим и принимать участие в их повседневной борьбе, приобретая тем самым их доверие и их веру.

Суммируя все изложенное, я скажу, что имеется много работы, которую нужно сделать, но первым долгом нужно установить единый фронт в наших собственных рядах. Если товарищи не устранят свои личные тщеславия, свое желание блистать в своих небольших группах или организациях, если они не перестанут заниматься вечным обвинением друг друга, то они всегда будут в ничтожном количестве и не будут иметь никакого влияния.

Если наша дискуссия поможет нашим товарищам вынести на конференции определенные решения и об'единиться вокруг них, я буду довольна в высшей степени.

Братски с вами
Эмма Гольдман.

ВНИМАНИЕ!

Товарищи, — не забывайте политических заключенных и ссыльных в СССР. — Их участь и положение — ужасные.

Свобода без социализма это — привилегия, несправедливость; а социализм без свободы это — рабство и скотство.

М. А. Бакунин.

854

860417068

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Strike Against War Emma Goldman Begs / Emma Goldman.— (Oct. 1934, newsclipping).— 1 p. ; 28 × 22 cm.

Obtained from the private collection of Millie Desser Grobstein of Cranbury, New Jersey.

STRIKE AGAINST WAR EMMA GOLDMAN BEGS

Says "Don't Give Single Cent or Life for Senseless Slaughter"

"Tell the state that you will never give another cent or another life to such senseless slaughter," Emma Goldman, rebel and radical, told over 200 women in Holy Blossom Synagogue this afternoon in urging them to "go on strike" against all forms of militarism.

"It is within the power of women to put a stop to all future wars," said Miss Goldman, who was deported from the United States some years ago as a radical. "It is only by united effort we can progress towards a free and sane society," she said.

Condemning the accepted tenets of parental authority as detrimental to the modern child's development, Miss Goldman deplored the failure of many parents to discuss sex problems with them.

"Do not despair of the child who is 'hard-boiled' about things that we have looked upon as sacred and intimate," Miss Goldman counselled. It is only a transitional period of justifiable rebellion against all the sham, sham and hypocrisy that have been our sins against a healthy civilization. Meet every question of the adolescent child without flinching or quibbling.

"The child is an entity with an individuality that must be allowed to develop instead of being coerced into a replica of its parents."

BEST COPY AVAILABLE

831028000

The Emma Goldman Papers

The Tragedy of the Political Exiles / Emma Goldman.– pp. 401-402 ; 28 cm. *In* The Nation. –(Oct. 10, 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

he Tragedy of the Political Exiles

By EMMA GOLDMAN

URING my ninety days in the United States old friends and new, including people I had never met before, spoke much of my years in exile. It seemed inconceivable to them that I had been able to withstand the vicissitudes of banishment and come back unbroken in health and spirit and with my ideal unmarred. I confess I was deeply moved by their generous tribute. But also I was embarrassed, not because I suffer from false modesty or believe that kind things should be said about people only after their death, but rather because the plight of bosts of political exiles scattered over Europe is so tragic that my struggle to survive was hardly worth mentioning.

The lot of political refugees, even prior to the war, was never free from stress and poverty. But they could at least find asylum in a number of countries. France, Belgium, Switzerland were open to them. Scandinavia and the Netherlands received them kindly. Even the United States was hospitable enough to admit some refugees. The real haven, however, was England, where political rebels from all despotic lands were made welcome.

The world carnage put an end to the golden era when a Bakunin and a Herzen, a Marx and a Kropotkin, a Malatesta and a Lenin, Vera Sazulich, Louise Michel, and all the others could come and go without hindrance. In those days who cared about passports or visas? Who worried about one particular spot on earth? The whole world was one's country. One place was as good as another where one could continue one's work for the liberation of one's autocratic native land. Not in their wildest dreams did it occur to these revolutionaries that the time might come when the world would be turned into a huge penitentiary, or that political conditions might become more despotic and inhuman than during the worst period of the Czars. The war for democracy and the advent of left and right dictatorships destroyed whatever freedom of movement political refugees had formerly enjoyed. Tens of thousands of men, women, and children have been turned into modern Ahasueruses, forced to roam the earth, admitted nowhere. If they are fortunate enough to find asylum, it is nearly always for a short period only; they are always exposed to annoyance and chicanery, and their lives made a veritable hell.

For a time expatriated Russians were given some protection by means of the Nansen, or League of Nations, passport. Most countries were supposed to recognize that scrap of paper, though few did, least of all when politically tainted individuals applied for admission. Still, the Nansen passport was better than nothing at all. Now this too has been abolished, and Russian refugees are entirely outside the law. Terrible as was the Czarist time, it was yet possible to bribe one's way across frontiers. That is possible no longer, not because border police have suddenly become honest, but because every country is afraid of the bolshevik or the fascist germ and keeps the frontier hermetically sealed, even against those who hate every form of dictatorship.

I have already stated that political exiles are sometimes lucky enough to find an abode, but that by no means includes the right to work. Anything they do to eke out a wretched existence, such as lessons, translations, or any kind of physical labor, must be done furtively. Should they be caught, it would again mean the wearisome round of seeking another country. Politicals are constantly at the beck and call of the authorities. It is almost a daily occurrence for them to be pounced upon suddenly at an early morning hour, dragged out of bed, taken to the police station, and then expelled. It is not necessary to be guilty of any offense, such as participation in the internal political affairs of the country whose hospitality they have accepted.

A friend of mine is a case in point. He was expelled from a certain country merely for editing a small bulletin in English in order to raise funds for the Russian political prisoners. After we succeeded in bringing him back, he was three times ordered to leave, and when he was finally allowed to remain, it was on condition that he apply for a renewal of the permit every three months. For days and weeks he had to camp at the police station and waste time and health running from department to department. While waiting for the renewal he could not leave the city of his domicile. Every new place he might want to visit implied new registration, and as he was left without a single document while his renewal was pending, he could nowhere be registered. In other words, my friend was virtually a prisoner in one city until the renewal was granted. Few there are who could have survived such treatment. But my friend had been steeled in American prisons for sixteen years, and his had always been an indomitable will. Yet even he had almost come to the end of his endurance when the three months' renewal period was extended to six.

However, these miseries are by no means the only tragedies in the present plight of most political refugees. There are many more that try their souls and turn their lives into hideous nightmares. No matter how great their suffering in pre-war times, they had their faith and their work to give them an outlet. They lived, dreamed, and labored incessantly for the liberation of their native lands. They could arouse public opinion in their place of refuge against the tyranny and oppression practiced in their country, and they were able to help their comrades in prison with large funds contributed by the workers and liberal elements in other parts of the world. They could even ship guns and ammunition into Czarist Russia, despotic Italy, and Spain. These were certainly inspiring and sustaining factors. Not less so was the solidarity that existed among the politicals of different schools. Whatever their theoretical differences, there was mutual respect and confidence among them. And in times of important issues they worked together, not in a make-believe but in a real united front.

Nothing of that is left. All political movements are at each other's throats—more bitter, vindictive, and downright savage against each other than they are against their common enemies. The most unpardonable offender in this respect is the so-called Union of Socialist Soviet Republics. Not only is it keeping up a process of extermination of all

831028000

The Emma Goldman Papers

The Tragedy of the Political Exiles / Emma Goldman.– pp. 401-402 ; 28 cm. *In* The Nation. –(Oct. 10, 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

political opponents in and outside its territory, but it is also engaged in wholesale character assassination. Men and women with a heroic record of revolutionary activity, persons who have consecrated themselves to their ideals, who went through untold sufferings under the Romanovs, are maligned, misrepresented, dubbed with vile names, and hounded without mercy. It is certainly no coincidence that my friend was expelled for a bulletin designed to raise money for the Russian politicals.

To be sure the Mussolinis and Hitlers are guilty of the same crime. They and their propaganda machines mow down every political opponent in their way. They also have added character assassination to the butchery of their victims. Human sensibilities have become dulled since the war. If the suffering of the German and Austrian refugees had failed to rekindle the dying embers of sympathy, one would have had to lose all faith in mankind. The generous response to their need is indeed the only ray of light on the black social horizon.

The Anarchists and Anarcho-Syndicalists have, of course, been forgotten. Or is it ignorance that causes the deadly silence about their plight? Do not the protesters against German atrocities know that Anarchists also are in Göring's dreadful concentration camps, subject to the brutalities of the Storm Troop barbarians, and that some of them have undergone more heinous punishment than most of the other Nazi victims? For instance, Erich Mühsam. Poet and social rebel, he paid his toll to the German Republic after the Bavarian uprising. He was sentenced to fifteen years in prison, of which he served five. On his release he immediately threw himself into the work of showing the inhuman conditions in the prisons under the Socialist and republican government. Being a Jew and an Anarchist and having a revolutionary past, Erich Mühsam was among the first to be dragged off by the SA gangsters. He was repeatedly slugged and beaten, his teeth were knocked out, his hair and beard pulled, and the swastika cut on his skull with a penknife. After his death in July, announced by the Nazis as "suicide," his widow was shown his tortured body, with the back of the skull crushed as if it had been dragged on the ground, and with unmistakable signs of strangulation.

Indifference to Mühsam's martyrdom is a sign of the sectarianism and bigotry in liberal and radical ranks today. But what I really want to stress is this: the barbarity of fascism and Nazism is being condemned and fought by the persons who have remained perfectly indifferent to the Golgotha of the Russian politicals. And not only indifferent; they actually justify the barbarities of the Russian dictatorship as inevitable. All these good people are under the spell of the Soviet myth. They lack awareness of the inconsistency and absurdity of their protesting against brutalities in capitalist countries when they are condoning the same brutalities in the Soviet Republic. A recent appeal of the International Workingmen's Association gives a heart-breaking picture of the condition of Anarchists and Anarcho-Syndicalists in Stalin's stronghold. Renewed arrests in Odessa, Tomsk, Archangel, and other parts of Russia have taken place. No charge whatever is made against the victims. Without hearing or trial they have been sent away by the "administrative process." Those whose sentences, some as high as ten years, have expired, have again been sent to isolated parts; there is no hope of liberation during the much-praised Communist experiment.

One of the tragic cases is that of Nicholai Rogdayeve, an Anarchist for years and an ardent fighter for the emancipation of the Russian people. During the reign of the Romanovs, Rogdayeve knew all the agonies meted out to politicals—prison, exile, and *katorga*. After the March revolution Rogdayeve came back to freedom and new activities. With hundreds of others of every political shade he worked untiringly—teaching, writing, speaking, and organizing the workers. He continued his labors for a time after the October revolution. Then the Bolshevik persecution began. Though Rogdayeve was well known and loved by everyone, including even Communists, he did not escape the crushing hand of the GPU. Arrest, exile, and all the other tortures the Russian politicals are made to suffer undermined his health. His giant body was gradually broken by tuberculosis, which he had contracted as a result of his treatment. He died a few months ago. What was the offense of Rogdayeve and hundreds of others? It was their steadfast adherence to their ideals, to their faith in the Russian revolution and the Russian masses. For that undying faith they went through a thousand purgatories; many of them, like Rogdayeve, were slowly done to death. Thus, Katherine Breshkovsky, at the age of ninety and blind, has just ended her days in an alien land. Maria Spiridonova, broken in health, if not in spirit, may not go abroad to seek a cure from scurvy developed in the inner Cheka prison; Stalin's sleep might be marred were she at large. And Angelica Balabonov, what about her? Not even the henchmen of Stalin have dared to charge her with having made common cause with the enemies of the revolution. In 1917 she returned from Italy to Russia, joined the Communist Party, and dedicated herself to the Russian Revolution. But eventually, when she realized the intrigue and the corruption in the Third International, when she could no longer accept the ethics of the GPU, she left Russia and the Communist Party. Ever since, Angelica Balabonov has been used as a target for villainous attacks and denunciations from Moscow and its satellites abroad. This and years of malnutrition have left her ill and stranded.

The Russian refugees are not the only rebels whose dream of a new world has been shattered. Enrico Malatesta, Anarchist, rebel, and one of the sweetest personalities in the revolutionary ranks, was also not spared the agony of the advent of fascism. Out of his great mind and his loving heart he had given lavishly over a period of sixty years to free the Italian workers and peasants. The realization of his dream was all but within reach when the riffraff of Mussolini spread like a plague over Italy, destroying everything so painfully built up by men like Malatesta, Fabri, and the other great Italian revolutionists. Bitter indeed must have been the last days of Malatesta.

Within the last year and a half hosts of Austrian and German rebels have been added to the list of radicals from Russia, Italy, Poland, Hungary, Rumania, Jugoslavia, and other lesser countries. All these lands have become the graveyard of revolutionary and libertarian ideals. Few countries are left where one can still hold on to life. Indeed, nothing that the holocaust and its aftermath have brought to humanity can compare with the cruel plight of the political refugees. Yet undying are their faith and their hope in the masses. No shadow of doubt obscures their belief that the workers will wake up from their leaden sleep, that they will once more take up the battle for liberty and well-being.

857

870916041

The Emma Goldman Papers

[Emma Goldman, distinguished militant of international anarchism... In Spanish] Emma Goldman, Distinguida Militante del Anarquismo Internacional, Ha Dirigido por Radio... / Emma Goldman. – p. 7 ; 34 cm. *In* CNT [Barcelona]. –(Oct. 12, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the Ministerio de Cultura, Archivo Histórico Nacional, Salamanca, Spain. Institutional Location: Newspaper Library or the Sección Guerra Civil, Sección Polltico-Social.

LAS IDEAS Y LOS HECHOS

FERVOROSA DEMANDA DE APOYO AL PUEBLO ESPAÑOL

EMMA GOLDMAN, DISTINGUIDA MILITANTE DEL ANARQUISMO INTERNACIONAL, HA DIRIGIDO POR RADIO UNA ALOCUCION RECLAMANDO LA AYUDA A NUESTRO PAIS PARA VENCER AL FASCISMO

«Los Dioses vuelven locos a los que quieren perder». En muchos casos de la Historia humana, se ha visto cumplido este viejo proverbio. Con mucha más razón puede aplicarse a los jefes políticos de hoy. Ellos sostienen que la neutralidad, en relación con la lucha heroica de las masas españolas, puede contener la conflagración mundial. La verdad es que los jefes políticos y hombres de Estado, muy pocas veces han demostrado tener visión exacta al afrontarse con tales calamidades. Particularmente, en su actitud referente a las luchas de España, se ve que los dioses han desviado más la razón de los dirigentes.

Si se tratara solamente de una docena de políticos de segunda categoría, no tendríamos por qué alarmarnos. Pero desgraciadamente son los hombres más destacados de los Estados. Las decisiones de estos diplomáticos, basadas en una confusión mental absoluta y en una obstinación criminal, no solamente no podrán impedir una carnicería mundial, sino que acelerarán la nueva matanza que, seguramente, ha de superar en sus consecuencias a la Guerra Mundial.

Tendrían alguna razón los políticos, si su actitud neutral diese igualdad de trato a las dos partes combatientes en la guerra civil española. Pero la unilateralidad, cuya en su actitud, delata la integridad y buena fe de los que protegen la neutralidad. Este modo de proceder es más censurable, si cabe, por ser las masas españolas las primeras que se han levantado contra el peligro fascista, que domina la mayor parte de Europa y amenaza tragar a los defensores de la neutralidad. Se ve que los Dioses trabajan lentamente, pero con mucho acierto.

Es digno de considerar, que los obreros de España luchan contra esta monstruosa aberración humana que se llama fascismo y que nació de los horrores de la guerra y de los escombros de la paz. En vez de matar el capullo en flor, los políticos y hombres de Estado de post-guerra, han levantado el fascismo a una corriente de vida, alimentándole y fortificándole hasta convertirle en un monstruo insaciable. Jamás se ve saciado de carne humana y sus deseos de dominar no tienen límites.

El padrastro de esta horrible criatura es, en parte, la hegemonía de Mussolini, que llegó al máximo de la locura cuando la conquista de Etiopía. Esta conquista hubiese sido del todo imposible, si las sanciones proclamadas en alta voz y como medio humanitario, hubiesen sido aplicadas. Los sancionistas no han hecho otra cosa que ayudar a Mussolini, parodia moderna del César. No solamente ha conquistado Abisinia, sino que tiene en sus manos a todos los políticos. Hoy día su mano férrea aprieta la garganta de toda Europa.

Idénticas facultades han sido concedidas a Hitler, hermano gemelo de Mussolini.

Hitler y sus hordas salvajes, han encontrado su mejor apoyo en el mal llamado tratado de V. y su mejor ayuda en la indiferencia criminal a su imperio de terror por parte de los legisladores de la mayoría de los países. Solamente este dio al nacional-socialismo el tiempo necesario y el empuje preciso para perfeccionar su mortífera maquinaria militar. No sólo la cruz gamada, sino que también la bota pesada de Hitler, está imponiéndose encima de las cabezas de Europa y Asia, como se las impuso a Alemania, absolutamente desamparada.

Los políticos jamás olvidan nada pero tampoco aprenden jamás. Todo lo que ellos quieren realizar con su neutralidad hacia los defensores de la libertad de España, no es más que lo realizado en pro de los otros poderes fascistas; ellos hacen más, ellos ayudan a crear una formidable alianza fascista, la cual si tuviese éxito, encadenaría el espíritu liberal para muchos años.

Es raro que los defensores más entusiastas de la neutralidad, sean los que quieren sostener, a toda costa, la democracia. Ellos no comprenden que la democracia nunca se vió en mayor peligro y que de continuar su neutralidad, se convertiría en ayuda abierta para los aventureros fascistas. Hitler y Mussolini saben serán satisfechas sus ambiciones fascistas. Con esto ellos adquirirán la mayor parte del Mediterráneo y los Pirineos les servirán como punto de apoyo para dirigir sus cañones directamente contra Francia. ¿Hay alguien que pueda dudar de que esta posición convertirá a Hitler y Mussolini en árbitros del mundo? Por esto la conquista de España no sería otra cosa que el dominio del mundo por Hitler y Mussolini.

Francia, con su pasado revolucionario y glorioso, ¿podría dar su consentimiento callado de tales designios? Inglaterra, con sus siglos rígidos? ¿Inglaterra, con sus siglos de tradición liberal, ¿puede consentir esta posición degradante? ¿No sería esto una nueva matanza mundial?

En estos términos: precisamente lo que la neutralidad busca evitar, será lo que ocurrirá. Solamente un inentecato puede dejar de ver este peligro. De muy diferente manera ocurrirían las cosas si los antifascistas encontrasen la ayuda para detener la epidemia venenosa del fascismo en España. ¿Que tiende a infectar todas las fuentes de la vida y de la salud. Exterminado el fascismo en España, serán purificadas todas las aguas en el resto de Europa. Infectas del mismo virus. Y al terminar con el fascismo en Europa, terminaríamos con las causas de la guerra. Los pueblos del resto del mundo y los grupos amantes de la libertad, inspirados por el nuevo experimento social de España, emperarán la nueva transformación de su vida social.

Hablar de neutralidad es lo mismo que hablar de aquellos que, estando junto al edificio en llamas, con mujeres y niños pidiendo auxilio, no hacen el menor movimiento para venir en su ayuda. Es lo mismo que contemplar al hombre que, ahogándose, lucha para salvar la orilla, sin que le sea prestada la menor ayuda. No hay palabras para calificar esta cobarde indiferencia. En los incendios, en las inundaciones, en las tempestades, cuando los seres humanos peligran, es cuando otros seres humanos se juegan esta vida, no reparando las llamas, ni las aguas, para poner a salvo la vida de su prójimo.

Pues bien: España está en llamas. ¿Es posible que las naciones, allende de las fronteras contemplen impasibles al país que las hordas fascistas convierten en escombros? ¿O será preciso que el pueblo, que sabe pensar y que quiere la libertad, muestre suficiente coraje para romper las barreras de neutralidad y se meta, apresuradamente a la ayuda del pueblo, dispuesto a combatir al fascismo hasta su fin? Yo tengo fe en la humanidad. Yo sé que los gobiernos vienen y van, pero el valor intrínseco de los sentimientos de humanidad y justicia siempre permanecen.

Es por esto, que el pueblo español pide ayuda, para llevar al fascismo a la destrucción y salvar a todo el mundo de la hecatombe a la que irremisiblemente nos llevaría la neutralidad.

URGE CREAR EL CONSEJO NACIONAL DE DEFENSA

«Cultura y Acción», órgano de la Regional de Aragón Rioja y Navarra, sumándose a las voces que desde la Prensa y desde la calle reclaman la formación inmediata del Consejo Nacional de Defensa, publica el siguiente artículo:

«La C. N. T. tiene el gran mérito de acertar siempre.

Su contacto con las multitudes, la llevó a interpretar todos los latidos del pueblo. Por eso tuvo siempre su táctica adecuada. Nuestra flexibilidad nos dió soluciones para todos los problemas. Si alguna vez no acertamos, fué por razones físicas, nunca por excesos de espíritu.

Luchamos solos contra todos. Se nos calumnió, se nos persiguió y siempre salimos remozados. Nuestros hechos y actuación respondieron siempre contra todas las acusaciones malévolas.

Al producirse el movimiento faccioso, los hombres de la C. N. T. salieron a la calle a derramar su sangre generosa. La gesta épopéyica de los trabajadores barceloneses es una página que nadie olvidará, pues gracias a ella podemos decir: ¡¡No pasarán!!»

Realizada esa magnífica gesta, recuérdese que fueron Durruti, García Oliver, Federica Montseny y otros muchos compañeros los primeros en organizar esas columnas victoriosas de la C. N. T. que tan brillante actuación están desarrollando en tierras de Aragón.

Tenemos actualmente en pie de guerra más de un sesenta por ciento de compañeros de la C. N. T., enrolados en las columnas antifascistas. De cómo se baten estos hombres, lo dicen sus triunfos y mejor que lo podamos decir nosotros lo dirá la historia de la revolución española, revolución que comenzó por un golpe fascista y terminará con todos los fascistas.

Ahora es necesario hacer notar que la C. N. T. no sólo ha de servir para que sea carne de cañón; sirva también para intervenir en la dirección de la cosa pública. Nosotros no podemos conformarnos con esos organismos variados que existieron hasta el 19 de julio; queremos la creación de nuevos organismos capaces de impulsar el momento actual y condenar las aspiraciones de los que den todo lo que son en los campos de batalla.

Hay que estructurar la vida sobre bases nuevas; El fascismo y su movimiento es el resultado de una política sin médula ni vergüenza. Pero el fascismo es mil veces peor que lo que pretendió destruir; es el crimen, la degeneración, el latrocinio y la imposición brutal del más desenfrenado autoritarismo. En el fascismo tiene la burguesía su último asidero; no decimos su salvación, porque la burguesía no tiene salvación posible.

Frente a esos propósitos de crueldad y a los moldes viejos e impotentes, se yergue una nueva concepción de la vida. Y nuevamente es la C. N. T. quien, afrontándose contra tirios y troyanos, sienta las bases que han de servir de norte y cimiento a la nueva estructuración del porvenir.

La C. N. T. entiende y exige la constitución del Consejo Nacional de Defensa, que represente y recoja las aspiraciones nacionales de todos los ciudadanos que luchan contra el fascismo. Y, mientras ese Consejo se forma, la región aragonesa constituirá su Consejo Regional de Defensa.

El momento actual así lo impone. No podemos permanecer ni un solo día más sometidos a normas caducas e inservibles.»

CONFEDERACION REGIONAL DEL TRABAJO DEL CENTRO

A TODOS LOS SINDICATOS DE LA REGION

Es necesario, en los momentos actuales, actuar con bastante celeridad, para que los acuerdos de la Organización tengan efectividad.

El Pleno Regional de Sindicatos, dándose cuenta de la necesidad de una relación estrecha entre todos, acordó constituir una Comisión de Relación y Estadística regional; Comisión que tendría por misión poder facilitar la labor de intercambio entre todos los Sindicatos de la región y del resto de España por mediación de nuestro Comité Nacional. Hay Sindicatos que no pueden desenvolverse por falta de medios, mientras otros tienen de todo, productos y dinero, y, si es verdad que somos solidarios, hay que demostrarlo con hechos; para eso se necesita esa relación y esta estadística de lo que tiene y le falta a cada Sindicato. Por lo tanto, es necesario que, a la mayor brevedad, nos manden una relación exacta de todo lo que tenéis, hombres, materias y posibilidades y, en fin, cuantos datos juzguéis de interés para la Organización y para vosotros, así como también lo que os falta.

Es, además, necesario que los Sindicatos envíen su dirección con urgencia, para comunicarles un asunto de interés. La nuestra es: calle de Fuencarral, 101. Comisión de Relación y Estadística del Comité Regional.

LA COMISION.

¡Hasta el fondo! (Foto Lopar.)

Guillermo Ferrero dice que es un ultraje a la inteligencia denominar doctrinas al fascismo y al nazismo

Así titula Guillermo Ferrero un artículo inserto en «La Dépeche», donde dice que es un ultraje a la inteligencia denominar doctrinas al fascismo y al nazismo. «Estos, son simplemente mistificaciones creadas para velar y justificar doctrinas horriblemente arbitrarias y tiránicas.

«La Europa está demasiado caída moral e intelectualmente para ser todavía capaz de una guerra de doctrinas.»

Prosigue luego dando a entender que son los intereses de clase y de predominio económico los que mantienen este estado de provocación continua, pronto a estallar en conflicto armado, entre diversas naciones.

«La existencia de un Gobierno comunista en Moscú es una amenaza para todos los Estados en que el régimen capitalista funciona. La existencia de democracias libres es una amenaza tanto para el comunismo ruso, como para las dictaduras totalitarias del fascismo y el nazismo. Las dictaduras totalitarias son una amenaza para el comunismo y para las democracias libres.

Y, añade más adelante: «El Gobierno de Moscú sabe que los rusos blancos han ayudado bastante al Partido nacional-socialista para conquistar el poder y que ejercen una gran influencia sobre el mismo. Sabe que los medios industriales y bancarios son muy poderosos en Berlín y que estos medios desean, no ya la conquista de un pedazo del territorio ruso, sino el restablecimiento en Rusia del régimen capitalista que volvería a abrir a la industria, al comercio y a los capitales alemanes, el inmenso mercado ruso. ¿Cómo no considerar al Gobierno de Berlín como un peligro permanente?

«Por su parte, el Gobierno de Moscú es un peligro permanente para el nazismo. El marxismo ha penetrado en Alemania desde hace más de un siglo y sería ingenuo suponer que ha desaparecido completamente después de cuatro años de Gobierno nacional-socialista. Una parte considerable de Alemania permanece y permanecerá marxista y para ella la existencia de un régimen colectivista en Rusia es una esperanza y un poderoso aliento a la persistencia en su irreductible oposición silenciosa.

«Se puede repetir cada día por Italia y Alemania, que ambas son más felices que nunca; pero la verdad es que son horriblemente desgraciadas y que ellas saben muy bien que en Suiza, en Francia, en Inglaterra, en todos los países libres, se vive bastante mejor. Yo tengo todas las semanas la ocasión de ver algún italiano que después de un corto viaje en Suiza o Francia, ha de volver a Italia. Ellos regresan todos en un estado casi de desesperación como el de gentes que hubieran de reingresar en la cárcel.

«Desde que el fascismo ha llegado al poder en Alemania, en todos los países libres se han desarrollado movimientos fascistas. Estos movimientos se desenvuelven gracias también a los alientos y a los apoyos que reciben de los países totalitarios para los cuales la debilitación y la caída de las democracias es una necesidad vital. Y podrían ser un peligro si la crisis económica se agrava y si Francia e Inglaterra continúan dando ejemplo de incoherencia y de debilidad en la política internacional.»

No toca para nada el profesor italiano la cuestión española. Sería interesante conocer como otras veces su pensamiento respecto a nosotros; pues tenemos la pretensión de declarar que si alguien se muere en Europa por ideales, por doctrinas, por impulso irrefrenable de la libertad, somos los españoles antifascistas y los centenares o miles de hermanos nuestros venidos de otras naciones y que junto a nosotros están dando múltiples pruebas de altísima moral y de indomable arrojo.

RADIO PRENSA INTERNACIONAL

Los crímenes de la dictadura en Portugal. Cómo gobierna la pandilla militar y clerical

Portugal está a la orden del día. La inaudita actitud de los dirigentes de Lisboa con respecto al pueblo español ha levantado la indignación del mundo entero. Esta indignación se particulariza en Inglaterra, en razón de la antigua alianza anglo-portuguesa que tradicionalmente mantiene el Gobierno de Salazar. Se puede tener de esto un ejemplo elocuente por un artículo de la «Contemporary Review», de Londres, tocante de octubre.

Su autor, que firma «Spectator», señala lo que ha sucedido en Portugal durante los diez años de dictadura ejercida por una minoría militar y clerical, pone de manifiesto el déficit presupuestario creciente, la miseria del pueblo «que llega a los límites de la tragedia». Los salarios son ridículamente bajos; hagan rara ver a dos chelines por día. Los que visitan al país sufren gran impresión por la tristeza y el dolor retratados en los rostros de sus habitantes.

¿Cómo puede durar esta tiranía? «Spectator» responde: Gracias a la guardia pretoriana, al terror ejercido por la policía secreta y a la censura de la Prensa. La guardia pretoriana ocupa las posiciones estratégicas del país, sobre todo en Lisboa y en Oporto. La policía arresta no solamente a los llamados extremistas, sino también a los liberales. «Desde 1930, la afluencia de republicanos en las cárceles, en los campos de concentración y en las colonias no ha cesado jamás. Muchos prisioneros políticos han sufrido torturas y centenares han sido ejecutados.»

«Spectator» describe algunas de las torturas empleadas: Se queman la planta de los pies, se rompe las manos o la cabeza bajo prensas de cobre, se cuelga a los detenidos por los pies, se les coloca sobre cajas eléctricas por donde pasa una corriente que quema las carnes, etc. Es, resumen, es un retorno a los suplicios de la Inquisición. Así se comprende, dice el escritor inglés, cómo un pueblo de tradiciones liberales, como el pueblo portugués, soporte la tiranía de una muy pequeña minoría que tiene a su cabeza un dictador inspirado por los jesuítas.

Los admiradores de la dictadura, continúa diciendo, tienen la desfachatez de declarar que la paz y el orden reinan en Portugal. «Se puede encontrar la misma paz y el mismo orden en los cementerios.»

Este espantoso régimen impuesto a los portugueses desde hace diez años explica la actitud del Gobierno de Lisboa respecto a los acontecimientos de España: Sus simpatías por Italia y Alemania son evidentes, y si él pudiera reemplazaría la alianza con Inglaterra por una «entente» con esos dos países.

«El pueblo portugués, continúa «Spectator», permanece fiel a la vieja amistad con la Gran Bretaña. Los intelectuales de este país son resueltamente hostiles a la dictadura. La política de doblez hacia Inglaterra y Francia ha aumentado el desagrado del pueblo y del ejército hacia la minoría que los esclaviza y que no representa absolutamente los sentimientos y la voluntad del país.»

«Spectator» expresa, finalmente, el deseo de ver renacer la democracia en Portugal. Se podría añadir aún esto: ¿Por qué Inglaterra no ha tenido un lenguaje enérgico a M. Salazar? ¿No tenía el Gobierno de Londres la posibilidad de ejercer sobre él una seria presión y de impedirle que viole el acuerdo de no intervención?

(Del «Boletín de Información de la C. N. T. y F. A. I.»)

VENDEDORES DE PERIODICOS C. N. T. Y U. G. T.

A los vendedores que el día 20 no posean el carnet de cualquiera de estas dos entidades, el día 21 no les será facilitada prensa ni en las imprentas ni centros de distribución.

Se prohibe rigurosamente la venta a los menores de 14 años para acabar con esa explotación inicua. Se pone en conocimiento de todos los vendedores profesionales de 14 a 16 años, que desde el día 15 al 20 se les facilitará los voceadores para que puedan realizar la venta, en los secretariados siguientes: Augusto Figueroa, 20—U. G. T., y Luna, 11—C. N. T., en las horas de 4 a 6 de la tarde, acompañados de una fotografía y persona que los garantice.

87094603

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] 'G.B.S.' and Works Doing Much Harm / Emma Goldman.— [(Nov. 13?, 1934, Emma Goldman Scrap Book)].— 1 p. ; 28 × 22 cm.

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

'G.B.S.' AND WORKS DOING MUCH HARM

Shaw Is Neither Consistent Nor Courageous, Emma Goldman Charges

George Bernard Shaw is neither consistent nor courageous, and for all his preachings and theories, is never able to face an issue to the end, according to Emma Goldman, known throughout the world as "Red Emma" the anarchist, who last night delivered a lecture in the Windsor Hotel on the famous dramatist.

"G.B.S." may be joking half the time and laughing at the world, Miss Goldman stated, but a man in his position, whom millions believe implicitly, is working great harm in the world of today. He was first the great apostle of democracy, she stated. Later, in his play, "The Applecart," he told the world that monarchy was just about as good as anything else. "and now," she declared, "he has shown himself as a believer in dictatorship." He was the great pacifist in times of peace. During war days he kept mum and silent. "Seldom," Miss Goldman stated, "has George Bernard Shaw had the conviction and the courage to face an issue to the end."

The woman anarchist ridiculed Shaw's stated opinions on Russia. "He was there for ten days," she declared, "as the favored guest of the Government. And yet, after those ten days, he considered himself capable of telling the world that a dictatorship such as that of Stalin and political extermination are the only things for this world.

"It would not matter if this man were a nobody. But he has tremendous influence among certain peoples. Inconsistent and lacking in courage, he is considered some sort of an idol by those who follow him."

"He has not yet come out in favor of Hitler," Miss Goldman declared. "But wait — wait until Hitler is a success. Shaw loves success. This man, who had fine ideals of democracy and liberty, now comes out in the open and declares himself in favor of Faecism and the abolition of political freedom."

"In all his plays," she stated, "with the exception of 'Candida' and 'Heartbreak House,' Shaw compromises. He makes juet and brilliant criticisms of society, but in the end he falls down and is unable to carry through to a conclusion."

Maxwell Andersoo was in the chair.

BEST COPY AVAILABLE

870924601

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Shaw Is Condemned by Emma Goldman / Emma Goldman.—16 cm. *In* Daily Star [Montreal]. —(Nov. 13, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

SHAW IS CONDEMNED BY EMMA GOLDMAN

Author Declared Inconsistent

Bernard Shaw's ears must have burned last night for they were metaphorically boxed, in a thoroughly efficient manner, by Emma Goldman, colorful self-avowed anarchist, in a lecture on Mr. Shaw and his play "On The Rocks", in the Windsor Hotel. Yet she admitted him to be a great influence on modern life through his writings and especially through his plays.

Her chief quarrel with him was wrapped up in a charge of insincerity. She failed to understand how "Shaw the Fabian and Socialist" could be so contradictory in his plays, characters and show himself in his old age as an admirer of "dictatorship in Italy and Russia". She held this to be "a rationalism of his own lack of definiteness and consistency".

She told her hearers that she had no quarrel with Mr. Shaw personally, but that he was such an important figure that his very inconsistencies might do irreparable harm. She also enlarged at some length, on conditions in Russia as she knew them, compared with Mr. Shaw's appraisal of the Stalin Soviet. She declared, for example, that while Mr. Shaw hailed Stalin as the great saviour of the Russian people he had failed to see the famine of 1932-1933 which, she stated, had cost 4,000,000 lives.

BEST COPY AVAILABLE

870924528

The Emma Goldman Papers

[Summary of Lecture] Dictator-Fascist Ideas Deplorable / Emma Goldman. – 24 cm.
In The Gazette [Montreal]. –(Nov. 16, 1934, Emma Goldman Scrap Book).
Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

from 50 to 55 hours for ... show-

oue to an extent I have never before known in a public body of men. Will they do their duty on the budget as they have done it up to now?

INSULL'S SON PUTS BLAME ON BANKERS

...onsibility for ...actions—Ad... ...hief of Staff'

...ciated Press.)

...ber 15.—Samuel ..."chief of staff,' ...o defence in their ...blamed bankers ...ch of their $2,- ... utility system ... also the family

...nomed for hte ... to take over his ...henk loans bore

...mey he funde... ...s I think this ...go broke," he

...rl and reetless, ...of the Insull em... ...testimony after ...ur hours on the

...nts will not tes... ...said. Insull tes... ...e of them had

...shouldered re... ...financial trene... ...n the case, tell...

... I am not try... ...it. I held offices ...he so-called In... ...ee the chief of

...y Floyd E. ...sull on direct ...e Insull com...

...e henk loans, ...said. "A bank... ... market price ... intrinsic value. ...ly into trouble ...h a collateral ...ney be funde... ...l yet you go

...short designed ...all family car... ...tock until the

... Government ...dmitted it did ...by his uncle,

...nk," he said. ...ere was a little ...uation there. ...y father and ...g."

...ll fraud case, ...n prosecution ...dited from a ...state charges

...st when fn... ...mpleted, at... ...for directed ... will follow. ...he jury next

...PANIARDS

...thers Are ...ssage

...an Brothers ...ted a mes... ... from the ...lum to the ...n brothers ...horities in

...brief. It ...tor and

DICTATOR-FASCIST IDEAS DEPLORABLE

Modern Tendency Leads to Despair Rather Than Hope, Says Emma Goldman

Present day tendencies of fascism and dictatorships are not a sign of hope and idealism but rather of despair, declared Emma Goldman last night in the second of her series of lectures in the Windsor Hotel, speaking on the forgotten individual. They are but transitory and ephemeral stages, and only the realisation of freedom of the individual can be of lasting value, she said, confident that the time will come again when the individual will emerge as prophet, seer and rebel.

So-called rugged individualism is the antithesis of creative individuality, and is not rugged at all, Miss Goldman said. It had introduced the worst kind of slavery into the world and was continuing the physical struggle for its own existence now that the machinery it had set up was being turned against it. It had to continue the struggle not because there was overproduction, but because there was too little consumption, and too much in the world in the hands of the few. Rugged individualism had forgotten nothing, and learned nothing, and continually fled to every protective device in society.

Anarchy was the only philosophy to her mind which refused to deny creative individuality. It was folly of the state to attempt to build a strait-jacket for all human nature alike, for human nature was a changing and continually differing factor. The dictatorships throughout the world today she did not regard as a sign of hope, or idealism, or any expression of the people, but as the result of despair. Max Armstrong was in the chair.

LECTURE ON S. AFRICA

Two Empire Bodies Co-operate in Programme

With a lecture tonight at 8.15 o'clock on South Africa by D. de Weal Meyer, South African Trade Commissioner in Canada, a programme of lectures, entertainment and social functions, will be inaugurated under the joint auspices of the Royal Empire Society and the Over-Seas League, Montreal branch. The lecture will be illustrated and will be held in room 1557, Sun Life Building.

On Sunday afternoon at 4.30 o'clock the Over-Seas League committee will be "at home" to members and friends, when there will be a short musical programme and tea will be served.

By a reciprocal working arrangement, the Over-Seas League has given up its former club premises on Drummond street and has moved into the Royal Empire Society's premises in the Sun Life Building, the league having the right of club privileges on certain nights, while it is understood that lectures and entertainments will be open reciprocely to members of either organization. Miss Dorothea Moore is honorary corresponding secretary of the league, and W. M. Birke is president of both bodies.

R. H. BISSELL ELECTE...

Varsity graduates in Montr... take place some time in Feb... After suggestions had been ... vanced by the members, the ... ing up of a programme of acti... for the ensuing year was left to ... executive.

Officers, all of whom were ... claimed, for the ensuing year ar... R. H. Bissell, president; A. E. O... well, first vice-president; W. ... Ashworth, second vice-president; W. E. Harrison, treasurer; M. B. MacLachlan, secretary; F. W. Peynter, M. W. Armstrong, H. W. Snyder, P. D. Grant, D. C. Macpherson and H. G. Caldwell, members of the executive committee; B. E. Norriah, R. M. Calvin, J. F. MacIvar, A. A. MacKay and J. K. MacLachlan, members advisory committee.

CHARITY VIRILE VIRTUE

Father McShane Pleads for Positive Attitude

Using the life of Joyce Kilmer, soldier-poet, as an example, Rev. Gerald J. McShane, in an address over station CFCF last night, in the interests of the Federation of Catholic Charities invited the public to

THE EDINBURGH
1670 St. Catherine St. W.
(few doors above Guy)
Just a few doors west of Guy
there's a cosy place to eat,
The Edinburgh Cafe where the
nicest people meet.
The prices, too, are moderate and
no matter where you roam,
You come back to this old
Restaurant
with the atmosphere of home.
Wonderful 35c Plate Lunch
BEST IN TOWN
Other Meals up to $1.00
Free Tea-up Reading Every
Afternoon and Evening.
Before Theatre Suppers,
50c and up.
Mickey Sancha
Katherine M. Cooper, Proprietor.

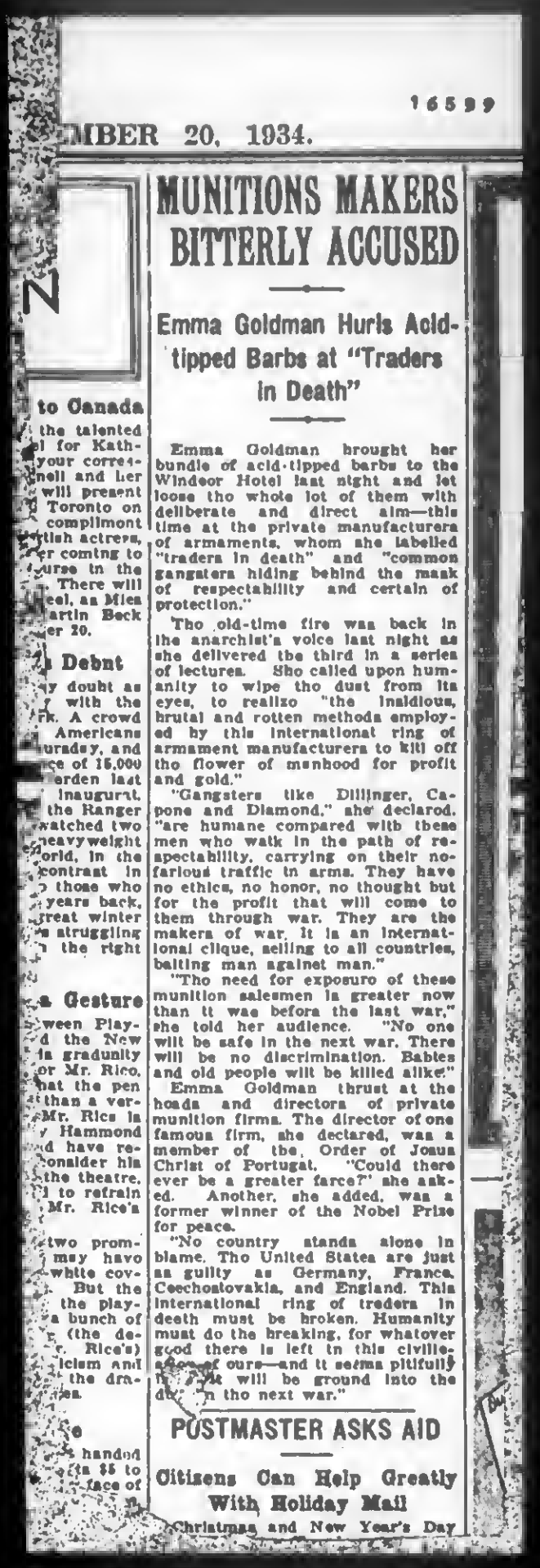
PRODUCED in CANADA
Exhibition
TODAY
and
TOMORROW
Afternoons and Evenings
Doors Open from Noon to 10.45 P.M.
Be Sure To See the Dominion's
Largest and Best
Display of Exclusively-Canadian Products.
MANY SPECIAL FEA...
Including
Art and Architectural ...
Model Railway — Troph...
ibit — Canadian Ba...
Last Cha...
SUN LI...
Dom...
Popular Adm...

870924602

The Emma Goldman Papers

[Excerpt from Lecture] Munitions Makers Bitterly Accused / Emma Goldman.– 19 cm. *In* The Gazette [Montreal]. –(Nov. 20, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History.
Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16599

MBER 20, 1934.

N

to Canada
the talented
l for Kath-
your corres-
nell and her
will present
Toronto on
compliment
tish actress,
r coming to
urse in the
There will
eel, as Miss
artin Beck
er 20.

Debut
y doubt as
with the
rk. A crowd
Americans
uraday, and
ce of 15,000
erden last
inaugural
the Ranger
watched two
heavyweight
orld, in the
contrast in
those who
years back,
great winter
struggling
the right

Gesture
ween Play-
d the New
in gradunity
or Mr. Rice,
hat the pen
than a ver-
Mr. Rice in
Hammond
d have re-
onsider his
the theatre.
to refrain
Mr. Rice's

two prom-
may have
white cov-
But the
the play-
a bunch of
(the de-
Rice's)
icism and
the dra-
ea.

e
handed
a $5 to
face of

MUNITIONS MAKERS BITTERLY ACCUSED

Emma Goldman Hurls Acid-tipped Barbs at "Traders in Death"

Emma Goldman brought her bundle of acid-tipped barbs to the Windsor Hotel last night and let loose the whole lot of them with deliberate and direct aim—this time at the private manufacturers of armaments, whom she labelled "traders in death" and "common gangsters hiding behind the mask of respectability and certain of protection."

The old-time fire was back in the anarchist's voice last night as she delivered the third in a series of lectures. She called upon humanity to wipe the dust from its eyes, to realize "the insidious, brutal and rotten methods employed by this international ring of armament manufacturers to kill off the flower of manhood for profit and gold."

"Gangsters like Dillinger, Capone and Diamond," she declared, "are humane compared with these men who walk in the path of respectability, carrying on their nefarious traffic in arms. They have no ethics, no honor, no thought but for the profit that will come to them through war. They are the makers of war. It is an international clique, selling to all countries, baiting man against man."

"The need for exposure of these munition salesmen is greater now than it was before the last war," she told her audience. "No one will be safe in the next war. There will be no discrimination. Babies and old people will be killed alike."

Emma Goldman thrust at the heads and directors of private munition firms. The director of one famous firm, she declared, was a member of the Order of Jesus Christ of Portugal. "Could there ever be a greater farce?" she asked. Another, she added, was a former winner of the Nobel Prize for peace.

"No country stands alone in blame. The United States are just as guilty as Germany, France, Czechoslovakia, and England. This international ring of traders in death must be broken. Humanity must do the breaking, for whatever good there is left in this civilization of ours—and it seems pitifully [illegible] will be ground into the dust in the next war."

POSTMASTER ASKS AID

Citizens Can Help Greatly With Holiday Mail

Christmas and New Year's Day

890413000

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth Living? / Emma Goldman.– pp. 52-58 ; 22 cm. *In* Harper's Monthly Magazine. –(Dec. 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

WAS MY LIFE WORTH LIVING?

BY EMMA GOLDMAN

It is strange what time does to political causes. A generation ago it seemed to many American conservatives as if the opinions which Emma Goldman was expressing might sweep the world. Now she fights almost alone for what seems to be a lost cause; contemporary radicals are overwhelmingly opposed to her; more than that, her devotion to liberty and her detestation of government interference might be regarded as placing her anomalously in the same part of the political spectrum as the gentlemen of the Liberty League, only in a more extreme position at its edge. Yet in this article, which might be regarded as her last will and testament, she sticks to her guns. Needless to say, her opinions are not ours. We offer them as an exhibit of valiant consistency, of *really* rugged individualism unaltered by opposition or by advancing age.—*The Editors.*

How much a personal philosophy is a matter of temperament and how much it results from experience is a moot question. Naturally we arrive at conclusions in the light of our experience, through the application of a process we call reasoning to the facts observed in the events of our lives. The child is susceptible to fantasy. At the same time he sees life more truly in some respects than his elders do as he becomes conscious of his surroundings. He has not yet become absorbed by the customs and prejudices which make up the largest part of what passes for thinking. Each child responds differently to his environment. Some become rebels, refusing to be dazzled by social superstitions. They are outraged by every injustice perpetrated upon them or upon others. They grow ever more sensitive to the suffering round them and the restrictions which authority places in their way. Others become rubber stamps, registering every convention and taboo imposed upon them.

I evidently belong to the first category. Since my earliest recollection of my youth in Russia I have rebelled against orthodoxy in every form. I could never bear to witness harshness whether on the part of our parents to us or in their dealings with the servants. I was outraged over the official brutality practiced on the peasants in our neighborhood. I wept bitter tears when the young men were conscripted into the army and torn from homes and hearths. I resented the treatment of our servants, who did the hardest work and yet had to put up with wretched sleeping quarters and the leavings of our table. I was indignant when I discovered that love between young people of Jewish and Gentile origin was considered the crime of crimes, and the birth of an illegitimate child the most depraved immorality.

On coming to America I had the same hopes as have most European immigrants and the same disillusionment, though the latter affected me more keenly and more deeply. The immigrant without money and without connections is not permitted to cherish the comforting illusion that America is a benevolent uncle who assumes a tender and impartial guardianship of nephews and nieces. I soon learned that in a republic there are myriad ways by which the strong, the cunning, the rich can seize power and hold it. I saw the many work for small wages which kept them always on the borderline of want for the few who made huge profits. I saw the courts, the halls of legislation, the press, and the schools—in fact every avenue of education and protection—effectively used as an instrument for the safeguarding of a minority, while the masses were denied every right. I found that the politicians knew how to befog every issue, how to control public opinion and manipulate votes to their own advantage and to that of their financial and industrial allies. This was the picture of democracy I soon discovered on my arrival in the United States. Fundamentally there have been few changes since that time.

This situation, which was a matter of daily experience, was brought home to me with a force that tore away shams and made reality stand out vividly and clearly by an event which occurred shortly after my coming to America. It was the so-called Haymarket riot, which resulted in the trial and conviction of eight men, among them five Anarchists. Their crime was an all-embracing love for their fellow-men and their determination to emancipate the oppressed and disinherited masses. In no way had the State of Illinois succeeded in proving their connection with the bomb that had been thrown at an open-air meeting in Haymarket Square in Chicago. It was their Anarchism which resulted in their conviction and execution on the 11th of November, 1887. This judicial crime left an indelible mark on my mind and heart and sent me forth to acquaint myself with the ideal for which these men had died so heroically. I dedicated myself to their cause.

It requires something more than personal experience to gain a philosophy or point of view from any specific event. It is the quality of our response to the event and our capacity to enter into the lives of others that help us to make their lives and experiences our own. In my own case my convictions have derived and developed from events in the lives of others as well as from my own experience. What I have seen meted out to others by authority and repression, economic and political, transcends anything I myself may have endured.

I have often been asked why I maintained such a non-compromising antagonism to government and in what way I have found myself oppressed by it. In my opinion every individual is hampered by it. It exacts taxes from production. It creates tariffs, which prevent free exchange. It stands ever for the *status quo* and traditional conduct and belief. It comes into private lives and into most intimate personal relations, enabling the superstitious, puritanical, and distorted ones to impose their ignorant prejudice and moral servitudes upon the sensitive, the imaginative, and the free spirits. Government does this by its divorce laws, its moral censorships, and by a thousand petty persecutions of those who are too honest to wear the moral mask of respectability. In addition, government protects the strong at the expense of the weak, provides courts and laws which the rich may scorn and the poor must obey. It enables the predatory rich to make wars to provide foreign markets for the favored ones, with prosperity for the rulers and wholesale death for the ruled. However, it is not only government in the sense of the state which is destructive of every individual value and quality. It is the whole complex of authority and institutional domination which strangles life. It is the superstition, myth, pretense, evasions,

863

890413000

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth Living? / Emma Goldman.– pp. 52-58 ; 22 cm. *In* Harper's Monthly Magazine. –(Dec. 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

and subservience which support authority and institutional domination. It is the reverence for these institutions instilled in the school, the church, and the home in order that man may believe and obey without protest. Such a process of devitalizing and distorting personalities of the individual and of whole communities may have been a part of historical evolution; but it should be strenuously combated by every honest and independent mind in an age which has any pretense to enlightenment.

It has often been suggested to me that the Constitution of the United States is a sufficient safeguard for the freedom of its citizens. It is obvious that even the freedom it pretends to guarantee is very limited. I have not been impressed with the adequacy of the safeguard. The nations of the world, with centuries of international law behind them, have never hesitated to engage in mass destruction when solemnly pledged to keep the peace; and the legal documents in America have not prevented the United States from doing the same. Those in authority have and always will abuse their power. And the instances when they do not do so are as rare as roses growing on icebergs. Far from the Constitution playing any liberating part in the lives of the American people, it has robbed them of the capacity to rely on their own resources or do their own thinking. Americans are so easily hoodwinked by the sanctity of law and authority. In fact, the pattern of life has become standardized, routinized, and mechanized like canned food and Sunday sermons. The hundred-percenter easily swallows syndicated information and factory-made ideas and beliefs. He thrives on the wisdom given him over the radio and cheap magazines by corporations whose philanthropic aim is selling America out. He accepts the standards of conduct and art in the same breath with the advertising of chewing gum, toothpaste, and shoe polish. Even songs are turned out like buttons or automobile tires—all cast from the same mold.

II

Yet I do not despair of American life. On the contrary, I feel that the freshness of the American approach and the untapped stores of intellectual and emotional energy resident in the country offer much promise for the future. The War has left in its wake a confused generation. The madness and brutality they had seen, the needless cruelty and waste which had almost wrecked the world made them doubt the values their elders had given them. Some, knowing nothing of the world's past, attempted to create new forms of life and art from the air. Others experimented with decadence and despair. Many of them, even in revolt, were pathetic. They were thrust back into submission and futility because they were lacking in an ideal and were further hampered by a sense of sin and the burden of dead ideas in which they could no longer believe.

Of late there has been a new spirit manifested in the youth which is growing up with the depression. This spirit is more purposeful though still confused. It wants to create a new world, but is not clear as to how it wants to go about it. For that reason the young generation asks for saviors. It tends to believe in dictators and to hail each new aspirant for that honor as a messiah. It wants cut and dried systems of salvation with a wise minority to direct society on some one-way road to utopia. It has not yet realized that it must save itself. The young generation has not yet learned that the problems confronting them can be solved only by themselves and will have to be settled on the basis of social and economic freedom in co-operation with the struggling masses for the right to the table and joy of life.

As I have already stated, my objection to authority in whatever form has been derived from a much larger social view, rather than from anything I myself may have suffered from it. Government has, of course, interfered with my full expression, as it has with others. Certainly the powers have not spared me. Raids on my lectures during my thirty-five years' activity in the United States were a common occurrence, followed by innumerable arrests and three convictions to terms of imprisonment. This was followed by the annulment of my citizenship and my deportation. The hand of authority was forever interfering with my life. If I have none the less expressed myself, it was in spite of every curtailment and difficulty put in my path and not because of them. In that I was by no means alone. The whole world has given heroic figures to humanity, who in the face of persecution and obloquy have lived and fought for their right and the right of mankind to free and unstinted expression. America has the distinction of having contributed a large quota of native-born children who have most assuredly not lagged behind. Walt Whitman, Henry David Thoreau, Voltairine de Cleyre, one of America's great Anarchists, Moses Harman, the pioneer of woman's emancipation from sexual bondage, Horace Traubel, sweet singer of liberty, and quite an array of other brave souls have expressed themselves in keeping with their vision of a new social order based on freedom from every form of coercion. True, the price they had to pay was high. They were deprived of most of the comforts society offers to ability and talent, but denies when they will not be subservient. But whatever the price, their lives were enriched beyond the common lot. I, too, feel enriched beyond measure. But that is due to the discovery of Anarchism, which more than anything else has strengthened my conviction that authority stultifies human development, while full freedom assures it.

I consider Anarchism the most beautiful and practical philosophy that has yet been thought of in its application to individual expression and the relation it establishes between the individual and society. Moreover, I am certain that Anarchism is too vital and too close to human nature ever to die. It is my conviction that dictatorship, whether to the right or to the left, can never work—that it never has worked, and that time will prove this again, as it has been proved before. When the failure of modern dictatorship and authoritarian philosophies becomes more apparent and the realization of failure more general, Anarchism will be vindicated. Considered from this point, a recrudescence of Anarchist ideas in the near future is very probable. When this occurs and takes effect, I believe that humanity will at last leave the maze in which it is now lost and will start on the path to sane living and regeneration through freedom.

There are many who deny the possibility of such regeneration on the ground that human nature cannot change. Those who insist that human nature remains the same at all times have learned nothing and forgotten nothing. They certainly have not the faintest idea of the tremendous strides that have been made in sociology and psychology, proving beyond a shadow of a doubt that human nature is plastic and can be changed. Human nature is by no means a fixed quantity. Rather, it is fluid and responsive to new conditions. If, for instance, the so-called instinct of self-preservation

864

890413000

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth Living? / Emma Goldman.– pp. 52-58 ; 22 cm. *In* Harper's Monthly Magazine. –(Dec. 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

were as fundamental as it is supposed to be, wars would have been eliminated long ago, as would all dangerous and hazardous occupations.

Right here I want to point out that there would not be such great changes required as is commonly supposed to insure the success of a new social order, as conceived by Anarchists. I feel that our present equipment would be adequate if the artificial oppressions and inequalities and the organized force and violence supporting them were removed.

Again it is argued that if human nature can be changed, would not the love of liberty be trained out of the human heart? Love of freedom is a universal trait, and no tyranny has thus far succeeded in eradicating it. Some of the modern dictators might try it, and in fact are trying it with every means of cruelty at their command. Even if they should last long enough to carry on such a project—which is hardly conceivable—there are other difficulties. For one thing, the people whom the dictators are attempting to train would have to be cut off from every tradition in their history that might suggest to them the benefits of freedom. They would also have to isolate them from contact with any other people from whom they could get libertarian ideas. The very fact, however, that a person has a consciousness of self, of being different from others, creates a desire to act freely. The craving for liberty and self-expression is a very fundamental and dominant trait.

As is usual when people are trying to get rid of uncomfortable facts, I have often encountered the statement that the average man does not want liberty; that the love for it exists in very few; that the American people, for instance, simply do not care for it. That the American people are not wholly lacking in the desire for freedom was proved by their resistance to the late Prohibition Law, which was so effective that even the politicians finally responded to popular demand and repealed the amendment. If the American masses had been as determined in dealing with more important issues, much more might have been accomplished. It is true, however, that the American people are just beginning to be ready for advanced ideas This is due to the historical evolution of the country. The rise of capitalism and a very powerful state are, after all, recent in the United States. Many still foolishly believe themselves back in the pioneer tradition when success was easy, opportunities more plentiful than now, and the economic position of the individual was not likely to become static and hopeless.

It is true, none the less, that the average American is still steeped in these traditions, convinced that prosperity will yet return. But because a number of people lack individuality and the capacity for independent thinking I cannot admit that for this reason society must have a special nursery to regenerate them. I would insist that liberty, real liberty, a freer and more flexible society, is the only medium for the development of the best potentialities of the individual.

I will grant that some individuals grow to great stature in revolt against existing conditions. I am only too aware of the fact that my own development was largely in revolt. But I consider it absurd to argue from this fact that social evils should be perpetrated to make revolt against them necessary. Such an argument would be a repetition of the old religious idea of purification. For one thing it is lacking in imagination to suppose that one who shows qualities above the ordinary could have developed only in one way. The person who under this system has developed along the lines of revolt might readily in a different social situation have developed as an artist, scientist, or in any other creative and intellectual capacity.

III

Now I do not claim that the triumph of my ideas would eliminate all possible problems from the life of man for all time. What I do believe is that the removal of the present artificial obstacles to progress would clear the ground for new conquests and joy of life. Nature and our own complexes are apt to continue to provide us with enough pain and struggle. Why then maintain the needless suffering imposed by our present social structure, on the mythical grounds that our characters are thus strengthened, when broken hearts and crushed lives about us every day give the lie to such a notion?

Most of the worry about the softening of human character under freedom comes from prosperous people. It would be difficult to convince the starving man that plenty to eat would ruin his character. As for individual development in the society to which I look forward, I feel that with freedom and abundance unguessed springs of individual initiative would be released. Human curiosity and interest in the world could be trusted to develop individuals in every conceivable line of effort.

Of course those steeped in the present find it impossible to realize that gain as an incentive could be replaced by another force that would motivate people to give the best that is in them. To be sure, profit and gain are strong factors in our present system. They have to be. Even the rich feel a sense of insecurity. That is, they want to protect what they have and to strengthen themselves. The gain and profit motives, however, are tied up with more fundamental motives. When a man provides himself with clothes and shelter, if he is the money-maker type, he continues to work to establish his status—to give himself prestige of the sort admired in the eyes of his fellow-men. Under different and more just conditions of life these more fundamental motives could be put to special uses, and the profit motive, which is only their manifestation, will pass away. Even to-day the scientist, inventor, poet, and artist are not primarily moved by the consideration of gain or profit. The urge to create is the first and most impelling force in their lives. If this urge is lacking in the mass of workers it is not at all surprising, for their occupation is deadly routine. Without any relation to their lives or needs, their work is done in the most appalling surroundings, at the behest of those who have the power of life and death over the masses. Why then should they be impelled to give of themselves more than is absolutely necessary to eke out their miserable existence?

In art, science, literature, and in departments of life which we believe to be somewhat removed from our daily living we are hospitable to research, experiment, and innovation. Yet, so great is our traditional reverence for authority that an irrational fear arises in most people when experiment is suggested to them. Surely there is even greater reason for experiment in the social field than in the scientific. It is to be hoped, therefore, that humanity or some portion of it will be given the opportunity in the not too distant future to try its fortune living and developing under an application of freedom corresponding to the early stages of an anarchistic society. The belief in freedom assumes that human beings can co-operate. They do it even now to a surprising extent, or organized society would be impos-

890413000

The Emma Goldman Papers

Was My Life Worth Living? / Emma Goldman.– pp. 52-58 ; 22 cm. *In* Harper's Monthly Magazine. –(Dec. 1934).

Obtained from the University of California, Berkeley. Institutional Location: Doe Library.

sible. If the devices by which men can harm one another, such as private property, are removed and if the worship of authority can be discarded, co-operation will be spontaneous and inevitable, and the individual will find it his highest calling to contribute to the enrichment of social well-being.

Anarchism alone stresses the importance of the individual, his possibilities and needs in a free society. Instead of telling him that he must fall down and worship before institutions, live and die for abstractions, break his heart and stunt his life for taboos, Anarchism insists that the center of gravity in society is the individual—that he must think for himself, act freely, and live fully. The aim of Anarchism is that every individual in the world shall be able to do so. If he is to develop freely and fully, he must be relieved from the interference and oppression of others. Freedom is, therefore, the cornerstone of the Anarchist philosophy. Of course, this has nothing in common with a much boasted "rugged individualism." Such predatory individualism is really flabby, not rugged. At the least danger to its safety it runs to cover of the state and wails for protection of armies, navies, or whatever devices for strangulation it has at its command. Their "rugged individualism" is simply one of the many pretenses the ruling class makes to unbridled business and political extortion.

Regardless of the present trend toward the strong-armed man, the totalitarian states, or the dictatorship from the left, my ideas have remained unshaken. In fact, they have been strengthened by my personal experience and the world events through the years. I see no reason to change, as I do not believe that the tendency of dictatorship can ever successfully solve our social problems. As in the past, so I do now insist that freedom is the soul of progress and essential to every phase of life. I consider this as near a law of social evolution as anything we can postulate. My faith is in the individual and in the capacity of free individuals for united endeavor.

The fact that the Anarchist movement for which I have striven so long is to a certain extent in abeyance and overshadowed by philosophies of authority and coercion affects me with concern, but not with despair. It seems to me a point of special significance that many countries decline to admit Anarchists. All governments hold the view that while parties of the right and left may advocate social changes, still they cling to the idea of government and authority. Anarchism alone breaks with both and propagates uncompromising rebellion. In the long run, therefore, it is Anarchism which is considered deadlier to the present regime than all other social theories that are now clamoring for power.

Considered from this angle, I think my life and my work have been successful. What is generally regarded as success—acquisition of wealth, the capture of power or social prestige—I consider the most dismal failures. I hold when it is said of a man that he has arrived, it means that he is finished—his development has stopped at that point. I have always striven to remain in a state of flux and continued growth, and not to petrify in a niche of self-satisfaction. If I had my life to live over again, like anyone else, I should wish to alter minor details. But in any of my more important actions and attitudes I would repeat my life as I have lived it. Certainly I should work for Anarchism with the same devotion and confidence in its ultimate triumph.

BROADCASTING—A BRITISH VIEW

BY MARY AGNES HAMILTON

Member of the Board of Governors, British Broadcasting Corporation

HERE, we know, is a mysterious, new force, among the most potent in the world if, as I incline to think, the younger generation is more directly accessible through its ears than through its eyes, whether those eyes are directed to the visual image, as in the films, or to the printed word of books and newspapers.

All dictators know this; their first act is to seize the radio. In any contemporary revolution the broadcasting station may be the key position, as the Nazi putsch in Vienna recently proved.

If the radio is the readiest engine of dictatorship, it must equally be true that it can serve as the firm bulwark of democracy. Significant in its as yet unmeasured and immeasurable power, broadcasting is also another kind of problem. Like education, of which it is a near relation, it can be the servant or the betrayer of its master. Service to democracy is, alas, neither a specific nor a self-explanatory notion; if it were we should have a happier outlook on our modern problem. But for the purposes of judging and assessing any wireless system, one may posit two objectives which one may fairly demand that it safeguard and promote. They are freedom and culture. There are those who see them as antithetical. But the optimists about democracy—of whom I hasten to say that I am one—do assume that they are not incompatible, and do ask of their radio that it should promote both.

Let us first look at the case of freedom. It is here admittedly that the American is most sure that he has the best of it. He will often admit handsomely that British Broadcasting does more for culture; regarding freedom, however, he harbors a deep conviction, which he does not hesitate to voice, that we are in second place.

Such assertions are seldom supported by anything like an analysis of our programs; from them, I am sure, no valid case could possibly be made out. The charge, put with force and fervor, is in essence a deduction from the presumed nature of our system. It is clinched nine times out of ten by "Of course, our system gives more freedom than yours. That stands to reason. Your system, when all is said and done, is run by the government."

Whether freedom and governmental control can go together is a point on which there is room for interesting argument. It is not, however, relevant here. The reply to the first charge in the indictment is that British broadcasting is *not* run by government.

Like other efficient European systems, it is centralized; it is a monopoly. Its management is surrounded by safeguards appropriate to the management of a monopoly. But it is an independent public service; with its day-to-day working the government has nothing to do. The B.B.C. is in fact as in theory autonomous.

866

900105002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman macht a sach? Fun ehr leben un iz tzufuden mit ihm [Emma Goldman is satisfied with her life. In Yiddish] / Emma Goldman. – p. 7 ; 21 cm. *In* Der Tag [New York]. –(Dec. 1, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

16852

עמא גאָלדמאַן מאַכט אַ סך־הכל פון איהר לעבען, און איז צופריעדן מיט איהם

ווען זי ווּאַלט געדארפט נאָך אַמאָל אָנהויבן, ווּאָלט זי אָנדערש נישט געלעבט. — אַמעריקע האָט א גרויסע צוקונפט,

ואָגט די באַרימטע אָנארכיסטקע. — פון י. אבראמאן

עס איז ניכער א פרייד צו זעהן אַז א מענש שעהן צו קצונו דערגרייכט, אז דאס אפגעלעבטע יעבען איז נישט נעווען אַרויסגעוואָרפענע, אז יעדער אפּגעלעבטער טעג יאָמר איז נעווען נוצבאר, און אז ווען עס וואָלט אויסגעקומען איבערצולעבען דאס לעבען פון דאס נייע, דאן וואָלט מען נעוואָרט דיזעלבען פונקטן פון ועלכע עראָהנונג, וועלבע מען האָט דורכגעמאַכט אין דעם משך פון דיזייקר און ועבציג יאָהר.

און עמא גאָלדמאַן, די באַרימטע אָנארכיסטין, ערקלערט אפּען און מיט אומ־ווי־ווייניג פּאָטוס, „איך קען, אז איך לעבען אין מיין דיזער אויפּפאַסונג פון לעבען, „איך קען, אז מיין אַרבעט אין אַמעריקע, איך וואָלט נעבען פּונקטן אויף דיזעלבע ווייז, ווען איך וואָלט נעקענט אָנהויבן מיט מיין לעבען פון נייס. איך בין זיכער, אַז איך וואָלט נעקומען צו דיזעלבע רעזולטאטן, ווי מיט מיין אַרבעט אין אַמעריקע. איך בין זיכער, אַז

900105002

The Emma Goldman Papers

[Interview] Emma Goldman macht a sach? Fun ehr leben un iz tzufuden mit ihm [Emma Goldman is satisfied with her life. In Yiddish] / Emma Goldman. – p. 7 ; 21 cm. *In* Der Tag [New York]. –(Dec. 1, 1934).

Permission to reproduce or quote in any form must be obtained from the International Institute of Social History. Institutional Location: Emma Goldman Archive.

BEST COPY AVAILABLE

The Emma Goldman Papers

A Microfilm Edition

Reel 52

Goldman Writings

January 1, 1929 to December 31, 1934

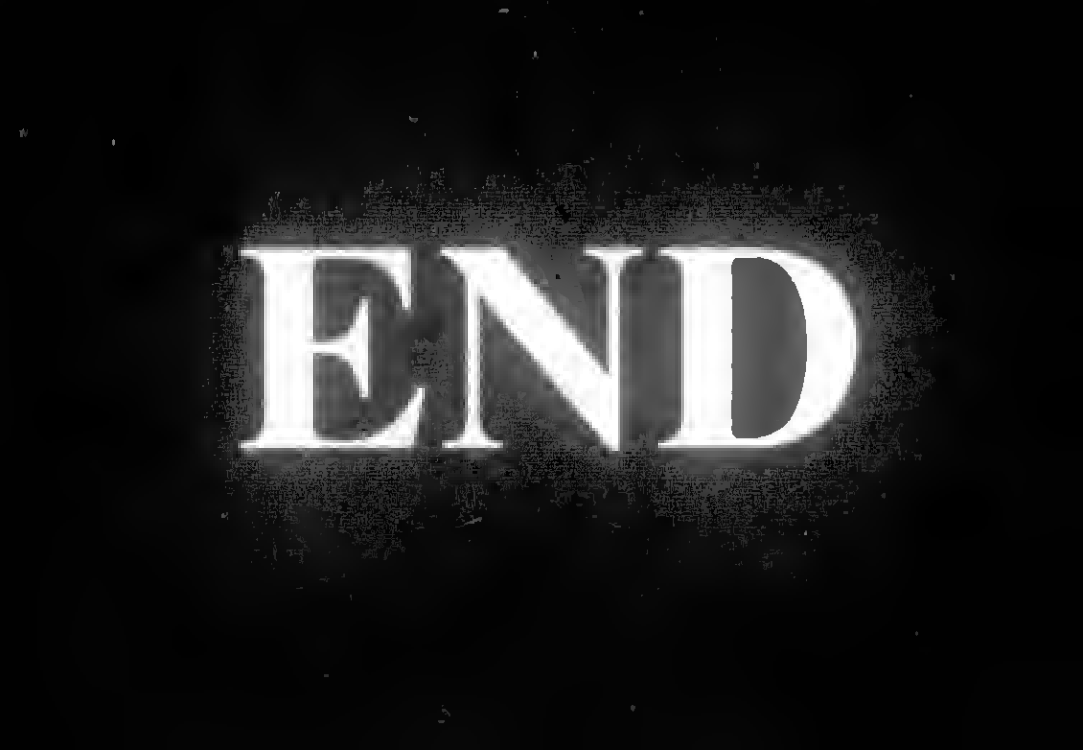
Edited by
Candace Falk
Ronald J. Zboray
and
Daniel Cornford

CHADWYCK-HEALEY INC.

Alexandria, Virginia Cambridge, England

16X

1.0
1.1
1.25
1.4
1.6
1.8
2.0
2.2
2.5
2.8
3.2
3.6
4.0
4.5
5.0
5.6
6.3
7.1
8.0
9.0
10.0
11.2
12.5
14.0
16.0
18.0
20.0
22.4
25.0
28.0
32.0
36.0
40.0
45.0
50.0
56.0
63.0
71.0
80.0
90.0
100.0
112.0
125.0
140.0
160.0
180.0
200.0
224.0
250.0
280.0
320.0
360.0
400.0
450.0
500.0
560.0
630.0
710.0
800.0
900.0
1000.0
1120.0
1250.0
1400.0
1600.0
1800.0
2000.0
2240.0
2500.0
2800.0
3200.0
3600.0
4000.0
4500.0
5000.0
5600.0
6300.0
7100.0
8000.0
9000.0
10000.0
11200.0
12500.0
14000.0
16000.0
18000.0
20000.0
22400.0
25000.0
28000.0
32000.0
36000.0
40000.0
45000.0
50000.0
56000.0
63000.0
71000.0
80000.0
90000.0
100000.0
112000.0
125000.0
140000.0
160000.0
180000.0
200000.0
224000.0
250000.0
280000.0
320000.0
360000.0
400000.0
450000.0
500000.0
560000.0
630000.0
710000.0
800000.0
900000.0
1000000.0
1120000.0
1250000.0
1400000.0
1600000.0
1800000.0
2000000.0
2240000.0
2500000.0
2800000.0
3200000.0
3600000.0
4000000.0
4500000.0
5000000.0
5600000.0
6300000.0
7100000.0
8000000.0
9000000.0
10000000.0
11200000.0
12500000.0
14000000.0
16000000.0
18000000.0
20000000.0
22400000.0
25000000.0
28000000.0
32000000.0
36000000.0
40000000.0
45000000.0
50000000.0
56000000.0
63000000.0
71000000.0
80000000.0
90000000.0
100000000.0
112000000.0
125000000.0
140000000.0
160000000.0
180000000.0
200000000.0
224000000.0
250000000.0
280000000.0
320000000.0
360000000.0
400000000.0
450000000.0
500000000.0
560000000.0
630000000.0
710000000.0
800000000.0
900000000.0
1000000000.0
1120000000.0
1250000000.0
1400000000.0
1600000000.0
1800000000.0
2000000000.0
2240000000.0
2500000000.0
2800000000.0
3200000000.0
3600000000.0
4000000000.0
4500000000.0
5000000000.0
5600000000.0
6300000000.0
7100000000.0
8000000000.0
9000000000.0
10000000000.0
11200000000.0
12500000000.0
14000000000.0
16000000000.0
18000000000.0
20000000000.0
22400000000.0
25000000000.0
28000000000.0
32000000000.0
36000000000.0
40000000000.0
45000000000.0
50000000000.0
56000000000.0
63000000000.0
71000000000.0
80000000000.0
90000000000.0
100000000000.0
112000000000.0
125000000000.0
140000000000.0
160000000000.0
180000000000.0
200000000000.0
224000000000.0
250000000000.0
280000000000.0
320000000000.0
360000000000.0
400000000000.0
450000000000.0
500000000000.0
560000000000.0
630000000000.0
710000000000.0
800000000000.0
900000000000.0
1000000000000.0
1120000000000.0
1250000000000.0
1400000000000.0
1600000000000.0
1800000000000.0
2000000000000.0
2240000000000.0
2500000000000.0
2800000000000.0
3200000000000.0
3600000000000.0
4000000000000.0
4500000000000.0
5000000000000.0
5600000000000.0
6300000000000.0
7100000000000.0
8000000000000.0
9000000000000.0
10000000000000.0
11200000000000.0
12500000000000.0
14000000000000.0
16000000000000.0
18000000000000.0
20000000000000.0
22400000000000.0
25000000000000.0
28000000000000.0
32000000000000.0
36000000000000.0
40000000000000.0
45000000000000.0
50000000000000.0
56000000000000.0
63000000000000.0
71000000000000.0
80000000000000.0
90000000000000.0
100000000000000.0
112000000000000.0
125000000000000.0
140000000000000.0
160000000000000.0
180000000000000.0
200000000000000.0
224000000000000.0
250000000000000.0
280000000000000.0
320000000000000.0
360000000000000.0
400000000000000.0
450000000000000.0
500000000000000.0
560000000000000.0
630000000000000.0
710000000000000.0
800000000000000.0
900000000000000.0
1000000000000000.0
1120000000000000.0
1250000000000000.0
1400000000000000.0
1600000000000000.0
1800000000000000.0
2000000000000000.0
2240000000000000.0
2500000000000000.0
2800000000000000.0
3200000000000000.0
3600000000000000.0
4000000000000000.0
4500000000000000.0
5000000000000000.0
5600000000000000.0
6300000000000000.0
7100000000000000.0
8000000000000000.0
9000000000000000.0
10000000000000000.0
11200000000000000.0
12500000000000000.0
14000000000000000.0
16000000000000000.0
18000000000000000.0
20000000000000000.0
22400000000000000.0
25000000000000000.0
28000000000000000.0
32000000000000000.0
36000000000000000.0
40000000000000000.0
45000000000000000.0
50000000000000000.0
56000000000000000.0
63000000000000000.0
71000000000000000.0
80000000000000000.0
90000000000000000.0
100000000000000000.0
112000000000000000.0
125000000000000000.0
140000000000000000.0
160000000000000000.0
180000000000000000.0
200000000000000000.0
224000000000000000.0
250000000000000000.0
280000000000000000.0
320000000000000000.0
360000000000000000.0
400000000000000000.0
450000000000000000.0
500000000000000000.0
560000000000000000.0
630000000000000000.0
710000000000000000.0
800000000000000000.0
900000000000000000.0
1000000000000000000.0
1120000000000000000.0
1250000000000000000.0
1400000000000000000.0
1600000000000000000.0
1800000000000000000.0
2000000000000000000.0
2240000000000000000.0
2500000000000000000.0
2800000000000000000.0
3200000000000000000.0
3600000000000000000.0
4000000000000000000.0
4500000000000000000.0
5000000000000000000.0
5600000000000000000.0
6300000000000000000.0
7100000000000000000.0
8000000000000000000.0
9000000000000000000.0
10000000000000000000.0
11200000000000000000.0
12500000000000000000.0
14000000000000000000.0
16000000000000000000.0
18000000000000000000.0
20000000000000000000.0
22400000000000000000.0
25000000000000000000.0
28000000000000000000.0
32000000000000000000.0
36000000000000000000.0
40000000000000000000.0
45000000000000000000.0
50000000000000000000.0
56000000000000000000.0
63000000000000000000.0
71000000000000000000.0
80000000000000000000.0
90000000000000000000.0
100000000000000000000.0
112000000000000000000.0
125000000000000000000.0
140000000000000000000.0
160000000000000000000.0
180000000000000000000.0
200000000000000000000.0
224000000000000000000.0
250000000000000000000.0
280000000000000000000.0
320000000000000000000.0
360000000000000000000.0
400000000000000000000.0
450000000000000000000.0
500000000000000000000.0
560000000000000000000.0
630000000000000000000.0
710000000000000000000.0
800000000000000000000.0
900000000000000000000.0
1000000000000000000000.0
1120000000000000000000.0
1250000000000000000000.0
1400000000000000000000.0
1600000000000000000000.0
1800000000000000000000.0
2000000000000000000000.0
2240000000000000000000.0
2500000000000000000000.0
2800000000000000000000.0
3200000000000000000000.0
3600000000000000000000.0
4000000000000000000000.0
4500000000000000000000.0
5000000000000000000000.0
5600000000000000000000.0
6300000000000000000000.0
7100000000000000000000.0
8000000000000000000000.0
9000000000000000000000.0
10000000000000000000000.0
11200000000000000000000.0
12500000000000000000000.0
14000000000000000000000.0
16000000000000000000000.0
18000000000000000000000.0
20000000000000000000000.0
22400000000000000000000.0
25000000000000000000000.0
28000000000000000000000.0
32000000000000000000000.0
36000000000000000000000.0
40000000000000000000000.0
45000000000000000000000.0
50000000000000000000000.0
56000000000000000000000.0
63000000000000000000000.0
71000000000000000000000.0
80000000000000000000000.0
90000000000000000000000.0
100000000000000000000000.0
112000000000000000000000.0
125000000000000000000000.0
140000000000000000000000.0
160000000000000000000000.0
180000000000000000000000.0
200000000000000000000000.0
224000000000000000000000.0
250000000000000000000000.0
280000000000000000000000.0
320000000000000000000000.0
360000000000000000000000.0
400000000000000000000000.0
450000000000000000000000.0
500000000000000000000000.0
560000000000000000000000.0
630000000000000000000000.0
710000000000000000000000.0
800000000000000000000000.0
900000000000000000000000.0
1000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000.0
1250000000000000000000000.0
1400000000000000000000000.0
1600000000000000000000000.0
1800000000000000000000000.0
2000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000.0
2500000000000000000000000.0
2800000000000000000000000.0
3200000000000000000000000.0
3600000000000000000000000.0
4000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000.0
5000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000.0
6300000000000000000000000.0
7100000000000000000000000.0
8000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000.0
12500000000000000000000000.0
14000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000.0
25000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
360000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
400000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
450000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
500000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
560000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
630000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
710000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
800000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
900000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1120000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1250000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1400000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1600000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
1800000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2240000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2500000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
2800000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
3200000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
3600000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
4000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
4500000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
5000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
5600000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
6300000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
7100000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
8000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
9000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
10000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
11200000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
12500000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
14000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
16000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
18000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
20000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
22400000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
25000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
28000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
32000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
36000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
40000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
45000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
50000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
56000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
63000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
71000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
80000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
90000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
100000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
112000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
125000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
140000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
160000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
180000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
200000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
224000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
250000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
280000000000000000000000000000000000000000000000000000000000.0
320000000000000000000000000000000000

END

